ЕЗОТЕРИЧНО ЛЕЧЕНИЕ

Приела и записала АЛИС А. БЕЙЛИ

© Издава „АНХИРА” ООД, 1998

© Татяна Воскресенска, Илко Вълков, преводачи от английски, 1998.

ESOTERIC HEALING by Alice A. Bailey

LUCIS PUBLISHING COMPANY, New York

© Copyright Association Lucis Trust, Geneva, 1998

First Edition in Bulgarian 1998,

Оригиналното американско издание е финансирано от *Tibetan Book Fund*, основан с цел да разпространява Учението на ТИБЕТЕЦА, дадено на човечеството чрез Алис А. Бейли.

Този фонд се управлява от *Lucis Trust*, духовно-просветителна, свободна от данъци корпорация. За книгата не се изплаща никакъв авторски хонорар. Тя е преведена на гръцки, датски, испански, италиански, немски, португалски, руски, френски, холандски и шведски; подготвят се преводи и на други езици.

Книги, дадени на човечеството от ТИБЕТЕЦА чрез Алис Бейли:

Посвещение: човешко и слънчево

Писма за окултната медитация

Съзнанието на атома*

Трактат за космичния огън

Светлина на душата*

Душата и нейният механизъм*

От интелекта към интуицията*

Трактат за бялата магия

От Витлеем до Голгота

Ученичеството в Новия век (в два тома)

Второто пришествие на Христа

Проблемите на човечеството

Съдбата на нациите

Заслепението: световен проблем

Телепатия и етерен проводник

Незавършена автобиография*

Образованието в Новия век

Екстернализация на Йерархията

Трактат за Седемте лъча:

том 1, 2 – Езотерична психология

том 3 – Езотерична астрология

том 4 – Езотерично лечение

том 5 – Лъчи и посвещения

Със звездичка са отбелязани книгите, които са лично творчество на Алис А. Бейли

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Откъс от изявлението на ТИБЕТЕЦА

Великият Призив

Уводни бележки

ПЪРВА ЧАСТ: ОСНОВНИ ПРИЧИНИ ЗА ЗАБОЛЯВАНИЯТА

Обучение на лечителя

ГЛАВА I. Психични причини за заболяванията

1. Причини от чувствено-емоционален характер
   - <А> Неконтролирани и неправилно регулирани емоции
   - <Б> Желание – потиснато или необуздано
   - <В> Болести, породени от безпокойство и раздразнение
2. Причини, които възникват в етерното тяло
   - <А> Задръствания (затруднено протичане на силите)
   - <Б> Отсъствие на координация и интеграция
   - <В> Превъзбуждане на центровете
3. Причини с ментален произход
   - <А> Неправилни мисловни нагласи

<Б> Ментален фанатизъм. Господство на мисъл-форми

<В> Излъгани идеали

Свещеното изкуство на лечителството

Подготвителни правила за лечение чрез излъчване

Три главни закона на здравето

Резюме на основните причини за болестите

4. Болести на ученичеството

<А> Болести на мистиците

<В> Болести на учениците

1. Специфични проблеми на учениците
2. Трудности, възникващи от допира с душата

Центрове и ендокринна система

Седемте главни центъра:

1. Теменен център;

2. Център аджна;

3. Гърлен център;

4. Сърдечен център;

Тялото като феноменално явление

Седемте главни центъра (продължение):

5. Център на слънчевия сплит;

6. Сакрален център;

7. Център в основата на гръбнака.

Етерно тяло, нервна и ендокринна система

Следствия в специфичните области

Следствия от недостатъчното стимулиране или от превъзбуждането на центровете

ГЛАВА II. Причини, произтичащи от груповия живот

1. Болести на човечеството, наследени от миналото
   - <А> Венерични и сифилисни заболявания
   - <Б> Туберкулоза
   - <В> Рак
2. Болести, възникващи от неизяснени планетарни условия
3. Расови и национални болести

ГЛАВА III. Кармични дългове (уводни бележки)

1. Кармични дългове на индивида
2. Седем лъчеви причини за кармата

Седем лъчеви причини за дисхармония и болести

ГЛАВА IV. Отговори на някои въпроси:

Природата на задръстването; Определяне мястото на запушването; Двойната причина за задръстването; Някои видове заболявания; Високата температура; Лечението на рака; Слабоумието; Евтаназията; Зародишите; Имунизациите; Жлезите; Виталното тяло; Праната; Източното и западното тяло; Нервната система; Далакът; Блуждаещият нерв; Окото; Психичните причини за

заболяванията; Проблемите на меланхолията; Пълнолунието и психозите; Разпределение на силата, кръвопреливане; Страданието; Планетарната енергия; Трансмутацията на желанието; Кармата; Социалните болести; Използване на мозъка и въображението за развиване на груповото съзнание; Лечебната енергия; Мигновеното лечение; Използването на Лика Божи; Христос; Понятието „Майка на Света"; Чувството за безполезност; Научните паралели; Йоните и излъчването; Вибрацията; Бъдещите школи по лечителство.

Писмо до учения

ВТОРА ЧАСТ: ОСНОВНИ ИЗИСКВАНИЯ КЪМ ЛЕЧИТЕЛСТВОТО

ГЛАВА V. Процесът на възвръщане

1. Природата на смъртта

Страхът от смъртта

Целите на смъртта

Изкуството на умирането

2. Актът на възвръщането

Фактори, контролиращи излизането на душата

Два основни мотива за кремирането

Последователност на събитията при смъртта

3. Два въпроса от голямо значение

ГЛАВА VI. Изкуството на оттеглянето

Процеси непосредствено след смъртта

Деваханичният опит

Десети закон на лечителството

ГЛАВА VII. Процесите на интеграцията

Значение на интеграцията

Състояние на мозъка и на душата

Елиминиране на персоналните мисъл—форми

ТРЕТА ЧАСТ: ФУНДАМЕНТАЛНИТЕ ЗАКОНИ НА ЛЕЧИТЕЛСТВОТО

ГЛАВА VIII. Законите и правилата, номерирани и обяснени

Закон 1

Закон 2

Правило първо

Закон 3

Закон 4

Правило второ

Закон 5

Правило трето

Закон 6

Закон 7

Правило четвърто

Закон 8

Правило пето

Закон 9

Правило шесто

Закон 10

ГЛАВА IX. Седемте метода за лечителство

Седемте лъчеви енергии

Лъчите на лечителя и на пациента

Седемте лечебни техники

УВОДНИ БЕЛЕЖКИ

Темата за лечителството е стара като вечността и винаги е била обект на изследвания и експерименти. Правилното използване на лечителските способности и сили обаче е знание, което сега прохожда. Едва в наши дни стана възможно да се огласят законите на магнетичното лечителство и да се посочат причините за онези заболявания, които се зараждат в трите вътрешни тела, постепенно разрушават човешката структура, предизвикват страдания и болки и изпращат индивида до вратата, водеща към света на безтелесното съществуване. Едва сега човекът достигна тази точка на еволюция на съзнанието, когато започва да осъзнава властта на субективните светове. Така една нова и обширна наука – психологията, се появи в отговор на растящия човешки интерес. Темата за регулирането, пречистването и изцелението занимава умовете на много мислещи хора, както и на онези, които страдат. Предстои ни дълъг съвместен път, затова ви моля да се запасите с търпение.

Когато навлизаш в областта на лечителството, влизаш в свят на огромно езотерично знание и на изобилие от изводи и формулировки, чрез който в продължение на векове много светли умове са се опитвали да помагат и лекуват. Въпросите *„защо"* и *„от какво"*, отнасящи се до болестта, са били тема на безкрайни изследвания и размисли. Много ясни умозаключения са били направени по повод лечението на недъзите, разработвани са много методи, техники, формули, предписания, различни манипулации и теории.

Всички те служат за запълване на умовете с идеи – някои правилни, други не. Това много затруднява ученика при възприемането на новите идеи и усвояването на непознатото.

Кандидатите губят много, отказвайки да се разделят с онова, което е скъпо на нисшия ум. Когато достигнат нивото на отворения ум и станат готови за възприемането на новите теории и хипотези, те ще открият, че старата и така ценена от тях истина всъщност не е изгубена, а само поставена на полагащото ѝ се място в една по-широка схема.

Посветените във Вечната Мъдрост са по необходимост и лечители, макар че не всички са в състояние да лекуват физическото тяло. Това е така, защото душите, който са достигнали до определена степен на истинско освобождение, стават проводници на духовната енергия. Това автоматично засяга един от аспектите на механизма, използван от душата, с която са в контакт. Казвайки *„механизъм"*, имам предвид различните аспекти на онзи инструмент (тяло, или природна форма), чрез който душите търсят проявление. Става дума за следното:

1. **Плътно физическо тяло**, представено от всички съставящи го органи. Те имат различни функции, които позволяват на

душата да се изрази във физическия (обективен) свят като част от един по-голям и сложен организъм. Физическото тяло е чувствителен апарат за проявление на духовната човешка единица, която чрез него влиза в контакт с апарата на планетарния Логос, т. е. на Живота, в които се движим и имаме битие.

2. Етерно тяло, което има едно основно предназначение – да оживотворява и насища с енергия физическия организъм и така да го интегрира в енергийното тяло на Земята и на слънчевата система. Като мрежа от енергийни потоци, силови линии и светлина, то е част от огромната енергийна структура, лежаща в основата на всички форми – малки и големи, микро— и макрокосмични. Силите на Космоса протичат по тези енергийни линии както кръвта тече в артериите и вените. Тази постоянна, индивидуална (човешка, планетарна и слънчева) циркулация на жизнените сили чрез етерните тела на формите е основата на целия проявен живот и отразява същностната неделимост на Живота.

3. Астралното тяло (тялото на желанията), наричано понякога емоционално тяло. В него се проявяват емоциите под формата на болка или удоволствие (или на други двойки противоположности) като резултат от взаимодействието между желанията и централното „АЗ". В тези две тела – етерното и астралното, се коренят 90 % от всички физически проблеми.

4. Ментално тяло, или онова количество *чита* (умствен потенциал), което индивидуалната човешка единица може да използва и да изрази. То е четвъртият поред механизъм, който се намира в разположение на душата, без да се забравя, че всички изброени дотук тела се проявяват като единна система. Само 5 % от всички съвременни болести се коренят в това тяло, или в това състояние на съзнанието. Тук искам да опровергая твърденията на някои лечителски школи, че причината за всички заболявания се намира в ума. Това засега не отговаря на истината. След милиони години, когато фокусът на човешкото внимание се премести от емоционалната към менталната (мисловната) сфера и хората станат ментални по своята природа, както сега са емоционални по същността си, *едва тогава* причините за болестите ще трябва да се търсят в областта на ума. В наши дни обаче те следва да бъдат обяснени (с малки изключения) с липсата на жизнеспособност или обратното – с прекалената възбуда в областта на чувствата и желанията (потиснати или безконтролни), както и в настроенията, задръжките или изявите на дълбоко затаени копнежи, раздразнения, тайни наслаждения и много неосъзнати импулси, идващи от чувствено-емоционална сфера на индивида.

Тази силна воля *да бъдеш* е създала (и продължава да създава) външния физически апарат за реагиране; тя подтиква този механизъм, формиран главно за физически нужди, към усъвършенстване и служене и на други, по-субективни цели. Това предизвиква усложнения и едва когато човек осъзнае, че около физическото му тяло съществуват и други, по-фини обвивки, които служат за други, по-фини реакции, той ще стане свидетел на постепенното оздравяване на физическия си организъм. По-късно ще се занимаем точно с тези по-фини обвивки.

Логично е да запитате какъв ще е общият план, по който ще ви запознавам със законите на лечителството; закони, с които се съобразяват посветените и които постепенно ще изместят физическите методи на лечение. Навярно ще попитате и за онази специална техника, която вие като лечители ще трябва да познавате и да прилагате както по отношение на себе си, така и спрямо пациентите. Накратко ще характеризирам учението, което ви давам, като ви покажа на какво да обърнете внимание, когато започнете да изучавате тази материя.

Първо, ще се постарая да изясня *причините* за болестите, защото който изучава окултизма е длъжен винаги да започва от света на причините, а не от света на следствията.

Второ, ще изложа *седемте метода на лечителството*, които обуславят „работата по възстановяването" (както е прието да се казва в окултната терминология), и ще ви обясня как те се практикуват от посветените. Тези методи определят техниките, които трябва да бъдат прилагани. Ще забележите, че въпросните методи и произтичащите от тях техники се обуславят от лъчите, които съм описал в „**Трактат за седемте лъча**" (том 1 и 2), поради което лечителят е длъжен да се съобразява не само със своя собствен лъч, но и с този на пациента. Това определя седемте лъчеви техники, които изискват специални разяснения преди да бъдат умело използвани.

Трето, ще акцентирам върху *психичното лечителство* и върху необходимостта да се общува с пациента на нивото на неговия вътрешен свят. Основният закон, които определя цялото окултно лечение, може да се формулира така:

ЗАКОН 1:

Всяка болест е резултат от потискане живота на душата и това е валидно за всички форми и царства. Изкуството на лечителя се състои в способността му да освободи душата, така че нейният живот лесно да протича през цялата съвкупност от органи, които образуват всяка отделна форма.

Опитите на учените да освободят енергията на атома са от почти същата природа, както и работата на езотериста, опитващ се да освободи енергията на душата. В това се състои истинското изкуство на лечителството. Тук е скрит дълбок окултен намек.

Четвърто, ще се заемем с *физическото тяло*, с неговите болести и немощ, но едва след като сме изучили онази част от човека, която обгръща плътното физическо тяло. Спазваме този ред, защото сме длъжни да се движим от сферата на вътрешните причини към света на външните проявления. Ще видим че всичко, което засяга здравето на човека, произтича от:

1. Съвкупността на силите, чувствата, желанията и случайните мисловни процеси, които характеризират трите по-фини тела и определят живота и опита на физическото тяло.

2. Влиянията, които човечеството *като цяло* оказва върху физическото тяло. Човешкото същество е съставна част от

човечеството – организъм в по-голям организъм. Условията в наличното цяло намират отражение и в индивидуалната единица. Многото нещастия, от които страда съвременният човек, произтичат от условията, които съществуват в четвъртото природно царство като цяло. За тях човекът не е отговорен.

3. Влиянията върху физическото тяло от страна на планетарния живот, проявление на живота на планетарния Логос, който се изявява като еволюираща Същност. Тази тема е вън от нашата компетентност, но самите въздействия са очевидни.

Аз не съм заинтересован да обучавам отделни индивиди, за да ги направя изкусни лечители. Моята цел е *груповото лечителство* и именно тази работа ме интересува в момента. Никоя група от хора обаче не може да работи като едно цяло, ако не е сплотена от разбирателство, любов и желание за взаимно служене. Изцеляващата енергия на духовната Йерархия няма да протече през групата, ако в нея съществува дисхармония и критикарство. Следователно първата задача, която стои пред всяка група лечители, е да утвърдят помежду си атмосфера на любов и разбирателство и да работят за укрепване на груповото единство.

Необходима е голяма търпимост при формирането на лечителската група и смесването на индивидуалните аури. Хората се нуждаят от време, за да се научат да работят заедно в съвършено *разбирателство* и *безличностност*, като заедно с това достигнат еднопосочност, способна да създаде необходимия групов ритъм – толкова сплотен и интензивен, че да синхронизира работата отвътре. Кандидатите и учениците, които работят в тази посока, трябва да се научат да мислят групово и да отдават на групата (без да се скъпят и прикриват) най-доброто от себе си, включително и плодовете на своята медитация по тази тема.

Имайте предвид, че даваните от мен инструкции ще бъдат по възможност максимално кратки. Ще се постарая да вместя много истини в малък обем, така че всяко изречение да изразява ясна идея и вярно да осветява проблемите, стоящи пред лечителската група. Това, което ми предстои да ви съобщя, се подразделя на две части. **Първо**, ще се заемем с общата работа по обучението в езотерично лечителство, като за целта ви запозная с неговите закони, техники и методи. **Второ**, ще разгледаме самия лечител и възможностите за неговото усъвършенстване при овладяване на лечителското изкуство.

Нима не е вярно, че съчувствието към пациента и разбирането на неговите проблеми е от първа необходимост за лечителя, така че той да спечели доверието на болния.

Има две думи, съдържащи основните изисквания към всеки истински лечител – **магнетизъм** и **излъчване**. Трябва да работите в тази посока. Необходимо е лечителят преди всичко да придобие магнетичност и да привлича към себе си:

— енергията на собствената си душа (това изисква достигане на равновесие чрез индивидуална медитация);

— съдействието на тези, на които той иска да помогне (това предполага безкористно отношение);

— енергиите, които стимулират пациента към желаната активност (това изисква окултни познания и трениран ум).

Освен това, лечителят трябва да може да излъчва, защото излъчването на неговата душа стимулира активността на пациента и така задвижва процеса на изцеление. Излъчването от ума на лечителя озарява другия ум и поляризира волята на пациента, а излъчването от астралното тяло на лечителя (когато е контролирано и безкористно) придава правилен ритъм на астралното тяло на лекувания. Така лечителят подтиква пациента към правилни действия, като в същото време излъчването на виталното му тяло (чрез центъра на далака) подпомага формирането на силовото тяло на болния и с това улеснява оздравителния процес. Дълг на лечителя е да бъде ефективен, защото какъвто е той самият, такова ще е и неговото въздействие върху пациента. Ако целителят работи магнетично и излъчва към пациента силата на своята душа, самият пациент по-лесно ще достигне до желаната цел, която може да бъде или пълното оздравяване, или достигането на такова състояние на ума, при което човек може да живее спокойно със своя недъг, т. е. да надрасне кармичните ограничения на тялото. От друга страна, пациентът може да получи възможността за пълно освобождение от тялото като му се позволи леко и радостно да премине през вратата на смъртта и така да постигне истинското си спасение.

ПЪРВА ЧАСТ

ОСНОВНИ ПРИЧИНИ ЗА ЗАБОЛЯВАНИЯТА

Това е основният проблем, с който в продължение на векове се е сблъсквала цялата медицинска практика. В днешния механизиран век причините се търсят във външната страна на нещата, като е забравен частично верният възглед на ранните векове, че първопричината за болестите се крие в „лошото настроение", което се заражда и зрее във вътрешния, субективен живот на човека. Вследствие еволюцията на всестранните знания ние вече познаваме външната страна на нещата (забележете, че не употребявам думата „повърхностната") и идва часът, когато знанието може отново да навлезе в сферата на субективното и да се превърне в мъдрост. Днес най-добрите представители на медицината (и свързаните с нея професии) с готовност признават, че причините за повечето заболявания се коренят в скритите, субективни тенденции на ума и на емоционалната човешка природа, както и в потиснатия или невъздържан полов живот.

Основната причина за болестите (доколкото съм в състояние да я формулирам) вероятно ще остане неразбираема за вас; обяснението се крие в далечното минало на нашата планета и в развитието (от окултна гледна точка) на планетарния Живот. Проблемът се корени в т. нар. „космично зло". Тази почти безсмислена фраза обозначава онова *състояние на съзнанието*, което е характерно за някои „несъвършени Богове". Като начален постулат, който вероятно трудно ще разберете, ви съобщавам факта, че дори самото Божество се стреми към съвършенство, от което следва, че и за самите Богове, както и за БОГА (като живот на слънчевата система) съществуват определени ограничения и такива области и състояния на съзнанието, които все още им предстоят за овладяване. Тези ограничения и относителни несъвършенства могат да предизвикат определени следствия в техните тела на проявление – в планетите като форми на Живот и в слънчевата система като израз на ЖИВОТА въобще. Ако приемем и хипотезата, че външните божествени тела – планетите, са проявление на форми, чрез които определени Божества изразяват себе си, можем да направим верния извод, че всяка форма на живот вътре в тези тела по необходимост ще бъде изложена на същите ограничения и несъвършенства, свойствени за онези области на съзнание и осведоменост, които остават непокорени до този момент от Божествата, въплътени в дадената планетна или слънчева форма. Приемайки за верен постулатът, че всяка форма е част от друга, по-голяма форма, и че „се движим, съществуваме и проявяваме" (както се е изразил свети Павел) *в тялото на Бога*, ще разберем, че като съставна част от

четвъртото природно царство, ние неизбежно се подчиняваме на общите за него ограничения и несъвършенства.

Да се осъзнае и изрази нещо повече от даденото общо правило е вън от нашите възможности, защото съвкупният ментален потенциал на средния кандидат или ученик е недостатъчен за тази задача. Какво всъщност означават такива термини като „космично зло", „божествено несъвършенство", „ограничени сфери на съзнание", „свобода на чистия дух", „божествен ум", които в наши дни тъй често се употребяват с лека ръка от различните мистични и окултни мислители? Самообявяването от страна на отделни лечителски школи за божествено съвършени, претенциите им, че са овладели истинското освобождение на човечеството от болестите на плътта – нима това не са гръмки фрази, израз на стремежа към идеала, но често мотивирани от егоистични желания? Нима това не са безпочвени спекулации в мистична опаковка? И може ли да бъде инак, щом само съвършеният човек е способен действително да осмисли божествеността?

Трябва да се признае, че човекът все още не е дораснал до осъзнаването на дълбоките, скрити причини за явленията, възникващи в хода на еволюиращия живот на формите. Не е признак на мъдрост да се разглеждат спорните въпроси и факти в светлината само на съвременните представи; човек трябва да си дава сметка, че както той е способен да прониква по-дълбоко в ума на Бога в сравнение с мисловните способности на животните, така (по аналогия) могат да съществуват и други, по-висши умове в други по-висши царства, които да са в състояние да осъзнават Живота в по-истинска и ясна светлина, отколкото човешкият род. Толкова ли е невъзможно целта на еволюцията (така, както тя изглежда в очите на човека) да се окаже в крайна сметка само частичка от една друга, наистина грандиозна цел, която той със своето тясно разбиране засега не е в състояние да обхване. Окончателната цел, така, както тя е заложена в ума на Бога, може всъщност много да се различава от тази, която хората сега са в състояние да осмислят. Така термините „*космично зло*" и „*космично добро*" често напълно изгубват своя смисъл и се разглеждат единствено през призмата на илюзиите, които човекът приема за реалност. Най-добрите съвременни умове едва сега започват да съзират първия слаб лъч светлина, който си пробива път през мъглата и служи преди всичко за разобличаване на илюзията, приемана за факт. Благодарение на тази светлина пред индивидите, които са устремени и държат ума си открит, може да бъде представена следващата истина: *дори самото Божество се намира на пътя към съвършенството*. Тази мисъл казва много.

Търсейки причините за заболяванията, ние ще изхождаме от това, че фундаменталната, крайна космична причина е извън възможностите ни за познание и едва когато на Земята дойде Царството Божие, ние ще получим известна представа за това общоразпространено заболяване, от което страда нашата планета в четирите си природни царства.

Можем обаче да посочим няколко основни положения, които постепенно ще бъдат признати в макрокосмичен смисъл и ще докажат своята истинност там, където микрокосмосът се разглежда интелигентно:

1. Всяко заболяване (а това е баналност) се предизвиква от липсата на хармония между аспекта на формата и този на живота. Онова, което съединява формата и живота (и същевременно е резултат от този желан съюз), ние наричаме *душа* в случаите, когато става дума за човечеството, и *интегриращ принцип*, когато говорим за дочовешките царства. Болестта се появява там, където отсъства равновесие между различните фактори: душа и форма, живот и неговото проявление, субективни и обективни реалности. Оттук следва, че духът и материята ***не са*** свободно свързани помежду си. Това е само една интерпретация на първия закон; за неговото пълно обясняване ще е необходима цяла дисертация.

2. Тази дисхармония предизвиква т. нар. болестни явления; тя пронизва всичките четири природни царства и създава условията, които пораждат болка там, където има тънка и развита чувствителност, както и в случаите на всеобщ застой, разложение и смърт. Поразмислете над тези думи: *дисхармония*, *болест*, *болка*, *застой*, *разложение*, *смърт*. Те описват общото условие, управляващо съзнателния макро— и микрокосмичен живот на всички форми, без самите те да са причина за него.

3. Всички тези явления могат да бъдат разглеждани като пречистващи по своето действие и човечеството трябва да ги приема именно в този аспект, ако иска да добие правилно отношение към болестите. Това често се забравя от фанатичните лечители и категоричните тълкуватели на непълно разбраната теза, която всъщност представлява само част от една по-голяма и всеобхватна идея.

4. Методите и техниките на лечение не са тайна за човечеството и са резултат от умствената дейност на човека. Това е свидетелство за неговата скрита сила на творец, стремящ се към свобода; то доказва способността му да съзира съвършенството на ума и целта, към която се стреми, а следователно и да работи за окончателното си освобождение. Неговата грешка в наши дни се крие в:

— неспособността му да осъзнае ролята на болката;

— протеста му спрямо страданието;

— неразбирането на закона за непротивенето;

— преувеличаване значението на природната форма;

— неправилното отношение към смъртта и самозаблудата, че изчезването на живота от видимата форма и последващото разложение на тялото означава катастрофа.

5. Когато човешкото мислене измени обичайната си гледна точка спрямо болестите и ги приеме като природен факт, човекът ще започне да разбира закона за освобождението и с този правилен начин на мислене ще стигне до непротивенето. В наши дни, прилагайки мощта на целенасоченото си мислене и силния си антагонизъм към болестите, хората само увеличават проблемите. След като човекът пренастрои своето мислене по посока на истината и на духа, физическите страдания ще започнат да отмират. Това ще стане очевидно,

когато по-късно се заемем с метода на изкореняването. Болестта съществува – формите на всички царства са пълни с дисхармония и са изведени от равновесие спрямо пребиваващия в тях живот. Болестта и разложението изразяват тенденцията към смъртта и се срещат навсякъде. Внимателно подбирам думите си.

6. Болестта невинаги е резултат от неправилното човешко мислене. Тя е съществувала в много форми на живот, появили се на Земята още преди човешкото семейство. Ако търсите словесно изражение, оставайки в рамките на обичайния човешки ум, бихте могли с известно основание да кажете, че Бог (планетното Божество) носи вината за неправилното мислене. Това ще бъде само частичка от истината, видяна през призмата на вашия ограничен човешки ум, заслепен от всеобщите заблуди.

7. Болестта е процес на освобождение и враг на всичко статично и кристализиращо се, но от това не следва, че трябва да я срещаме приветствено, а смъртта – любовно. Ако това беше така, ние щяхме да култивираме болестите и бихме давали награда за самоубийството. За щастие на човечеството тенденцията на живота е насочена срещу болестта и на живота (проявен във форма) е присъщ страхът от смъртта. Това е истина, защото инстинктът за самосъхранение и запазване целостта на формата е принцип на жизнеспособността на материята и е тенденция към самоувековечаване на живота вътре във формата, а това е и ще бъде една от великите богодадени ни способности. В човешкото семейство обаче тази способност ще трябва да отстъпи място на едно ново отношение към смъртта, разбирана като организиран, освобождаващ процес, който е насочен към съхраняване на силите и в перспектива предоставя на душата по-добър инструмент за проявление. За такава свобода на действие човечеството като цяло все още не е готово. Учениците и кандидатите трябва да започнат да се проникват от тези нови принципи на съществуване. Инстинктът за самосъхранение ще господства в отношенията между духа и материята, между живота и формата, само докато самото Божество желае въплъщения в своето тяло на проявление – планетата или слънчевата система. С това изявление ви намеквам за една от основните причини на болестите и соча обяснението за постоянната борба между окования дух и оковаващата го форма. Коренът на това противоборство се крие в онова вродено качество, което се проявява в стремежа за запазване на настоящата форма и продължаване на вида.

8. Всичко това се управлява от закона за причината и следствието, който на Изток се нарича ***карма***. Кармата по същество трябва да се разглежда като следствие (в живота на голямата форма на нашата планета) на причини, дълбоко скрити в ума на Бога. Причините, които можем да разглеждаме като свързани с болестта и смъртта, в действителност са следствие от някои принципи, които управляват (правилно или не, кой знае) живота на Бога във форма и те ще останат непознаваеми за човека в плът до момента, в който той не приеме великото посвещение, символизирано от нас като Преображение. Навсякъде при нашето обучение ще се сблъскваме с *вторичните* причини и техните следствия, т. е. с явления, които произтичат от субективни следствия, обусловени от твърде далечни за нашето разбиране причини.

Приемането и осъзнаването на това твърдение е най-доброто, което човек може да направи със сегашния си мислителен апарат. Докато интуицията е рядкост, а просветленият ум е почти изключение, защо е необходимо човекът самонадеяно да смята, че може да разбере всичко? Нека той работи над развитието на интуицията и просветлението, а разбирането ще дойде на свой ред. Човекът трябва да заслужи правото си на божествено познание. Това признание е достатъчно за нашата работа и ни дава възможност да изложим законите и принципите, които ще покажат на човечеството пътя към освобождаване на съзнанието от формата и по-нататъшната победа над смъртта и над онези болестотворни условия, които сега управляват нашите планетни проявления.

Ще разделим изложението за причините на болестта в **три** части, без да даваме простор на естественото си, но безполезно желание да проникнем в ума на Божеството:

1. Психични причини.

2. Причини, произтичащи от груповия живот.

3. Нашите кармични дългове, кармични причини.

Оттук ще схванем само общата идея (това е всичко, на което сега сме способни), обясняваща наличните болести в човешкото семейство и частично в животинското царство. След осъзнаването на общата идея, ние ще достигнем до по-добро разбиране на нашите проблеми и ще можем да продължим с разглеждането на методите, които ще ни позволят да преодоляваме нежеланите ефекти с по-голяма лекота. Изучаващият изкуството на лечителството трябва винаги да помни, че лечението може да бъде осъществено по три равностойни и ефективни начина, съобразени със степента на еволюция, достигната от пациента.

Първо, съществуват палиативни (частични) и облекчаващи методи, които постепенно лекуват болестта и отстраняват нежеланите състояния – те закрепват живота на формата и стимулират жизнеността, като отблъскват по такъв начин болестта. Тези методи са добре застъпени при алопатичните, хомеопатичните, остеопатните, мануалните и редица други терапевтични школи. Всички те са свършили много полезна, конструктивна работа и човечеството трябва да бъде благодарно за мъдростта, изкуството и безкористното внимание на лекарите. Те постоянно работят в условия, нетърпящи отлагане, като отстраняват опасните последствия на скрити причини. При тези методи пациентът остава пасивен, неподвижен и доверчив към действията на лечителя.

Второ, налице са работата и методите на съвременния психолог, които се старае да се ориентира в субективните условия и да коригира неправилното състояние на ума, чиито задръжки, психози и комплекси предизвикват болезнени състояния, невротични и ментални катастрофи. При тези методи пациентът се обучава максимално да сътрудничи на психолога, да си съставя по-обективна представа за себе си и сам да изкоренява пречещите вътрешни фактори, отговорни за външните болестни проявления. Той се обучава

да бъде положителен и активен, а това е голяма крачка в правилната посока. Тенденцията за взаимодопълване на тези два подхода е правилна.

Трето, най-висшият и нов метод се състои в подтикването на човешката душа към собствена, положителна активност. Истинското лечителство на бъдещето ще се утвърди едва когато животът на душата започне да протича без прекъсвания и задръжки през всички аспекти на природната форма; със своя потенциал тя ще оживотворява природата на формата и така ще отстранява онези задръствания и препятствия, които създават хранителната среда за болестите.

В това се съдържа много материал за размисъл. Колкото до практическото усвояване на тези техники и методи, ние ще се придвижваме бавно напред, защото аз възнамерявам да положа надежден фундамент за всичко онова, което предстои да ви съобщя в тази книга.

ОБУЧЕНИЕ НА ЛЕЧИТЕЛЯ

Тематиката, свързана с обучението на лечителя, постепенно ще бъде изложена в **шест правила**, които определят (или трябва да определят) лечителската дейност. Нали помните онези две думи, които ви дадох – *магнетизъм* и *излъчване*, които изразяват същността на тази дейност. Те са различни по своето въздействие, както сами ще се убедите по-късно.

ПЪРВО ПРАВИЛО на лечителя:

Лечителят трябва да се стреми вътрешно да обедини своята душа, сърце, мозък и ръце. Така той ще може да влее жизнената си целебна сила в пациента. Това е магнетична работа. Тя лекува болестта или напротив – задълбочава т. нар. „лошо състояние" в зависимост от знанията на лечителя.

Лечителят трябва да обедини своята душа, мозък, сърце и излъчване на аурата. Така неговото излъчване може да подхрани живота в душата на пациента. Това е работа по излъчването. Силата не е в излъчването на ръцете – душата е тази, която проявява своята мощ. Душата на пациента (чрез аурата му) откликва на излъчването от аурата на лечителя, която е наситена с енергията на неговата душа.

Разглеждайки причините за болестите, ще трябва накратко да се спра и на условията – както външни, така и вътрешни.

За повърхностния наблюдател може да изглежда, че много от болестите и причините за смъртта се обясняват главно с условията на заобикалящата среда, за които той въобще не е отговорен. Те варират от чисто външните случайности до наследствената предразположеност и могат да се сведат до:

1. **Нещастни случаи**, които могат да са резултат от лична небрежност, групови събития, лекомислие на други хора, сбивания, работнически стачки, войни, нападения на животни и змии, случайни натравяния и много други причини.

2. **Инфекции**, които поразяват човека в резултат на външни фактори, а не като следствие от конкретното състояние на кръвта. В тази група влизат различните инфекциозни и заразни болести, както и епидемиите. Те могат да поразят човека при изпълнение на служебния му дълг, при неговите всекидневни социални контакти или вследствие на широко разпространени заболявания сред околните.

3. **Болести, обусловени от лошото хранене**, особено в детството. Недохранването предразполага тялото към болести,

понижава съпротивляемостта и жизнеспособността му и подрива "защитните му сили", като води до преждевременна смърт.

4. Наследственост. Има различни видове наследствени слабости, които предразполагат индивида към определени болести и в крайна сметка водят до смърт, както и такива, които неотклонно убиват желанието му за живот. Освен това, има и такива наследствени тенденции, които предизвикват опасни наклонности и формират нежелателни навици в морално отношение; те разграждат волята на индивида и така го лишават от способността му да се бори с вродената предразположеност. Той пасивно ѝ се отдава и се разплаща за това с цената на редица болести или смърт.

Ето четирите типа болести и причини за смъртта, които до голяма степен предопределят съдбата на хората от нашето обкръжение. Тези фактори не бива да се отнасят към психичните причини за болестите, а да се разглеждат (и то много внимателно) като част от условията, определяни от груповия живот с неговите предразполагащи и болестотворни причини. Към тях се числят и инфекциозните заболявания, но без ситуациите, при които болестите възникват в резултат на железопътни и автомобилни катастрофи. Вярно е, че в работата си лечителят може да се сблъска и с такива случаи, но те изискват доста по-различен подход в сравнение с третирането на болестите, възникнали в немощното тяло или при други групови заболявания. Проблемите, произтичащи от недохранване или неправилно хранене, характерни за съвременния живот, няма да бъдат разглеждани тук. Нито едно дете не носи отговорност за тях, а мен ме интересуват заболяванията, обусловени от вътрешните, субективно неправилни условия.

Отговорността на детето за жизнените условия, в които живее, практически е равна на нула, ако не признаем **кармата** в ролята ѝ на предразполагащ фактор и нейната способност да предизвиква корективи, които произтичат от миналото, но въздействат върху настоящето. Ще разгледам по-подробно този въпрос в третата глава, която анализира нашите кармични дългове. Сега само ще отбележа, че темата за болестите може изцяло да се разглежда през призмата на кармата и трактовката ѝ би била еднозначна и убедителна, ако съществуваше правилно разбиране по този труден за осмисляне предмет още от първата му поява на Запад. Истината, така както е дошла до вас от Изтока, е толкова изопачена от източните теолози, колкото е изкривено тълкуването на доктрините за изкуплението и непорочното зачатие от западните им колеги. Вашите съвременни формулировки са много далече от обективната истина. Затова изпитвам сериозни затруднения, когато разглеждам темата за болестите от гледната точка на *Закона за Кармата*; трудно ми е да ви дам правдива представа за тези обективни знания, защото се сблъсквам с погрешно разбраните от вас идеи на закона за причината и следствието. Учението за внезапно възникващата еволюция и съвременните теории за действието на катализатора върху две вещества, които (смесени в негово присъствие) се превръщат в трето вещество, съвсем различно от първите две, съдържат много истина относно действието на кармата. Разбирате ли ме? Да или не? Ако ви кажа, че ударението, което се отрежда на закона за кармата (когато с него се обяснява справедливостта на болката, болестите и страданията), е само частична представа за основната космична истина – ще внесе ли това поне малко яснота във вашия ум? Ако ви заявя, че правилно разбраният и приложен закон за кармата по-

бързо ще донесе щастие, благоденствие и освобождение от страданията, отколкото самата болка и нейните последствия – способни ли сте да вникнете в това?

Светът на заблудите е толкова силен в наши дни, а илюзиите са толкова могъщи и живи, че ни е невъзможно да осъзнаем реалното значение на този обективен закон.

Законът за кармата не е закон за отплата и възмездие, както може да се допусне от прочита на наличната литература: това е само един от неговите аспекти. Законът за причината и следствието не трябва да се разбира така, както се тълкува сега. Да вземем за пример закона за гравитацията, който отдавна се е утвърдил в човешкия ум. Такъв закон съществува, но той представлява само фрагмент от един друг, по-всеобхватен закон. Непогрешимостта на този частичен аспект се опровергава всеки път, когато видим в небето полета на самолета, при който действието на закона за гравитацията се преодолява с помощта на обикновени механични средства. Ако човешките същества можеха да осъзнаят, че за тях това е толкова лесно, колкото и за самолета, те биха се обучили с лекота на древната техника, според която способността за левитация е едно съвсем просто начално упражнение.

Законът за последствията не е толкова неизбежен и ненарушим, колкото го смята съвременната мисъл, но е далеч по-тясно свързан със закона за мисълта, отколкото се предполага. В разбирането на този факт менталната наука постепенно налучква верния път. Нейната ориентация и цели са правилни и добри и ще дадат богати плодове, но изводите и методите ѝ на работа в наши дни са печално неграмотни и заблуждаващи.

Ще се спра върху неразбирането на закона за кармата, защото много държа да пристъпите към изучаването на законите на лечителството с максимално свободни и открити умове и да осъзнаете, че вашето неразбиране на законите е обусловено:

1. От старите теологии и от техните статични, изкривени и погрешни представи. Тези учения водят до огромни заблуди, но за съжаление са повсеместно признати.

2. От световната мисъл, силно доминирана от елементите на желанието, в която е останало малко от истинското мислене. От своята тесногръда гледна точка хората тълкуват тези смътно усещани закони като завършеност. Например, в учението за кармата се акцентира върху идеята за възмездието главно защото хората търсят правдоподобно обяснение за видимата страна на нещата така, както на тях им е удобно да я разбират. Добрата карма все пак е повече от лошата, макар вие сега да сте убедени в обратното.

3. От световните заблуди и илюзии, които държат средноинтелигентния човек далече от обективната истина. Само напредналите хора и учениците започват да постигат мимолетни и несъвършени прозрения за величествената реалност.

4. От безконтролния ум и скованите, несъбудени мозъчни центрове, които също забавят движението на човека по пътя към

правилната му реализация. Този факт не се признава често. Човешкият апарат за реализация все още не е съвършен. Обърнете внимание на това.

5. От националните и расовите темпераменти с техните предразсъдъци и предвзетост. Дадените факти са препятствие за правилната оценка на разглежданите реалности.

Вече ви казах достатъчно, за да осъзнаете колко безпочвени са претенциите ви, че правилно разбирате законите, с които се сблъсквате и които се опитвате да обяснявате. В никоя област на човешкото познание не цари такава тъма, както в сферата на законите, свързани с болестта и смъртта.

Онова, което ще кажа в раздела „*Психични причини за заболяванията*", няма да има нищо общо с недъзите и предразположенията към заболяванията, обусловени от обкръжението, нито от тези физически пороци, които се наследяват от родителите, носещи в телата си и предаващи на децата си микробите на болести, които те преди това са наследили от своите прародители.

Наследствените болести се срещат много по-рядко, отколкото се предполага; от тях най-опасни и непосредствено засягащи човечеството са предразположението към туберкулоза, сифилис и рак. Тези болести могат както да се наследяват, така и да се предават чрез контакт. Тях ще разгледаме във втория голям раздел – този за болестите в група.

ГЛАВА I

ПСИХИЧНИ ПРИЧИНИ ЗА ЗАБОЛЯВАНИЯТА

Ще се старая да избягвам (доколкото е възможно) техническата страна на проблемите. Нашата задача е езотеричното разглеждане на болестта и нейните форми, допълнено с изясняването на същността и функционалните причини за тези болести. Ще формулираме общите закони, на които лечителят ще се опира в своята работа, както и **шестте правила**, които той трябва да усвои и да изпълнява дисциплинирано и съзнателно.

Психичните причини се подразделят на четири групи:

1. Произтичащи от чувствено-емоционалната природа.

2. С произход от етерното тяло.

3. Резултат от неправилно мислене.

4. Лични недостатъци и психични проблеми на учениците.

Забележете, че слагам немощта на етерното тяло на второ място, а не на първо. Причината се състои в това, че *груповите недъзи и заболявания*, свойствени за расата, поначало се проявяват чрез етерното тяло и като цяло си пробиват път чрез етерните тела на всички форми. Въпреки че тези заболявания по последни данни се оказват най-разпространени, аз ги поставям на второ място, защото човечеството още не е готово да се пребори с тях като цяло. Първата крачка трябва да бъде направена от самия човек, който е длъжен да пречисти своето емоционално (астрално) тяло от тези условия, които го предразполагат към болестите. В наши дни човешката раса е астрално поляризирана; чувствено-емоционалната природа изцяло господства над масите. Това води до сравнително негативно етерно тяло, настроено на честотата на цялата етерна субстанция на планетата. Въпросната субстанция, която лежи в основата на всички форми, е просто проводник за жизнената енергия към външното плътно физическо тяло. Енергията протича през тази етерна субстанция без никакъв контрол от страна на човешкото същество и остава напълно неосъзнавана от него, тъй като фокусът на неговото внимание се намира в астрала. Физическото самочувствие на човека до голяма степен се корени в астралното

(емоционалното) състояние на съзнанието. Ние трябва да изкореняваме тези групови по своята същност нещастия, които проникват в човечеството от света на етерната сила, водят до изтощение или превъзбуда и създават условия, закономерно водещи до смърт. Като общо и основно правило можем да посочим, че собствените ни физически недостатъци (в сегашната епоха) се крият в емоционалното тяло и че това средство за самоизява е основният предразполагащ фактор за лошото здраве на индивида, доколкото груповите заболявания и вълните от различни масови епидемии се зараждат от някои условия в етерната субстанция на планетата. Всеобщите расови, национални и планетарни заболявания си пробиват път към индивида чрез неговото етерно тяло, но не са предимно лични по своето проявление. Впоследствие ще развия тази тема по-подробно; сега давам само общото правило.

Болестите на масите, на средните граждани, на интелигенцията и на учениците, работещи за света, на практика доста се различават едни от други – не толкова по формите си на проява, колкото по своя характер. Този факт рядко се разбира от средния лечител; за него е трудно или невъзможно да улови тези различия и оттук да определи степента на еволюцията, достигната от дадения човек. С някои заболявания трябва да се работи на ментално ниво – те предполагат умствена активност от страна на лечителя; за други се изисква концентрация на емоционалната му енергия, а в трети случаи той трябва само да бъде проводник (чрез етерното си тяло) на праничната енергия и така да я предава към етерното тяло на пациента. Колко лечители могат правилно да определят фокуса на съзнание, или жизнената сила на пациента, с която ще работят? Колко от тях поне малко разбират от този тип лечение, което е възможно и необходимо да приложат за даден тип ученик? Колко малко от тях съзнават, че нито един ученик не може да се остави в ръцете на среден магнетичен лечител, на посредствен биоенерготерапевт или на случаен психолог! Ученикът няма право да се подлага на ауричните еманации на случайни лечители или да се отдава във властта на неопитен академичен психолог, колкото и известен да е той, но може да се довери на опитен лекар или хирург във физически аспект, доколкото за него физическото тяло е просто един автомат. Следователно, ученикът може да ползва достъпните физически средства за оздравяване. Много от недостатъците в днешните методи на лечение са резултат от неспособността на лечителя:

1. Да оцени степента на поражение, засегнатото място, както и в кое тяло то е възникнало и се развива.

2. Да разбере на кое стъпало от еволюционната стълбица се намира пациентът и къде в тази връзка трябва да се търси източникът на проблема.

3. Да различава болестите, причинени от лични вътрешни състояния, от наследени наклонности или от групов произход.

4. Да прецени как да лекува болестта:

— алопатично или хомеопатично (и двата метода могат да играят положителна роля) или някакъв друг подход, лекарско изкуство или наука;

— чрез излъчване и магнетизъм (поотделно или заедно);

— по пътя на правилната психична пренагласа, стимулирана от вътрешната чистота и проницателност на лечителя;

— чрез обръщане към духовната сила на самия пациент, което е възможно само при духовно развити хора;

— с окултни средства, като формирането например на ***лечителски триъгълник***, съставен от **Учител, лечител и пациент**.

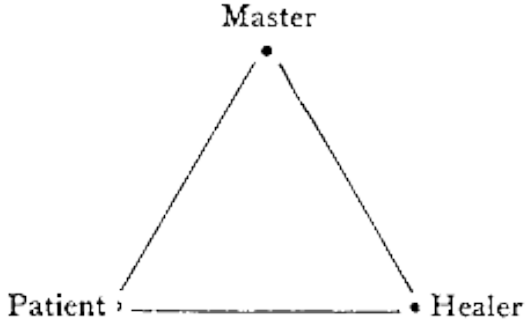

Този метод изисква от лечителя голямо познание и духовна възвишеност и предполага връзка с Учителя или с групата Учители, допълнена от заслуженото право за обръщане към тази група от името на пациента с молба за енергия – това все още се среща много рядко.

Не пиша класически медицински трактат и затова няма да разглеждам анатомията на човешкото тяло, нито ще обсъждам симптомите на болестите (освен при крайна необходимост). Няма да уточнявам нито тях, нито многото заболявания с дълги наименования, характерни за съвременния човек. Този род информация можете да намерите в многобройните учебници по медицина и при желание внимателно да я изучите. Лично аз смятам този подход за незадоволителен. Ще започнем с априорното твърдение, че болестта съществува и е следствие от *скрити причини*; че човекът е напреднал в осмислянето на техните следствия само колкото да разбере, че те предизвикват изменения във външната му обвивка, също както съвременната наука е навлязла в разбирането си за външното проявление на Бога, разглеждайки го единствено като свят на феноменалната природа.

Успехите на медицината и хирургията в отстраняване на усложненията и в общата лечебна практика са неоспорими. Разбира се, прилаганите методи (както при дисекцията на животни) могат да предизвикват и страдания, но независимо от това човечеството храни

голяма благодарност към медицинската професия, защото услугите, които тя е направила на човешкия род, решително превишават сторените злини. Вярно е, че медиците не знаят всичко, също както е истина и това, че има малък процент лекари и хирурзи (по-малък отколкото в другите професии), които мислят само за себе си и на които не трябва да се доверяваме. Медиците все пак знаят достатъчно, за да признаят с готовност още колко много остава непознато. Тази голяма, добра и самопожертвователна група хора е част от човешкото семейство. Да не забравяме това!

Нека сега разгледаме субективния аспект на човека и второстепенните причини, загнездили се в неговите вътрешни тела и в субективната страна на самата природа. Основните първопричини, както обясних по-рано, са над вашата познавателна способност. Те лежат извън възможностите на конкретния разсъдък. Опитвам се да ви подскажа как човек може да работи (индивидуално и групово), за да се освободи от натрупванията на миналото и да пречисти тялото си от патогенните фактори. Трябва обаче да помним, че много от заболяванията имат групова природа и следователно са свойствени за човечеството като цяло. Както насекомите опустошават и разрушават растителното царство (явление, наблюдавано от всеки случаен турист), така микробите, самостоятелно или на групи, опустошават и унищожават човешкото царство. Те са фактор на разрушението и изпълняват една необходима функция във великата схема на живота.

Доколкото никой не може да избегне физическата смърт, целта е човек да я срещне *според изискванията на собствената си душа*. Когато индивидът достигне по-висока степен на еволюция, той обмислено и точно избира времето за съзнателното си отдръпване от физическото тяло. То остава безмълвно и лишено от душа и светлина, но здраво и невредимо, а след време в резултат на естествените процеси се разлага и съставящите го атоми се връщат във „фонд резервни единици", докато отново не потрябват за нуждите на въплътяващите се души. В субективната сфера на живота този процес отново се повтаря, но мнозина вече са се научили да се отделят от астралното си тяло, като избягват това *„разтваряне в мъглата"*, което символично изразява смъртта на човека в астрален план. Индивидуалността се отдръпва към мисловното си ниво, а изоставената астрална черупка се слива с мъглата и я уплътнява.

Затова повтарям, че съзнателно избягвам техническата страна на медицината, макар често да се връщам към физическото тяло и болестите, на които то става жертва.

Сега ще посоча още един закон на лечителството, както и едно от правилата, които лечителят трябва да спазва. Изучете ги внимателно.

ЗАКОН 2:

Болестта е обусловена от три влияния. Първо, от миналото на човека; в този случай индивидът се разплаща за своите предишни грешки. Второ, от наследствеността, приета заедно с целия човешки род, която е пропита от заразени енергийни потоци с групов произход. Трето, заедно с всички природни форми той изпитва върху себе си това, което Повелителят на Живота проявява чрез своето тяло. Тези три влияния носят наименованието "древен закон за връзката със злото". След време той ще отстъпи място на "новия закон за изначално преобладаващото добро", който лежи в основата на всичко сътворено от Бога. Този закон трябва да се приведе в действие чрез духовната воля на човека.

Какво е това закон, братко мой? Това е налагане (в малкото и голямото) на волята и целта на Този, който невъобразимо ни превъзхожда. Затова този закон надхвърля познавателните възможности на човека. След време хората ще осъзнаят, че всички природни закони имат своя висш, духовен аспект, към който скоро ще насочим своето внимание. Нашите сегашни закони са само вторични. Това са закони на груповия живот, които управляват природните царства и намират своя израз в човешкото царство чрез посредничеството на ума, емоционалната природа и физическия организъм. Разглеждането на първичните закони не влиза в намеренията ми за този кратък трактат. Сега просто констатирам тяхното съществуване, а в бъдеще (в зависимост от развитието на обстоятелствата) бих могъл да се спра по-подробно на тях.

Както споменах, третата част от този трактат ще бъде посветена на основните закони на лечителството. Те не са свързани с горепосочените закони, а с практическите аспекти на лечителското изкуство.

ВТОРО ПРАВИЛО на лечителя:

Лечителят трябва да постигне магнетична чистота чрез чист живот. Той трябва да достигне онова лъчисто сияние, което се проявява във всеки човек при съединяване на центровете в главата. След установяването на това магнетично поле, излъчването също се усилва.

Значението на казаното е ясно за онзи, който е напреднал в изучаването на езотеризма. Както е известно, магнетичното поле се появява, когато мощните вибрации от центъра пред ***хипофизата*** и от този, който се намира около и над ***епифизата***, се слеят в една орбита. Единственият спорен въпрос, свързан със споменатото правило (което ще разгледаме по-късно), е как да се достигне магнетичната чистота и как двата центъра в главата могат заедно да образуват магнетично поле. По-надолу, в практическите изводи, ще се спра накратко на тези два въпроса.

Ще забележите, че болестта рядко има индивидуален произход, освен ако човек не пилее живота си и не злоупотребява със своето

тяло (чрез пиянство или сексуални излишества) и че повечето болести в наши дни имат почти изключително групов произход; наследствените са резултат от инфекции или недояждане. Последната причина е главното зло на цивилизацията и е резултат от икономически неуредици или развалена храна. Както вече посочих, тези болестотворни причини не са резултат на вътрешните тънки сили, а следствие от нахлуването в човешкото етерно тяло на енергии от физическия план и от света на външните сили.

Окултните учители отделят сравнително малко внимание на идващите отвън сили, които се зараждат във физическия свят и поразяват вътрешните тела на човека. Има физична енергия и силови потоци, които се вливат в етерните тела на всички форми, точно както световната илюзия и миазмите на астралните сфери често се пораждат от условията на физическия план. Енергиите, вливащи се в центровете на човека от по-тънките равнища, често се разглеждат от окултната литература, но силите, които въздействат от заобикалящия ни физически свят, рядко се осъзнават и обсъждат. Помислете върху това своеобразно новаторско виждане.

Помолих Алис А. Бейли да състави кратък обзор на основните тезиси, обхванати под заглавието „Що е болест"? Получи се следното:

1. Всяко заболяване е плод на дисхармония и отсъствие на равновесие и контрол. Обобщено казано:

— болестите са присъщи и на четирите природни царства;

— болестите са пречистващи по своето действие;

— определени лечебни методи са свойствени за човечеството и имат интелектуален произход.

2. Заболяването е природен факт:

— антагонизмът към болестта често я усилва;

— болестта невинаги е резултат от неправилното човешко мислене.

3. Заболяването е процес на освобождение и враг на застоя.

4. Законът за причината и следствието управлява болестта, както властва и над всичко проявено.

Изцелението може да се постигне по три начина:

1. Чрез методите на многобройните школи по медицина и хирургия и подобните им направления.

2. Чрез прилагане на психологията.

3. Чрез активността на душата.

Вече споменах, че основните причини за заболяванията са три типа – психични, предавани чрез контакт в група и кармични (не забравяйте, че това са вторични причини).

1. Причини от чувствено-емоционален характер

В „*Трактат за бялата магия*" за пръв път дадох на света информация относно природата и контрола на астралното тяло; това е практически първата публикувана книга на тази тема. Исторически погледнато, много от знанията за физическото тяло и грижата за него (в езотеричен и екзотеричен план) вече са предадени на човечеството; сред тези сведения има много истини, но и немалко заблуди, доколкото често се е изхождало от погрешни предпоставки. Съвременните езотеристи разглеждат етерното тяло и в това също има част истина и част неистина, но като цяло този подход е по-правилен от окултна гледна точка, отколкото от екзотерична. Може би ще ви изненадам, ако кажа, че „*Трактат за бялата магия*" е като цяло верен, но по необходимост е ограничен (непълен) и следователно той също е частично неверен. Учудва ли ви подобно твърдение? Нали помните как илюстрирахме и признахме ограничеността на нашите познавателни способности? Невъзможно ми е да ви предам цялата истина, след като вие не познавате нито терминологията, нито адекватното фундаментално знание. Това затруднява моята задача. Даваното ви учение за лечителството е най-трудното от всичко, с което досега съм се захващал, и то по две причини. Първо, терминът „*по-фини тела*" строго погледнато е безсмислен. Това не са тела, подобни на физическото. Те представляват своеобразни центрове (резервоари) на особени видове сили, присъщи са за всички индивиди и имат своите входове и изходи. Оприличават ги на съвкупност от атоми, които вибрират на високи скорости и са оцветени (според някои окултни школи) в определени цветове, издават специфичен звук и се намират в различни стадии на развитие. По други твърдения, те са състояния на съзнанието и някои ги смятат за създадени по подобие на човека. А какво е твоето мнение, братко мой?

Астралното тяло е главният определящ фактор за повечето хора. В него е основната причина за лошото им здраве, защото то има силен предопределящ ефект върху жизненото и етерното тяло. Физическият организъм е автомат, управляван от вътрешното тяло. Нека припомним, че виталното тяло е приемник на енергийните потоци, на практика е образувано от тях и именно те насочват дейността на физическия механизъм; така става ясно, че най-мощният поток е този, който контролира действието на човешкия организъм във физическите сфери. Има два енергийни потока, които трябва да бъдат отбелязани при изучаването на факторите, водещи до действия във физическия свят; искам да припомня в тази връзка, че болестта е активност именно във физическия план:

1. Потокът на самия живот, който се корени в сърцето и определя жизнеспособността на човека, работоспособността му и срока на неговото съществуване.

2. Преобладаващият енергиен поток, който идва от астралното, менталното и душевното тяло (той контролира човешкото

проявление във физическите сфери).

За преобладаващата човешка маса и за посредствената тълпа доминиращи фактори са потокът на живота и потокът на астралната енергия, или енергията на желанията. Последният може да бъде малък или среден.

При мислещите хора, освен тези два доминантни фактора, се задейства и растящият поток от ментална енергия.

При интелигенцията и кандидатите (тези, които са готови или вече са на пътя на изпитанията), трите споменати потока достигат точката на равновесие като образуват интегрирана, или координирана личност. В това число влизат мистиците и творческите работници, познаващи вдъхновението и духовните озарения, което свидетелства за начален приток от енергията на душата.

Колкото до *учениците*, тази група мъже и жени са се отдали на духовната енергия, като останалите три енергии безпрекословно са подчинени на нейния висш контрол.

Съществуват още два типа енергии, с които трябва да се съобразяваме, когато разглеждаме интелигентния човек:

1. Енергията, образувана от съединените в сплав сили при координираната личност.

2. Енергията на самия физически свят, която накрая се разпознава от кандидата или ученика и предизвиква толкова крайно отрицателно отношение, че се превръща в един от главните фактори, който съдейства за отварянето на центровете.

Накрая настъпва времето, когато посветеният, проявявайки се във въплъщение, работи само с три типа енергии – с енергията на самия живот, с отрицателната енергия на личността и с положителната енергия на душата. Така той се представя като съзнателно проявление на трите аспекта на Троицата.

Някои неща трябва да се утвърдят като окултен факт в съзнанието на лечителя, преди той да е готов за работа:

1. Няма нищо друго, освен енергия, която се проявява под формата на многобройни и многообразни конкретни енергии. Именно те формират Вселената. По същия принцип и човешките тела (като средства за проявление) са съставени без изключение от енергийни единици, условно наричани „атоми", които са обединени в телесна форма от свързващата сила на по-мощни енергии.

2. Главният енергиен фокус у човека е духовният и значението му като интегриращ фактор е толкова по-голямо, колкото по-висок е качественият му потенциал. На ранните етапи от човешката еволюция се проявява аспектът на *връзката*. По-късно, когато апаратът за реагиране (човешкото тяло) стане по-развит, започва да доминира *качественият* аспект на душата.

3. Гледано отвътре (от безвремието), човешкото създание представлява един чудесен, калейдоскопично изменящ се феномен. Така наречените тела, или по-точно съвкупността от атомни единици, проблясват и изчезват и отново ярко избухват. Цветните потоци

пробягват насам-натам, като се извиват в преливащи се фигури. Понякога отделни участъци избухват в пламенно сияние, а после чувствително помръкват, стават безцветни и сякаш несъществуващи. Винаги обаче се вижда неизменната всепроникваща светлина, която струи като поток от лъчи към проявения човек, извирайки от два големи участъка на тялото, разположени в главата и сърцето. Забелязват се (в началото неясно, а после все по-отчетливо) още седем бледи светлинни диска – ранно свидетелство за седемте центъра [*чакри* – бел. ред.].

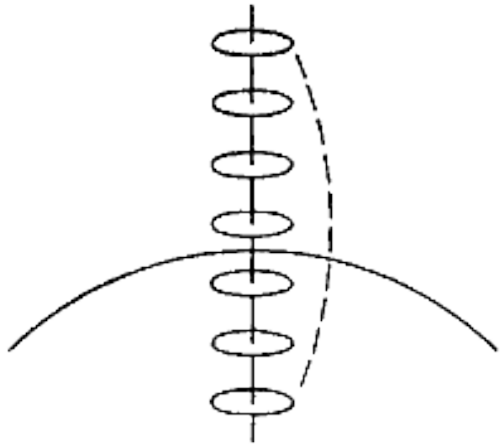

4. Тези центрове формират определени аспекти на качества и на съзнание, определят цветовото излъчване на външната човешка форма и я използват като физически апарат за реагиране. В хода на еволюционния процес те преминават през три типа разкриване:

а) Промяна, която се осъществява, когато растящото дете се превръща във възрастен човек. Към 21-та година центровете достигат онова качествено равнище, което са имали към края на предишното прераждане. По-нататък човек продължава развитието си от точката, в която го е приключил предишния път.

б) Разбуждане на центровете чрез жизнения опит. Понякога в рамките на един живот се пробужда само един център, но се случва и няколко центъра да достигат активно функциониращо съзнание.

в) Накрая центровете биват събудени чрез процеса на посвещение, но това става само ако човекът съзнателно върви по Пътя.

5. Центровете определят степента на човешката еволюция (*във външно изражение*), като действат пряко върху физическото тяло чрез ендокринната система. Това трябва да се помни, защото бъдещият окултен лечител ще подхожда към пациента от тази гледна точка. Следователно, той ще лекува чрез въздействие върху центровете и жлезите, управляващи онази част от тялото, където се е загнездила болестта. Но времето за това още не е настъпило, защото човешкото невежество е наистина голямо. При неопитност лесно може да се предизвика превъзбуда в центровете (а оттам и в жлезите), от което болезненото състояние ще се усили, вместо да изчезне.

<A> Неконтролирани и неправилно регулирани емоции

Този подраздел предлага факти за това какви мощни болестотворни фактори са неправилната емоционална настройка и общото нездраво състояние на астралното тяло. Това е така, защото виталното или етерното тяло на обикновения човек по същество се задвижва и управлява от астралната му природа. Възбудата на това тяло, неистовият порив под въздействие на ярост, силна тревога или дълготрайно раздразнение отклоняват потока от астрална енергия към слънчевия сплит и така го довеждат до силен дисбаланс. Той впоследствие възбужда стомаха, панкреаса, пилора и жлъчката. А мнозина ли в нашия напрегнат век са избавени от лошото храносмилане, от нежелани гастритни симптоми или от проблеми с жлъчката?

Силната неприязън и враждебността, породени от критикарство и комплекс за превъзходство, пряко водят до повишената киселинност, от която страдат толкова хора. Подчертавам, че това е общ поглед върху проблема. Твърде много хора субективно страдат от комплекс за малоценност, но същевременно демонстрират чувство за превъзходство в отношенията си с другите хора! Стомашните проблеми са тясно свързани с *желанията* на физическото тяло; човек задоволява всичките си гастрономични прищевки и така предизвиква повишено отделяне на жлъчен сок, което е често срещано оплакване.

Привеждам тези примери, за да покажа как преобладаващо неправилното отношение, което съвременното човечество проявява към живота си и към ближните, влияе върху общото здравословно състояние на индивида.

Нещастията, произтичащи от ненавистта и от склонността към недоброжелателно осъждане си проправят път от гърления център към този на слънчевия сплит. Тази взаимовръзка между центровете все още не е осъзната в нужната степен. Чакрите на етерното тяло са проводници на различни видове енергии, като често пропускат огромно количество нежелателна енергия, която се издига от центровете, разположени под диафрагмата, към тези над нея.

Физическото тяло (етерното и плътното) може да се оприличи на дом с две телефонни връзки – по едната енергиите се предават отвън навътре към дома, а другата е нещо като вътрешен домашен телефон. Тази аналогия е доста по-точна, отколкото може да се стори на случайния мислител. Във всеки съвременен дом има светлина, вода, телефон, газ. Светлината е символ на душата, водата е символ на емоциите, телефонната връзка е символ на ума и неговия взаимообмен от знания, а газта е символ на етерната природа.

За съжаление това, което излиза от съвременния дом, е само негоден отпадък, продукт от привързаността към егоистичното задоволяване на личностните потребности и желания.

Ето защо така настоятелно призовавам всички към *непричиняване на вреда* – това (езотерично погледнато) е основният научен метод за хигиенизиране на дома и прочистване на центровете. Тази практика води до промиване на задръстените канали и открива входа за по-висшите енергии.

Емоционалните причини за болестите и състоянията на ума, които водят до физически дискомфорт, имат в наши дни доминиращо значение. Ако станат хронични и се пренасят от живот в живот, те съдействат за усилването на болестотворните фактори, което може да доведе до сериозни заболявания, изискващи незабавно премахване на жлъчния мехур или операции, неизбежни при хронична язва на стомаха. Други болести възникват в резултат от постоянното задоволяване на страстите, макар че сексуалните болести се отнасят към отделна категория. От казаното дотук можем да направим извода, че истинският лечител трябва да обедини в себе си не само езотеричното познание, но (докато не е посветен) и нещо от психологията, нещо от магнетичното изкуство, както и да бъде отличен медик или хирург.

Съвременното лечение до голяма степен остава безрезултатно, защото не отговаря на посочените три условия. Голяма част от лекарите, особено тези с общ профил, са добри психолози и имат солидни познания за симптомите, анатомията и методите на лечение, с което средният лечител-метафизик не може да се похвали. Те обаче остават безнадеждно невежи в една обширна област от знания – тази на течащите и взаимодействащи си в човешкото тяло енергии, както и относно уникалните възможности, които биха се разкрили, ако се приемат някои езотерични истини. Докато не започнат да работят с етерното тяло и не усвоят науката за центровете, те няма да постигнат бърз прогрес. Езотеричният лечител знае много за вътрешните сили и енергии и в общи линии познава основните причини за езотеричните заболявания, но неговото невежество в областта на човешкия механизъм е прискърбно и му пречи да разбере две неща:

Първо, че болестта често е проявление на нежелателни субективни състояния. Когато излязат на повърхността на човешкото тяло, те могат да бъдат изучени и отстранени. Помнете обаче, че нерядко подобно проявление и неговото лечение може да причини смъртта на това конкретно тяло; но душата продължава своя път. Един кратък живот не означава много в дългия цикъл на душата и се смята за достатъчно ценен, ако периодът на лошо здраве (дори да е завършил със смърт) е спомогнал за пречистването на личността от неправилни емоционални и умствени състояния.

Второ, болестта понякога е част от процеса на отделяне на душата от нейното обиталище. Това ние наричаме смърт и тя може да настъпи бързо и неочаквано, ако душата внезапно напусне тялото. Смъртта обаче може да се проточи и душата в течение на месеци или години бавно и постепенно да напуска тялото, докато то незабележимо се стопява и отмира.

Лечителите все още не притежават достатъчно знания, за да могат с мъдрост да се ориентират в тази материя. Обобщавайки, можем да кажем следното:

1. Болестта е пречистващ процес, който спомага за по-чистото проявление на душата, на нейния жизнен аромат, влияние и полезност. В този случай изцелението е възможно.

2. Болестта може да е бавен и постепенен процес на телесно умиране и оттук – на духовно освобождение. В този случай изцелението е невъзможно, макар че трябва да бъдат взети мерки за облекчаване на състоянието. Продължителността на живота може да се увеличи, но за излекуване не може да се говори. Това е неразбираемо за обикновения интелектуален лечител. Смъртта се разглежда като катастрофа, а всъщност тя е своеобразен благодетел.

3. Болестта може да бъде внезапен и окончателен призив на душата към тялото, което трябва да я освободи за друго служене.

За спасяването на живота трябва да се направи всичко необходимо от гледна точка на съвременната медицинска наука, както и от многобройните гранични с тях области на знание. Много може да се направи и чрез методите на менталното и духовно лечителство, подкрепено от психологията. Ще дойде ден, когато ще съществува сътрудничество между различните отрасли на знанието и синтез на техните усилия.

Вече подчертах, че астралното тяло е първостепенен движещ фактор в живота на мнозинството. Това се обяснява със следното:

1. Основната човешка маса центрира в наши дни своето съзнание именно в това тяло.

2. Днес то е най-развитото от телата и затова поема по-голямата част от виталната енергия, която се излива чрез жизнения поток на душата, както и тази, идваща от потока на съзнанието.

3. То е ориентирано към външните сфери, по посока на физическия опит. Тази насоченост понякога се сменя и този, който става кандидат, временно се обръща към вътрешния си свят. Човешките центрове (“лотосите на живота”) при неразвития човек са обърнати надолу, а стъбълцата им – нагоре, докато при развития човек положението е точно обратното; условията в астралното тяло се подчиняват на същото правило. При високоразвития човек, посветен или Учител, астралното тяло е трайно ориентирано по посока на душата. При мистиците, кандидатите и учениците процесът е съпроводен с толкова значими изменения в посоката на силовите потоци, че може да се стигне до временен хаос.

4. Астралното тяло на човека, като сравнително късна еволюционна структура (първи са се появили физическото и етерното тяло), е най-жизнено и мощно. То е достигнало своя разцвет по време на късната Атлантида, но могъществото му все още е голямо и определя мощта и полярностната ориентация на широките маси. Сега то допълнително се усилва от енергийните потоци на

животинското царство, което по степента си на развитие е изцяло астрално ориентирано.

Тук искам да напомня, че понятието „*тяло*" е възможно най-неподходящо и заблуждаващо. То предизвиква в съзнанието образ с определена форма и конкретно очертание. Астралното тяло е съвкупност от сили, които се проявяват в съзнанието под формата на желания, импулси, страсти, копнежи, намерения, подбуди и проекции; така се обосновават много от постулатите на съвременната психология. Психолозите са открили (или преоткрили) природата на някои от тези сили и тяхната терминология често е по-вярна и точна в окултно отношение от тази на някои ортодоксални езотеристи и теософи.

Ще ви бъде интересно да чуете от мен две неща. Преди всичко, малко техническа информация за проявленията във физическото тяло на силите от астралния свят, а след това и за неговите последици, когато (вследствие на неправилното използване на енергиите) се стига до заболявания и многообразни отклонения. Сега няма да обсъждаме тяхното лечение, а само ще разгледаме основните факти, върху които по-късно ще изградим своите изводи. Нека в тази връзка да разгледаме средния (обикновения) човек. Проблемите на ученика ще бъдат осветлени в раздел I. 4.

Нека припомня трите основни групи масови заболявания:

1. Туберкулоза.

2. Социални заболявания: венерични болести, сифилис.

3. Рак.

Към тях следва да добавим още две групи заболявания, поразяващи преди всичко кандидатите и онези хора, които са надраснали средното равнище и чието общо интелектуално ниво превъзхожда това на масите:

4. Сърдечни заболявания, с изключение на т. нар. порок на сърцето.

5. Широко разпространените в наше време нервни заболявания.

Тези пет типа заболявания и техните подгрупи характеризират основната маса от физически недъзи, които сега поразяват човечеството. Правилното разбиране на основните причини за тези болести ще окаже съществена помощ на бъдещата медицина. Какво от това ще бъде признато, засега не се знае.

Обърнете внимание върху физическите съответствия на седемте центъра на сила, които са разположени в етерното тяло, но се подхранват от астралното тяло. Наричаме ги ендокринни жлези. Те са следствие, което доказва ролята на енергийните центрове, и на свой ред са причини за верижни изменения във физическото тяло. За нагледност някои известни ни неща са подредени в следната

сравнителна схема:

ЦЕНТЪР	ЖЛЕЗА	ОРГАН	ТИП СИЛА	ПРОИЗХОД	ТЯЛО
1. При Висшите Същества:					
Теменен	Епифиза	Мозъчна кора. Дясно око	Духовна воля. Синтезна и динамична	Атма. Монадата чрез душата. Воля.	Каузално тяло
2. При Окултистите, Посветените и Учителите (доминира след третото посвещение):					
Аджна. Между веждите	Хипофиза	Среден мозък. Ляво око. Нос. Нервна система	Душевна сила. Любов. Магнетизъм. Интуиция	Егоичен логос	Будхичен проводник. Висш ментал.
3. При кандидатите, учениците и мистиците (доминира след второто посвещение):					
Сърдечен	Тимус	Сърце. Кръвообращение. Блуждаещ нерв.	Жизнена сила. Групово съзнание.	Любов	Висш ментал. Каузално тяло.
4. Всички типове духовни хора (доминира след първото посвещение):					
Гърлен	Щитовидна	Дихателен апарат	Съзидателна енергия. Самосъзнание.	Познание	Ментално тяло
5. При творческите личности, напредналите хора, интелигенцията:					
Слънчев сплит	Панкреас	Стомах. Черен дроб. Жлъчка.	Астрална сила. Емоции. Копнежи.	Астрал	Астрално тяло
6. При средното човечество, обикновените хора:					

Сакрален	Полови жлези	Полови органи	Витална енергия. Физическа сила.	Физически план	Етерно тяло
7. При деградиралите, животински тип хора:					
Основа на гръбнака	Надбъбречни жлези	Бъбреци. Гръбначен стълб.	Волева енергия. Универсален живот	Майка на света	Физическо тяло

Тази схема (подобно на таблицата, дадена от Е. П. Блаватска в третия том на „*Тайната доктрина*") е само едно обобщение, чието тълкуване ще зависи от гледната точка на изучаващия. По-късно ще я разгледаме по-подробно и ще добавим останалите колонки и съответствия. По-нататъшното ни изложение ще се гради върху следната йерархична схема:

1. **Душа.**
2. **Тънки тела на ума и емоциите** (като специализирани енергийни центрове).
3. **Витално тяло** със седемте му главни центрове на сила.
4. **Ендокринна система** – следствие на седемте центъра и определящ и контролиращ фактор във физическото тяло.
5. **Нервна система** (с нейните три дяла).
6. **Кръвообращение.**

Всички останали органи имат подчинена, а не определяща роля. Това, което предопределя човека и го прави да бъде такъв, какъвто е, са жлезите. Те, от своя страна, са външно проявление на типовете сила, които постъпват през етерните центрове от по-висшите нива на битието. Жлезите отразяват степента на еволюция, достигната от човека; тяхната жизнеспособност и активност пряко зависи от състоянието на центровете (дейността им може да бъде достатъчна, прекалена или слаба в зависимост от състоянието на етерните вихри).

По-нататък процесът на контрол се осъществява чрез нервната система. Преките управители на нервната система – мозъкът и кръвообращението (като проводник на жизненото начало), определят дейността на човека: съзнателна, подсъзнателна,

самосъзнателна и свръхсъзнателна. Трите центъра за висш контрол при повечето хора днес са:

1. Центърът *аджна* (между веждите).
2. Центърът на слънчевия сплит.
3. Сакралният център.

След време, когато човек „стане това, което е" (каква странна езотерична фраза), центровете за контрол ще бъдат:

1. Теменният център.
2. Сърдечният център.
3. Центърът в основата на гръбнака.

А дотогава ударението трябва да пада на постепенното заместване на едната троичност с другата; различното еволюционно стъпало, достигнато от хората, ще се определя в зависимост от тяхната поляризация, от състоянието на центровете и съответствието им в жлезите на физическото тяло, а оттук и от болестите, недъзите, задръжките и усложненията, които плътта наследява. От това става ясно, че лекарят и психологът трябва да работят ръка за ръка. Трите най-важните аспекта при поставяне на диагноза са:

1. **Психологичен**, или оценка на вътрешните тела на човека от гледна точка на тяхното развитие, интеграция и пълната им координация с личността (как тези фини аспекти на човешкото същество се проявят в съзнанието).
2. **Ендокринологичен**, който разглежда ендокринните жлези като енергийни станции, през които протича енергията от центровете – динамична и просветяваща.
3. **Физиологичен**, чрез който лекарят, след като отчете заключенията на предишните двама експерти, диагностицира болестта и я лекува в сътрудничество с тях.

Те трите могат да се обърнат и към други експерти и специалисти в областта на електротерапията, остеопатията и мануалното лечение, като само в резултат от обединяването на знанията на лекаря, психолога и ендокринолога медицинската професия ще може да открие новото си ниво на полезност и да встъпи в новия век напълно подготвена за работата си с хората, които ще се изменят като тип и физически особености. Науката за електротерапията прави първите си крачки, но в нея вече има зачатъци на нови техники и методи за лечение. Работата на мануалните практици е полезна и необходима, но заедно с остеопатията тя е призвана да осигури известна помощна техника за трите гореспоменати специалисти. Работата на мануалните лечители и тази на остеопатите представлява двете половини на едно цяло, колкото и самите практикуващи до го отричат. Все пак, манотерапевтите трябва да

придобият по-задълбочена научна подготовка и по-високо равнище на технически медицински знания.

Медицината бавно настъпва в зоната на една нова полезност. Едва когато бъде признато, че причината за болестите не се намира във физическия орган или система, а в по-финитe жизнени сфери, ще станем свидетели на необходимите радикални промени, които ще доведат до опростяване, а не до усложняване и затрудняване на лечението.

И така, болестта прониква във физическото тяло от невидимия свят вследствие на употреба или злоупотреба (във вътрешен план) с тънките сили. Трябва добре да се запомни, че фактическите болестни прояви у човека могат да се разглеждат като причинени от:

1. Индивидуални заболявания, обусловени от някои особености на организма, както и от умственото състояние и емоционалното самочувствие, които могат да доведат до сериозни неразположения. Това се наследява от миналото.

2. Болести, присъщи на човечеството като цяло. Има заболявания, към които са предразположени всички хора; техните болестотворни микроби се намират в скрито състояние във физическите организми на повечето хора, като очакват само подходящи условия за проявление. Тях можем да разглеждаме като болести от групов характер.

3. Заболявания, които (колкото и да е неточно казано) са случайни. Човек става тяхна жертва, когато например се разболява от инфекциозни или заразни болести.

4. Заболявания, чиито източник е почвата. За тях все още се знае твърде малко. Почвата на нашата земя е много древна и е наситена с болестотворни микроби, които събират своята дан от растителното, животинското и човешкото царство. Тези болести се проявяват по различен начин във всяко от тях, но са обусловени като цяло от едни и същи причини.

5. Болести, изразяващи трудностите на мистицизма. Това са особени заболявания и неразположения, присъщи на учениците и кандидатите. Те по принцип се обясняват с протичането на енергии през недостатъчно подготвените им или неадекватно развити центрове, неспособни да боравят със силата.

Казаното по-горе е *обобщение*, което може да се окаже полезно.

Астралните енергии, които предопределят в наши дни жизнените сили на повечето хора, се проявяват в човешкия организъм по един сравнително лесен за разбиране начин. Както посочих, седемте центъра на етерното тяло имат своите съответствия в астралния проводник. Това всъщност са седемте главни фокусни точки на сила, всяка от които олицетворява един от седемте енергийни лъча. Искам преди всичко да поясня кои центрове изразяват тези седем типа лъчи:

ЦЕНТЪР	ЛЪЧ	КАЧЕСТВО	ПРОИЗХОД
Теменен	I	Божествена Воля	Монадичен
Аджна	VII	Организираност	Атмичен
Сърдечен.	II	Любов – мъдрост	Будхичен
Гърлен	V	Съзидателност	Ментален
Слънчев сплит	VI	Емоционалност	Астрален
Кръстен	III	Репродуктивност	Етерен
Основа на гръбнака	IV	Хармоничност	Физически

Отбележете, че в четвъртото (човешкото) царство именно енергията на четвърти лъч, в сътрудничество с тази на първи лъч, води до възникването на синтеза. Съществува тясна връзка между най-високия (теменния) център и този в основата на гръбнака. Така, четвъртият тип енергия се проявява в сътрудничество с първия тип, защото ние по своята полярност сме все още *атланти*, а тази цивилизация е била четвърта по ред. В нашата пета цивилизация, в нашата сегашна *арийска* раса ще е необходима още много работа, която заедно с петия принцип на ума ще доведе до преход към по-висока степен на съзнание. Това ще хармонизира всички центрове чрез един волеви акт, интелектуално и интелигентно приложен, насочен към постигане на хармония. Този постулат дава основание за размисъл.

Във всяко астрално тяло могат да бъдат открити съответните седем фокусни точки, чрез които енергията постъпва и бива излъчвана по-нататък под формата на седем различни типове сила към седемте витални центъра на етерното тяло. Тези типове сила водят към добри или лоши резултати в зависимост от качествата на негативното плътно физическо тяло. Те се различават според типа лъч или сила. Полезно е да познавате техните добри и лоши въздействия и съответните болестни предразположения:

АСТРАЛНА СИЛА	ЦЕНТЪР	ЛОШ АСПЕКТ	БОЛЕСТ	ДОБЪР АСПЕКТ
Първи лъч. Воля или Мощ	Теменен	Самосъжаление. Драматичен „АЗ”	Рак	Самопожертвователност. Самоотверженост
Втори лъч. Любов – Мъдрост	Сърдечен	Себелюбие. Индивидуализъм	Сърдечни и стомашни проблеми	Душевна, общочовешка любов
Трети лъч. Активност	Сакрален	Сексуалност. Свръхактивност	Социални заболявания	Родителска любов. Групов живот
Четвърти лъч. Хармония	Аджна	Себичност. Догматизъм	Лудост	Мистицизъм
Пети лъч. Познание	Гърлен	Низш психизъм	Неправилен метаболизъм. Някои видове рак	Съзидателност. Чувствителност. Вдъхновение
Шести лъч. Преданост	Слънчев сплит	Емоционалност	Нервни, гастритни, чернодробни болести	Устременост. Правилна посока
Седми лъч. Организация	Основа на гръбнака	Егоцентризъм. Черна магия	Сърдечни болести. Тумори	Бяла магия

Разглеждайки дадената схема, помнете че това е едно ***обобщение*** на типовете болести, които могат да се появят вследствие на различните енергийни въздействия. То има за цел да подскаже само общата логика на процесите. Сложността на човешкия организъм и преплитането на енергийните лъчи е такова, че за никакви твърди постановки не може да става и дума. Лъчевите сили се проявяват по различен начин в зависимост от типа на лъча и от достигнатото еволюционно стъпало. Затова тук няма противоречие с предишните таблици. Ако помним, че всяко човешко същество в основата си е проявление на пет лъчеви сили, а именно на:

— лъча на **душата**;

— лъча на **личността**;

— лъча, които управлява **менталното тяло**;

— лъча, които управлява **астралното тяло**;

— и лъча на **физическата природа**;

ще разберем защо за средния индивид се налага да съставим две такива таблици. Ще е необходим:

1. *Позитивен* анализ на астралните сили, които изразяват личността.

2. Анализ на силите на душата, които едва се забелязват. Негативния анализ обаче, които засяга недостига на тези сили, тук няма да представлява голяма ценност.

Отново ще трябва да анализираме силите, които нахлуват във физическото тяло от астралния свят. Те постъпват пряко от душата и са съвкупност от нейните сили и висшия тип астрална енергия. Това е характерно за синтезния анализ и ще стане възможно едва при степента *ученик* или *посветен*. Така за всеки индивид получаваме следното:

1. Позитивен анализ на силите на личността (предимно астрални), доколкото това са преобладаващите сили, които нахлуват в етерните центрове.

2. Негативен анализ на тези аспекти от духовната енергия, които *не се* проявяват.

3. Синтезен анализ въз основа на горните две положения, но включващ в себе си и *позитивното* изражение на душата.

С тези таблици и бележки ви давам много информация за размисъл.

<Б> Желание – потиснато или необуздано

Изучаващият тази материя трябва ясно да разбере, че за *преобладаващото мнозинство* човешки същества влиянията и импулсите, които идват от астралните сфери, са главните предразполагащи фактори за всичко, което занимава индивида, ако се игнорират условията, които (бидейки му наложени от средата и епохата) са неизбежни за него. Астралният свят е център на динамична еманираща сила, която е принципно *обусловена* в своето действие в зависимост от нивото на индивидуално съзнание, достигнато от мнозинството. Хората се лутат под импулсите на своите големи и малки желания. Това безспорно е твърде обобщена констатация, тъй като основната нагласа постоянно се уравновесява от импулси, постъпващи от мисловния план, което допълнително усложнява проблема. На определен етап влиянията на душата също стават забележими и това внася допълнителни усложнения за напредналото човешко същество. Този „проблем на усложненията" (ако мога така да го нарека) е „костеливият орех" за разбиране от онзи, който изучава собствената си физическа кондиция или състоянието на човека, на когото иска да помогне.

В тази връзка ще посоча и третият закон, който ръководи свещеното изкуство на лечителството.

ЗАКОН 3:

Болестите са обусловени от това къде е центрирана жизнената енергия на човека. Състоянието на сферата, в която е фокусирана тази енергия, предопределя онези вторични условия, които пораждат лошото здраве и се проявяват като болести или като избавление от тях.

Очевидно е, че пренасочването на вътрешното внимание (менталното отношение) на пациента може да предизвика или реално освобождение от физическите недъзи, или усилване на реакциите, които водят до дискомфорт, болест или смърт.

От трите закона, които представих на вашето внимание, очевидно произтичат следните основни изводи:

1. Болестта е резултат от затрудненото протичане живота на ДУШАТА.

2. Болестта е следствие от три въздействия:

— от минали грешки, идващи от предишни животи на индивида;

— от наследени пороци, доколкото човек е продукт на човешкото семейство;

— от планетарното зло, наложено (от общите условия и времето) върху всички форми на Земята.

3. Болестта се обуславя от силите, характерни за онази сфера, в която главно е фокусирано човешкото съзнание.

Към изброеното трябва да добавим още един, вече споменат факт:

4. Има пет основни групи заболявания, свързани със съпътстващи проблеми и странични усложнения:

— туберкулоза;

— сифилисни заболявания;

— рак;

— сърдечни затруднения;

— нервни болести.

Пропускам това, което бих могъл да кажа за органичните и функционалните проблеми, както и за страданията, причинени от

епидемии или нещастни случаи. Говоря само за основните заболявания или предразположения, които са нежелано наследство за човечеството като цяло, както и за трудностите, съпътстващи етапите на еволюционното развитие на онези, които са по-напреднали по Пътя. Следователно, човек се въплъщава предразположен към определени болести, което произтича:

1. От неговото собствено минало, т. е. вследствие на причини, възникнали в предишни въплъщения.

2. От общото наследство на човешката раса.

3. От състоянието на планетарния живот. Последната причина издига проблема на висота, недостъпна за познавателните способности на средния човек.

Човек остава предразположен към усложнения дори ако в резултат на дълга еволюция успее донякъде да разбуди центровете над диафрагмата. Когато това се случи, той става уязвим (в дълга поредица от животи) спрямо различни проблеми, свързани със сърцето или с нервната система. Често напредналото човешко същество, какъвто е кандидатът или ученикът, може да се избави от наследствените пороци, но става жертва на сърдечни заболявания, нервни разстройства, умствена неуравновесеност или превъзбуда, наричани понякога „болести на мистиците".

Тук нямам намерение да се задълбочавам във физиологията, нито да изброявам болестните симптоми, недъзите, патологичните състояния и другите тягостни подробности, характерни за боледуващия човешки организъм. Не пиша трактат по анатомия или по някоя от науките, израснали в резултат от изучаването на човешкия организъм и описващи структурата, органите, нервите, мозъчните тъкани и другите взаимосвързани системи, които образуват сложния механизъм на човешкото тяло. По отношение на екзотеричната наука имам две съображения:

1. Цялата тази проблематика е детайлно изложена в обширната медицинска литература и аз почти нямам какво да добавя към това.

2. За лаика, който с труд се ориентира в устройството и състава на човешкото тяло, в подробностите на патологията и в описанията на различните неприятни симптоми на човешкото изграждане, е вредно и опасно да получи чрез моята книга само повърхностни знания по тази материя.

Затова аз се стремя да покажа главно *причините*, вътрешните *източници*, онези състояния на съзнанието (не казвам *състояния на ума*), които водят до вредни предпоставки и неправилно функциониране.

Задачата на лечителя в този смисъл е двояка. **Първо**, той трябва да уточни дали усложнението се намира под или над диафрагмата; това го отпраща в областта на окултните и на психологическите знания. **Второ**, необходимо е точно да се ориентира в ценностната

поляризация на пациента, което от своя страна ще му помогне да разбере първото.

Това ни довежда до формулирането на

ТРЕТО ПРАВИЛО на лечителя:

Нека лекуващият се учи да разбира дълбоките емоционални и мисловни импулси (мотиви) на пациента. Това ще му помогне да открие източника на болестта. Нека лечителят съпостави причината и следствието и да разбере как точно може да се постигне облекчение.

Размислете върху тези думи, които подсказват, че по същество болестта е усилие от страна на природното физическо тяло да намери облекчение и да се освободи от вътрешните напрежения, от субективното потискане и скритите задръжки. Езотерично погледнато, повечето болести се дължат:

1. На нездрава или неправилно насочена възбуда (превъзбуда) и вътрешни напрежения в някоя от частите на механизма.

2. На потискане и психично изтощение, както и на натрупаните субективни сили, които пречат на жизнените потоци.

Ще се убедите, че всички здравни проблеми се решават чрез правилното използване и коректно боравене със силата, осигуряващо свободното протичане на енергията.

Тук закономерно възниква въпросът за произхода на наследените заболявания и дали може да се стигне до техния първоизточник? Проблемът за миналото и влиянието му върху настоящето е прекалено обширна тема и никакви обяснения за кармичните ситуации няма да помогнат на човечеството. Мога да ви дам общите положения, но и те малко ще допринесат за вашето разбиране.

За трите основни, наследени от миналото заболявания може да се каже, че **сифилисните** (социалните) болести са наследство от ексцесиите, извършени в лемурийската епоха. Те са с толкова древен произход, че самата почва е пропита с микробите на тези болести – факт, напълно игнориран от съвременната наука. От незапомнени времена хората са страдали от тази група инфекции, умирали са, били са погребвани и така в земята се е внасяла поредната доза зараза. В лемурийските времена жизненият акцент е падал върху развитието, използването и контролирането на физическото тяло, плюс неговото възпроизвеждане и увековечаване. Именно в тези времена са възникнали злоупотребите с половия живот, което е било в известен смисъл основното първично зло. Древните легенди (още от най-ранните скрижали и летописи) са пълни с намеци за този факт. Има множество невярно изтълкувани свидетелства и ако хората успеят правилно да преведат и прочетат древните летописи, те ще открият пътя към спасението, защото ще владеят разбирането на скритите причини.

Ракът от своя страна е подарък, който съвременното човечество е получило от атлантическата цивилизация. Бичът на тази болест е бил един от основните фактори, довели до опустошаването на древната Атлантида. Корените на това страшно зло са скрити дълбоко в емоционалната природа (сферата на желанията) и се намира в астралното тяло. Ракът донякъде е резултат от *реакцията* на човека спрямо многото болести, свързани с половия живот, толкова необуздан в късните лемурийски дни и ранната атлантическа епоха. Шокирани от страшните последствия на множеството болести, избуяли върху плодородната почва на лемурийския начин на живот (т. е. върху необуздания и безразборен полов живот), тогавашните хора потърсили спасение в потискането на естествения поток на желанията – потока на живота, който се проявява чрез центровете за възпроизвеждане и зачеване – което на свой ред довело до другото бедствие. Ракът по принцип е болест на потискането, също както сифилисните заболявания са резултат от свръхизвата и презадоволяването на един от основните телесни механизми.

Днес, след огромен интервал от време и безброй поколения умрели на земята, ужасните ракови „микроби" (както ги нарича лаикът) са наситили почвата, върху която живеем, и оттам заразяват растителното царство и човешкото семейство (съответствията на сифилисните разстройства трябва да се търсят в минералното царство).

Туберкулозата, събрала колосални жертви през определен атлантически период, все пак е болест, която се корени в нашата арийска раса и оттук се предава на животинското царство; това вече започва да се разбира. Връзката между хората и животните (особено домашните) е толкова тясна, че в наши дни те споделят в една или друга форма всички човешки страдания, понякога идентифицирани, друг път – не. Дълбоката причина за нашествието на „жълтата гостенка" трябва да се търси в преместването на жизнения акцент от емоционалната към мисловната природа на човека, което е довело до временно изтощение на емоционалните структури. По принцип туберкулозата е болест на изчерпаните сили. Ракът, от своя страна, е следствие от извършеното по-рано пренасочване на жизнената сила от физическото към емоционалното тяло; така прекалената стимулация е предизвикала свръхразвитие на клетъчния живот. Разбирам, че тези твърдения са трудни за осмисляне. Всичко, което мога да дам, са само повърхностни намеци. Единствено бъдещите открития ще потвърдят казаното от мен. А сега да систематизираме в таблица направените заключения:

ЗАБОЛЯВАНЕ	**РАСА**	**ТЯЛО**	**ЦАРСТВО**	**ПРОИЗХОД**
Сифилисни	Лемурийска	Физическо	Минерално	Сакрален център, полови органи
Ракови, тумори	Атлантическа	Астрално	Растително	Слънчев сплит

Туберкулозни	Арийска	Ментално	Животинско	Гърлен център, дихателна система

Когато говоря за центрове, имам предвид онези разпределители на жизнените сили, които са преобладаващо активни при повечето човешки същества. Така става ясно на какво да се акцентира при евентуалното лечение. Ние вече се научихме да лекуваме туберкулозата, тъй като тя е последното и следователно най-слабо вкорененото от трите основни заболявания, наследени от съвременния човек. Хората са забелязали (когато са подходили умно към проблема), че слънчевата светлина и добрата храна могат да излекуват или поне да спрат развитието на болестта. Тук наблюдаваме интересно езотерично съответствие: както светлината на душата огрява ума и съдейства за решаването на всеки проблем, така и светлината на слънцето и неговите профилактични лъчи обуздават страшните прояви на туберкулозата.

Аналогично на това, ако сегашната раса постигне правилен емоционален контрол, ще станем свидетели на постепенното изчезване на раковите заболявания. Казвам *правилен* емоционален контрол, защото волевото потискане на желанията *не означава* правилен контрол. Пряката причина за раковите заболявания при мъжете и жените е различна, въпреки че основната предпоставка (опитът за контрол над половите изяви чрез обуздаване природата на желанието) остава еднаква и за двата пола. В епохата на атлантите, когато жизненият акцент е стоял в сексуалната сфера, жените (излагайки се на опасност при раждането на децата) масово въстанали срещу тази форма на жизнена реализация и съсредоточили потискането главно в сексуалната област. Те обаче не страдат от сдържането на чувствено-емоционалните си импулси толкова силно, както мъжете, които по принцип са склонни към по-строг емоционален самоконтрол (като правят изключение само за сексуалната си реализация). Така общата сума от потиснатите жизнени тенденции при мъжете се оказва като цяло по-голяма от тази при жените и в резултат на това, ако може да се вярва на статистиката, мъжкият пол страда по-често от рак, макар това да е една ужасна болест, от който се боят всички.

Ключът към лечението на рака е в тайната на правилната *трансформация* и това все някога ще бъде осъзнато. Тази фраза не е само символична; тя носи технически, научен смисъл и след време това също ще бъде признато. Пълният имунитет към туберкулозата ще се роди след разкриването на тайната за *правилно ритмичния начин на живот* и за правилно пропорционалния акцент върху всички фази на живота. Избавлението на расата от бича на социалните болести, от своя страна, се крие в тайната за *правилното разбиране на времето и циклите* и периодичното зачатие и възпроизвеждане.

Следователно, сифилисните заболявания ще изчезнат последни, тъй като първи са започнали да поразяват човешкия род. Туберкулозата вече изчезва. Вниманието на специалистите сега е насочено към лечението на рака.

Искам да добавя още няколко бележки, които ще предизвикат общ, или по-точно – нов интерес. Вече казах, че източниците на много от човешките болести са скрити в почвата и тяхното присъствие там се обяснява до голяма степен с факта, че в течение на хилядолетията в земята са погребани милиони мъртъвци. Това положение постепенно ще се коригира благодарение на разширяващата се практика за кремиране. Бавно, много бавно болестта ще започне да изчезва. За целта е крайно необходимо кремацията да се пропагандира като най-практичният метод за освобождаване от физическите останки на излезлите от въплъщение души. Ако почвата се заразява по-малко и се установи контакт с душата, бихме могли да очакваме постоянно снижаване броя на жертвите на наследената напаст. Забележете, че къпането в солена морска вода оказва благотворно влияние върху физическото тяло. Водата, абсорбирана през кожата и устата, има изразено профилактично действие.

В наши дни един от основните проблеми за психолога (и в по-малка степен за медика) е бумът на хомосексуализма – както женски, така и мъжки. Чуват се аргументи, че това ненормално развитие и интересът към тази отвратителна тенденция се дължат на факта, че расата се превръща в андрогенна и постепенно се ражда „хермафродитът на бъдещето". Това *не* отговаря на истината. Хомосексуализмът е наследен порок, „отживелица" от сексуалните ексцесии на лемурийските времена. Човешките „АЗ"-ове, които са се индивидуализирали и въплъщавали в този огромен период от време, сега се изявяват като носители на хомосексуалната тенденция. В онези древни времена сексуалният апетит е бил толкова голям, че нормалните полови отношения не са удовлетворявали ненаситното желание на *напредналия* тогавашен човек. Силата на душата, нарастваща в хода на индивидуализацията, се е насочвала към стимулиране на най-ниските центрове. Това е довело да практиката на забранените контакти. Мнозина от тези, които в лемурийската епоха са практикували въпросните методи, сага са във въплъщение и техните древни навици продължават да ги владеят. Те са достигнали достатъчно далече по еволюционния си път и могат да се възползват от лекарството, което вече е готово за тях, стига да го пожелаят. Тези хора са в състояние сравнително лесно да пренесат сексуалния си импулс в гърления център и да станат в най-голяма степен творчески личности, като се научат да чувстват и използват енергията, насочвайки я към правилна и конструктивна циркулация. Мнозина от тях вече започват да правят това автоматично. Известно е, че сред т. нар. „артистични" натури хомосексуализмът е много разпространен. Казвам „така наречените", защото *истинските* творци не стават жертва на зловещите древни навици.

Хомосексуализмът има три разновидности:

1. Практика, **продължение на древните порочни навици**. В наши дни това е основната причина и тя показва:

а) индивидуализация на тази планета, тъй като индивидуализиралите се в лунната верига не са податливи към тази опасна склонност;

б) сравнително високо еволюционно развитие на тези лемурийски „АЗ”-ове, които са се поддали на това изкушение;

в) системно изучаване на сексуална магия плюс постоянна и неутолима полова страст.

2. Подражателен хомосексуализъм. Хората от различните класи са подражавали на своите най-добри представители (ако мога да използвам толкова парадоксален израз) и така са развили тези вредни навици за полово общуване, от които биха останали свободни при други условия. Това сега е една от преобладаващите причини за хомосексуалността при много мъже и жени, подхранвана от твърде силно въображение, мощна физическа (сексуална) природа и похотливо любопитство. Това го казвам за сведение. Към тази категория спадат много педерасти и лесбийки.

3. Хермафродизъм (в изключително редки случаи). Тези хора, съединяващи в себе си двата аспекта на половия живот, се сблъскват с напълно реален проблем. Той е наистина голям поради човешкото невежество и неразбиране, отказа да се погледне истината в очите и вредната ранна сексуална практика и обучение. Такива случаи има, дори ако техният брой е незначителен в сравнение с общия брой на населението. Самият факт на тяхното съществуване е интересен за медицината и предизвиква дълбоко състрадание у хуманния човек и проникновения психолог. Те са изправени пред труден проблем.

Спрях се на тази проблематика, защото всяка подобна информация е полезна за вас. Целта на това изложение е да хвърли повече светлина върху един проблем, с който се сблъскват все повече хора. Психолозите, социалните работници, лекарите и всички, които имат отношение към груповата робота, постоянно се срещат с него. Посочените различия в типовите характеристики допълват общото изложение (вж. – „Трактат за седемте лъча”, т. I, стр. 268 – 307, *Проблем за пола*).

В тези материали ще намерите много намеци, които макар и да не могат да бъдат класифицирани като инструкции за лечение, все пак попадат в тази категория, тъй като разширяват полезрението на читателя.

Разгледаните пороци, както е логично да се очаква, се коренят в астралното тяло (тялото на чувствата и усещанията). Точно затова ги поставих на вашето внимание. При анализа би било интересно различните добре известни болести и разстройства да бъдат класифицирани в зависимост от пораждащите ги импулси. Толкова малко от тях са с ментален произход, че е все едно какви възражения ще имат по този въпрос Християнската и Менталната науки. Болестите не произтичат от неправилното човешко мислене, макар че всяко зло може да се усили и утежни при неправилна мисловна нагласа. Повечето от неразположенията, измъчващи средния човек, са породени от астрални причини, от някакво желание, което намира своето проявление в определена форма на активност. Една от най-ярко изразените форми на такава изява е хомосексуализмът. Другите наследявани от хората болести не могат толкова лесно да бъдат разкрити и определени. Мъжът или жената стават жертва на болестта (физическа или психична), но дълбоката болестотворна причина е скрита в далечното минало, което самата жертва, с нейното ограничено знание, не е в състояние да изследва и определи. Всичко, което

човекът може да каже е, че по всяка вероятност подбудителният импулс е било желанието. Съвременният облик на човека и спецификата на неговите сегашни страдания са резултат от далечното му минало, а миналото предполага дълбоко вкоренени навици. Те са неизбежно следствие на един от тези два фактора:

— на желание, което определя и доминира действието, или;

— на ментален контрол, насочен към обуздаване дори на нормалните, законни желания.

От казаното дотук вероятно вече разбирате защо се опитвам да привлека вниманието ви към важната роля на чувствено-емоционалното тяло и неговото значение при пробуждането на онези вторични причини, които в настоящия живот се проявяват като болести.

Сигурно сте забелязали и акцента, който поставям върху астралното тяло като подбудител на неправилните физически състояния, както и върху необходимостта от емоционално разбиране и самоконтрол от страна на пациента, ако той действително желае да победи болестта. Ще ме разберете ли, ако заявя, че истинското *превъзмогване* може да се изрази в приемането Пътя на Смъртта, ако тя е дошла по естествен ред, или в изцелението, ако нейните причини (подбудителните ѝ импулси) са изчерпани? Размислете над това.

Дотук разглеждах желанието (потиснато или необуздано) само в най-широк контекст. При потискане на желанията, какъвто е случаят при много от кандидатите, са възможни всякакви болести – рак, белодробни и чернодробни смущения, туберкулоза. Да, болестите като резултат от потискане са многобройни и сериозни, както виждате от това изброяване. От друга страна, ако желанието е необуздано и безконтролно и отсъства всякакво потискане, се развиват редица болести от сифилисен характер, хомосексуализъм, възпаления, треска. Типът на заболяването зависи от темперамента на човека, а той пък се определя от качествата на неговия лъч. Хората от различните лъчи са предразположени към различни разстройства. Психолозите са прави, когато разделят човешките същества на два основни типа – екстроверти и интроверти. За тях са характерни различни предразположения, които се проявяват като болести на свръхактивността или на потискането.

Нека припомня, че в точка **<А>** разгледахме неконтролираните и неправилно регулираните емоции, а в точка **<Б>** се спряхме на лечението на болестите, породени от потиснатите или необузданите желания. Уговорихме се да разглеждаме само онези заболявания, към които са предразположени напредналите хора, кандидатите и учениците от всички степени. В този кратък трактат нямам възможност да се спирам на обширната гама от заболявания, които от векове мъчат човечеството като цяло. Колкото по-напреднал е кандидатът, толкова по-голяма е вероятността болестите, от които той страда, да напомнят за себе си и да се проявят с пълна сила вследствие на по-големия или по-малък приток от стимулиращата сила на душата. Като допълнение към посочените пет основни групи заболявания (и във връзка с тях) в човешкото тяло се проявяват група симптоми, неясно изразени с понятията: треска, тумори,

застойни процеси, обща слабост и самонатравяне. Помнете и постоянно имайте предвид, че това е само *обобщение*, но то отразява основните принципи и затова има голямо значение.

<B> Болести, породени от безпокойство и раздразнение

Третата категория смущения, които възникват в емоционалното (астралното) тяло, езотерически се обхващат от понятието „болести на раздразнението". Това са коварни отрови, които се таят зад видимите прояви на болестта.

От окултна гледна точка повечето заболявания могат да се изразят чрез следните две определения:

1. Болести в резултат от самонатравяне; това е най-честото заболяване.

2. Болести в резултат на раздразнение; те са много разпространени сред учениците.

Днес много се говори за самонатравянето, като се прилагат различни методи за неговото преодоляване: диети, въвеждане на ред в бита, ритмичност на живота и т. н. Всичко това е полезно и добро, но не води до принципно излекуване, както се опитват да ни убедят неговите привърженици. Основното психично разстройство се нарича *раздразнение* и неговите корени са в свръхактивността на астралното тяло, която поражда ненормални въздействия върху нервната система. Това е болест на егоизма, обособеността и самодоволството. Още веднъж помислете върху тези понятия, защото тези три аспекта на раздразнението са разпространени повсеместно. Следователно, ние ще разгледаме раздразнението „*империл*", както го наричат представителите на първи лъч, какъвто е **Учителя М*.**

Почти завършваме първата глава, наречена „Психични причини за заболяванията", като много кратко, но продуктивно разгледахме проблемите, породени от свръхактивността и неправилното състояние на астралното тяло. Всичко, което мога да си позволя в този кратък трактат, е да очертая *общите принципи*. Повечето от моите твърдения са толкова нови и революционни от гледна точка на ортодоксалната медицина, че ще е необходимо време, за да може дори само тази първа система от идеи, даваща в известен смисъл нова формулировка на истината, да се възприеме от мислителите на расата. Дори след като тези постулати бъдат признати за хипотетично възможни, ще мине много време, преди да бъдат проведени достатъчно изследвания, които да доведат до точно формулирани изводи и до всеобщото им признание и практическо приложение. Казвайки това, аз не критикувам медицинската професия. Сред нейните представители има сравнително малък брой алчни за пари специалисти и шарлатани, но те все пак съществуват, както продажността и корупцията се срещат във всяка професия. А къде ли ги няма? Консервативни умове в медицината има много, но отново питам – къде ли ги няма? Пионерите, развиващи новите сфери на знанието, и хората, който са осъзнали някои от насоките на Новия Век, често имат толкова закостенял ум, че не виждат нищо друго, освен новите пътища, модели и методи; те изхвърлят зад борда всичко старо и така

губят много. Медицинската професия е написала един велик, прекрасен, световен летопис за нейните цели и сфера на дейност и е развила някои от най-великите духовни качества – саможертвата, състраданието и служенето. Пътищата и техниките на Новия Век обаче са трудни за усвояване. Ще се наложи да се откажем от ред стари методи, ще трябва да пожертваме много, преди новото лечителско изкуство да стане възможно.

Докато съществуването на финитe тела не бъде прието и реалността им не се докаже чрез методите на истинската психологична наука и с помощта на развитите ясновидски способности, проследяването на причините за различните болести по посока на тънките тела е почти безполезно. Най-добрата позиция, която може да си позволи прогресивно мислещият лекар (казвам „може", а не „ще"), е да приеме, че психичната нагласа, състоянието на ума и емоционалното отношение на пациента могат както да облекчат, така и да затруднят лечението. Много лекари вече признават този факт; това само по себе си е постижение.

Затова, когато казвам, че ракът например е започнал нашествието си от времената на Атлантида и че корените му се намират в астралното тяло, това почти нищо не говори на съвременния човек. Той не разбира, че днес огромен брой хора имат съзнание на атланти.

Искам накратко да разгледам най-общите причини за страданията – *безпокойството* и *раздразнението*. Днес те са разпространени повече от всякога, защото:

1. Положението в света, проблемите и несигурността са такива, че едва ли някой може да остане незасегнат. Всеки малко или много е въвлечен в проблемите на планетата.

2. Общуването между хората толкова се разшири и те така свикнаха да живеят на групи (големи или малки), че неизбежно започнаха да си оказват влияние като никога досега. „Страда ли един член, страдат и останалите заедно с него" – това е една древна истина, която релефно се очерта и днес се осъзнава за първи път.

3. Чувствителността на човешкия механизъм толкова се повиши, че хората по нов, по-изтънчен начин се „настройват" към емоционалните състояния и мисловните нагласи на другите. Така към собствените им доминантни грижи и тревоги се добавят и тези на техните събратя, с които те влизат в контакт.

4. Телепатично, както и в резултат от развитата си прогностична способност, хората съпреживяват трудностите на други лица или групи мислители, допускайки, че те *биха могли* да се случат и на тях самите, макар да не е сигурно, че *ще* се случат.

Всичко това показва колко мъчително трудно днешните хора гледат живота в очите. Явно е, че проблемите на безпокойството и раздразнението, наречени от **Учителя Мориа** „*империл*", са многобройни и изискват внимателно разглеждане.

Защо проблемите в астралното тяло са тъй сериозни и опасни? Безпокойството и раздразнението са рискови, защото:

1. Те така изсмукват жизнеността на човека, че той става лесна плячка за много заболявания. Предразполагащите фактори за грипните заболявания също се коренят в страха и безпокойството; щом светът се освободи от сегашната „стресова" обстановка, ще станем свидетели на отмирането на тази болест.

2. Те са толкова инфекциозни от астрална гледна точка, че снижават по особен начин астралната атмосфера и я правят негодна (в астрален смисъл) за свободно дишане.

3. Астралните състояния на страх, безпокойство и раздразнение са толкова разпространени днес, че трябва да се разглеждат като *епидемични* в планетарен аспект.

4. Раздразнението (не безпокойството) има възпалително действие, а възпалението се понася тежко и поражда големи трудности. Трябва да отбележим, че някои форми на очни заболявания се дължат на този фактор.

5. Безпокойството и раздразнението замъгляват обективното виждане за нещата. Те стесняват полезрението. Човекът, станал жертва на тези състояния, не вижда нищо друго освен причината за своя проблем, така е погълнат от самосъжаление и самооценки или изпада в толкова негативно настроение, че виждането му за света става фрагментарно, а групата, с която общува, се стеснява. Не забравяйте, че освен индивидуален, има и групов егоизъм.

Спрях се по-подробно на последиците от безпокойството и раздразнението, за да подчертая глобалността на проблема. Да говорим обаче за лекарството сега е почти безполезно. На болния от грип, повален от силни болки, никой не казва: „Няма ти нищо, не обръщай внимание. Ставай и си гледай работата". По същия начин днес е безполезно да се казва на хората: „Не се бой, забрави тревогите и всичко ще бъде наред". Никой няма да ви повярва и то по една причина – това просто няма да отговаря на истината. Нищо в нашия свят не е наред; и човечеството, и животът на планетата са в криза. Йерархията знае това и работи за подобряване на положението. Когато мъките на „планетарния грип" бъдат преодолени и стане ясно, че пациентът няма да умре, могат да се направят разследвания и да се вземат мерки за предотвратяването на рецидиви. Единственото, което сега може да се направи, е да се държи пациентът в покой и да се овладява треската. Това е главната задача на Новата Група Световни Служители и на разумните хора с добра воля. Те са навсякъде по света.

2. Причини, които възникват в етерното тяло

Тук нямам за цел да обсъждам причините, които възникват в ума или в астралното тяло и оттам въздействат върху физическия

организъм. Тяхното влияние по необходимост минава през етерното тяло. То препредава енергиите към физическия апарат и така до телесната форма достигат всички типове сили, които предизвикват (в зависимост от случая) добри или лоши, положителни или отрицателни резултати. Този факт е безспорен за нас. Тук ще разгледам само онези болести, проблеми и физически усложнения, причините за които възникват в самото етерно тяло и се проявяват чрез неговите връзки с физическия организъм. Те са типични и твърде разпространени. Трябва съвсем точно да различавате тези два аспекта в действието на силите; въпреки че и в двата случая имаме преминаване на енергии през (и от) етерното към физическото тяло, само едното действие произхожда от етерната форма или е свързано с трудности, които имат етерен първоизточник.

Етерното тяло е изцяло съставено от силови линии, които се кръстосват и образуват в пресечните си точки особени енергийни центрове. При пресичането на много силови линии се формира по-голям енергиен център, а при групирането и пресичането на големи енергийни потоци (например в главата или по дължината на гръбначния стълб), се оформят седемте главни центрове, към които трябва да се прибавят 21 по-малки и 49 съвсем малки центрове. Тук ще се ограничим с разглеждането на етерното тяло като цяло, плюс седемте главни центъра. Само информативно уточнявам, че споменатите 21 по-малки центъра са разположени в следните области:

— **два** от центровете се намират пред ушите, близо до мястото на връзка между челюстните кости;

— **два** са малко над гръдните зърна;

— **един** в съединителната точка на гръдните кости, близо до щитовидната жлеза (той и двата гръдни центъра образуват триъгълника на силата);

— **два** са разположени на дланите;

— **два** – на стъпалата;

— **два** се намират точно зад очите;

— **два** са свързани с половите жлези;

— **един** е в близост до черния дроб;

— **един** е свързан със стомаха; той има отношение към слънчевия сплит, но не е идентичен с него;

— **два** центъра са свързани с далака; всъщност те образуват един център, съставен от два лежащи един върху друг центъра;

— **два** центъра се намират зад коленете;

— **един** мощен център е тясно свързан с блуждаещия нерв (нервус вагус); той е най-силен и се разглежда от някои окултни школи като главен; разположен е не в гръбначния стълб, а близо до тимусната жлеза (момицата);

— **един** център е разположен близо до слънчевия сплит и го свързва с центъра в основата на гръбнака; така се образува триъгълник между сакралния (кръстния) център, този на слънчевия сплит и центъра в основата на гръбнака.

Двата споменати по-горе триъгълника имат важно значение. Единият е *над*, а другият – *под* диафрагмата.

При наличието на свободен приток на сили от етерното към плътното физическо тяло, има по-малка вероятност за поява на болести и неразположения, но заедно с това се наблюдава повишена тенденция към усложнения, породени от свръхстимулация, която води до превъзбуда на нервната система с всички произтичащи от това последици. Силите, опитващи се да проникнат в плътния носител, се излъчват от три източника:

1. От проводниците на личността, т. е. от астралното и менталното тела.

2. От душата, ако с нея е установен съзнателен или несъзнателен контакт.

3. От околния свят, по отношение на който проводниците на душата и на личността играят ролята на „входни врати" (правете разлика между понятията „входни врати" и „врати на посвещението").

Ако центровете, които пропускат енергиите от изброените източници, са неподвижни, непробудени, функционират частично или с много бавен вибрационен ритъм, говорим за блокиране. Това предизвиква задръствания на етерния проводник с последващи функционални усложнения за физическото тяло. Едни от най-разпространените са белодробните запушвания, които (макар че екзотерично могат да се обяснят с някои физически причини) всъщност се обуславят не само от тях, но и от вътрешното етерно задръстване. Възникващите неразположения се обясняват именно с комплексното действие на двете причини – едната явна и формална, а другата вътрешна и истинска. Когато тези две условия се съединят и се появи физически проблем и нежелателно етерно състояние, се стига до нарушение на здравето, слабост или болест. Всяко задръстване на физическия апарат може да бъде обяснено с двете причини – вътрешна и външна. Интересното е, че в тези случаи външната причина не е следствие от индивидуалната вътрешна причина. Следователно, човешките нещастия невинаги са чисто субективни или психични по своя произход; често те са екзотерични и езотерични едновременно. Оттук възниква и цялата сложност на проблема.

Горното твърдение повдига въпроса за активността на седемте силови центъра в етерното тяло. Те могат да бъдат спящи, пробуждащи се или нормално функциониращи; следователно някои от енергиите, които определят формата на центровете, могат да се движат ритмично и да бъдат чувствителни към външните влияния, докато други остават напълно пасивни и безчувствени. Така,

едни центрове могат да бъдат напълно активни и доминантно да привличат всички протичащи сили, докато други успяват да ги притеглят само частично. При повечето хора центровете под диафрагмата са по-активни, отколкото тези над нея (имам предвид 7-те големи центъра, а не 21-ия малки). При кандидатите активни остават центровете под диафрагмата, като сърдечният и гърленият център бавно се пробуждат, а при учениците бързо се пробужда центърът *аджна* плюс по-ниско разположените центрове на тялото. Колкото до посветените, при тях започва да вибрира теменният център и да придава на всички останали правилен и координиран ритъм. Всеки пациент или човешко същество, което се намира на определен лъч, реагира по различен начин; факторът време също внася различия; готовността за отваряне варира и реакцията спрямо нахлуващите сили е леко диференцирана.

Ще разгледаме всичко това по-подробно в IX глава, където ще изложа седемте метода на лечителството. Тук само ги маркирам, за да положа основите на изложението и да покажа значението на взаимната зависимост между етерното и физическото тяло за успеха на лечебния процес. Така ще стане очевидно колко важно е за лекуващия още преди да пристъпи към лечение да си даде сметка за достигнатото от пациента еволюционно ниво и какъв е неговият тип лъч (личностен и егоичен). Ако бъдат проверени и астрологичните му наклонности и дадености, диагнозата би станала още по-точна. Ключът към двата вида избавление – като резултат от физическото излекуване на болестта или обратното, вследствие на смъртта – е скрит в знанието за състоянието на центровете в етерното тяло. Именно те определят степента на вибрационна активност и общата отзивчивост на физическото тяло. Те влияят също така на активността и правилното действие на инстинктивната природа и нейната връзка с живота от външния план, както и на „невредимостта" и общото състояние на симпатиковата нервна система.

<A> Задръствания (затруднено протичане на силите)

Запушванията [обструкциите – бел. прев.] или затрудненото движение на силите могат да предизвикат много сериозни усложнения. Трябва да подчертаем, че етерното тяло е механизъм, който посредничи при пренасянето на енергиите навътре и навън. Съществува тясна и любопитна връзка между него и такива органи като белите дробове, стомаха и бъбреците. Представената по-долу символика, ако бъде правилно разбрана, ще ви покаже дълбоката езотерична зависимост между:

1. Ума и белите дробове. Процесът на дишане с неговите фази (вдишване, пауза и издишване) се осъществява във връзка с двата аспекта на силата – ментална и физическа.

2. Природата на желанието и стомаха. Тук също има процес на приемане, усвояване и отделяне.

3. Самото етерно тяло и бъбреците. И в двата случая наблюдаваме ясни процеси на всмукване, преработване и отделяне.

Няма по-добър символ, който така точно да отразява целия творчески процес, от понятието „*човешко тяло*".

Задръстванията в етерното тяло, които причиняват големи страдания на физическия организъм, могат по принцип да се локализират в две области:

— на входа от астралното тяло или от астралния свят (вникнете в тази фраза и осъзнайте разликата);

— на изхода спрямо центъра, към който този особен тип етерна сила най-лесно намира път и през който най-лесно протича.

Там, където няма свободен контакт между етерното и астралното тяло, лесно възникват усложнения. Там, където няма свободен канал между етерното и физическото тяло (включително нервните ганглии и ендокринната система), също ще възникват усложнения. Никога не забравяйте за тясната връзка между седемте главни етерни центъра и седемте основни жлези на физическия организъм. Двете системи образуват един взаимосвързан апарат, в който жлезите и техните функции зависят от състоянието на етерните центрове, а те от своя страна се влияят от еволюционното ниво, достигнато от въплътената душа, от специфичната ѝ поляризация и от лъчите (личностният и на душата), характерни за дадения човек. Не забравяйте, че петте аспекта на човека (доколкото той функционира в трите свята) се определят от силите на конкретните лъчи: има лъч на душата, лъч на личността, както и лъчи на менталното, астралното и физическото тяло. Всичко това ще бъде открито и признато в настъпващия Нов Век и това знание ще разкрива пред лечителя *вероятното* състояние на центровете, реда на тяхното пробуждане и тяхната индивидуална основна характеристика (или характеристики). Новата медицинска наука ще се основава изключително на учението за центровете и от това знание ще се изхожда при поставянето на всички диагнози и при провеждането на съответното лечение. Ендокринологът едва започва да прозира потенциалните възможности и много от това, което той сега обмисля, носи в себе си семената на бъдещата истина. „Балансирането на ендокринната система", връзката между жлезите и кръвообращението, както и между тях и характера (с различните видове предразположения) са много ценни хипотези, които трябва да се развиват и в бъдеще. Още много предстои да бъде открито преди работата с жлезите да стане действително безопасна; междувременно на жлезите трябва да се отделя основно внимание, както след време ще се постъпва при лечението на всички заболявания.

Навсякъде в този кратък трактат ще дам многобройни намеци, които ще ориентират непредубедено мислещия изследовател по верния път. Преди да разгледаме връзките между етерното тяло като цяло и физическия организъм, бих искал да подчертая, че поставям усложненията от *задръстванията* на първо място в списъка на болестите с етерен произход, защото именно те в наши дни са (и ще бъдат още две столетия) главната причина за страданията на основната маса от човечеството, т. е. на хората, които в езотеричен смисъл наричаме „*слънчево-сакрални*". Това частично се дължи на вековните навици за потискане и сдържане, които расата като цяло е развила в себе си. Именно задръстването при входа и изхода на етерното тяло е причина за затрудненото протичане на жизнената сила, в резултат на което организмът бързо капитулира пред болестта. Оттук става ясно, че внимателно подбраните дихателни упражнения,

съдействащи за правилната пренагласа и балансиране на тънките тела (особено на етерното и астралното), ще получават все по-широко разпространение. Днешният всеобщ интерес към дишането свидетелства за субективното признание на този факт, макар че все още се знае малко за правилните методи и крайните резултати.

Обърнете внимание на следната особеност – задръстването може да засегне центрове едновременно в астралното и в етерното тяло и лечителят ще трябва да проучи тези случаи.

<Б> Отсъствие на координация и интеграция

Този тип усложнения в етерното тяло са често срещани в наши дни и са причина за много заболявания. Етерното тяло е вътрешната „субстанциална" форма, върху която е изграден физическият механизъм. То е скелетът, към който се закрепят всички части на тялото; рамката, която обединява цялото; по него е откопирана външната телесна форма; то е мрежата от *надиси* (безкрайно сложна и разклонена), която представлява копие на цялата нервна система – най-важната част от човешкия механизъм. Това се отнася и за кръвообращението като инструмент на жизнената сила. Ако връзката между тази вътрешна структура и външната форма е слаба, следва да се очакват реални усложнения. Те могат да бъдат три вида:

1. Плътната физическа форма е слабо свързана с етерното си копие. Това намалява жизнеността и води до изнемощяване, което предразполага към често боледуване.

2. Връзката е нарушена в определени места или аспекти на механизма. Жизнената сила не може да протича нормално през някои центрове и в резултат отделни органи стават нефункционални. Пример за такова усложнение е импотентността и хроничният ларингит – две съвсем различни разстройства, но с еднаква първопричина.

3. Връзката е толкова неустойчива, че душата има много слаба опора в своя проводник за външно проявление и лесно възприема натрапчиви идеи или обсебващи влияния. Това е пример за крайностите, присъщи за тези състояния. Други подобни усложнения са различните форми на припадъци, загубата на съзнание или ориентация и т. н.

По-нататък ще покажем, че съществуват и противоположни състояния, при които етерното тяло (независимо дали е високоразвито или посредствено) е толкова тясно свързано с личността, че всяка част от физическия организъм се намира в постоянна възбуда и неестествено напрежение; ако тази повишена активност на нервната система не получи правилно регулиране, може да се стигне до големи проблеми. Тях разглеждам в точка **<В>** под заглавие „*Превъзбуждане на центровете*". Всяка много силна или прекалено слаба връзка води до проблеми, като втората обикновено създава по-сериозни усложнения. Казах достатъчно, за да разберете колко интересно и важно може да бъде изучаването на етерното тяло. Цялата тема за лечителството се „върти" около развиването, отварянето

и контрола на седемте главни центъра.

<B> Превъзбуждане на центровете

Още много може да се добави към казаното за причините на болестите, коренящи се в етерното тяло, но тази тема ще бъде разгледана по-подробно във ВТОРА ЧАСТ (в раздела за основните изисквания). Задръстванията, липсата на интеграция и превъзбудата на центровете са фундаментални причини от гледна точка на физическия организъм, но те самите често са следствие от по-неосезаеми фактори, скрити в живота на астралното и на менталното тяло, като някои случаи на превъзбуда могат да са резултат и от контакта с душата. Ефирното тяло по принцип откликва на всяко състояние на по-финитe проводници. По своята природа то е преносител, а не генератор на импулси и само ограничеността на наблюдателя води до приписване причините за телесните нещастия на етерното тяло. То е разпределител за силите, протичащи към (и от) физическото тяло, при условие че еволюцията е развила центровете до състояние, в което те са способни да възприемат различните типове сила. Езотерично казано, центровете могат да съществуват в едно от следните пет състояния:

1. Затворено, неподвижно, но все пак даващо признаци на живот; мълчание, пропито с дълбока инерция.

2. Отварящо се, разпечатано и леко оцветено; животът започва да пулсира.

3. Оживено, раздвижено, будно в две измерения; две широко отворени вратички.

4. Излъчващо и обхващащо в своята вибрация всички центрове.

5. Вибрациите на центровете са се смесили в ритмично взаимодействие; жизнената сила се влива от всички сфери, светът е широко отворен.

В съответствие с посочените пет етапа от процеса на разширяване и *витализиране* на етерното тяло (в различните му проявления на физическия план), се различават пет човешки раси, чието начало е поставено с лемурийската раса – пет сфери на човешко и свръхчовешко проявление, пет степени на съзнание и други петорни понятийни структури, които срещаме в езотеричната философия. В тази връзка трябва да поясним, че петолъчката не е знак единствено на посвещението и на съвършения човек, но и основен символ на етерното тяло и на петте центъра, които контролират еволюиралата личност – двата центъра на главата, сърдечният, гърленият и този в основата на гръбнака. Щом те се пробудят напълно и започнат да функционират съгласувано и в правилен ритъм, различните споменати вече петорности се превръщат в съставна част от съзнанието на съвършения човек.

На пръв поглед казаното няма отношение към науката за лечението, но всъщност цялата тази проблематика е свързана с енергиите, а енергията в една или друга степен обуславя причините и последствията от болестите, защото болестта най-често е резултат от

нежелано въздействие на енергии върху тази енергийна единица, която ние условно наричаме „*атом*".

Етерното тяло на човека е съставна част от етерното тяло на планетарния Логос и следователно е свързано с всички форми на различните царства на природата вътре в това *общо* тяло. То е част от субстанцията на Вселената, координирана с планетната субстанция, и следователно илюстрира научният принцип за всеобщата взаимовръзка на всичко съществуващо.

На въпроса какво всъщност стои зад болестите, разстройствата, заболяванията и липсата на божествено проявление, ще отговоря: и за трите свята това е *обособеността* – тя е виновна за повечето усложнения в етерното тяло и за неспособността на външната осезаема форма адекватно да отговаря на вътрешните по-фини импулси. В това се състои *вторичната* причина за повечето от недъзите. Ефирното тяло на планетата все още не е в състояние свободно да пропуска силите, които се опитват да навлязат в съзнанието и проявлението на човека във физическите сфери. Тези сили се излъчват от самия него (доколкото човек функционира на по-висшите нива на съзнание), от неговата душа, от сродни форми на разум, от планетарния живот и в крайна сметка – от цялата Вселена. Всеки център, ако е напълно пробуден и е използван съзнателно и научно, служи като отворена врата, през която навлиза знание за онова, което се намира отвъд индивидуалния човешки живот. Ефирното тяло е основен, изключително важен апарат за отклик, намиращ се в разпореждане на човека. То не само осигурява правилната функция на петте сетива (и следователно на петте главни средства за контакт с осезаемия свят), но и позволява на индивида да общува с по-тънките светове; когато човек е изпълнен и управляван от енергиите на душата, пред него се открива широк достъп и до духовните сфери.

Ефирното тяло е мощен приемник на впечатления, предавани на човешкото съзнание чрез пробудените центрове. Не може да има истинско ясновидство, ако не бъде пробуден центърът на слънчевия сплит или поне центърът *аджна*. Така предаваните впечатления и информации се превръщат в подбуди, които полагат началото на съзнателната човешка дейност. Съществуват много думи за описание на тези движещи сили: *импулси*, *движещи мотиви*, *влияния*, *подбуди*, *стимули, желания*, *копнежи* и др., които са само синоними на силата (енергията) и изразяват същата обща идея. Всички тези понятия се отнасят до формите за активност на етерното тяло, но само когато физическият организъм ги регистрира и действа под тяхно влияние. Цялата тема за мотивиращите (движещите) сили представлява огромен интерес.

Тази тематична област е наистина необятна; човечеството бавно ще овладява знанието за нея и постепенно ще осъзнава, че по своята същност (и чрез етерното си тяло) човекът е съставна част от едно велико вибриращо Цяло. След време хората ще разберат, че само благодарение на еволюционния процес индивидът ще може да се издигне до усещането за цялото разнообразие от сфери на божествено проявление. Едва когато етерното тяло бъде активизирано от „привлечените сили" на душата, на ума, и временно – на астралното тяло, човекът ще може да осъзнае всички светове, явления и състояния на съзнание, като достигне онова всезнание, което

е исконно право на всички синове божи.

Дотогава обаче такива фактори, като недостатъчното ниво на развитие, слабата сетивност и трудната работа по пробуждането и правилното съгласуване на различните центрове, ще пораждат много проблеми. Този преходен период е богат източник на усложнения, които на свой ред предизвикват във физическото тяло различни болести, напрежения и задръствания; така се стига до превъзбуда на едни и до недоразвитост на други центрове в етерния проводник, т. е. до тяхното неравномерно отваряне и неправилно балансиране.

В съвременната медицинска наука много се говори за „дисхармонията" на ендокринните жлези, сочена като причина за много от физическите усложнения. Зад това състояние обаче се крие принципната неуравновесеност на самите центрове. Само при правилно разбиране на силата – приета и разумно приложена, ще бъде достигнато равновесие и ендокринната система ще започне оптимално да управлява физическото тяло.

Днес съществува голяма необходимост от изучаване на проблемите за:

1. Правилното приемане на силата чрез съответния ѝ център. За пример може да послужи правилният контрол на центъра на слънчевия сплит, чрез който е възможно да се прояви и целесъобразно да се използва астралната сетивност.

2. Правилната връзка между всеки от центровете и съответната му жлеза. Тя осигурява свободното протичане на силите от центъра към жлезата, което определя отделянето на съответния хормон и така в крайна сметка влияе на кръвообращението. Осъзнавайки значението на тази последователност от въздействия, вие по-добре ще разберете окултното значение на думите от Стария Завет, че „кръвта е живот". Именно жизнеността, която идва от етерното тяло, постъпва в кръвообращението чрез центъра, възприемащ един от седемте типа сила, и чрез свързаната с него жлеза. Оттук стигаме до тясната връзка между:

— *етерното тяло*, като проводник на многобройни енергии или сили;

— *ендокринната система*, чиито жлези всъщност са материализация на големите и малките центрове;

— *сърцето*, което е център на живота, както мозъкът е център на съзнанието, и осъществява циркулацията и контрола върху кръвта (*тези три големи системи са взаимосвързани*);

— и между ендокринната и нервната системи като цяло чрез мрежата от нерви и лежащите в тяхната основа „***надиси***" (нишки на жизнена сила, които лежат в основата на всяка част от тялото и особено на нервната система с всичките ѝ аспекти).

Към тези отношения и връзки трябва да прибавим още една – общата взаимовръзка, която трябва да се установи между всички центрове, за да позволи на силата свободно и в правилен ритъм да протича през целия физически носител.

Съществуват няколко големи взаимосвързани механизма, които управляват с различен успех физическото тяло (слаб контрол се наблюдава при неспособност да се установят правилни съотношения в тялото или при недоразвитост):

1. **Етерно тяло**; то работи преди всичко чрез седемте си главни центъра, но и чрез много други центрове.

2. **Ендокринна система**; функционира главно чрез седемте си основни групи жлези, но и чрез други, по-маловажни жлези.

3. **Нервна система** (симпатикова и гръбначномозъчна); тук главно значение се придава на блуждаещия нерв и на влиянието му върху сърцето, а оттам и върху кръвообращението.

Тези принципни положения трябва да бъдат съблюдавани и съотнасяни към всяка окултна лечителска система; тяхната техническа страна всъщност е по-достъпна за усвояване в сравнение с необятната система от знания, на която се опират ортодоксалната медицина и хирургия. Липсата на координация между тези три системи пречи на лечителското изкуство да достигне истинските си цели. Направено е много, но трябва да се овладее и следващото, по-високо стъпало по посока на етерния план, преди да се намери истинският ключ към болестта и нейното лечение.

Така, ниската жизнеспособност и общите ненормални условия, които толкова често наблюдаваме, са свидетелство за слабостта и инертността на етерното тяло. Последствията от инертността на виталното тяло могат да бъдат както физически, така и психически, защото при тези условия ендокринните жлези не функционират нормално, а те (както е известно) обуславят физическото проявление на човека заедно с неговите емоционални и ментални състояния, изразявани в различна степен чрез физическия апарат. Жлезите не определят вътрешния човек или състоянията на неговото съзнание, но могат да предотвратят външните проявления на редица вътрешни нагласи. И обратно, прекалено силното етерно тяло и превъзбудеността на засегнатите центрове може да предизвика голямо напрежение в нервната система, от което да последва някакво нервно усложнение – мигрена, ментално или емоционално разстройство, или дори лудост.

Докоснах се до този въпрос, защото връзката на етерното тяло с физическото и неговата възприемчивост към вътрешните енергии в най-голяма степен определят общото състояние на индивида. Това винаги трябва да се помни при изучаването на болестите, причинени от условията в менталното тяло или от активността на душата в живота на ученика, както и при разглеждането на процесите, чрез които човек се подготвя за посвещение. Етерното тяло трябва коректно да пропуска вътрешните енергии, насочени към външния апарат, а физическото тяло от своя страна трябва да се научи да разпознава и да реагира на това, което му се предава. Ефективността на предаването и резултантната физическа активност зависят от центровете, които управляват жлезите, а те на свой ред определят природата и проявеното съзнание на човека. Ако центровете са пробудени и възприемчиви, говорим за физически апарат, който е чувствителен към протичащите сили. И обратно, ако центровете спят и не могат да предават силата, имаме съответно

вял и невъзприемчив физически механизъм. Когато центровете под диафрагмата са събудени, а над нея – не, съзнанието на човека ще е фокусирано върху животинската и емоционалната му природа и повечето от болестите му ще се проявяват съответно под диафрагмата. От всичко това се вижда колко заплетена и сложна е тази материя – толкова сложна, че правилното ѝ разбиране ще стане възможно едва когато човешките същества си върнат способността да „виждат светлината" на етерното тяло (и на неговите седем главни центрове) и чрез развитото си осезание да дават оценка за вибрационната активност на различните силови точки. Когато тези два отрасъла на знанието бъдат усвоени, цялата тема за етерното тяло ще получи ново значение и правилно тълкуване.

3. Причини с ментален произход

Започнах тази част от учението с причините, възникващи в астралното и етерното тяло, защото те са основните болестотворни фактори предвид на това, че по-голямата част от сегашното човечеството е астрално фокусирано, също както основната маса от животинското царство е фокусирана в етерната сфера. Силите, които проникват в животинското царство, идват предимно от етерните слоеве и от плътните физически нива на битието. Висшите животни, които се развиват благодарение на контакта си с хората, стават възприемчиви към силите, идващи от астралния план, и така развиват действия и реакции, които не са чисто инстинктивни.

В наши дни бързото умствено развитие на арийската раса провокира във физическото тяло различни усложнения. Техният произход не е чисто мисловен, а се дължи преди всичко на факта, че менталното тяло (при активност и точна настройка) става проводник за енергиите на душата, които, нахлувайки във физическото тяло, могат да предизвикат превъзбуда и усложнения в нервната система. Така че именно предаваната енергия, а не самият човешки ум, е причина за усложненията. По-надолу ще дообясня това твърдение.

<A> Неправилни мисловни нагласи

Нека преди всичко разгледаме основния постулат, че болестите и физическите слабости не са резултат от неправилно мислене. По-скоро те са следствие от пълната липса на мислене или са обусловени от неспособността да се следват фундаменталните закони, които царуват в ума на Бога. Един нагледен пример за такава неспособност е фактът, че човекът, бидейки част от природата, не се подчинява на основния закон за Ритъма, който управлява всички природни процеси. Много от проблемите могат да бъдат обяснени именно с неспособността да се съблюдава законът за Периодичността и с произтичащата оттук употреба или злоупотреба с половия нагон. Вместо да бъде управляван от цикличното проявление на сексуалния импулс и да подчини своя живот на определен ритъм, съвременният човек нарушава всяка периодичност, с изключение може би на женските цикли, на които също не се обръща дължимото внимание. Мъжът вече не се подчинява на никакви ритми и се намесва дори в цикличността, управляваща женското тяло, която (ако е правилно разбрана) може да въведе ред в половите контакти, включвайки естествено и мъжкия импулс. Неспособността да се живее

според закона за Периодичността, който да подчини човешките апетити на цикличния контрол, е една от основните причини за болестите и доколкото тези закони действат в ментален план, би могло с основание да се твърди, че тяхното нарушение има ментална (мисловна) основа. Това би било вярно, ако расата беше умствено развита, но случаят не е такъв. Модерният съвременен свят става свидетел на тоталното нарушаване на тези ментални закони и в частност на закона за Циклите, който определя приливите и отливите, контролира световните събития и влияе на всички индивиди, като формира у тях навици за ритмичен живот, а това е една от главните предпоставки за добро здраве.

Нарушавайки закона за Ритъма, човекът е разстроил силите, които при правилна употреба са призвани да осигурят доброто състояние на тялото; заедно с това той е положил основата на общата слабост и вродените органични пороци, които предразполагат организма към лошо здраве и откриват достъп за болестотворните вируси и бактерии, причиняващи външните прояви на заболяванията. Когато човечеството преоткрие знанието за правилното използване на времето (изразено на физически план в закона за Ритъма) и започне отново да спазва естествените цикли на различните жизнени проявления в материалния свят, едва тогава предишният инстинктивен навик ще се превърне в утвърден, разумен обичай. Така ще се формира една съвсем нова наука и ритъмът на естествените процеси, както и *установяването* (под формата на навици) на правилните цикли за физическо функциониране, ще положат началото на нова ера в здравното състояние на расата. Използвах понятието „установяване", тъй като вниманието на расата вече прави опити да се фокусира върху по-високите ценности и от това неизбежно ще спечели физическият проводник – доброто здраве ще се наложи завинаги благодарение на правилния ритмичен живот, добронамереното мислене и контакта с душата.

Да, много малко от болестите на плътта имат ментални причини. Две са причините за това състояние на нещата:

1. Все още сравнително малко представители на расата са ментално поляризирани, т. е. мислещи личности.

2. Повечето от човешките заболявания продължават да имат астрален и етерен характер.

Мислите и емоциите при човека са тъй преплетени, че на този етап от еволюцията те трудно могат да бъдат разграничени и да се посочи кои болести в кое тяло (астралното или менталното) възникват, т. е. кои заболявания са предизвикани от неправилно чувстване, а кои – от погрешно мислене. Ако разглеждаме човечеството като цяло, виждаме, че мисленето (доколкото го има сега в света) е присъщо на съвсем малко хора. Останалите са завладени от чувствата, сетивността и многобройните аспекти на емоционалността – раздразнение, безпокойство, остра тревога, стремеж към резултата, склонност към депресия, драматизиране и егоцентризъм. Сега малцина живеят в сферата на мисълта, а още по-малко се издигат до света на реалността. Когато това положение се коригира, тогава вследствие на по-голямата интеграция и на свободното протичане на жизнените сили през проводниците за проявление неизбежно ще се повиши и средното равнище на човешкото здраве.

<Б> Ментален фанатизъм. Господство на мисъл—форми.

Болестите и усложненията, породени от неправилни мисловни нагласи, фанатизъм и излъгани идеали и надежди, се делят на три категории и тяхното изучаване доказва, че в крайна сметка те имат не ментален, а дълбок емоционален произход:

1. Едни от тях са обусловени от самоналожената активност във физическия свят, мотивирана от менталните състояния на индивида. Това води до свръхактивност и претоварване вследствие на решимостта да се доведе работата до успешен край. В резултат често се стига до разбита нервна система, което би могло да се избегне, ако се промени мисловната нагласа и се спазва правилният работен ритъм на физически план. Все пак за възникването на усложненията в случая по-голяма вина носи физическата природа, а не менталното отношение на човека.

2. Други са резултат от състоянието на вътрешен бунт и от наличието на мощни емоционални реакции, които оцветяват целия живот на индивида. Те често съпътстват менталната реализация на личното въжделение и се засилват от осъзнаването на неговата недостижимост, предвид недостатъчните способности на самия физически механизъм. Основната причина обаче е в емоционалното възмущение от себе си, а не в менталното състояние на човека. Горчивината от загубата, отвращението, ненавистта, чувството за опустошеност предизвикват многобройните токсични състояния, общо отравяне и лошо здраве, характерни днес за толкова много хора. Те виждат действителността в засилено мрачни тонове и това им причинява емоционални страдания. Преодоляването на тази нагласа трябва да се търси в обикновената думичка „*приемане*". Това не е негативно състояние на покорно подчинение, а позитивно приемане (в мислите и практиката) на реалностите, които в дадения момент изглеждат неизбежни. Така се икономисва много време, губено в опити за достигане на невъзможното, и се освобождава енергия за целесъобразно движение към постижимото.

3. Трети са резултат от неспособността на физическия апарат да отговори на интелектуалните потребности на индивида. Като част от физическото наследство, това трудно може да бъде променено, но при истински и упорит стремеж може да се постигне много за подготовката и създаването на основа за едно по-добро функциониране в друг жизнен цикъл.

Тук искам накратко да разгледам проблема за менталното лечителство, както и твърденията, че всяка болест е причинена от неправилно мислене. Вие се готвите за сериозна работа и трябва да сте наясно по темата. Двата аспекта на проблема са тясно свързани и се свеждат до два въпроса:

— дали болестта е резултат от мисленето;

— може ли силата на мисълта да предизвика целебно действие, ако се прилага индивидуално или групово?

Първият въпрос е свързан с факта, че много от болестите са скрити в самото планетно вещество; това показва, че човешкото

мислене не е отговорно за тях. Болестта предшества човешкото идване на Земята; тя е присъща на минералното, растителното и животинското царство дори в тяхното диво (естествено) състояние, без никаква замърсяваща човешка намеса. Затова човекът не носи отговорност за много от болестите и те не могат да се разглеждат като резултат от неправилното му мислене. Отговорът не се съдържа и в твърдението, че болестта е следствие от неправилната мисловна нагласа на планетарния или на слънчевия Логос; това е само началото на въпроса и е заобикаляне на проблема.

Спомнете си и разгледайте внимателно двете определения за причините на болестите, които ви дадох в началото:

— **“Всяка болест е резултат от потискане живота на душата и това е валидно за всички форми и царства.”**

— **“Болестта е обусловена от три влияния. Първо, от миналото на човека; в този случай индивидът се разплаща за своите предишни грешки. Второ, от наследствеността, приета заедно с целия човешки род, която е пропита от заразени енергийни потоци с групов произход. Трето, заедно с всички природни форми той изпитва върху себе си това, което Повелителят на Живота проявява чрез своето тяло. Тези три влияния носят наименованието „древен закон за връзката със злото”. След време той ще отстъпи място на „новия закон за изначално преобладаващото добро”, който лежи в основата на всичко сътворено от Бога. Този закон трябва да се приведе в действие чрез духовната воля на човека.”**

Тези четири болестотворни причини могат да бъдат победени само чрез освобождаването на душата във всички форми, което ще е резултат от активното приложение на човешката духовна воля. Иначе казано, когато енергията на душата и волята (разбирана като отражение и проводник на волевата енергия на душата) бъдат освободени и правилно насочени от ума, едва тогава болестта може да бъде обуздана и окончателно победена. Така болестните явления могат да бъдат контролирани чрез налагане на висшите енергии и ритми върху низшите сили. Следователно, болестта на физическото тяло е резултат от неспособността да се приемат висшите енергии и ритми, което от своя страна зависи от степента на еволюцията.

Смътната представа за тази неспособност и неразбирането на посочените факти са довели много хора до убеждението, че болестта може да бъде победена със силата на мисълта, доколкото тя самата е следствие от неправилно мислене. На човечеството обаче все някога ще му се наложи да разбере, че само висшето, проявено чрез ума осъзнаване на душата е в състояние да разреши този труден проблем.

Не може логически последователно да се твърди, че болестта има пряко отношение към мисленето; като правило тя е резултат от злоупотреба със силите на етерно, астрално и физическо равнище. Повечето хора са безпомощни в това отношение, доколкото силите, които пронизват, образуват и управляват физическото тяло, са наследени от далечното минало и са съставна част от околната среда и от груповия живот, който човек споделя с всички свои събратя. Тази материална сила е пропита от резултатите на древни неправилни

ритми, от злоупотреба с мощта и от наследени качества. Само енергията на душата, проявена чрез правилното мислене, е способна да победи човешките болести. Именно неспособността да се мисли, да се осъзнават и изразяват висшите състояния на съзнанието, води до неправилните ритми. Затова повтарям – болестта не е следствие от мисленето.

<B> Излъгани идеали

Има обаче и болести, които възникват във физическия механизъм и се обясняват с факта, че дейността (която е специфичен резултат от мисленето) е била оцветена и мотивирана от емоционалния живот на човека – плодотворен източник на заболявания и неправилни ритми. Затова действителната причина за физическите усложнения е преобладаването на астралните сили, а не на менталната енергия. Тук нямам предвид болестите на нервната система и на мозъка, които са следствие от превъзбуда и въздействие на енергията (често от ума и душата) върху инструменти, които не са готови да я възприемат. За тези болести ще говорим по-късно. Сега просто насочвам вниманието ви към принципната последователност на психичните процеси и техните последствия:

1. Умствената активност поражда (чрез силата на мисълта) определени човешки планове, идеали и амбиции.

2. Тази сила, след като се съедини с астралната енергия, става доминираща и се оцветява от нежелани емоционални състояния – безпокойство от липсата на постижения, от неспособността да се реализират плановете и т. н. Това вгорчава вкуса към живота.

3. Едва тогава болестта се заражда във физическото тяло в съответствие с предразполагащите тенденции в организма и присъщите му наследствени слабости.

Виждате, че на практика менталното тяло и силата на мисълта по никакъв начин не са пряка причина за болестите. Те се пораждат от игнорирането на висшето мислене и от неговото падение до нивото на емоционалността. Ако това падение не съществува и мисленето запази чистотата си на ментален план, тогава биха могли да възникнат усложнения от друг характер, резултат на неспособността да се „въплъти" мисълта в полезно действие на физическо ниво. Това води не само до толкова добре познатото за психолога раздвояване на личността, но и препречва пътя на жизнено необходимия поток от енергия; така физическото тяло губи своята виталност и става жертва на болестта. Ако мисълта успее да се спусне във физическия мозък и да насочи жизнената сила, тогава по правило човекът ще има отлично здраве, независимо дали мисленето му е добро или лошо, дали е правилно мотивирано или неправилно насочено. И това ще е просто резултат от интеграцията, защото праведните и грешните, егоистите и алтруистите, и въобще всички хора могат да постигнат такава интеграция и да управляват живота си с мисъл.

Вторият въпрос се състоеше в това, дали индивидът или групата могат да лекуват със силата на мисълта.

Най-общо казано, индивидът и групата могат да лекуват и мисълта може да играе голяма роля в лечебния процес, но не без

допълнителна помощ. Тя може да служи като *насочващ проводник на други сили и енергии*, които са в състояние да унищожат и прогонят болестта, но процесът трябва да бъде подкрепен от способността да се визуализира, да се работи с конкретните желани сили, да се разпознават различните типове лъчи и техните енергии, както и умело да се борави с т. нар. „*светлинна субстанция*". Към това трябва да добавим и умението да се контактува с пациента, плюс любещо сърце. Прекалено голямата мислителна способност обаче и твърде активният умствен процес могат да затруднят и да блокират лечебната дейност дори ако са налице всички други положителни условия. Мисълта трябва да даде онзи начален импулс, който да насочи човешкия интелект към лечението и към дълбокото разбиране природата на пациента. Щом вниманието на лечителя (или на групата лечители) се фокусира, умът трябва да се стабилизира само като подсъзнателен насочващ проводник, но не повече.

Лечението, ако то е възможно, се осъществява чрез правилно насочената енергия и детайлната визуализация, като любовта тук играе толкова голяма роля, колкото умът в началото на процеса. Може да се каже, че любещото сърце дава една от най-могъщите от всички използвани енергии. Спрях се на тези два въпроса, защото искам да имате правилна и ясна представа за тях преди да пристъпите към групова лечителска работа.

Самата мисъл не предизвиква и не лекува болестта. Тя трябва да се използва, но по принцип не е нито единственият, нито най-важният фактор на лечението. Именно в това се състои и главната заблуда на много лечители. Мисълта може да насочва енергията, която от своя страна понякога причинява превъзбуда на мозъка и на други телесни клетки; така се стига до нервни и мозъчни усложнения, но сами по себе си съзнанието и мисленето не могат да доведат до болестни явления във физическото тяло. Когато човешката раса се научи да мисли ясно и точно и законите на мисълта започнат да контролират масовото съзнание, болестта (каквато я познаваме сега) ще предаде своите позиции и все повече хора ще постигат състоянието на вътрешна интегрираност. Където е налице такава цялостност, там има и свободно протичане на сили и енергии през физическото тяло. Проблемите на превъзбудата обаче значително ще нарастват като резултат от повишената чувствителност на физическия човек и фокусирането на съзнанието му в умствената природа. Това ще продължава докато той не се научи да борави с висшите енергии и не осъзнае необходимостта от ритмичен живот, като обърне внимание на закона за Периодичността.

В своята работа лечителят е длъжен да владее и да съблюдава определени **правила**. Вече изложих три от най-важните сред тях. Накратко те посочваха следното (за по-голяма яснота разделям първото правило на части):

1/ а) ***Лечителят трябва да се стреми вътрешно да обедини своята душа, сърце, мозък и ръце. Така той ще може да влее жизнената си целебна сила в пациента. Това е магнетична работа.***

1/ б) ***Лечителят трябва да обедини своята душа, мозък, сърце и излъчване на аурата. Така неговото излъчване може***

да подхрани живота в душата на пациента. Това е работа по излъчването. Силата не е в излъчването на ръцете – душата е тази, която проявява своята мощ.

2. ***Лечителят трябва да постигне магнетична чистота чрез чист живот. Той трябва да достигне онова лъчисто сияние, което се проявява във всеки човек при съединяване на центровете в главата. След установяването на това магнетично поле, излъчването също се усилва.***

3. ***Нека лекуващият се учи да разбира дълбоките емоционални и мисловни импулси (мотиви) на пациента. Това ще му помогне да открие източника на болестта. Нека лечителят съпостави причината и следствието и да разбере как точно може да се постигне облекчение.***

Сега ще ви дам (като на група) още едно правило – така ще се получат четири правила:

ЧЕТВЪРТО ПРАВИЛО на лечителя:

Лекуващият и групата лечители трябва да държат волята си под контрол. Лекува се не с воля, а с любов.

Това правило е изключително важно. Концентрираната воля на индивида и насочената воля на обединената група не трябва да се използват за пряко въздействие. Свободната воля на пациента никога не бива да се подлага на натиск от енергията на мощно фокусирана група или индивид; това е много опасна процедура, за да можем да си я позволим. Волевата енергия (особено на група хора, едновременно съсредоточени върху тънкото и физическото тяло на лекувания) може значително да усложни болестните прояви, вместо да ги излекува. Иначе казано, тя може опасно да стимулира заболяването, вместо да съдейства на природните оздравителни сили, и дори да убие пациента, ако съпротивляемостта му спрямо изострените болестни явления се окаже недостатъчна. Затова моля при груповата лечителска работа да се забрави за всякаква воля, за всяко насочено желание. Само на посветени от висока степен е разрешено да лекуват със сила на волята, фокусирана върху *дума на силата*, защото само те могат да оценят състоянието на пациента и силата на болестта и само те знаят дали волята на неговата душа изисква излекуване.

В тази глава разгледахме теми с голяма важност, които ще трябва внимателно да изучите. В следващата ще обсъдим специфичните проблеми на учениците и аз ви моля като подготовка внимателно да прочетете изложеното от мен учение за болестите на мистиците в „***Трактат за седемте лъча***", **т. II, стр. 520 – 625.** Не мога да повтарям казаното там, но то трябва да бъде включено в учението за лечителството. Надявам се да го прочетете и сами да се ориентирате в проблемите (както теоретично, така и от личен опит), защото вие донякъде вече имате представа за тях, съдейки по себе си.

СВЕЩЕНОТО ИЗКУСТВО НА ЛЕЧИТЕЛСТВОТО

В този трактат няма да разглеждам патологията на болестите с техните симптоми и проявления. Те подробно са описани в многото медицински трудове и учебници, а аз, братя мои, не съм школуван лекар или авторитет в медицината и не разполагам с време, за да се обременявам с техническата страна на нещата. Аз искам да дам на света някои идеи за истинските, окултни причини на болестта и нейните скрити източници, както и да ви запозная с лечебните методи, одобрени и развивани от Великата Бяла Ложа.

Ключът към успеха е в разумното използване на енергиите, приложени с любов и знание. Всичко, което ви казвам, е експериментално проверено. Това лечителство е:

1. Магнетично; при него лечителят (или групата лечители) прави две неща:

1/ а) *Привлича към лекувания център онзи тип енергия, който неутрализира болестта*. Това е обширна тема и с дълбоко научно значение. При различните заболявания могат да се привлекат определен тип лъчеви сили, които трябва да преминат през съответните центрове. Те ще бъдат посочени в раздела, озаглавен „Седем метода на лечителството".

1/ б) *Изтегля от пациента, привлича към себе си и абсорбира силите, които предизвикват болестта*. Това изисква голяма предпазливост от страна на лечителя, за да се предпази от самозаразяване и да не позволи на тези сили да се настанят в неговото тяло. Освен това, той трябва да осигури приток на свежа енергия към пациента, която да замести изтеглената.

При дадения процес се установява определена връзка между лечителя и пациента. Този лечебен метод е свързан със съвсем реална опасност, затова начинаещите лечители трябва да помнят, че ще работят в група, а не индивидуално. Свободният взаимообмен на сили определя доброто здраве на индивида и на групата. Свободната циркулация на сили между лечителя или лечителската група и пациента може да доведе до излекуване на болестта при условие, че на човека му е предопределено да се излекува в даденото време и че той съдейства на този процес, макар че това невинаги е необходимо. Сътрудничеството на пациента в много случаи улеснява и ускорява лечението, но нерядко вълнението на пациента може да окаже и отрицателно влияние.

2. Излъчващо; при него процесът е по опростен и безопасен, тъй като лечителят концентрира силата в себе си и после я излъчва към пациента във вид на устойчив поток от светеща енергия. Тя трябва да бъде насочена към центъра, който е най-близо до болния орган.

Този метод е безопасен за лечителя, но ако в неговата мисъл се прокрадне елемент на воля или потокът на излъчваната енергия се окаже прекалено силен, тогава може да възникне опасност за пациента. Въздействието на излъчената към него сила може не само да предизвика нервно напрежение, но и да доведе до изостряне на болестта вследствие стимулацията на атомите и клетките, приведени в движение от болестотворните сили. Затова начинаещите лечители трябва да избягват всякаква концентрация върху самата болест или върху поразения физически орган; след като извършат подготвителната работа за лечението, те трябва умело да контролират мисленето си, защото енергията винаги следва мисълта и тече по посока на нейното фокусиране.

Желателно е лекуващите да имат вярна представа за ефективността на тяхното лечение, за мощта на обединеното им групово действие и за силата, с която по принцип могат да се разпореждат. Те ще трябва да покажат умение да владеят волята си, като изпращат на нуждаещите се лечебно излъчване във вид на поток от *енергия—любов*. Винаги помнете, че любовта е енергия и е толкова реална, колкото и плътната материя; тази енергия може да се използва за премахването на поразената тъкан и за замяната ѝ със здрав материал.

Затова, като първа фаза на работа, трябва да се опита с метода на излъчване, който е по-прост и много по-лесен за овладяване. Едва след това може да се експериментира и с метода на магнетичното лечение.

Сега разбирате по-добре смисъла на *лечителските правила*, които ви дадох по-рано в тази серия от инструкции. Ще ви стане ясно и защо при метода на излъчването се наблюдава тясна връзка между душата, мозъка и цялата индивидуална или групова аура (магнетично поле). Умът не участва, а мозъкът служи само като фокус на любовта и целебната сила, която се излъчва от центъра *аджна* като поток от енергия.

Затова лечителят фокусира силите си в главата и неговото внимание също трябва да се концентрира на това място. Сърцето се включва автоматично, тъй като то работи главно с енергията на любовта.

Нека сега формулираме правилата, по които трябва да работи всяка лечителска група. Тук пояснявам, че невинаги е необходимо и възможно да се срещнете и да работите заедно във физически смисъл. Това може да се прави целенасочено и ефективно, ако участниците действат като *субективна група*; за целта всеки неин член е длъжен всекидневно да следва инструкциите така, сякаш присъства в групата физически. Тази реална връзка се установява при самата представа, че се намирате сред своите братя. При механичен сбор на групата (във физически смисъл) трудно се избягва загубата на сили поради различните обсъждания, обичайните прояви на радост от срещата и физическото взаимодействие между личностите. Неизбежно ще има много разговори и работата ще стане недостатъчно ефективна. При субективната група това се избягва – от физическа гледна точка участниците работят самостоятелно, но на истинското, вътрешното равнище те действат в най-тясно сътрудничество.

Ето първите правила, които ви препоръчвам да овладеете:

Подготвителни правила за лечение чрез излъчване

1. След като бързо и съзнателно се приведете в състояние на вътрешно равновесие, с волево усилие се съединете (като душа) с душите на своите братя по група. После влезте в контакт с техните умове, а накрая – с емоционалната им природа. Направете това с помощта на въображението, като осъзнавате, че енергията следва мисълта и процесът на съединяване (при правилен подход) е неизбежен. След това вие ще можете да действате като група. После забравете за груповата връзка и се съсредоточете върху предстоящата работа.

2. Съединете душата, мозъка си и силите на любовта, натрупани във вашата аура, концентрирайте всичко това (което искате да изпратите на болния) в главата си, като си представяте сияещ център или точка от ярка светлина. Тази светлина трябва да бъде излъчена към пациента чрез центъра *аджна*, който се намира между веждите.

3. Произнесете следната групова мантра: „*С чисти подбуди и любящо сърце ние предлагаме себе си за тази лечителска работа*. *Ние*, *като група*, *правим това предложение на човека*, *който искаме да лекуваме*". Едновременно с това визуализирайте протичащия процес на съединяване. Представете си го като динамична мрежа от ярка светлинна субстанция, която ви обединява с вашите братя по група от една страна, и с пациента, от друга. Ще видите как линиите излизат от вас и се устремяват към сърдечния център на групата и към пациента. Винаги правете това през центъра аджна, докато не ви научат да го извършвате по друг начин. Така центровете аджна и сърдечните центрове на участниците ще са в тясна взаимовръзка. Сега разбирате смисъла на визуализацията. Това на практика е етерно въплъщаване на творческото въображение. Помислете върху последната фраза.

4. Сега насочете замалко мисълта си към онзи, когото искате да излекувате; фокусирайте вниманието си върху него, така че да го възприемате като реален и близък човек. Когато разберете в какво се състои физическият му проблем, формулирайте го в съзнанието си и после го отстранете от себе си. Накрая забравете всички детайли – групата, самите себе си, проблема на пациента – и се съсредоточете върху типа сила, с която възнамерявате да работите и която в дадения случай и време е силата на втория лъч, силата на любовта. Това, на което ви уча сега, е адаптиран вариант за метода на лечение чрез втори лъч за начинаещи.

5. Почувствайте как една дълбока любов се влива във вас. Представете си я като субстанциална светлина, която можете да управлявате. Излъчете я от центъра аджна като поток от сияеща светлина и я насочете с ръцете си към пациента. При това дръжте ръцете пред очите с дланите навън на разстояние около 6 инча [15 см. – бел. ред.] от лицето. Така потокът от центъра аджна се разделя на две, изтича от насочените напред ръце и се отправя към пациента. Визуализирайте го и почувствайте, че болният го възприема. В това време тихичко произнасяйте следните думи: „*Нека любовта на Единната Душа*, *която е фокусирана в групата*, *се излъчи към теб*,

братко мой, *и изпълни всички части на твоето тяло*, *като те лекува*, *успокоява и укрепва*, *премахвайки всичко*, *което пречи на доброто ти здраве*". Произнесете това бавно и съсредоточено, с вяра в резултата. Внимавайте никаква друга мисъл или воля да не се промъкне в потока от лекуваща енергия, освен силата на концентрираната лъчиста любов. Способността за визуализация и творческо въображение, допълнени от устойчиво чувство на дълбока любов, трябва да удържат вашия ум и воля в подчинение.

Подчертавам настойчивата необходимост от *пълно мълчание и тайна* по отношение на всяка лечителска дейност. Нека никой никога да не разбере, че работите в тази област; никога и пред никого не назовавайте имената на тези, комуто се опитвате да помогнете. Не обсъждайте пациента дори помежду си. Ако това основно правило за мълчание не се спазва, ще е ясно, че още не сте готови за такава работа и трябва да прекратите дейността си. Тази забрана има много по-дълбоко значение, отколкото можете да допуснете, защото разговорите и обсъжданията предизвикват не само отклоняване и разсейване на силите, но и нарушават основното правило, което всички лечители са обучени да спазват (дори официалната медицинска професия съблюдава същия основен принцип).

Три главни закона на здравето

Има три главни и седем допълнителни закона на здравето. Те действат в трите свята и това е всичко, което ви е необходимо засега да знаете. Във всяко учение, с което ще се запознавате занапред, основното ударение ще пада върху техниките на етерното тяло, защото то е следващата степен за овладяване. Трите главни закона са следните:

1. Законът, който контролира волята за живот, проявление на първия аспект на Логоса, *воля или могъщество*.

2. Законът, който контролира хармонията на ритъма, проявление на втория аспект на Логоса, *любов или мъдрост*.

3. Законът, който контролира кристализацията, проявление на третия аспект на Логоса, *активност или основополагане*.

Тези три главни фактора (или закона) се проявяват чрез трите основни аспекта на човешкото същество:

1. Аспектът на ***Волята*** се проявява чрез органите за дишане. Друго негово изражение е способността да се спи. И в двата случая е налице отражението (аналогията) в микрокосмоса на Логоичното проявление и Логоичната пралайя.

2. Аспектът на ***Любовта*** се проявява чрез сърцето, кръвоносната и нервната система. Това е главното, което трябва да разберете, защото този аспект контролира предимно етерното тяло и начина, по който то усвоява прана или жизненост. Праната се приема както чрез храната, така и чрез нервите, доколкото жизнената сила се пренася чрез кръвообращението, а психичната сила – чрез нервната система. Тези два отдела на човешкия организъм предизвикват в наши дни големи усложнения, с тенденция към постоянно увеличаване. Расата се обучава чрез страдание и само жестоката нужда ще заставя човека да търси изход и облекчение. От нашата лечителска гледна точка, човек представлява по-малка троица, съставена от:

— *плътно* физическо тяло, за което науката и медицината знаят много;

— *етерно* тяло, което е следващият обект на внимание, експерименти и открития;

— *астрално* тяло, което заедно с етерното, е следващото стъпало за научното (психологично) търсене.

3. Аспектът на ***Активността*** се проявява главно чрез органите за усвояване и отделяне. Тук искам да подчертая един детайл. Доколкото нашата слънчева система развива аспекта на любовта (втория аспект) и доколкото човешкото същество е поляризирано в астралното тяло, което е отражение на този втори аспект, дотолкова вторият от трите горепосочени отдела на човешкия организъм – етерният, има първостепенно значение. Етерното тяло досега служеше за преносител предимно на астрална енергия към физическото тяло, но това положение вече се изменя.

Съвременната медицинската наука трябва да изучи реалностите на плътното физическо тяло и да продължи към изследване на витализирането и кръвообращението, защото те са тясно свързани. Нервната система на този етап се контролира главно от астралното (чрез етерното) тяло, като причините за повечето нервни усложнения са скрити в емоционалната сфера, където сегашното човечество е поляризирано. Системата на физическото кръвообращение по принцип се контролира от етерното тяло. Ако то не функционира правилно и непълно усвоява и предава праната, както и ако астралното или емоционалното тяло са неадекватно контролирани, тогава те и двете стават източник на различни заболявания, както и на ежегодно увеличаващите се нервни и ментални усложнения. Недостатъчното кръвоснабдяване на физическия мозък, отново по вина на етерното тяло, води до умствено пренапрежение и колапс. Това доказва значението на етерния проводник.

Първият аспект, който се проявява чрез органите на дишането и съня и ги контролира, при неправилно функциониране предизвиква безумие и други мозъчни заболявания или смърт.

Третият аспект, при неправилно функциониране, води до стомашно-чревни заболявания и до различни усложнения под слънчевия сплит (в коремната кухина).

Ето защо медицинската наука трябва да се ориентира към опростяване на лечебните техники и от многообразието на лекарствата и операциите да се обърне към разбирането за правилното използване на енергиите, които приииждат от вътрешния човек (през етерното тяло) към физическия носител.

Следващите сведения могат да се окажат полезни за вас:

1. *Чрез развитие на добра воля* (т. е. на волята за добротворчество) ще бъдат победени болестите на дихателните пътища, белите дробове и гърлото и ще се постигне изцеление на безумствата и обсебванията, стабилизиране на мозъчните клетки и общо равновесие

и ритъм. Така дълголетието ще стане правило, а смъртта ще бъде свидетелство, че душата е приключила своята работа и е заслужила пралайя. В бъдеще то ще настъпва за по-дълги и обособени периоди и ще се контролира от човешката воля. С приключване на работата си, човекът ще прекратява своето дишане и ще изпраща атомите на тялото си в пралайя. Това заспиване на физическото (краят на проявлението) е факт, чието значение все още не се разбира.

2. *Чрез осмисляне законите на жизнеността* (т. е. на законите, които управляват праната, излъчванията и магнетизма) ще бъдат победени болестите на кръвта, артериите и вените, някои нервни разстройства, понижената жизненост, старческият упадък, лошото кръвообращение и др. Това също ще съдейства за удължаване на живота и в тази връзка по-добре ще бъдат разбрани законите на електричната [фохатната – бел. ред.] енергия.

3. *Чрез прилагане на правилните методи за усвояване и отделяне* ще бъдат победени болестите на телесните тъкани, стомаха, червата и на мъжките и женски органи за възпроизвеждане. Все някога ще бъде разбрано, че последните са само друга система за усвояване и отделяне, която сега е центрирана в женския аспект (или в жената). Помнете, че живеем във втората система, или в системата на любовта:

— първата система е била **мъжка**;

— втората (сегашна) система е **женска**;

— третата система ще бъде **хермафродитна**.

Дори ако развиващата се човешка йерархия е мъжка (позитивна), това не означава, че всичко в нея е мъжко по природа. Истината е друга – негативната способност (женският аспект) преобладава, независимо дали го осъзнавате. Ще обясня моята теза и ще я илюстрирам с цифри:

1. В първата слънчева система е имало една преобладаваща еволюция, която е обхванала 100 милиарда монади.

2. В сегашната втора система има две преобладаващи еволюции – на човека и на девите. *Човешките* монади са 60 милиарда. Прибавете към тях женската еволюция на *девите*, която обхваща 140 милиарда, и ето че имаме необходимите 200 милиарда монади. Това обяснява моето твърдение, че нашата система е женска.

3. В третата слънчева система общият брой на еволюиращите същности ще е образуван от необходимите 300 милиарда монади, които съвършенството изисква от тройствения Логос.

Старая се тезисно да обознача ориентирите за развитието на новото лечителско изкуство и да очертая причините за най-

разпространените заболявания, което ще позволи на мъдрите да ги избягват. Краткостта и обучението с намеци по същество е окултен метод и той ще остане може би единственият подход за навлизане в тази сравнително опасна тематична област дотогава, докато сериозната медицинска, хирургична и неврологична подготовка (която сега има технически акцент) не се обедини с точно толкова сериозното психологично разбиране, плюс известно духовно виждане. Идеалният лекар и хирург по необходимост е и метафизик; отсъствието на подобно взаимодопълване обяснява по-голямата част от днешните трудности и неуспехи. Днешният лечител-метафизик е толкова претрупан със сведения за „надтелесното", че на практика допринася по-малка полза на болното, слабо и изтерзано човешко същество в сравнение с професионалния лекар. Средният метафизик, независимо с какъв етикет се окичва, е със затворен ум: той преувеличава божествените потенции във вреда на материалните (физическите) възможности. Чисто духовното лечителство ще бъде наистина божествено постижение, но то не може да се реализира физически в определена точка на времето и пространството, при това за хора, които стоят на твърде различни стъпала от еволюционната спирала. Правилният избор на време и задълбоченото познаване на закона за Кармата, плюс развита способност за интуитивно възприятие, са най-съществените страни за изкуството на духовното лечителство. Към това ще добавим и разбирането, че веществената форма и физическото тяло съвсем не са главният обект на внимание и не са от такова голямо значение, както някой може да си мисли.

Немалко култови и лечителски школи твърдят, че най-важното е физическият носител да бъде избавен от болестта и смъртта, но понякога (или дори често) е желателно да се даде възможност на болестта да свърши своята работа и да се позволи на смъртта да освободи душата от нейния телесен затвор. За всички въплътени същества неизбежно идва момент, когато душата изисква да бъде освободена от тялото и от живота във форма; природата има своите мъдри начини да постига това. Болестта и смъртта трябва да бъдат признати като освобождаващи фактори, при условие че настъпват в резултат на правилния избор на време, направен от душата. Трябва да разберете, че физическата форма е съвкупност от атоми, които образуват различните органи, и като резултат – едно общо тяло, скрепено от волята на душата. Оттеглете тази воля към нейния собствен свят, или както гласи окултният израз: „Нека очите на душата се обърнат на другата страна" и в този цикъл вие неизбежно ще бъдете победени от болестта и смъртта. Това не е заблуда на ума или неспособност да се осъзнае божествеността, нито отстъпление пред злото. Това на практика е разлагане на веществената форма на съставните ѝ части и отделяне на основната ѝ същност. Болестта по принцип е аспект на смъртта. Това е процесът, чрез който материалната природа (субстанциалната форма) се готви да се разедини с душата.

В случаите, когато болестните прояви не водят до крайно разпадане на тялото, техните причини трябва да се търсят в други фактори, свързани с обкръжението, доколкото много болести се предизвикват от заобикалящата среда и са епидемични по своя характер**;** с настройката на индивида към честотата на отровните токове, излъчвани от световната злоба**;** с психологичните комплекси, за някои от които вече говорихме**;** и с болестите (условно казано), които са вродени за материята, от която човечеството е избрало да

изгражда своето физическо тяло, като я изолира и отделя от общата проявена субстанция и така създава особен тип вещество, предназначено да даде външно проявление на вътрешната човешка реалност. То е уникален, частен аспект на всеобщата субстанция, усъвършенствана до известна степен през последната слънчева система, и по необходимост има по-висока степен на организираност от субстанцията, която творчески е вибрирала под зова на трите дочовешки царства на природата.

Резюме на основните причини за болестите

Окултният подход към болестните прояви се гради върху основополагащия принцип, че болестта е резултат от злоупотреба със сила в този или в някой предишен живот. В тази връзка искам да припомня някои положения:

1. Главният фактор е неправилното използване на енергиите – 90 % от болестотворните причини са скрити в етерното и астралното тяло и само 5 % от преобладаващите заболявания имат ментален произход, защото основната маса от човечеството все още се намира в атлантическия си етап на съзнание. Това процентно съотношение ще се изменя в хода на човешката еволюция. Следователно, болестта е проявление на три типа нежелателни субективни състояния – етерни, емоционални и мисловни.

2. Темата за човешкото здраве може да бъде разгледана:

а) през призмата на личностния живот, за това знаем много;

б) от общочовешка гледна точка, това започва да се разбира;

в) от ъгъла на планетарния живот, за това знаем малко.

3. Всяка болест е предизвикана от липсата на хармония между формата и живота, между душата и личността; подобна дисхармония се среща във всички царства на природата.

4. Повечето заболявания имат групов произход, причинени са от инфекции или от недохранване, разбирано във физически, субективен и окултен смисъл.

5. Болестите на простолюдието, на средните граждани, на интелигенцията и на учениците много се различават помежду си и имат различни сфери на проявление:

а) за първите две групи от хората основни заболявания са туберкулозата, ракът и социалните болести;

б) за интелигентите и учениците са характерни сърдечните усложнения и нервните заболявания.

6. Болестта е природен факт. Когато хората признаят това, те ще придобият по-правилни възгледи и ориентация и ще започнат съзнателно да прилагат закона за Освобождението и принципа на непротивенето. Всепоглъщащата готовност да се умре, която често характеризира етапа на непосредствено предстоящата смърт, е най-низшето проявление на непротивенето. Именно то психологически поражда комата.

7. Законът за Причината и Следствието (Кармата) управлява развитието на всяка болест. Той включва индивидуалната, груповата, националната и общочовешката карма.

Ако на това място се спрете и прегледате всичко, което повторих, и ако поразмислите отново над *четирите закона* и *четирите правила*, ще получите добра основа за по-нататъшното си обучение, което ще се занимае с болестите, присъщи на учениците. Някои от тях бяха разгледани във втория том на „*Трактат за седемте лъча*" (стр. 520 – 625) предимно от гледната точка на мистика, а тук ще бъдат осветлени от позицията на приетия ученик.

4. Болести на ученичеството

Вече казах, че болестите произтичат от няколко причини:

1. От блокиране свободния живот на душата.

2. Под въздействие на трите източника на замърсяване:

— древни заблуди (грехове и грешки), които индивидът е извършил в този си живот или в предишно въплъщение;

— човешки пороци и предразположения, наследени заедно с цялото останало човечество;

— планетарно зло, присъщо на нивото, достигнато от планетарния Логос, и определено от планетарната Карма.

3. Вследствие на сили, излъчвани от сферите, в които е фокусирано човешкото съзнание.

4. Пет са основните типа заболявания, които заедно със съпътстващите ги и произтичащи от тях усложнения могат да сполетят ученика; той не е застрахован от тях до третото си посвещение.

<A> Болести на мистиците

Ученикът рядко се разболява от туберкулоза, освен ако това не е кармично зададено. Той не е податлив и към социални заболявания, но те понякога го засягат физически в резултат на жертвоготовния му живот и служене. Заразата може да го атакува, но не много сериозно. Ракът също е болест, която може да го сполети, но ученикът по-скоро ще пострада от сърдечно усложнение или от някакво

нервно разстройство. Чистият мистик се поддава на подчертано психични фактори, свързани с интегрираната личност и обусловени от фокусирането на неговото внимание в астралните сфери. Ученикът, от своя страна, е по-склонен към ментални проблеми и страдания, свързани с енергията и предизвикани от сливането (пълно или частично) на душата с личността.

Вече посочих (като първа причина), че болестта е резултат от блокирането на свободния живот и приждащата енергия на душата. Мистикът става жертва на такова блокиране, ако се поддаде на собствените си мисъл-форми, които постоянно създава в съответствие с нарастващия си стремеж. Те се превръщат в преграда между него и свободния живот на душата, като блокират притока на нейната енергия.

При ученика положението е противоположно. Той става жертва (до третото посвещение) на огромния енергиен приток от душата – енергия от втори аспект, която идва към него:

— от неговата собствена душа, с която бързо се създава център на енергийно сливане;

— от групата или Ашрама, в който се числи като приет ученик;

— от неговия Учител, с Който има духовна връзка и Чието вибрационно влияние той постоянно възприема;

— от Йерархията, чиято енергия може да стигне до него чрез изброените по-горе фактори.

Тези енергийни потоци въздействат върху центровете на ученика съобразно неговия лъч и специфичната му поляризация в даденото въплъщение. Всеки център е свързан с определена жлеза (която от своя страна влияе на кръвообращението) и в рамките на своята вибрация специфично въздейства върху органичните структури на тялото – на стомаха, който е близо до слънчевия сплит, на сърцето, което е в съседство със сърдечния център и т. н. Следователно, основните заболявания на ученика, специфични и присъщи на напредналото човечество, са резултат от превъзбуда или от приток на енергия към някой конкретен център, което причинява силно локално усложнение.

Тези състояния не са характерни за мистика, освен ако той не еволюира бързо в практически мистик и не навлезе в онзи преходен цикъл, който служи като мост между мистичния подход и чистия окултизъм. Затова няма да се спирам на болестите, свързани с мистицизма, но ще посоча един интересен факт: мистикът винаги съзнава дуализма. Той търси да открие светлината, душата, възлюбения, това най-високо нещо, което (както той чувства) съществува и може да бъде постигнато. Мистикът се стреми да познае и да бъде познат от божественото; води го видението; чувства се ученик на Христос и това определя мислите и стремежите му. Той е предан и влюбен в очевидно недостижимото – в Другото.

Едва след като стане окултист, мистикът разбира, че магнитът и дуализмът, обагряли живота и мислите му и мотивирали цялата му

жизнена дейност, са били неговото истинско „АЗ" – единствената Реалност. Тогава той осъзнава, че взаимопроникването и отъждествяването с тази Реалност превръща дуализма в единство, а търсещия дух – в стремеж да стане онова, което човек по същността си е: син божий, единен с всички синове божии. Постигайки това, той се оказва отъждествен с ЕДИННИЯ, в Който живеем, движим се и съществуваме.

Низшето мистично състояние, което все по-добре опознаваме, е известно като „раздвоение на личността"; при него низшето, личностно „аз" се проявява чрез дуализма, водещ до самоизявата на две „личности", вместо една интегрирана личност–душа. Това често води до опасни психични състояния, които изискват квалифицирана научна помощ, но точно тя не достига в наши дни, когато толкова малко психолози и психиатри признават наличието на душата. Споменавам това поради неговата актуалност и ясната тенденция към нарастване на значението му за в бъдеще, когато ще бъде необходимо да се посочат и разберат наличните в човешкото съзнание аналогии на висшите, неизследвани сфери на знание. Раздвоената личност и мистикът са двата аспекта на едно цяло: единият отразява пътя на висшите духовни разкрития, а другият е изкривена проява на степента, която предшества тази на опитния окултист. Съвременното човечество се поддава на много състояния, които могат да се обяснят със същите причини. Един от бъдещите методи на лечителството ще се състои в осъзнаването на висшите фактори, които предизвикват низши усложнения и болести, както и признаването им за деформации на великата реалност. Това ще доведе до преместване на вниманието от пациента към този признат, висш аспект на битието.

На това служи цялата Наука за Интеграцията. Ако бъде правилно разбрана, тя ще открие съвсем нов психологичен подход към болестите – както физиологични, така и нервни. Първите крачки в това отношение вече са направени от духовно мислещите психолози и възпитатели. Системата за психологична помощ безспорно съответства на новите тенденции и може да бъде описана по следния начин: в случаите на невротичност, нервни отклонения и гранични състояния, редовият психолог използва метода за разкриване на дълбоко потиснатите комплекси, белези, стари шокови преживявания и страхове, които, макар и скрити от настоящия опит на личността, всъщност са формирали човека такъв, какъвто той е днес. Определящите фактори могат да бъдат проследени назад до нивото на *подсъзнанието*, като се разрови миналото и се отчете настоящото обкръжение, наследствеността и влиянията на образованието – както академично, така и житейско. След това факторът, който е в основата на психологичния проблем, се изнася (ако е възможно с помощта на пациента) в сферата на *съзнанието*, като интелектуално се обяснява и свързва с настоящото състояние, в резултат на което човекът стига до разбиране на своята личност (с нейните проблеми и благоприятни възможности).

Духовната практика е съвсем различна. Проблемът на личността и ровенето в подсъзнанието се игнорират, защото нежеланите състояния се разглеждат като резултат от липсата на контакт с душата и на достатъчен контрол от нейна страна. „Пациентът" се обучава да пренася вниманието от себе си, от чувствата, комплексите, натрапчивите идеи и нежелателните си мисли, към душата, към

божествената Реалност вътре във формата, към съзнанието на Христос. Това спокойно може да бъде наречено научна замяна на старите нагласи с нов динамичен интерес; така се активизират реципрочни духовни фактори, чиято енергия протича през низшия живот на личността и помита неправилните психологични тенденции и нежеланите комплекси, водещи до неадекватното виждане на реалността. Това спомага за прераждане (регенериране) на менталния и умствения живот, като човекът се сдобива с правилно мислене, породено от импулса или светлината на душата. Така се задейства „динамичната всепобеждаваща сила на новата любов", а старите фикс-идеи, далечните депресии и мъки, предишните тегоби и желания, които са го държали в плен – всичко това изчезва и човекът, отъждествил се със своята душа, се превръща в господар на живота си.

Подробно се спрях на тези два метода, защото трябва да се усвои още един закон на лечителството, преди да продължим по-нататък. Дискусията за раздвоената личност, проблемите на мистика и новите подходи към болестите (от гледна точка на душата и причините, вместо през призмата на личността и следствията) ще помогнат за по-правилното разбиране на този закон и ще покажат неговата основателност и разумност, както и ползата му за човечеството.

ЗАКОН 4:

Като изкривено отражение на божествените възможности, болестта (физическа или психична) се корени в доброто, красотата и истината. Търсейки по-пълна проява чрез определено божествено качество или вътрешна духовна реалност, игнорираната душа причинява в субстанцията на своите обвивки точки на напрежение. Вниманието на личността се насочва натам и това води до заболяване.

Изкуството на лечителя се състои в умението да издигне вниманието и да го насочи към душата, към истинския Лечител вътре във формата. Тогава духовното (третото) око фокусира лечителната сила и всичко се оправя.

<B> Болести на учениците

Те са два вида – специфични проблеми на учениците и трудности, произтичащи от контакта с душата.

Помнете, че учениците са изложени на всички основни групи заболявания. Те се стараят да бъдат единни с човечеството и това им навлича много от бедите, свойствени за плътта. Дори ако успеят да превъзмогнат слабостите на обикновените хора, те трябва да помнят, че главната заплаха за тях са сърдечните и нервните заболявания. В тази връзка е добре да се знае, че учениците се делят на две основни групи:

— такива, които са пробудили центровете над диафрагмата (те са уязвими в сърдечната област, щитовидната жлеза и гърлото);

— и други, които се намират във фазата на пренасяне на енергиите от центровете под диафрагмата към тези над нея. При повечето от тях в наши дни енергиите на слънчевия сплит се преместват към сърцето, като световната агония значително ускорява този процес. Той е съпътстван от стомашни, чернодробни и респираторни заболявания.

1. Специфични проблеми на учениците

С тях се сблъсква онзи, който е надраснал съзнанието за живот в личността и се е издигнал до съзнание за живот в душата. Тези заболявания са свързани преди всичко с енергията – с нейният приток, с усвояването ѝ или липсата на усвояване и с правилното ѝ използване. Другите проблеми, свойствени за плътта при сегашната човешка еволюция (болестите се различават в зависимост от степента на еволюция и са циклични по проявление), тук няма да бъдат разглеждани: достатъчно е да се каже, че трите основни групи заболявания на човечеството взимат своите жертви и сред учениците, особено при освобождаването на душата от нейния носител. В този случай обаче, колкото и невероятно да изглежда, всичко се контролира от душата и изходът се определя от нейното решение, а не от развитието на болестта. Тези три основни групи заболявания – присъщи на планетарния живот, в който се движим, съществуваме и проявяваме – имат власт над учениците, защото последните са съставна част от този живот и на по-ранните етапи от осъзнаването на това единство те са ставали лесна плячка на болестите. Този факт е недостатъчно известен и осъзнат, но точно той обяснява защо учениците и напредналите хора са изложени на въпросните заболявания.

Можем да разделим здравните проблеми в четири категории:

1. Свързани с кръвта (аспекта на живота), защото „кръвта е живот". Те оказват специфично влияние на сърцето, обикновено във функционален аспект. Органичните сърдечни заболявания се обясняват с по-дълбоки причини.

2. Пряко следствие от енергии, въздействащи чрез мозъка върху нервната система.

3. Имащи окултен източник и свързани с дихателната система.

4. Специфично причинени от възприемчивостта или невъзприемчивостта на центъра, от неговото функциониране или нефункциониране. Те по необходимост се делят на седем групи, които засягат седемте главни части от тялото. За средния ученик, който все още не се намира под пълния контрол на душата и на монадата, основният насочващ проводник (през мозъка) е блуждаещият нерв; чрез него енергиите, които постъпват през теменния център, се разпределят към всички части на тялото. Конкретната наука за центровете и тяхната връзка с *кундалини* беше разработена от една влиятелна източна школа. В нейната концепция има много истини, но и немалко заблуждения.

Разграничих проблемите, физическите реакции и болестите, защото притокът, разпределението и преминаването на енергията не водят задължително до заболяване. Често обаче в периода на ученичеството, който предшества всяко посвещение, те внасят различни затруднения или в съзнанието на ученика, или в отношенията му с околните, като засегнатото обкръжение впоследствие предопределя и собствената му ответна реакция.

Да, учениците са енергийни центрове в тялото на човечеството, които постепенно се превръщат в силови точки от фокусирана и насочена енергия. Тяхното функциониране и активност неизбежно пораждат следствия, резултати, пробуждания, разриви и преориентация в живота на околните. През ранните етапи от своето развитие учениците правят това несъзнателно, затова влиянието им върху заобикалящите често е нежелано, а енергията се насочва неразумно, губи се напразно или се задържа. Интелектуалното намерение, което трябва да лежи в основата на разумно насочената енергия, все още липсва. По-късно, когато учениците се превърнат в излъчващи центрове на съзнателно насочена лечебна сила, тази енергия се използва по-конструктивно както в психичен, така и в физически аспект. Ученикът по правило оказва ефективно въздействие и никога не попада в групата на онези, които според езотеричната терминология са „*незабележими на своето място и недокосващи останалите души*". Неговото влияние, излъчване и енергийна мощ неизбежно ще му създадат проблеми, произтичащи от кармичните междуличностни отношения, които е установил, и от реакциите на тези, с които той за добро или зло контактува.

Влиянието на последователя на Великата Бяла Ложа е като цяло благотворно и одухотворяващо; на пръв поглед (от гледна точка на ученика) се наблюдават трудни положения, видими разриви, появата на пороци или добродетели от страна на тези, върху които той въздейства. Често това продължава много животи, докато повлияният човек накрая се превърне в „*окултно хармонизиран с излъчваната енергия*". Помислете над това. Трябва да се приспособяват тези, върху които се влияе, а не ученикът.

Нека сега разгледаме тези четири групи проблеми от психична, а не от физическа гледна точка.

<a> Проблемите, произтичащи от пробуждането на сърдечния център на ученика, са вероятно най-разпространени и трудноразрешими. Те се коренят в житейските връзки и взаимодействието между енергията на любовта и силите на желанието. Отначало приждащата и излъчвана от ученика любов—сила създава личностни контакти, които варират от животинска привързаност до дива ненавист от страна на повлияните хора. Това води до постоянни смущения в живота на ученика, докато той не се приспособи към последствията от разпределението на своята енергия, както и към честите междуличностни разриви и примирия. Когато ученикът стане достатъчно значим, за да организира група или да бъде готов в езотеричен смисъл да формира свой *ашрам* (преди приемане на някое от висшите посвещения), препятствията могат да станат много релефни и смущаващи. При това положение ученикът няма друг изход, освен да се опита да регулира излъчваната енергия на любовта. Решението на проблема по принцип зависи от засегнатото лице;

както посочих – приспособява се ответната страна, а ученикът трябва да бъде готов да сътрудничи при първите признаци на готовност за приемане на връзката и за съдействие в груповото служене. Това трябва да се обмисли и от двете страни – от ученика и от лицето, което се намира под неговото влияние. Ученикът е готов, а другата страна обикновено или се оттегля или се приближава, в зависимост от порива на душата или на личността си. Накрая, тя с пълно взаимно разбиране застава до ученика и трудното време на изпитанията завършва.

Няма да навлизам подробно в проблемите, свързани със сърцето и жизнената енергия на ученика. Те се определят от неговия лъч, от посвещението, за което се готви, и от качествата, еволюционния статут и лъча на повлияните от него хора.

Има и по-деликатни проблеми, които произтичат от същата причина, но без връзка с конкретни междуличностни отношения. Ученикът служи, пише и говори; неговите думи и влияние проникват в хората, като ги подбуждат към активност – често, положителна и духовна, но понякога отрицателна, антагонистична и опасна. Така той е принуден да управлява не само собствените си реакции, но също така (в общ и специфичен смисъл) да има работа с хората, върху които започва да оказва влияние. Тази задача не е лесна, особено за неопитния последовател на Плана. Той се колебае между менталните сфери, където по принцип се старае да действа, и астралния свят, в който са фокусирани повечето хора; така той постепенно бива въвлечен в царството на илюзиите с всички произтичащи от това опасности. Ученикът съзнателно се съобразява с еволюционното ниво на тези, на които иска да помогне, и го прави понякога като душа (при което често пренапряга своите слушатели), а друг път като личност (и тогава подхранва и усилва техните личностни реакции).

Постепенно, чрез трудностите, характерни за сърдечния подход, той се научава да застава твърдо в центъра, да изпраща тона на своето послание, да разпределя насочената енергия на любовта и да въздейства върху околните, оставайки при това напълно надличностен – насочващ проводник и разбираща душа. Тази неперсоналност (която може да бъде определена като отдръпване на личностната енергия) създава нейни собствени проблеми, добре познати на всички ученици; в това отношение те не могат да направят друго, освен да изчакат еволюционния етап, когато ще бъде възможно да поведат другите към по-ясно разбиране на важността и езотеричното значение на правилните отношения между хората. Проблемът на тези, които работят с индивиди и групи, е свързан главно с енергията на сърцето и с живителната сила на неговото въплътено битие. Във връзка с това ученикът може да изпита ред физически затруднения, които заслужават да им отделим известно внимание.

Възможно е също да възникнат трудности, свързани с ритъма и цикличния живот на ученика. Сърцето и кръвта са езотерично взаимозависими и символизират пулсиращия живот на душата, която проявява своето битие във физическите сфери чрез дуалистичния (светски или отшелнически) живот на ученичеството, всяка фаза от който поражда нови, специфични проблеми. Едва когато ученикът овладее ритъма на своя външен и вътрешен живот и организира реакциите си така, че да може да култивира най-

значимите от тях, без да попада под властта на останалите, тогава той навлиза в относително простия живот на посветения. Учудва ли ви това твърдение? Тогава спомнете си, че посветеният се е освободил сам (след второто си посвещение) от усложненията на емоционалния и астралния личностен контрол. Илюзиите вече нямат власт над него. Той може да запази равновесие независимо от всичко, което му се налага да прави или да чувства. Посветеният разбира, че цикличният принцип е свързан с двойките противоположности и е част от жизненото проявление на самото битие. По пътя към това разбиране той се сблъсква и преодолява големи трудности. Така, посветеният (като душа) може да избере светски живот, свързан с магнетично влияние и екстровертност, който на един следващ етап да бъде заменен от склонност към отшелничество, отдръпване от живота, липса на интерес към отношенията с хората и околната среда, т. е. от интензивно интроспективна, интровертна жизнена нагласа. Той лесно може да се залута между тези две крайности (понякога за много животи), докато накрая се научи да обединява и хармонизира двата типа жизнено проявление. Тогава приетият ученик започва ясно да разбира своя двойствен живот в неговите различни степени и етапи; той вече знае какво прави. Така и двата жизнени аспекта – светската ориентация и отшелничеството, служенето на света и отдръпването в живот на размисъл – постоянно и системно играят своята полезна роля.

Овладяването на този процес е съпроводено с появата на редица психични проблеми, които водят до повърхностни или дълбочинни психични раздвоения. Целта на всяко развитие е обединяването в едно цяло – интегриране като личност, интегриране с душата, интегриране в Йерархията, интегриране с Цялото, докато бъде постигнато пълно единство и отъждествяване. Овладявайки науката за обединяването, чиято основна цел е отъждествяването с Единната Реалност, ученикът си издига от едно интегриране към друго, прави грешки, често стига до пълно обезверяване, идентифицира се с нежеланото, докато накрая, като душа—личност, той успее да се издигне над старите си обвързаности. Ученикът отново и отново плаща цената за неправилно ориентирания си емоционален плам, за изкривените си стремежи, за непреодолените следствия от заслепението, както и за много други форми на психично и физическо дезорганизиране, които неизбежно възникват преди личностните раздвоения да бъдат преодолени и се постигне правилна ориентация и идентификация.

В хода на този основен, неизбежен и необходим процес, протичат и определени изменения в етерното тяло. Ученикът овладява методите за издигане на енергиите, натрупващи се в по-ниските центрове, към центъра на слънчевия сплит и оттам към сърдечния център; така той осъществява префокусиране на енергиите над диафрагмата, вместо да поставя ударението под нея. Това често води до дълбоки усложнения, защото от гледна точка на личността центърът на слънчевия сплит е най-мощният разпределителен пункт за личностните сили. Именно този процес на пренасочване и „издигане” на по-ниското съзнание към по-високо създава основните трудности за ученика; именно този процес, характерен за съвременния свят като цяло, причинява ужасяващи разрушения в сферите на човешката активност, култура и цивилизация. Фокусът на съзнанието на човечеството се измества; егоистичният живот (характерен

за човека, центриран в своите желания и следователно – в центъра на слънчевия сплит) освобождава място за пренасочения живот на човека, който е алтруистичен (т. е. центриран в „АЗ”-а, или в душата) и осъзнава своите връзки и отговорности пред Цялото, а не пред неговите части. Това сублимиране на нисшия живот в по-висш е един от ключовите етапи в живота на индивида и на расата. Щом индивидуалният ученик и човечеството, което символизира световния ученик, осъществят това пречистване и извисяване, ще станем свидетели на установяването на новия принцип за индивидуално и световно служене и оттук – на очаквания нов ред.

Кръвообращението е символ на тези процеси, а установяването на световния ред има аналогия с циркулацията на всичко необходимо към различните части на великото тяло на човечеството. Кръвта е живот, свободен обмен, свободно разпределение, свободна циркулация на всичко необходимо за правилното човешко съществуване – това ще е характеристиката на бъдещия свят. Сега такива условия няма. Тялото на човечеството е болно и неговият вътрешен живот е разбит. Вместо свободна циркулация между всички части на жизнения аспект, съществува разделение, блокиране на каналите, претоварване и застой. Ще бъде необходима кошмарна криза, за да се отворят очите на човечеството за болезненото състояние и колосалните размери на злото, както и за жестоките болести и „кръвта на човечеството” (в символичен смисъл), които са толкова сурови, че само драконови мерки – болка, агония, отчаяние, ужас – могат да помогнат за изцелението.

Добре е лечителите да помнят това и да имат предвид, че учениците, кандидатите и всички добри хора са уязвими спрямо универсалните болести на човечеството, които взимат сред тях своята дан в психично или физическо отношение, или и в двете заедно. Тези заболявания са древни и дълбоко вкоренени, поради което неизбежно засягат физическия проводник на душата. Неуязвимостта спрямо човешките болести не означава единствено духовно превъзходство; тя може да е просто симптом на онова, което един от Учителите нарече „*дълбини на духовния егоизъм и самодоволство*”. Посветеният от трета степен също може да бъде такова изключение, доколкото изцяло се е освободил от илюзиите и от властта на личността. Хората от всички типове лъчи са еднакво податливи към тези проблеми, но представителите на седми лъч са по-уязвими към болестите, свързани с кръвообращението, защото този лъч съгласува проявлението на живота във физическите сфери и организира връзката между духа и оформената материя. Сега той се опитва да създаде нов ред със свободна циркулация и с последващо освобождение на човечеството от нещастията и проблемите на миналото. Трябва да помните това, ако искате разумно да сътрудничите на съвременността; полезно би било старателно да събирате и изучавате всичко, което съм написал за седмия лъч (лъча на церемониалния ред и магията).

<б> Болестите на нервната система са многобройни и по принцип са причинени от притока на енергия към различните части на тялото. Този енергиен наплив се управлява от личността, от някой аспект на личностното низше „*аз*” или от душата (с посредничеството на мозъка). Нервните заболявания си изострят, когато ученикът се приближава към посвещение или стане посветен. Освен физиологични проблеми, притокът на енергия предизвиква и много други нежелателни състояния. Ученикът например се

превъзбужда и става прекалено активен и неуравновесен; имам предвид не умствената неуравновесеност (макар че и това се случва), а прекаленото развитие и проявление на някоя част от неговата природа. Той може да стане или екстравагантно свръхорганизиран благодарение на прекалената активност на някой център, или точно толкова неорганизиран и бездеен. Нарушеното равновесие на ендокринната му система рефлектира многопосочно и води до различни съпътстващи усложнения. Превъзбудата или неразвитостта на центровете обикновено се отразява върху жлезите, които на свой ред предизвикват характерни усложнения, закономерно водещи до социални и личностни проблеми.

Така се получава порочен кръг, причинен от неправилното насочване на силата (и на притока от сили) от този или онзи проводник на личността към свързания с него център, в частност от астралната сила и нейната връзка със слънчевия сплит. После се появяват проблеми със здравето, с характера и с влиянието върху околните. Прекалено силното излъчване на някой от центровете привлича вниманието и ученикът става жертва на собственото си достижение. Подробно ще се спра на този кръг въпроси, когато започнем да разглеждаме посочените четири категории заболявания.

Макар да са широкоразпространени, тези усложнения засягат по-често учениците, представители на втори и шести лъч. На втори, защото това е лъчът на строителството, който определя предимно външното проявление и използване на центровете; и на шести, защото той е лъчът на напрежението, което може да се изяви под формата на остър фанатизъм или като съвсем алтруистичен порив. На всички лъчи са присъщи едни и същи проблеми, но вторият лъч е свързан в по-голяма степен с активността на душата (чрез всички центове над и под диафрагмата), както и със сърцето, което е център от особено значение. Шестият лъч е свързан с центъра на слънчевия сплит (в качеството му на разпределителен пункт) и с местата за пренасочване на жизнената сила в личността. Винаги имайте това предвид.

<в> Проблемите на респираторната (дихателната) система често засягат сърцето и са свързани с установяването на правилен контакт и ритъм със заобикалящата среда. Привличането за обща работа на жизненото дихание, споделянето на въздуха с всички други човешки същества свидетелства както за съществуването на индивидуален център на живота, така и за участието във всеобщия живот като цяло. Свещената дума „ОМ" е много тясно свързана с тези проблеми на индивидуалното и на общото съществуване. Ако цитираме едно окултно наставление по лечителство за напреднали ученици, можем да кажем: „*Този, който живее под звуците на* ***АУМ***, *познава себе си*. *Произнасящият* ***ОМ***, *познава своя брат*. *Позналият* ***звука***, *знае всичко*".

По-нататък тайният език на посветените символично посочва: „*Жизненото дихание е причина за смъртта на този, който живее в черупка*. *Той съществува, но него го няма; тогава диханието на живота излиза и спираловидно се устремява към Цялото*."

"*Живеещият чрез* ***ОМ*** *познава не само себе си*. *Той знае, че диханието е прана, живот, свързващ флуид*. *Жизнените несгоди са участ на*

човека, *който не е роден в черупка*, *защото черупка няма.”*

“*Онзи*, *който е* ***звук*** *и звучи*, *не познава болестта*, *не познава ръката на смъртта*”.

В тези думи е отразена същността на третата група заболявания. Те са свързани с циркулацията на енергията на душата (енергията на любовта), а не с циркулиращата жизнена същност. Тези две основни енергии, влияейки върху силите на личността, пораждат повечето от характерните за човечеството проблеми – липсата на любов, липсата на жизненост, неспособността правилно да се издава (и предава) звука на лъча и на душата. Тайната за постигане на чист канал (ако ползваме мистична, а не окултна фразеология) се разглежда в първата група проблеми, а установяването на правилна връзка чрез точно съзвучие с призивния тон на душата – в последните две групи.

Третата група усложнения и болести е присъща на хората от всички лъчи, но тези от първи лъч са най-предразположени към посочените специфични проблеми. Същевременно, при правилно използване на скритите в тях сили и благодарение на правилното използване на **ОМ** и на ***звука***, те много по-лесно ще преодолеят временните си затруднения, отколкото представителите на другите лъчи. Тук имаме аналогия с Изгубеното Слово на масонството и със ***звука*** на Непроизносимото Име.

Звукът **АУМ**, звукът **ОМ** и самият ***звук*** са свързани с вибрацията и с нейните различни въздействия. Тайната на закона за Вибрацията постепенно се разбулва, доколкото хората се научават да произнасят ***словото*** в неговите три аспекта. За изучаващия е полезно да размисли върху разликата между диханието и звука, между процеса на дишане и този на творящата вибрационна активност. Те са взаимосвързани, но се различават един от друг. Единият има отношение към Времето, а другият – към Пространството, и както гласи Древният Коментар: *„Звукът е краен и все пак начален; отнася се към това, което не е нито време, нито пространство; той е от другата страна на проявеното Всичко – източник на всичко което е, и което не е* [не е нещо – бел. А. Бейли]”.

По тази причина учениците, представители на четвърти лъч, могат чрез силата на интуицията да развиват и постигат разбиране за **ОМ**. Този лъч на хармонията по необходимост е свързан (чрез конфликт между двойките противоположности) със създаването на такава вибрационна активност, която ще доведе до единство, хармония и правилни отношения, както и до разкрепостяване на интуицията.

<г> Проблематиката, свързана с активността или пасивността на центровете, е ключова от гледна точка на лечителя, защото центровете управляват системата от жлези, а те от своя страна имат пряко отношение към кръвообращението, като заедно с това контролират основните и най-важни части на човешкото тяло. Те оказват както физиологично, така и психично въздействие върху личността и нейните вътрешни и външни контакти и връзки. Реакциите по принцип са физически, но последиците от тях по правило са психични и затова ще се спра по-подробно именно на четвъртата група проблеми, като разгледам болестите на учениците и дам ясни

сведения за центровете. Това ще покаже по-ясно от всичко друго причините за много от човешките беди и физически усложнения.

Преди да пристъпим към следващата точка от нашето изложение, опитайте се да вникнете по-дълбоко в смисъла на посочените **закони** и **правила** на лечителството, които тук накратко повтарям, за да улесня вашата задача:

ЗАКОН ПЪРВИ: ***Всяка болест е резултат от потискане живота на душата и това е валидно за всички форми и царства. Изкуството на лечителя се състои в способността му да освободи душата, така че нейният живот лесно да протича през цялата съвкупност от органи, които образуват всяка отделна форма.***

ЗАКОН ВТОРИ: ***Болестта е обусловена от три влияния. Първо, от миналото на човека; в този случай индивидът се разплаща за своите предишни грешки. Второ, от наследствеността, приета заедно с целия човешки род, която е пропита от заразени енергийни потоци с групов произход. Трето, заедно с всички природни форми той изпитва върху себе си това, което Повелителят на Живота проявява чрез своето тяло. Тези три влияния носят наименованието „древен закон за връзката със злото". След време той ще отстъпи място на „новия закон за изначално преобладаващото добро", който лежи в основата на всичко сътворено от Бога. Този закон трябва да се приведе в действие чрез духовната воля на човека.***

ЗАКОН ТРЕТИ: ***Болестите са обусловени от това къде е центрирана жизнената енергия на човека. Състоянието на сферата, в която е фокусирана тази енергия, предопределя онези вторични условия, които пораждат лошото здраве и се проявяват като болести или като избавление от тях.***

ЗАКОН ЧЕТВЪРТИ: ***Като изкривено отражение на божествените възможности, болестта (физическа или психична) се корени в доброто, красотата и истината. Търсейки по-пълна проява чрез определено божествено качество или вътрешна духовна реалност, игнорираната душа причинява в субстанцията на своите обвивки точки на напрежение. Вниманието на личността се насочва натам и това води до заболяване.***

Изкуството на лечителя се състои в умението да издигне вниманието и да го насочи към душата, към истинския Лечител вътре във формата. Тогава духовното (третото) око фокусира лечителната сила и всичко се оправя.

ПРАВИЛО ПЪРВО: ***Лечителят трябва да се стреми вътрешно да обедини своята душа, сърце, мозък и ръце. Така той ще може да влее жизнената си целебна сила в пациента. Това е магнетична работа. Тя лекува болестта или напротив – задълбочава т. нар. „лошо състояние" в зависимост от знанията на лечителя.***

Лечителят трябва да обедини своята душа, мозък, сърце и излъчване на аурата. Така неговото излъчване може да подхрани живота в душата на пациента. Това е работа по излъчването. Силата не е в излъчването на ръцете – душата е

тази, която проявява своята мощ. Душата на пациента (чрез аурата му) откликва на излъчването от аурата на лечителя, която е наситена с енергията на неговата душа.

ПРАВИЛО ВТОРО: ***Лечителят трябва да постигне магнетична чистота чрез чист живот. Той трябва да достигне онова лъчисто сияние, което се проявява във всеки човек при съединяване на центровете в главата. След установяването на това магнетично поле, излъчването също се усилва.***

ПРАВИЛО ТРЕТО: ***Нека лекуващият се учи да разбира дълбоките емоционални и мисловни импулси (мотиви) на пациента. Това ще му помогне да открие източника на болестта. Нека лечителят съпостави причината и следствието и да разбере как точно може да се постигне облекчение.***

ПРАВИЛО ЧЕТВЪРТО: ***Лекуващият и групата лечители трябва да държат волята си под контрол. Лекува се не с воля, а с любов.***

2. Трудности, възникващи от допира с душата

Днес започваме да изучаваме трудностите, болестите и психичните (неврологични и ментални) разстройства на кандидатите и учениците от гледна точка на седемте центъра, като разгледаме въздействието на силите и енергиите (нарочно използвам различни думи), които преминават през тях. Много от това, което ще кажа, изглежда спорно от гледна точка на ортодоксалната медицина, независимо че тя бавно се обръща към окултизма. Няма да се опитвам да натрапвам езотеричния подход и неговите принципи и методи за лечение на съвременните терапевтични школи; тези две насоки с времето неизбежно ще се сближават. Непрофесионалният читател, за когото е предназначено нашето учение, ще получи по-ясна представа за моята теория, ако му бъдат спестени техническите термини и академичният подход на официалната медицинска наука. Те ще предизвикат излишно объркване, а аз искам само обобщено да посоча скритите причини за външните (проявените) физически неразположения. Ще се опитам да покажа някои аспекти от окултната терапия, за които човечеството вече е готово, като напомням, че това представяне ще бъде неадекватно и частично и по тази причина може да се стори некоректно за тези, които винаги търсят възможност да порицаят човешката доверчивост. Това не ме засяга. Времето ще докаже правотата на моите твърдения.

Новата медицина ще борави с фактори, които засега са слабо признати и все още не се свързват реално с човека и неговото тяло. Основната теория, на която ще се основава новото медицинско учение, може най-добре да се илюстрира с твърдението, че в действителността няма нищо, освен енергии и сили, които са устойчиви или се асимилират при сблъсъка си с висши или други типове

енергии. Затова ще ви дам още един закон като допълнение към вече споменатите четири, които са сравнително абстрактни и без петия закон ще останат неопределени и лишени от дълбокия си смисъл.

ЗАКОН 5:

В света няма друго, освен енергия, защото Бог е живот. Две енергии се съединяват в човека, а други пет присъстват. Всяка има своя централна точка на контакт. Конфликтите между енергиите и силите, както и между самите сили, пораждат недъзите в човешкото тяло. Конфликтът между първите и вторите продължава от хилядолетия, докато не бъде достигнат върхът на планината – първият велик връх. Борбата между силите предизвиква всички болести, нещастия и телесни болки, които търсят изход в смъртта. Двете съединени и петте присъстващи енергии (т. е. седемте заедно), плюс техните производни, владеят тайната.

Такъв е петият закон на лечителството в света на формите. Той може да се сведе до следните основни положения:

1. Живеем в свят на енергии и сме тяхна съставна част.

2. Физическият проводник е сплав от две енергии и седем сили.

3. Първата е енергията на душата, енергията на лъча. Тя поражда конфликт, тъй като се опитва да контролира силите.

4. Втората е енергията на троичната личност (лъча на личността), която противоборства с висшата енергия.

5. Силите – това са други енергии или лъчеви потоци, които контролират седемте центъра и се подчиняват на личността или на душата.

6. Така имаме два типа конфликти: между двете основни енергии и между другите енергии (сили), фокусирани в седемте центъра.

7. Именно взаимодействието между всички тези енергии и сили обуславя доброто или лошото здраве.

Много учения са се занимавали с вековната борба между личността и душата, но те винаги са говорили с езика на духовния подход, мистиката и религията, или са се вмествали в рамките на възпитанието, морализма и абстрактния стремеж. Тях аз няма да обсъждам. Моята тема е за последиците от този конфликт във физическото тяло. Затова ще се ограничa с физическите и психичните проблеми, които съпътстват борбата, която толкова утежнява участта на ученика. Може твърдо да се каже:

А/ Повечето болести и физически проблеми са причинени от следните три фактора (действащи поотделно или заедно):

1. От активния контакт с душата, който води до раздвижване на всички центрове в определен ритъм, съответстващ на лъча на душата. Това неизбежно предизвиква стрес и преумора във физическото тяло.

2. От живота и фокуса на личността, които правят опити да се освободят от контрола на душата; те се проявяват главно чрез гърления център (което предполага активност на щитовидната жлеза) и чрез центровете под диафрагмата.

3. От достигнатия етап в живота на кандидата, когато контролът на личността започва да отслабва и ударението (резултантната активност) се пренесе върху центровете над диафрагмата, което предизвиква нови проблеми и преустройство.

В/ В различните фази пред кандидата се появяват специфични цели, всяка от които предполага прогрес, но и характерни трудности:

1. ***Целта на посветения*** е да направи всички центрове на етерното си тяло отзивчиви към енергията на лъча на душата, както и към допълнителните енергии на седемте лъча. Този процес на стимулация, преустройство и постигане на устойчив контрол продължава до третото посвещение. След него физическият проводник придобива съвършено друго качество, като Законите и Правилата на здравето губят своята сила.

2. ***Цел на ученика*** става постигането (с помощта на душата) на контрол над центровете в тялото чрез възбуждане, елиминиране и окончателна стабилизация. Това неизбежно води до нови трудности; оживлението и въодушевлението (подходящи са и двете думи) или тяхната недостатъчност или отсъствие, засягат всички органи и тъкани около центровете.

3. ***Цел на кандидата*** (подложения на изпитания ученик) е да пренесе силите от центровете под диафрагмата през този на слънчевия сплит към центровете над нея. Енергията, генерирана в основата на гръбначния стълб, трябва да се издигне до главата; енергията на сакралния (кръстния) център – до гърлото, а тази на центъра на слънчевия сплит – до сърцето. Това се прави в отговор на магнетичното „притегляне" на лъча на душата, защото той започва да доминира над лъча на личността. Този дълъг и мъчителен процес обхваща много животи и предизвиква големи физически проблеми.

4. ***Целта на средния човек*** (на подсъзнателно ниво) е най-пълно да отговори на силите на личността, фокусирани в средната точка (слънчевия сплит), след което постоянно и разумно да координира тези сили, така че душата да получи за контрол и ползване една добре интегрирана личност.

5. ***Целта на примитивния или неразвития човек*** (пак подсъзнателна) е да живее пълнокръвен животински и емоционален живот, да събира сила, опит, контакти и разбиране. Така се формира апаратът за реагиране, чрез който душата се проявява в трите свята.

Искам да ви обърна внимание, че целите имат скрити специфични въздействия върху това, към което човекът се стреми. Опитайте се да вникнете в тази мисъл.

Горните тезиси ще ви бъдат от полза само ако винаги помните, че това са просто *обобщения*. Нито един кандидат (независимо от степента си на развитие) не изпъква до трето посвещение с ярко изразена поляризация в живота и усилията си. Хората се намират на най-различни нива на развитие, много от които са междинни по отношение на споменатите пет равнища. Всички те се сливат (смесват) едно с друго, като често водят до тягостна арена на мисли и дейност. Само животът на неразвития индивид се характеризира със завидна простота. В промеждутъка между етапа на детството на расата (или на човека) и състоянието на освобождаване от живота на личността, преобладават многоаспектни усложнения, застъпване и смесване на различните състояния на съзнанието, трудности, неразположения, психични проблеми, болести и смърт.

Това е неизбежно, тъй като многото енергии и сили, които образуват човешкото същество и неговото обкръжение, по необходимост си взаимодействат. Всяко човешко същество е малък водовъртеж в огромния океан на Битието, в което то живее и се движи непрекъснато, докато душата му „задиша над водите" (или силите) и Ангелът на Присъствието се спусне във водовъртежа. След това всичко се успокоява. Водите, разлюлени в ритъма на живота, които после силно са се развълнували от слизането на Ангела, сега отговарят на Неговата лечителна сила и се „превръщат в тихо езерце, където малките хорица могат да влязат и да намерят изцелението, от което се нуждаят" – така гласи „Древният Коментар".

ЦЕНТРОВЕ И ЕНДОКРИННА СИСТЕМА

От посоченото трябва да е станало ясно, че болестта (ако няма групов произход и не е част от планетарната карма или плод на нещастен случай) произтича от активността или пасивността на центровете. Това е ключова истина. Както споменах, центровете ръководят ендокринната система, а тя от своя страна управлява седемте главни части на физическото тяло и е отговорна за правилното физическо и психическо функциониране на целия организъм.

Значението на ендокринната система трудно може да се преувеличи. Тя е миниатюрно копие на седмичната структура на Вселената, средство за изява и контакт, използван от седемте лъчеви сили, от Седемте Духа пред Божия Престол. Върху тази непризната засега истина ще се основава медицината на бъдещето и лечителските методи на бъдещата цивилизация.

Жлезите образуват голямата свързваща система на тялото; те обединяват всички части на физическия проводник и съединяват човека с етерното тяло – както с индивидуалното, така и с планетарното. Те са във връзка и с кръвообращението, което разнася жизненото начало до всички части на тялото. Съответно на това във физическото тяло съществуват четири основни разпределителни механизма, които са тясно свързани помежду си и улесняват функционалния и органичния живот на тялото. Те оказват както физическо, така и психическо влияние в зависимост от своята сила, от отклика на центовете към притока на висшите енергии, от достигнатата точка на еволюция и от свободното или несвободно протичане на енергиите. Тези четири разпределителя на енергия са:

1. **Етерният проводник**; той формира основата на физическото тяло чрез безбройните си силови линии, с всичките втичащи се и изтичащи енергии, с отзивчивостта си към външните енергийни влияния и към тези, идващи от страна на вътрешния духовен човек и тънките тела. В него се намират седемте центъра, които са фокусни точки за приемане и разпределение. Те приемат седемте типа енергии и ги разпределят из целия организъм.

2. **Нервната система** с различните ѝ взаимосвързани системи. Това е сравнително веществена мрежа от енергии и сили, които са външно проявление на вътрешната, витална, динамична структура на етерното тяло и на милионите надиси (прототипи на нерви), лежащи в основата на по-субстанциалните образувания. Нервите с техните сплитове и разклонения са негативните аспекти на позитивните енергии, които определят или се опитват да определят човека.

3. **Ендокринната система** е осезаемият (екзотеричен) израз на дейността на жизненото тяло и неговите седем центъра на сила, разположени в непосредствена близост до седемте основни ендокринни жлези. Според езотеричното учение всеки силов център

осигурява силата и жизнеността на съответната жлеза, която всъщност е негова външна проява:

ЦЕНТЪР	ЖЛЕЗА
Теменен	Епифиза
Междувежден	Хипофиза
Гърлен	Щитовидна
Сърдечен	Тимус
Слънчев сплит	Панкреас
Сакрален (кръстен)	Полови
Основа на гръбнака	Надбъбречни

Тези три системи са много тясно свързани и образуват единен апарат от енергии и сили, които са предимно жизнени, стимулиращи, динамични и творчески. Те са дълбоко взаимозависими и заедно определят цялото вътрешно състояние на организма. Отначало те се отзовават на емоционалното или на менталното тяло, след това на интегрираната личност и нейния лъч, а накрая – на лъча на душата, когато той започне да установява контрол. Именно тези три системи на практика са отговорни за формирането на физическото тяло и след раждането обуславят неговото психично качество, което от своя страна създава развиващия се физически човек. Те са проводници на трите божествени аспекта на всяко проявление: живот – качество – веществена форма.

4. Кръвоносна система. Тя е носител на жизненото начало и на съвкупността от енергиите и силите на трите гореспоменати системи. За ортодоксалните умове това е в известен смисъл нова идея. Връзката между кръвоносната и нервната системи е недостатъчно разработена от съвременната медицина, но за отношението *ендокринна система – кръв* се знае повече.

Едва когато тези четири взаимосвързани системи започнат да се разглеждат като интегрално цяло (като четири аспекта на единната система за жизнена циркулация), ще се доближим до истината. Едва когато те бъдат признати като четири основни разпределители на сумарните лъчи на индивидуалния човек, ще бъде осъзната истината за природата на материалните феномени. Тук

трябва да се добави, че:

— етерният проводник (от гледна точка на циркулацията) се управлява от Луната, защото тя забулва Вулкан;

— нервната система се ръководи от Венера;

— ендокринната система се контролира от Сатурн;

— кръвоносната система се управлява от Нептун.

Тези четири системи са проявление на четирите аспекта на материята в нейното низше (чисто физическо) проявление. Фундаменталната субстанция има и други аспекти на проявление, но посочените четири са най-важните.

Всеки от тях е двойствен по същността си и всяка двойственост съответства на лъча или на душата, или на личността. Затова всеки е едновременно и положителен и отрицателен. Всеки от тях може да бъде разглеждан като единство на съпротивителна сила и динамична енергия, съвкупност от определени аспекти на материята и на субстанцията. Тяхното взаимодействие представлява проявление на Единното Жизнено Начало и когато се достигне точката на съвършеното сливане и синтез, т. е. когато е налице координирана активност, се появява „*изобилието от живот*", за което е говорил Христос и за което досега ние почти нищо не знаем. Четирите аспекта на материята осигуряват също така връзката с четирите божествени атрибута и с трите божествени принципа.

Тук имаме аналогия с принципната двойственост на всяко проявление, като в резултат се получава деветка за посвещенията – три + четири + две. Това е огледално съответствие на посветителния процес, доколкото става дума за посвещение в творческия трети аспект – аспекта на материята и разумната активност. Това не е посвещение във втори аспект (аспекта на душата), както е в случаите на йерархичното посвещение, за което се готви ученикът. Тук говорим за посвещение на душата в опита на физическото въплъщение, в съществуването във физическия свят и в изкуството да се реализира като човешко същество. Входът към този опит се нарича „*Вратата на Рака*", докато посвещението в Царството Божие минава през „*Вратата на Козирога*". Тези четири атрибута и трите аспекта на материята, плюс тяхната двойствена активност, съответстват на четирите аспекта на личността и Духовната Триада, на тяхната двойствена активна връзка. В това твърдение е скрит ключът към освобождението.

СЕДЕМТЕ ГЛАВНИ ЦЕНТЪРА

Тук ще разгледам природата на самите центове, като обобщя казаното от мен в други книги; така ще дам ясна представа за енергийното тяло, което е основата на плътния физически организъм. Ще се спра по-подробно само на седемте главни центъра, които контролират в една или друга степен многото други фокусни точки на сила. Като начало, нека разгледаме петте центъра по дължината на гръбначния стълб, плюс двата, намиращи се в главата.

1. Теменен център. Той се намира на самия връх на главата и често е наричан „*хилядолистен лотос*" или *Брамарандра*:

а) Той съответства на централното духовно слънце;

б) Започва да работи след третото посвещение и е орган за разпределение на монадичната енергия, на волевия аспект на Божеството;

в) Свързан е с троичната личност чрез *антакарана*, която се формира при учениците и посветените и достига пълното си развитие едва след разрушаването на каузалното (причинното) тяло при четвъртото посвещение;

г) Това е центърът на Шамбала във физическото тяло, проводникът на Отца, или на първия божествен аспект;

д) Той фиксира целта, съответства на „*електричния огън*" на слънчевата система и по същността си е динамичен;

е) Негово плътно физическо проявление е епифизата. Тя е активна в детската възраст, докато желанието „*да бъдеш*" стане толкова силно, че въплътената душа се утвърди окончателно във физическото битие. В завършващите етапи на божественото изражение в човека тя отново се активизира като проводник, който осъществява (на Земята) волевата енергия на Битието;

ж) Това е орган на синтеза, доколкото след третото посвещение (но преди разрушаването на причинното тяло) той фокусира в себе си енергиите на трите аспекта на проявения живот. По отношение на човека това означава енергиите на Духовната Триада, на троично—егоичния лотос и на тройствената личност; по този начин отново се получава деветка за посвещението. Енергиите, които са синхронизирани и фокусирани *във*, *около* и *над* главата, се отличават с голяма красота, мощно излъчване и динамично действие. Те свързват посветения с всички части на планетарния живот, с Великия Съвет в Шамбала, с Повелителя на Света (Висшия Посветител); това става чрез Буда и един от трите Буди на действието. Буда, в най-специфичен смисъл, свързва посветения с втория аспект на божественото – с любовта, и оттук с Йерархията; а Будите на действието го свързват с третия аспект на божествеността, т. е. с активния

разум. Така в него се обединяват енергиите на волята, на съзнанието и на творчеството, като образуват синтез от божествени аспекти.

з) Това е единственият от седемте центъра, който дори при пълно освобождение запазва положението си на обърнат лотос, чиито ствол (антакарана) достига „*седмото небе*", като свързва посветения с първия главен планетарен център – Шамбала. Листчетата на останалите центрове отначало са обърнати надолу и сочат към основата на гръбначния стълб, но в процеса на еволюцията те постепенно се насочват нагоре, към „*върха на жезъла*", както казва „Древният Коментар". Тази информация няма практическа полезност, но допълва картината и дава на изучаващия символична представа за този център като за главен разпределител на волевата енергия на Божеството.

2. Център аджна. Той се намира между веждите (непосредствено над очите), където „служи като екран за сияещата красота и слава на духовния човек":

а) Той съответства на физическото слънце и е изражение на личността, интегрирана и функционираща отначало като ученик, а после като посветен; това е истинският субект, или маската, участваща в карнавала на живота;

б) Достига пълна функционална активност при третото посвещение. Вече съм ви казвал, че то се разглежда от Йерархията като *първо* главно посвещение. Аджна е органът, който разпределя енергията на третия аспект – тази на активния разум;

в) Свързан е с личността чрез творческата нишка на живота, а оттук и с центъра в гърлото (центъра на творческата активност), така както теменният център е свързан с този в основата на гръбнака. Щом между центъра аджна и теменния център се установи активно взаимодействие, се слага началото на творческия живот и проявеното изражение на божествената идея от страна на посветения. По същия начин активното взаимодействие между теменния център и този в основата на гръбначния стълб води до изява на божествената воля, или цел. При обединяването на центъра аджна с този в гърлото се осъществява висшето проявление на „*огъня чрез триене*", точно както енергията на теменния център и на този в основата на гръбнака разпалват индивидуалния „*електричен огън*", който (след пълното си развитие) се нарича „*огън на кундалини*";

г) Четвъртата Съзидателна Йерархия намира проявление чрез аджна; в този център тя се слива и хармонизира с четвъртото царство на природата (човешкото семейство). Теменният център свързва монадата с личността, а центърът аджна съединява Духовната Триада (изражението на монадата в безформените светове) с личността. Размислете над това, защото във физически аспект теменният център е символизиран като отражение на духовната воля – *атма*, и на духовната любов – *будхи*. Тук влиза в сила учението за ролята на очите в съзнателното претворяване на божествената цел в живота.

Трето око ..... Теменен център ..... Воля; Атма.

Окото на Отца, Монадата ..... ШАМБАЛА.

Първи аспект на волята, могъществото и целта.

Връзка с *епифизата*.

Дясно око ..... Център аджна ..... Любов; Будхи.

Окото на Сина, Душата ..... ЙЕРАРХИЯ.

Втори аспект на любовта-мъдрост.

Връзка с *хипофизата*.

Ляво око ..... Гърлен център ..... Активен разум.

Окото на Майката, личността..... ЧОВЕЧЕСТВО.

Трети аспект на разума.

Връзка с *каротидната жлеза*.

Когато и трите очи функционират и „гледат" едновременно, имаме прозрение за божествената цел (посветен), интуитивно виждане на плана (ученик), и духовно ръководство на резултантната творческа активност (Учител).

д) Центърът аджна фиксира или фокусира *намерението* да се твори. Това не е орган за творене (в смисъла на гърления център), защото той олицетворява идеалната форма на идеята, която лежи зад активното творчество;

е) Този център намира плътното си физическо проявление в хипофизата, чиито две половини съответстват на двете му сложносъставни листчета. Той олицетворява висшите форми на въображение и желание, т.е. на динамичните фактори, които определят всеки процес на творене;

ж) Аджна е орган на идеализма и е тясно свързан с шести лъч, точно както теменният център е в същностна връзка с първи лъч. Шести лъч, от своя страна, е специфично свързан с втори и трети лъч и съответно с втори и трети аспект на божествеността. Той съединява, утвърждава и изразява. Това не съм го споменавал досега. Центърът аджна символизира двойствената природа на

проявеното в трите свята. Той обединява творческите енергии на гърлото и пречистените енергии на желанието, или истинската любов на сърцето;

з) Този център има само две венчелистчета и не е лотос в смисъла, използван за другите центрове. Неговите листа са образувани от 96 по-малки листчета, или единици сили (48 + 48 = 96), които обаче нямат очертанията на цветче, както е при другите лотоси. Двете му венчелистчета се разтварят като крила на самолет отляво и отдясно на главата и символизират левия и десния път: пътя на духа и този на материята. Те образуват символично двете страни на Кръста, на който е разпънат човека – двата потока енергии (или светлина), които пресичат течението на живота, спускащ се от монадата (през главата) към основата на гръбначния стълб.

Изучаващият центровете винаги трябва да прилага към тях понятието *относителност*. Те си взаимодействат в рамките на етерното тяло, но заедно с това са във връзка и с по-тънките тела, със състоянията на съзнание (на проявено битие), с енергията на лъчите, с околните условия, с трите периодични проводника (както Елена Блаватска нарича личността, троичната душа и Духовната Триада), с Шамбала и с цялата съвкупност от проявени Животи. Това е твърде сложна тематика, но когато ученикът или посветеният започнат да функционират в трите свята и различните енергии на цялостния човек „се приземят" в земния индивид, положението ще се проясни (използвам глагола „приземявам се" в неговия истински смисъл, без да имам предвид спиритичния термин за човека, който е напуснал физическото си тяло). При тези условия става възможно определено познание във времето и пространството, могат да се забележат различни следствия, някои лъчеви въздействия изглеждат доминиращи над останалите, проявяват се специфични „жизнени модели", проявлението на духовното Битие в известна точка на съзнателния опит се прояснява и може да бъде духовно диагностицирано; неговите аспекти и атрибути, силите и енергиите му за даденото време и за конкретното проявление на живота могат да бъдат определени. Добре е мислите на изучаващия да не се отклоняват встрани – те трябва да са съсредоточени върху **видимостта** на човека (своята или чуждата) и на външно-проявените му **качества**. Когато изучаващият стане ученик или посветен, той ще може да изследва и аспекта на самия **живот**.

Нашето учение все пак ще е малко по-различно, защото ние ще се опитаме да разбулим болестите и проблемите, свойствени както за превъзбудените, така и за недостатъчно стимулираните центрове, и оттук да стигнем до някои от последствията, които този енергиен наплив и конфликт със силите е в състояние да предизвика.

3. Гърлен център. Той е разположен отзад на врата, като нагоре се разпростира до продълговатия мозък (включвайки каротидната жлеза), а надолу достига до лопатките. При средния човек това е изключително мощен, добре развит център. В тази връзка трябва да отбележим, че:

а) Гърленият център се управлява от Сатурн, точно както двата центъра в главата се управляват съответно от Уран – за теменния

център, и от Меркурий – за центъра аджна. Това се отнася само до ученика, преминал първо и второ посвещение (преди първото и след третото посвещение управляващите планети са други). Тези три планети образуват интересен триъгълник от сили. В приведените по-долу троичности с тяхната неизбежна взаимовръзка (отново само за ученика) се вижда най-красивата картина, символ на деветичността при посвещенията:

1. Теменен център.....Център аджна .....Гърлен център

2. Трето око.....Дясно око.....Ляво око

3. Епифиза .....Хипофиза .....Каротидна жлеза

Това е механизмът, чрез който се проявяват Духовната Триада, душата и личността. Ключът към правилното разбиране на процеса е скрит във връзката между трите планети – Уран, Меркурий и Сатурн – които прокарват своите енергии през тези девет „точки за духовен допир" на физическия план към „приземената *сфера* от светлина и сила, каквато представлява човек във времето и пространството".

б) Този център е свързан с първото посвещение и развива голяма активност в дадената точка на опит, достигнат вече от мнозина, т. е. от днешните кандидати и подложените на изпитание световни ученици (не забравяйте, че технически погледнато, първо главно посвещение от йерархична гледна точка е третото; първото посвещение се разглежда от Учителите само като знак за приемане на Пътя; човечеството го нарича посвещение, доколкото в лемурийските времена това е било първото посвещение, обозначаващо постигането на пълен физически контрол). Гърленият център е орган за разпределяне на творческата енергия (тази на третия аспект) от високоеволюиралите души. В човешкото същество има три центъра, които са свързани и са принципно изражение на третия лъч (или аспект) за различните стъпала от изкачването по Пътя:

1. **Сакрален** – за неразвития и среден човек.
2. **Гърлен** – за кандидатите и учениците под изпитание.
3. **Център аджна** за учениците и посветените.

Тук отново наблюдаваме великата троичност на енергиите, която крие в наши дни големи възможности, тъй като проявлението на третия аспект – активния разум, се приближава към върховете на човешкото развитие и съзнание.

в) Гърленият център е свързан с личността чрез нишката на творчеството, с душата посредством нишката на съзнанието, и с монадата чрез *сутратма*, или нишката на живота. Той не е в контакт – посредством антакарана – с божествените аспекти, защото тази нишка пряко свързва монадата с личността (независимо от душата) и закрепва монадичното проявление на живота в теменния център. По-късно между монадата и личността се установява пряко осъзнаване и великата двойственост се осъществява в битието. Тогава животът, съзнанието и формата творчески се фокусират в главата и тяхната активност започва да преминава през двата нейни центъра. Центърът аджна обаче се активизира творчески едва след прокарването на антакарана. При по-ранните степени творчески проводник е гърленият център, а за нисшия етап от еволюционното развитие най-активен е сакралният (кръстният) център. Построяването на антакарана става истински възможно едва след като творческият живот на кандидата се премести от сакралния (кръстния) в гърления център, където става действен и изразителен. Шията е символ на този свързващ „мост", защото съединява главата (самотна и изолирана), с дуалистичния торс, съставен от това, което лежи над и под диафрагмата; тя е символ на душата и личността, съединени и споени в едно. Главата от своя страна символизира това, което Патанджали нарича състояние на „*изолирано единство*".

г) Гърленият център творчески фокусира аспекта на разума у човешката раса. Затова през него протича творческата енергия на великия планетарен център, наречен Човечество (основните планетарни центрове са три – Шамбала, Йерархията и Човечеството). Когато бъде постигнато съвършенство, енергията на волята, могъществото и целта на Шамбала ще започне свободно да протича чрез теменния център, енергията на любовта—мъдрост на Йерархията ще се проявява чрез сърдечния център, а енергията на Човечеството ще се фокусира чрез гърления център; центърът аджна ще бъде проводник едновременно и на трите енергии. Тогава ще последва нова активност от страна на човешкия род и задачата за свързването на трите надчовешки с трите дочовешки царства ще бъде осъществена. Така ще се утвърдят новото Небе и новата Земя. Към това време човечеството ще е достигнало върха на своята еволюционна цел на тази планета.

д) Гърленият център е специфичен орган за творящото *слово*. Той регистрира намерението (творческата цел на душата), което му се предава чрез енергийните потоци от центъра аджна; обединението на двете енергии винаги води до творческа активност. Това е по-висше съответствие на творчеството на сакралния (кръстния) център, в който отрицателната и положителната творческа енергия са въплътени в отделни мъжки и женски органи и се съединяват в творчески акт, съзнателно, но все още без ясно определена цел.

е) Плътно физическо проявление на гърления център е щитовидната жлеза. Тя се смята за една от най-важните в живота на обикновения съвременник. Нейната цел е да опазва здравето и да осигурява някои важни аспекти на вътрешното телесно равновесие. Тя символизира третия аспект – на разума и на субстанцията, оплодена с дух. По същество, тази жлеза е свързана със Светия Дух, или с проявлението на третия божествен аспект, „осеняващо" (както е казано в Библията) Майката, Дева Мария. Околощитовидните жлези символизират Мария и Йосиф и тяхното отношение към осеняващия Свети Дух. След време науката ще открие, че съществува тясна

физиологична връзка между щитовидната жлеза и епифизата, както и между околощитовидните жлези и двете половини на хипофизата, което обединява в единна система цялата област между гърлото и главата.

ж) Както главата символизира двойствената природа на проявения Бог, така гърленият център олицетворява троичната същност на божественото изражение. Дуалистичният принцип е представен в главата чрез връзката между двата посочени центъра и техните плътни физически отражения. Трите велики енергии, присъщи на божествената творческа дейност, се канализират към действие от енергията, която протича през гърления център благодарение на речевия апарат и белите дробове. В тази връзка различаваме: Живот, или Дихание; Слово, или Душа; и гърлен център, или Субстанция в действие.

з) В началото на еволюцията гърленият лотос е обърнат надолу и листенцата му достигат раменете, като обхващат частично или изцяло белите дробове. Впоследствие, жизненият цикъл на душата бавно го преобръща и тогава неговите венчелистчета достигат до ушите, като обхващат продълговатия мозък и каротидната жлеза. Тя е по-тясно свързана с щитовидната жлеза, отколкото с другите две жлези, намиращи се в главата.

Така цели области от физическия организъм могат да се приведат в активно и правилно функциониране, да се оживотворят и поддържат в добро състояние чрез активизирането в една или друга степен на най-близкия до тях център. Слабото функциониране и болестните отклонения най-често могат да бъдат обяснени с пасивността на съответния център.

4. Сърдечен център. Разположен между лопатките, той сега получава най-много внимание от страна на Тези, Които са отговорни за развитието на човешкото съзнание. Трябва да кажем истината, братко мой: бързото разтваряне на този лотос е една от причините, поради която не можа да бъде избегната световната война. В известен смисъл тя беше необходима (предвид слепия егоизъм на мнозинството от човечеството), доколкото бе дошло време да се приключи със старите форми на управление, религии и закостенял социален ред. Човечеството е узряло за високодуховно групово съзнание и взаимодействие и са необходими нови форми, чрез които този нов дух адекватно да функционира в новите условия.

а) Сърдечният център съответства на „*сърцето на Слънцето*", т. е. на духовния източник на светлина и любов.

б) Той започва активно да функционира след второто посвещение, бележещо края на процеса, при който емоционалната природа (с нейното преобладаващо качество – желанието) се поставя под контрола на душата, а копнежите на личностното низше „аз" се преобразуват в любов. Това е орган за разпределение на йерархичната енергия, която приижда от душата към сърдечния център на всеки кандидат, ученик и посветен. Проявена по този начин, висшата енергия води до:

— възраждане на човечеството чрез любовта;

— твърдо установяваща се връзка между бързо развиващото се човечество и Йерархията. Така двата велики планетарни центъра – Йерархията и Човечеството, встъпват в тесен контакт.

Както е казано в Библията: „любовта божия се изля" в човешкото сърце и нейната трансформираща, магнетична и излъчваща сила е изключително важна за преустройството на света и за установяването на нов световен ред. Всички ученици в наши дни са призвани да помислят върху отварянето на сърдечния център и за разумна връзка между човешкия род и Йерархията с последващия от това отклик на човека към енергията на любовта, защото „както човек мисли *в сърцето си*, такъв е самият той". Мисленето чрез сърцето става истински възможно само когато менталните способности са адекватно развити и са достигнали достатъчно висока степен на отваряне. Чувстването със сърцето често се смесва с мисленето. Способността да се мисли със сърцето е резултат от процеса на трансформиране на желанието в любов чрез издигане на силите от центъра на слънчевия сплит към сърдечния център. Мисленето чрез сърцето е един от показателите, че висшият аспект на сърдечния център – 12-листният лотос, който е разположен в самия център на хилядолистния лотос – е достигнал до точката на истинската си активност. Мисленето, като резултат от правилно чувствознание, се появява по-късно и измества личностната сетивност. То е първият показател за онова присъщо на монадата състояние, което не може да се нарече *съзнание* в сегашния смисъл на това понятие.

в) Стремейки се към хармония с душата, сърдечният център остава същностно свързан с личността. Днес както новите, така и традиционните езотерични школи преподават това знание. Тайната школа (Arcane School) още в началото акцентира обучението върху този процес; именно тази процедура (отличаваща се с правилна ориентация, концентрация и медитация) съединява личността с душата и по този начин с Йерархията – това става автоматично в хода на хармонизацията. Личностното съзнание се заменя с групово и като естествено негово следствие се явява притокът от йерархична енергия, защото всички души са само аспект на Йерархията. Именно тази връзка, с произтичащите от нея магнетични и излъчващи взаимодействия, след като достигне най-високата си точка на интензивно осъзнаване, води до крайното разтваряне на душевното (каузалното, причинното) тяло.

г) Това е центърът във физическото тяло, чрез който въздейства както Йерархията, така и душата. Под „*душа*" имам предвид не само индивидуалната човешка душа, но и тази на планетарния Логос. Те двете са резултат от единението на духа с материята, на Бащиния с Майчиния аспект. Това е велика тайна, която може да се открие само при посвещение.

д) Сърдечният център регистрира енергията на любовта. След окончателното формиране на антакарана, всеки от трите аспекта на Духовната Триада намира своята точка на контакт в етерния механизъм на посвещавания. Така посветеният се превръща в сплав от душа и личност, през които животът на монадата протича свободно. Тогава **теменният център** става точка за контакт на духовната воля (*Атма*); **сърдечният център** става проводник на духовната любов (*Будхи*); а **гърленият център** – изражение на вселенския ум

(*Манас*).

При посветения, който осъществява божествената цел в съответствие с Плана, центърът аджна става насочващ проводник или разпределител на обединените енергии на божествения човек. Сърдечният център съответства на „слънчевия огън" вътре в слънчевата система; той е магнетичен по качество и излъчващ по действие. Това е орган на енергията, която води до инклузивност (всеобхватност).

е) Негово плътно физическо проявление е тимусът. За тази жлеза сега се знае малко, но в бъдеще, когато изследователите приемат хипотезата, посочена от окултните науки, и когато сърдечният център се развие, а тимусната жлеза отново стане функционална у възрастния индивид, ще бъдат открити много неща. Природата на тимусната секреция все още не е изучена добре и въздействието ѝ се дефинира по-добре от психологична гледна точка, отколкото от физическа. Съвременната психология е установила, че при хронична превъзбуда действието на тази жлеза формира безотговорни и аморални индивиди. Когато човешката раса познае природата на отговорността, ще са налице първите признаци за единение с душата, децентрализация на личността и групово съзнание. Паралелно с това развитие ще станем свидетели и на правилната работа на тимусната жлеза. В наши дни общият дисбаланс на ендокринната система пречи на безопасното и пълноценно функциониране на тимуса при възрастния човек. Съществува все още непризната връзка между епифизата и тимуса, както и между тях двете и центъра в основата на гръбнака. Когато Духовната Триада започне да се проявява чрез личността, тези три центъра и техните три проявления ще заработят в синтез, като ще управляват и насочват цялостния човек. След като епифизата отново започне да работи пълноценно при възрастния индивид, божествената *воля за добро* ще се прояви по-релефно и божествената цел ще бъде постигната; аналогично на това, след като тимусната жлеза започне да функционира при възрастните, добрата воля ще се прояви и божественият план ще започне да се осъществява. Това ще бъде първата крачка към любовта, правилните човешки отношения и мира. В наши дни вече се чувства присъствието на добрата воля, което е признак за работата на сърдечния център и е доказателство, че центровете в главата започват да се отварят вследствие от нарастващата активност на центровете по дължината на гръбначния стълб.

ж) Това е орган на сливането, точно както теменният център е орган на синтеза. При активизиране на сърдечния център, кандидатът започва да установява все по-тясна връзка със своята душа, след което идва ред на следните два етапа на разширяване на съзнанието:

— Той постъпва в Ашрама на един от Учителите, в съответствие с лъча на своята душа, и (в технически смисъл) става ***приет ученик***. Самият Учител е сърдечен център на Ашрама; сега Той вече може да се свързва с ученика Си чрез душата, защото новодошлият е установил (чрез хармонизирането и контакта) тясна връзка между сърцето и душата си. Така той става отзивчив към сърцето на

всички неща, които (по отношение на съвременното човечество) са аспекти на Йерархията.

— Той встъпва в тесни отношения на служене с човечеството. Порасналото му (благодарение дейността на сърцето) чувство за отговорност го подбужда да служи и работи. Така ученикът също става сърце на група или организация – отначало тя е малка, но може да получи световно разпространение в зависимост от увеличаването на неговата духовна мощ. Ученикът започва да мисли с категориите на групата и човечеството и приема реципрочното им отношение. Така аспектът на божествената любов става активен в трите свята и любовта се утвърждава на земята, като заменя емоциите, желанията и материалния аспект на чувствата. Отбележете си тази мисъл.

з) През ранните етапи на развитие – както при индивидите, така и при расата – преобърнатият сърдечен лотос с неговите 12 листчета се разпростира надолу до слънчевия сплит, който от своя страна е обърнат нагоре от времената на Атлантида и неговите листчета сега стигат до сърдечния център. Това се дължи на бавното издигане на енергиите от центъра на слънчевия сплит, които се опитват чрез процес на трансформация да избягат от „затвора на ниските зони".

Така сърдечният център започва бавно да се отваря и също да се обръща нагоре. Завъртането на „лотосовите центрове" винаги е съпътствано от двойно действие – отблъскване отдолу и привличане отгоре. Обръщането и отварянето нагоре на сърдечния лотос се дължи на:

— *растящото въздействие на йерархичния фактор;*

— *бързото установяване на контакт с душата;*

— *отклика на отварящия се сърдечния лотос спрямо привличането от страна на Ашрама на Учителя;*

— *подема на преобразуваните под диафрагмата енергии, които минават през слънчевия сплит в отговор на духовното „привличане";*

— *растящото осъзнаване на природата на любовта.*

Има и други фактори, но тези са най-достъпни за разбиране, ако бъдат разглеждани символично, а не буквално. До 1400 г. от н. е. връзката между центъра на слънчевия сплит и сърдечния център може нагледно да се изобрази така, както е показана на последната страница на това изследване.

Любовта ще получи пълното си изражение в края на следващата коренна раса; тогава ще се проявят всичките пет лотоса по

дължината на гръбнака, като ще се различават само по броя на листчетата си.

В края на великия световен цикъл всички лотоси ще се обърнат нагоре и ще се отворят, превръщайки се в свободни канали за приемане и пренасяне на трите основни божествени енергии и на четирите по-малки сили.

Това постоянно развитие на центровете и непрекъснатият приток на енергии причиняват много проблеми на човечеството. Нечувствителността на центровете често предизвиква болести и усложнения; тяхното неравномерно отваряне, потискане или липсата на отклик също водят до големи трудности; преждевременното им отваряне и свръхактивност на свой ред предизвиква опасности; временната неспособност на физическия проводник да съответства на вътрешното отваряне на центровете е поредният фактор за възникване на неблагополучия. Размислете над сложността на този проблем.

***Етапът на теоретичното осмисляне** е сравнително лесен, докато не бъдат приведени в движение силите, които по принцип предизвикват трудностите. **Етапът на реакцията** и на приспособяването към теорията предизвиква кръг от големи усложнения, доколкото включва в себе си експерименти и опит, от които ученикът научава много, но и много страда. Когато опитът е завършен, идва **етапът на духовното проявление** и тогава настъпва освобождението от опасностите, трудностите и болестите. Простотата възтържествува отново.*

ТЯЛОТО КАТО ФЕНОМЕНАЛНО ЯВЛЕНИЕ

Цели векове природата на тялото и аспектът на формата са били тема на много изследвания, размисли и обсъждания. Повечето от направените изводи по принцип са верни. Ако съвременният изследовател приеме ***закона за Аналогията*** като изходна позиция и допусне теорията на Херметизма, че „*Както е горе, така е и долу*", той ще може правилно да се ориентира в сложността на проблема. Следните постулати могат да се окажат в тази връзка много полезни:

1. Човекът, като природа на тялото, е единен, единица.

2. Това единство се дели на много части и органи.

3. Всички те функционират съгласувано и заедно.

4. Всяка от частите е различна по форма и функции, но всички са взаимозависими.

5. Всяка част и всеки орган на свой ред са образувани от молекули, клетки и атоми и всички те са обединени в общата форма на организъм благодарение живота на целостта.

6. Единството, наречено човек, се дели на пет части. Едни от тях са по-важни, други не толкова, но всички заедно образуват този жив организъм, който наричаме човешко същество и който е съставен от: **глава; горна половина**, или онази част, която се намира над диафрагмата**; долна половина**, или тази част, която се намира под диафрагмата**; ръце; крака**.

7. Тези органи служат на различни цели, но от тяхното правилно функциониране и добро състояние зависи благополучието на цялото.

8. Всеки от тях има свое собствено битие, което представлява обща сума от живота на неговата атомна структура; всеки е движен от обединения живот на цялото, насочван от главата чрез разумната воля (енергията) на духовния човек.

9. Най-важните части на тялото са: главата, горната и долната половина. Човек може да живее без ръце и крака.

10. Всяка от тези три части е троична по своя физически състав, по аналогия с трите части на човешката природа и с деветте аспекта от съвършения живот на монадата. Има, разбира се, и други органи, но посочените притежават по-голямо езотерично значение в сравнение с останалите.

а) В ***главата*** се намират:

1. Петте мозъчни дяла, или онова, което може да бъде наречено единна мозъчна структура.

2. Трите жлези: каротидната, хипофизата и епифизата.

3. Двете очи.

б) В ***горната*** телесна половина се намират:

1. Гърлото. **2.** Дробовете. **3.** Сърцето.

в) В ***долната*** половина се намират:

1. Далакът. **2.** Стомахът. **3.** Половите органи.

11. Цялостният състав на туловището също е троен:

— кожа и скелет;

— кръвоносна система;

— троична нервна система.

12. Всеки аспект от тази троичност съответства на трите части от природата на човека:

а) *Физическа природа* – кожата и скелетът са аналогии на етерното и на плътното тяло;

б) *Душевна природа* – кръвоносната система е аналогия на всепроникващата душа, която насища всички части на слънчевата система, както кръвта прониква до всички части на човешкото тяло;

в) *Духовна природа* – нервната система, която насища с енергия и управлява физическия човек, съответства на енергията на духа.

13. В главата намираме аналогия с духовния аспект (управляващата воля, монадата, Единния):

а) мозъкът с неговите пет дяла съответства на физическата форма, която човешкият дух оживотворява, доколкото тези дялове са проводниците, чрез които духът се проявява във физическия свят;

б) трите жлези в главата са тясно свързани с душата, или с низшата и висшата психична природа;

в) двете очи са съответствия във физическия план на монадата, която по своята същност е воля и любов—мъдрост, или *атма*—

будхи, съгласно окултната терминология.

14. Горната половина на тялото представя аналогия с троичната природа на душата:

а) гърлото, като съответствие на третия творчески аспект (природата на тялото, активния разум на душата);

б) сърцето, като любов—мъдрост на душата (*будхи*, Христовия принцип);

в) белите дробове, като аналогия на жизненото дихание и съответствие на духа.

15. В долната половина на тялото отново имаме тройна система:

а) половите органи, като творчески аспект – създателите на тялото;

б) стомахът, като физическо проявление на слънчевия сплит – съответствие на душевната природа;

в) далакът, като приемник на енергия – физическо изражение на приемащите центрове, аналогия на енергизиращия дух.

Добре осъзнавам, че изложените по-горе технически сведения са затрудняващи и привидно безполезни. Могат да ме попитат: защо е необходимо да сме толкова педантични при изброяването на физически и психологични подробности от академичен характер, щом с помощта на волевия акт, на божественото могъщество и с определени *Думи на Силата* е възможно да се осъществи изцелението? Това по принцип е правилна идея, но тя не отчита съвременните дадености. **Ако** всички лечители бяха Учители на Мъдростта, **ако** имаха ясновидски способности, **ако** разбираха Кармичния Закон и неговото проявление в живота на пациента, **ако** се ползваха от пълното съдействие на лекувания и **ако** владееха способността да прилагат определени Думи и Мантри, **само тогава** академичните знания наистина биха станали излишни. Посочените изисквания обаче не се изпълняват и повечето от лечителите не владеят тези сили. Вярно е, че те лекуват (макар и не толкова често, колкото си мислят), но в случаите на успех е станало следното:

1. Пациентът се е излекувал по волята на съдбата, т. е. неговата душа е успяла да привлече своя проводник (физическия човек) към излъчващата аура на лечителя или на лечителската група. Болният във всички случаи би се излекувал, но процесът е ускорен от положените усилия, внимание и вяра.

2. Лечителят се е намесил в живота на пациента и така е забавил процеса на неговото духовно обучение. Това често се забравя. Тази тематика е твърде сложна, за да бъде разглеждана тук, но аз вероятно ще мога да я осветля по-пълно в последния раздел на това изследване.

Затова, докато не бъде достигнато пряко знание, е изключително важно да се изучава жизнената структура на човека и мрежата от енергии и сили, които образуват неговия организъм. Необходимо е ментално разбиране на лечителните процеси. Причините, поради които те изглеждат трудни, сложни, неразбираеми и свързани с привидно губене на време, са следните:

1. Неспособността дори на напредналия човешки разум да осъзнае нещата *в тяхната цялостност*. **Синтезният подход все още липсва**. В наше време учението трябва да се овладява стъпка по стъпка, подробност след подробност, правило след правило, пример след пример. Бъдещето обаче ще донесе на човека способността да вижда нещата синтезно, да обхваща картината в нейните най-общи и релефни линии чрез мигновено прозрение – това ще е бъдещата техника на расата. Един поглед на просветления ум, едно велико излъчване на любов – и лечителят ще разбере дали трябва да лекува, като подпомогне усилията на болния, или да се откаже от лечението.

2. Инерцията на средните мъже и жени, която въстава срещу усилието, необходимо за овладяване на техническата страна при лекуването. За тях е много по-удобно да се скрият зад божествеността (потенциална, но непроявена) и да кажат: „Нека бъде волята Божия". Много по-лесно е да се познае любовта и излъчването на любов, отколкото да се овладеят методите, чрез които тя може да стане действена, както и природата на явленията, които трябва да бъдат повлияни.

Тези бележки изискват внимание и дълбок размисъл. Синтезната мощ на ума, подплатена с чиста любов, ще стане след време инструмент на всеки истински лечител. Междувременно, в търсене на бъдещето и за по-лесното формулиране на висшето лечителско изкуство (основано върху разбирането за енергията с нейния приток и циркулация), в този трактат ще бъде внесена известна доза академизъм. Освен всичко друго, изложените факти са реални и съществуват в действителността, също както емоциите, които средният лечител нарича *любов*.

Седемте главни центъра (продължение)

Нека сега продължим с разглеждането на центровете. Вече се ориентирахме в особеностите на четирите центъра над диафрагмата – чрез три от тях трябва да се прояви Духовната Триада, а синтезният център (*аджна*) накрая става изражение на интегрираната личност и се превръща в насочващ проводник на душата. Сега ни предстои да разгледаме трите центъра под диафрагмата – слънчевия сплит, сакралния (кръстния) център и този в основата на гръбнака. Най-важен за кандидатите е центърът на слънчевия сплит; най-активен при човечеството като цяло е сакралният център; най-неподвижен (от гледна точка на духовния човек) е центърът в основата на гръбнака.

5. Център на слънчевия сплит. Разположен е върху гръбначния стълб, малко под лопатките, и е изключително активен. В епохата на Атлантида достига висока степен на развитие, точно както в арийските времена започва бързото пробуждане на гърления център. Центърът на слънчевия сплит е свързан по специфичен начин с други два центъра – със сърдечния център и с центъра аджна. Тези три центъра образуват интересен триъгълник от енергии, който привлича вниманието на Йерархията. Притокът на енергия постъпва от душата (през центъра аджна) към сърцето, в зависимост от степента, в която кандидатът е свързан със своята душа. Това предизвиква три следствия:

— стимулиране на сърдечния център;

— ответна реакция на сърдечния център, която активизира центъра аджна и постепенно води до признаване на груповото съзнание от страна на личността;

— пробуждане на особен сърдечен център в главата.

Този процес се облекчава от ускореното развитие (при кандидата) на центъра на слънчевия сплит, който оказва специфично въздействие върху сърцето, плюс реципрочно взаимодействие с центъра аджна. Така се получават два важни триъгълника:

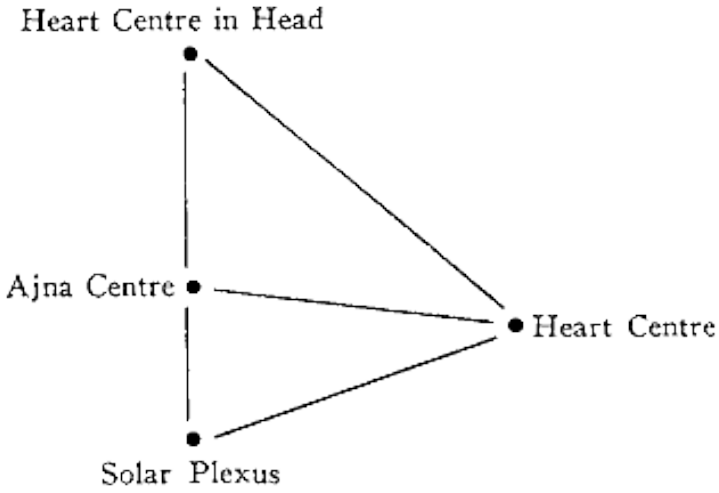

Както в астрологията съществува наука за триъгълниците, така след време ще се развие и науката за триъгълниците по отношение на човешката система. Засега си служа само с намеци за тази наука, които да привлекат интуицията на ученика:

а) Слънчевият сплит (както и сърдечният център) е отражение на „*сърцето на слънцето*" в личността. Той е централен фактор в живота на всички индивиди, намиращи се под нивото на подложения на изпитания ученик; умът започва да функционира, макар и слабо. Това е мястото за „изход" на астралното тяло към външния свят и е инструментът, който провежда емоционалната енергия. Слънчевият сплит е орган на желанието. Той има голямо значение в живота на средния човек и постигането на контрол върху него е жизнена цел на кандидата; желанието *трябва* да бъде преобразувано в устрем.

б) Слънчевият сплит е достигнал пълната си активност през атлантическия период, когато се е развивала втората велика човешка раса. Тези по-ниски центрове не са толкова специфично свързани с посвещенията, както центровете над диафрагмата; те са центрове на личността и трябва да са под контрола на душата при приемане на посвещения от различна степен.

в) Слънчевият сплит е главен разпределителен център за всички енергии под диафрагмата, т. е. на енергиите, свързани с трите главни и останалите по-малки центрове. Отношението на този център към астралния свят е *изостр*ено (странно, но изразително прилагателно). Той е приемник на всички емоционални реакции, импулси и енергии на желанието; сегашното човечество проявява по-голяма възприемчивост и групова активност от когато и да било преди и това прави положението остро и крайно трудно. Човешкият род се подлага (чрез индивидуалния и колективния слънчев сплит) на почти непоносим натиск. Такива са посветителните изпитания! Тук не смятам да разглеждам процесите, чрез които се привличат низшите енергии, нито тяхното фокусиране в центъра на слънчевия сплит и пречистването им до степента, при която става възможно тяхното пренасяне към сърдечния център. Това е част от обучението, което *приетите ученици* преминават преди второто посвещение. Темата е сложна за разбиране и носи определени опасности за всички, които не са готови за този процес, но все пак, ако има *живо* усилие, развитието ще се осъществи почти автоматично. Така, слънчевият сплит се оказва най-обособеният от всички центрове (с изключение на центъра аджна при човека, вървящ по левия път), доколкото се намира по средата между гърления и сърдечния център – над диафрагмата, и сакралния и центъра в основата на гръбнака – под диафрагмата. Това е важен факт.

г) Слънчевият сплит е онзи център в етерния проводник, благодарение на който средното непросветено човечество живее, движи се и съществува. Човечеството е движено от желанието – било то лошо и егоистично, или добро и духовно. През този център протичат повечето енергии, които правят човека прогресивен, доколкото той е амбициозен и честолюбив; егоистичен, доколкото за него са важни собствените му желания; и подвижен, доколкото той е астрално поляризиран. През него протича „ярката светлина, зародила се в Атлантида", и се постига контакт с астралната светлина. Затова чрез този център работят повечето медиуми и ясновидци.

Впоследствие тези хора ще се обучат да работят като посредници, ще използват своите способности съзнателно и разумно и ще овладеят прякото възприятие, което ще измести ясновидството. Тогава те ще бъдат поляризирани в центъра аджна. Сега слънчевият сплит е *най-неспокойният* център в тялото и е причина за повечето стомашни заболявания и чернодробни проблеми. Цялата област непосредствено под диафрагмата при средния човек е в състояние на непрекъснат смут, което се обяснява с индивидуални и колективни причини.

Както центърът аджна представлява (при високо развитие) синтез от силите на личността и е основен насочващ и разпределящ проводник, така центърът на слънчевия сплит е синтез от енергии при средноразвитата, неинтегрирана личност. Това е центърът, където се събират всички по-ниски енергии и е онази фокусна точка, която осигурява пренасочването и разпределението на натрупаните енергии и предаването им към съответните по-възприемчиви висши центрове:

1. Енергиите от самия слънчев сплит трябва да бъдат насочвани към сърдечния център.

2. Енергиите от сакралния (кръстния) център трябва да се предават към гърления център.

3. Енергиите от центъра в основата на гръбнака трябва да бъдат изпращани към теменния център. След третото посвещение тези низши енергии се издигат, контролират и разпределят чрез волевия акт на Духовната Триада; така „светлината, зародила се в Лемурия" (сакралната светлина) и „светлината, зародила се в Атлантида" (тази на слънчевия сплит) ще помръкнат и тези два центъра ще станат просто приемници на идващата отгоре духовна енергия, без те самите да са носители на своя вътрешна светлина; те само ще я препредават, когато тя достигне до тях от колективните източници на етерните нива.

Плътно физическо проявление на този център е панкреасът [задстомашната жлеза], а негово вторично изражение – стомахът. Във връзка с центъра на слънчевия сплит се наблюдава интересно и символично (по форма и съдържание) съотношение:

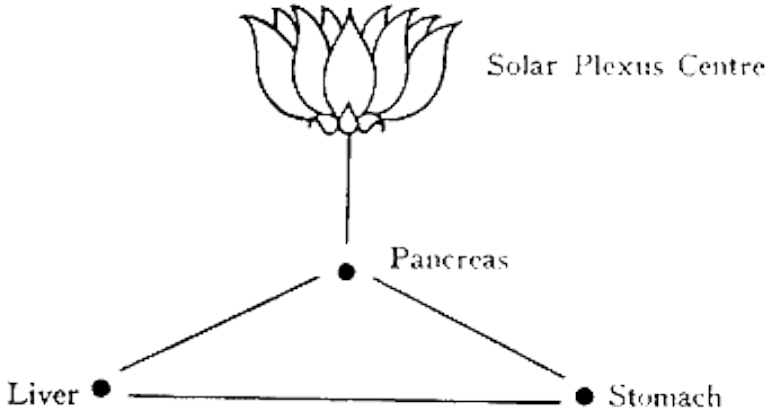

Тук отново стигаме до темата за центъра на духовната сила (защото астралната сила по същността си е духовна) и за нейните три плътни проявления. Всички те се захранват от силите и енергиите на слънчевия сплит. Това е много важен факт за тези, които изучават медицината от гледна точка на езотеризма, и ако бъде правилно оценен, той ще спомогне за по-дълбокото разбиране на лечителското изкуство. Контролът върху центъра на слънчевия сплит и правилното приемане и предаване на фокусираните в него енергии ще доведе до голямо пречистване, бързо укрепване и витална защита на трите жизнено важни органи, разположени в тази област на тялото.

Както споменах, този център е орган на синтеза, приемащ в себе си всички низши енергии при определена, относително висока степен от човешката еволюция. Така той фактически става инструмент (при правилно разбиране и ръководство) за подпомагане интегрирането на личностния живот. Основният проблем за развития, но все още не особено духовен човек, си остава желанието. Какви са целите на индивида? Накъде са устремени неговите помисли? Каква е природата на постигнатите от него амбиции? За какво мечтае? Именно природата на силите и енергиите, които неговият мисловен живот поражда в центъра на слънчевия сплит, са определящи за неговото решение да се придвижва напред по пътя към светлината, да остане статично самоцентрован, или да предпочете низшия път, който води до загасване на светлината в душата.

Доколкото венчелистчетата на слънчевия сплит се простират нагоре до сърдечния център, това означава на практика, че емоционалната енергия, желанието и амбицията (в човешката раса като цяло) са устремени нагоре към висшия път.

Тук трябва да отбележим, че пренасянето на енергиите от центъра на слънчевия сплит *per se* и постепенното пробуждане на

сърдечния център сега са задачи, стоящи пред всички кандидати за встъпване в Пътя на Ученичеството. Първите членове на човешкото семейство, които ще развият груповото съзнание, ще бъдат несъмнено кандидатите и учениците; така те ще открият еволюционната посока и за останалото човечество. Това ще бъде постигнато под натиска на самите житейски обстоятелства, а не чрез изпълняването на специални предписания и медитационни техники. По-късно, преди някое от големите посвещения, могат да бъдат използвани и такива методи и техники, чрез които посветеният да постигне бърз и съзнателен контрол върху астралното тяло и неговата входна врата към физическия организъм – центъра на слънчевия сплит, както и върху съзнателното пренасяне на големите енергийни потоци. Три такива пренасяния имат изключително значение:

1. От трите центъра под диафрагмата към центровете на сърцето, гърлото и аджна.

2. От двата центъра над диафрагмата – тези на сърцето и гърлото, към аджна и хилядолистния лотос на главата.

3. От центъра аджна към теменния център, което означава пълно обединяване на всички енергии от цялото етерно тяло в централна разпределителна фокусна точка – под прекия контрол на Духовната Триада.

Процесите, които съпътстват тези три велики опитности (доколкото всяка от тях е предшествана от много проверки и изпитания), закономерно водят до пренапрежения във физическото тяло и са причина за много беди в живота на ученика.

Очевидно е например, че преносът на всички акумулирани енергии от центъра на слънчевия сплит към сърдечния център влече след себе си сериозни усложнения; ето защо толкова много напреднали хора в наши дни умират от сърдечни заболявания. В дългия цикъл от животи и опитности на душата това е сравнително незначителен момент, но в краткия цикъл от индивидуалния живот на ученика това предизвиква голямо и често трагично затруднение. По аналогия пренасянето на енергиите от петте центъра по гръбнака към двата центъра в главата създава свои собствени проблеми. Активизирането на центъра аджна (чрез фокусирането на тези енергии) може да доведе до чудовищни психични отклонения. Човекът временно може да се прояви като *ego*—маниак (всичко е временно в дългия цикъл на душата!) и да стане чудовище като Хитлер или други от този тип. Възможно е също да се появи тежка форма на епилепсия или нарушение на зрението, вкл. до състояние на слепота. Всичко това изисква внимателен размисъл.

6. Сакрален център. Разположен е под кръста и е много мощен център, с изразен контрол върху половия живот. Той ще трябва задълго да остане такъв, поне до времето, когато 2/3 от човечеството получи посвещение, тъй като процесът на възпроизвеждане трябва да се поддържа, за да осигурява тела за въплътяващите се души. Доколкото обаче расата се развива, този център ще бъде поставен под контрол и неговата дейност ще протича разумно, като резултат от знание, прозрение и под влиянието на по-висши и фини отношения, а не вследствие на неограничено и безконтролно желание, какъвто е случаят сега. Не мога да се разпростирам повече по тази тема, тъй като тя е прекалено обширна. Все пак ще предложа на вашето внимание това, което вече съм писал по въпроса; онзи,

който се интересува и разполага с време, може да направи необходимата селекция от другите ми книги и да я оформи в отделна брошура.

а) Сакралният център съответства на физическото слънце, източник на жизненост и животворен фактор на нашата планета.

б) Сакралният център има аналогия с бременността; правилно разбрана, тя позволява да се проследи и обобщи цялата история на зачатието и формообразуването, все едно дали става дума за физическата форма на човешко същество, на идея или на организация, създадена около някаква централна истина, за форма на планета или на слънчева система. Това е центърът, чрез който в крайна сметка трябва да се изразят силите на *надличностното* и да се разреши проблемът с двойствеността. Това решение и тълкуване на символа трябва да дойде от сферата на ума чрез контролиране на физическите реакции и себеотдаване на целите, а не на желанието. Осъзнавайки това, човекът ще достигне онова ниво на развитие, когато ще може да осъществи великия пренос на енергията към висшия център на творчеството – гърления център. Помислете над тази идея.

в) Сакралният център е тясно свързан с материята и участва в активния енергообмен между следните три точки от долната половина на тялото:

1. Далака, като орган на праната, или на идващата от слънцето физическа жизненост.

2. Сакралния център, като фактор на физическото възпроизводство.

3. Центъра в основата на гръбнака, който (докато у човека не се развие аспектът на волята) подхранва всички части на организма с оживотворяващия принцип, с волята за живот.

Тези три точки образуват великия триъгълник на силата, свързан с материята, със субстанцията, с формообразуването, с творенето, с жизнеността и с утвърждаването във форма. Той е отражение на друг, много по-висш триъгълник, формиран от:

1. Гърления център, като съответен на сакралния.

2. Хипофизата, като съответствие на далака.

3. Епифизата, отговаряща на центъра в основата на гръбнака.

Връзката между двата триъгълника ни дава важен ключ за разбиране на инстинкта за самосъхранение, на оцеляването на тънките тела след смъртта и на заложения в душата принцип на безсмъртието, който започва да действа едва когато самосъхранението и оцеляването загубят своето господство. Това е троичност от идеи, която предполага най-внимателно изучаване и крие ключа за разбиране на спиритуалисткото движение.

г) Сакралният център в последна сметка също е свързан с центъра аджна; те двата образуват функционираща двойственост,

която води до онова фино качество, което наричаме *личност*. Темата за личността като интегрирано цяло и за нейните качества (аромат, влияние, въздействие и излъчване) предлага широко поле за изследвания. Давам тези идеи на изучаващите с надеждата за бъдещи търсения, които ще свържат темата за центровете с признатите факти за координирането и интегрирането и за тяхната роля при създаването на силата.

На тези от вас, които изучават „Тайната Доктрина", им предстои да научат много за връзката между „лунните Повелители" – *Бархишад Питрите*, и слънчевия Повелител, или Ангел. Първите имат за сфера на влияние сакралния (кръстния) център, а слънчевият Ангел въздейства върху гърления център.

д) Сакралният център изразява енергията на третия божествен аспект, също както центърът на слънчевия сплит работи с енергията на втория аспект и както центърът в основата на гръбнака проявява енергията на първия аспект. Тук отново виждаме как по-ниските центрове отразяват тези в гърлото, сърцето и главата и така обединяват низшите и висшите проявления на божествената Троица в човека. Сакралният център е достигнал пълния си разцвет в древна Лемурия, по времето на първата човешка раса. В него е фиксирана енергията на Светия Дух, осенил девствената субстанция. Ето още едно божествено отражение:

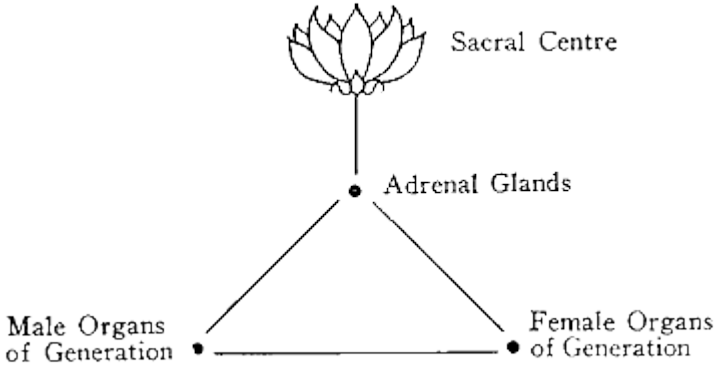

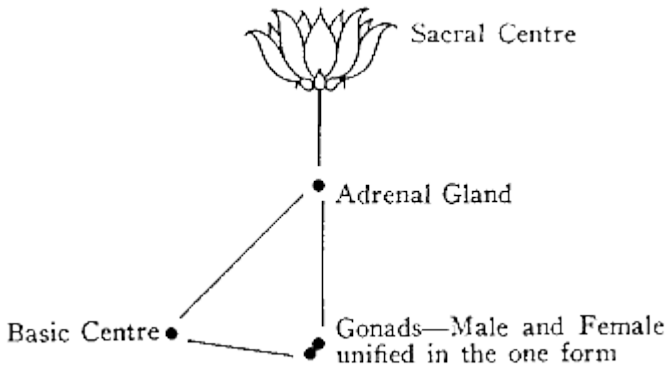

Отново виждаш, братко мой, как Науката за Триъгълниците управлява човешкото тяло във всичките му аспекти, като това е вярно и за тялото на слънчевата система.

е) Плътното физическо проявление на този център е представено от половите жлези, които са човешките органи за възпроизводство, ако бъдат разглеждани в единство, макар сега да са временно разделени от двойствената природа на човешкото същество. Трябва да се помни, че това разделение поражда могъщ импулс за сливане и тази потребност ние наричаме секс. Сексът всъщност е инстинкт за единение, преди всичко физическо. Това е вроден (макар и неразбран) принцип на мистицизма, потребност за единение с божественото. Както всичко, до което се е докоснал неразвитият човек, така и тук ние сме извратили и изопачили божествената идея, като сме принизили нематериалното влечение до материално желание. Пренасочвайки движението на сакралната енергия, ние сме предопределили свръхразвитието на животинската природа при средния човек.

Към казаното може да се добави много, но тази тема изисква по-внимателен анализ и формулировки, отколкото ни позволява времето, в противен случай необходимото равновесие в нашия трактат няма да се запази.

Много неща могат да се кажат и за центъра в основата на гръбнака. Преди обаче да започна с изложението на полезната информация, искам да подчертая, че рамковото описание, което ви предложих в края на точка [1] 4 [непосредствено преди раздела „Тялото като феноменално явление" – бел. ред.] описва еволюционната степен, характерна за ученика, а не за средния човек или за напредналия посветен. Това става ясно от факта, че в тази принципна схема отражението на сърдечния център в главата е преобърнато нагоре в отговор на усилената дейност на самия сърдечен център, и че центърът аджна е релефен и отчетлив, което говори за интегрирана и координирана, а не за слаборазвита личност. С подобна схема е невъзможно да се покаже нещо повече от определена

степен на съвършенство, при което трябва да се помни, че тези нива не са статистически постижения, а всяко от тях е предшествано от фази и етапи на активност, които предизвикват постоянно сменящи се следствия и различни състояния на центровете, които на свой ред се заменят от други цикли на движение, промени и ново освобождаване на енергии. *Следствията* на дълбоко скрити причини след време сами се превръщат в *причини*, защото в цикъла на проявлението няма нищо статично, фиксирано или окончателно. Това е изключително важен момент. Затова нека вашите очевидни постижения не ви вкарват в заблуждение. Те са само пролог към следващи промени, защото такъв е Законът на Битието.

7. Център в основата на гръбначния стълб. Този център, повече от всички изброени досега, се контролира и управлява от споменатия Закон на Битието. Той е проявен в точката, където се съединяват духът и материята и откъдето Дева Мария – под въздействието на Светия Дух, или енергията на етерния проводник – се възнася „на Небето", за да „възцари Сина в дома на Отца му" (според християнската фразеология).

Този център се намира в самата основа на гръбнака и *поддържа* всички останали. Той е сравнително неподвижен в наши дни, защото може да бъде активизиран само с акт на волята, насочвана и контролирана от посветения. Да, той е отзивчив само към аспекта на волята – *волята да бъдеш въплътен* е факторът, който сега контролира неговия живот и влияние, тъй като подхранва и насочва жизненото начало в материята и формата. Както е вярно, че жизненото начало „е заложено в сърцето", така може да се твърди, че волята *да бъдеш* е фиксирана в основата на гръбнака. Много безсмислени и опасни разговори са се въртели около този център и цялата тема, свързана с „огъня на кундалини", е предоставяла доста интересен и примамлив сюжет за псевдоокултистите по света. Истинският окултист в рамките на своето обучение обаче няма никакво отношение към огъня на кундалини, както обикновено се смята. Ще се опитам да поясня за вас някои факти, като същевременно се предпазя от възможността да издам методите и техниките за пробуждане активността на този център, защото преждевременното му раздвижване е изключително опасно. Ще формулирам система от твърдения, които ще бъдат правилно разбрани само от тези, които вече знаят много (а те самите са малко); те от своя страна ще помогнат за осмислянето на фактите от други, които вече се обучават, като им представят по-пълна картина, но без да водят невежите към катастрофа. Ще се изразя възможно най-кратко и ясно, но практически без никакви обяснения.

1. Центърът в основата (на гръбнака) е точката, където според закона на еволюцията се съединяват духът и материята, и където животът се свързва с формата.

2. Следователно това е центърът, където същностната двойственост на проявената божественост (човека или планетарния Логос) се съединява и образува формата.

3. Природата на тази божественост се разбулва след като *вторият* аспект е завършил своята работа, чрез посредничеството на

третия, но при насочващата воля на *първия* аспект.

4. Това е центърът, в който „божията змия" претърпява две трансформации:

— змията на материята лежи навита;

— после тя се превръща в змия на мъдростта;

— и накрая става „змей на живата светлина".

5. Тези три степени се подхранват от живота и от енергията, която се излива по цялата дължина на гръбнака чрез етерното съответствие на гръбначния мозък. Това изливане и разбуждащият се живот водят във времето и пространството до:

— постепенно и закономерно пробуждане на центровете съобразно типа на личностния лъч;

— обръщане на центровете така, че съзнанието на вътрешния човек да стане адекватно на околната среда;

— синтез на жизнените енергии от всички центрове и адекватност спрямо нуждите на посветения в служенето му на Йерархията и на Човечеството.

6. По канала на гръбначния стълб преминава (езотерично погледнато) тройна нишка. Тя е проявление на *антакарана* и е образувана от самата нея, от *сутратма* – нишката на живота, и от нишката на творчеството. Така този енергиен проводник е съставен от три нишки, които образуват в субстанцията на гръбнака „троен канал за вход и изход". Индуистите наричат тези канали *ида*, *пингала* и *сушумна*. Те заедно формират пътя на живота при индивида и се активизират последователно и в съответствие с типа на лъча и достигнатата еволюционна точка. Каналът сушумна може да се използва правилно и безопасно едва след като бъде построена антакарана, което дава възможност на Монадата да се свърже с Личността, макар и чрез най-тънка нишчица. След това Монадата, Отеца и волевият аспект могат непосредствено да достигнат до личността, да събудят центъра в основата на гръбнака и така да съединят, обединят и раздвижат неговите три огъня.

7. През единия от тези канали преминава енергията, която подхранва материята. Другият е свързан със съзнанието и чувственото психично познание. Третият е каналът на чистия дух. Така във всяка жива форма намират проявление Отеца, Майката и Сина. Животът, като съзнание във форма, и животът, като проявено качество, се сливат в едно; апаратът за отклик на божествения човек се усъвършенства и му позволява да се докосне и да познае главните божествени аспекти в царствата на природата, на планетата и на слънчевата система.

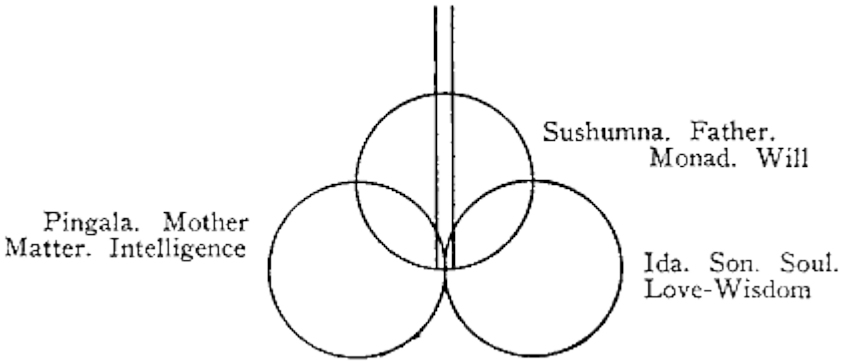

Не се изкушавайте да разполагате тези преплетени сфери от жива енергия отдясно или отляво на гръбнака, защото те са в непрекъснато движение, взаимодействие и промяна. Аз само рисувам природата на символа, който сочи специфичния път на трите енергии на божествената Троица. *Не показвам фактическо разположение или място*, защото точно тези опити за материализиране и локализиране на основната концепция са довели до толкова много опасности. Посветеният ученик се стреми да разбере взаимовръзката между трите основни енергии (трите пътя на живия огън) и тяхната последователна поляризация. Той не се опитва да сведе учението до точки, линии и местоположения, а се стреми към същностно знание.

8. Тези три пътя на живота са канали за физическия, слънчевия и електричния [фохатния – бел. ред.] огън и съответстват на трите степени от спиралата на еволюцията: пътя на развитие в материята – в ранните етапи; Пътя на Изпитанията – в началото на Ученичеството до третото посвещение; и Пътя на самото Посвещение.

9. Огънят *Кундалини*, за който толкова много се говори и пише на Изток, а напоследък и на Запад, всъщност е синтез на тези три огъня, които са фокусирани в основата на гръбнака с помощта на светлата воля, задвижена от импулса на любовта. Впоследствие този обединен огън бива издигнат чрез *Дума на Силата* (изричана от волята на Монадата) и чрез обединения авторитет на душата и интегрираната личност. Човек може да постигне това в пълно съзнание само ако е преминал третото си посвещение. Тогава единствено той самият ще може безопасно да издигне този троен огън от основата на гръбнака към теменния център.

10. Невежият окултист често тълкува огъня кундалини като нещо, което трябва да се „повдигне" и смята, че това автоматично ще направи всички центрове функционални и ще прочисти каналите на гръбначния стълб от всички утайки. Това е опасно обобщение и преобръщане на фактите. Огънят кундалини ще се издигне *само когато* всички центрове се пробудят и се освободят каналите на

гръбначния стълб. Това прочистване е резултат от оживотворяването на индивидуалните центрове, които чрез жизнената си активност сами унищожават пречките и запушванията и „изгарят" всичко, което отслабва тяхното излъчване. Честите нещастни случаи в практиката са резултат от невежото любопитство на кандидата, който с усилие на ума (т. е. на личностната, а не на духовната воля) успява да издигне най-ниския от трите огъня – този на материята (на *триенето*), което води до преждевременно горене и разрушаване на прилежащата етерна мрежа. Такива кръгли мрежи, или дискове, има между всяка двойка центрове. Обикновено те сами изчезват, когато човек води чист живот, дисциплинира емоциите и развива духовната си воля.

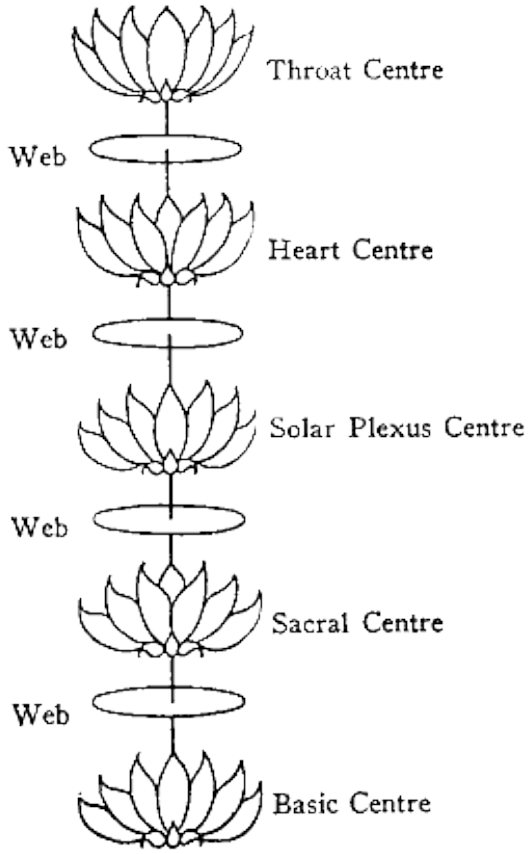

На схемата са представени само четири от тези междинни дискове, които бавно, постепенно, закономерно и автоматично изчезват, когато четворната личност достигне високо развитие и в нея се пробуди центърът аджна. Подобни дискове, но от много по-високо естество, съществуват и в главата, делейки я в хоризонталната и вертикалната плоскост; така те символизират Кръста, на който е разпънат божият Син.

11. Трите гръбначни канала откликват на следните три главни центъра:

— на центъра на слънчевия сплит; така се осигурява импулсът на желанието и се захранва физическият живот и творческата потребност;

— на сърдечния център; това обуславя импулса на любовта и съзнателния контакт с разширяващите се сфери на божествено изражение;

— на теменния център; така се определя динамичният импулс на волята за живот.

Не посочвам кой от каналите с кой точно от центровете е свързан, с изключение на канала *сушумна*, който откликва ***само*** на енергията от теменния център и насочващата воля, концентрирана в хилядолистния лотос. Това може да се съобщи без страх, защото духовната воля все още не е развита у тези, които се опитват да събудят кундалини. Когато това стане, те сами ще разберат кое е безопасно за тях.

12. Трите центъра в главата също са свързани с този троен канал:

— продълговатият мозък и каротидната жлеза;

— центърът аджна и хипофизата;

— хилядолистният лотос и епифизата.

За изучаващите ще бъде интересно да свържат всички тези троичности с трите главни лъча:

— с първия лъч на волята, или могъществото;

— с втория лъч на любовта—мъдрост;

— с третия лъч на активния разум;

както и с трите човешки раси, надарени със силата да разкрият в себе си зачатъците на тези божествени аспекти: лемурийската, атлантическата и арийската. Те могат да бъдат свързани (като *зародиши*) с двете последни раси, които ще претопят и синтезират всички

споменати сили, качества, постижения и цели в един съвършен бъдещ планетарен живот.

Принципно е възможен и друг тип синтез:

Път на Еволюцията .....центрове под диафрагмата;

Път на Ученичеството .....центрове над диафрагмата;

Път на Посвещенията .....центрове в главата.

Всички тези групи и троичности са свързани във времето и пространството с трите канала на гръбначния мозък.

13. Съществуват и точки на пълно сливане, които ще посоча по функционалния им ред:

— слънчевият сплит слива центровете под диафрагмата;

— аджна свързва центровете както под, така и над нея;

— центърът в основата на гръбнака съединява останалите шест центъра;

— хилядолистният лотос обединява всичките седем центъра.

Във връзка с всичко горепосочено запомнете, че тук имаме работа изключително със сили и енергии, които действат чрез етерното тяло, т. е. с третичния свят на причините, който обуславя органичния план на плътното физическо проявление. Самото това проявление се намира под въздействието на вторичния свят на съзнателния живот, който на свой ред е подчинен във времето и пространството на динамичния свят на целта и Битието.

В тези думи е скрит ключът към пълноценния живот на душата, но за да се възползвате от довереното ви знание и за да откриете зад формата на думите ключът, който ги оживява и им дава живот или казано окултно – „творяща топлина", ще ви е необходим просветлен ум и посветен на служене живот.

Трябва добре да си изясните такива понятия като стимулация и липса на стимулация, взаимодействие и обособеност, активност и пасивност, защото в тези двойки противоположности се крият главните причини за здравето или болестта.

ЕТЕРНО ТЯЛО, НЕРВНА И ЕНДОКРИННА СИСТЕМА

Това, което имам да ви съобщя тук, се основава на някои бележки, направени в предишните раздели, където обясних, че *самото етерно тяло, нервната система и ендокринната система* са тясно „свързани и образуват единен апарат от енергии и сили, които са предимно жизнени, стимулиращи, динамични и творчески. Те са дълбоко взаимозависими и заедно определят цялото вътрешно състояние на организма". Към тях добавих и кръвообращението, което разпределя по цялото тяло *Жизненото Начало* плюс *комбинираните енергии* на трите вече споменати системи. Освен това подчертах, че великите комбинации от сили, които ние наричаме двойки противоположности (или основни двуединства), управляват скритите причини за болестите и здравето. С тези изявления се опитвам максимално да опростя темата. Така известна част от истината се размива, но важното е изучаващите да усвоят принципните обобщения преди да се задълбочат в подробностите и изключенията, свързани с телесните недостатъци или достойнства.

За запознатите с окултизма е банална истина, че етерното тяло определя и контролира жизненото проявление на въплътения индивид и че предава (чрез центровете) сили на личността и така активизира дейността на физическото тяло. Тези енергии, след като се влеят в центровете, се трансформират или в сили на интегрираната личност, или остават просто сили на астралното и менталното тяло; те пренасят и силата на личностния лъч (енергията на лъча на душата) съобразно с достигнатото от човека еволюционно ниво. Затова физическото тяло не е основно. *То е обусловено, а не обуславя* – това често се забравя. То или тържествено проявява енергията на душата, или става жертва на личностния живот. Затова психологията като наука ще доминира през следващите две столетия в съвременната медицина, освен по отношение на заболяванията, обусловени от груповия живот, с които ще се запознаем в следващия раздел: венерични болести, рак и туберкулоза. Докато расата не постигне по-ясно изразено групово съзнание (което засега е далечна перспектива), няма да бъде възможно да се дадат мащабни психологични обобщения за присъщите на нашата планета болести. Можем обаче да се ориентираме в аналогичните трудности, които възникват при индивидуалната човешка единица. Те се обясняват с конфликти във и между двойките противоположности и с липса на хармония в трите главни и взаимосвързани управляващи системи.

Тук следователно имаме три системи и един носител (преносител), без да забравяме основния окултен факт, че т. нар. болести често са следствие от проявата в тялото на някои велики противоположни енергии. Във връзка с това искам да напомня, че тук разглеждаме формите на живот, които се самовъзпроизвеждат, т. е. могат потенциално да произведат себеподобни организми и да създадат околна среда, в която последните да живеят. Обърнете внимание на начина, по който изразявам тази основна истина. Фундамент на цялото окултно учение за *проявеното* е фактът, че съществуват строителни сили и това е вярно както за Живота на слънчевата система, така

и за съзнанието на това тяло, в което (правилно или неправилно) се движи и живее човешкото същество. Оттук стигаме до друг велик естествен Закон, който може да бъде формулиран така:

ЗАКОН 6:

Когато строителните енергии на душата развият своята активност в тялото, резултатът ще бъде здраве, точно взаимодействие и правилна дейност. Ако строители са Лунните Повелители и тези, които работят под контрола на Луната и в услуга на низшето „аз", резултатът ще бъде лошо здраве, болест и смърт.

Това просто правило дава ключа към причините за болестите и за разбиране на безсмъртието. Не след дълго, когато бъде осъзнато дълбоко и ясно, то ще измести тези идеалистични, но фактически необосновани и погрешни системи, най-известни сред които са т. нар. Ментална и Християнска науки. Те представят окончателното освобождение от естествените материални ограничения, тегнещи в наши дни над всички форми, като реална и незабавна възможност, игнорирайки фактора време, еволюционния процес и степента на развитие на конкретния индивид. Тези системи работят с мисловните категории на желателното, а не на обективното, и се ползват от вродения стремеж у средното човешко същество към комфорт и физическа хармония, като обясняват вродения егоизъм на своите представи за истината с твърдението, че всичко служи за вечната Слава Божия. Несъмнено болестта и всички видове ограничения ще изчезнат, но това ще се случи едва когато душата на индивида установи пълен контрол и низшето личностно „аз" се превърне в такъв неин автомат, какъвто е сега физическото тяло за емоционалната природа, за ума и понякога (в много редки случаи) за душата.

Болестта ще изчезне едва когато душата съзнателно и с участието на личността построи храма на тялото и го изпълни със светлина; от наша гледна точка това е научен процес. В ранните етапи на ученичеството (когато душата започва да усвоява своя инструмент – личността) неизбежно се стига до вътрешни конфликти и повишено напрежение, които задълбочават дисхармонията и водят до сериозни проблеми и нежелани ефекти. Всички те рано или късно ще бъдат преодолени, но в процеса на личностното хармонизиране, когато те се проявяват с най-голяма сила, индивидът ще трябва да премине през много физически и психични страдания, големи и малки разстройства, които изглеждат наследствени за човешкия род.

При неразвитото човечество конфликт от гледна точка на съзнанието практически не съществува. Такива индивиди проявяват по-малка възприемчивост към заболяванията, характерни за трите взаимодействащи си системи, но същевременно имат много по-голяма чувствителност към трите основни групи заболявания, към инфекциозните и заразните болести и към големите епидемии, които бушуват сред нациите в планетарни мащаби. С развитието на човечеството, болестите стават по-персонални (ако мога така да се изразя) и не са толкова тясно свързани с обществените (масовите) условия. Те се зараждат в самите индивиди и макар че могат да бъдат

свързани с масовите заболявания, те по-скоро са резултат от индивидуалното състояние на човешкия организъм.

Когато човек надрасне масовото съзнание, стъпи върху пътя на изпитанията и стане кандидат за ученик, тогава болестите на плътта и дисхармонията на цялата му троична система, плюс кръвообращението, се превръщат в осъзнат проблем, който кандидатът е длъжен сам да разреши, защото вече разбира нуждата от съзнателно, творческо строителство.

Именно тогава доктрината за превъплъщението придобива висше значение – ученикът започва да работи за създаване на подходящи условия и за образуване на такива форми и проводници, които в един следващ живот ще се окажат по-способни да се отдадат под контрола на душата и ще бъдат по-адекватни инструменти за процеса на усъвършенстване, изискван от нея. Трябва да подчертая, че ученикът никога не се концентрира върху физическото тяло и не поставя физически акцент в работата по преодоляване на болестта или дисхармонията. Той започва с психологията на душата и с първопричините, които предизвикват следствия във физическия свят. *Това е по-бавен, но по-надежден процес*. Силовите методи на самовнушение, характерни за Християнската наука, имат временно влияние, защото не се опират на истината, а се градят върху потискането и отказа да се признаят съществуващите факти. В следващия живот потиснатите състояния ще изплуват с още по-голяма сила и това ще продължава, докато те не бъдат същностно отработени и преодолени, жизненият акцент не се пренесе върху контакта с душата, а дейността не се насочи към служене на другите.

По отношение на физическите заболявания и тяхната връзка с центровете (разглеждани като фокуси, в които постъпва енергия от един или друг източник) трябва да бъдат направени някои принципни обобщения, като не се забравя, че винаги съществуват изключения, особено когато става въпрос за здравното състояние на учениците.

1. Всеки от седемте главни центъра управлява или обуславя – от гледна точка на материята, на душата и на жизненото начало – тази област от физическото тяло, в която се намира, вкл. множеството прилежащи по-малки центрове на енергия и силови фокуси.

2. Трите основни божествени аспекта на проявление са символично представени във всеки от центровете:

а) Жизненото начало се разкрива при цялостното езотерично разтваряне (пробуждане) на центровете. В латентно състояние то присъства през цялото време, но не като динамичен фактор, който стимулира монадата до края на великия еволюционен цикъл.

б) Качеството, или душата, постепенно се проявява в хода на еволюционното развитие и обуславя във времето и пространството онова специфично въздействие, което центърът оказва върху своето обкръжение. Това качество зависи от лъча (на личността и на душата), който е източник на постъпващата енергия, а в случаите на неразвити индивиди – от лъча, който контролира астралното тяло. То зависи също така от еволюционната точка и от излъчването на другите центрове.

в) Появата в етерното тяло на развит или развиващ се център показва мястото на човека върху еволюционната стълбица,

връзките му с расата и съзнателната му цел. Тя може да варира от акцент върху половия живот и активност на сакралния център, до стремеж за развитие и посвещение, който пробужда към активност теменния център. Това предизвиква съответното въздействие върху околните тъкани и органични форми, като сферата на влияние е различна и се определя от активността на самия център, която на свой ред зависи от достигната точка на развитие и от преобладаващия тип енергия, характерна за дадения човек.

3. Постъпващата в центровете енергия се трансформира в различни сили – автоматичен процес на диференциране на първичната енергия във вторични. Коефициентът на трансформация, големината на получената съвкупност от сили и излъчването, което ще последва и ще окаже определящо влияние върху плътното физическо тяло, зависят от степента на отваряне и от активността на конкретния център.

4. Излъчваните от центъра сили въздействат върху етерния двойник на цялата сложна мрежа от нерви, които образуват нервната система. Тези двойници (или модели на идентични субективни отношения) са познати в индуистката философия като „*надиси*". Те формират сложна мрежа от флуидни енергии и са невеществена, вътрешна, паралелна система по отношение на добре познатите ви телесни нервни влакна; така веществената нервна система може да се разглежда като проявление на скрити, вътрешни енергийни модели. За древната дума „надиси" досега няма адекватен превод на никой от европейските езици, доколкото съществуването на тази субективна система все още не се признава за научен факт. На Запад продължава да господства чисто материалистичната концепция за нервите като система, която е изградена в отговор на материалната околна среда. Идеята, че тези нерви са плътна физическа производна на вътрешния чувствителен апарат за реагиране, все още не се възприема от модерната западна наука. След признаването на тази фина (образувана от енергийни нишки) субстанция за основополагаща спрямо веществените нерви, светът на причините ще се окаже по-разбираем и изследователите ще се придвижат напред в решаването на проблема за здравето и болестта. Мрежата от надиси образува определен жизнен модел, който варира *в зависимост от лъча на личността*.

5. Надисите определят природата и качеството на нервната система, която с широката си мрежа от влакна и плексуси обхваща цялото физическо тяло. Надисите (а следователно и нервната мрежа) са свързани главно с два от аспектите на физическия организъм – със седемте главни центъра в етерното тяло (субстанциалното тяло, което е в основата на плътния физически механизъм) и с гръбначния стълб и главата. Винаги трябва да се помни, че етерното тяло е физическо, макар и съставено от по-фин материал, който не може да се види и пипне. То е направено от *субстанция*, или от това, което „*суб—стои*" [стои под – бел. ред.], или е в основата на всяка част и частица от плътния физически носител. Този факт в бъдеще ще привлече вниманието на лечителите и просветените медици на Новия Век. След признаването на връзката между надисите и нервите и тяхното общо отношение към центровете и гръбначния стълб, ще станем свидетели на велика революция в медицината и психиатрията. Експериментално ще бъде доказано, че колкото по-тясно е взаимодействието между тях (надиси и нерви), толкова по-бързо ще се овладява болестта.

6. Надисите във физическото тяло съответстват на живота (или духовния аспект), а нервите са съответствие на душата (или качествения аспект). Ендокринната система е проявление едновременно и на двата и съответства на формата (или материалния аспект). Тези три фактора – надисите, нервната система и жлезите – са материалните съответствия на трите божествени аспекта; те езотерично им откликват и правят физическия човек такъв, какъвто е. Тези три групи от своя страна са обусловени (чрез седемте центъра) от астралното или менталното тяло, от интегрираната личност или от душата, която започва да използва личността като проводник и преобразувател, а в края на Ученичеството – от монадата, която използва *антакарана* като саморъчно направена пътечка за пряк достъп до седемте центъра и чрез тях до троичната система от надиси, нерви и жлези.

7. Тези три големи системи отразяват във физическото тяло състоянието и степента на развитост на центровете. Те представят живота, качеството и енергията и ги подават чрез кръвоносната система към всички части на организма. Съвременната наука вече признава, че кръвта пренася определени елементи, изработени от жлезите, но все още отказва да приеме, че връзката между жлезите и центровете се осъществява чрез междинните системи от надиси и нерви. Следващата голяма крачка в медицината ще бъде признанието, че етерното тяло е физическа субстанция, която е в основата на плътната материя [веществото – бел. ред.].

8. Когато всички центрове бъдат пробудени, нервната система ще стане високо електризирана и бързо ще реагира на енергията, предавана чрез надисите; резултат от това ще бъде една добре уравновесена ендокринна система. Разливащите се по цялото тяло виталност и живот ще бъдат с такава мощност, че физическото тяло автоматично ще стане устойчиво спрямо болестите – както към вродените и наследените, така и към тези от групов характер. Тук говоря за бъдеща вероятност, а не за близка възможност. След време тези три системи ще бъдат великолепно координирани и психически отзивчиви към вътрешните модели (надисите) и енергийните центрове и съзнателно интегрирани с душата, а тя чрез антакарана – с жизненото начало.

9. При сегашното си неравномерно развитие някои от центровете са напълно пасивни, други са превъзбудени, а тези под диафрагмата са свръхактивни. Така на практика в едни зони на тялото надисите се намират в зародиш, а в други области са пренаситени с енергия, която не може да протича, защото някой от центровете по пътя ѝ все още не е пробуден или ако е пробуден – има слабо излъчване. Тази обща неравномерност оказва голямо влияние върху нервната система и жлезите, като ги довежда в някои случаи до превъзбуда, а в други – до потиснато състояние, недостиг на жизнеспособност и други болестотворни реакции. Те възникват както в самото тяло, вследствие на вродени (присъщи) или наследени тенденции и предразположения на телесните тъкани, така и като резултат от излъчването или липсата на излъчване от страна на центровете, които въздействат на организма чрез мрежата от надиси. Възможно е, от трета страна, заболяванията да бъдат предизвикани и от външни въздействия или контакти (инфекциозни и заразни болести или епидемии), на които субектът не е в състояние да се противопостави поради неразвитостта на центровете си.

10. Да обобщим: болестите, физическото безсилие (с изключение на нещастните случаи и състоянията, породени от планетни условия, опасни епидемии и войни) и многото други различни аспекти на лошото здраве пряко зависят от състоянието на центровете, защото именно те определят активността или пасивността на надисите, които на свой ред влияят върху нервната и ендокринната система, а кръвообращението носи голямата отговорност за доставянето на всичко необходимо до отделните части на тялото.

СЛЕДСТВИЯ В СПЕЦИФИЧНИТЕ ОБЛАСТИ

Сега ще разгледаме някои следствия от гореизложените факти и тяхното влияние в областите (управлявани от съответните центрове), където възниква болестта.

Протичащата през центровете, надисите и нервите енергия оказва мощно въздействие върху ендокринната система и кръвообращението. Така разпределена, тя прониква до всички части на физическия носител, до всеки орган, клетка и атом и специфично разбужда някои органи в главата, гърлото и туловището. Именно качеството на въздействащата върху тялото енергия предизвиква и усилва, или облекчава и отстранява болестта. Тук нямам предвид трите главни и присъщи (ако мога така да ги нарека) заболявания – рака, венеричните болести и туберкулозата. Тях ще разгледаме по-късно, доколкото те имат глобално разпространение, заложени са в самата субстанция на всички форми и са отговорни и за множество по-леки, съпътстващи заболявания.

Тези свързани с мозъка заболявания, които неопределено наричаме умствени, са все още слабо изучени. В последната коренна раса – тази на атлантите, менталните усложнения са били рядко явление. Умствената природа тогава е била неподвижна и почти липсвала стимулация от менталните равнища през теменния център към епифизата и мозъка. Имало е малко проблеми с очите и носа, защото центърът аджна е бил непробуден, а третото око бързо е загубило своята активност. Аджна е орган на интегрираната личност, той е инструмент за управление и е тясно свързан с хипофизата и с двете очи, както и с цялата предна страна на главата. Във времената на Атлантида интеграцията на личността е била като цяло непозната, освен в случаите на ученичество или посвещение, като цел на тогавашния посветен и признак на достижението му е било достигането на тройна интеграция. Днес целта е значително по-високото сливане на душата с личността. От енергийна гледна точка това включва формирането, активността и съответното взаимодействие между следните триъгълници на сила:

I. **1.** Душата, духовният човек в неговия собствен план.

2. Личността, троичният интегриран човек в трите свята.

3. Теменният център.

II. **1.** Теменният център, точката на второто сливане.

2. Центърът аджна, точката на първото сливане.

3. Центърът в продълговатия мозък, който контролира гръбначния стълб.

III. 1. Епифизата, като материализация на теменния център.

2. Хипофизата, която е свързана с центъра аджна.

3. Каротидната жлеза, като проявление на третия център в главата.

Всички тези троичности вътре в главата образуват механизъм, чрез който:

1. Душата контролира своя инструмент – личността.

2. Личността насочва дейността на физическото тяло. Гръбначният стълб (каналите *ида*, *пингала* и *сушумна*), двете очи и цялата мозъчна тъкан могат да бъдат възприемчиви и стимулирани или невъзприемчиви към тези енергии. В случай на невъзприемчивост цялата тази област в духовен смисъл остава инертна и фокусът на енергията се намира на друго място.

При дисбаланс и неправилно използване, както неподвижността, така и стимулацията водят до физиологични и психични усложнения. В нашата арийска епоха ще бъдем свидетели на растящ брой мозъчни заболявания, умствена неуравновесеност и проблеми с очите дотогава, докато природата на центровете, типа на нахлуващите сили и тяхното регулиране не се признаят и не се подложат на внимателни научни изследвания. Тогава ще станем свидетели на бързото развитие на науката за регулиране на енергиите, а междувременно умствените заболявания, неврозите, безумието, задълбочаващият се дисбаланс на жлезите с вътрешна секреция все по-често ще напомнят за себе си. Сега на Запад се знае малко за тези методи на контрол и лечение, а на Изток, където все пак има знание по горните въпроси, не се прави почти нищо поради разпространената там апатия.

Гръбнакът е канал, чрез който интегрираната личност, действаща под *съзнателното* ръководство на душата, енергизира центровете и разпределя енергията към различните части на тялото. Говоря не за костната структура на гръбнака, а за гръбначния мозък с езотеричната му съставяща и за нервите, които излизат от него. Съзнателният и планомерен езотеричен контрол върху енергиите днес почти не се среща, освен при посветените и у някои напреднали ученици. Човешкият организъм е изпълнен с различни задръствания, блокировки, несъбудени области, недостиг на жизненост и затруднен енергообмен, които водят до обща стагнация; или обратно – наблюдаваме преждевременно събуждане, хронична превъзбуда и твърде висока вибрация на центровете, които водят до свръхактивност на управляваните от тях атоми и клетки. Всичко това, заедно с други неспоменати състояния, поразява нервната система, въздейства на жлезите и поражда една или друга форма на психични усложнения и болести. Разгледайте следната опростена, но многозначителна схема на гръбначния стълб и главата, представени от гледна точка на центровете и жлезите:

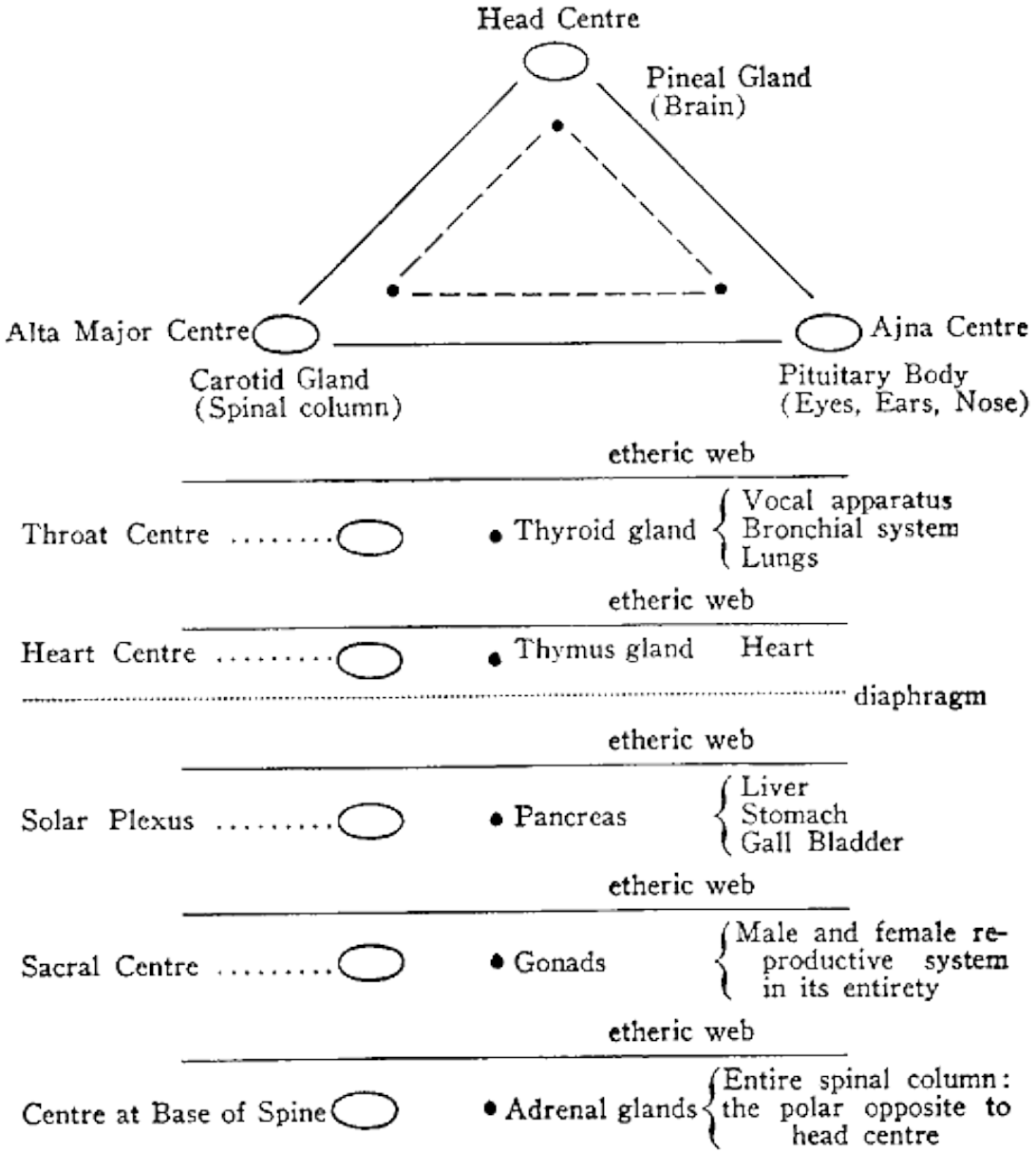
Head Centre
Pineal Gland
(Brain)
Alta Major Centre
Ajna Centre
Carotid Gland
(Spinal column)
Pituitary Body
(Eyes, Ears, Nose)
etheric web
Throat Centre
Thyroid gland
Vocal apparatus
Bronchial system
Lungs
etheric web
Heart Centre
Thymus gland
Heart
diaphragm
etheric web
Solar Plexus
Pancreas
Liver
Stomach
Gall Bladder
etheric web
Sacral Centre
Gonads
Male and female reproductive system in its entirety
etheric web
Centre at Base of Spine
Adrenal glands
Entire spinal column: the polar opposite to head centre

Виждате, че далакът не фигурира в тази схема. Неговите функции са твърде специфични, доколкото той е център на виталността, свързан с планетната жизненост и слънчевото излъчване. Неговата дейност в никаква степен не е контролирана от гръбнака. Трябва да се разбере, че тази диаграма е опит само за графично изобразяване на центровете, на свързаните с тях жлези и на органите, които се намират под техния общ контрол, и няма претенции да представя точната картина на анатомичните и физиологични връзки в организма.

Центърът в основата на гръбнака има уникална функция. Той е източник на живот за субстанцията и за цялата физическа тъкан на организма. Двата центъра (теменният и този в основата на гръбнака) ще представят в съвършения човек великата двойственост на духа и материята; постигайки съвършена хармония, те ще контролират и управляват цялостната ориентация на проводника на душата. Така (в резултат от третото велико сливане), духовният аспект на човешкото същество ще постигне съвършена самоизява чрез съединените монада и личност. Тогава материалният човек ще откликва и на двете – чрез теменния център (за монадата) и чрез центъра в основата на гръбнака (за духовно енергизираната личност). След това двата центъра ще постигнат пълно взаимодействие и така ще могат най-адекватно да изразяват истинската природа на духовния човек.

Духовните лечители трябва да имат максимално ясна представа за това кои области на тялото (с техните потенциално застрашени от заболяване органи) от кой точно енергиен център се управляват. Здравето на тези органи в голяма степен зависи от центровете, които въздействат на жлезите и чиято енергия се разлива по цялото тяло. Пълният и балансиран приток на енергии от даден център към контролираната от него област повишава устойчивостта ѝ спрямо болестите; и обратно – там, където има неразвити или неуравновесени центрове, отсъства дори нормалната съпротивителна способност. Процесът на лечителството в Новия Век ще започва с точно планирана работа с центровете, като лечителското изкуство ще има по-скоро превантивно—профилактичен, отколкото терапевтичен характер. Ударението ще се слага върху енергийните центрове и потоци и върху насочването на енергията към органите, които се намират в сферата на влияние към съответния център. Изучаването на жлезите (което се намира все още в зародиш) ще открие поле за голяма експериментална работа и ще доведе до изясняване на тяхната връзка с центровете. От гледна точка на езотериста, който признава *факта* за съществуването на центровете, жлезите са основен и определящ фактор за здравето като цяло. Те са не само индикатор за психичното развитие на индивида, разбирано в по-широк смисъл, но и оказват (както това се допуска от ортодоксалната медицина) мощно влияние върху целия организъм, което се разпростира чрез кръвоносната система до най-отдалечените части на тялото. Жлезите са резултат от работата на центровете; те са първите, последните и постоянните *следствия от вътрешни предразполагащи причини* и именно с помощта на центровете и свързаните с тях жлези душата оформя този веществен апарат, който наричаме физически човек.

Всеки практикуващ лечител трябва внимателно да изучи тази група от взаимосвързани фактори, защото рано или късно ще му се наложи да работи със своите собствени центрове, поставяйки ги във връзка с тези на пациента, чиито страдания той се опитва да облекчи. Следователно лечителят трябва винаги да отчита следните три фактора: **а)** *центровете*; **б)** свързаните с тях *жлези*; **в)** и групата *органи*, за които те заедно отговарят. В седемте области на тялото, които се управляват от седемте главни центъра и съответните им жлези, отново наблюдаваме принципната тройственост на проявлението:

*****

1. Живот, или дух ..... енергиен център.

2. Душа, или качество ..... жлеза.

3. Форма, или материя ..... органи от конкретните телесни области, управлявани от някой от центровете.

Това ни води до следващия закон, който лечителят винаги трябва да помни:

ЗАКОН 7:

Ако животът (или енергията) протича безпрепятствено и в правилната посока на своето предназначение (към съответната жлеза), телесната форма откликва и болестта изчезва.

Това е основен закон на лечителството, водещ към истинското изкуство за свързване на духовната енергия с живота на формата, което предопределя здравето и жизнеспособността на телесните органи. Така стигаме до следващото правило, което всеки лечител трябва да овладее. То е изразено лаконично; фразите, които съдържат напътствие, трябва да се разбират и прилагат разумно.

ПЕТО ПРАВИЛО на лечителя:

Нека лечителят концентрира необходимата енергия в подходящия център. Нека това бъде центърът, който изпитва нужда. Нека те двата се синхронизират и заедно да увеличат силата. Така очакващата форма ще бъде уравновесена в своето функциониране. Така, при правилно ръководство, трите заедно ще лекуват.

Съвременните лечители (имам предвид не професионалните медици, а многобройните мислителни школи) все още недооценяват този основополагащ фактор, независимо от многото им приказки за това, че любовта е лечебна сила. На практика те акцентират върху лечителското изкуство, разбирано като способност за установяване на технически контакт с пациента. Забравя се обаче, че този контакт трябва винаги да е мотивиран от обичта – чиста, неотразима и безкористна. Щом връзката се установи, лечителят трябва да продължи работата си научно, като прилага знанията правилно – след точно поставена диагноза, след разумно използвани модерни терапевтични методи и след осмисляне на всичко онова, което може да се заимства от изпитаната медицинска наука – едва тогава той може да започне да работи със своя собствен център, като го обедини с онзи център на пациента, който управлява поразената област или болния орган.

Енергията на лечителя, призована и насочена към пациента с любящо намерение и изкусно знание, не бива в процеса на лечение да стимулира или да поразява неговите собствени (на лекуващия) жлези и органи. Лечителят трябва да се научи да се изолира от насочваната към пациента енергия. Необходимо е той просто да я съедини с енергията на този център на пациента, който управлява засегнатата област; така съответната жлеза на страдащия човек ще получава двойна порция енергия (или ще ѝ се отнема такава в зависимост от диагнозата), а кръвообращението ще пренася до болните тъкани всичко необходимо за лечението.

С тези напътствия ви давам много храна за размисъл; тук подчертах един от аспектите на научното езотерично лечителство, който досега не е предлаган на вниманието на изучаващите. Искам да ви помогна да си представите принципния механизъм на процеса и да разберете как се изменя връзката лечител – пациент, когато първият премине от етапа на любов (изпращане на любов и разглеждане на пациента в светлината на любовта) към научния подход за усилване на собствената духовната енергия на пациента. Така лечителят дава възможност на пациента сам да осъществи, съзнателно или не, своето собствено излекуване.

Следователно имаме лечител, пациент и резервоар от духовна енергия, плюс научен процес за привеждане на тези три компонента в тясна лечителска връзка. Това се осъществява чрез активния център на лечителя, ответния център на пациента и насочването (чрез волеви акт на лечителя или групата лечители) на обединени потоци от специфично необходимата енергия към болното място. Това по принцип се извършва чрез съответната жлеза, но има и изключения.

Ако размислите над това, вероятно ще се убедите в простотата на този основан върху любящото намерение процес, който изолира поразената област, отъждествява се с духовния енергиен център на пациента и насочва слетите енергии.

СЛЕДСТВИЯ ОТ НЕДОСТАТЪЧНОТО СТИМУЛИРАНЕ ИЛИ ОТ ПРЕВЪЗБУЖДАНЕТО НА ЦЕНТРОВЕТЕ

Продължаваме да изучаваме центровете и тяхната връзка с плътното физическо тяло. Вече очертахме сферите им на влияние и разгледахме посредничеството на жлезите с вътрешна секреция. Убедихме се, че двата основни предразполагащи фактора за болестите на физическото тяло са недостатъчното възбуждане на центровете или обратното – тяхната свръхстимулация. Това допълва предишните ми бележки, че има три типа присъщи на самата субстанция болести, които създават основната болестна предразположеност на физическото тяло: ракът, сифилисът и туберкулозата (на тях ще се спра по-късно). Сега само ще посоча, че именно състоянието на центровете играе основната роля за възникване на повечето заболявания; то открива входа за инфекциите, които при други условия не биха предизвикали проблеми, и създава благоприятни условия за развитието на присъщите за телесната ни природа болести. Оттук можем да изведем твърдението, с което медиците впоследствие изцяло ще се съгласят, че самопораждащите се болести, (ако мога да употребя тази странна и неадекватна фраза), които не са резултат от заразяване, инфекция или нещастен случай, се предизвикват от нарушената, ограничената, недостатъчната или прекалената дейност на ендокринната система, от нейната недоразвитост или свръхразвитост. Системата на жлезите с вътрешна секреция оказва (чрез кръвообращението) хормонално въздействие върху всяка част от физическия организъм и затова с основание може да се каже, че при съвършено равновесие и правилно функциониране на ендокринните жлези в тялото няма да има болни места. Ключът към великолепното здраве, което е присъщо за Учителите на Мъдростта, се крие в пълния Им контрол върху центровете, чието балансирано приемане и разпределяне на енергиите оказва благотворно влияние върху цялата ендокринна система. Така всяка част от тялото получава точно необходимите ѝ жизнени сили, които я поддържат в отлично състояние.

Нервната система е енергиен разпределител и свързващо звено между центровете и съответните им ендокринни жлези. Тук се срещат някои трудности: неадекватен приток на енергия – някои центрове получават недостатъчно, а други прекалено много; неравномерно разпределение из тялото на получената енергия – едни центрове са пасивни и невъзприемчиви, а други са преждевременно развити и пропускат към управляваните от тях области прекалено много сила. Според теорията и практиката на езотеричната медицина именно гръбначномозъчният аспект определя и управлява цялата нервна система, защото благодарение на него центровете влияят върху физическия организъм и го снабдяват с необходимата му жизнена енергия. Така нервната система постепенно става отзивчива (чрез седемте центъра) към седемте главни енергии, или седемте лъчеви сили.

У нито едно човешко същество, с изключение на Учителите, не е налице пълно пробуждане, правилно функциониране и тясна енергийна връзка между всички центрове. Нервната система на хората все още е недостатъчно възприемчива към центровете. За това има две причини, свързани с гръбначномозъчната система.

1. Когато ученикът започва своето обучение, теменният му център все още не е пробуден или е развит съвсем слабо.

2. Протичането на енергиите през главата към центровете по дължината на гръбнака е неравномерно, защото е неравномерен общият енергиен приток, а и свързващите етерни дискове между центровете все още не могат да осигурят пропускането на достатъчно количество енергия.

Трябва да се помни, че в началото активността на центровете се определя от вродената жизненост на самия организъм. Тогава фокусът на възникващия живот се намира в центъра в основата на гръбнака, но това често се забравя от езотеристите. Именно чрез този център се разгръща животът на самата материя; това е животът (енергията) на Светия Дух, на третия аспект, който подхранва всеки атом в тялото. Процесът на оживотворяване на физическата форма започва от вътреутробното развитие; след раждането към този тип сила се прибавя и притокът (чрез далака) на планетната прана, или виталната енергия на самия планетен живот. Това е съществен свързващ орган между живота, присъщ на самата материя (разглеждана като микрокосмос), и планетния живот.

В хода на еволюцията към тази сила бавно се присъединява и притокът от „качествена" енергия, която показва нивото на съзнание, достигнато от определения човек, и типа на неговия душевен лъч. Този приток постъпва от втория божествен аспект, от душата, или от вътрешния Христос. За двата центъра в главата трябва да се каже следното:

1. Аджна, фокусираният между веждите център на личността, влияе пряко върху хипофизата и обуславя цялостния живот на интегрирания троичен организъм, т. е. на материалния проводник, чрез който съзнанието по необходимост трябва да се прояви – физически, емоционално и ментално.

2. Теменният център (наричан в индуистката философия „*хилядолистен лотос*") въздейства на епифизата и е свързан с живота на душата, а след третото посвещение – с този на монадата. Той подава към центровете енергията на трите главни типа духовно битие, спрямо което трите сили на личността представляват отражения или физически компоненти.

По-късно, когато енергията на първия (духовния) аспект, или този на Отца, стане достъпна, тя ще потече надолу през теменния център към центъра аджна, като обедини енергиите на личността и на душата. След това чрез акт на волята тя ще се спусне по гръбнака, минавайки през тиловия център, който управлява каротидната жлеза. Протичайки по дължината на гръбначния стълб, тя ще оживотвори два от аспектите на центровете, а щом стигне до основата му, ще се съедини със скритата там енергия на самата субстанция

и така ще реализира съюза на трите божествени енергии и тяхното проявление у човека. Тогава съединените енергии ще се устремят нагоре по централния гръбначен канал и ще енергизират третия, или висшия аспект на центровете. Така всички центрове получават пълното си изражение, отпадат повечето ограничения, всяка част от тялото се оживотворява; физическото съвършенство става факт, допълнено от цялостното изражение на просветленото съзнание.

Тогава нервната система преминава под пълния контрол на духовния човек, а кръвообращението се пречиства и се превръща в свободен и ефективен канал за циркулация на синтезираните от ендокринните жлези продукти. Това е езотеричното значение на библейския израз „*Кръвта е живот*", както и на думите „*спасен с Христовата кръв*". Трябва ли да пояснявам, че човек се спасява не с кръвта на разпънатия преди 2000 г. Иисус Христос, а с одухотворяващата кръв на тези, в които животът, съзнанието и качеството на Христос е намерило съвършеното си изражение! По-късно, когато природата на вътрешния Христос се прояви чрез личността напълно, спонтанно и автоматично, трите огъня на творческия процес – огънят на материята, на душата и електричният огън на духа – се съединяват и така по съвършен начин на Земята се проявява физическият, емоционалният, умственият и духовният живот на въплътения Син Божи – Христос.

Това разбиране остава недостъпно за мнозина, особено за представителите на Менталната наука и за радетелите на Християнската наука. Вместо да насочат усилията си към постигане на чист живот в името на Христа и да действат като служители и канали на любовта и доброто за своите събратя, давайки пример за осъзнаване на целостта, те се концентрират (ментално и вербално) върху твърденията за бъдещото съвършенство, разбирано главно като постигане на добро здраве и физически комфорт. Те смятат за свое право и дълг да се ограничат с тези твърдения, вместо да се заемат с тежката работа по създаването вътре в себе си на необходимите условия, които ще направят възможно присъствието на божествено проявения Христос. Такива хора трябва да помнят, че доброто здраве е закономерен резултат от невредимостта на вътрешното съзнание (а в повечето от тях преобладава острият дух на критицизма), и то при условие, че се откъснат от низшето си „аз" в трите свята и се „фокусират на небето, давайки възможност на божествения син на човечеството, който е и Син Божи, да въплъти божествения живот на земята" – както обичал да казва един отдавна забравен християнски мистик. Неговите думи ми бяха припомнени от Учителя Мориа, за да може тази дълбока мисъл да освежи нашето съзнание.

Не по-малко се заблуждават и представителите на една друга мислителна школа, който без основание се смятат за окултисти. Те работят, или по-точно претендират че работят с центровете, но за тяхно щастие природата често ги спасява от тях самите. Тези хора съзнателно се опитват да разбудят центровете, да изгорят предпазните етерни дискове и да издигнат огнйовете на материята преди огънят на духа да се е съединил с този на душата. Така те стават жертва на преждевременното разгаряне на огнйовете на субстанцията, преди да е постигнат общ баланс на силите. Това предизвиква различни видове невроза, сериозни патологични отклонения, болести и дори безумие. Някои жлези се превъзбуждат, а други остават пренебрегнати; така цялата ендокринна система и зависещата от нея

нервна дейност изпада в абсолютно неуравновесено състояние.

Учениците трябва да се научат да насочват вниманието си към реалността и към факторите от първостепенно духовно значение. Само при това условие протичането на енергиите в главата, правилната работа на гръбначния стълб с неговите „нанизани центове" и пробуждането на центъра в основата на гръбнака (с последващото му сливане с висшите енергии) ще се осъществят автоматично и напълно безопасно.

Така ще се постигне правилен ритъм на ендокринните жлези и свободна и безопасна дейност на поставената под контрол нервна система; енергиите, излъчвани от центровете и протичащи по надисите, безопасно ще се съединяват и ще функционират съгласувано в тялото. Ученикът ще се характеризира не само с напълно пробудено съзнание и интелектуално възприемчив мозък, но и с устойчив приток на духовен живот. Единствено тогава ще стане възможно постигането на съвършеното равновесие и здраве, присъщи за Учителите на Мъдростта.

Знанието за ендокринните жлези (или жлезите с вътрешна секреция) е все още в своя зародиш. Наистина, за щитовидната жлеза и за тези, свързани със сакралния (кръстния) център, се знае доста, но и досега официалната медицина не признава, че те са обусловени от активността или пасивността на центровете, както и че между сакралния и гърления център съществува пряка взаимозависимост. Нещичко е известно за хипофизата, но нейното изключително влияние върху психологичната реакция на индивида не се осъзнава достатъчно. За епифизата и за тимуса сега не се знае почти нищо, защото теменният и сърдечният център остават непробудени у слаборазвития и дори у средния човек. Това, че е събрана достатъчно информация за влиянието на щитовидната жлеза и за сакралния център като източник на физическото творчество, се обяснява с факта, че тези два центъра са пробудени при средния индивид и когато те функционират и си взаимодействат правилно, имаме високоразвита в сексуално отношение личност с изразени творчески дарби в някоя област на изкуството. Когато центърът аджна се активизира заедно с неговата екстернализация – хипофизата, и когато връзката между трите центъра (сакрален, гърлен и аджна) се пробуди и започне да действа в съзнателен синхрон с останалите центрове – в зависимост от лъча, съзнателната цел и тренировката, – едва тогава имаме практически мистик, хуманист и окултист.

Трябва да се помни, че при кандидатите и учениците енергиите протичат между центровете двупосочно – както нагоре, така и надолу:

1. ***Течението нагоре*** предизвиква следните Преобразования:

От сакралния към гърления център – физическото възпроизводство се трансформира в художествено творчество.

От центъра на слънчевия сплит към сърдечния център – индивидуалното, емоционално съзнание се превръща в групово.

От основата на гръбнака към теменния център – материалната сила се преобразува в духовна енергия.

От всеки отделен или от всичките пет центъра на гръбнака към центъра аджна – некоординираният живот се трансформира в интеграция на личността.

От шестте взаимосвързани центъра към теменния център – личностната активност се преобразува в духовен живот.

Това е само едно принципно обобщение, доколкото разглежданият процес не се подчинява на някаква специална последователност, не преминава гладко и не спазва реда, по който бе описан. Той се проточва и обхваща много животи: отначало като несъзнателни трансформации в резултат на горчиви преживявания; по-късно като плод на съзнателни усилия; накрая, когато кандидатът е преодолял повечето етапи от Пътя, този процес става подчертано динамичен и ефективен. Петте лъча, с които ученикът трябва да работи (двата основни формиращи и трите допълнителни), оказват активно влияние; кармичните задължения също помагат или пречат, като сложността на целия този процес (в сравнително бедния опит на ученика) е толкова смущаваща, че единственото, което той може да направи, е да схване общата идея и да не обръща излишно внимание на подробностите.

2. ***Течението надолу*** предизвиква следното Превръщане:

Когато теменният център се пробуди и ученикът започне съзнателно да насочва енергиите към центровете и да управлява своя личностен живот, трябва да бъде приложен научен подход за енергизиране на центровете в точно определен ритъм, който се определя от лъчите, обстоятелствата и кармата. Така всички телесни енергии придобиват правилна духовна активност. Без да разглеждаме целия процес, ще отбележим, че насоченото надолу течение на енергиите грубо може да се раздели на три етапа:

а) Етапът на насищане с енергия (чрез гърления център) на творческия живот се характеризира със съзнателна връзка:

— между теменния и гърления център;

— между тях двата и сакралния център;

— и между тях трите взети заедно.

Правилното осъществяване на тази връзка ще реши индивидуалния проблем с пола, без да налага сдържане и потискане, като се прилага само правилен контрол, което прави от ученика творец в широкия смисъл на думата и следователно – полезен за неговите събратя.

б) Етапът на насищане с енергия (чрез сърдечния център) на така постигнатата съзнателна връзка, се отличава с тясно сътрудничество:

— между теменния и сърдечния център;

— между тях двата и центъра на слънчевия сплит;

— и между всичките три взети заедно.

Това съдейства за установяване на правилни човешки, групови и духовни отношения в цялостното жизнено проявление на индивида. Също както първият етап на регулиране на творческия живот има решаващо значение за физическото тяло, така и този втори етап оказва мощно влияние върху астралния проводник – емоционалните реакции се превръщат в стремеж към служене, егоистичната индивидуална любов се трансформира в групова, след което божествеността започва да управлява живота.

в) Етапът на насищане с енергия (чрез центъра в основата на гръбнака) на цялостния човек се характеризира с ритмично и координирано взаимодействие:

— между теменния център и този в основата на гръбнака;

— между тях двата и центъра аджна;

— и между всичките три взети заедно.

Този последен етап има голямо значение и постига своята завършеност по време на третото посвещение – времето на Преображението.

Виждате как тези три важни думи: ***Преобразуване***, ***Превръщане*** и ***Преображение*** ни насочват към целта – научното разкриване и правилното ориентиране на центровете.

Това е твърде продължителен процес, което е и мъдро, и безопасно. В резултат на неговото завършване се появява истински доброто здраве, но в преходния период често се наблюдават фази на регулиране, пренастройка и дори връщане към старото. Опасността от физически усложнения произтича от състоянието на центровете: от тяхната обособеност или взаимодействие, от тяхното неразвито, непробудено и вяло състояние или обратно – в резултат на превъзбудената им и неуравновесена активност. Ако един център е събуден преждевременно, често това е за сметка на останалите. Отличното здраве на диваците, на необразованите и простовати черноработници и селяни (състояние, което бързо преминава щом умственото развитие и еволюционният процес наберат скорост), като цяло се обяснява с пасивността на всички техни центрове с изключение на сакралния. Фактът, че те стават лесна жертва на инфекциозни заболявания, също се обяснява с тази пасивност. Развитието на емоциите и на ума води до постепенното активизиране на центровете; човекът престава да бъде просто животно. Заливайки низшата природа с неправилно насочена енергия, психичните

проблеми и емоционалните вълнения стават главни предразполагащи фактори за лошото здраве. Впоследствие силно се активизира и центърът на слънчевия сплит, като този процес преминава през четири етапа:

1. Етап на пробуждане, когато астралното тяло става все по-активно и влиятелно.

2. Етап на могъщество, при който в течение на много животи центърът на слънчевия сплит ръководи етерното тяло и човекът като цяло е подчинен на своята емоционална природа.

3. Етап, когато центърът на слънчевия сплит се превръща в разпределителен пункт за всички центрове (големи и малки), разположени под диафрагмата.

4. Етап, при който енергиите на слънчевия сплит започват да се издигат към сърцето.

Всеки от тях води до специфични физически проблеми.

Виждате, че с изключение на някои обобщения, аз не свързвам конкретните болести с определени центрове. Дотук посочих телесните области, които се управляват от центровете с неподозирана за вас сила. Споменах, че жлезите с вътрешна секреция (като материализация на центровете) са определящи фактори и че тяхната неуравновесеност, свръхактивност или недоразвитост водят до нарушения на здравето. Подчертах, че медицината на Новия Век ще отделя растящо внимание на теорията за посоката на енергиите и връзката с ендокринните жлези. В крайна сметка тя ще признае, поне хипотетично и за целите на експеримента, че теорията за енергийните центрове е правилна и че те са решаващите фактори, които определят функциите на ендокринните жлези, а последните от своя страна осигуряват защитните сили на тялото, като снабдяват кръвообращението с необходимите за здравето елементи. При хармонично развитие и правилно взаимодействие (характерно за духовния човек), те формират физиологичното и психично равновесие на цялото тяло; в противен случай жлезите с вътрешна секреция стават неадекватни на своето предназначение и не могат да предпазят организма от болестите, нито да отделят в кръвообращението необходимите за физическото тяло елементи. Така организмът губи защитните си сили спрямо инфекциите и става обект на хронични здравни проблеми, без да е в състояние да се справи с болестите, които идват отвън или присъстват латентно в самото тяло. Така често се стига до смъртоносни заболявания.

Медицината на следващия век ще се гради върху следните принципи:

1. Акцентът ще се поставя върху превантивната медицина, като опит да се поддържа тялото в необходимото равновесие.

2. Високото равнище на хигиената и добрите здравни условия ще се разглеждат като особено важни.

3. Ще започнат да се изучават начините, по които физическото тяло се зарежда с необходимите му химични елементи (науката

химия, която едва излиза от детската си възраст, ще се превърне в цветущ младеж).

4. Законите на жизнеността ще се разглеждат като първостепенни – вниманието, което вече се отделя на витамините и на слънчевото влияние, е стъпка в правилната посока.

5. Умът ще стане основен фактор за управление на центровете. Хората ще се научат да работят над тях чрез мисълта, насочена към правилно функциониране на ендокринната система. Това ще означава разумно боравене със силата на мисълта – в зависимост от случая, тя ще бъде насочвана към съответния център или ще се отклонява от него, като адекватно въздейства върху системата на жлезите, в пълно съответствие с окултния закон: „*Енергията следва мисълта*".

Предвид на това, че учениците имат по-развита ментална сила и техният лъчев тип по-лесно може да се дефинира в сравнение с другите хора, състоянието на жлезите с вътрешна секреция при тях се определя без особени затруднения, а това предполага, че те ще бъдат първите сътрудници на медиците в бъдещите научни търсения, тъй като ще успяват практически да покажат връзката на центровете с жлезите, а оттук и с тялото като цяло. Чрез концентрация и правилна медитация, осъществявани в теменния център и насочвани към един или друг от останалите центрове, учениците ще демонстрират такива неоспорими изменения в жлезите с вътрешна секреция, че медиците ще се убедят в значението и фактическото съществуване на центровете, в тяхното могъщество и във възможността да се контролира физическият организъм чрез силата на мисълта. Всичко това ще стане в бъдещето. Аз само показвам пътя на бъдещата методика, с помощта на която болестта ще бъде победена. Различните ментални школи (и в частност Християнската наука) са стъпили върху нереални и фантастични претенции и използват определено ненаучен подход. Всъщност, те акцентират върху една единствена нишка от великия процес на правилното разгръщане на живота и неговите връзки. Водени от своята мечта и видение, те не се интересуват от реалиите и здравия разум и по същество игнорират еволюционния процес.

Физиолозите и психолозите, подпомогнати от опитен окултист и ерудиран (но непредубеден) ендокринолог, в крайна сметка ще постигнат успех в борбата с много от заболяванията, които днес поразяват човечеството.

И така, първата глава от този труд беше посветена на „*психичните причини за болестите*". Ние разгледахме тази тематика както през призмата на скритите вътрешни причини, така и от гледна точка на главните физически фактори – жлезите с вътрешна секреция. Сега можем кратко да разгледаме и някои много по-окултни причини, произтичащи от груповия живот на човечеството и от неговите кармични отговорности. Така навлизаме в сферата на същинското окултно знание и езотерична информация, която е много по-трудна за възприемане от ортодоксалния мислител.

ГЛАВА II

ПРИЧИНИ, ПРОИЗТИЧАЩИ ОТ ГРУПОВИЯ ЖИВОТ

Основните болестотворни причини бяха разгледани през призмата на нашата арийска раса и съвременното човечество; те са предимно астрални и могат да се приемат за атлантически по своя произход. Накратко разгледахме и някои болести, произтичащи от менталния план; те са по-специфични за арийската раса и включват заболяванията, от които страдат учениците. Инфекциозните и заложените в планетната субстанция болести оказват мощно въздействие на тези раси (те и досега са сред нас), които са най-древни на нашата планета и са свързани с отмиращите лемурийски типове.

В този трактат нямам за цел да разглеждам човешката физиология и патологията на болестите. Опитах се да посоча произхода на някои видове заболявания и да привлека вниманието ви към изключителната важност на ендокринната система и (доколкото това е уместно и разумно) да свържа някои от източните теории за центровете със западните научни открития. По-късно ще очертая онези главни условия, чиято промяна ще направи правилното лечение възможно, както и методите, които ще подпомагат процеса на възстановяване и ще позволят на лечителите да действат в съответствие с реалностите на болестта.

Проблемът за болестите днес е от изключителна важност, защото арийската раса, която сега доминира на планетата, носи първото истинско проявление (във външния физически план) на основния синтез на човечеството, който в най-добрия си вариант ще има изключително значение за следващата коренна раса – шестата. Браковете обаче между представители на различните нации и раси – а това са хиляди години смесване на кръв в резултат на миграции, пътешествия и различни религиозни влияния – са довели до това, че днес чисти расови типове няма.

Това е много ясно изразено, особено ако вземем предвид дългата човешка история. Половите отношения не познават непреодолими прегради и днешните хора носят наследствените черти и кръвта на всички раси; в резултат на световната война (1914 – 1945 г.) този процес ще се усилва [авторът разглежда двете световни войни като фази на една война – бел. ред.]. Това развитие несъмнено е част от божествения план, колкото и нежелателно да изглежда то за онези, които идеализират чистотата на родствените връзки. Това, което е отредено, се сбъдва – то не може да бъде избегнато. Потребността от партнйорски отношения рязко се засилва в следните случаи: *първо*,

когато хората се отделят от фамилната си среда и усетят за пръв път пълната самота, при която изчезват обичайните навици и сдържаност, наложени от семейните отношения и националните стандарти; *второ*, когато опасността от смъртта стане постоянен фактор и голямата ценност засенчи малките ценности, условности и нагласи; *трето*, когато физическият организъм в резултат на тренировки, научен подход и правилно хранене достига до степен на висока физическа активност. Тук говоря за физическа, а не за менталната активност, която може да съпътства (или не) първата.

В подобни моменти животинските инстинкти стават много силни, центровете под диафрагмата рязко се активизират, страстите превъзбуждат слънчевия сплит, а когато човешката воля е призована да преодолее някаква опасност, центърът в основата на гръбнака задейства надбъбречните жлези; тогава волята за живот и съпътстващата я воля за увековечаване и продължаване на живота чрез своите деца става доминираща. Към това трябва да се добави основният съпътстващ фактор на войните (който е воля на самата Природа и е съобразен с някои божествени закони), насочен към компенсиране на загубите на въплътени форми със свеж приток на живот във форма, като по този начин се осигуряват тела за следващия прилив на „**АЗ**"-ове и се продължава човешката раса на Земята.

Тези явления винаги се наблюдават по време на войни, особено при световни войни. Армиите са навсякъде; расовата миграция е универсален фактор, както поради военната необходимост, така и за спасяване на гражданското население. Глобалното придвижване на милиони хора е един от основните фактори за формирането на новата цивилизация. Неговата важност се определя от това, че след няколко десетилетия човечеството ще представлява хибридна раса, плод на сексуалните връзки на представители от всевъзможни нации; белите бащи ще имат физическа връзка с жени от всякакъв азиатски или африкански произход, в резултат на което ще се осъществи смесването на кръвта. Ако бъде признато и правилно управлявано и развито, то ще изрази в зачатъчен вид природата на шестата коренна раса, която ще представлява истинско Човечество, без расови и национални бариери, без т. нар. „чиста кръв" и претендиращи за изключителност касти. Да, то ще бъде с нова и силна жажда за живот, като резултат от сливането на силната природа със слабите, изнемощели типове, както и от смесването на новите расови черти с по-развитите стари. Аз не давам сведения как точно ще се случи това. То би могло да се осъществи и без войни, по пътя на убеждението, че всички хора са равни и хумани и че смесването на расите ще се отрази благоприятно при решаването на световните проблеми; последните войни обаче ускориха този процес и войниците от всички армии по света имаха физическа връзка с жени от различни раси, цивилизации и цвят на кожата. Независимо дали това се приема за правилно или неправилно от гледна точка на етиката и морала на наблюдателя, то ще доведе до съвършено нова ситуация, с която бъдещият свят е длъжен да се справи. Така постепенно ще отпаднат националните предразсъдъци и расовите бариери (в началните етапи първото оказва по-голямо въздействие, отколкото второто) и в хода на промените през следващите сто години неизбежно ще възникне едно по-хомогенно човечество. Много от господстващите днес представи и обичаи ще изчезнат и на тяхно място ще се утвърдят непознати досега типове, качества и характеристики.

Дали този световен процес се харесва на консервативните и на т. нар. „високоморални” хора, няма никакво значение. Той е факт, който всекидневно се обогатява и развива, и така физически ще предизвиква дълбоки изменения. Подобни междурасови и смесени кръвни връзки винаги са съществували, но в ограничени мащаби; разликата е, че днес те се осъществяват в широк план. За да посрещне резултатите от това развитие, човечеството трябва да премине през определена подготовка.

Както ви е добре известно, преобладаващите в наши дни заболявания са следните:

1. Различните сърдечносъдови заболявания, които засягат предимно по-еволюиралите хора.

2. Психичните отклонения и умопомраченията.

3. Ракът, широко разпространен сред всички типове съвременни хора.

4. Социалните (сифилисни по природата си) заболявания.

5. Туберкулозата.

Тези болести имат две основни окултни причини: *първо*, тясната взаимовръзка между хората при съвременния начин на живот и струпването им в големи населени центрове; *второ*, (малко осъзнаван факт) древната и наситена с много микроби и отпадъци почва, върху която човечеството живее. Благодарение на удивителната си имунна способност човек непрекъснато се съпротивлява на всякакви болести, в това число: тези, които са резултат от контакта с останалите хора; други, които по всяко време на денонощието се носят из атмосферата; трети, които скрито присъстват в самото физическо тяло; и четвърти (наследени), към които индивидът има постоянна предразположеност. Борбата на човека за неговото здраве е непрекъсната и безкрайна и включва целия спектър от обикновената отпадналост и умора, през общата склонност към простуди, до тежките заболявания със смъртен изход.

За опитния окултен наблюдател нещата изглеждат така, сякаш човечеството (като цяло) бавно се движи под тежестта на плътна сянка, части от която засягат различни области от тялото на всеки човек. Една от целите на Новия Век е да „прогони сянката и да дари на хората добро здраве”. Тази сянка прониква и в минералното царство, поразява растителното, а оттам достига и до животинското царство; тя е една от основните причини за всичко, което може да се дефинира като „грях” (учудващо твърдение, нали?). Сянката е плодотворен източник на престъпления и този факт трябва да се приеме и добре да се анализира – рационално, интелектуално и духовно. Ще са необходими всички изброени фактори, за да успее човечеството да се въздигне от тъмата на болестите до сферите на доброто здраве. Някои от Учителите работят над този проблем, като отчитат връзката му с останалите царства на природата, защото за човечеството няма истинско спасение, докато неговото обкръжение тъне в сянката на болестта.

Много от това, което бих могъл да кажа в тази връзка, ще прозвучи фантастично и ще предизвика иронична усмивка у скептичния

учен. Съвременните научни теории за произхода на болестите, на микробите [с този термин авторът обозначава цялата гама от растителни и животински микроорганизми – бел. ред.] и подобните им болестотворни организми като цяло са правилни, но само ако се помни, че те са резултат от причини, до които изследователят не може да проникне; причини, скрити в историята на самата планета и на еволюцията на човешките раси – една тематична област, в която сега господстват догадки и предположения.

1. *Болести на човечеството, наследени от миналото*

Преподаваната днес история разполага с данни за твърде кратък период от време и само просветлените историци и учени могат да погледнат много милиони години назад. Почти нищо не е известно за човешките раси, живели в онези далечни времена – нищо не се знае за цивилизациите, процъфтяващи в ранната атлантическа епоха преди 12 милиона години; нищо не се знае за още по-древната лемурийска цивилизация, съществувала преди повече от 15 милиона години; нищо не се знае и за онзи потънал в мрака на вечността период, който е съществувал преди 21 млн. години, когато хората са били в толкова тясна връзка с животинското царство, че по-скоро са отговаряли на тромавото наименование „животински човек".

В този необозрим период от време мириади [несметен брой – бел. ред.] човешки същества са живели, обичали и събирали опит; земната прах е поглъщала техните тела, като всеки е оставял в нея по нещо от това, което е придобил по време на жизнения си опит, но което се различава от другото, натрупано от живота на душата в нейния собствен план. Външно придобитото е изменяло атомите и клетките на физическото тяло, а когато е идвал часът – се е връщало отново в земята. Всяка напуснала тялото си душа периодично се е завръщала на планетата и милиардите днешни хора на практика са същите онези, които са съществували в късната атлантическа епоха. Като венец и висш продукт на тази емоционално развита раса, сега те донасят със себе си предразположенията и вродените наклонности, усвоени в предишните им съществувания.

Затова трябва да се помни, че физическите тела, в които е въплътено днешното човечество, са продукт на много древна материя и че тази субстанция е нюансирана и дефинирана от миналата си история. Към това трябва да добавим още две положения:

Първо, въплътяващите се души привличат към себе си този тип материал, от който им предстои да си направят външните обвивки, и той неизбежно ще откликва на определен аспект от тяхната фина природа (например, ако те се ръководят от физическото желание, материалът на техния физически изразител активно ще реагира на този стремеж).

Второ, всяко физическо тяло носи в себе си семената на неизбежното възмездие в случай че неговите функции се използват неправилно. Великият изначален грях в лемурийските времена е бил сексуален по своята природа и се е обуславял не само от вродените тенденции, но и от изключително многобройното население на тази цивилизация и близката ѝ връзка с животинското царство. Произходът на сифилисните заболявания датира от тази епоха.

В умовете на невежите битува „възхитителната" идея, че примитивните раси са били застраховани от този тип зараза и че многобройните венерични заболявания са проблем предимно на развитите цивилизации. От окултна гледна точка това не е вярно и истинското знание ще опровергае подобни твърдения. В детството си расите са злоупотребявали с безразборни полови връзки и са се отдавали на редица извращения, за които в една от най-древните книги, запазени в архивите на Учителите, четем: „Земята взе своята дан и земя към земя, поругана и нечиста, се върна в земята; така порочният живот проникна в изначалната чистота на древната майка. Порокът лежи дълбоко в почвата, като понякога приема форма и само огънят и страданието могат да очистят майката от това зло, с което я дариха децата ѝ."

Лемурийската раса на практика се е самоунищожила в резултат на злоупотреба със сакралния център, който по онова време е бил доминиращо активен. В атлантическата епоха главна цел на „нахлуващия огън" е станал центърът на слънчевия сплит. Ако работата на Йерархията в лемурийските времена е целяла да научи младото човечество да разбира природата, значението и смисъла на физическия носител, то в следващата раса вниманието е било пренесено върху емоционалния проводник, а в нашата арийска раса с предимство се стимулира умът. Посветен в лемурийската епоха е бил онзи, който е постигал пълен контрол над тялото и *хата йога* тогава е била прогресивна духовна практика. След време тя е била заменена от *лайа йога*, която е довела всички центрове на етерното тяло (освен гърления и теменния) до висока функционална активност. Това обаче е друг тип активност (в сравнение с възможната днес), защото трябва да се помни, че в онези времена учителят не е притежавал толкова развито разбиране, както днешните учители, като това твърдение, разбира се, не се отнася за тези Учители, Които са дошли в зората на историята от други сфери и системи, за да ускорят развитието на „животинския човек" и на примитивното човечество.

<A> Венерични и сифилисни заболявания

Успоредно с активността на Великата Бяла Ложа, своята дейност са развивали и тъмните сили. Тяхното влияние е минавало през сакралния център и е довело до порочна ситуация, при която жизнената устойчивост на човешкото тяло е била намалена за сметка на прекалено засилената сексуална потребност, изкуствено предизвикана от черната ложа чрез стимулиране на сакралния център; така са се появили много отвратителни брачни съюзи и широки порочни връзки.

Тогава планетарният Логос е наложил един нов велик природен закон, изразен (много неточно) с думите: „За греховете в които е грешна, душата ще умре". По-правилно е било да се каже: „Този, който злоупотребява с построеното, ще го види лишено от вътрешни сили".

Подчинявайки се на порочните импулси на животинската си природа, представителите на лемурийската раса постепенно са започнали да боледуват от най-ранния вид венерични заболявания; в крайна сметка цялата раса е била покосена от тях и е измряла –

природата е взела своята дан, като е поставила безжалостна цена. Ще попитате как тези ранни обитатели на нашата планета могат да бъдат държани отговорни за своите действия, след като няма грях там, където липсва усещане за отговорност и съзнание за вина. В онези древни времена Йерархията е имала специфични методи за обучение на детските народи, напомнящи тези, с които едно малко дете днес може да бъде научено да се въздържа от някои вредни физически навици. Човечеството тогава е било в състояние да различава порока, защото последствията от него са били физически видими и лесно са се разпознавали. Наказанието е било очевидно, а резултатите незабавни: Учителите на расата са следили причината и следствието бързо да се разпознават.

Именно по това време се появяват и първите зачатъци на семейната институция, разглеждана като противовес на безразборните полови връзки; създаването на семейство се превръща в цел за най-развитите индивиди. Това е била една от първите задачи на Йерархията и първи опит да се създаде форма на групова активност, която същевременно да носи и първия урок по отговорност. Семейната клетка не е била толкова устойчива като съвременната, но дори нейното сравнително кратко съществуване може да се смята за огромна крачка напред; обособяването на семейството и засилващото се чувството на отговорност непрекъснато са се развивали, за да достигнат своята кулминация в съвременната брачна институция с нейния западен акцент върху моногамията; това е предизвикало западното високомерие във връзка с фамилните черти и родословията, интереса към генеалогията и родовите отношения, както и пълния ужас на западния мислител пред сифилисните болести, които поразяват семейството и неговото потомство.

В наши дни се наблюдават две много интересни тенденции. Първо, семейната единица по целия свят се разпада като следствие от войните и частично в резултат на съвременните възгледи за брака и развода. Второ, откриват се нови, ефикасни средства за лечение на венеричните заболявания, което може да направи хората по-безразсъдни. Когато тези средства станат достатъчно съвършени, те ще спасят расата от социалните болести и след смъртта телата ще се връщат в почвата освободени от тази чума, заразявала земята в продължение на хилядолетия. Така почвата постепенно ще се прочиства, а разпространяването на кремацията като практика ще ускори този процес. Изтреблението с огън по време на военни действия също ще даде своя ефект, като в течение на следващите хилядолетия проблемът със сифилиса (наследен от Лемурия) ще бъде решен както за почвата на планетата, така и за човешкото семейство.

С течение на вековете човечеството постепенно навлязло в атлантическия етап от своето развитие. Съзнателният контрол върху физическото тяло паднал под прага на съзнанието; в резултат етерното тяло станало по-могъщо (факт, който често се игнорира) и физическото тяло започнало все по-често да реагира като автомат, управляван от внушенията и импулсите на постоянно укрепващата природа на желанието. По това време стремежите стават нещо повече от прост отговор на животинските физически потребности и примитивни инстинкти; те вече се насочват към неприсъщи на тялото обекти и цели, към материално притежаване на това, което бидейки видяно и пожелано, би могло да бъде присвоено. Както в лемурийските времена основният грях (ако това въобще може да се нарече грях предвид нищожния интелект на тази раса) се е състоял в злоупотребата със секса, така по времето на Атлантида основният

грях на хората е била кражбата – всестранно и повсеместно разпространена. Оттук бързо покълнали семената на агресията и съперничеството, които достигнали своята кулминация в Голямата война (както се разказва в „*Тайната Доктрина*") между Владетелите на светлия лик и Владетелите на тъмния лик. За да получат всичко, към което се домогват, високоразвитите представители на тази раса започнали да практикуват магия. Нямам право да описвам природата и практиката на атлантическата магия (с нейния контрол върху елементите и формите на живот), която вече е забравена и недостъпна за човечеството; не мога да ви съобщя конкретните методи и техники за постигане на желаните цели, употребяваните тогава *Думи на Силата*, както и прецизно разработените ритуали, следвани от жадните за обогатяване и придобиване на желаното, независимо от цената, която ще трябва да платят останалите хора. Тази магïосническа дейност е била пародия на Бялата Магия, толкова широко практикувана във времената, предшестващи Голямата война между Силите на Светлината и Силите на злото. Правилната магия е била добре позната за народа на Атлантида – тя се е прилагала от тези Членове на Йерархията, Които са се противопоставяли на развилнялото се на всички равнища зло. Днес отново виждаме същото това зло да крачи по пътеката на войната, макар с него да се борят всички хора с добра воля под ръководството на Великата Бяла Ложа. Да, върхът на разкоша е бил достигнат по времето на Атлантида, за което ние (представителите на нашата прехвалена цивилизация) почти нищо не знаем; някои слаби отзвуци са дошли до нас от легендите, от древния Египет, от археологичните открития и от древните предания. От тази гледна точка времената на упадъка в Римската империя са рецидив от чисто атлантическа безнравственост. Животът бил поразен от миазмите на отявления егоизъм и самите източници на живота били осквернени. Хората живеели и дишали единствено, за да се доберат до максимален разкош, изобилие на вещи и материални блага. Те били обладани от наплива на желанията и от мечтата да не умрат никога, да живеят още и още, като получават все повече и повече от това, което желаят.

<Б> Туберкулоза

Именно в тези условия се заражда и туберкулозата. Появата ѝ в органите, с които хората дишат и живеят, е било наказание от страна на Великата Бяла Ложа. Когато лемурийската порочност и атлантическата алчност достигнали своя предел, Учителите провъзгласили нов закон за хората на Атлантида: „*Този, който живее само за материалните блага и жертва добродетелите в ламтежа си за притежаване на преходното, жив ще е мъртъв, не ще му достига дъх и ще се бунтува срещу мисълта за смъртта, докато не дойде часът на равносметката*".

Днес е трудно да се даде точна оценка за нивото на човешкото съзнание от времето на Атлантида. Умствените функции в онази далечна епоха са били незначителни (с изключение на лидерите на расата) и доминирани от едно неудържимо, безжалостно и неудовлетворимо желание за притежаване. Този акт на Великата Бяла Ложа сблъсква съзнанието на човешките същества с два и досега неосмислени проблема. Първо, хората започват да се досещат, че психичните нагласи и състоянието на съзнанието влияят

(положително или отрицателно) върху физиологията. Второ, те стават свидетели на явлението смърт, но смърт, която сами са си навлекли по нов начин, различен от познатите физически въздействия. Този урок е трябвало да им бъде демонстриран в конкретна и обективна форма, защото масите все още не са реагирали на словесни поучения, а само на видими и лично почувствани резултати. Затова, когато те виждали как някой особено хищен и алчен тип започвал да страда от жестока болест, възникнала сякаш в него самия, и как той се вкопчвал в живота (както това се случва при туберкулозно болните), тогава те били изправяни с лице към другия аспект на първоначалния закон, даден в лемурийските времена: „*За греховете, в които е грешна, душата ще умре*". Ако дотогава смъртта била разглеждана като неизбежна участ на всичко родено, сега хората за първи път започвали да се досещат, че тя може да бъде обусловена от индивидуалното психично действие. Макар и като смътна догадка, това било голяма крачка в развитието на човешкото съзнание; инстинктът не можел да даде решение за тази ситуация.

Смъртта, братко мой, е велико и всеобщо наследство; умират всички форми, или парадоксално казано – такъв е законът на живота. Човешката раса вече е в състояние да усвои урока за двоякото разглеждане на смъртта: **а)** като завършване на една дъга от Живота в съответствие с великия Закон за Циклите, който постоянно утвърждава новото и приключва старото; **б)** като следствие на злоупотреба с физическото тяло, на неправилно насочени енергии и на преднамерени лични действия. Човекът, който съзнателно се отдава на порока (има неправилна психична нагласа, а оттук и неправилни действия), извършва същото самоубийство като онзи, който сам си пуска куршум в челото. Сега това рядко се осъзнава, но в бъдеще ще става все по-ясно.

Библейският текст, че греховете на бащите ще паднат върху децата им, е буквално потвърждение, че редица болести са наследени от Лемурия и Атлантида. Сифилисът и туберкулозата са били много разпространени през първата половина от съществуването на нашата арийска раса и днес поразяват не само органите за възпроизводство и дробовете (както в началните етапи на възникването си), а и кръвта, което засяга целия човешки организъм.

През последните петдесет години е направено много за обуздаване на туберкулозата с помощта на чиста и обилна храна, свеж въздух и правилен начин на живот. Много се прави и за овладяване на сифилисните заболявания. Човечеството ще се справи и с двете не само благодарение на съвременното медикаментозно лечение, но и вследствие на растящото ментално поляризиране на расата – хората ще започнат да подхождат към тези проблеми от гледната точка на здравия разум и ще разберат, че физическите грехове водят до сурови наказания и че е нецелесъобразно да притежаваш това, което не е заработено, от което не се нуждаеш и което по право не ти принадлежи.

Световната война (1914 – 1945) се разгоря именно вследствие от засилването на тези порочни тенденции. Незаконното присвояване на земи, територии и имущество на други народи се квалифицира като агресия. Това по принцип е същото като кражбата и грабежа, но

от индивидуален грях то се превръща в характерна черта от поведението на цели нации. Двете фази на световната война изтласкаха този проблем към повърхността на човешкото съзнание и древната атлантическа борба отново се разраства, но този път е много по-вероятно Великата Бяла Ложа да победи. В предишния конфликт нещата са били други. Тогава войната е завършила в резултат от намесата на самия планетарен Логос и древната цивилизация е потънала в морските бездни, предоставена на водата (символ на чистотата, оздравяването и универсалността), която точно поради това е била най-подходяща за унищожаването на това, което един от Учителите нарече „*туберкулозно ориентирана раса*". Опитите да се спаси здравата част от човечеството са включвали както унищожаването на деградиращите му части чрез удавяне, така и чрез прилагане на специфични физически средства, които аз тук нямам право да разкривам. Сега това се прави чрез огън, което може да се смята за по-успешен подход. За разлика от времената на голямата лемурийска и по-късната атлантическа кризи, човечеството днес е ментално много по-развито, причините за физическите усложнения са добре известни, мотивите се виждат по-ясно, волята за добро и за промяна на болестотворните условия е по-силна от всякога. Новата ориентация, която започва да си пробива път в масовото съзнание, наистина е конструктивна и добра.

Субективните причини за възникването на тези две най-стари болести на човешката раса ще се сторят на неезотериста възможни, но малко вероятни и прекалено абстрактни. В това отношение трудно може да му се помогне. Тези две групи болести са толкова древни по своя произход, че аз ги нарекох присъщи на самия планетен живот и наследство за цялото човечество, породено от нарушаването на някои основни закони. В тази връзка бих могъл да ви запозная още по-обстойно с космичното зло, с начините, чрез които то господства в нашата слънчева система и поразява планетарния Логос, Който засега влиза в числото на „несъвършените Богове". Външната форма на планетата, чрез която Той изразява себе си, е пропита с микробите и семената на тези две болести. Благодарение обаче на развитието на имунитета, на методите на лечение, на превантивната медицина и доколкото самият индивид се стреми към умствен и душевен контрол над животинската природа на желанието, тези форми на човешко страдание ще изчезнат и (независимо от твърденията на статистиката) те вече изчезват в най-контролираните области на човешкото семейство. Когато животът на Бога (проявен като индивидуално и универсално божество) запулсира по-интензивно през различните царства на природата, тези две наказания за човешките злодеяния ще изгубят своя смисъл и ще изчезнат по три причини:

1. Ориентацията на човечеството към светлината става устойчива тенденция, а „светлината разсейва всяко зло". Светлината на знанието и разбирането на причините ще доведат до онези внимателно планирани условия, които ще пратят сифилисните и туберкулозните заболявания в историята.

2. Центровете под диафрагмата ще бъдат въвлечени в пречистващ и извисяващ процес; животът на сакралния център ще се постави под контрол и енергията, която обикновено се фокусира там, ще се насочи към творчество чрез гърления център; а енергията от центъра на слънчевия сплит ще се издигне нагоре към сърцето и човешкият егоизъм ще отмре.

3. Развиваното от науката комплексно лечение ще доведе до постепенно изчезване на заразата.

Другото условие, което ще допринесе за отказа от специфичната ценностна ориентация и от начина на живот, който предразполага към тези болести, засега е неусвоената способност, спомената от Христос с думите, че ще дойде време, когато нищо няма да остане скрито и всичко тайно ще бъде протръбено от покривите. Ръстът на телепатичната възприемчивост и на отделни психични сили (като ясновиждане и ясночуване) ще лишат човечеството от потайността, в която се крие грехът. Силите, по които Учителите и висшите посветени могат да познаят психичното състояние и физическите дадености на човека, неговите качества и съзнание, вече започват да се проявяват в по-напредналите индивиди. Да, хората ще продължават да грешат, ще вършат лоши дела, ще задоволяват прекомерните си желания, но всичко това ще бъде видно за околните и нищо няма да остава в тайна. Индивидуално или в група, но ще се появят хора, които ще могат да виждат тенденциите в живота на човека и дори отделните случаи, когато той се е отдавал на низшите си импулси, и убедеността че такава възможност съществува ще действа като мощен сдържащ фактор, значително по-действен отколкото сега можете да си представите. Човекът наистина е призван да предпазва своя събрат от греха и тази грижа ще приеме формата на знание и на „бойкот и санкция" – както това се практикува днес за наказание на нациите. Иска ми се да помислите над тези два метода за противодействие на грешните постъпки. Те автоматично ще се превърнат в стимул за добър вкус, правилно чувствознание и добронамереност от страна на един индивид или група към друг индивид или група, като по този начин престъпленията и тенденциите към злото постепенно ще отмират. Трябва да се разбере, че всяко престъпление се базира върху някаква форма на болест, на хипер— или хипофункция на жлезите, причинена от някой недоразвит или прекалено развит център. Просветленото обществено мнение, осведомено за строежа на човешкото същество и за великия Закон на Причината и Следствието, ще въздейства на престъпника с помощта на медицината, подходящата среда и чрез наказанието под форма на бойкот и санкция. Нямам време да се разпростирам върху тази тематика, но подсказаните идеи са добра храна за размисъл.

<B> Рак

Тази широко разпространена болест има типично атлантически произход. Вече донякъде се запознахме с двете заболявания, появили се като резултат от преексплоатиране природата на желанието. Ракът в нашия арийски цикъл е следствие от активността на нисшия конкретен ум и от стимулацията на етерното тяло, която той предизвиква. Заедно със сърдечните заболявания, това е главната болест, причинена от свръхактивността на центровете на съвременния арийски човек. Това е болест, която силно засяга напредналите представители на сегашното човечество, които поради прекаления си интерес към бизнеса или лидерството често принасят в жертва своя живот, защото неправилно насочената и прекалено концентрирана енергия предизвиква остри сърдечни проблеми.

Учениците и посветените също страдат от тази болест вследствие засилената активност на сърдечния център. В едни случаи

протичащата през сърцето енергия на живота се използва в житейските дела без всякаква мяра. В други – болестта е свързана с разтварянето на сърдечния център, което води до пренапрягане и физически усложнения в органа на сърцето. Третата причина за сърдечните заболявания е преждевременното или насилствено издигане на енергията от слънчевия сплит към сърцето, което предизвиква остро напрежение в цялата сърдечна област.

Разбира се, това са широки обобщения; някои по-късни изследвания ще посочат точно кой тип активност предразполага в най-голяма степен към сърдечни усложнения. Болестите на сърцето ще се увеличават с навлизането в епохата на новата коренна раса, особено когато центровете с тяхната природа и свойства станат признат научен факт и предмет на квалифицирано внимание. **Енергията следва мисълта**, затова менталното фокусиране върху центровете неизбежно ще води до тяхната превъзбуда, въпреки лечението и внимателното прилагане на Науката за Центровете. Това е неизбежно, защото човешката еволюция е изпълнена с нервност и с неравномерно, лишено от хармония движение. Едва по-късно сърдечносъдовото стимулиране ще бъде поставено под контрол и сърцето (заедно с останалите центрове) ще възприема само общото напрежение.

Раковите заболявания са тясно свързани с центровете; след време ще бъде установено, че центърът, който управлява раково поразената област, е прекалено активен и пропуска през нейната телесна субстанция твърде мощни енергии. Подобен ще бъде резултатът и при обратния случай, когато низшият ум потиска дейността на определен център и така фактически запрещва свободното протичане на енергията – в резултат отново се стига до натрупването на прекалено много концентрирана енергия в някоя определена телесна област. Един от основните източници на рака е свързан със сакралния център, а следователно с половите органи. Такъв е проблемът с потискането на половия живот от добри намерения и всички свързани с тях съображения. Тук имам предвид онези заблудени кандидати, които (в духа на Средновековието) приемат учението като манастирско и безбрачно и избират пътя на най-малкото съпротивление. В онази епоха сексът е бил представян като зло и безнравствено нещо и като източник на огромно безпокойство, за който дори не трябва да се споменава. Вместо разумно управляване и преобразуване на тези нормални реакции в творческа активност, те са били жестоко потискани, като на мислите за половия живот е отказвана всякаква изява. Доколкото обаче енергията е продължавала да следва мисълта, този особено магнетичен тип сила е привличал към себе си голямо количество клетки и атоми, което в крайна сметка е водело до образуването на толкова разпространените днес тумори, новообразувания и ракови метастази. Същото може да се каже и за силното сдържане на чувствата и емоционалните реакции от страна на кандидатите. В стремежа си да постигнат контрол над астралното тяло, тези хора прибягват до пряко потискане и сдържане на емоционалната си природа, което превръща центъра на слънчевия сплит в мощен резервоар на силно концентрирана енергия. И тъй като липсва разумно преобразуване на емоциите в устрем и любов (при правилен контрол), наличието на този огромен вибриращ резервоар от сила предизвиква появата на рака в стомаха, черния дроб, а понякога и в цялата стомашна кухина. Само споменавам тези причини – прекалената активност на

центровете и потискането на енергиите – като плодотворна почва за появата на рака.

Виждате, че при всяка възможност напомням за съществуването на центровете и за тяхното физиологично въздействие. Толкова много внимание отделихме на качествата и характеристиките, които човекът ще развие в резултат на организирането и правилното ръководство на центровете, че въздействията от страна на енергиите, които те получават и разпределят във физическия организъм, би трябвало вече по принцип да са ви ясни. Все пак ще си позволя още веднъж да привлека вашето внимание към два от факторите, свързани с центровете и с кръвообращението:

1. Кръвта е посредник за ендокринните жлези, а те на свой ред са проявление на центровете; кръвообращението разнася до всички части на тялото необходимите елементи (отговорни за това, което човек представлява в психологичен план) и така физически контролират неговата виталност.

2. Кръвообращението е живот, то разнася из целия организъм определен аспект от енергията, натрупана в центровете, която не е непосредствено свързана с ендокринната система; тя прониква чрез своето излъчване в кръвообращението, във всички артерии, капиляри и вени, разположени в областта на влияние на съответния център. Тази проникваща енергия на самия живот, локализирана и действена, може да бъде както животворна, така и смъртоносна.

Причината за всяка болест (с изключение на нещастните случаи, инфекциите и епидемиите) може да се проследи до състоянието на центровете и следователно – до енергиите, течащи хаотично, свръхактивно и в неправилна посока, или пък блокирани, вместо да бъдат използвани и преобразувани в съответния по-висш енергиен център. Тайната на кръвта още чака своето решение и с времето ще привлича все по-силно вниманието на учените. Толкова разпространената днес анемия също често се дължи на своеобразен излишък от енергия.

Тук мога да дам само някои общи положения, да формулирам причините и да предоставя на интелигентните изследователи задачата да изучават следствията, след като приемат горните твърдения в качеството на възможна хипотеза. Бъдещото задълбочено изучаване на кръвообращението и на жлезите с вътрешна секреция (поотделно и като система) ще потвърди, че те са един от главните източници на физически усложнения. Макар и бавно, изследователите ще бъдат принудени да се обърнат към центровете и да вземат под внимание субективната нервна система (цялата субективна структура от надиси, които се намират в основата на нервите) и да потвърдят, че тези фактори носят отговорност за основните болести и за много други странични заболявания с все още неизяснен произход. Непредубедените изследователи, които вече започват да приемат факта за съществуването на центровете и да ги разглеждат като нещо възможно и подлежащо на демонстрация, ще прогресират много бързо. След това болестите ще бъдат поставени под контрола на системата *лайа йога* (наука за центровете), която ще представлява пречистена форма на атлантическата лайа йога. Така

напредналият ученик ще може да контролира центровете чрез силата на мисълта. В бъдещата йога (благодарение на медитацията, хармонизирането и правилната практика) центровете ще преминат под прекия контрол на душата – нещо много по-различно от контрола, който се осъществява от ума, но за това човечеството като цяло все още не е готово. Към тези фактори ще се прибави и Науката за Дишането – не дихателни упражнения като преподаваните днес, които предизвикват толкова опасни последици, а дихателен ритъм, зададен от ума, благодарение на който душата ще започне да проявява себе си. Този ритъм не изисква нищо повече от обикновено, физическо, ритмично дишане, което ще реорганизира тънките тела и ще приведе центровете в желаната активност съобразно индивидуалния лъч и точката на еволюция, достигната от индивида.

Както посочих и по-рано, тук нямам за цел да разглеждам патологията на различните болести. Тя е добре изучена и изложена в съвременните медицински учебници и трудове. В този раздел от нашето изследване се опитвам само да подчертая субективните причини и техните обективни следствия. Те трябва да бъдат разглеждани като две страни на едно цяло. Активността на центровете – прекалена или недостатъчна – е субективната причина, която засега остава непризната от никой, с изключение на езотеристите. Явните причини, които всъщност са резултат от истинската, скрита, субективна причина, са предизвикани от самия физически човек в този или в някой предишен живот (това положение ще обсъдим по-късно).

С казаното дотук ви дадох много материал за размисъл. Светлината на знанието ще озари вашия ум в хода на търсенето и изучаването на характеристиките и качествата на тези, които познавате, и в които се е проявила някоя конкретна болест.

Само необходимостта от пълно и системно посочване на основните причини за заболяванията, без да се пренебрегват отделните групи, дори и тези, които са твърде езотерични и неразбираеми за обикновения интелект, ме заставя да включа и нашата втора точка:

2. Болести, възникващи от неизяснени планетарни условия

Тук нямам възможност да навлизам в подробности, доколкото не мога да представя нито едно потвърждение или доказателство за това, което ще кажа. Информацията, която ще дам по-надолу, се налага да бъде приета на доверие, на което много ми се иска да разчитам. В моите възможности е да кажа съвсем малко – само колкото да очертая активния източник на болестите, който е толкова древен, че се е превърнал в присъщ за живота на самата планета. Тези болести нямат субективна (или фина причина) и не са резултат от емоционални състояния или нежелателни умствени процеси. Тъй като не са психични по своята природа, те не могат да се разглеждат като следствие от дейността на центровете. Тези заболявания произтичат от самия живот на планетата и от нейния жизнен аспект, като пряко облъчват индивидуалните атоми, от които е образувано плътното физическо тяло. Този пункт е важен и трябва да се помни. Източникът на този тип заболявания е свързан със самата планета и се обуславя от влиянията върху плътното физическо тяло на някои вибрационни еманации, които идват от повърхността на планетата, но се зараждат дълбоко в нея. Тези излъчвания оказват интензивно

влияние върху енергийните единици, които в своята съвкупност образуват атомната субстанция на тялото. Те по никакъв начин не са свързани с кръвообращението или с нервната система и е почти невъзможно да бъдат разпознати и отделени, тъй като съвременният човек е толкова високо организиран и интегриран, че подобни външни тласъци предизвикват незабавна реакция в нервната му система. Днешният лекар не е в състояние да различи болестите, които възникват в собствения вътрешен механизъм на пациента (осезаем или неосезаем), от тези, които са предизвикани от външни дразнители и които оказват незабавно въздействие върху чувствителния човешки организъм – тук нямам предвид инфекциите и заразните болести.

Длъжен съм да подчертая, че именно това неизяснено планетно въздействие (неясно за нас и в наше време) върху физическото тяло е основната причина за смъртта на животинските и растителните форми на живот, като отчасти това е валидно и за минералното царство. Смъртта на човешкото същество се определя предимно от **планираното** намерение за оттегляне на душата, осъществявано по силата на собственото ѝ решение. Това е вярно до известна степен за всички умиращи, с изключение на тези, които се намират на толкова ниско интелектуално равнище, че душата действа на практика само като осеняващ фактор. При всички умиращи обаче, независимо от степента им на индивидуално развитие, последните етапи на освобождаване (след съзнателното напускане на душата – съзнателно от гледна точка на душата и все по-осъзнато за умиращия) се обуславят от тази носеща смърт сила на самия планетарен живот.

В случая на дочовешките царства на природата смъртта е пряк резултат от тази неясна активност на планетата. Единствената идея за нейното функциониране, която мога да ви предложа, е че душата на всяка дочовешка форма на живот е неотменим аспект на субстанцията, от която е направена самата планета; тази душа може да се оттегля в съответствие с циклите, още неизучени от науката, но точно дефинирани в своите проявления (независимо от великите планетни катаклизми или от прякото въздействие на четвъртото царство на природата). Тази присъща на планетата сила предизвиква смъртта на животните и при по-широк размах на еволюцията води до изчезване на видовете. Тя е причина и за смъртта на формите в растителното царство, нейно проявление са есенните цикли в годината, изсъхването на тревите, пожълтяването на листата и всички циклични прояви, които свидетелстват не само за смъртта като преходно и временно явление, но и за пълната липса на жизненост в отделните форми. „Времената за гибел" са циклично проявление на този „разрушаващ аспект", атрибут на самата планета. Тези въпроси поначало са трудни за разбиране.

Тази излъчвателна активност на планетния живот е постоянна в своето циклично действие и е тясно свързана с влиянието на първи лъч. Именно този аспект от Лъча на Волята или Могъществото предизвиква разпадането на формите и разлагането на телесния проводник, докато отново не бъде абсорбиран напълно в субстанцията на планетата. Въображението може да ви помогне да разберете колко жизнено конструктивен може да бъде този фактор на божествеността. Смъртта е присъща на тази планета от незапомнени времена, формите са идвали и са си отивали, смъртта е покосявала растенията, дърветата, животните и безбройните форми на човешки

същества, но Земята не се е превърнала в гробница, както би могло да се очаква, а продължава да е прекрасно същество, необезобразено дори от човека. Процесите на умиране, разпадане и разлагане на формите протичат постоянно без да оставят следи и без да загрозяват земната повърхност. Резултатите от разлагането са благодатни по своето въздействие. Помислете над това благотворно влияние и осъзнайте красотата на божествения замисъл, който е скрит в смъртта и изчезването.

Смъртта при човека има два аспекта на активност. Човешката душа се различава от тази на дочовешките форми по това, че в своя собствен план тя е пълен и ефективен израз на трите божествени проявления. Тя избира в определени рамки – според времевите условия и пространствената необходимост – своето въплътяване в човешка форма, както и нейното последващо напускане. Щом дойде време тялото да бъде напуснато, душата извежда нишката на съзнанието от мозъка и нишката на живота от сърцето; жизнените процеси продължават, но вече протичат под влиянието на планетния живот, който започва да управлява физическия елементал (съвкупността от живите атоми на организма). Обърнете внимание на окултния парадокс: смъртта е резултат от процесите на живота. Постепенно тя – или пораждащата я енергия, излъчвана от самата планета – активира разпадните процеси в телесния организъм. Така съставните му химични и минерални елементи, плюс някои неорганични субстанции, се предоставят за абсорбиране в почвата на планетата. Затова смъртта, като резултат от активността на душата, осъществява отделянето на „светлинното тяло и на тънките тела" от физическия организъм едва когато самата душа изостави плътната телесна форма на милостта на планетата. Тази двойна активност води до смъртта такава, каквато я познаваме от човешка гледна точка.

Тази способност на планетарния Логос да извлича присъщата на всеки атом жизнена същност предизвиква онова, което може да бъде наречено отслабване структурата на формата във всяка точка, от която изтича жизнената същност. Това води до състояния, които накрая стават видими – болестта и „тенденцията да умреш" стават познаваеми. Така увяхването на цветче, смъртта на престаряло дърво или животно и много от болестите на човека са предизвестени (казано езотерично) от притегателната сила на мощния планетен живот, разбирана като аспект на това, което неправилно наричаме Закон за Гравитацията. Той (отново казано езотерично) е аспект на Закона за Завръщането, който управлява връзката на въплътената във форма жизнена единица с нейния източник. „Защото от прах си и в прах ще се върнеш" – това е формула на езотеричния закон. В резултат от любопитна еволюция на думите, което би се доказало от всеки добър речник, се вижда, че думата „прах" има два корена: единият означава „издихание", а другият – „да се разпадне на части". Значението на тези два израза е очевидно и последователността на символите впечатлява. След последното издишване следва разпадане на части – това е истинската формулировка. След като големият живот погълне по-малкия, изчезва по реда си и формата, в която той се е съдържал. Това е вярно за всички дочовешки царства, върху които действа притеглянето на планетния живот. Валидно е и за човешкото същество, когато то откликне на зова на душата и върне своето жизнено начало в нея чрез *сутратма*, а след това и съзнанието си към неговия източник.

Така формата демонстрира резултатите от последователното получаване и отдаване, от прилива и отлива на планетния живот (според цикличния закон) към неговия главен резервоар от жизнена енергия. От тези два процеса зависи здравето или болестта на формата в различните етапи и състояния на отклик и при въздействието на други съпътстващи и обуславящи фактори. Има три основни етапа в жизнения цикъл на дочовешките форми, които са валидни и за човешкото същество, ако неговата душа все още не е интегрираща енергия, а само осеняваща сила:

1. *Етап на втичане*, оживотворяване и ръст.

2. *Етап на устойчивост*, когато формата запазва своята цялост за определен интервал от време съгласно вида и средата си, като успешно се противопоставя на всяко „притегляне" от страна на всеобгръщащия живот и на всяка тенденция към реабсорбиране на нейната жизненост.

3. *Етап на отделяне*, когато притеглянето от страна на големия живот на планетата започва да преобладава и да поглъща отслабващия по-малък живот. Процесът на отслабването е част от цикличния закон и както намеква древната пословица: „дните на човека са седемдесет години". Във втората половина на средния цикличен период процесите на отслабване в тъканите на организма се засилват постепенно и неизбежно; тогава обикновено се появява болестта или състоянието на органите в някоя част от формата се влошава дотолкова, че смъртта побеждава. Продължителността на циклите и тяхната определяща причина са дълбока тайна; те са специфично свързани с различните царства на природата и с видовете, типовете и формите, в които протичат тези единства от жизнени процеси. Правилото на циклите е известно само на Учителите, на тези посветени, в чиито задължения влиза задачата да подпомагат еволюционния процес в дочовешките царства, и на *девите*, чиято функция е да контролират общия ход на събитията.

Голямата разлика между човешкото царство в трите свята и останалите царства на природата е във фактора свободна воля. По отношение на смъртта свободната воля има тясна връзка с душата – волята на душата (съзнателно или не) се изпълнява, когато тя вземе решение за смърт. Тази идея има различни аспекти, над които изучаващият трябва да размисли.

Така стигаме до още едно голямо обобщение за болестта и смъртта, разгледани през призмата на човешкото същество:

ЗАКОН 8

Болестта и смъртта са резултат на две активни сили. Едната е волята на душата, която заявява на своя инструмент: аз вземам Същността назад. Втората е магнетичната сила на планетния Живот, която съобщава на живота в атомичната структура: часът на обратното поглъщане дойде. Връщай се при мен. Така, съобразно цикличния закон, съществуват всички форми.

Тук става дума за нормалното разпадане на формите след завършване на цикъла им на въплъщение; при човека той се определя от някои основни психични фактори, които могат да ускорят или забавят „часа на края", но само до определена граница. Заповедта на душата и разпореждането на планетния Живот имат последната дума като крайни определящи фактори, с изключение на случаите на война, инцидент, самоубийство или епидемия.

В определени времеви рамки поглъщателната сила на планетата е много голяма, например при епидемиите, породени от големите войни. След края на военния цикъл те оказват сериозно въздействие върху човешката раса. Човечеството, особено от Източна Европа, не се е избавило изцяло от епидемиите, резултат от първата половина на световната война, а предстоят и тези от втората. Психологичните следствия продължават: белезите и резултатите от втората фаза на световната война ще напомнят за себе си поне 50 години дори и ако благодарение на порасналите научни възможности епидемиите бъдат поставени под контрол. Но за това няма гаранция. Само времето ще покаже доколко успешно човечеството ще може да се противопостави на бедствията, с които го наказва разбунилата се природа.

Добре би било, ако практиката за кремиране на освободените от пребиваващия в тях живот форми получи повсеместно разпространение. Това би довело до ограничаване на болестите до минимум, а дълголетието и жизнеността ще се превърнат в норма. Съпротивителният процес, който позволява на формата да остане имунна и невъзприемчива към планетното притегляне и тенденциите за реабсорбиране, изисква голям разход на енергия. Когато животът вътре във формата се засилва и отзивчивостта към болестотворните фактори намалява, въплътената душа получава по-голямо влияние, по-голяма красота на изява и полезност в служенето. Някога в бъдещето това ще стане валидно за всички царства на природата и Божественият Живот ще засияе в цялата си възходяща слава.

3. Расови и национални болести

Тук по-скоро ще се опитам да посоча факторите, породени от миналата история на расата, отколкото да давам конкретни подробности за болестите, свойствени за различните нации. Последното всъщност трудно може да се направи поради взаимозастъпването и паралелността, характерни за всички сфери на живота в природата. Старая се преди всичко да дам информация за превантивното лечение и за спешно необходимите мерки по неутрализиране на условията, които в резултат от *миналите злоупотреби със силите на природата* са станали господстващ фактор в живота на нашата планета. Следователно, тук аз няма да акцентирам вниманието ви върху специфичното и индивидуалното. Така постигам и друга цел, а именно поставям основите за обсъждане на следващата тема – връзката на Кармичния Закон с болестта, със смъртта и с човечеството като цяло.

Разглеждайки расовите и националните болести нямам намерение отново да подчертавам, че туберкулозата е болест на средния

клас хора в която и да е страна; че диабетът е основен недъг, ширещ се навсякъде по света, където употребяват много ориз в храната; че ракът е много разпространен във Великобритания и че сърдечносъдовите заболявания са главната причина за смъртността в САЩ. Този род обобщения са и верни и неверни (като всяка статистика), а задълбочаването в тази проблематика не носи особена полза. Всички тези трудности ще бъдат преодолени в съответното време благодарение на растящото осъзнаване и интуитивното диагностициране на болестите, чрез прекрасната дейност на научно—академичната медицина, както и с проявяването на повече разбиране за правилните условия на живот.

Предпочитам да давам по-широки обобщения, които да очертават причините, а не да насочват вниманието ви към следствията. Затова подчертавам следното:

1. *Самата почва на планетата* е една от основните причини за болестите и заразяването. В продължение на несметни еони от време безброй човешки и животински тела са погребвани в нея; почвата системно е била заразявана с микроби и с остатъци от болести, при това в много по-фина форма, отколкото се предполага. Това са продукти от много древни, известни и неизвестни болести. Те се намират в повърхностните и подпочвените слоеве и при подходящи условия все още са в състояние да предизвикват опасни заболявания. Позволявам си да твърдя, че погребването на мъртвите тела в земята никога не е влизало в замисъла на Природата. Животните умират и техните тела се връщат в прахта, но се връщат пречистени от слънчевите лъчи и вятъра. Слънцето предизвиква както живот, така и смърт; дори и най-опасните микроби (вируси, бактерии и др.) бързо губят своята сила, ако бъдат изложени на безжалостния слънчев огън. Телата, освободили жизнения си аспект в условията на влага и тъмнина, са благотворна хранителна среда за болестите. Когато кремацията се утвърди като световна практика, ще станем свидетели на рязко снижаване на заболяванията и ще заживеем в един много по-здравословен свят.

2. *Неправилното психично състояние* на расата или нацията предизвиква понижаване на съпротивителните сили спрямо болестотворните фактори; така се стига до висока възприемчивост към заразите и склонност към боледуване. Мисля, че не е необходимо да се разпростирам повече върху тази тема.

3. *Жизнените стандарти* в много страни по света създават условия за болести и лошо здраве. Мрачните и гъстонаселени жилища, землянките, недохранването, вредните жизнени навици и различните професионални заболявания дават своя принос към общата картина на лошото здраве на човечеството. Това са общоизвестни факти и за тяхното преодоляване се прави много, но то все още не е достатъчно. Някои от положителните следствия на световната война ще бъдат ускоряването на необходимите промени, осигуряването на адекватно образование и научно хранене на младежта. Националните физически болести варират в съответствие с предразполагащата специфика на труда: проблемите на предимно селскостопанското население коренно се различават от тези на

живеещите във високоиндустриалните страни; физическите предразположения на моряка са много по-различни от тези на чиновника от големия град – тази информация е баналност за съвременния човек. Някои болести изглеждат с местен произход, други са всеобщи по своите следствия; едни постепенно отмират, други се появяват незнайно как; има такива, които остават завинаги с нас, други изглеждат циклични; едни са ендемични, за разлика от други, които са епидемични.

Как е могло да възникне такова разнообразие от болести и форми на телесни недъзи? Как е станало така, че едни раси са предразположени към определена форма на физическа немощ, а други успешно ѝ се съпротивляват? Климатичните условия определят някои типични заболявания, които имат строго локален характер и не се срещат на други места по света. Ракът, туберкулозата, сифилисът, менингитът, пневмонията и сърдечните заболявания обаче, както и скрофулозата (ако се използва този термин в старото му значение на някои видове кожни заболявания), вилнеят по целия свят и взимат милиони жертви; дори ако техните първопричини могат да бъдат проследени до някои от големите расови периоди, днес те са всеобщи по своите следствия. Отговор на тези въпроси ще получим, ако си спомним, че атлантическият период, макар и отдалечен от нас на хиляди години, все още реално се усеща, защото преобладаващото мнозинство от днешните хора като цяло са атланти по своето съзнание и следователно са предразположени към болестите, характерни за тази цивилизация.

Ако направим пълен обзор на световното здраве при нормални, а не при военновременни условия, ще възникне въпросът има ли поне сто хиляди съвършено здрави хора от милиардите, които населяват нашата Земя? Струва ми се, че не. Дори ако отсъства активен болестен процес, състоянието на зъбите, слуха и зрението често не са на необходимата висота; наследените склонности и активната предразположеност предизвикват силно безпокойство. Към това трябва да добавим психичните трудности, менталните заболявания и някои поражения на мозъка. Цялата тази картина е плачевна. Днешната медицина се бори с множеството бедствия; учените търсят средства за облекчаване и ефективни методи за лечение; изследователите изучават скритите микроби, специалистите търсят нови пътища за противодействие на болестите. Хуманистите, които гледат далече напред, са въвлекли в тази борба хигиената, задължителните имунизации, редовните прегледи, чистата храна, юридическите норми и по-добрите жилищни условия, но въпреки всичко болестите прогресират, смъртността расте. Необходими са повече болници.

За осъществяването на тези практически мерки Менталната и Християнската науки предлагат своята помощ и честно се стараят да привлекат силата на мисълта за решаването на този проблем. В наши дни обаче тези инициативи като цяло се намират в ръцете на фанатици и набожни, недостатъчно интелигентни хора; те се отказват от всякакъв компромис и изглеждат неспособни да разберат, че знанието, събрано от медицината и от тези, които прилагат научен подход към човешкото тяло, е толкова Богодадено, колкото и техният все още недоказан идеал. След време истините, които изповядват тези групи хора, ще се прибавят към работата на психолога и лекаря и когато това стане, нещата ще се подобрят. Ние ще влезем в новата епоха на благополучие едва след като работата на хирурга

и лекаря бъде призната за съществена и полезна, когато анализите и изводите на психолога допълнят тяхната работа и след като силата на правилното мислене получи полагащото ѝ се място в лечебния процес.

Към различните видове недъзи трябва да прибавим и групата от ментални болести – раздвоение на съзнанието, безумие, натрапчиви идеи, умопомрачения, аберации и халюцинации. Вече изброените средства на лечение също могат да бъдат допълнени с работата, извършвана от Членовете на духовната Йерархия и от Техните ученици; те използват силата и знанието на душата, плюс мъдростта на други лечителски групи, за да даряват здраве на хората, за да се опразнят санаториумите и да бъде избавено човечеството от основните физически болести и психични разстройства, както и да бъдат предотвратени редица престъпления. Това ще се осъществи благодарение на хармоничната интеграция на целия човек, чрез правилно разбиране природата на енергиите и при адекватна оценка на ендокринната система и финитe връзки на нейните жлези.

В наши дни четири групи хора работят паралелно, но за съжаление без необходимата съгласуваност и интеграция:

1. Академичните и ортодоксални лекари и хирурзи.

2. Психолозите, невролозите и психиатрите.

3. Менталните лечители и работници от различните идейни и религиозни школи.

4. Напредналите ученици и тези, които работят с душите на хората.

Когато тези четири групи установят тясно сътрудничество и започнат да работят съвместно за освобождаване на човечеството от болестите, ще станем свидетели на истинското чудо на човешкото същество. След време ще се появят болници, в които тези четири аспекта на единната медицинска и лечителска дейност ще бъдат провеждани в хармония и тясно сътрудничество. Никоя група няма да успее да реши проблемите самостоятелно, без участието на останалите; всички те са дълбоко взаимозависими.

Именно поради неспособността на тези групи да признаят достойнствата на останалите, които също се стремят да подпомогнат физическото благополучие на човечеството, ми е почти невъзможно да изложа учението с по-детайлни и ясни изразни средства. Имате ли представа срещу каква стена от антагонистично мислене и враждебни коментари е принудена да се изправя всяка пионерска идея? Дали някога сте се вглеждали в кристализиралите мисъл—форми, с които са длъжни да си съперничат всички нови идеи (или йерархични напътствия)? Осъзнавате ли каква огромна мъртва тежест от предвзети и отдавна остарели формулировки трябва да се отмести, преди Йерархията да успее да внедри назрялата нова концепция в съзнанието на средно мислещата (или може би немислещата) публика? Медицината е една от най-трудните за работа области, защото обектът на дейността ѝ е съкровен, а страхът много влияе върху реакциите и на лекарите, и на пациентите. Пропастта между закостенялото старо и духовно жадуваното ново

изисква голямо и внимателно строене на мостове. Парадоксално е, че най-големи трудности създават именно новите школи на мисълта. Ортодоксалната медицина приема бавно (което е много добре) новите техники и методи; понякога тя наистина е прекалено инертна, но новите видове лечение и диагностика трябва да бъдат обстойно проучени и статистически проверени преди да се включат в медицинската теория и практика; рисковете за пациента са прекалено големи, а добрият хуманен лекар няма да превърне болния в обект на експеримент. Трябва да се признае, че през последните няколко десетилетия медицината прогресира достатъчно бързо, като електро— и физиотерапията, светолечението и други съвременни методи и научни направления доста обогатиха медицинската теория и практика. Вниманието, което се отделя на неосезаемото и на лечението на „неопределеното" (ако е правомерен този странен термин) расте и намира своето законно място в новите подходи за лекуване на болестите.

Принципите на менталните школи и култове (както те погрешно се самоопределят) не са толкова ефективни и вината за това до голяма степен е тяхна. Различните култови, идейни и религиозни школи (плюс манотерапевтите, природолечителите и др.) често създават конфликти поради прекалените си претенции и безкрайни нападки по адрес на ортодоксалната медицина и другите, доказали своята полезност клонове на знанието, т. е. срещу събирания в продължение на векове опит на академичните школи по медицина и хирургия. Те забравят, че много от претенциите им за успех (а те често са неопровержими) могат да бъдат квалифицирани под общото наименование „*лечителство с вяра*", проведено правилно или не. Този начин отдавна е признат от академичните мислители и всички права са му дадени. Като истински пазители на определени истини, тези култове трябва преди всичко решително да променят своя подход и да усвоят духовната природа на компромиса в нашите дни на еволюционен напредък. Техните идеи няма да принесат желаната полза, ако са отделени от богодаденото знание, което медицината е натрупвала в продължение на векове; освен това те би трябвало да регистрират и своите многобройни провали, точно както процедират с шумно рекламираните си постижения. Резултатите от тяхната дейност не могат да се мерят с успехите на ортодоксалната медицина и на благотворителността в болниците, където (независимо от пропуските и глупостта понякога) страданията на човешките маси намират ефикасно третиране. Тези култове нямат смелостта да признаят, че в случай на тежка болест или нещастен инцидент пациентът физически е неспособен нито да потвърди, нито да опровергае божественото лечение и изцяло зависи от лечителя, който работи без да познава кармата му. Както и при ортодоксалната медицина, много от техните прехвалени изцеления се оказват успешни само защото последният час на пациента не е наближил и той би оздравял във всички случаи, макар че с помощта на опитен лекар това е станало по-бързо.

При сериозен нещастен случай, когато кръвта на пострадалия изтича, представителят на който и да е култ по неволя ще се обърне към методите на ортодоксалния медик и по-скоро ще постави кръвоспиращ бинт, отколкото да стои и да гледа как човекът умира, ако тези мерки не се вземат навреме. Когато се сблъсква със смъртта, той често прибягва до изпитаните и надеждни методи за медицинска помощ и по-скоро ще извика лекар, отколкото да позволи да бъде обвинен в убийство.

Казвам всичко това не в дух на пренебрежение, а за да покажа, че всички школи – ортодоксални, академични, древни, материални, духовни, пионерски, новаторски или ментални – са взаимозависими; те са длъжни да се обединят в една всеобхватна лечителска наука. Това ще бъде наука, която изцелява целия човек, като използва всички ресурси – физически, емоционални, ментални и духовни – на които е способно човечеството. В сравнение с привържениците на науката за менталния контрол върху болестите, ортодоксалната медицина проявява по-голяма откритост за сътрудничество с новите школи. Професионалните медици обаче няма да си позволят да превърнат пациента в опитно зайче само заради удоволствието на пионера (привърженик на култа) да докаже своята теория, колкото и безупречно да изглежда тя при съпоставка с вече изпитаното и провереното. Средният път на разумния компромис и сътрудничество е най-мъдрият – това е урокът, от който се нуждае всеки дял на съвременното човешко мислене.

Така стигаме до нашата трета, завършваща глава на раздела, в който са систематизирани основните причини за заболяванията. Темата за **кармата** досега не е обсъждана в дълбочина, затова тук възнамерявам да я разгледам дори по-детайлно, отколкото вероятно ще изисква нашата конкретна тематика.

ГЛАВА III

КАРМИЧНИ ДЪЛГОВЕ

Уводни бележки

Вече се приближаваме към заключителната фаза от разглеждането на темата за болестотворните причини. Следващата част от този трактат ще ви ориентира в поведението и темперамента на пациента, като се вземе под внимание неговият лъч, плюс умствената нагласа на лечителя; тези фактори имат първостепенно значение за овладяване финото изкуство на лечителството. Разклатеното здраве, острите болестни прояви и смъртта трябва да намерят своето място в общата схема на нашите представи за живота. Крайно време е човечеството да разбере, че конкретното въплъщение не е изолирано събитие в живота на душата, а само част и аспект от серия опити, които водят към една ясна и определена цел – свободна воля и съзнателно завръщане от материята към духа като форма на крайно освобождение.

Темата за освобождението често се дискутира сред езотеристите, особено в източното тълкуване на „Пътя към Реалността". Целта, която стои пред неофита, е освобождението, свободата, еманципацията; това е лайтмотивът на самия живот. Идеята е обаче да се премине от чисто егоистичното лично освобождение към нещо много по-голямо и значимо. Концепцията за освобождението надвишава съвременното значение на думата „свобода"; тя е много по-мъдра и дълбока по своето скрито значение. Тривиалното разбиране за свободата е като за отсъствие на необходимост да се подчиняваш на някого, като възможност да правиш каквото си поискаш, да мислиш както желаеш, да живееш както предпочиташ. Това би било така при условие че копнежите, предпочитанията, мислите и желанията на човека са лишени от егоизъм и са посветени на общото благо, което засега е рядко явление.

Освобождението е много повече от това: то е свобода от миналото; свобода да се движиш напред по пътища, предопределени от душата; свобода на отделния индивид, групата хора или нацията да изразяват онази степен на божественост, на която са способни.

За последните 2000 години в човешката история има само четири велики символични събития, които последователно представят (за тези, които имат очи да видят, уши да чуят и ум да разберат) темата за освобождението, а не само тезата за свободата:

1. Животът на самия Христос. Той за пръв път представи идеята за съзнателната и доброволна жертва на „частта" в полза на цялото. Имало е и други Световни Спасители, но тяхното послание не е получило такава релефност, защото човешкият ум не е бил в състояние да схване смисъла. Служенето е ключ към освобождението, а Иисус Христос е бил идеалният Служител.

2. Подписването на Великата харта на свободите (Магна Харта). Този документ е подписан на 15 юни 1215 г. в Рънимед от английския крал Джон [John Lackland, Йоан Безземни – бел. ред.] и закрепя идеята за освобождаването от авторитета с акцент върху личната свобода и правата на личността. Развитието на тази фундаментална идея и свързаните с нея концепции и понятиен апарат се дели на четири етапа:

а) Подписване на Великата харта, която дефинира личната свобода.

б) Утвърждаване на Френската Република с вниманието, което тя отделя на човешките свободи.

в) Декларация за независимостта и Декларация за правата, определящи националната политика [на САЩ – бел. ред.].

г) Атлантическата харта и Четирите Свободи, които пренасят тези принципи в международната сфера и гарантират на хората по целия свят свободата да развиват заложената в тях божествена реалност.

Идеалът постепенно се е изяснявал и съвременният човек вече добре знае кои са фундаменталните принципи на щастието.

3. Освобождаването на робите. Духовната идея за човешка свобода постепенно става признат идеал и насъщен копнеж; така великото символично събитие става факт – робите получават свобода. Но както всичко, до което се докосне човекът, така и тук не се стига до завършеност и съвършенство. Негрите все още не са свободни в тази свободна страна и Америка ще трябва да почисти своя дом в това отношение; САЩ ще трябва да направят така, че Конституцията и Декларацията за правата да станат факти, а не мечти. Само по този начин може да се смекчи действието на неумолимия Закон на Кармата, който сега обсъждаме. Негрите са американци точно колкото и родените в Нова Англия и като другите неместни народности, а Конституцията важи за всички. Това право все още се отказва на чернокожите американци именно от страна на онези, които сами са роби на егоизма и страха [текстът е диктуван на Алис Бейли през 1944 г. – бел. ред.]

4. Освобождаване на човечеството чрез Обединените Нации. Свидетели и участници сме във велики, символични и завладяващи процеси. Освобождаването на индивида преминава през великото освобождение на част от човечеството (на остатъците от първите две раси – лемурийската и атлантическата) и сега продължава към освобождаване на милиони човешки същества, поробени от предалите се на силите на злото техни събратя. Идеалът се прояви на практика чрез глобално усилие на физически план и наложи световна жертва. Той обхвана трите свята на човешката еволюция и по тази причина Христос вече може да оглави Своите сили и да

помогне на човешките същества в борбата за освобождаване на човешкия род.

Какво в действителност става в живота на индивидите, нациите и човечеството? Налице е мощен порив за поправяне на древното зло и съзнателно смекчаване действието на Закона за Причината и Следствието, което може да се постигне само ако бъдат осъзнати и признати онези причини в личен, национален и световен мащаб, които са предизвикали следствията, връхлетели сегашното човечество.

Законът на Кармата е велик и неоспорим факт в съзнанието на съвременното човечество. Макар да го наричат с различни имена, хората сравнително добре разбират неговата същност и признават, че днес нациите жънат това, което са посели в миналото. Това е велик закон, които някога е бил теория, а днес е доказан и признат фактор в човешкото мислене. Толкова често задаваният въпрос „защо" постоянно и неизбежно води човека към осъзнаване на закона за *причината и следствието*. Концепциите за наследствеността и за околната среда са усилие за обясняване на някои дадености при човечеството: расовите характеристики, качествата, националните темпераменти и идеали доказват факта за съществуването на един невидим свят на първопричините. Историческите условия, отношенията между нациите, социалните табута, религиозните убеждения и тенденции – всичко това може да бъде проследено до съответните първопричини, някои от които са изключително древни. Всичко, което се случва в днешния свят и което толкова силно влияе на човечеството – всички прекрасни и ужасни неща, начините на живот, формите на цивилизация и култура, предразсъдъците и предпочитанията, научните постижения и художествените изяви, пътищата, по които се движи човечеството – всички те са аспект на следствия, началото на които е поставено в някакво далечно време, място и равнище и то именно от човешките същества (както индивидуално, така и колективно).

Кармата следователно е плодът на всичко, което Човекът – Небесният Човек, в който живеем, и човечеството като цяло (индивиди, групи и нации) – е направил и развил или е пропуснал да направи, всичко което е извършил правилно или неправилно през вековете и до днес. Сега нивата е узряла и човешкият род ще пожъне посятото, като се подготви за нова оран в зората на Новия Век, за нов посев, който (да се надяваме и молим) ще даде по-добра реколта.

Едно от ярките проявления на Закона за Причината и Следствието е историята на еврейската раса. *Всички нации доказват този закон*, но аз избрах еврейския народ, защото неговото минало е добре известно, а бъдещата му съдба е предмет на всеобщ интерес. Евреите винаги са имали символично значение; те обединяват в себе си (исторически и като нация) цялата дълбочина на човешкото зло и сияещата висота на човешката божественост. Тяхната агресивна история, така както е изложена в Стария Завет, по нищо на отстъпва на сегашните немски действия [имат се предвид събитията от Втората световна война – бел. ред.]. Макар че Христос е бил евреин и именно еврейската раса го е родила, евреите са били големи агресори; те непрекъснато са воювали с египтяните и са завзели

Обетованата Земя с острието на меча, без да пощадят никого – нито мъжете, нито жените, нито децата. Тяхната религиозна история е построена върху материалистичния Йехова, който по собственически алчно одобрява и поощрява агресивността. Тя символизира историята на всеки агресор, който се оправдава с това, че изпълнява божествения промисъл; отнема чуждата собственост с оправданието, че го прави при самозащита и намира подходяща причина, за да обясни беззаконието на всяка своя постъпка. Палестина е била завладяна от евреите, защото е била „земя, където тече мед и масло", но с официалната версия, че това се прави в изпълнение на божията повеля. По-късно този символизъм ще стане още по-интересен. Евреите се разделят на две половини; едни се заселват около Самария, а други (три племена от дванадесет) се насочват към Ерусалим. Дуализмът постоянно присъства в религиозните им представи; техни учители са садукеите и фарисеите, а тези две групи били в постоянен конфликт. Христос идва като член на еврейската народност, но те се отричат от Него.

Днес законът проявява своето действие и евреите плащат фактически и символично цената на всичко, направено от тях в миналото. Сега те посрещат видимите следствия на причини, чиито корени лежат далеч в миналото. Фактически и символично те представят културата и цивилизацията, фактически и символично те олицетворяват човечеството, фактически и символично те си остават проводници на разделението. Евреите се смятат за богоизбран народ и имат вродено съзнание за тази висока съдба, забравяйки символичната си роля и това, че именно Човечеството е избраният народ, а не отделна и незначителна част от него. Фактически и символично те се стремят към единство и сътрудничество, но не знаят как да го осъществят; фактически и символично те са „Вечният странник"; те са човешкият род, който странства през лабиринта, свързващ трите свята на човешката еволюция, вперил трескав поглед към обетованата земя; фактически и символично те приличат на човешките маси, които отказват да разберат скритата духовна цел на всяко материално явление. Евреите се отвърнаха от Христос вътре в нас (както го направиха векове назад с Христос в своята страна) и се вкопчиха в материалните блага, постоянно отричайки духовните. Те се стремят към „възстановяване" на Палестина, като я отнемат от тези, които я населяват от векове; с трайната си ориентация към материалното притежание, те са изгубили представа за истинските ценности. Символично и фактически те трябва да се обединят отново с всички нации и раси, като по този начин признаят Единното Човечество. [...]

Ако еврейската народност си спомни своята висока символична съдба, ако останалото човечество се почувства олицетворено от еврейския народ и ако хората по света насочат вниманието си към общочовешкото и престанат да мислят за себе си с национални и расови категории, кармата на човечеството би се изменила коренно и от сегашната карма на възмездието би се превърнала във възнаграждаваща карма на бъдещето.

Ако разгледаме този въпрос с достатъчна ретроспективна широта (обърнати исторически назад, а мисленно с надежда напред) стигаме до извода, че той няма да бъде решен ако самите евреи не му отделят дължимото внимание, а те все още никога честно и

безпристрастно (като народност) не са заставали пред него и не са се запитвали защо всички народи – от времената на египтяните та до наши дни – не са ги обичали и искали? Логично е да има някаква причина за това, присъща на самия народ, щом поведенческата реакция на всичките им съседи е толкова еднаква и трайна. Еврейският подход за преодоляване на този жесток проблем досега се е изчерпвал с молбата, жалбата, оплакването и безнадеждния песимизъм. Те са изисквали от езическите нации да поправят това положение и много от тях са се опитвали да го направят, но и досега самите евреи не са се обърнали с лице към проблема и не са признали, че трябва да извървят своята част от пътя за смекчаване на възмездието по Закона за Причината и Следствието; докато не направят усилие да си дадат сметка какво в тях като народност определя древната им жестока участ, този световен проблем ще си остане същият, какъвто е бил от нощта на времената. Безспорен е и фактът, че тази нация е дала на света велики, добри, справедливи и духовни хора. Обобщението никога не е пълно и точно изражение на истината. Но като разглеждаме еврейския проблем във времето и пространството, през призмата на историята и на нашето съвремие, казаното от мен би трябвало да привлече вниманието на евреите.

Горното изложение по никакъв начин не оневинява онези, които така гнусно са се гаврили с евреите. Вие [американците – бел. ред.] имате поговорка, че „двама негри не правят един бял". Поведението на нациите по отношение на евреите, изразено в кулминацията от жестокости през втората четвърт на двадесети век, няма никакво оправдание. Законът отново ще се задейства с неизбежна обратна сила. Вярно е, че много от нещастията на евреите са предопределени от тяхната минала история, от следвания принцип за обособеност и неасимилиране и от акцента върху материалните ценности, но независимо от всичко, тези, които им навличат лошата съдба, сами задействат силата на кармичното възмездие; положението е приело днес форма на порочен кръг от грешки и злодейства, възмездия и отмъщения, и е крайно време големите нации да обсъдят този проблем и да предприемат съвместни усилия, за да се сложи край на погрешното отношение *и от двете страни*. Всяка лоша карма се неутрализира при наличието на добра воля, при стремеж към сътрудничество, при честно поемане на отговорност и умело регулиране на съвместната дейност за доброто на човечеството като цяло, а не в изгода на отделната нация, народ или раса. Еврейският проблем няма да бъде решен със завземането на Палестина, нито с жалби, ултиматуми или финансови манипулации. Това ще бъде само ново продължение на древните погрешни, материални и собственически тенденции. Този проблем ще бъде решен само при готовност от страна на евреите да се приспособят към цивилизацията, културата и стандарта на нацията, с която по рождение и възпитание са тясно свързани и в която им предстои да се влеят. Това ще се осъществи чрез отказ от национална гордост, от концепцията за богоизбраност и от редица догми и обичаи, които всъщност са остарели и създават постоянно напрежение в матрицата на еврейския характер; това ще се осъществи, когато егоизмът и деловите отношения с ярко изразена склонност към машинации отстъпят място на по-безкористни и честни форми на дейност.

Евреите, благодарение на своя лъч и степен на развитие, са подчертано творчески и артистични личности. Независимо от този факт, те не бива да се стремят (както досега) да доминират във всички области и (изземвайки възможностите от ръцете на другите) да

подобряват своето положение за сметка на останалите. Изходът от сегашната ситуация ще бъде намерен едва когато те забравят, че са евреи и се превърнат в най-дълбокото си съзнание в италианци, американци, англичани, германци или поляци. Еврейският проблем ще се реши чрез смесените бракове. Това означава отстъпки и компромис от страна на ортодоксалните евреи – не отстъпка заради изгодата, а отстъпка по убеждение.

Искам да отбележа и това, че както книгите *Кабала* и *Талмуд* са вторично изражение на езотеричния подход към истината и са материалистични по своята техника (доколкото предполагат голяма магическа работа за свързване на един аспект на материята с различен аспект на субстанцията), така и *Стария Завет* е вторично писание и духовно не може да се сравнява с *Бхагават Гита*, с древните писания на Изтока и с *Новия Завет*. Неговият акцент е материален, а смисълът му е да внедри в съзнанието на хората един чисто материалистичен Йехова. Основната идея на Стария Завет е да разкрие височайшето изражение на божествената мъдрост *в първата слънчева система*; тази система е въплъщение на творческата дейност на третия божествен аспект – този на активния интелект, който се проявява чрез материята. *В нашата втора слънчева система* сътвореният свят е предназначен да бъде проява на втория аспект на божията любов. Това евреите никога не осъзнаха, защото любовта в Стария Завет е обособяващата, собственическа любов на Йехова към определена единица от четвъртото (човешкото) царство. Свети Павел е обобщил правилния подход, който трябва да бъде възприет от човечеството, с думите: „Вече няма нито юдеи, нито езичници". Днес лошата карма изисква от евреите да се откажат от изолацията, от подчертания стремеж към материални блага, от идеите за национална изключителност, които ги тласкат към паразитни тенденции в рамките на другите нации, и да развиват чувството за всеобща любов, вместо да понасят нещастията на обособеността.

А какво трябва да бъде отношението на „езичниците"? Абсолютно е необходимо нациите да извървят повече от половината път, за да посрещнат евреите, когато те узреят за една бавна и постепенна промяна на тяхната националистична ортодоксалност. Езическите народи трябва да се освободят от страха, ненавистта и издигането на бариери пред сътрудничеството. Растящият антисемитизъм в света е непростим в очите на Бога и човека. Тук нямам предвид отвратителните зверства, извършени в хитлеристка Германия; техните корени са в атлантическия период от историята на двата народа, която аз не бих искал да обсъждам, защото не мога да ви предложа доказателства. Сега говоря само за историята от последните 2000 години и за типичното поведение на езическите народи от целия свят. Всички хора трябва да направят усилие за приемане и асимилиране на евреите чрез встъпване в смесени бракове и чрез отказ от старото мислене и традиционно лошото отношение към тях. Всички народи трябва да приемат за обида към своята национална цялост, ако в рамките на тяхната държава се появи старото противопоставяне на юдеи и езичници. *Вече няма юдеи, нито езичници; съществува само Човечеството*.

Последната война (1914 – 1945) може да бъде разглеждана като логичен завършек на древната вражда между юдеите и езичниците;

сега и двете групи имат възможност да положат началото на нов, по-щастлив живот и истинско сътрудничество. Процесът на взаимно асимилиране ще бъде труден и дълъг, защото сегашните дадености са с толкова древен произход, че навикът в мисленето, конфликтното отношение и обособителните обичаи са дълбоко вкоренени и трудни за преодоляване. Очакваните промени могат да станат реалност само ако добрата воля насочи ведно устното слово, писмените изяви и фактическия начин на живот. Йерархията не вижда разликата. Нейният Глава, макар че сега не се намира в еврейско тяло, въплъти най-високата духовна цел на човечеството именно в проводник с еврейска идентичност. Йерархията и сега изпраща някои свои ученици в еврейски тела, за да работят за промяна на положението. В наши дни има и такива евреи, които не се възприемат изключително в категориите на еврейското самосъзнание; те не поставят еврейския проблем над всичко останало, а се стараят да ликвидират разрива и да обединят всички хора в единно човечество.

Отново повтарям, че Учителите на Мъдростта не виждат нито юдея, нито езичника; за Тях съществуват само душите и синовете Божии.

Моята трактовка на Кармата като постоянен и решаващ фактор за здравето или болестта дава повод за критика, защото аз се впускам в твърде широки обобщения, без да давам специфичен и подробен анализ на конкретните болести, особено на големите и основните, които не са овладени и продължават да вземат многобройни жертви. Тази част от изложението обаче няма за цел да разглежда болестните симптоми и да предлага конкретни техники за тяхното лечение. Чувствам, че вече трябва да отговоря на зреещия у читателя критицизъм, за да можете да продължите своето обучение без недоразумения. Поводът е удобен за ориентиране в този спорен въпрос. Кармата по необходимост е общ, а не специфичен предмет; в окултен смисъл тя не е осъзната от широката публика и трябва да се разглежда в най-широк аспект дотогава, докато Законът за Причината и Следствието не бъде признат за главен определящ фактор на човешкото съзнание в глобален и индивидуален аспект. Читателската публика все още няма ясна представа за окултната дълбочина, обхвата и неумолимостта на този Закон.

Безсмислено е да описвам всички болестни симптоми и факти, толкова добре установени от ортодоксалната медицинска наука. Тук целта е да се очертаят дълбоките първопричини за различните заболявания, а преминаването към окултните методи на лечение може да стане само когато подобно лечение е разрешено от Закона на Кармата и лечителят е достатъчно подготвен, за да работи по този начин. Постарах се да ви обясня, че фундаменталната болестотворна причина е свързана с енергията, с нейния излишък или дефицит при преминаването ѝ през центровете. Това са двата основни фактора, от които зависи появата на повечето здравни проблеми. Тези от вас, които искат да изучат болестта и методите за нейното лечение, трябва да приемат този принцип за основа на своя подход. Споменах, че медицината на бъдещето ще се гради върху този изначален, основополагащ факт. Не отричам фактологичната ценност на медицинските открития, но се опитвам да развия тази тема по-нататък; не омаловажавам мъдрите прозрения на съвременната медицина и не съм от тези, които презрително отказват да признаят нейните постижения. Подчертавал съм това и по-рано. Тук искам

да подскажа посоката на бъдещите медицински изследвания, които ще трябва да търсят корените на проблемите в сферата на жизнеността, която ние разглеждаме като функция на етерното тяло. Сега ще дам една практическа формулировка, която може да се разглежда като следващо правило в нашия трактат:

ШЕСТО ПРАВИЛО на лечителя:

Внимателната диагноза на болестта, основана върху сигурни външни симптоми, ще се опрости до такава степен, че след определянето на поразения орган, върху най-близкия до него център в етерното тяло ще бъде въздействано с методите на окултното лечение, без да се пренебрегва и обикновената медицинска или хирургична помощ.

Именно тук фанатичният лечител или привърженик на култа прави своята основна грешка. Традиционният медицински подход с неговото физическо обследване, с правилните си или неправилни диагнози ще се запази до онзи момент, в който лекарите и хирурзите овладеят способността за ясновиждане, интуитивно възприятие и духовно прозрение и усвоят техниките за управление на енергиите, въздействащи върху пациента. Към това след време ще се прибави правилното астрологично тълкуване и бързото определяне на лъчевите типове, което ще посочи най-подходящите техники на лечение, съобразени с лъча, който обуславя жизнената проява на пациента и достигнатата от него еволюционна точка.

Опитите ми да положа основите на този нов медицински подход срещат големи затруднения. Основната пречка са идеалистичните позиции на пионерите в новите области на природолечението, различните богословски школи и др. Всичко, което сега мога да направя (ако пожелаете да се възползвате от него), е да изложа някои тезисни положения, от които ще се ръководят медиците на бъдещето. В преходния период между старата и новата епоха хората ще се лутат в мъгла от спекулации; ще се разгори голям конфликт между школите на ортодоксите и тези на новаторите и „благородният среден път" на Буда временно ще бъде забравен.

Днес в медицинската наука се е създала същата ситуация, както и при религията. Старият подход намира разбиране сред масите и често успешно се използва като превантивно средство, при поставяне на диагноза и за облекчаване на тежки състояния. По същия начин старите религиозни клишета доста успешно регулират живота на немислещите маси, като ясно поддържат в съзнанието на средния човек някои неоспорими духовни факти. Както при ръководството и грижата за духовната природа на човешките маси, така и при ръководството и грижата за физическия проводник, свещениците и докторите могат да бъдат разделени на две основни групи – на такива, които се придържат към старите изпитани техники и са толкова фундаменталистки настроени, че отказват да изследват всичко ново и недоказано, и на други, които са толкова идеалистични и фанатични, че безогледно се втурват напред и навлизат в света на спекулативния експеримент, които може да даде, а може и да не даде ключа към медицината на бъдещето, но затова пък със сигурност превръща пациентите им в това, което вие наричате „опитни зайчета".

Най-сигурната и най-малко спекулативна област в медицинската практика е *хирургичната помощ*; тя се основава на сигурни знания по анатомия, нейната диагноза и изисквания могат да бъдат разумно проверени, а тя самата (когато е в ръцете на опитен и достоен за уважение хирург) често води до оздравяване и реално удължаване на живота. Дори и в тази област обаче се знае твърде малко за резултатите от операцията, особено ако тя е засегнала етерното тяло и (следователно) системата от надиси, или етерни съставящи на нервите. Като пример може да се посочи отстраняването на някой орган. В такива случаи е задължително да се имат предвид определени резултати и трудности в регулирането на финия механизъм на пациента. Областта на тялото, която е била подложена на хирургично лечение, и особено най-тясно свързаният с нея център, неизбежно ще бъдат поразени, защото циркулиращият енергиен поток, който изтича от центъра, ще бъде изкуствено „скъсен". Енергията, която дотогава е преминавала през областта на хирургичната намеса, трябва да си проправи нов път до органите на тялото, като се придвижи по мрежата от надиси, които лежат в основата на нервната система и я снабдяват с необходимата енергия. След като старите енергийни канали бъдат отстранени в резултат на голяма или малка хирургична интервенция, трябва да се оформят нови канали или силови линии през „осакатената" област, което налага основна пренастройка в жизнения механизъм на пациента. За тези неща на практика не се знае нищо; по тях няма дори предварителни изследвания.

Новата медицина не може да бъде интелектуално защитена и поставена на научни основи, докато етерното тяло, разбирано като *механизъм за снабдяване с енергия и като жизнен аспект на външната форма*, не бъде признато за *научен факт*. След това вниманието на медиците ще трябва да се премести от външните, осезаеми и физически следствия, върху вътрешните причини, скрити в центровете и свързаните с тях сфери на активност.

Нека накратко припомним някои езотерични факти от общата тема за скритите корени на заболяванията, а именно:

1. Че непосредствената причина за болестите трябва да се търси в индивидуалното етерно тяло, ако усложнението е чисто локално, или в етерното тяло на планетата (в частност в етерното тяло на четвъртото природно царство), ако става дума за епидемии, войни или други събития, в които са въвлечени големи маси хора.

2. Че ортодоксалната медицина все още не е приела факта за съществуването на етерното тяло, макар че вече има някои тенденции към подчертаване на *жизнеността*, виталните качества на храната и употребата на витамини за увеличаване на жизнеспособността. Това е първият признак за нереализираната потребност от укрепване на виталното тяло.

3. Че състоянието на етерното тяло предразполага субекта към болести или го предпазва от тях, като повишава съпротивителните му сили срещу натиска на отрицателните и епидемични фактори или намалява имунната му устойчивост поради вродена етерна слабост.

4. Че етерното тяло е механизъм на виталния, праничен живот и е субстанцията, „суб-стояща" в основата на познатата ни външна нервна система, която храни и привежда в действие всички части на физическия организъм. Взаимовръзката между центровете, надисите и цялата нервна система ще бъде основно поле за изследвания от страна на новата медицинска наука.

5. Че в природата има две основни болестотворни причини:

Първата се състои в прекалената или недостатъчната стимулация и активност на различните енергийни центрове в тялото. Ако енергийните потоци съответстват на изискванията на физическото тяло в дадения етап от неговото развитие, вероятността от поява на заболявания е много малка.

Втората се проявява като кармично следствие от трите планетни болести: рак, туберкулоза и сифилис. След време медицината ще осъзнае, че всяка отделна болест (независимо дали е възникнала в резултат от нещастен случай или война) е следствие на тези три основни тенденции в човешкото тяло. Това е основополагащо, принципно важно твърдение.

6. Че етерното тяло е фокусна точка за всички енергии на вътрешните тела и затова предаваната енергия не е чисто витална или просто планетарно—пранична, а качествено се променя под въздействието на силите, които идват от нивото на астралния (емоционалния) апарат, от ума или от душата. Тези „модифициращи сили" формират кармата на индивида и в крайна сметка имат решаващо значение за неговото здравно състояние. Те сочат точката на развитие и областите на контрол в индивида и, следователно, състоянието на неговата карма. Това пренася цялото внимание в областта на психологията и фокусира проблема върху кармичните дадености и лъчевите типове на пациентите.

7. Че тези определящи фактори правят от етерното тяло онова, което то представлява във всяко отделно въплъщение; самите те обаче са резултат от активност, зародена и осъществена в предишни въплъщения, която фактически е дълбоко скритият първоизточник на кармичните дългове и свободи на пациента.

8. Че основните енергии, които протичат през етерното тяло и определят физическото, са два типа: енергия от лъча на душата и енергия от лъча на личността; те са допълнени от трите по-малки сили (или лъча) на менталната природа, на астралното тяло и на физическия проводник. Така в етерното тяло присъстват пет енергии, с които лекарят на бъдещето ще трябва да се съобразява.

9. Че поставянето на диагноза, изградена върху признаването на тези субективни фактори, съвсем не е толкова сложна и заплетена работа, както изглежда сега в очите на тези, които изучават съвременните окултни теории. Медиците на Новия Век ще знаят достатъчно за това, как да съпоставят различните лъчеви сили и съответните им центрове, откъдето ще могат да установят какъв тип сила е отговорен за състоянието (добро или лошо) на всяка разглеждана част от тялото. След време, когато се натрупат достатъчно

изследвания и разработки, медицината ще се опира на факта за реалното съществуване на виталното тяло и на образуващите го енергии. Тогава ще стане ясно, че това знание е по-малко заплетено от днешната медицинска наука, която е толкова усложнена, че наложи появата на тясно профилирани специалисти. Средният лекар с общ профил вече не е в състояние да отчете многото подробности, станали известни за физическото тяло, за неговите системи и органи и за тяхната взаимозависимост в рамките на цялостния човешки организъм. Хирургията и занапред ще остане ориентирана предимно към анатомията на човешкото физическо тяло, но медицината (като цяло) не след дълго ще пренесе своето внимание върху етерното тяло с циркулационните му енергийни системи и тяхната взаимовръзка, както и върху потоците от енергия, които протичат във и между седемте центъра и оттам към областите на тяхното специфично влияние. Това ще означава огромна крачка към едно по-мъдро и конструктивно разбиране на проблема; то ще опрости основите и ще доведе до по-правилни методи за лечение, особено с развитието на ясновидството и признаването му от науката като разширена форма на нормалното чувствознание.

10. Че когато истинската астрология заеме полагаемото ѝ се място и се развие като уважавана наука, картите на душата и на личността ще могат да бъдат сравнени една с друга; след това етерното тяло ще може да се коригира на основата на правилни астрологични изводи и лекарят ще има много по-здрава почва под краката си. Астрологията на миналото е третирала живота на личността, а астрологията на бъдещето ще показва целите на душата и изцяло ще революционизира медицината. Самата астрологична наука обаче трябва да бъде спасена от ръцете на тези, които се интересуват само от нейната прогностична функция, т. е. от ръцете на хилядите лаици, които губят в наши дни маса време за „съставяне" на хороскопи (опитвайки се да тълкуват своите най-често погрешни изводи), и да бъде доверена на обучени математици и на тези, които са отделили толкова време за научно астрологично обучение, колкото днес се изисква за подготовката на квалифициран лекар, химик или биолог.

11. И накрая, че тези астрологични открития ще бъдат свързани не само с картите на личността и на душата, но ще навлязат и в областта на медицината, особено във връзка с етерното тяло. Ако сега медицинско ориентираните астрологични изследвания са свързани с физическото тяло и неговите проблеми, в бъдеще те ще бъдат фокусирани върху състоянието на етерния проводник. Такова е новото и неизбежно развитие на астрологичното търсене.

Другата трудност, с която се сблъсквам в опита си да ви опиша медицината на бъдещето, произтича от обстоятелството, че аз разсъждавам с категориите на циклите, а вие изхождате от позицията на няколкото бързо отлитащи десетилетия. В този трактат се опитвам да обознача ориентирите за развитие на медицинската наука през **следващите 200 години**. Целта на сегашния медицински подход е да лекува човека тук и сега; това е естествена реакция и прогресивните мислители се опитват да я усвоят и приложат с помощта

на т. нар. езотерични и ментални методи за лечение. Малко се знае обаче за състава на виталното тяло и в тази област на практика няма сериозни изследвания. Съвременната медицина всъщност е с много древни корени. Тя е трупала опит и се е развивала в продължение на векове, докато се появят учудващо ефективните съвременни средства, високото лекарско майсторство, научните открития, модерните техники, успешните методи за лечение и грижи. Това често се забравя от привържениците на новите неизпитани школи, които акцентират вниманието върху невъзможността да се лекува поради погрешността на официалните методи и предвид кармичните ограничения. Успехът на съвременната медицина обаче е впечатляващ – милиони хора остават живи и дори се излекуват, докато по-рано при същите заболявания те по правило биха умрели. Голямата ефективност при лечението на физическия механизъм има и странични ефекти; те предизвикват редица световни проблеми, един от които е свързан с пренаселеността, създаваща условия за стаден начин на живот и за големи икономически трудности. „Неестественото" запазване на живота е причина за много страдания и е плодородна почва за зараждането на войни и на други бедствия, доколкото е насочено срещу кармичния замисъл на планетарния Логос.

Тук нямам възможност да се спирам на този сериозен и многоаспектен проблем, мога само да го посоча. Той ще се реши, когато изчезне страхът от смъртта и човечеството разбере значението на времето и циклите; когато станат възможни истинските астрологични открития и човекът ще знае точно своя час за напускане на този външен план, ще овладее техниките за „отдръпване" и методите за *съзнателно* освобождаване от затвора на тялото. Като начало ще бъдат необходими многобройни изследвания, но самият факт, че проблемът се признава и предизвиква съответен размисъл и изследвания, свидетелства за приближаването на времето (кармично и от гледна точка на човешката еволюция), когато ще започне изучаването на етерното тяло, на обуславящите го лъчи, които управляват неговото проявление *в пространството*, и на астрологията, която управлява неговото проявление *във времето*.

Днешният свят е пълен с групи, които се възмущават от ортодоксалната медицина, при това съвсем неоснователно, защото във фанатичната си преданост към избрания от тях подход за лечение те игнорират положителните аспекти, натрупани от съвременната медицинска наука. Така те фактически се опитват да изхвърлят зад борда един многовековен принос към знанието за човека, за неговия организъм и физиологични взаимовръзки, за грижите, които той изисква, и начините на лечение и профилактика; те не желаят да се възползват от натрупаната през вековете мъдрост, а предпочитат да се впуснат в плаване из океана на експериментите, изпълнени с метежен дух и предразсъдъци, но напълно неподготвени за тази трудна задача.

Различните природолечители, привържениците на лечението с електричество, светлина и цветове, разните диетолози с непогрешими рецепти срещу всякакви болести, многобройните последователи на диагностиката по метода на Абрамс, много от защитниците на мануалното лечение, както и различните лечителски системи, които открито са скъсали с медицинската наука, но шумно претендират, че притежават универсални лечителски възможности – всички те сочат нови и многообещаващи пътища. Много

от тях обаче са крайно експериментални по природа и са толкова фанатични в убежденията си, колкото са негативни спрямо всички признати методи за лечение (освен техния собствен); те толкова остро опонират на всички досегашни открития и отказват сътрудничество с ортодоксалната медицина, че в много от случаите се превръщат в реална опасност за своите пациенти. Вината за това е изцяло в техния погрешен подход, в несъмненото им невежество по отношение на човешката анатомия и физиология и в нападките срещу съществуващите (и надеждно проверени) медицински практики. Тяхната безусловна вяра в непогрешимостта на експериментално—емпиричните техники от своя страна ги конфронтира със закостенелите ортодоксални медици и фундаменталистки настроените изследователи, които пък никога не излизат от кръга на академичната медицина. Все пак сред представителите на официалната медицина има много просветлени хора, които са готови за сътрудничество ако тези малки, но шумни култове се откажат от своята изключителност и пожелаят да си сътрудничат, като възприемат това, което божественият човешки познавателен инстинкт е постигнал през вековете по отношение лечението на човешкото тяло. Медицината на бъдещето ще може да се развива само благодарение на съвместната работа между новите експериментални школи и по-старите и изпитани лечителски методи. Ценността на тези многобройни групи е в това, че те очертават новите тенденции, които ще обогатят медицината на бъдещето и по-добре ще я приспособят към човешките нужди. Засега те все още са твърде експериментални, за да заслужат доверие, и се нуждаят от по-сериозно научно доказване. Това са пионерски групи, способни да допринесат реална полза, но при условие, че престанат да отричат миналото и направят компромис в настоящия момент. Академичната медицина е резултат от богодадената способност на човешкия ум; това е доказано и изпитано божествено изражение и най-благодетелната сила в света, независимо от човешката слабост, комерсиалната експлоатация и многото грешки. Същото се отнася и за религията. Тези две велики науки трябва да смекчат своите реакционни и фундаменталистки позиции и с открит ум да стъпят върху новите пътища, които извеждат съответно към божествеността и към физическото благополучие.

Както споменах, основната цел на тази първа глава от трактата е да очертае финитe първопричини за болестите и лошото здраве, все още непризнати от ортодоксалната медицина, която работи главно с техните видими следствия и с начина, по който те се проявяват във физическото тяло. Затова тук не разглеждам болестна симптоматика и конкретни лечебни техники, а полагам основите на един нов подход към здравото или болно физическо тяло, който има за изходна точка изследването на зависимостта между етерното и физическото тяло. Така ще бъдат натрупани ценни знания за енергията, за нейните фокусни точки и за разпределението ѝ из етерното тяло, т. е. данни, които могат да бъдат сравнени с вече овладените точни физически знания, а те са доказан факт.

Начинът, по който сега се интерпретира проблемът за наследствените болести, свидетелства за неправилно разбиране на кармичните задължения и тенденции в живота на човека. Грешката се корени в убеждението, че тези тенденции са скрити в зародиша на живота и на субстанцията, които се съединяват в момента на зачатието, и че (следователно) бащата и майката са отговорни за

предаването им на детето. Това не е така. Въплътяващият се субект – от гледна точка на душата – определено и съзнателно е избрал своите родители заради онова, което те ще вложат във *физическата* структура, която той временно ще обитава. Затова неговото витално тяло има такава природа, която предразполага към определен вид инфекции или заболявания, а физическото му тяло има такива свойства, че пътят на най-малкото съпротивление допуска появата на това, което отговаря на свойствата на виталното тяло. Въплътяващата се душа формира чрез творческа работа в своя витален проводник онази конкретна структура, в която избраните родители привнасят своята тенденция. Затова човек е податлив към определен вид заболявания, които са точно определени от неговата карма.

На езотеристите е добре известно, че физическото тяло е само автомат, който откликва и се задейства от по-финото енергийно тяло, което точно изразява достигнатата от човека степен на развитие. Тази еволюционна точка може да се характеризира с контрол от страна на личността (чрез едно или друго нейно тяло), или с контрол от страна на душата. След като медицината приеме тези факти, тя ще направи голяма крачка напред. Езотеристите с готовност признават, че физическото тяло автоматично откликва на емоционалните, менталните или душевните въздействия; те обаче припомнят и обстоятелството, че етерното тяло е толкова тясно свързано с физическото, че е практически невъзможно (ако се мисли съзнателно и логично) да се отдели едното от другото. Отново трябва да подчертая, че това ще остане недоказана хипотеза дотогава, докато науката за етерната енергия и развитието на ясновиждането не докажат правотата на моите думи.

Изучавайки нервната система и въздействието на мисълта върху физическото тяло, медицинската наука бързо се движи в правилната посока. Когато тя признае, че „енергията следва мисълта" и започне да експериментира с концепциите за мислените потоци (както те неправилно се наричат), насочени към определени области на етерното тяло – там, където езотеристите поставят енергийните точки, или центрове – много неща ще бъдат открити. Християнската наука има принципно правилно разбиране за ума като за постоянно съществуващ фактор, но преекспонирането на тази идея, идеалистичната представа за човешката природа и убедеността, че човекът е в състояние сега и веднага да се демонстрира като напълно проявен Божи син, както и нейната противоречива позиция при използване енергията на ума за физически нужди – всичко това влиза в противоречие с основните ѝ постулати. Така Човекът попада в постоянна заблуда. Ако Християнската наука бе изпълнила първоначалния замисъл на групата посветени, които са искали чрез нея да пробудят човечеството, ако тя правилно беше развила идеята, че енергията следва мисълта, медицината би получила огромна помощ.

Изявата на Християнската наука е била както твърде извисена, така и жестоко принизена, с което е била пропусната голяма възможност; от гледна точка на Йерархията тя не е постигнала своята цел и сегашната ѝ полезност е поставена под съмнение.

Отделни лечители и лечителски групи все още действат в неблагоприятни условия, но скоро те ще могат да започнат двойствена по своята природа работа:

1. В едни случаи те могат чрез силата на насочената мисъл да вливат енергия в центъра, който е определящ фактор в поразената област на физическото тяло. Ако например пациентът страда от язва на стомаха, стимулирането на центъра на слънчевия сплит може да доведе до излекуване при условие, че извършената работа е *чисто ментална*, а очакваните резултати са *чисто физически*. В противен случай се задейства емоционалната природа и болестта реално се изостря.

2. В други случаи те могат да стимулират центъра, разположен над този, който контролира заболялата област, и така чрез активизиране на горния център да понижат функцията на долния. Ако например има заболяване, свързано с органите за възпроизводство (в частност при болести на простатата), трябва да се обърне внимание на гърления център, който би могъл да отклони и приеме енергията от низшия творчески аспект. С тази „техника на изтегляне на огъня" могат да се балансират и лекуват различни форми на превъзбуда и възпаление.

Тези два начина за мислен контрол и използване на енергията формират окултната база за двата фундаментални метода, използвани за пренасочване на енергията към и от поразените области. В едни случаи те интензифицират съответния център, който на свой ред оказва влияние върху болното място; а в други намаляват притока на силите и така отслабват въздействието на болестта. Много неща трябва да се знаят за влиянието на тези две противоположни базови техники, преди лечителят *да се осмели* да лекува. В противен случай той може да усили болестните прояви и дори да убие пациента.

Искам отново да ви напомня, че независимо кой от двата метода се използва, фината езотерична помощ трябва задължително да бъде съпроводена от сериозно ортодоксално медицинско лечение. Оптимални резултати се постигат само при мъдро съчетаване на двата подхода в рамките на активно сътрудничество между професионалния лекар и окултния лечител.

Затова тези, които се канят да лекуват, трябва да се научат да разпознават две неща: природата на болестта, диагностицирана от добър лекар, както и кой точно център контролира поразената област. Най-безопасният път за средния лечител или за лечителската група е да влияе върху центъра, който контролира болното място, но да го прави в тясно сътрудничество с квалифициран лекар. Посветените, по време на своята лечителска дейност, работят с висшето съответствие на контролиращия център в астралния или менталния план. Това е *невъзможно и недопустимо* за обикновената лечителска група. Колкото по-висши са разглежданите и задействани центрове, толкова по-значими са резултатите и следователно с толкова по-голямо внимание и знание трябва да се работи.

Целият процес се състои в стимулиране на съответните центрове към активност или в отнемане на енергия от тях; в активизиране на по-горен център, което намалява функциите на този, които управлява поразената област и орган, или в уравновесяване на енергиите,

които протичат между двата центъра, така че да се постигне равномерно взаимодействие. Колкото повече неофитът изучава предмета на лечителството, толкова по-сложен ще му се струва той, докато не започне накрая да работи в сътрудничество с лекар, който притежава вътрешно зрение и е способен да вижда центровете, или с пациенти, които познават своята собствена съдба и могат да сътрудничат на групата, която притежава необходимото окултно знание, може да разпознае лъча на пациента и има поне минимална представа за природата на неговите предразположености или „непредразположености", узнати от рожденатa му карта.

Предвид всичко това всеки начинаещ лечител трябва честно да си даде сметка дали е в състояние да извърши определена лечителска дейност, която да се окаже ефективна, квалифицирана и допустима. Рискът от предизвикване на превъзбуда или на изкуствено потискане изглежда прекалено голям; знанието на лечителя по принцип е съвсем недостатъчно, за да си позволява експерименти, а кармата на пациента все още е тайна за средния лечител.

Към това бих искал да добавя, че всяка работа от пионерски и експериментален характер винаги носи известен риск. В науката е имало много нещастни случаи, особено в зората на съвременната хирургия и медицина, но те никога не са обезкуражавали искрения и прогресивен изследовател и не са задържали ръста на познанието. В наши дни, когато се правят първите крачки в областта на окултното лечителство, трябва да се покаже същото мъжество и да се поеме същият риск. Гаранцията (от правова и човешка гледна точка) ще бъде тази, че по време на работата на окултния лечител, пациентът ще се намира под наблюдението на достоен, заслужаващ доверие лекар, който ще провежда необходимата диагностика и медицински грижи.

Така работата на лечителя или на лечителската група ще се провежда като допълнение към ортодоксалното медицинско лечение; резултатите ще бъдат внимателно следени и фиксирани от двете страни. Всяка група, която се е сформирала с такива цели, трябва да се придържа към определена политика; тук ще изложа няколко принципа, които са твърде съществени за успеха в сегашния преходен период:

1. Пациентът, на когото предстои лечение (или помощ, ако изцелението е невъзможно), трябва да се намира под контрола на добър и уважаван лекар или поне да се консултира с такъв.

2. Лечителската група трябва добре да познава природата на болестта, определена чрез внимателно, ортодоксално медицинско диагностициране.

3. Възрастта на пациента (рожденатa му дата) и определена информация за жизнената му среда също трябва да се знаят, за да се определи фокусът на неговите интереси и да се изгради около него съответното магнетично поле, което ще привлече мислено насочената енергия на групата.

4. Лечителят или групата лечители трябва да познават анатомията и физиологията на тялото, както и разположението и природата на центровете, които контролират различните области. Необходимо е диаграмите, съдържащи тази информация, да бъдат добре изучени.

5. Лечителите от групата трябва да имат развито въображение, сила за визуализиране и способност за изпращане на енергийни потоци към онези области от тялото на пациента, където се е загнездила болестта.

6. Лечителят или групата лечители трябва да помнят, че не работят само с ментална енергия. Те *самите*:

а) създават мисъл за пренасяне на лечителната сила;

б) така концентрираният фокус на внимание става насочващ проводник за лечителната сила, или праната;

в) праната по своята природа не е нито ментална, нито астрална; това е чистата планетна субстанция (или онази жива същност), която формира виталното тяло на планетата;

г) лечителят или групата лечители събират колкото е възможно повече от тази субстанция и със силата на своята обединена мисъл я насочват към и през съответния център. Не трябва да се забравя, че *лечителната работа е циркулационна по своя характер*. Насочената чрез мисълта пранична енергия не се адресира само към центъра и не се натрупва там. Тя *преминава през него*, насочена преди всичко към поразения орган или към областта на неразположението, след което се разсейва по цялото тяло. Това напомня на промивка с обилна струя свежа вода, която има очистващ и стимулиращ ефект.

В началните етапи от тази експериментална работа могат да се дадат само няколко прости правила. Постигнатите резултати ще помагат за натрупването на опит и лечителската група постепенно ще се учи *как* да работи, *кога* да сменя своите методи и *на какво* да обръща внимание.

Полезно е още от самото начало на работата да се водят подробни записки. Пациентът също може да даде своя принос в това отношение. Трябва да се отбелязват важните дати, страничните явления, промените към подобряване или влошаване на състоянието, както и цялата възможна информация за общото състояние на пациента. Затова препоръчвам в началния етап от лечителската практика да се лекуват само хора, които са добре познати на членовете на групата, поставени са под контрола на дипломирани лекари или имат добрата воля да дават най-пълна (субективна) информация за хода на лечението.

Хората, които страдат от неизлечими заболявания или са толкова болни, че нямат надежда да останат сред живите, **не** трябва да бъдат подлагани на групово лечение, освен за *подобряване* на умствената им нагласа. Никой неофит не знае достатъчно за кармата, за да избере уверено дали да работи за оздравяване на пациента или за естественото му движение към освобождаване чрез смъртта.

Затова, ако състоянието на пациента се влоши по време на груповото лечение, той не трябва да бъде изоставян, а да му се помогне чрез различни техники да намери своя път към завършващото освобождение. Въпросите, свързани с кармата на смъртта, ще бъдат разгледани по-подробно във втората част [том II – бел. ред.] на този трактат.

Ако не забравяте, че работата, свързана с етерното тяло (като инструмент на жизнеността), е толкова непозната днес, колкото през 1200 г. е била непозната съвременната медицина, вие ще работите без разочарованията и необоснованите надежди, които днес пречат на неофита. Признайте, че почти нищо не ви е известно за центровете, за енергийните области на тялото и за посоката на мисълта и осъзнайте, че се захващате с велик изследователски проект. Нищо не е направено за практическото свързване на медицината с науката за центровете, с изключение може би на психологичните и технически експерименти, посветени на връзката между центровете, нервната и ендокринната системи. Предлагам ви съвършено нова област за изследвания и тези от вас, които сега навлизат в нея, може и да не дочакат резултатите от своята работа. Нетърпението и стремежът да помогнете често само ще ви пречат, а липсата на знания неизбежно ще води до грешки. Но продължавайте изследователската си работа; отстоявайте позициите си; водете подробни записки и пазете цялата документация. Добрите резултати няма да закъснеят.

1. Кармични дългове на индивида

Макар и без да разбираме същността ѝ, ние вече пътьом се докоснахме до тази наша първа точка, разглеждаща кармичните дългове на индивида, които произтичат от субективните проводници и от личността като цяло.

Когато обсъждахме психичните причини за болестите, възникващи в тънките проводници на трите свята или произтичащи от напрежението на устремения по Пътя ученик, ние всъщност стигахме до действието на кармата, или на онези вътрешни причини, които предопределят събитията, условията и обстоятелствата на по-нисшия физически план. Видяхме как вътрешните тела определят (чрез етерния проводник) външното проявление на човека и показахме, че болестта или здравето до голяма степен зависят от тях. Тези скрити фактори са непосредствената кармична причина за съществуването на нещата на физически план. Ако разширим съзнанието си и вземем под внимание предишните въплъщения – което неизбежно трябва да се направи – ще стигнем до извода, че състоянието на вътрешните тела, техните ограничения и възможности, недостатъците и ценните им качества, техните общи психични и психологични тенденции са наследени от предишните животи и следователно процесът на кармообразуването е отговорен за днешното ни земно състояние. Така ние просто връщаме малко по-назад причините за сегашната си съдба с риск да навлезем в една изключително сложна и неясна област, от която трудно можем да извлечем някаква полза. Проблемът за проследяването на кармичните влияния от предишните ни животи е *безкраен* и използвайки това прилагателно аз всъщност категорично изнасям цялата тази проблематика извън контролните рамки на крайния ум; тук се налага да работим с фактори, които почти не се поддават на рационален

анализ.

За неразвития индивид и за прохождащото човечество кармата е имала предимно групов характер. Човекът е бил просто член на групата, без да осъзнава последиците и отговорностите за извършваното. По-късно, когато процесът на индивидуализация диференцира темперамента, характера и ценностната система на индивидите, кармата също става по-лична и конкретна и човек получава възможност да поражда повече причини и следствия. Като частично разгърната и интегрирана личност, човекът оставал въвлечен в груповия живот и кармичните взаимовръзки ставали все по-широки. По-късно личността се издига до нивото на съзнателен творец на своите причини и осъзнат участник в техните следствия. Вървейки по Пътя, човек е въвлечен в кармата на индивида или групата, с които е избрал да поддържа отношения предвид единството на духовната цел, и така още един фактор се добавя към предишните категории на кармична отговорност. Накрая кармата в трите свята се посреща, побеждава и отхвърля назад; в същото време кармата, породена чрез служене за доброто на света се добавя към тази, която индивидът вече е натрупал, и така той споделя кармичната отговорност на самата Йерархия. Отделните степени, разбирани като:

— елементарна групова карма на примитивния човек;

— индивидуална карма на осъзнатия, развиващ се човек;

— карма, свързана с ученичеството;

— и Йерархична карма,

трябва да се прибавят към *Кармата на Възмездието*, с която ученикът вече е запознат; върху всичко това се надграждат националната и расовата карма, плюс кармата на възпитанието, която натрупват всички ученици, стремящи се да влязат в Ашрам за подготовка към посвещение.

Освен карма на *Възмездието*, има и такава на *Въздаянието*; това е често забравян вид карма, който хората по-добре ще опознаят в настъпващия световен цикъл. Днешното човечество е натрупало много тежка карма, но бъдещият процес на кармообразуване няма да предизвиква толкова ужасни следствия, както този от миналото. Понятието *карма* не е изцяло негативно, както често се смята. Това е оправдано само доколкото сега голяма част от кармата по необходимост е наказваща и огорчаваща вследствие от невежеството и ниската еволюционна степен на човечеството. Когато кармичното възмездие става безпощадно и страшно (както е в днешния ужасен световен опит), това е свидетелство, че човечеството е достигнало до точката, когато следствията могат да бъдат справедливо разпределени в големи мащаби. В случаите на невежество, съпътствано от безотговорност и пълна липса на мислене (когато за извършеното няма истинско чувство за вина), кармата предизвиква малко осъзнати страдания. Тя може да доведе до нещастни условия

и плачевни обстоятелства, но у личността ще липсва способност да реагира на тези условия със съответната болка, т. е. ще е налице слаб ментален отклик за процесите на кармичното възмездие. Това трябва да се има предвид. Днес обаче арийската раса е толкова развита ментално, че кармата наистина е свирепа и ужасна и може да се прояви чрез световните условия. В същото време сегашното повсеместно бедствено положение е признак за широкото и успешно човешко разкриване и е най-обнадеждаващият и многообещаващ знак. В тази идея е скрит отговорът на въпроса защо благите, безгрешни и свети служители на расата понасят в този световен цикъл толкова голям дял от бремето на общото кармично зло.

Нашият трактат цели да даде само най-обща и принципна представа за кармата като източник на многото човешки беди, в това число и на болестите като едно от техните проявления. Тази тема е много обширна и прекалено сложна и многопланова по своите следствия. Всичко, което тук може да се направи, е да се затвърди разбирането, че миналите действия и реакции са определили още в предишните животи такъв кармичен ритъм, който днес увлича в своя ход всички аспекти на низшата природа, в това число и най-обикновените и посредствени следствия, в едно от които – това на болестта, се проявява великият Закон на Възмездието. Лечителите и различните метафизици трябва винаги внимателно да отчитат този факт.

2. Седем лъчеви причини за кармата

В тях се крият корените на всички човешки проблеми, вкл. на лошото здраве и болестта (индивидуална, национална и расова), като се започне от самото начало на сътворението. Кармата се проявява в изначалната субстанция и в енергийните потоци, които нахлуват във и през сътворения свят, включвайки трите низши свята, където работят лунните *питриси* и елементалните същности на всички форми. Тази изначална карма (ако мога така да я нарека) има важен принос за съществуването на болестта. В древните книги, до които Учителите имат достъп, се казва, че светът е създаден от субстанция, вече заредена с кармата на предишната слънчева система.

Затова е очевидно, че тези силови потоци, излъчвани от Повелителите на Седемте Лъча, са оцветени и „заразени" с присъщите за Тях самите ограничения; от наша гледна точка Те са Богове, но в действителност са формиращи се Богове, макар да са много по-близо до слънчевата божественост, отколкото и най-еволюиралото човешко същество до планетната божественост. Те са онези „несъвършени Богове", за които се говори в „*Тайната Доктрина*", и са планетарните Логоси на свещените и несвещените планети. Ако великите основополагащи Животи на планетите от нашата слънчева система са несъвършени, следствията от това несъвършенство неизбежно ще засегнат Техните планетни създания и телата Им за проявление; това привнася рамкови кармични условия, над които човекът няма никакъв контрол, но в които той се движи и следователно е принуден да споделя. Тук нямам възможност да се задълбочавам в тази тематика. Всичко, което мога или ми е позволено да направя, е да ви дам седемте *строфи* [stanzas: строфи, тезиси, формулировки – бел. ред.] от една от най-древните книги на света, която символично описва седемте лъчеви причини за несъвършенствата в нашите

планетни проявления. При възможност към тях би трябвало да прибавим и строфите, в които се излага значението на астрологичните дадености и ограничения, които влияят върху планетата и определят хороскопа на нашия планетарен Логос. Те обаче са изключително трудни за разбиране (поради голямата им сложност, многоаспектност и космическа мащабност) и могат да бъдат изучавани едва когато човечеството достигне онази степен на интуитивно възприятие, при която човек ще може „*да обхваща причините и следствията като едно цяло и да вижда началото и края в един миг от времето и пространството*". С тези думи Учителя Серапис веднъж обобщи своята теза, опитвайки се да обясни на една група посветени ученици правилния подход към подобни широкообхватни тематики.

"**Книга за кармата**" съдържа долуизброените строфи, които служат като въведение към тези от следващата точка, озаглавена „*Седем лъчеви причини за дисхармония и болести*". Интуитивният кандидат ще схване определен смисъл, но той трябва винаги да помни, че всичко, което се стремя да направя, е да облека в слово (незадоволително и неадекватно) строфите, които разглеждат определящите фактори от естеството на онези велики Същности, Чиято жизнена сила (наричана от нас *енергия*) сътворява всичко съществуващо и оцветява и оформя всички проявления в различните светове; тя дава своя принос и при насищането с енергия на всяко отделно човешко същество. Всеки човек използва тази енергия според нуждите си, а те от своя страна са точен показател за степента на неговото развитие. В тази връзка ви предлагам няколко строфи от „*Раздел за Несъвършенствата*" (част XIV):

"*Седемте несъвършенства се проявили и поразили субстанцията, от най-висшата до най-низшата сфера. После дошли седемте съвършенства и тогава двете заедно – това, което е цяло и здраво, и това, което е известно като отделно и частично – се срещнали върху плана на физическия живот* [етерния план – бел. А.А.Б.].

И там те се сблъскали, като въвлекли в конфликт всичко, което са и което притежават, всичко видимо и невидимо в тройния пръстен [трите низши свята – бел. А.А.Б.].

Седемте несъвършенства влезли в седемте човешки раси, всяко на своето място; те оцветили седемте точки вътре във всяка раса [седемте планетарни центъра, които пропускат несъвършена енергия – бел. А.А.Б.].

Седемте съвършенства се реели над всяка раса, над всеки човек от всяка раса и над всяка точка вътре във всеки човек.

Така конфликтът се разраствал от най-периферното до най-централното, от най-Великия до най-малките. Седем са несъвършенствата; седем са съвършените цялости; седем са и пътищата за прогонване тъмата на несъвършенството и за проявяване на ясното необгарящо сияние, бялата електрична [фохатна – бел. ред.] светлина на съвършената цялост."

Всичко, което можеш да разбереш от казаното, братко мой, е идеята за вечния конфликт, за седемте велики енергии, които се

проявяват като двойствености и образуват в тялото (на планетата, на човека и на атома) област или кръг от своеобразно напрежение. То определя стремежа към еволюция и само става *причина* за проявление, докато *неговото следствие* кармично се проявява като крайно освобождение на съвършеното и доброто. Тези неща са сравнително трудни за разбиране. Трябва да се помни, че седемте несъвършенства са свързани със седмичната природа на Този, в Който живеем, движим се и съществуваме, и че тези седем несъвършени енергии съдържат в себе си съвършената воля към добро, която във висша степен превъзхожда волята към зло.

Тези енергии протичат през седемте центъра на планетното тяло и са – по отношение на нас – седемте лъчеви енергии. Във връзка с волята за зло, която може да се прояви и се проявява като болест във всичките четири царства на природата, вече разбирате защо обучавам моите ученици по езотеризъм (за които съм отговорен) в непричиняване на вреда. Това е главният фактор, който спомага за компенсиране на кармата. Ще дам девети закон и така ще допълня групата закони, които (ако бъдат следвани) могат съществено да ви помогнат в лекуването на болестта и в опазването на доброто здраве.

ЗАКОН IX

Съвършенството извиква несъвършенството на повърхността. Доброто винаги изпъжда злото от човешката форма във времето и пространството. Методът, използван от Съвършения и от Благия, е непричиняването на вреда. Това не е негативност, а съвършено равновесие, абсолютна гледна точка и божествено разбиране.

Забелязвате, че моето изложение пренася цялата тема за болестта в отдалечения свят на първопричините – сфера, в която поне засега човек не може да проникне. Именно затова отделих толкова време за разглеждане на **болестотворните причини**; повече от половината от онова, което имам да ви кажа, се намира в тази първа част на нашето изложение. Тя е почти завършена и скоро ще пристъпим към четвъртата глава, която мнозина ще сметнат за по-полезна и практична част от това учение. Никога не съм имал намерение да разглеждам патологията на болестите или симптомите на многото видове нарушено здраве, които измъчват човешкия род. Опитвам се само да очертая субективните причини за повечето заболявания, които атакуват човешкото тяло. Това е единствено правилният подход. Прекаленото акцентиране върху болестите вреди за разбирането на душата, тъй като поставя на преден план и необосновано широко разглежда преходната, постоянно изменяща се природа на формата, докато – от гледна точка на душата – телесните проблеми имат значение само доколкото могат да съдействат за обогатяване на нейния собствен опит.

Решаващи все пак са причините, породени от самия човек, който следва поредицата на своите животи; кармичните следствия често се проявяват като болести, възникване на някакво катастрофално събитие или в общите условия на конкретното въплъщение. Човек трябва да се научи да мисли с категориите на кармичния закон, да разпознава и съотнася определящата енергия с нейното следствие и

да полага усилия да обезсилва причините, като им противопоставя мощта на развитата си воля. Кармата не е неизбежно, необратимо и жестоко събитие. Тя може да бъде компенсирана, но този процес (особено по отношение на болестите) трябва да се развива в четири посоки:

1. Определяне природата на причината и областта на съзнанието, в която се е зародила.

2. Развиване на качества, които са полярна противоположност на тази причина.

3. Непричиняване на вреда – практика, която изключва зараждането на отрицателни причини и така прави невъзможна бъдещата поява на нещастни условия.

4. Предприемане на необходимите физически действия за осигуряване на такива условия, каквито желае душата. Тези стъпки включват:

а) ментално примирение и приемане *факта* на следствието, т. е. болестта;

б) мъдро прилагане на ортодоксалните медицински средства;

в) съдействие на лечителя или лечителската група за провеждане на вътрешно духовно лечение;

г) ясно виждане на резултатите; това може да се изрази в стремеж към по-полезен земен живот или пък в подготовка за великия преход, наречен смърт.

Мъдрият размисъл и разумното действие предполагат приемането на определени общи условия, които се проявяват като лошо физическо здраве по времето на този световен цикъл и то не само за човешкото царство, но и за трите дочовешки царства. Законът за Несъвършенството съществува, доколкото Великите Реалности (които могат да бъдат открити в целия феноменален свят) също се намират в процес на развитие и еволюционно разтваряне. Затова, докато Те като духовни Същества не развият т. нар. „върховен контрол" върху субстанцията на своите феноменални форми, на тези форми няма да им достига божествено съвършенство. Болестта е вид преходно несъвършенство, а смъртта е метод за префокусиране на енергията с цел постъпателно движение по жизнения цикъл, което винаги води към стабилно подобрение.

Разбирането на седемте строфи, които ще цитирам по-долу, води към дефиниране на седемте психологични причини за болестите, характерни за субстанцията на всички форми в този световен цикъл, доколкото всички форми са наситени с жизнената енергия на „несъвършените Богове". Седемте Духа, за които говорят световните Писания, стоят „пред Божия Престол", което означава, че те все още не могат да се възкачат на Престола (символично казано), защото не са достигнали пълното божествено изражение. Повелителите на

Седемте Лъча са по-напреднали по духовната скала в сравнение с тези велики Животи, които формират Съвета на Шамбала. Те са Представители на седемте лъчеви Енергии, Които одушевяват седемте свещени планети, но все още не са така божествено развити, както тези Енергии. Проблемът на човечеството във връзка с несъвършенството е сложен не само защото седемте одухотворяващи и оживотворяващи Енергии са „заразени с несъвършенство", но и защото самият Глава на света, от гледна точка на слънчевия Логос например, е далече от съвършенството. Това е и причината, поради която нашата планета Земя **не** е свещена планета. Казват ни, че Санат Кумара е божествен пленник на тази планета, който ще бъде заточен на нея, докато и „последният уморен пътник не намери своя път към дома". Такава е Неговата тежка карма, макар тя да съответства на Неговото желание и да се изпълнява от Него с радост. „Уморените пътници" – това са атомите (човешки или други) от Неговото тяло, които са заразени с несъвършенство поради Неговото несъвършенство; тяхното пълно „изцеление" ще определи срока на Неговото собствено освобождение.

Затова имайте предвид, че следващите седем строфи показват качеството на низходящите енергии и пороците, които тези енергии носят и предават на всички форми, оживотворени от нашия планетарен Логос.

Седем лъчеви причини за дисхармония и болести

1. *"**Великия** решил да следва избрания от него път. Той не търпял ничия намеса и упорито държал на своето. Това упорство обхващало план след план, то растяло и крепнело. Неговата воля била постоянна, кристална, ярка, крехка но твърда. Той имал способността да кристализира. Той донесъл не воля за живот, а воля за смърт. Смъртта била Неговият подарък за живота. Приемането и отдаването не Му харесвали – Той желаел и търсел отделянето."*

Доколкото можем да изясним смисъла на това иносказание от гледна точка на нашата тема за болестите, несъвършенството на божествената енергия определя онова специфично свойство, което се проявява като способност за кристализиране; то води до втвърдяване, изхабяване и до великия процес на отделянето, наричан от нас *смърт*. Други негови резултати са многобройните процеси на кристализиране, които протичат във физическата форма, както и всички тенденции към атрофия и старост.

2. *"**Великия** наситил със своя живот всички части и аспекти на проявеното. Той се мятал от центъра към периферията и обратно, като носел изобилие на живот и енергизирал всички форми, предизвиквайки излишък от движение, безкрайно разширение, огромен ръст и ненужна прибързаност. Той не знаел какво иска, защото желаел всичко, привличал всичко и давал на всеки прекалено много."*

Несъвършенството на тази велика енергия с нейната строителна, животворна и свързваща мощ се проявява в способността за

превъзбуда, предизвикването на прираст, уголемяване, строене на прекалено много форми, привличане на прекалено много атоми и създаване на такива условия, които водят до това, което (езотерично) е наречено „задушаване на живота" – друга форма на умиране, но този път поради излишък от жизненост, която поразява кръвта като предприема ново строителство вътре във вече построените форми и често създава етерен проводник, който е твърде мощен за външната, екзотерична физическа форма. Други следствия от това са туморите, ракът, новообразуванията и свръхразвитието на телесните аспекти: ръстът на органите и на излишни части от тялото.

3. "***Великия*** *натрупвал тук и там, той избирал и той отхвърлял. Тази сила Той отхвърлил и тази сила Той приел. Той нямал цел, близка до шестте цели на Неговите шест Братя. Той усвоявал формата без да я обича; захвърлял я и избирал друга. Той нямал конкретна цел или план, а живеел под въздействие на илюзиите и точно това искал. Той задушавал както хубавото, така и лошото, макар че се ползвал и от двете. Можел да допуска излишъци в едно отношение, и недостиг в друго. Той се ръководел от тези две крайности при избора на жива субстанция. Той сблъскал в едно неща, които не си съответстват, и видял, че като резултат се появили злочестината и измамата. Той изготвял модели, без да следва някаква определена цел. Той се отказал от отчаяние.*"

Така описаното несъвършено „маневриране" поражда онези предимно астрални условия, които предопределят различните прояви на лошо физическо здраве, разгледани на страниците на този трактат. Несъвършенствата на енергията на трети лъч намират толкова дълбоко отражение в предразположението на човека към болестите именно защото това е енергията на самата субстанция. Заблудите са резултат от прекаленото използване на енергиите от трети лъч за егоистични и лични цели и се проявяват главно в шестия (астралния) план. Това толериране на желанието и отчаяните опити то да бъде материално удовлетворено водят до появата на някои болести на мозъка, на ниска жизненост, както и на различни стомашно-чревни усложнения, които засягат цивилизованото човечество в значително по-голяма степен, отколкото първобитните раси.

4. "***Великия*** *започнал битка. Всяко нещо му изглеждало като обект за прилагане на сила. В „четвъртото" Той открил широко поле за действие и се приготвил за битка. Той виждал истинното, разпознавал лъжовното и се мятал между двете, като се сражавал ту с едното, ту с другото, и все губел онзи среден път, дето битката не съществува. Там царували хармонията, свободата, покоят и безметежната тишина. Той изтощавал всички форми, възползвали се от Неговата сила и мощ. И все пак през цялото време Той търсел красотата, стремял се към прекрасното и жадувал мир. Отчаянието го завладявало по пътищата му, а с отчаяние волята за живот не може да оцелее. Но всичко прекрасно неизменно било редом с него*".

Тук имаме ясно указание защо човечеството (четвъртото царство на природата) толкова лесно се поддава на болести. Конфликтите, към които човечеството – както групово, така и индивидуално – е толкова склонно, ще водят до отслабване на жизнеността дотогава, докато не бъдат осъзнати и използвани като средство за триумф и прогрес. При наличието на конфликти, съпротивата срещу болестите

се понижава и на практика се открива лесен достъп за всички форми на влошено здраве и физическа немощ. Пилеенето на енергия подрива съпротивителните сили, в резултат на което се появяват слабост, неправилна реакция спрямо присъщите на самата планета болести и бързо капитулиране пред инфекциозните и заразните заболявания. Именно този тип енергия стои в основата на т. нар. епидемии; грипът е едно от нейните основни проявления.

5. "***Великия*** *се изправил в гнева си и се разделил на две. Той създал великите двойственост и изначалното поле на множествеността. Той предизвикал всевъзможни разцепления и със силата на мисълта творял разделенията. Той с радост поставял препятствия. Той не търпял разбирането и не познавал единението, защото бил студен, суров, аскетичен и винаги жесток. Той стоял между нежния, любещ център на всички животи, и външната периферия на страдащите живи хора. Но Той не бил върху средния път и нямал намерение да запълва този разрив. Точно обратното, Той засилвал разцеплението, издигал бариери и се старае още повече да увеличи разрива*".

Най-трудно е било да се опише несъвършенството на енергията, представяна от Повелителите на пети лъч. Източникът на много психични и умствени отклонения може да бъде намерен в активността точно на тази енергия, която се проявява главно върху петия (или менталния) план. Основната ѝ характеристика е именно разцеплението – вътрешното раздвоение на самия индивид или разривът между него и обществото, в резултат на което той става антисоциален. Тази тематика беше разгледана доста подробно в „Езотерична психология" (т. II от „Трактат за седемте лъча") и тук не е необходимо да се дават повече пояснения. Друг тип следствия на същата причина са някои форми на лудост, пораженията на мозъка и онези разриви между физическото и тънките тела, които се проявяват като слабоумие и психични отклонения. Още една форма на болестно състояние, причинено от действието на пети лъч, е мигрената, която е резултат от прекъсването на връзката между енергиите, натрупани около епифизата и хипофизата.

6. "***Великия*** *обичал Себе си в другите и във всички форми. Навсякъде Той съзирал обектите на своята привързаност и те винаги се оказвали Него самия. В тези други Той изливал себе си, молейки за взаимност, която никога не получавал. Очертанията на толкова любимите Му форми неумолимо се разпадали, бледнеели и изчезвали. Обектите на Неговата любов бавно вехнели. Оставал само светът на сенките, на дима и на мъглата. И когато се погледнал, Той възкликнал: аз съм Повелител на илюзиите и Ангел на бъркотията. Нищо не разбирам. Аз обичам, но нищо не е както трябва! Аз знам, че любовта е истината и духът на вселената. Къде тогава е грешката?*".

Интересното е, че именно силата на шести лъч (която храни желанието) е отговорна за много от бедите и проблемите на човечеството, появили се в резултат от опорочаването на целите и функциите на секса. Злоупотребата с тази енергия поражда желания, сексуални смущения, слабост, извращения и еднопосочно удовлетворяване на сексуалните и други потребности. Произтичащите оттук сексуални отклонения водят до силна потребност за задоволяването им по правилен ли неправилен начин, но на всяка цена.

Резултатите от това варират в най-широки граници: от садистична жестокост и сладострастие, през бракове, основани главно на физическо привличане, та до онези условия и практики, които водят до различните форми на сексуални заболявания. Ключът към този световен проблем е скрит в думите на древното писание: „несъвършенството на Повелителя на Шести Лъч отвори вратата към неправилния брак между половете".

7. "***Великия*** *събрал силите си и обявил, че желае да твори. Той създавал това, което било външно и можело да се види. Той гледал своите творения, но не ги харесвал и престанал да им обръща внимание; тогава те умрели и изчезнали. Той не постигнал постоянен успех и не виждал нищо, освен провали, докато се трудел на външната пътека на живота. Той не осъзнавал нуждите на формите. На някои предоставил излишък от жизненост, а на други дал недостатъчно; и едните и другите умрели и не успели да отразят в себе си красотата на Бога, Който им дал живот, но не можал да им даде разбиране. Тогава Той не знаел, че любовта е оцеляла*".

Влиянията на тази лъчева сила са твърде специфични и ще стават все по-осезаеми, защото сега този лъч се активизира. Именно тази енергия като цяло е отговорна за инфекциозните и заразните болести. Основен момент в работата на седми лъч е съединяването във физически план на живота с материята. Това от гледна точка на несъвършенството означава съединението (ако можете да осмислите това загатване) на Живота, животите и всеобщата жизненост на съзидателния процес. То се символизира от разнородността и непрестанно сменящите се взаимодействия на всеобщия живот вътре във всички конкретни животи. Следствие от това е активността на микробите (вирусите и бактериите) в онова тяло, където намерят най-добри условия за хранене и размножаване.

Това са трудни за разбиране идеи, но си струва да се размисли над тях; искреното усилие ще разбули техния дълбок смисъл. Всяка болест или форма на разклатено здраве е резултат от активността или пасивността на един или друг от седемте типа енергии, които влияят върху човешкото тяло; бидейки несъвършени, те удрят по центровете, като навлизат и преминават през тях към физическия организъм. Всичко зависи от състоянието на седемте центъра в човешкото тяло, чрез които въздействат онези безлични енергии, които носят живот, болест или смърт, като стимулират телесните несъвършенства или като подпомагат изцелението на тялото. По отношение на човека всичко зависи от състоянието на физическото тяло, от възрастта на душата и от кармичните дадености.

Би ми се искало правилно да схванете значението на думата „несъвършенство", която аз често употребявах по отношение на великите Същности, Които изразяват божествеността, недостижима за човечеството в цикъла на тази конкретна планета. Помнете, че нашата слънчева система е втора и че в първата слънчева система ударението е било поставяно върху разумната материалност; целта на висшия посветен е било постигането на пълен контрол над материята, разкриване на умствения принцип и утвърждаване на определен материализъм. В онези безкрайно далечни времена *това* е означавало постижение, докато в сегашната слънчева система *това* означава поражение за човечеството. Нашата система, в която влизат всички планети, вкл. и Земята, има друго предназначение; в

нея е предопределено да се прояви вторият божествен аспект – този на любовта, и това да стане чрез материята, която е заразена с качества, развити в първата система. Това, което тогава е било знак за съвършенство, сега вече не е постижение. Затова тези Велики Същности, които са съвкупност от всичко съществуващо, работят със субстанция, вече заразена с качества, които не подлежат на развитие и трябва да се оставят назад.

Такива са разглежданите от нас несъвършенства – в тези седем аспекта на разумната материалност се корени и проявява болестта. Казва ни се, че сега физическото тяло не е главното; то е било такова в предишната слънчева система. В сегашната система началата са други. Конфликтът между сегашното и идващото (което търси проявление) е източник за болестта и смъртта във физическия план. Помислете над това и помнете, че сте длъжни да разглеждате нещата в най-широкия възможен аспект, ако искате правилно да разберете някои от причините за физическите болести и проблеми.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ОТГОВОРИ НА НЯКОИ ВЪПРОСИ

Неофитът не би задал повечето от тези въпроси, ако имаше търпение и по-добре разбираше това, което изучава. Начинаещите не трябва да изпреварват естественото си развитие, а да разширяват съзнанието си последователно и според указанията. Въпреки това, учителят може да поощри задаването на въпроси:

1. Защото ако членовете на групата са достатъчно зрели и интелигентни, чрез формулирането на въпроси те могат да се опознаят по-добре; между тях се установява взаимно разбиране, което ги свързва по-тясно.

2. Защото по характера на поставяните въпроси учителят може по-добре да разбере гледната точка на учениците си (например аз самият да се ориентирам в западната гледна точка за лечителството). Не забравяйте, че по своя произход и подготовка аз все пак съм представител на Изтока. Мога да знам повече от вас за лечителското изкуство и за енергиите, които формират човешкото тяло, но вашата гледна точка, терминологията и умствените ви нагласи за мен все още са сравнително чужди; вашите въпроси ще ми помогнат по-добре да разбера изходните позиции и мисловните ви рамки и така ще ми дадат възможност да ви обучавам по-ефективно.

3. Защото задаването на уместни въпроси е един от окултните методи за фокусиране на ума и синтезиране на знанията, както и за очертаване полето на търсенията и възможното разширение на съзнанието.

За природата на „задръстването”

Как мога да опиша това явление, щом вашето разбиране за силите и енергиите и тяхното взаимодействие в човешкото тяло едва прохожда? Да се каже, че задръстването [обструкцията – бел. прев.] е втвърдена сила, ще бъде неточно; да се каже, че това е статична енергия – означава малко; да се каже, че е неравномерна или неритмична вибрация едва ли има смисъл. Основният ми проблем е липсата на точни термини, чрез които да ви представя езотеричната истина.

Вероятно задръстването може най-добре да се дефинира като нарушение на свободното протичане на силите през центровете и през цялото тяло. То бива два вида:

1. Задръстване, което възниква в самите центрове и оттам въздейства на съответните жлези. Енергията може да срещне препятствия или когато се влива в центъра (това засяга жлезата в отрицателен смисъл), или когато изтича от него (тогава действието има положителен знак). Ако вливането ѝ в центъра е затруднено, енергията се отразява назад към своя първоизточник – астралното или металното тяло. Така възниква специфично психично потискане, доколкото няма вътрешен импулс, на който съответната жлеза да може да отговори. Ако проблемът е на изхода на енергиите от физическото тяло, тогава също ще липсва свободно протичане на силите и свързаната с центъра жлеза ще бъде силно засегната, което може да се изрази или в превъзбуда поради неритмичния енергиен поток, или в недостатъчно захранване. Това рефлектира върху секреторната ѝ дейност, а впоследствие повлиява и на кръвообращението.

2. Задръстване, което препятства свободното протичане на енергията или жизнената сила през физическото тяло и предизвиква някои форми на слабост или появата на болни места, където потокът се забавя или пък циркулира прекалено бързо. В някои места енергийният поток може да се задържа и да подхранва заболелите органи, което съдейства за тяхното лекуване и прочистване. По принцип временното запушване може да има както благоприятно, така и болестотворно въздействие. Това учудва ли ви?

Отново подчертавам комплексността на разглежданата тема; целият ми популяризаторски опит показва колко трудна е тя за разбиране. Но ако имате желание и търпение да осмислите нещата чрез интуитивно вживяване, а не толкова по пътя на логичния анализ, с течение на времето ще откриете, че знаете много – както в интуитивен, така и в аналитичен план.

Определяне мястото на запушването

Има три начина за откриване мястото на задръстването и на всяка друга обективна болестна проява:

1. Чрез ясновиждане, което позволява на лечителя визуално да локализира проблема. Това диагностициране невинаги е точно и може да бъде „оцветено" от състоянието на самия лечител.

2. Чрез пряка сетивност, разбирана като „непосредствено чувствознание", което е свойство на душата и е безпогрешно след като човек се научи правилно да го използва. То представлява синтез между ментално и духовно възприятие и е конкретно знание или, ако предпочитате – интуиция, която позволява на лечителя безпогрешно да определи къде се е загнездила болестта, да узнае причината за нейната поява, както и вероятното ѝ протичане, последствия и изход.

3. Чрез един сравнително по-физически метод, свързан със сетивността на низшата природа, която позволява на лечителя да усети в тялото си същото неразположение, което изпитва и пациентът. Това се нарича „окултно пренасяне" и трябва да се използва само от онези, които добре владеят техниките за поглъщане и разсейване на енергиите. В този случай лечителят може да почувства причината за болестта или чрез вливане на енергия в етерната съставяща на физическата болест, или чрез повишена емоционалност и

сетивен отклик в рамките на нейната астрална съставяща.

Двойната причина за задръстването

Искам да формулирам три постулата и после да ги обясня:

Първо, субективното състояние *само по себе си* не може да причини външно запушване. Душата по необходимост се изразява чрез различните тела, които имат известни *предразположения*.

Второ, субективният фактор може да се превърне в причина само ако действа заедно с вродените тенденции на физическото тяло; запушването не може да се избегне, тъй като субективният живот определя състоянието на физическото тяло и го предразполага към определени заболявания. Това става по волята на душата. Трябва ли да подчертавам, че на сегашния етап от човешката еволюция почти няма субективни състояния, които да са действително правилни?

Трето, външното състояние *само по себе си* също не може да стане болестотворна причина. Ако съм прав в главните си твърдения (а това ще бъде доказано от бъдещата наука), медицинските наблюдения ще трябва да се приспособят към фактите. Болестотворните причини трябва да се търсят именно в синтеза на външните и вътрешните дадености.

Искам да поясня казаното, защото формулата, че болестта е резултат от *две* причини – вътрешна и външна, може да доведе до объркване. Всъщност, първоначалната причина е **една** и това е субективната даденост; психологичният фактор, който води към неправилно използване на енергията, задвижва онези вътрешни тенденции, които се проявяват като жизнеопределящи фактори във физически план. Тук те влизат в контакт с физическото тяло, което носи специфични предразположености, наследствени слабости и недостатъци във функцията на жлезите, доколкото това тяло е било предпочетено от душата за подходящ носител, чрез който тя възнамерява да овладее някои необходими уроци. Взаимодействието, установено между вътрешните и външните сили, е основната причина (проявяваща се като *две* причини), която предизвиква конкретните болестни прояви. Иначе казано, това е именно синтезът между два аспекта – негативен и позитивен, който предизвиква появата на трети фактор, т. е. на определен вид заболяване.

Ако говорим за съвършени физически дадености, аз не познавам такива, нито физическо тяло или околна среда, към които този термин може да бъде приложен. Трябва да присъстват както вътрешна психологична причина, която е субективна реалност в малък мащаб, така и външно физическо условие под формата на телесни слабости или несъвършенства, които на свой ред представляват остатъчни тенденции, скрити предразположения и наследени увреждания, плод на неправилни нагласи или фактически злоупотреби в предишните животи. Съединете тези два главни, определящи фактора и (съгласно закона) неизбежно ще откриете видимото проявление на физически заболявания, които могат да варират от сериозни до незначителни, от опасни за живота до причиняващи

само временен дискомфорт. Никакво външно условие само по себе си не е достатъчно, за да предизвика заболяване, но трудностите произтичат от факта, че съвременната медицина засега не допуска хипотезата за наличието на фактори, породени в предишните животи, т. е. тя не признава скритата първопричина, освен в случаите на такива повърхностни причинно—следствени връзки, като например тази, че безпокойството и силната тревога могат да изострят сърдечните заболявания. Повечето учени все още не разбират, че в случаите на заразни заболявания вътрешната причина има *групов произход* и следователно оказва групово външно въздействие, тъй като е изражение на груповата карма. Изобщо, цялата тази тематика е изключително трудна.

Както разбирате, трябва да има два налични фактора, които (съединени и стимулирани) да предизвикат появата на болестта. Това, че душата съзнателно избира тяло (тип проводник), което да предлага подходящи условия за приемане на някои специфични уроци и опитности, е слаборазбрана тема. В тази връзка ви напомням, че болестта често е средство за прочистване и има благоприятни последици. Тя предизвиква външно проявление на някакъв нежелан вътрешен фактор и когато вътрешната и външната причини бъдат изложени на ярката дневна светлина, те се очертават по-ясно, с тях може да се работи и често, благодарение на болестта и страданието, те биват отстранени и с тях се приключва.

Някои видове заболявания

Корените на *артрита* и *диабета* трябва да се търсят в астралното тяло, но като цяло артритът е по-обективна болест в сравнение с диабета, който е резултат от задоволяване (в сегашния или в предишния живот) на физически желания, свързани с храненето. Артритът нямаше да съществува или щеше да бъде слабо разпространен, ако расата се хранеше правилно и разбираше ценността и действието на чистите храни. Колкото до диабета, той по-скоро е резултат от погрешни *вътрешни* нагласи, отколкото на неадекватни *външни* желания. Те, както вече споменах, могат да възникнат в този живот или да бъдат наследени от предишен. Във втория случай въплътяващата се душа избира семейство, в което да се роди и от което би наследила тяло, притежаващо тенденция или природна предразположеност към тази болест.

Тук се открива огромно поле за изследвания, насочени избирателно към онези групи хора, които лесно стават жертва на някои социални заболявания.

Сифилисът и артритът попадат в категорията на болестите, обусловени в голяма степен от задоволяването на физическите желания, а *ракът* и *диабетът* се отнасят към типа заболявания, свързани с вътрешните емоционални влечения и грубото потискане живота на желанията. Интересно е, че някои инфекциозни болести (като морбили, скарлатина, вариола и холера) се отнасят до груповите заболявания и заедно с това имат пряка връзка с менталната природа. Това вероятно ви учудва, но е факт.

Частично запознатият с тематиката за окултните причини може да предположи, че когато хората изместват фокуса на своето

внимание от физическата природа към емоционалната, или от емоционалната към менталната, те стават уязвими за древните заболявания, например спрямо сифилиса и рака, характерни съответно за лемурийците и атлантите. Това не е така.

Искам да напомня, че хората са страдали от тези болести не защото са пренасочвали своето съзнание, а вследствие от злоупотреба с някои богодадени им способности. Връзката между изместването на съзнанието и болестта не е задължителна. В наши дни хората са сплав от три енергийни състояния, които ние наричаме физическо, емоционално и ментално и които всъщност са лемурийско, атлантическо и арийско състояние на съзнанието. Малцина са тези, които сега се изявяват като чист тип, т. е. характеризират се с преобладаване на едно или друго състояние на съзнанието. Обикновено имаме смесване на трите състояния. Рядко се намира човек или пациент, „който премества фокуса на своето внимание от физическото към емоционалното". Той често превключва между двете нива и е ту емоционален, ту ментален, а от чисто физиологична гледна точка той е физически. Най-отчетливи разделителни линии се наблюдават при учениците, които съзнателно и целенасочено се опитват да пренесат фокуса на вниманието си върху менталния план. През по-голямата част от времето обаче те живеят в тази сфера, която ние наричаме кама-манастична, т. е. астрално- ментална. Това е междинно равнище на съзнанието, по отношение на което са възможни само най-широки обобщения. Резки разделителни линии *няма* и трябва винаги да помните, че в конкретното въплъщение могат да се появят болести, чиито произход е скрит в далечното минало; зародишите на тези болестни тенденции векове са стояли консервирани в т. нар. постоянен атом. Макар че не се коренят в устройството и качеството на сегашния живот, те изведнъж се пробуждат и определят настоящото въплъщение, като му предоставят възможност за освобождение.

Високата температура

Тя е симптом и индикатор, а не болест, доколкото показва наличието на болестен процес и е основно средство за неговото отстраняване. Помислете над това и го приложете по аналогия към всички сфери, защото физическата температура има своите астрални и ментални съставки. Това изгаряне на излишната енергия облекчава и лекува по два начина – като обезсилва предизвикалите го микроби и енергии, или чрез освобождаващата сила на смъртта. Ако физическото тяло е достатъчно силно, за да може да понесе напрежението на температурата, трябва да ѝ се даде възможност да свърши своята работа, доколкото това е естественото лечение на редица нежелателни състояния; тя не само предупреждава за наличието на болестни процеси, но и сама по себе си има терапевтично действие. При това обаче се изисква внимателно наблюдение и балансирана воля, която да уравновесява енергиите на тялото. При висока температура то е сравнително слабо и нормалните му функции са нарушени. Колкото до лечението и правилните грижи при наличие на температура, ортодоксалната медицина знае много и това знание ще е напълно достатъчно дотогава, докато механизмът на повишената температура не бъде разбран по-добре и лекарите не насочат вниманието си към болестотворните причини, а не към следствието.

Свръхемоционалността е астрално съответствие на физическата температура и свидетелства за невъзможността да се удържи микробът на желанието; неговото овладяване води до бързо спадане на температурата. Ментално съответствие на температурата е свръхактивният ум, когато е прекалено делови, но е лошо управляван и безрезултатен.

Лечението на рака

При всяко злокачествено заболяване има витална сърцевина, или енергийно ядро, което бавно или бързо (в зависимост от случая) поглъща жизнената сила на човека. Това ядро рядко бива откривано навреме; най-често медицината го констатира едва когато поражението е стигнало до размери, изключващи ефективното лечение. То е възможно в ранните стадии, но може да се осъществи само със съдействието на волята на пациента. Малко неща могат да се направят при раковите заболявания, особено ако липсва съзнателно сътрудничество от страна на болния, доколкото езотеричният метод за лечение изисква сливане на волята на пациента с тази на лечителската група в една активна силова единица. Така пробудената и концентрирана енергия ще следва мисълта съгласно древния закон и ще стимулира околораковата област (т. е. здравата тъкан) към активно поглъщане на отслабената болна тъкан. Ако енергията се насочи към самото раково огнище, то ще започне да расте и ще доведе до по-големи поражения за организма. В този смисъл лечението на ранните форми на рак минава през две фази:

1. Стимулиране на здравата околоракова тъкан.

2. Изработване на нови тъкани за смяна на болната, която постепенно отмира и се абсорбира.

Ракът по правило се появява там, където отсъства трансмутация на емоционалната сила, а засега има малко ученици (и още по-малко обикновени хора), които са успели да преобразуват своите емоции. Състоянието на свобода от емоцията толкова рядко се среща на сегашния етап от човешкото развитие, че практически може да се оцени като несъществуващо.

Интегрираната и активна личност по принцип не е склонна към ракови заболявания или към други болести от емоционален тип; тя по-скоро е предразположена към сърдечни разстройства. Пълнокръвният, активен живот е препятствие за болест като рака, макар и не винаги. Когато старостта започне да се прокрадва и жизнените сили забавят своя ход, често може да се появи рак, което доказва истинността на горното ми твърдение. В наши дни, когато ракът е вторият по значение съучастник на разрушението и смъртта (и ако аз съм прав, като твърдя, че това е планетарно заболяване) почти всеки е предразположен към него. Страхът е силен предразполагащ фактор. В същата степен това важи за инертността и емоционалността.

Слабоумието (Dementia Praecox)

Какво е слабоумие? Има ли данни за семейна обремененост в това отношение? Има ли скрито значение във факта, че неговите

симптоми се проявяват още в юношеството? Прав ли е лекарят с общ профил, когато го квалифицира като безнадежден случай? Тези и подобни въпроси често вълнуват изучаващите и практикуващите лечителството.

Физическите заболявания, които попадат под общото наименование *безумие*, са много по-сложни за разбиране, отколкото обикновено се приема. От езотерична гледна точка те се подразделят на следните относително по-прости категории:

1. Усложнения, предизвикани от разпадане на мозъчните тъкани. Те имат сифилисен произход в много по-голяма степен, отколкото се предполага, и аз твърдя, че окултно нещата стоят именно така, доколкото физическите полови органи са низше съответствие на онази отрицателно—положителна връзка, която съществува в мозъка между двата центъра – теменния и аджна – от една страна, и епифизата и хипофизата, от друга.

2. Проблеми, свързани с превъзбуда на мозъчните клетки; те са породени от специфични енергии, които нарушават равновесието на другите енергийни процеси и предизвикват сериозни форми на безумие.

3. Симптоматика, която не се дължи на реални физически поражения или болни тъкани, а на отслабена връзка между етерното тяло и плътния физически носител. В резултат може да се появи натрапчива идея, мания и обсебване. Такива случаи се разглеждат от ортодоксалните психиатри и медици най-често като форма на безумие, но това не отговаря на реалностите. Ако под грижите на способен психолог пациентът отново стане в състояние „да владее себе си" (а това е напълно възможно), недъгът ще бъде победен. Най-напредничавите съвременни психолози вече са склонни да разглеждат тези отклонения в светлината на предложената тук хипотеза, което определено спомага за подобряване на лечението.

4. Наследени форми на умствена неуравновесеност, обусловени от събития в предишен живот и свързани с природата на наказанието или с кармата на възмездието. За да си осигури този урок, душата преднамерено избира физическо тяло с присъщи наследствени пороци, заложени в него от Повелителите на кармата, ако душата не е в състояние да овладее своя недостатъчно развит проводник, или предизвикани от нея целенасочено и съзнателно, ако благодарение на високото си развитие тялото е в състояние да влезе под контрола на душата. Не подреждам тези форми на безумие или неуравновесеност в строги схеми, защото тематиката е прекалено сложна и често са налице няколко предразполагащи фактора, а понякога имаме само начални симптоми, които може никога да не се проявят като нещо по-сериозно. Тук само изброявам общите категории, като оставям на изследователя задачата въз основа на необходимата огромна експериментална работа да класифицира симптомите и да установи дълбоките им първопричини. Времето за това вече настъпва.

5. Състояния, при които умът е толкова фиксиран и статичен и така неразумно контролира съзнанието, че му дава само една гледна точка, един жизнен подход, без никаква пластичност и възможност за адекватно приспособяване. Такива индивиди могат да

страдат например от т. нар. *idee fixe* [фикс—идея – бел. ред.] или да станат жертва на някаква натрапчива ментална форма. Това ментално обсебване може да варира в широки граници от мек фанатизъм до религиозна мания със съпътстващ садизъм и обща вътрешна болезненост.

Слабоумието спада към първата и четвъртата точки и най-често е съвкупност от фактори, свойствени и за двете. То във всички случаи се наследява, ако не явно физически, то поне чрез заложените астрални дадености, които впоследствие обуславят конкретните физически характеристики на новото тяло. Слабоумието е сифилисно по своя произход (често провокирано в предишен живот) и в даденото въплъщение е практически нелечимо.

Неговата скрита сексуална причина прозира във факта, че то се проявява в ранното юношество. Все пак на пациента може значително да се помогне, ако симптомите бъдат разпознати още в ранните етапи и се съдейства за правилното насочване на неговото мислене и задействане на динамичната ефективност на новите интереси. Духовната ориентация и съответните ѝ интереси често са в състояние да потиснат развитието на болестта; в такива случаи (и ако това се практикува от най-ранните етапи на заболяването) най-тежките състояния могат да бъдат избегнати. Доколкото пациентът прилага умни усилия да си помогне сам и получава интелигентна помощ от страна на лекаря, той може в голяма степен да преодолее своето нещастие, особено по отношение на рецидиви в следващи животи.

Много от тези проблеми са дълбоко свързани с миналото и докато на света не бъдат дадени законите, които управляват реинкарнацията, ще ми бъде трудно да обясня както процесите на физическата наследственост, така и кармичните фактори и в частност т. нар. карма на възмездието. Признаването на по-фините форми на болестта, действията на психолога в сътрудничество с ортодоксалната медицина (която несъмнено има своето място при предписване на ендокринни регулатори) и правилното хигиенно отношение от най-ранно детство са факторите, които ще доведат до голямо облекчение и постепенно ще сведат до минимум менталните и мозъчните заболявания, които в наши дни са тъй многобройни и заплашителни.

Евтаназията

Някои изучаващи са обезпокоени от опитите за узаконяване на евтаназията [умъртвяване в случаите на мъчителна, нелечима болест – бел. прев.] и се съмняват дали лекарят трябва да получи такава власт над живота и смъртта на пациента. В същото време те съзнават, че тук е въвлечен и *човешкият* фактор, особено в случаите на нелечимо заболяване, носещо на пациента продължителни и задълбочаващи се страдания. На тях искам да кажа следното:

Когато бъде осъзната и постигната непрекъснатостта на съзнанието (която отрича смъртта), проблемите на евтаназията ще престанат да съществуват. Това означава, че в развитието на расата ще дойде време, когато душата ще *знае*, че времето на физическия ѝ живот е изтекло и ще се подготвя в пълно съзнание за отделяне от своята форма. Тя ще *знае*, че функциите на нейната форма повече не са ѝ нужни и е време тялото да бъде изоставено. Тя ще *знае*, че нейното самосъзнание, фокусирано върху умствената природа, е достатъчно силно и жизнено, за да я пренесе през процеса на отделянето. Когато човекът утвърди у себе си такова съзнание и посоченият процес се признае официално от медицината и от учените, изследващи човешкия механизъм, тогава коренно ще се промени и отношението към смъртта и съпътстващите я процеси (вкл. болестта, болката и страданието), а човекът, за когото часът на смъртта е приближил, ще може да се възползва от определени методи за освобождение, към които по принцип спада и евтаназията. Когато смъртта е на прага, ще се изучават и прилагат специфични методи за разделяне и целият този процес ще се разглежда като отделяне на душата, облекчение и освобождение. Това време не е толкова далече, колкото предполагате.

Днес процесът на ускорено отделяне се съпътства от големи опасности; трябва да се разработят много прецизни законови предпазни мерки, но дори и тогава могат да възникнат тежки и сериозни разногласия. Независимо от всичко, дошло е времето за разработване на някаква приемлива техника за евтаназия, т. е. за ускоряване на процесите при неотвратимо настъпваща смърт. Засега волята на пациентите за смърт се основава не на знание, на ментална поляризация и на постигната непрекъснатост на съзнанието, а на емоционални реакции, бягство от болката и страх.

Когато обаче ужасните страдания са налице и няма никаква надежда за реална помощ или излекуване и когато пациентът сам е пожелал да умре (или ако той е прекалено болен, такава е волята на родните му) и при наличието на необходимите предпазни мерки, тогава нещо трябва да се направи. При определяне времето за отделяне трябва да се изхожда не от емоции и състрадание, а от законите на духовните науки и от правилното разбиране за духовните възможности на смъртта.

Зародишите

Колко са неадекватни думите при изразяване на истината! Ние използваме думата „зародиш" за обозначаване източника на някоя болест или произхода на някаква форма. Говорим за зародиша или семето на живота; позоваваме се на зародиша на някаква идея; споменаваме онази неосезаема енергийна точка, която по-късно придобива някаква проявена форма. Това може да бъде мисъл-форма, човешко същество или болест и все чрез една и съща дума успяваме да изразим тези три понятия. Колко често съм ви повтарял, че всичко е енергия и че нищо друго не съществува. Зародишът е енергийна точка, съдържаща жизнени потенции, които оказват определено въздействие върху околното енергийно поле и пораждат характерни форми на проява, различими във физическия план. Но всичко, за което говорим, в крайна сметка е някаква форма на онази активна енергия, която е съставна част от наличния енергиен

потенциал *във*, *на* и *около* планетата Земя.

Болестотворният зародиш по същество си остава фокус на енергия, функционираща неправилно по отношение на конкретната форма, която е станала възприемчива към активността ѝ или осъзнава нейното присъствие.

Зародишите са първото следствие на скритите истински причини. Някои са част от планетарното зло, което означава, че те имат дълбоко скрита ментална причина, толкова мащабна, че ограниченият човешки ум засега не може да я осъзнае. Тези причини се проявяват например като сляпа, страстна, неистова преданост към някаква идея или човек или могат да предизвикат изключително висока температура във физическото тяло (със съответните ѝ симптоми), на която медиците ще дадат техническо наименование. Първоначалната причина е една и съща, но нейното въздействие върху личността ще бъде различно в зависимост от фокуса на вниманието или светогледа на човека. Размислете над това, защото тук ви правя действително важен намек.

Когато казвам „фокус на вниманието", имам предвид не някакво ментално отношение или внимание на ума, а действието на жизнената сила във всяка посока, място и аспект на човешкото тяло, където постъпва насочената жизнена енергия. Зародишите са големи или малки живи организми. Те намират своя път в човешкия механизъм чрез жизнената сила, която използва в качеството на разпределители сърцето и кръвообращението. По същия начин енергията на съзнанието използва като разпределители нервната система и мозъка. При наличието на присъща или наследена слабост, жизнената сила се фокусира неправилно и това води до появата на някакъв вид запушване [обструкция – бел. прев.], забавено развитие или предразположение към определена болест. В този случай зародишите могат да намерят плодородна почва за своята зловредна дейност. При голяма жизненост и свободно циркулиране на жизнената сила няма да има такива предразположения, зародишът не може да се развие и няма риск от инфекции.

Скарлатината например е заразно заболяване, но не всички изложени на нейните микроби се разболяват. Резистентността към инфекциите и имунитетът срещу заразните болести зависи главно от жизнеността (разбирана като жизненост на определени части от тялото, където е фокусирано вниманието и жизненият акцент), както и от активността на кръвните клетки, която обуславя доброто състояние на кръвта.

Този фокус е същият и по отношение на животните, доколкото това не е средоточие на ума, а фокус на жизнената енергия във физическото тяло. Ако го има и е позитивен, той носи защита, а ако е негативен и слаб – оставя физическото тяло (човешко или животинско) на произвола на инфекцията.

Сега това не може да се изрази по-ясно, защото проблемът за произхода и методът ще останат нерешими докато човечеството не се откаже от привичния си ментален подход и емоционална реакция към болката и болестта и престане да дава приоритет на жизнената *форма*. Когато хората развият у себе си по-верен усет за пропорция и започнат да мислят с категориите на душата, на целите и съдбата,

тогава болестта ще се дели на:

1. Заболявания, които водят до пречистване и изискват период на пренагласа и отдих за тялото като подготовка за по-нататъшен живот на земята.

2. Болестни поражения, които целят отделяне (излизане) на душата в нейните два аспекта: като живот и като съзнание.

Имунизациите

"Какво е значението на имунизацията (ваксинирането) от окултна и езотерична гледна точка?" Този въпрос често се съдържа като подтекст на следващия въпрос, който представлява за лечителите голям интерес: „Засяга ли тя тънките тела? Ако да – по какъв начин?"

Окултното значение на ваксината не е по-голямо от това на обикновената подкожна инжекция. Цялата тема за серумите и ваксините е прекалено раздута от някои псевдоокултисти. Човешкото тяло днес приема такова огромно количество чуждородна, проникваща отвън субстанция, че целият този въпрос има голямо значение и все пак е по-незначителен, отколкото смятат хората. Ето такъв е парадоксът. Всевъзможната некачествена храна, многовековното вдишване на дим и замърсен въздух, приемането на най-разнообразни лекарства, проникването в растителното и минералното царства в търсене на техните съставки, както и инжекциите с минерални субстанции, дроги, лекарства и серуми – всичко това понякога учудва с необикновената усвоимост, на която се оказва способно човешкото тяло.

Справедливостта обаче изисква да подчертая, че по отношение на физическото благосъстояние на човека тези методи и техники на Запада са довели до формирането на по-здрава раса, отколкото на Изток; постигнато е значително удължаване на живота и са победени много жестоки напасти, които са взимали големи човешки жертви. Аз, като жител на Изтока, признавам това. Обрисувах тази ситуация с цел да пренеса вашето внимание от частното върху общото.

Връщайки се към темата за болестта и имунизацията, искам да напомня, че има три групи заболявания, които са свойствени не толкова за хората, колкото са присъщи на самата планета. Те се срещат под най-различни форми във всички царства на природата и се състоят от:

1. Голямата група на раковите болести.

2. Групата на сифилисните заболявания.

3. Туберкулозните болестни форми.

Повечето възражения, изтъквани от близките до окултизма лекари, неосъзнато са основани на усещането, че трябва да съществуват

по-подходящи методи за контрол върху човешките болести, отколкото чрез въвеждане в човешкото тяло на субстанции, взети от телата на животните. Това е безспорна истина, която рано или късно ще бъде доказана. Друга тяхна реакция е също толкова неосъзнатото интуитивно отвращение. По-съществено възражение предизвикват страданията на животните, които дават ваксината и другите субстанции.

Въздействието на тези методи върху вътрешните тела клони към нула и е много по-малко по сила в сравнение с влиянието на самите болести. В това се състои и най-интересният въпрос пред бъдещите изследователи: *доколко болестните състояния на човешкото тяло засягат вътрешните тела от структурна гледна точка*? На този въпрос аз няма да отговарям. Контролът над болестите се осъществява от днешната медицина по три начина: с помощта на науката за хигиената, чрез превантивната медицина и чрез имунизациите. Това са низши съответствия на методите на активност, които произтичат съответно от астралния план, от етерните равнища и от самата Земя.

Науката за хигиената, използването на водата и растящото знание за хидротерапията са земни аналогии на някои конкретни вътрешни активности на астрален план. От гледна точка на кандидата, тези методи се наричат пречистване.

Превантивната наука (като за болестите, така и за смъртта) е земно съответствие на редица процеси от етерния план, които осигуряват правилно използване на силите и контрол над някои разрушителни фактори, като не им се позволява да тръгнат по разрушителен път на развитие.

Науката за имунизациите по своя произход е чисто физическа и засяга само физическото тяло. Не след дълго тази наука ще бъде сменена от една по-висша техника, но времето за това още не е настъпило.

Жлезите

"Възможно ли е чрез медитация да се стимулира задният или предният дял на хипофизата в случаите на хипофункция? Ще може ли медитацията, насочена към интегриране на личността, автоматично да отстрани неразположението и да нормализира дейността на хипофизата? Може ли така да се уравновеси и урегулира активността и на другите важни жлези?"

Ето само няколко от въпросите; цялата тази тема е твърде обширна, за да позволява едно по-пълно разглеждане в рамките на този трактат.

Съвсем накратко ще кажа, че стимулирането от страна на неофита на хипофизата или на която и да е друга ендокринна жлеза чрез медитация е много опасно. Това по принцип е възможно, но не се препоръчва, освен под мъдрото ръководство на онези, които знаят и виждат повече от вас. Жлезите са резултат от активността или пасивността на центровете (чакрите) на тялото и се развиват паралелно

с тях. Това развитие зависи от лъча и от точката на еволюция. Темата е огромна и сложна и на мен ми се иска да ви напомня, че постоянната личностна загриженост за *физическите* фактори не води ученика по правилния път. Той трябва да се стреми към интеграция на личността, която да се превърне в чист канал на душата. Такава интеграция е закономерен резултат:

1. От формирането на характера.

2. От контакта с душата благодарение на медитацията.

3. От жизненото проявление чрез служене.

Дългогодишната и последователна работа в тези три насоки неизбежно ще доведе до желаните промени в системата на ендокринните жлези и доколкото целият механизъм е в състояние да издържи натиска на изискванията от страна на душата, те трябва да се посрещат във всеки отделен живот.

Виталното тяло

"Кои са главните фактори, които подпомагат формирането на силно и здраво витално тяло? Възможно ли е човек със слабо витално тяло да го укрепи? Може ли т. нар. слабо витално тяло да бъде същевременно здраво, ако неговата слабост се изразява в бърза уморяемост и бавно възстановяване на силите?"

Това е основателен въпрос, на който ще отговоря максимално кратко, защото иначе ще се наложи да привеждам дълги разсъждения за виталното тяло, а това е прекалено обширна и многоаспектна тема, за да бъде разглеждана тук. За нея съм ви дал достатъчно информация в предишните си книги.

Когато говорите за *слабо* витално тяло, вероятно имате предвид слабо свързано и координирано с физическия проводник етерно тяло, което не се държи здраво за външната форма, защото само плътното съединение на етерното тяло с физическата форма осигурява цялата му издръжливост. Вие сте прави в това, че е възможно да сте съвършено здрави и в същото време да се оплаквате от бърза уморяемост.

Главните фактори за възстановяване или подобряване на етерния контрол са следните:

1. Слънчевата светлина.

2. Правилната диета с преобладаване на протеини и витамини.

3. Избягването на преумора и безпокойство.

Срещу всичко това в наши дни действат климатът, световните условия, околната среда и самата цивилизация, затова индивидът е принуден да се примирява с даденостите, които не подлежат на индивидуален контрол.

Нормалният, здрав и редовен живот е най-доброто средство за осигуряване на по-голяма жизненост. Вероятно имате предвид точно това. Трябва обаче да се помни, че при наличието на слабо етерно тяло, когато възстановяването на виталния контрол изглежда трудно или невъзможно, трябва да се признае кармичното ограничение и с готовност да му се подчиним като оставим нещата да се решават сами. Даденият конкретен живот не е единствен. Затова често в някое отделно въплъщение условията не се поддават на изменение, а вътрешното възмущение и съпротива само удължават техния живот. Ученикът трябва да научи урока да върви напред въпреки, а не поради обстоятелствата.

Прана

В предишните ми книги, с които вие вероятно разполагате, можете да откриете много информации за природата на праната. Цялата тази тема е разгледана в моята книга „Трактат за космичния огън" (стр. 77 и 116) и в труда на Алис Бейли „Светлина на душата" (стр. 77, 217 – 225, 280 – 282, 328 – 332).

Тук ще е достатъчно да припомним, че:

1. В света няма нищо друго, освен енергия, която приема, използва и задвижва различни форми и впоследствие ги унищожава.

2. Тази енергия се дели на три типа „електрични" явления, които в „*Тайната Доктрина*" и в „Трактат за космичния огън" са обозначени като: огън на триенето, слънчев огън и електричен [фохатен – бел. ред.] огън.

3. *Прана* се нарича енергията, която етерният аспект на всеки проявен живот привлича към физическия план. Този етерен аспект на божествената енергия е синтез от различни енергии. Ако енергията, в която индивидът живее, движи се и съществува е предимно астрална, основното проявление на телесната му енергия ще носи астрален, или чувствено-емоционален характер. Той постоянно ще реагира на физическата енергия (или прана) както и на астралната енергия, разбирана като комплекс от емоционални сили. Последните се проявяват главно чрез далака, слънчевия сплит, гърлото и по различни начини поразяват физическия далак, стомаха и щитовидната жлеза.

4. Интересът, проявяван от индивида към тези два типа енергии, се дължи на факта, че те са най-близки до неговата същност и именно на тях той най-лесно откликва.

5. Използваният за лечителство енергиен поток представлява синтез от енергиите, с които лечителят обикновено работи; в него преобладава онази енергия, която е главна в личностния му живот. Посредственият лечител по правило само пропуска през себе си

потока от прана, или енергията на самата планета. След като мине през тялото на лечителя, тя се съединява с етерните енергии на пациента. Те от своя страна стимулират неговите съпротивителни сили, така че той да бъде в състояние да отблъсне болестта. Някои лечители умеят да съединяват този вид пранична енергия с емоционалната енергия, като по този начин предизвикват активност не само във физическото, но и в астралното тяло на пациента. Това често води до сериозни усложнения и спъва правилното физическо лечение, тъй като предизвиква астрално объркване. Нямам време да влизам в детайли по тази тема.

Менталните лечители (истинските, които са толкова малко) съединяват енергията на душата с двете горепосочени сили и така получават синтез от личностните сили. При разумно ползване, този синтез съдейства за изцелението на човека благодарение на правилното организиране и регулиране.

Духовното лечителство превъзхожда трите споменати метода и предполага вливане на чистата енергия на душата в механизма на пациента. Именно така е работел Иисус Христос, а днес по подобен начин постъпват само единици. Вие обаче трябва да разглеждате тази възможност като върховна цел.

Физическото лечителство с прана е много разпространено. То често дава временен успех, но има отношение само към следствията, без да засяга дълбоките причини. Затова болестта може да бъде облекчена, но не и излекувана. Доста успешно се развива способността за ментално лечителство, което осигурява сравнително по-трайно подобрение. Астралното лечителство обаче дава добри резултати в изключително редки случаи. Силата и неуравновесеността на астралната природа както на лечителя, така и на пациента най-често са толкова големи, че пречат на успешната работа – това е резултат от днешната астрална поляризация на човечеството и от липсата на правилно емоционално равновесие и контрол.

Източните и западните тела

Лечителите често питат дали има разлика в болестотворните причини и симптоматиката при източните и западните тела? В тази връзка искам да посоча, че човечеството е едно и също по целия свят и както източните, така и западните тела са предразположени към еднакви заболявания и проявяват еднакви симптоми. И едните и другите страдат от туберкулоза, рак и сексуални болести; и едните и другите често умират от пневмония и грип. Благодарение на хигиената и другите широко провеждани профилактични мерки, такива древни болести (наследени от Атлантида) като чумата и холерата бавно изчезват. На Изток обаче те все още напомнят за себе си поради устойчивостта на древните цивилизации, липсата на храна и хигиена и вследствие голямата пренаселеност. Съществуват и болести, обусловени от климата и студения въздух на Севера, както и такива, които са последица от многовековно неправилно хранене.

Една от главните причини за формалната разлика (ако такава въобще има) може да се обясни с по-голямата възраст на източните раси. Болестите на юношеството, средната възраст и старостта имат различни характеристики. Народите на Азия са много, много

древни, а телесната природа се износва бързо. Японците обаче не проявяват симптомите на тази историческа старост. Индия е много по-древна от Европа, а китайската и японската природи са още по-стари, но не проявяват чертите на своята древност. Причината за това се крие в твърде различния тип емоционално тяло на ариеца и атланта. Цялата тази тема е изключително трудна за обяснение.

Все пак, най-краткият отговор на вашия въпрос е, че няма никаква разлика в основните причини за болестите на Изток и на Запад. Те са еднакви за целия човешки род.

Нервната система

В правилното разбиране на връзката между етерното (виталното) тяло с неговите големи и малки центрове и мрежата от надиси от една страна, и нервната система от друга, могат да бъдат доловени два големи аспекта от активността на душата.

Първо, този аспект от живота на душата, който ѝ дава възможност да се мотивира, да влезе във въплъщение и да активизира своя физически механизъм (т. е. тялото) чрез стимулиращата активност на това, което наричаме *Живот*.

Второ, този аспект от живота на душата, който съхранява здравето на физическия проводник като му осигурява свободна циркулация на праничните токове. Казаното е опит за най-кратко формулиране на една велика окултна истина. Дълбокото значение на тези твърдения ще легне в основата на следващата голяма крачка в областта на истинската психология и лечителство. Цялата тази тема е изключително интересна. Вече съм разглеждал някои от нейните аспекти на страниците на „*Трактат за Бялата магия*" (стр. 18 – 50) и за вас ще бъде интересно и полезно да изучите дадената там информация.

В тази връзка ситуацията може накратко да се опише по следния начин:

Човешкото същество е съвкупност от различни типове сила. Има присъща на самата материя сила, или енергия, която трябва да се разглежда като енергиен аспект (в неговата цялост) на клетките или атомите на тялото. Самата дума „клетка" означава в нейния тривиален смисъл „затворен живот", а животът и енергията за езотериста по същество са синоними. Такъв е третият аспект на божествеността, която се проявява в човечеството. Съществува и особена двойствена енергия, която се носи или предава от душата; тя наподобява два енергийни потока, които на излизане от тялото се сливат в едно русло, което отново се разделя на две при следващото си влизане в материята и формата. Тази двойствена енергия подтиква материята, или обединените клетъчни животи, към по-високо качество, разбирано като съзнание и чист живот. В тази връзка трябва да се отбележи, че:

а) Потокът на жизнената енергия си проправя път към физическото сърце и оттам (чрез физическия постоянен атом) хармонично енергизира цялото физическо тяло, използвайки кръвообращението като основен свързващ канал между тази централна енергостанция и периферията. Както е добре известно, кръвта е живот. Именно нейната жизнена активност сплотява в единна форма

всички живи атоми и клетки на тялото. Когато (при настъпването на смъртта) душата изтегли нишката на живота, клетките се разединяват, тялото повече не е вътрешно споено и следва разпадане, при което атомните животи започнат да се връщат в резервоара на сили, скрит в дълбините на живата материя, от която те фактически са произлезли.

б) Енергийният поток, който развива у нас такива душевни качества като интелект, любов—мъдрост и съзнание (с неговите способности да осъществява контакт, да усеща и да рационализира), прониква само до физическия мозък. Този втори аспект се концентрира по-конкретно в областта на епифизата. Оттук, успоредно с растящата си мощ, придобита чрез въплъщенията и жизнения опит, душата започва да контролира, да подтиква към целенасочена дейност и да използва физическото тяло. Поменете, че за душата тялото е само апарат за реагиране и средство за изява на физически план.

Трябва отбележим като трети необходим постулат, че душата внедрява своята съзнателно насочвана енергия в плътното физическо тяло чрез посредничеството на етерното (виталното) тяло. Този проводник е съставен от:

1. Седемте главни и 49-те по-малки енергийни центъра. Главните центрове са разположени в главата и по дължина на гръбнака. Малките са разпръснати из цялото тяло.

2. Сформираната от енергийни потоци етерна мрежа обединява всички тези центрове в две системи – голяма и малка, и се разклонява от тях към цялото тяло.

3. Надисите са невъобразимо тънки енергийни нишки (силови фибри), радиално разклонени от всяка част на мрежата и лежащи в основата на всеки дял от троичната нервна система. Милионите им фибри образуват чувствителния апарат за отклик, чрез който ние работим, едно от чиито проявления е механизмът на петте сетива. Типът на контролиращата енергостанция варира в зависимост от достигнатата еволюционна точка:

1. Неразвитото човечество използва слънчевия сплит като фокус, в който временно се локализира основната енергия; понякога се наблюдава и известна активност на центъра аджна.

2. Средното човечество работи частично с центъра на слънчевия сплит, като използва предимно центъра аджна и гърления център.

3. Напредналите човешки същества, интелигенцията и световните кандидати използват теменния център, центъра аджна и тези на гърлото, сърцето и слънчевия сплит.

Накрая трябва да се посочи, че физическите органи, които са пряк резултат от вътрешната активност на центровете и на мрежата от надиси, са сърцето, ендокринната система и мозъкът. В тази обща и бегло очертана схема се смесват цялата древна медицина

(тибетска, китайска и индийска) и вашата съвременна западна наука. Когато бъде установено по-правилно съотношение между западните и източните техники, медицинската наука като цяло ще направи голяма крачка напред. Не мога да навлизам в подробности, но казаното достатъчно ясно показва, че многобройните методи, за които ще прочетете по-нататък, са в пълно съответствие с тази обща схема на енергийните процеси в човешкото тяло.

Диетата

Никоя диета не може да бъде универсално подходяща за всички хора, които имат различни лъчи, специфични темпераменти, функционални особености и конкретна възраст. Всеки индивид се различава по нещо от другите; човек трябва сам да си изясни от какво най-много се нуждае, как най-добре може да удовлетвори телесните си потребности и кой вид субстанция ще му позволи да служи най-добре. В този смисъл не съществува универсална *групова* диета. Не е необходимо да се изхвърля насилствено месото от трапезата, нито строгото вегетарианство да се приема за задължително. Съществуват периоди от живота (понякога обхващащи цели въплъщения), през които кандидатът се подчинява на дисциплина в храненето, така като може да има и такива етапи и дори цели животи, когато временно се изисква строго безбрачие. Обаче има и такива жизнени цикли и въплъщения, когато сферата на интереси и служене на ученика се премества в други области. При по-късните въплъщения липсва постоянната мисъл за физическото тяло; човекът е свободен от комплекса на диетите и действа без да се концентрира върху живота на формата, яде храната, която му е най-достъпна и чрез която той по най-добър начин може да поддържа живота си. В миналото, при подготовката за някое конкретно посвещение, зеленчуковата диета е била разглеждана като съществена. Но това невинаги има значение и много от учениците преждевременно започват да се хранят така, сякаш им предстои близко посвещение.

Далакът

Този орган е най-важният проводник на жизнената сила, която е присъща на самата материя, независимо от формата. Затова той е тясно свързан с физическото тяло на планетата и представлява материално проявление на много важен център.

В тялото има три центъра (със съответните им екстернализации), които са фундаментално важни за живота:

1. Сърдечният център и самото физическо сърце, в които се намира жизненото начало (или аспектът на *Духа*). Животът и Духът по същество са едно и също нещо.

2. Теменният център и мозъкът, в които се локализира съзнанието (или аспектът на *Душата*).

3. Праничният център и далакът, в които се концентрира животът на самата материя (или аспектът на *Материята*).

Трябва да помните (както неведнъж подчертаваше Е. П. Блаватска), че плътното физическо тяло не е изначално. То представлява

атомична материя, която е споена във форма от етерната субстанция под контрола на душата. Макар че автоматично реагира на външните дразнения и на вътрешните импулси, това тяло не притежава изначален живот. Както всичко в природата, то е съставено от енергийни единици и притежава само индивидуален живот; неговият център за разпределение на енергията в рамките на този живот е далакът.

В далака се съединяват негативният живот на материята и живата енергия на позитивното етерно тяло, след което т. нар. „искра" проблясва (посредством етерното тяло) между вътрешните жизнени тела и външния физически план. По отношение на човека това е отражение на най-ниското стъпало от еволюционната стълбица и съответства на връзката между душата и тялото, а на една по-висока степен от еволюционната спирала – на връзката между духа и материята.

Блуждаещият нерв *(vagus nerve)*

Два мощни центъра са свързани с блуждаещия нерв: сърдечният център и този в основата на гръбнака. Те и двата, когато се намират под контрола на душата, функционират чрез теменния център (брамарандра) и съдействат за издигането на огъня кундалини. Когато това стане, цялата нервна система придобива особен вид ритмична активност и отзивчивост, постигната чрез стимулирането и контрола от страна на блуждаещия нерв. Запомнете, не блуждаещият нерв е средство за издигане на огъня кундалини, а по-скоро обратното. Когато теменният, сърдечният и базовият (в основата на гръбнака) центрове установят помежду си магнетична и динамична връзка и придобият излъчване, те докосват блуждаещия нерв, в резултат на което огнйовете в тялото се съединяват и се издигат, като подпомагат пречистването и „отварянето на всички врати".

Окото

Някои научни школи вече работят над теорията, че очите са диагностичен фактор по отношение на човешкото тяло и дават ключ към правилното му разбиране. Що се отнася до болестта, тези учени са демонстрирали много факти, доказващи диагностичните свойства на очите. Това са търсения в правилната посока, но тяхната наука се намира все още в такова зачатъчно състояние, че изводите ѝ не са изцяло доказуеми и достоверни.

В близко бъдеще, когато животът на нашата планета малко се успокои, цялата тема за Визията и регистрирането на вътрешните светове с помощта на окото ще получи колосален импулс и ще бъдат открити състояния, за които досега не сме и мечтали. Човекът ще навлезе в нов живот и във висша ера на разбиране. Учението за ириса на окото е много показателно в това отношение.

Защо да не прочетем нещо за окото и да не се убедим в неговите окултни съответствия на сътворения свят и на целия проблем със светлината? Очите са тясно свързани с душата; казано с езика на окултизма, дясното око представя душата и е проводник на *будхи*,

докато лявото око представя личността и е фактор на нисшия конкретен ум. Това, което може да се намери по тази тема в „Тайната Доктрина" и в други книги (включително и мои), ще ви посочи съществуването на неоткрито поле за изследвания и на свързаната с него теория, които изискват внимателно изучаване ако не за други цели, то поне в интерес на групата.

Психичните причини за заболяванията

Могат ли „психичните болестотворни причини" да регистрират в мозъка болестни симптоми преди те реално да са се проявили в тялото? Следният текст от книгата „Светлина на душата" дава отговор на този въпрос:

"*Мозъкът е „сянка", или външен орган на ума, и изследователят ще открие, че съдържанието на черепната кутия съответства на онези аспекти от човешкия механизъм, които произлизат от менталния план*".

Помнете, че жизнената сила се проявява чрез сърцето посредством кръвообращението, докато аспектът на съзнанието се проявява чрез мозъка посредством нервната система. Това е първото и най-важно нещо, което трябва да усвоите.

Психичните причини за болестта наистина се регистрират в мозъка или ако са от много нисш порядък – в слънчевия сплит, без обаче да се изявяват там като реални болестни симптоми. Това са енергии или сили, които при контакт с енергиите на тялото предизвикват *като резултат* (а не преди това) онези състояния, които ние наричаме болест. Психичните причини са форми на енергия, проявяваща се чрез съответните центрове на тялото, които на свой ред определят системата на ендокринните жлези. Хормоналната секреция, която те отделят в резултат на тази езотерична стимулация, постъпва в кръвообращението и това води или до добро здраве, ако са налице благоприятни психични причини, или до болести прояви, ако случаят е противоположен.

Именно вътрешното взаимодействие между финитe енергии, проявяващите се чрез някои центрове, плюс свързаната с тях ендокринна система и повлияното от нея кръвообращение, са главните фактори, които обуславят като възможността за поява на болест, така и за нейното лечение. Този факт все още не е получил академично признание. Психологията вече се доближава до много от езотеричните истини, но все още съществува пропаст между физическото и етерното тяло, което остава непризнато от академичната наука. Все още липсва реално разбиране за връзката (осъществявана чрез етерното тяло) между вътрешнопсихичното и външната форма. Изучаването на жлезите е важна стъпка напред, но медицината трябва да направи следващата крачка и да свърже ендокринната система с вътрешните енергийни центрове.

Проблемите на меланхолията

Този тип проблеми се дефинират трудно и имат широк спектър от причини. Тезисното им изброяване може да се окаже полезно за вас:

1. Чувство за крушение [фрустрация – бел. ред.], разбити надежди, съзнание за несполучлив живот.

2. Стремеж към театралност и желание да се играе главна роля върху малката сцена на човешкия живот. Често това може да бъде подсъзнателна нагласа или пък внимателно култивиран навик или подход.

3. Слаба виталност на етерната природа; това лишава живота от всички радости и желания и постоянно генерира усещане за безполезност. Много жени през климактериума изпитват това чувство.

4. Някои форми на клетъчен разпад, протичащ в отделни дялове на мозъка.

5. Страх от полудяване или смърт – неоснователни тревоги, които никога не се реализират, но се превръщат в *idee fixe*, защото човекът става жертва на мощна мисъл—форма.

6. Настройка (в резултат на свръхчувствителност) към страданията и всеобщата болка на света. Учениците могат временно да се подадат на това чувство.

7. Макар и рядко, подобно състояние може да е предизвикано от някаква форма на обсебване, например от „привързана към земята същност или въплътен енергиен вампир". Тези случаи са твърде редки, за да се отчитат като значим фактор.

8. Понякога човек се настройва към състоянието на масова меланхолия, царяща в санаториумите и приютите. Макар да няма нищо общо с проблема, такъв човек (поради високата си сетивност) се отъждествява с тези, които реално страдат от остра меланхолия.

9. Меланхолията като болестен симптом (не на мозъчно заболяване) се среща твърде често и ще изчезне при правилно лекуване на болестта.

Човек може да е под въздействие на няколко причини едновременно, например на причини 1, 2 и 6.

Пълнолунието и психозите

Един от разделите на езотеричната медицина в бъдеще ще се занимава със закона на циклите – лунни и слънчеви. Тогава ще бъде показано като факт това, което отдавна се подозира, а напоследък принципно се признава – че фазата на пълнолунието оказва съществено влияние върху неуравновесените хора, като влошава съня и често драстично усилва доминиращите сега невротични и еротични състояния.

Днешното широко разпространение на безумието и неуравновесеността се обяснява с три главни причини:

1. Настоящият преходен период предизвиква сблъсък между силите на *Водолея* и тези на *Рибите*, което води до това, че на

чувствителните хора вече им е много трудно да живеят нормално. Ако изразим тази идея символично – расата, след като се е научила да живее върху земята, сега трябва да привиква към живот във водата. Говоря от гледна точка на формата.

2. Интензивната духовна и ментална стимулация, прилагана сега от планетарната Йерархия по отношение на широките маси, има за цел да бъде приключено със старите и да се създадат нови форми на живот (благодарение на процеса на регулиране) и така да се зароди нова цивилизация, основана на една по-субективна *култура*. Моля ви да помислите над последното изречение.

3. Притокът на повече светлина от астралния план (фактор, който остава непризнат), както и колосалното нарастване на средната битова осветеност на физическия план водят до появата на свръхчувствителност. Последствията от всеобщото разпространение на електрическото осветление и ярката светлина, в която днес човечеството живее, ще взимат своята дан от расата дотогава, докато човешкият механизъм не се приспособи към *светлината*. Помнете, че днешното всеобщо използване на светлината е започнало преди по-малко от 100 години и е окултен фактор с далечни последствия.

Дадох ви тези три примера, защото те са причина за много от предразположенията към различните видове свръхсетивност. Изучаващите окултизма добре знаят, че при пълнолуние някои висши контакти се постигат много по-лесно, отколкото в друго време, обаче именно в това, братко мой, се крие проблемът.

При пълнолуние (в продължение на 5 дни) Луната и планетата Земя приемат повече отразена от Слънцето светлина, отколкото по което и да е друго време. За това има субективна причина. Мога да я обясня само чрез символ, който да ви открие истината, или пък да я скрие от вас. Казано символично, периодът на най-интензивна медитация на нашия планетарен Логос настъпва ежемесечно и съвпада с фазата на пълнолунието; подобно на вас с вашата всекидневна медитация, така и Той от високата си обител има своята циклична точка на контакт. Това предизвиква усилено излъчване и приток на енергия (както субективна, така и обективна), която облекчава работата на всички искрени ученици на ментален план; те получават възможност по-успешно да медитират и по-лесно да достигат реализация. Така те определено споделят достиженията на Повелителя на Шамбала.

Както ви е известно, Луната е обвивка, или древна форма, чрез която на един по-ранен етап планетарният Логос е търсил изражение. Тя бавно се разлага физически, но не и астрално, поради което е все още тясно свързана с астралното тяло на планетарния Логос и оттук – с астралните тела на всички хора. Именно поради това нейното влияние върху неуравновесените хора се усилва по време на пълнолуние. Тази липса на баланс между астралното, етерното и физическото тяло на човека рано или късно ще бъде открита и призната.

Непоколебимо устремените и подчертано менталните хора могат да се възползват от циклите на пълнолуние; докато същите тези цикли ще предизвикват при неуравновесените, позитивно астрални и емоционални хора (които често се поддават на неконтролираното си желание) разстройства, превъзбуда и психични проблеми. По това време завесата на илюзиите се осветява и се появяват халюцинации, астрални видения, психични пориви и такива изкривени тълкувания на живота и прекалено подчертаване на жизнените аспекти, които ние наричаме фобии, лунатизъм др.

Тук искам да ви подскажа една идея, която сега не мога да докажа, но която ще се потвърди в бъдеще. Повечето от т. нар. ментални болести нямат отношение към самия разсъдък. Имам предвид следните проблеми:

1. Болести на мозъка.

2. Дисхармония на слънчевия сплит.

3. Преобладаващо астрално влияние.

4. Преждевременно ясновиждане и ясночуване.

5. Обсебване.

6. Безумие.

7. Бездушие.

Това, разбира се, е принципно обобщение, което не включва групата заболявания, поразяващи мозъка и разсъдъка. Болестите на мистиците също се отнасят към друга категория; те засягат мозъка, водят до умствена неуравновесеност, предизвикват различните видове сърдечни заболявания и невротични тенденции, от които толкова често са страдали светците по целия свят.

Тук обаче ще добавя нещо, което ще ви окуражи. Доколкото расата като цяло започва да влиза под управлението на слънчевия Повелител, слънчевия Бог, Душата, дотолкова лунните цикли постепенно ще загубят своето зловещо влияние и различните невротични проблеми и ментални болести, които преобладават в наши дни, ще отмрат. Това време обаче още не е настъпило. Трудно ми е да дам повече информация за Луната и нейните фази, доколкото това е една от главните мистерии, които се разкриват по време на третото посвещение.

Разпределение на силата; кръвопреливане

Вместо два, въпросите тук са няколко. Ще ги изброя, за да разберете какво имам предвид, както и за по-добро усвояване при повторението. Някои от тях са поставени косвено и само се подразбират, но ако искам ги разгледам, ще ми се наложи да ги формулирам

по-ясно; дори и в този случай темата е толкова обширна, че времето няма да ни стигне. Въпросите са следните:

1. Как можем да постигнем по-хармонично разпределение на силите за благото на всички?

2. Можете ли да ни дадете по-подробни указания и някакви езотерични методи (подходящи за нашата степен на развитие), които засягат проблемите на разпределението?

3. Има ли преливането на кръв... някакво отношение към процеса на преливане на фини енергии на вътрешните планове?

4. Има ли някакви специални средства, освен вече посочените, позволяващи на тези от нас, които се намират на втори лъч, по-успешно да преливат качеството любов към своите братя по първи лъч и обратно?

5. Какво е взаимодействието и сътрудничеството между лъчевите животи и особено между същностите от първи и втори лъч?

6. Как може примерът на тясното сътрудничество и дружба между Учителя **М*** и Учителя **К*** **Х*** да ни служи за източник на практическа помощ и вдъхновение?

От изброеното сами можете да се убедите, че е трудно да се отговори на такъв широк кръг въпроси. Затова ще се опитам да ви дам кратки отговори на някои от тях или поне да подскажа накъде да насочите мислите си.

1. Хармоничното разпределение на силите варира по своя състав и по външното си действие не само в зависимост от лъчевите типове, но и според възрастта на душата и индивидуалното положение по Пътя. Има различия в типа съгласуваност на тънките тела при подложения на изпитания ученик, при приемания за ученик, при вече приетия ученик и при всяка степен от пътя на посвещенията. Хармонизирането зависи от три вида влияния и се постига по три начина:

а) Чрез устремен живот, регистриран в съзнанието на физическия мозък.

б) Чрез спонтанно пробуждане на центровете и тяхното правилно геометрично развитие. Този въпрос е разгледан и в други мои книги; тук не мога да съобщя повече, тъй като това е една от тайните на първото посвещение. Пренастройването и регулирането продължават (разбирано технически) през цялото време на придвижването по Пътя.

в) Чрез децентрализация на целия вътрешен съзнателен живот. В резултат на това служителят става:

— мистичен екстроверт;

— “отдалечаващ се от центъра”;

— “живеещ в периферията на сърцето”;

— “реещ се над централния лотос”;

— “гледащ отдалече и все пак живеещ във формите на всичко съществуващо”.

Изучаването на тези описателни фрази може да ви даде ключ към правилното разпределение на енергията.

2. На втория въпрос вече отговорих донякъде в предишната точка. В рамките на възможното ви давам нужните инструкции (вж. „Ученичеството в Новия век”, т. I и II), за да можете да постигнете две неща:

а) Да пречистите сферата на личностния си живот, за да могат висшите енергии да получат по-свободен достъп;

б) Да дадете път на онези състояния и ориентации, които ще доведат до вътрешна хармония у вас и оттук – до съответна хармония около вас. Искам все пак да ви напомня, че вътрешната хармония на един брат от групата може да не е достатъчна, за да индуцира хармония в друг брат или в групата като цяло.

3. Преливането на кръв е символ на две неща: *първо*, на това, че кръвта е живот; *и второ*, че има само един Живот, проникващ във всички форми, който поради това може да бъде предаван при подходящи условия. Това също е синтезен акт на служене. Вникнете по-дълбоко в тази мисъл.

4. Вашият въпрос ми дава възможност да посоча, че интересът към лъчевите типове (представени например в групата) сам по себе си може да доведе до тънко диференциран подход. Никой син божий не се въплъщава на физически план или в трите свята с цел да „прелива” лъчевото си качество в своя събрат. Тези лъчеви характеристики се споделят в нужната степен от всички хора и собствената душа на брата, която не се различава принципно от вашата, ще извърши необходимата ѝ енергийна трансмутация или преливане в живота на личността. Този процес може да се облекчи чрез състояния на хармония и мир, при които братът се сблъсква с минималния възможен брой противоположни нагласи и когато основаните на любов взаимоотношения могат да окажат стимулиращо въздействие. Тук обаче нямаме преливане, защото онова, което съществува във вас, съществува и в другите хора, а качеството любов (освен останалите качества) е *доминираща* характеристика на всички лъчи.

5. Този въпрос е свързан с една от тайните на окултните науки и е прекалено многопланов и сложен, за да бъде разглеждан тук.

6. Отношенията между двамата споменати Учители могат да се разглеждат в два аспекта:

а) като ефективно работно взаимодействие, установено между групите ученици, работещи под Тяхно ръководство;

б) като пример за такива хора (а те са много), чиито личностен лъч е първи, а егоичният им лъч – втори (или обратното).

В крайна сметка, братко мой, когато се стараем да живеем неегоистично, ние постигаме правилно разпределение на силите, което води до хармонични отношения. За подложения на изпитания ученик това означава съзнателна и целенасочена неегоистична дейност на физически план; за приетия ученик това предполага живот, свободен от каквато и да е егоистична, самоцентрирана емоция, характерен симптом на която е самосъжалението; за посветения това изисква ментален подход, свободен от егоистични мисли и от драматизиране по отношение на егото.

Страданието

Страданието в крайна сметка е възможно само когато душата се самоотъждествява с тялото или по-точно, когато духовният аспект на душата (в тялото) е отъждествен с животинската душа, която изпълва и оживотворява формата и представлява нейния временен живот. Тези, които се грижат за намиращите се в безсъзнание пациенти, знаят добре, че животинската душа все пак осъзнава болката и страданието, но това не е реална болка и не е истинско страдание, защото реалният човек (духовната душа), е отстранен под въздействието или на прекалено силна болка, довела до безсъзнание, или чрез наркотици.

"Страданието на душата", когато личността се отклонява от пътя, е само терминологичен символ. Всъщност няма болка и истинско страдание, а често няма и осъзнаване на събитията, защото вибрациите не са достатъчно извисени, за да проникнат до висшите сфери, обитавани от душата. Там, където такова осъзнаване все пак съществува, душата изпитва (ако мога така да се изразя) чувство за пропусната възможност, следователно и фрустрация, но не повече от това, защото търпението на душата, както и това на Йерархията, е безгранично. Именно защото казваме символично, че душата страда, вие не бива да разбирате това в буквалния смисъл на думата.

Страданието на Христос, или на планетарния Логос, или на самия Бог, не може да се разбира в аспекта на личностната реакция. Ние употребяваме тези думи, но те в действителност означават „отделно и изолирано отъждествяване". Това говори ли ти нещо, братко мой?

Неправилното отъждествяване е истинската причина за болката и води до страдание, отчаяние и ред други последици. Правилното отъждествяване позволява на страдащия да осъзнае своите психични нагласи, без това да предизвиква болка или страдание по начина, по който ние обикновено разбираме това.

Планетарната енергия

Сумата от планетарните енергии остава константна величина през цялото съществуване на планетата с нейните поредни форми и жизнени проявления. Тя е част от великото хранилище на енергията. Ние регистрираме нейното въздействие върху различните видове форми, когато тя се премества от присъщото си място към такова, на което по принцип не може да функционира правилно. Там

енергията създава ситуации и трудности, които са тясно свързани с човешката карма и съдба. Въздействието на великата разделяща енергия, която ние наричаме Смърт, в определен момент се оказва по-мощно от съединяващите усилия на телесните атоми и клетки. Тя предизвиква тенденция на извеждане и накрая на отделяне енергията на душата, която използва тази възможност за да отхвърли своя проводник на съответния план. Трябва да кажем, че семената (зародишите) на смъртта са стаени в планетата и във всички форми. Ако са достатъчно силни, за да се овеществят, ние ги наричаме *микроби*, което привнася указание за техния почти осезаем стадий на съществуване. Когато са изключително могъщи, те предизвикват остри заболявания и смърт, а при по-слабо действие ние ги наричаме болест и отбелязваме тяхното пречистващо влияние. Тези своеобразни замърсявания (макар това да не е най-точният термин) се проявяват като такива само когато конгломератът от енергии, който ние наричаме човек, влезе в контакт с техните заразни влияния – разбирани като типове древни енергии – при което реакцията или откликът, от гледна точка на комфорта на физическото тяло, е отрицателен.

Трансмутацията на желанието

Важно е да се помни, че при повечето хора желанието доминира и контролира действието, доколкото тяхната жизнена сила е фокусирана в астралната им природа. Планираният ментален контрол е възможен само когато животът е фокусиран в менталния план. Тогава желанието не изисква потискане, защото силата на фокусираното внимание е насочена другаде и следователно не съществува мощно желание, което трябва да бъде обуздавано. Потискането представлява опит от страна на фокусирания в астралното си тяло човек да развие и приложи волевия аспект на ума. Това обаче рядко му се удава. Желанието може да заглъхне в резултат на интензивното усилие за достигне на ментално съзнание, но без никакво реално потискане и без участие на волята. Когато животът на човека се определя и контролира от ума (от менталните нива), започва процес на трансмутация, който променя астралната природа; той може да има духовна основа или да е продиктуван просто от целесъобразност. Желанието може да бъде трансформирано в духовен стремеж или в нагласа, съответстваща на волята на ума, който я изразява. Оттук и необходимостта от внимателен анализ на мотивите и целите.

Кармата

Вече споменах, че цялата тема за кармата все още се разбира недостатъчно правилно. Съществува великият Закон за Причината и Следствието, но един от неговите частни аспекти никога не е получавал заслуженото си място; така знанието на човечеството за кармата остава фрагментарно и примитивно. Кармата винаги е била тълкувана като фактор на нещастия, катастрофи, мъчителни следствия, наказания за личните и групови грешки. Все пак, природата на човека е наистина красива и толкова много от направеното има фино качество и е толкова неегоистично и правилно ориентирано, че злото често бива изместване от доброто. Навсякъде, колкото и малко това да се осъзнава, има изобилие от добра карма, равна по сила (според същия закон) на тази, която се разглежда като лоша.

За това обаче почти не се споменава. Добрата карма привежда в действие сили, които във всеки конкретен случай могат да изиграят ролята на лечителни енергии. На тези благотворни енергии, които са заслужени и поради това – *действени*, лечителят може винаги да разчита. Помислете над този първи пункт.

Кармата е определящ фактор, но ако лечителят не е висок посветен и не може да работи ефективно и разумно на каузалните равнища, където обитава душата, за него ще е невъзможно да реши дали конкретният случай подлежи на лечение или не. Затова лечителят и практикуващият ученик допускат в ума си възможността (реална или не) за излекуване и за добра карма на пациента, след което се заемат да му окажат цялата възможна за тях помощ. Това като втори пункт.

На трето място, искам да ви напомня – на вас и на всички ангажирани с лечителното изкуство – че много от т. нар. страдания, съпътстващи болестта и смъртта (и особено последната), се коренят в неправилното отношение към смъртта и в преувеличаване ценността на живота във форма. Освобождаването на душата чрез болест или смърт не трябва да се приема задължително като нещастие. Новото и по-добро отношение към явлението смърт е необходимо, възможно и предстоящо. Тук нямам за цел да навлизам в детайли; искам само да ви подскажа една нова гледна точка по отношение на болестта и смъртта.

Ще се учудите ли, ако ви кажа, че в съответствие със Закона е напълно възможно „да се намесиш в кармата”? Великите закони могат да бъдат преодолявани, често са били побеждавани в миналото и още по-често ще бъдат неутрализирани в бъдеще. Законът за Гравитацията например всекидневно бива преодоляван чрез полета на самолета. Енергията на вярата е способна да приведе в действие висши енергии, които могат да отстранят или да отсрочат болестта. Цялата тема за вярата и нейното жизнено значение и могъщество са точно толкова неправилно разбрани, колкото и Законът на Кармата. Това е огромна тематична област, в която сега не смятам за нужно да навлизам; все пак казаното е достатъчно като храна за размисъл.

Що се отнася до увеличаването продължителността на живота през миналия, богат на научни постижения век, бих искал да подчертая, че истинските техники и възможности за организирано действие на душата винаги са били пародирани и неправилно демонстрирани на физически план от тогавашната наука, чиято цел е била правилна, но която (от гледна точка на утвърждаващата се бъдеща дейност на душата) е само символ на външната страна на живота. Продължителността на живота ще се удължава или скъсява по желание на душите, които съзнателно служат и използват механизма на тялото като инструмент за съдействие на Плана. В наши дни често се съхраняват животи – както в старостта, така и в ранното детство – които спокойно биха могли да бъдат освободени от форма. Те не служат за никаква полезна цел и причиняват само болка и страдание на формите, които природата (ако се слушаше волята ѝ) би престанала да използва и би заличила. Обърнете внимание на тази дума. В резултат на преувеличената от нас ценност на живота във форма и на всеобщия страх от смъртта – този велик преход, с който всички ние сме длъжни да се срещнем – и като следствие от

нашето неверие в безсмъртието и голямата ни привързаност към формата, ние спираме естествените процеси и задържаме живота, който се бори за освобождаване, бидейки прикован към тяло, което вече е непригодно за целите на душата. Не ме разбирайте погрешно, не ратувам за учредяване на награди за самоубийство. Аз просто твърдя, при това обосновано, че Законът на Кармата често се пренебрегва, когато целостта на формите изкуствено се съхранява, вместо те да бъдат оставени на разрушението, след като вече не служат на никаква полезна цел. В много случаи това запазване се осигурява от роднинската група, а не от самия субект, който често е безсъзнателен инвалид, старец, чиито апарат за отклик е загубил качествата си, или пък е дете с малформации. Това са няколко конкретни примери за заобикаляне Закона на Кармата.

Благодарение на съгласуването, душата започва правилно да използва времето; по-точно мозъкът, който е единственият осъзнаващ времето фактор в човека, губи своята доминираща роля. Умът, като проводник на душата (чието съзнание обхваща едновременно миналото, настоящето и бъдещето) започва да вижда живота и опита в реална светлина. Така смъртта вече се разглежда като епизод, транзитна точка в дългата поредица от преходи. Когато това отношение на душата стане присъщо и на всекидневното ни съзнание, цялата наша техника на живот и съответно на умиране коренно ще се промени.

В заключение като привидно, а не като реално опровержение на гореказаното искам да повторя, че лечителят трябва да положи всички усилия, за да излекува търсещия неговата помощ. Макар в повечето случаи да не притежава ясновиждане и да е подвластен на времето и кармата, той е призван да направи всичко възможно в рамките на своите знания и умения (съгласно дадените в този трактат указания за лечение), за да помогне. Настоявам да разберете, че цел на всеки лечител в тази фаза и точка от еволюцията на расата е да помага, когато това се поиска от него, за съхраняване здравето на тялото и за продължаване на неговия жизнен опит. Трябва също така да осъзнаете, че много от това, в което вярват и на което учат съвременните метафизици се базира на лъжливи предпоставки, свързани с природата на материята, същината на времевото уравнение, ценността на съществуването в телесна форма и страха от смъртта. Постарайте се да се освободите от тези представи и пред вас ще се открият по-истински перспективи в лечителското изкуство.

След няколкогодишно обучение ние ще можем вероятно да пристъпим към работа върху конкретни случаи. Засега обаче искам да ви запозная с най-общите тезиси и фундаменталните закони и принципи на лечителското изкуство, без да претрупвам изводите с чисто физически явления (временни или хронични), нито със смъртта и съдбата.

Отклоняването на молба за помощ е недопустимо. Глухото ухо не трябва да се допуска до страданието, било то физическо, ментално или психично. Обърнете внимание, че успехът в лечителството невинаги означава победа над болестта и физическо излекуване на пациента. Успешното отстраняване на физическия проблем може в същото време да означава забавяне плана на душата по отношение на личността. Истинският успех може да не е свързан с физическото здраве, а да се изрази в коригиране на неправилни вътрешни

нагласи и погрешни ориентации в мисленето. Той може да означава поставяне на пациента (чрез мъдро и търпеливо наставление) във връзка с неговата душа и последваща преориентация на съзнанието и живота му към вечните истини. Накрая, успехът може да се състои в правилната подготовка на човека за повратното събитие, наречено Смърт, по който начин също се постига своеобразно облекчаване на страданията.

Лечителската наука все повече ще се приближава към принципите на превантивната медицина и психологичното приспособяване на индивида към неговата група; тя ще бъде насочена предимно към осигуряване на правилно хранене и здравословни битови условия за живот. Това обаче изисква много време и докато расата се приближава към новия начин на живот и следователно – към по-добро здраве и по-вярно разбиране на законите на здравето, всички хора в света, които действат като магнетични центрове, трябва да продължават (съобразно светлината в тях) да работят с хората, да им помагат, да ги лекуват и да им съдействат в процеса на тяхното регулиране. Нищо не трябва да препятства вашето служене в това отношение, дори разбирането за човешката ограниченост и невежество не бива да ви обезкуражава. Правете всичко, което е по силите ви, за да поощрявате прогресивното, да изкоренявате нежелателните нагласи, да разобличавате неправилните начини на живот, да подтиквате към развитие жалките форми на психологичен израз, които срещате в живота си. При това помнете, че най-доброто, на което сега сте способни, е само прелюдия към вашите бъдещи възможности и бъдете винаги готови дори да промените гледната си точка, когато пред вас се открие по-добър и висш път. Преди всичко друго в живота давайте на търсещите вашата помощ и най-голямата възможна *любов*, защото любовта освобождава, регулира и прояснява; тя изцелява и на трите плана.

Социалните болести

В крайна сметка повечето здравни проблеми се коренят в някаква реакция спрямо груповата активност. Изразът „групов живот и активност" трябва да се разбира не само като наследственост или наследени групови тенденции, но и като свидетелство за настоящите световни контакти, които много повече отслабват или усилват съпротивителните сили на организма, отколкото въобще се предполага. Една от причините за рака, която не е била толкова актуална в по-ранните и по-спокойни дни от живота на расата (доколкото тогава *стадният* инстинкт е бил значително по-слаб, отколкото сега), е свързана с усиленото възбуждане на тялото. То се предизвиква от нашите всекидневни тесни контакти едни с други, наложени от масовото групово съществуване, особено в градските центрове. В качеството си на живи организми, клетките реагират на груповия живот, т. е. на масовата клетъчна еманация и излъчване. Този постоянен енергиен поток, извиращ от съвкупността на телесните клетки на скупченото в маса човечество, може да предизвика у определен тип хора превъзбуда на отделни клетъчни структури. Това обикновено става при появата на слабост в етерното (или виталното) тяло, съпроводена с отслабване на клетъчната защита; често в резултат на това се появява рак или обща ракова тенденция. Това е фундаментална причина, все още неоценена от съвременните изследователи, които продължават да се занимават с вторичните

причини и следствия на етерната слабост. По-късно отново ще се върнем към тази тематика. Вие постепенно ще се убедите, че когато медикът започне да се отнася към виталното тяло с по-голямо знание и разбиране, той придобива над раковите заболявания много по-голяма лечителска власт.

Използване на ума и въображението за развиване на груповото съзнание

Когато член на лечителска група например говори за развитие на груповото съзнание, той има предвид *своята* конкретна група събратя, формираща единство от няколко души. Не забравяйте, че такова единство само по себе си е отделеност от гледна точка на голямото цяло, но служи на полезната цел да обучава членовете от групата на мислене в по-широки категории. Това е преходно стъпало между съзнанието на отделната личност и това на човечеството като цяло.

Ако вие действително сте способни да чувствате, мислите и действате като истинско единство – няколко личности и една душа – тогава това чувство за братство сравнително лесно ще може да обхване по-големи мащаби и да разшири личния ви хоризонт и възприемчивост.

Използването на ума за тази цел включва готовността да се учим да различаваме анализа от критицизма. Да научат това за някои е много трудно и почти невъзможно. Ако групата се отнесе към тази задача с цялата необходима сериозност, незабавно ще се появят положителни резултати. Членовете на групата ще трябва да се научат да откликват именно като група на едни и същи духовни, ментални и човешки идеи, като по този начин се включват под формата на „телепатично единство" в един общ ход на мисли. На тях ще им се наложи да се занимават като група с едни и същи неща, които се посочват от душата на групата, а не от едно лице в нея, както често се случва. Ще им се наложи, като група, да се научат да удържат ума си в светлина, но забележете – груповия ум, а не своите индивидуални умове.

При използване на въображението за тази цел, вие трябва да развиете способността да игнорирате външните форми и да се концентрирате върху вътрешните линии светлина, които съединяват брат с брата, група с групата, царство с царството при проявлението на Живота на самия Бог. Именно творческото използване на въображението подпомага формирането на интегрирано групово етерно тяло и ви позволява да видите това групово тяло от сила и светлина като цялостна форма и като единно изражение на груповия интелект, воля и цел, но отново забележете – не воля и цел на доминиращия ум или умове в групата. Така последните ще могат да се проявят по-правилно на физическия план. Когато обаче членовете на групата са заети предимно със собствените си идеи, планове и проблеми, ще могат ли те правилно да използват това количество светлина и знание, което са способни да получат, или по-скоро ще отричат всяка възможност за творческо използване на обединеното въображение? За да се освободят напълно от тази негативна нагласа ще е необходима дълга и внимателна тренировка и самоотверженост на душата.

Лечебната енергия

Начинаещите понякога се интересуват: „Как можем да направим ясна разлика между излъчената от душата лечителна енергия и тази, проявена от личността; как да разберем значението на любовта в лечителското изкуство?" На този въпрос ще отговоря съвсем накратко.

Когато започнете да работите като група с нуждаещи се от помощ пациенти, вие ще трябва да се научите да използвате различни видове енергия в съответствие с нуждите на лекувания индивид. От голяма полза за вас ще бъде да изучите това, което е казал Рама Прасад в своята книга „*Тънките сили на природата*", и което Патанджали е посочил в „*Светлина на душата*" по повод на праната, с която и в която работим; вие повече или по-малко вече сте запознати с тази тема.

За да отговоря на този въпрос по-конкретно, ще посоча, че посветеният или дори средният ясновидец лесно могат да различат лечебните енергии на душата и на личността, което засега не е по силите на средния интелектуален кандидат. Посветеният *знае* източника, от който може да дойде който и да е вид лечебна енергия; той чувства нейната вибрация и може да я проследи до самия ѝ източник с усилие на волята, ръководено от интуицията. Ясновидецът, от своя страна, може да *види* центъра, от който идва лечебната енергия, а центърът показва вида и качеството на насочващата сила. Всяка енергия във вторичен смисъл произтича от душата, но в първичен смисъл тя просто е живот, който функционира под нечие ръководство.

Що се отнася до ролята на любовта в лечебния процес, то Любовта е жизнено проявление на самия Бог; любовта е тази свързваща сила, която прави нещата цялостни (иска ми се да вникнете в тази фраза); любовта е всичко, което *съществува*. Основното различие между енергията на душата и силата на личността по отношение на лечителството се състои в приемането и излъчването на любов. Силата на личността е емоционална и изпълнена с чувство; когато функционира, личността винаги се самоосъзнава като лечител, като драматичен център на сцена, в която играят двама актüори: лечителят и лекуваният. Енергията на душата функционира без съзнателно регистриране; тя се насочва от тези, които се намират в контакт със своите души и следователно са децентрализирани – те самите се намират „извън сцената" (ако можем да използваме този израз), като изцяло са загрижени за груповата любов, груповата дейност и груповата цел.

Защо тогава е толкова трудно, ако не и невъзможно за сериозните и добронамерени лечители да работят заедно, като група, в свещеното лечителско изкуство? Защото като индивиди и като група те са предимно личностни в своите индивидуални и вътрешногрупови отношения. Това може да се прояви като силна критичност по отношение на другите или към самия себе си: в непреклонна увереност в собствената правота и здравомислие, която не позволява на човека да види, че е възможно той да не е толкова прав в своите представи, колкото му се струва; това може да се изрази и в дълбоко удовлетворение от собствените, субективни

контакти. Когато са налице едно или няколко от тези препятствия, това може да превърне проявлението на групата в демонстрация на личността, която отрича конструктивната дейност; всеки такъв опит само ще усили личностните реакции и силно (в отрицателен смисъл) ще засегне личността на тези, които са потърсили помощ от подобни лечители.

Как тогава трябва да се действа? Искам да подчертая, че всеки член на групата, който като индивид е свободен от личностна ориентация и неустойчивост, знае много добре (и се радва на това), че като член на групата той изразява нейното главно качество – *цялостта*. Тук се крие и една от характерните трудности на груповата работа. Да участва в цялото и все пак да е свободен от слабости; да признава, че постиженията или неуспехите на индивидуалните членове на групата са изцяло тяхно собствено дело; да споделя и все пак да не се поддава на натиска от страна на мислите и идеите на по-силните членове от групата – това винаги е трудно. Споменавам за това, защото в идващия Век, когато груповата работа ще получи силно развитие, ще се наложи да се ориентирате в груповите ситуации и проблеми и да се придвижвате напред към групова работа с тези, с които ще сте готови да сътрудничите. Това ще ви направи по-добри и мъдри по отношение на миналия опит; вие ще сте споени в една група от общите страдания и ограничения, както и от придобитата способност правилно да се отнасяте към неуспехите.

И така, позволете на истинската, безмълвна, безропотна, некритична и непоколебима любов да стане ваша цел и качество на вашия групов живот. И тогава, когато пред вас се появи конкретна работа, вие ще сте в състояние да работите в единство, като едно сърце и един ум.

Мигновеното лечение

Съществуват различни типове мигновено изцеление. Тук ще изброя само няколко от факторите, които могат да предизвикат подобно събитие:

1. Изцеление, което е резултат от определена (съзнателна или несъзнателна) практика на хата йога. То се постига чрез излъчване на чисто физически магнетизъм, който заедно с част от наличния такъв магнетизъм в тялото на самия пациент е в състояние да предизвика незабавно изцеление. В този случай магнетизмът в тялото на пациента не се излъчва навън, а се насочва навътре и се прибавя към резервоара от физическа сила, съхранявана в статично състояние вътре в тялото. Нискоразвитите човешки типове овладяват с лекота този вид лечение. Същият процес се наблюдава и в отношенията между пациент и лечител. Именно такъв е и въпросният случай. „Шейхът" с лекота постигна изцеляването, защото ухапаният по ръката пациент (ако може да бъде наречен така) преди да си нанесе раната държеше с волеви акт изходящата сила под контрол, като по този начин създаваше резервоар от енергия; тя се прибавяше към енергията на шейха, която на свой ред беше освободена за действие чрез мантрата. Без съмнение това *не е* духовно лечителство.

2. Лечителство, което може да се осъществи мигновено, доколкото болестта е предимно психологична и халюционна. В този случай лечителят лесно може да помогне на пациента да се освободи от илюзията. Волята на лечителя, присъединена към тази на пациента, помага за разрушаване на доминиращите илюзии и фантомни мисъл—форми. Това е само един пример за психологично лечителство.

3. Истински духовно лечителство, прилагано по два начина:

а) Когато пациентът постигне (често внезапно и неочаквано) контакт със своята душа; енергията на душата може да се окаже толкова мощна, че да протече през проводниците и да окаже определено въздействие. Така се лекува един или друг проводник, а често и физическият. Физическото състояние или болестта често привличат и задържат върху себе си вниманието на пациента, което улеснява душата при проникването ѝ към тази точка на концентрирано внимание. Тази мисъл крие за много от вас ясен намек.

б) Когато лошата физическа карма на пациента е изчерпана и болестта (на физически план и за конкретното време) не е негова съдба; лечителят, ако е духовен и мъдър, може да започне да прилага в тази ситуация своята духовна енергия, за да осигури лечението. Надявам се да разглеждате отговорите ми като насочващи и да обмисляте задълбочено онова, което е загатнато в тях.

Използването на Лика Божи

Тук се докосваме до много интересен момент. Привличането образа на Бога често има жизненоважно значение, но – и именно това искам да подчертая – това трябва да бъде образ, който израства у човека вследствие разширеното му съзнание за Христос и навлизането му в етапа на съзнателното ученичество. Когато тръгне по този път и окончателно се свърже с Учителя и Неговата група, ученикът автоматично и индивидуално се свързва и с Учителя на всички Учители. Тогава той може чрез собствената си душа и чрез тази на своята конкретна група да привлече силата на Буда Майтрейя. Как мислите, защо няма хубаво и вярно изображение на Благословения? Съществуват само няколко ескиза, правени от поклонниците на ранната църква, но не от тези, които са го познавали. Причината е проста – Неговият образ трябва да бъде в сърцата ни, а не върху картините. Ние стигаме до познание за Него, защото Той е наш, така както и ние сме Негови. Разбирате ли това, което ви казвам? Той е световният Лечител и Спасител. Той работи, защото е въплътената душа на цялата Реалност. Той се свързва и сега, както е работил в Палестина преди 2000 години, с групи. Там Той е работил с тримата си любими ученици, с дванадесетте апостола, с избраните седемдесет и със заинтересованите петстотин. Размислете над този малко отчитан факт. Сега Той е свързан с Учителите и техните групи, като по този начин усилва Своето въздействие. Той ще продължава да работи с всички групи дотолкова, доколкото те се оказват годни за разумно служене, за предаване на любов и за съзнателно настройване към голямата мощ на вътрешните групи.

Вие ще откриете, че лечителските групи често използват мантри, в които се появява името на Благословения. Но мантри за Неговия

идващ Век няма, защото светът все още не е готов за силата, която Той ще освободи. А и днес има ли по-силна мантра от често изричаните слова: „Христа ради, да бъде славно Имя Его”? Тези думи обаче трябва да се произнасят с любов и воля, защото иначе ще останат шумен, но празен символ. Да не забравяме това.

Христос

Способността на някои кандидати и ученици да съхраняват почти постоянно спомена за Христос се дължи на повишената им сетивност към вътрешните планове и особено на факта, че голяма част от материята на астралното тяло при напредналия стремящ се е взета от висшия слой на астралното ниво, поради което е чувствителна към него. Тази тяхна способност се обяснява и с обстоятелството, че Повелителя Майтрейя със Своите работници се приближава постоянно и планомерно към физическия план. Фокусът на Неговото внимание се спря за пръв път върху първия подплан на астралната сфера през 1936 г., от което последва правилният и незабавен отклик на чувствителните хора към Неговата енергия. Той все повече се приближава чрез Своите мисли и дейност. Ако народите по света реагират правилно на дадената им възможност, Неговите сили и внимание ще могат да проникнат по-дълбоко и ще станат доминантни в етерните нива с всички произтичащи от това последствия.

Мнозина субективно чувстват и знаят това; ето защо техните и вашите възможности да станете открит проводник за тази сила са огромни.

Помнете, че работата, за която Той е дошъл и на която се е посветила съпровождащата Го Йерархия, е насочена (както казва Библията) към „изцелението на народите”. Това е вярно твърдение за предстоящо събитие. Изцелението ще се осъществи, ако хората с добра воля навсякъде по света станат достойни за дадените им възможности; ако работата на Христос и неговите помощници по-ясно се открои на вниманието на обществото и ако светът на хората постигне вътрешна релаксация, която ще позволи на *девите* да започнат да действат. Много от преданите служители субективно усещат тази своя готовност за предстоящото приближаване на Христос и това в известна степен ги смущава. Девите могат само да се чувстват и регистрират; човечеството още не е в състояние да се приближи към тях в менталния свят чрез своя мислителен механизъм. Затова за служителя няма никаква опасност, ако узнае за силите и дейността на девите в помощ на Христос и за тяхната отзивчивост към Неговата работа и предстоящото Му появяване.

Понятието „Майка на света”

В многото си приложения това понятие носи твърде различни значения. То може да означава:

1. Проявеният женски аспект, символизиран в много от световните религии като майката—девственица, а в християнската религия – като Дева Мария. Това е субстанцията, която дава възможност на Божеството да се прояви.

2. Самата природа, майката на всички форми.

3. Луната като знак на възпроизвеждащия и съзидаващ живот, която ражда формите и поради това символизира природата на формата.

4. Концентрацията на женствената сила на природата в индивид, приел формата на жена, който поради това се нарича „Майка на света". Такъв конкретен индивид никога не е съществувал в живота на нашата планета, макар че аватарите от предишната слънчева система, проявявайки се в планетарния живот, винаги са приемали тази женска форма; в сегашната слънчева система това вече не е така. Традицията на тези проявления е чисто символична и е наследена от предишната слънчева система, дала ни материята, от която сега се образуват всички проявени форми. Този символизъм е дошъл до нас от далечния период на матриархата, когато е господствала религия, отразяваща древните черти на предишната система; в онези времена Лилит е символизирала Майката на света, докато Ева не заела нейното място.

Чувството за безполезност

Лечителят, който работи с пациенти, застанали на прага на смъртта, може да изпита чувство на безсилие. Как да постъпи в тази ситуация? Трябва ли да продължи своите усилия, за да помогне на освобождаващата се душа да се издигне към светлината? Изглежда с цялото свое знание (а то може да е голямо) и независимо от огромното си желание да помогне на отиващия си, на него не му остава друго, освен да отстъпи с чувство на пълно безсилие и загуба и пасивно да наблюдава как скъпият човек минава през вратата на неизвестното. Ние можем да се приближим до тази врата, но изглежда засега не сме в състояние да прекрачим по-нататък. Дори дълбоко вкоренената вяра в съществуването на безсмъртната душа се оказва недостатъчна и стига само за утеха на самия лечител, без да разкрива пред него помощта, която той може да окаже.

Малко неща могат да се кажат в това знаменателно време, когато очакваме предстоящото откровение. То е неизбежно и сигурно и след него (напр. след 200 години) такива въпроси не биха възникнали. Гаранция за това във физическия план е растящата чувствителност на расата към финитe аспекти на живота, както и многото изследвания, които се провеждат на всички равнища. Тази велика истина заедно с нейната гаранция са ни разкрити в историята на „славното възкръсване на Христос" и Неговото следсмъртно появяване, както и в силния, но недостатъчно разбран масонски ритуал за получаване на висшата степен, при която се става Учител.

Помощта при „влизането в светлината" зависи главно от две неща: *първо* от количеството и качеството на контактите между умиращия и този, който наблюдава; и *второ*, от способността на наблюдателя да се разграничи от своите чувства и да се отъждестви чрез чист, неегоистичен волеви акт с умиращия. Това обаче няма да е реално възможно, докато връзката между двамата остава чисто емоционална или е основана върху отношения от физическия план. За да е действен, контактът трябва да бъде по-дълбок и силен и да

включва всички планове. Където има истински душевен и личностен контакт, там няма проблеми. За съжаление това се среща рядко. Все пак аз ви дадох един ориентир.

Освен това, конкретната мисловна активност на наблюдателя трябва да е минимална. Всичко, което е необходимо и възможно да се направи в наши дни, е просто да се пренесе умиращият чрез все по-дълбок поток от любов. Трябва да се помогне на умиращия да отхвърли външната си дреха, в която се е трудил през целия си живот, като се приложи силата на творческото въображение, а не чрез интелектуални концепции, колкото и велики да са те. Това предполага акт на чисто самозабравяне, на което засега са способни много малко от нас. Повечето хора са обхванати от страх и от силно желание да върнат любимия обратно или пък се отклоняват от целта в старанието си да облекчат болката и смъртната му агония; освен това, в критичния момент те често са смаяни от дълбочината на своето невежество по отношение „техниките на смъртта". Тъй като са неспособни да видят какво се намира зад вратите на смъртта, те биват завладени от ментална неувереност, която е част от великата илюзия. Хората все още нямат пряка сетивност по отношение на този процес на умиране. Всичко в него предизвиква съмнение и объркване. Но това скоро ще свърши и човекът не само ще *знае*, но и ще *вижда*.

Що се отнася до тези, които са преминали в светлината и на които искате да помогнете, съпровождайте ги със своята любов, като помните, че те си остават същите хора, с изключение на външната ограничаваща ги телесна черупка. Помагайте им, без да се стараете да направите така, че те да служат на вашата нужда от тях. Обърнете се към тях, но не се опитвайте да ги връщате към себе си.

Именно животът във физическия план е чистилището, или онази школа за сурова дисциплина, която ни дава необходимия жизнен опит. Така че нека не се боим от смъртта и от това, което я следва. Съзнателно служейки, мъдрият ученик гледа напред към зората на „чистата безстрастна светлина", в която той някога ще прекрачи и така ще завърши тази глава от книгата на живота, която е свързана със страстите, проблемите и болките на земното съществуване. Има обаче и други фази на жизнен опит, когато чувството на безсилие и крушение завладява служителя в днешния свят.

От гледна точка на ученика, интелектуалните човешки същества могат да бъдат разделени на три групи, като се абстрахираме от мъртвата маса на немислещите индивиди, които са движени от желанието, без да изпитват чувство на безсилие или крушение. Те или желаят и получават удовлетворение, или – ако стремежите им останат непостигнати – изпадат в ревност и гняв към хората, които формално притежават желаното от тях, което подхранва живота на чувствата. Тези три групи са следните:

1. Интегрираните и интелектуални *личности*, които целеустремено и съзнателно се движат напред, но преживяват крушението на своите планове. То е обусловено или от световните условия, които са прекалено неблагоприятни за тях, или се предизвиква от собствените им наблюдаващи души, които сеят неприятности по пътя им, за да ги подтикнат към светлината.

2. *Мистично настроените хора* и правилно ориентираните мечтатели, които още не са построили менталните конструкции,

които ще им помогнат да материализират своето видение чрез правилни мислителни процеси. Днес те са много и техният проблем е труден за разрешаване.

3. *Кандидатите и учениците*, които се опитват да работят за света, но в резултат от кармични ограничения, злоупотреба със закона или поради някаква основна лична слабост никога не постигат своята цел в този живот и затова са обхванати от потискащото чувство на загуба и безсилие.

Отвъд тези три групи, като противоположен полюс спрямо мятащите се маси, стоят интегрираните и действащи световни ученици, които успяват да постигнат своите цели и са прекалено заети и еднопосочно целеустремени, за да си губят времето с комплекси за малоценност или с оплакване на допуснати грешки и неуспехи.

Затова, като определяте мъдро към коя от посочените групи спада конкретният пациент (допускайки възможността за преминаване от една категория в друга), вие ще сте в състояние да му окажете по-квалифицирана помощ и лечение.

Чувството за непълноценност, присъщо сега на мнозина, се дължи до голяма степен на техните реакции спрямо усилващите се духовни влияния. Тези хора *знаят*, че стоят над своите достижения; те несъзнателно и безсловесно долавят истината за своята божественост, но ограниченията на околната среда и недостатъците на телесната им природа все още са прекалено големи, за да им позволят правилно да реагират на възможностите и реалността. Търсете такива души и им помагайте с правилно разбиране, одобрение и сътрудничество; разсейвайте според силите си илюзията за тяхното несъвършенство, която спъва движението им напред.

Ексхибиционизмът, позйорството и неврастеничните халюцинации обаче трябва да се лекуват преди всичко с индивидуални усилия, с децентрализация, със смяна на интересите и чрез изкореняване на егоизма. Неврастеничните тенденции ще се усилват още известно време, вместо да намаляват, защото такова е напрежението, което днес изпитва човекът. Сегашните световни реалии го принуждават да търси път за спасение в лечебната сила на собственото си творческо въображение. Освобождението ще дойде, когато бъде призната драмата на цялото (а не само на неговите части) и в резултат на упорита и съзидателна работа на физически план.

Благодарение усилията на психолозите вече започват да се развиват някои методи за подготовка, които след време ще получат широко приложение.

Научните паралели

Четящите тези редове вероятно са убедени, че ние, учителите от вътрешната страна, сме изучили всички написани книги (и особено носещите нови и напредничави истини) и че сме в тесен контакт с личностите, които подпомагат ръста и разпространението на новото знание по света. Това не е така. Как да ви обясня истинското положение на нещата? Мога да го направя само чрез символи.

Когато разглеждаме света на интелекта и търсим наличните в него точки на живо знание, ние можем да различим особени островчета от светлина (както ние я разбираме), които осветяват физическия план. Те представляват светлината на някой работник, ученик или член на Новата Група Световни Служители. Аз мога например да видя, че (конкретно за САЩ) такива островчета има в Балтимор, Чикаго, Кливлънд и Рочестър. По тяхното специфично светене правя заключението, че там съществуват центрове, в които има нови знания относно човешкото тяло. Знам, че има и други островчета светлина, разпръснати по целия свят. Моята работа и дейността на всички учители в сегашния преходен период се състои в това да стимулираме тези хора и да оплодотворяваме техните умове с идеи. Ние обаче не сме запознати с всяка теория и извод, които те предлагат в търсене на истината, нито пък четем всяка написана от тях книга. Те трябва да носят своята собствена отговорност, като търпят неуспехи или преуспяват в търсенето на истината благодарение на личните си и доброволни усилия.

Е. П. Блаватска отдавна предсказа провежданата сега работа, подчертавайки, че етерът на пространството е *същество* и че разбулената тайна на електричната енергия ще реши много от човешките проблеми и ще доведе в крайна сметка до признаване от страна на науката на универсалното и вездесъщо Божество. В „*Трактат за космичния огън*" могат да бъдат открити аналогии с много от теориите на съвременната наука (вкл. описание на електричната природа на човека), макар учените все още да не са в състояние да разберат и признаят това. За вас ще бъде интересно и полезно да търсите подобни връзки и аналогии. Въпреки че потенциалът на душата неизменно расте, науката все още не допуска съществуването на душевната електрична сила; единици са онези напредничави учени, които стигат до такова разбиране. Следващата крачка напред за науката ще бъде откриването на самата душа – откритие, което няма да опровергае, а ще допълни и революционизира редица научни теории.

Отделните изследователи могат да подпомогнат този процес, като вземат основните постулати на някой учен, чиито изследвания са привлекли тяхното внимание, и се постаряят да открият в моите книги или в „*Тайната Доктрина*" параграфи, които хвърлят окултна светлина върху полето на неговите изследвания, или пък текстове, отричащи издигнатата от него хипотеза. Така те ще растат и ще използват аналитичния ум като мост между света на човешката наука и този на окултното знание.

Йоните и излъчването

Учените твърдят, че въздухът съдържа положително и отрицателно заредени частици; че изкуственото му електризиране е проста техническа задача; че дори откритият пламък в огнището йонизира въздуха; че с помощта на съответно устройство от него могат да се извлекат както положителните, така и отрицателните йони; че под въздействието на положителни йони човек изпитва чувство на умора, световъртеж и главоболие, като в същото време отрицателните йони предизвикват бодрост и добро настроение; че положителните йони повишават кръвното налягане и предизвикват общ дискомфорт, а отрицателните го понижават и пораждат

чувство на комфорт и релаксация.

Възниква въпросът дали излъчването на лечителя оказва йонизиращо действие върху атмосферата около пациента. Трябва да подчертая, че точният и изчерпателен отговор на този въпрос ще изисква две неща: разкриване на една от тайните, за която човечеството още не е готово, и предоставяне на съвършено неразбираема за вас информация, доколкото не съществува терминология, адекватна на скритата истина, която съдържа в себе си цялата история на дуализма, т. е. историята на връзката между негативния и позитивния аспект на жизнения процес. Някои неща все пак могат да бъдат отбелязани:

1. Положителните и отрицателните йони, с които работи ученият, са етерни по своята природа и следователно се отнасят до физическия план. Тези невидими частици субстанция, които могат да бъдат регистрирани само по тяхното въздействие и активност, са високоскоростни една спрямо друга и са подчинени на по-голям контролиращ фактор, който ги поддържа в това постоянно движение.

2. Лечението може да бъде истински успешно само при условие, че положителното излъчване на лечителя е в състояние да преодолее отрицателното състояние на пациента.

3. Излъчването на лечителя трябва да преодолее съпротивата на болестта, а не тази на пациента, който може да е умствено и емоционално негативен спрямо лечителя и поради това сам да се нуждае от помощ; тя му се оказва чрез по-мощното излъчване от страна на лекуващия. След това лечителят прилага своя магнетизъм за съзнателно и целенасочено отделяне и разсейване на субстанциалните атоми, носители и източници на неразположението на пациента. Тук правя намек за един от бъдещите физически методи за разсейване на болестта. Способността за насочване към конкретна увредена област на магнетични потоци, излъчвани от източници извън физическото тяло, засега не е реализирана, но в нея се крие един от новите методи на лечение.

Следователно, лечебното излъчване влияе по естествен път на атмосферата около пациента. Засега обаче то е неустойчиво и неточно насочено. Някои хора излъчват физически или животински магнетизъм; други астрален или ментален такъв; трети излъчват енергията на напълно интегрираната личност. Има и такива, които излъчват магнетизма на душата – основната притегателна енергия във всички форми. В бъдеще истинският лечител ще трябва да работи с излъчването на цялостната личност или с това на душата. Съзнателно казвам „или", доколкото засега малцина са в състояние да приложат енергията на душата, но мнозина биха могли да работят като интегрирани личности, ако пожелаят това. А когато човекът овладее тази способност на излъчване, какво става с пациента? Как той може да бъде въведен в състояние, при което лесно и адекватно да откликва на магнетичното излъчване? Ако лекуваният е астрален тип, а такива са повечето хора, ще бъде ли той способен да се отзовава на магнетизма на менталния лечител? Може ли да му помогне излъчването на такъв лечител, ако той самият е напълно интегрирано човешко същество? Ако ми заявите, че Христос е изцелявал всички типове хора, ще ви отговоря, че в този трактат аз не разглеждам законите на лечителството такива, каквито ги владее

Учителят на Мъдростта или посветеният. Ако изхождах главно от висшите нива, книгата би станала безполезна за повечето съвременници. Тук аз пиша за проявяващите интерес кандидати и за тези, които потенциално могат да лекуват на едно или друго равнище, по-ниско от това на душата, но все още не са се научили как точно да правят това. По-късно цялата тази проблематика ще получи по-пълно осветяване.

Вибрацията

Някои изучаващи искат да конкретизирам значението и да дам точна дефиниция на понятието „вибрация". Ако ви кажа, че вибрацията е илюзия, каквото е по принцип за душата всяко сетивно възприятие, ще ме разберете ли, след като сте ограничавани (като всички човешки същества) от реакциите на ред проводници, всеки от които е инструмент на сетивността? Ако посоча, че вибрационната реакция е обусловена от наличието у човека на възприемчив към влияния механизъм, това донякъде пояснява въпроса, но как ще разберете същността му и откъде предполагате че идват влиянията? Ако дам научно определение (което можете да намерите във всеки добър учебник за светлината, цвета и звука), аз ще се занимавам с работа, която вие можете да извършите и сами и за която аз нямам време. В другите ми книги са посочени няколко косвени или преки определения за вибрация, които можете да откриете и да медитирате върху тях. Ако тук аз хвърля светлина върху връзката между „*Аз*-а" и „*неАз*-а", както и между познаващия и познаваното, ще навляза в област, в която ще се ориентирате по-добре ако внимателно сте изучили Гита.

Нека простотата бъде ваш водач, а еднопосочната любов – ваша главна цел. Изберете си поле за служене с ясно определени граници (защото всички ученици са ограничени и не могат да обхванат със замислите си цялата планета) и работете умствено и физически в тези граници. Изпълнението на всяка поставена от Вас самия задача в пределите на кармичните ограничения и в средата, в която ви е захвърлила съдбата – това е всичко, което се иска от вас. Дайте си сметка с какво се занимавате реално сега и нека вашето служене се осъществява в тази сфера на контакти, където се намирате; не е необходимо непременно да обхванете с дейността си цялата планета. Има ли по-значима и важна задача от тази да изпълняваш своята задача и да я доведеш докрай там, където си, и заедно с избраните от теб приятели?

Разберете, не се опитвам да избягна отговора на нито един въпрос; ако обаче успея да ви подтикна към осъзнаване на необходимостта от „духовно ограничение" (както езотерично се характеризира дейността на ученика в рамките на неговата задача) и да ви обърна внимание върху желателното достигане на целта, която сами сте си поставили в началото на работата, с това ще ви помогна много повече, отколкото ако дефинирам вибрацията или пък посоча колко и благодарение на какво (вие и другите хора) сте напреднали.

Бъдещите лечителски школи

Те ще се появят едва към края на този век. Засега се провежда само подготвителна работа и се залага фундаментът на бъдещото им развитие. Това е сравнително бавен процес. Необходим е все по-пълен синтез от техниките на различните школи, който да включва:

— психологично регулиране и лечение;

— магнетична терапия;

— утвърдени алопатични и хомеопатични техники;

— съвременни форми на хирургично лечение;

— електротерапия;

— водолечение;

— лекуване чрез цвят, звук и излъчване;

— превантивна медицина;

— основни остеопатни и мануални практики;

— научна неврология и психиатрия;

— лечение на мании и умствени разстройства;

— грижа за очите и ушите;

— словесно внушение като пряк лечебен фактор;

— ментално лечение и лекуване с вяра;

— постигане на контакт и хармония с душата;

плюс още много други методи и процедури, свързани с лечителското изкуство. Някои от най-древните школи (напр. такива като алопатичните) ще трябва формално да отмрат, преди да се прояви онзи истински витален принос, който те потенциално могат да дадат. Други съвременни експериментални школи ще имат успех само ако се изскубнат от ръцете на фанатиците, защото докато фанатизмът с неговата слепота и липса на интелектуален синтез не отмре (което неизбежно ще стане във връзка с отстъпването на шести лъч и края на ерата на Рибите), новите школи не ще могат да функционират по подобаващия начин. Всички школи трябва да се издигнат до едно по-обективно разбиране за скритото фундаментално добро във всяка от тях и до по-задълбочено усвояване на принципите,

залегнали в основата на истинското лечителско изкуство, преди да се появят школите, за които се говори в „*Писма за окултната медитация*". Докато отделните лечители и школи не се откажат от доминиращата сега тенденция да се дава предимство на конкретна лечебна техника, претендираща за панацея, като се пренебрегват всички останали системи и методи, дотогава появата на истинските школи ще се окаже невъзможна.

Настъпва времето да преживеем цикъл, в който ще пожънем плодовете на вековете и в който трябва да отделим (ако мога така да се изразя) сметаната от млякото на човешкия опит; тогава с най-доброто, останало ни от миналото, ние ще пристъпим към онези нови начинания, които ще ускорят движението на човечеството по еволюционния му път. Предвид голямата си жизнена важност и необходимост, лечителското изкуство ще се окаже една от главните сред тези стъпки.

Работата, която привлича нашето внимание, се дели на три категории, които се проявяват в живота последователно, а не едновременно.

1. Отначало усвояваме принципите на лечителското изкуство, като с това:

а) поставяме основите на бъдещото развитие в Новия Век;

б) запазваме всичко добро и полезно при изместването на акцента от външния човек към по-тънкото етерно (витално) тяло;

в) изучаваме този трактат за новото лечителство, който (макар и сега да предизвиква известен отклик) едва по-късно ще получи истинското си признание и полезност.

2. По-късно, когато членовете на групата се научат да работят заедно като безличностно цяло, споено от истинска любов, те ще могат да се заемат с някаква лечителска дейност, започвайки с относително по-леки и добре проучени физически заболявания, както и с лечение на мании и умствени разстройства. Старайте се да лекувате и помагате в съгласие с изложеното в този трактат учение и работейки под ръководството на душата или на посветен *чела*. Изучаването на изкуството на умиране също трябва да привлече вашето, а по-късно и световното внимание.

3. Накрая ще се формират допълнителни лечителски групи (с колективно управление), които ще бъдат обучавани от членовете на пионерските групи под ръководството на душата или на посветен *чела*. Това няма да се осъществи скоро, не и преди началната лечителска група (или групи) да започне да работи сравнително успешно и членовете ѝ поне интелектуално да са овладели техниките и принципите на лечение. Впоследствие оттук ще се развие и екзотеричното лечителство на Новия Век.

В наши дни почти няма школа, която заслужава да бъде съхранена, въпреки че всяка поотделно носи някаква полезна истина, принцип или идея. Подчертавам, че формалните общности от хора винаги ще си останат разделящи и разделени; такива групи не са

наша цел. *Стремежът е към синтез на живот и знание*, а не на индивиди. Да се надяваме, че в крайна сметка ще се появят стотици и дори хиляди групи по целия свят, които ще изразяват този нов подход към лечителството, ще са свързани с общи знания и цели и според възможностите си ще ги проявяват в своята конкретна област, по собствен начин и със специфична терминология. Учителите, намиращи се от вътрешната страна на живота, са заинтересовани именно от единството на субективния живот и от създаването на мрежа от истински лечители по целия свят.

Сега се полага началото. Ние наследяваме чудото на натрупаните знания и ще продължим да прилагаме много от тях; необходимо е единствено да се изкореняват нежелателните и заблуждаващи интерпретации на известни факти, злоупотребата с информация, както и егоистичният интерес, финансовата експлоатация и алчността. Съвременната хирургия, модерните санитарни методи и прогресивната медицинска наука са пълни с чудеса и полезност.

Писмо до един учен

Братко мой,

Днес сутринта, след като диктувах на Алис Бейли, ми останаха няколко свободни минути, в които ще се постарая да осветля въпросите, които ми поставяте. Както забелязвате, не казвам, че ще им отговоря.

Откритията на науката засега не съответстват на направените от мен пророчества в „*Трактат за седемте лъча*". Към края на това столетие, когато положението в света се проясни и периодът на преустройство завърши, ще бъдат направени открития за досега неизвестни свойства и възможности на електричната енергия. Нямам представа каква дума ще бъде подходяща за обозначаване на електричните лъчи, които (след като бъдат научно регистрирани) ще открият възможности, несънувани от днешните изследователи. В следващия век науката за електричеството ще се различава толкова от днешната, колкото съвременното използване на електричеството се различава от представите на викторианския учен.

По въпроса за фотографирането на отишлите си души ще кажа, че разбирането за това явление ще се появи като резултат от експерименти за фотографиране на мисъл-формите. Началото е поставено от великия френски учен д'Арсонвал от Париж. Ако се поинтересувате, Алис Бейли може да ви разкаже нещо за това. Разбирането по тази тема ще дойде благодарение на усъвършенстването на фотопластинките и значителното повишаване на тяхната чувствителност, както и на обединяването на електричеството с фотографията. Вие може да смятате за съвсем невъзможно да се изготвят пластинки със значително по-голяма чувствителност, отколкото тези, които се използват сега в най-добрите лаборатории, но това не е така. Вярното решение ще бъде открито по пътя на фотографирането на мисли и чрез електрифициране на оборудването. Именно мисленето на тези, които се намират в отвъдното, техните способности да проектират своите мисъл-форми, плюс използването на достатъчно чувствителни фотопластинки (или техния

еквивалент) ще открият нова ера в т. нар. „фотографиране на духове". Често хората са толкова заети с веществените инструменти от тази страна на завесата, че отричат получаването на информация от другата страна, т. е. посланията на онези, които вече са преминали в отвъдното.

Тази работа ще бъде извършена оттам, но с материална помощ, която още не е предоставена на външното научно поле.

За да се постигне това е необходимо сътрудничество със съзнателен медиум (не с такъв, който изпада в транс, а с посредник, който е съзнателно ясновиждащ и ясночуващ). Сред съвременните деца има много такива, а в поколението след тях те ще бъдат още повече. Разделящата завеса ще изчезне в резултат от свидетелството на хилядите, които ще могат да виждат феномените и да чуват звукове, лежащи зад границата на осезаемото.

Според вас духовете твърдели, че не могат да издържат електричеството. Това, което те са искали да кажат, е че не понасят съвременното електричество поради начина, по който то сега се прилага. Това е пример за неточни твърдения, предадени от неопитни медиуми или от развъплътени, които вече не разбират законите на електричеството, макар че вероятно са ги познавали, докато са били във физическото си тяло. Не съществува нищо друго освен проявяващо се електричество, т. е. „мистерията на електричеството", за която Е. Блаватска споменава в „*Тайната Доктрина*", е навсякъде. Всичко в Природата е електрично по своята същност; самият живот е електричен, но всичко, с което влизаме в контакт е предимно физическо и е присъщо на физическата и етерната субстанция на всички форми.

Трябва да се помни, че т. нар. „духове" се проявяват чрез фалшиви астрални тела, докато напредналите „същества" действат само като разум и следователно могат да бъдат достигнати единствено чрез разума и по никакъв друг начин. Фотографирането на менталния проводник ще си остане недостижима цел; това ще бъде възможно само за астралното тяло. Колкото са по-силни личностните характеристики на тялото с неговите желания и апетити, толкова по-лесно то ще бъде фотографирано след като премине в отвъдното (ако някой въобще поиска да го заснеме), и обратно – колкото е по-напреднал човекът, толкова по-трудно ще бъде неговото фотографиране.

Колкото до използването на радиото като средство за комуникация със „света на духовете", съвременните електрически апарати са с твърде бавна вибраторна активност (ако мога да използвам такава ненаучна терминология), за да свършат тази работа; ако астрално облечени „духове" се приближат към тях, те са в състояние да окажат разрушително въздействие. Все пак, първата демонстрация на следсмъртното съществуване ще бъде регистрирана на физически план именно чрез модифицирано радио, защото звукът винаги предшества визията. Помислете върху това. Засега обаче не съществува достатъчно чувствителен радиоапарат, способен да улови вълните от астралните сфери.

Така че, бъдещите научни открития ще разбулят тайната. Това не е заобикаляне на отговора, а посочване на факта. Откритията в областта на електричеството са в началната си фаза и всичко, с което сега разполагаме, е само прелюдия към истинските постижения. Магията на радиото би била напълно непонятна за човека от осемнадесети век. Откритията и постиженията, които престоят през 21-ви век, ще бъдат също толкова невероятни за съвременния човек. В края на това и в началото на следващото столетие ще бъдат направени велики открития във връзка с използването на светлината, управлявана от мощта и насочващата роля на мисълта. Две малки деца – едното от тази страна (САЩ), а другото от Индия – ще открият след време научната формула, която ще издигне лъчите и вълните на много по-висока честота и така ще запълни някои от сегашните празнини в скалата на светлинните вибрации. Това ще изисква използването на апаратура, за която сега не можете и да мечтаете, но която в бъдеще ще стане напълно възможна. Тези уреди ще бъдат толкова чувствителни, че при фокусирано насочване на мисълта те ще могат да се задвижват от силата на човешкото око. Така ще стане възможно установяването на осезаема връзка със света на духовете. Единственото, което мога да направя в това отношение, е да ви дам ключа към загадката.

Аз съм допълнително затруднен от пълното непознаване на тази проблематика от страна на Алис Бейли, което означава липса на знания за електричеството и свързаните с него термини. В нейното съзнание няма мисли—семенца, чрез които да работя и да изразя своите идеи. Ако я попитате, тя може да ви обясни какво искам да кажа, но дори и да разполагаше с подготовка като вашата, аз не бих могъл да се изразявам по-ясно, защото за да ме разберете, първо трябва да бъде направено откритието, което ще революционизира всички досегашни идеи, а е необходимо и време, за да бъдат изместени старите разбирания. Един сегашен студентски учебник по електроинженерство би бил напълно неразбираем дори за най-образования човек, живял преди 100 – 200 години; нашият случай е съвсем аналогичен. Новите идеи и възможности ще се появят в хода на работата по фотографирането на мисълта (като прелюдия към бъдещата наука) и в резултат от постепенното развитие на по-чувствителни методи за регистриране и записване на надсетивните феномени. Ще означава ли нещо за вас, ако ви кажа, че електричеството и фотографията са тясно свързани, защото човешкото същество е електрично по произход и природа? Това трябва да бъде демонстрирано на физически план с помощта на необходимата чувствителна апаратура.

ВТОРА ЧАСТ

ОСНОВНИ ИЗИСКВАНИЯ КЪМ ЛЕЧИТЕЛСТВОТО

Пристъпваме към нов раздел от изследването на лъчите и болестите. В сравнение с предишния (от ваша гледна точка), този е значително по-практичен, отколкото умозрителен. Много от онова, което изложих дотук, за вас е „спорна истина" (т. е. истина, която поражда въпроси), а за интуитивните изследователи това в най-добрия случай е „правдоподобна" хипотеза. Отбележете си тази фраза, колкото и парадоксална да ви изглежда тя. Вие на практика не разполагате с преки методи, за да проверите истинността на казаното от мен. Голяма част от тайната на живота ще се изясни едва когато повечето кандидати [aspirant (кандидат, претендент, стремящ се) – бел. ред.] започнат съзнателно да действат в света на причините. За Йерархията няма тайни, освен може би в областта на непредсказуемата природа на човешките реакции. Независимо от изменчивата активност на човешкия род, Учителите обикновено са в състояние да предвидят бъдещето, но езотерично Те отказват да „мислят за енергии, свързани с дейността на земното съществуване, от страх, че контра-енергиите, излъчвани от обитавания от Тях Център, могат да затъмнят истината за свободната воля на човека". Цитирах думите на един от Учителите, казани на съвещание през 1725 г.

Ако за вас това, което ви съобщих в предишния раздел, може да бъде адекватна хипотеза или пък съмнително и неприемливо тълкуване на скритите причини за болестите, за мен то е безспорна и фактически доказана истина.

Човечеството има зад гърба си древно минало, в което т. нар. грехове, заблуди, престъпления и погрешни нагласи са се натрупали като тежка карма, която (за щастие на човешката раса) в наши дни бързо се изкупва. Проявяваният сега огромен интерес към болестите, концентрирането на всички ресурси на медицинската и хирургичната наука в разположение на воюващите сили – ресурси, които по-късно ще бъдат мобилизирани в помощ на гражданското население от разорените страни от двете полукълба – обширните изследвания, които се провеждат във вашите болници и учебни центрове, ускорените научни открития и трайният стремеж към разумно опростяване скоро ще доведат до коренна промяна в подходите към болестта. Така ще стане възможно изкореняването на много от ужасните наследени болести.

Притокът на окултно знание (чрез световните ученици и посветени) ще доведе до големи промени в лечебните техники; бъдещото

разбулване на новите, още по-прости закони на здравето, и неизбежният синтез между ортодоксалната медицина, психологията и духовните методи на лечение ще създадат съвсем нов подход към цялата тази проблематика; разширяващото се използване на ***огъня*** като пречистващо средство – както по отношение на почвата, така и спрямо човешкото тяло – ще промени много неща. Методът за повишаване на температурата с цел лечение на някои болестни явления и често използваната от природата практика за подлагане на големи земни площи на пречистващото действие на огъня ще бъдат развити в нова и по-полезна наука. За това обаче е необходимо време. Тук аз само маркирам зачатъчните тенденции в тази посока. Бързото разкриване на съзнанието издигна човека на върха във всички области на знанието; това ще доведе до огромно разширяване на разбирането и ново виждане за причините, обуславящи влошеното физическо здраве на съвременния човек.

Новото учение и бъдещото знание ще се появят като резултат от пробуждащата се интуиция, от присъствието на много напреднали и развити души на земята и от установяването на тясна връзка между Йерархията и Човечеството. Закономерното съединяване на енергиите на тези два планетарни центъра ще доведе до коренна промяна на физическия организъм и до ускорено развитие на човешките сетивни способности. Значително ще нараснат съпротивителните сили срещу местните и наследяваните болести и ще се появи реална способност за резистентност спрямо инфекциите; това ще отстрани голяма част от болката и страданието. Изплащането на човешката карма благодарение на преживяното през последната световна война (1914 – 1945) ще даде възможност на търсещите въплъщение души да създадат тела, свободни от тенденциите за болестно развитие. Учителите са принципно неподвластни на болестите, защото окончателно са преодолели кармата на трите свята и са Се освободили.

Когато развилата се през последните 50 години в Европа способност за лечение на ***планетарната болест туберкулоза*** се разпространи и в гъстонаселените територии на Изтока, както и в другите райони с остър недостиг на медицинско обслужване, болестта ще бъде окончателно победена. ***Сифилисните заболявания*** вече са поставени под текущ контрол чрез прилагане на съвременни лекарствени средства, които обаче са разглеждани от Учителите (във времето и пространството) само като облекчаващи и повърхностни. Тези болести бавно и закономерно ще отмрат като цяло едва след като човечеството измести своето съзнание към менталния план, т. е. встрани от сферите на астралните и сексуалните желания с техния обратен удар по автоматично отзивчивото физическо тяло. Третата ***основна планетарна болест – ракът***, засега като цяло е вън от контрол и относителната простота на хирургичната намеса все още изглежда единственото лечебно средство. Разбирането на причините и овладяването на превантивните средства срещу раковите заболявания все още са в зачатъчно състояние; тази област като цяло си остава концептуална арена на безкрайни търсения и изследвания. Много леки неразположения, инфекции и широка гама от съпътстващи ги физически заболявания в крайна сметка ще бъдат причислени към някое от посочените три основни заболявания, които на свой ред са обусловени от определена злоупотреба с енергиите на трите главни лъча. В тази връзка трябва да отбележим, че:

1. Сифилисните болести са причинени от злоупотреба с енергията на ***трети лъч***, т. е. с разумната творческа енергия на самата субстанция.

2. Туберкулозата е резултат от злоупотреба с енергията на ***втори лъч***.

3. Ракът е тайнствена и фина реакция спрямо енергията на ***първи лъч***, т. е. на волята за живот като ***аспект*** [*aspect* (вид, страна, гледна точка, част) – бел. ред.] на този лъч. Тя се проявява като свръхактивност в ръста на клетките, чиято воля за живот става разрушителна за организма, в който се развиват.

Тук правя само намек, който засега няма да бъде от голяма полза за изследователя. На медицината ѝ предстои да проведе голямо окултно търсене в очертаните посоки, но това ще стане възможно едва след като бъде постигнато по-добро разбиране на Науката за Лъчите и след като бъде фактически признато и доказано наличието на петте основни енергии (петте обуславящи лъча) във всяко човешко същество; след време хората ще се научат с лекота да определят своя общ лъчев тип, както и конкретните лъчи, управляващи тяхната троична личност.

Във всички области, в които човек разгръща своето знание и разбиране, се забелязва тенденция за бърза поява и утвърждаване на новото. Порталът на авантюрата (във висшия смисъл на тази дума) е широко отворен и нищо досега не е успяло да спре човечеството пред него; през всички векове човекът се е стремял към нови и по-богати сфери на изследвания, открития и практически достижения.

Днес широко отворените врати към новото ще допуснат човека до света на смисъла, които е прелюдия към света на причините. ***Следствие – смисъл – причина***; в тези три понятия се крие ключът към ръста на човешкото съзнание. Повечето хора днес живеят неосъзнато в ***света на следствията***; малцина започват да функционират в ***света на смисъла***, но само учениците и действащите в света на Йерархията ясно осъзнават ***причините***, предизвикващи (по пътя на смисъла) видимите следствия. Именно с тази цел сега ние пристъпваме към разглеждането на основните изисквания, които човек трябва да изпълни, преди да може да се придвижи напред към бъдещото просветление. То със сигурност ще прогони страха от смъртта и ще изясни тази тема, която толкова дълго е хвърляла човека в дълбините на отчаянието и страха. Тук имам предвид и нагласите, които трябва да бъдат усвоени от търсещите изцеление на телесните болести и недъзи; нагласи, които те трябва да постигнат главно в ментален ***план*** [*plane* (плоскост, ниво, равнище, сфера) – бел. ред.]. Отнасяйки се за човека като цяло, тези изисквания ще пробудят менталното внимание както на лекуващия посредник, така и на пациента.

Обикновено се предполага, че главната предпоставка за лечителското изкуство е вярата. Това обаче не е така; вярата има само косвена връзка с лечителството. Лечебният процес зависи от някои основни жизнени фактори, към които вярата почти няма отношение. Старанието на пациента да се сдобие с вяра често му нанася вреда като увеличава трудностите, които лежат по пътя до

пълното му изцеление. Когато Христос е посочвал значението на ***вярата*** (т. е. на качеството, което във вашите западни писания се превежда като „вяра") Той всъщност е имал предвид приемането на закона, признаването на кармата и разбирането за божествената съдба. Ако осъзнае това, човек ще постигне ново отношение и към Бога, и към околния свят. Изискванията, които искам да изброя, са следните:

1. Признаване (по възможност) на великия Закон за Причината и Следствието. Това невинаги е възможно при работа с непросветени хора.

2. Правилно диагностициране на болестта, проведено от квалифициран лекар или от духовен ясновиждащ, ако посветеният лечител е развил такава способност.

3. Съобразяване със закона на неумолимата карма. Под това се разбира способността на пациента или на лечителя да узнаят дали изцелението е съдба на боледуващия или е по-правилно да му се помогне да извърши великия преход.

4. Готовност да се признае, че излекуването може да се окаже принципно нежелателно от гледна точка на душата. Често хората се излекуват благодарение силата на лечителя, въпреки че възобновяването на активния живот във физически план ***не е*** тяхна съдба.

5. Активно сътрудничество между лечител и пациент на основата на взаимно разбиране.

6. Пълна готовност от страна на пациента да приеме проявената воля на душата (каквато и да е тя). Това може да се нарече проява на божествено безстрастие.

7. Старание от страна както на лечителя, така и на пациента за непричиняване на вреда. Сериозно размислете над значението на това изискване. То засяга отношението и на двете страни към свързаните с тях хора.

8. Усилие от страна на пациента (ако не е прекалено болен) да регулира и поправи онези присъщи на природата му аспекти и характеристики, които могат да попречат на чистото и правилно духовно възприятие. Това е едно от значенията на израза „работа по възстановяването", макар и не най-главното.

9. Целенасочено изкореняване на онези качества и тенденции в мисленето и желанията, които могат да затруднят притока на духовната сила, призвана или по-тясно да интегрира душата с тялото в трите свята и да осигури обновено жизнено проявление, или да насочи душата към сливане с нейния първоизточник чрез пренасяне на живота във висшите нива. Това по същество засяга отношението на пациента към неговата душа.

10. Способност от страна както на лечителя, така и на пациента да се интегрират в духовната група, с която субективно са свързани,

или пък да постигнат обединение на личността и душата и ако са достигнали необходимата степен на развитие – по-тясно да се интегрират в ашрамната група на Учителя.

Тези десет изисквания могат да ви се сторят обикновени, но те в никакъв случай не са такива. На пръв поглед може да изглежда, че те засягат характера, качествата и способностите на човека, но всъщност става дума за връзката на душата с тялото и за тяхната тенденция към интегриране или към разделяне. Целта е да се установи неразривна връзка между лечителя (лечителската група) и пациента, който е подложен на научното въздействие на лекуващия посредник – група или индивид.

Едно от първите неща, които трябва да направи всеки лекуващ посредник, е да формулира прост набор от правила за желателното поведение на лекувания. Те трябва да са прости, защото в случаите на реална болест на пациента ще му бъде трудно да извърши и най-лекото усилие, за да промени своите възгледи и нагласи. Това често се забравя.

Искам да ви разясня още няколко неща, които вие на свой ред ще обясните на вашите пациенти:

1. *Изцелението не е гарантирано*. Пациентите трябва да разберат, че удължаването живота на физическото тяло не е върховна цел, освен може би в случаите, когато служенето допринася реална полза, ако остават неизпълнени задължения или ако на душата предстои да усвоява още уроци. Телесното проявление обаче по принцип не е върхът на съществуването; реалното благо е в свободата от ограниченията на тялото. Пациентите трябва да се научат да разпознават и да приемат Закона на Кармата.

2. *Страхът е излишен*. Една от първостепенните задачи на лекуващия посредник е да помогне на пациента да си изработи щастлив, здрав, оптимистичен поглед към бъдещето – независимо от това, какво конкретно му носи то.

В случая вие имате възможността да подскажете ново отношение към целия проблем за болестите и лечителството и да подтикнете човечеството към по-добро и щастливо чувство за пропорция по въпросите на здравето и болестта.

Така за много хора ще стане ясно, че понятието „възстановяване" е свързано с висшето изкуство, позволяващо да се върне на пациента всичко онова, което му е необходимо за придобиване на правилно отношение към живота – живот във физическо тяло и на физически план или пък продължаване на живота на други равнища, невидими за средния човек и смятани от мнозинството за проблематични и непостижими. Възстановяването може да включва коригиране от страна на пациента на собствените му недостатъци преди да получи това, което той смята за успешно лечение; тази необходимост трябва да бъде изяснена от лечителската група още при първия контакт с лекувания. Това не бива да се забравя. Ако кармата на пациента го позволява, на него трябва да му се помогне да си възвърне волята за живот; при други случаи е необходимо да му се внуши отказ от страха (страх от живота или страх от смъртта), което ще доведе до възвръщане на смелостта. Изграждането на положително отношение към всички житейски обстоятелства може да се

окаже необходимо качество, подплатено от възстановената готовност за съзнателно и радостно приемане на всичко, което може да донесе бъдещето. Накрая, то може да включва и възстановяване на хармоничните отношения между пациента и неговите близки, семейство и приятели и като следствие – всестранно и правилно регулиране, подем на съзнанието за любов и отказ от всичко, което може да се разглежда като дълбоко вкоренено неправилно мислене.

Оттук става ясно, че изпълнението на лечебните ритуали е само част от общата лечителска работа и че отношението ***лечител – пациент*** има в основата си възпитателно-образователен характер, който трябва да бъде съобразен с физическото състояние на болния. В хода на практическата си дейност вие ще се убедите колко е необходимо да притежавате кратко описание на предстоящата ви работа и на онези възстановителни мерки, които пациентът трябва да осъществи, за да облекчи свободния приток на лечебната сила. Той трябва да бъде подтикнат да „изкупи дълга на старите си грешки" ако иска лечебният процес да протече успешно и в хармония със Закона на Кармата.

Етапът на подготвителната работа не е никак лесен. За тежкоболните пациенти тази работа може да се окаже почти невъзможна. Лесно е да се разбере, че лечението на духовно ориентираните хора, чиито животи дълго време са били основани на правилни усилия и на разумно „отдаване на кесаревото кесарю, а божието – Богу", ще бъде много по-лесно и успешно, а при необходимост задачата за облекчаване на прехода им през вратата на смъртта ще бъде много по-проста. В крайна сметка, смъртта сама по себе си е работа по възвръщането. Тя включва както връщане на телесното вещество към трите субстанциални свята, което трябва да се прави с готовност и оптимизъм, така и обратно сливане на човешката душа с нейния първоизточник, съпроводено от радостта на реабсорбирането. Всички вие трябва да се научите да гледате на смъртта като на акт на възвръщане; приемайки тази гледна точка, вие ще видите смъртта в светлината на нейния истински смисъл като съставна част (призната и приемана) на непрекъснатия жизнен процес.

Ако трябва да формулирам основната задача на всички лечителски групи, такива, каквито Йерархията би искала да ги види в бъдеще, аз бих казал – ***да се подготви човешкото съзнание за разбиране на възстановителния аспект на смъртта***, което ще придаде на този традиционно ужасяващ враг на човешкия род едно ново и по-оптимистично значение. Ако следвате тази посока на мислене, ще откриете, че темата за смъртта постоянно ще се повтаря – в резултат на това у вас ще се появи ново отношение към умирането – едно спокойно очакване пред лицето на това неизбежно и много познато събитие. Лечителските групи трябва да са готови да работят с това главно състояние на всяко съществуване, като основна част от тяхната работа ще бъде разясняването на принципите на смъртта. Казват ни, че душата трябва да се върне при Този, който я е дал. До днес това беше насилствено завръщане, пораждащо стремеж у мъжете и жените на всяка цена да излекуват физическото си тяло, доколкото те преувеличаваха неговата ценност и разглеждаха продължителността на земното съществуване като най-важен фактор в своя живот. През следващия цикъл тези погрешни нагласи ще трябва да се променят; смъртта ще стане нормален и разбираем процес – толкова нормален, колкото и процесът на раждане,

но предизвикващ по-малко болка и страх. Това мое указание е своеобразно пророчество и трябва да се отбележи като такова.

С тези думи искам да ви внуша разбиране за елементарния факт, че всяка лечителска група, която се опитва да работи в новите посоки, трябва (като предварително условие) да се постарае да разбере феномена на смъртта, която ние наричаме „велик възстановителен процес" или „велико завръщане". Тук имам предвид изкуството за мъдро, правилно и навременно връщане на телата към източника на техните съставни елементи, както и за завръщане на душите към сферите на тяхното същностно битие. Внимателно подбирам думите си с цел да ви подтикна към най-правилния и обективен размисъл над т. нар. загадка на смъртта. Това е мистерия за обикновения човек, но не и за учениците и позналите мъдростта.

Лечителите (групови или индивидуални) ще осъзнаят необходимостта понякога да обсъждат със своите пациенти факта на смъртта; едно от задълженията на учениците от моя ашрам и от Ашрама на ***Учителя К* Х**** е в беседи с търсещите истината да въвеждат темата за смъртта в тяхно мислене и да я правят предмет както на взаимно обсъждане, така и на разговор с тези, които те се опитват да лекуват. Това е трудно и не бива да се прави прибързано, но заедно с това не трябва да се избягва или пропуска като тема. Лечителските групи от отделните ашрами акцентират не на ***телесното*** изцеление, а на правилния избор на времето и на работните цикли, т. е. на физическото съществуване от една страна, и на циклите на възвръщане (на смъртта във физически план), от друга.

Целият този раздел, озаглавен „Основни изисквания", всъщност разглежда процесите на умиране и на условията в материалния свят, или в трите свята на въплътеното служене. На първо място се описва ***завръщането*** на тялото към общия резервоар на веществото или пък към служене във външния свят на всекидневния физически живот; както и ***връщането*** на душата към нейния първоизточник (към душата на нейния собствен план) или обратно – към пълна отговорност в тялото. Отделянето на жизненото начало и на съзнанието се разглежда на второ място; тази тема не е свързана с формирането на характера, както може да се предположи. В уводните думи към този раздел аз засегнах въпроса за характера и за личните качества, доколкото всяко вярно разбиране за основните принципи на живота и смъртта се облекчава от правилното действие, основано на правилно мислене, което в крайна сметка формира правилен характер. Тук обаче няма да се разпростирам по повод на тези елементарни предпоставки. Интересуващите ни сега процеси на интеграция се отнасят за сливането на душата с троичното тяло – при кармично разрешение, или с царството на душите, ако т. нар. „смърт" кармично предстои на човека.

Следователно, в този втори раздел ще разглеждаме проблема за смъртта, или изкуството на умирането. Всички тежкоболни хора неизбежно се сблъскват с него, а здравите трябва да се подготвят за решаването му чрез правилно мислене и оптимистично очакване. Болезненото отношение на повечето хора към темата за смъртта и техният отказ да мислят за нея (докато са в добро здраве) трябва да бъдат съзнателно променени. Христос е демонстрирал правилното отношение пред учениците Си, като е говорил за Своето идване и за

скорошната Си смърт от ръцете на врага; Той ги е упреквал при вида на тяхната печал, като им напомнял, че ще отиде при Отца Си. Като посветен от висока степен, Той е имал предвид, че (окултно казано) „се завръща в Монадата"; обикновените хора и тези, които се намират под трета степен на посвещение „се завръщат в душата". Страхът и болката, които темата за смъртта обикновено предизвиква, както и нежеланието тя да се срещне с разбиране, са резултат от неправилния акцент, придаван на физическото тяло, и от лекотата, с която хората обикновено се отъждествяват с него; те са резултат още и на вродения страх от предполагаемата самота и на чувството за загуба на вече опознатото. Все пак самотата след смъртта, когато човек остава без физически проводник, е нищо в сравнение със самотата при раждането. Въплътявайки се, душата се озовава в нова среда и в тяло, което задълго остава съвършено неспособно да се грижи за себе си или да установи интелектуален контакт с околните условия. Човек влиза във въплъщение без да знае какво представлява или означава за него тази група от души в тела, с която се оказва свързан; тази самота изчезва постепенно, доколкото той установява свой собствен личностен контакт, открива сродните му по дух хора и накрая събира около себе си тези, които нарича свои приятели. След смъртта положението е съвсем различно, тъй като човек открива от другата страна на завесата всички, които познава и с които е бил свързан във физическия живот; той повече никога не е самотен по начина, по който човешките същества разбират това; той също така осъзнава битието на въплътените и може да ги вижда и дори да въздейства на техните емоции и мисли, защото отсъстващият физически мозък вече не играе ролята на ограничител. Ако хората знаеха повече, те щяха да се страхуват именно от опита на раждането, а не от този на смъртта, защото с раждането душата бива заточена в истински затвор, а физическата смърт е първата крачка по пътя на нейното освобождение.

Другият страх, който подтиква част от човечеството да разглежда смъртта като бедствие, произтича от внушенията на теологичната религия (в частност на протестантските фундаменталисти и Римо-католическата църква), която заплашва вярващите с призрака на ада и с налагането на наказания, често значително надхвърлящи по размер земните прегрешения, както и с ужасите, изпратени от разгневения Бог. На доверчивите маси се втълпява, че трябва да се примирят, защото няма спасение от тези наказания, освен чрез изкупление на чужда вина. Както обаче ви е добре известно, няма никакъв разсърден Бог, нито ад, нито изкупление на чужда вина. Има само едно велико начало на любов, което оживотворява цялата Вселена; има Присъствие на Христос, което доказва на човечеството наличието на душата, и това, че ние сме спасени от живота на душата, а единственият ад – това е самата земя, на която се учим да постигаме своето спасение, подтиквани към любовта и светлината от примера на Христа и от вътрешната потребност на собствените си души. Учението за ада всъщност е отзвук от онова садистко извращение, на което е било подложено мисленето на Християнската църква в Средновековието, и от погрешното старозаветно учение на Йехова, племенния бог на юдеите. Йехова ***не е*** онзи Бог, не е планетарният Логос, не е Вечното Сърце на Любовта, което Христос разкри пред нас. Когато тези погрешни идеи отмрат, призракът на ада ще се откъсне от човешкото съзнание и ще бъде заместен от разбирането на закона, според който всеки заработва във физически план собственото си спасение чрез поправяне на злото, извършено от него самия в течение на земните му животи; така в крайна сметка

човек успява да „изкупи дълга на старите си грешки".

Тук нямам намерение да изпадам в теологични дискусии. Искам само да подчертая, че сегашният страх от смъртта трябва да отстъпи място на разумното разбиране на реалността и на признаването концепцията за непрекъснатостта, която премахва безпокойството и прави по-релефна идеята за един живот и една съзнателна Същност, която се проявява чрез различни физически тела.

Обобщавайки основната си идея, трябва да заявя, че страхът от смъртта се корени в любовта към формата – към нашата собствена форма, към тази на обичаните от нас хора и към формите на познатото ни обкръжение и среда. Този тип привързаност обаче противоречи на нашето учение за духовните реалности. Надеждата за бъдещото ни избавление от този нездрав страх се крие в преместването на нашето внимание върху факта на вечната душа, която копнее за конструктивен и божествен духовен живот вътре в материалните проводници. Тази концепция включва и идеята за възвръщането. Така неправилните представи ще бъдат забравени; идеята за оттеглянето също ще спомогне за постигане на верния фокус. Интеграцията изисква проникновение, чрез което потапянето в живота на душата ще измести затъването в живота на тялото. Тъгата, самотата, нещастието, упадъкът, загубата – всички тези представи ще трябва да изчезнат заедно с коригирането на сегашната човешка реакция към факта на смъртта. Когато хората се научат да живеят съзнателно като души и започнат да се фокусират върху равнищата на душата, разглеждайки телесната форма само като средство за нейната (на душата) проява, старите скръбни представи за смъртта постепенно ще изчезнат и ще бъдат заменени от ново, по-оптимистично отношение към това велико преживяване.

Сигурно ви прави впечатление, че използваните от мен изразни средства носят специфичен смислов пълнеж:

1. „***Работа по Възвръщането***" означава завръщане на формата в основния резервоар на веществото; плюс връщане на душата, на божествената духовна енергия, към нейния източник (според степента на еволюция – към душевното или към монадното ниво). Това възвръщане е функция главно на човешката душа във физическото тяло и включва сърдечния и теменния център.

2. „***Изкуството на оттеглянето***" включва два вида дейност на вътрешния духовен човек: изземване на контрола от троичния низш човек и префокусиране към конкретни ментални нива като точка на лъчезарна светлина. Това се отнася главно за човешката душа.

3. „***Процесите на интеграция***" отразяват стремежа на вече освободения духовен човек за сливане с душата (свръхдушата) на висшите равнища на менталния план. Така частта се завръща към цялото и човек разбира истинския смисъл на казаното от Кришна: „Проникващи в цялата тази вселена с частица от себе си, аз оставам". Да, като съзнателна, натрупваща опит частица, която е проникнала в малката вселена на формите в трите свята, Той остава. Така Той съзнава себе си като част от цялото.

Тези три процеса изразяват същността на Смъртта.

Ясно е, че когато този подход към факта на смъртта и изкуството на умиране се утвърди в масовото съзнание, общата психична нагласа на човешкия род ще претърпи положителна промяна. Постепенно към това ще се прибави и установяването на телепатична връзка между хората; човешкият интелект непрестанно ще расте и човечеството все повече ще се фокусира на менталните равнища. Така телепатичната връзка ще стане тривиално явление; гаранция за това е съвременният спиритуализъм, макар че сега той е сериозно изопачен в резултат на пожелателното и самозалъгващо се човешко мислене, в което има много малко истинска телепатия. Мисловният контакт с егото на покойни роднини и приятели, който сега се демонстрира от медиумите (в транс или не), ***не е*** истинска връзка между развъплътения човек и този, който е още във форма. Това трябва да се помни. Докато умът не стане естествено телепатичен, ще могат да се срещат (макар и много рядко) медиумични феномени, основани на ясновиждане и ясночуване, а ***не*** на транс. Този медиумизъм все пак ще е изцяло астрален и ще осъществява контакта чрез трето лице; това ще внася в него много грешки и заблуди. Той обаче ще бъде крачка напред в сравнение със сегашните медиумични сеанси, които на практика игнорират починалия; на питащия се съобщава онова, което медиумът чете в неговата аура – спомени за външния вид на отишлия си и за свързани с него значими жизнени епизоди, плюс сантиментални съображения по повод на искан съвет, доколкото питащият предполага, че починалият трябва да е станал по-мъдър, отколкото преди. Ако понякога медиумите успяват да установят реална връзка, това става защото и питащият, и починалият са ментален тип хора и поради това между тях съществува естествен телепатичен контакт, който медиумът улавя.

Расата прогресира, развива се и става все по-ментална. Връзката между живите и „мъртвите" може да се осъществява на менталните равнища, които предшестват процесите на интеграция; истинското прекъсване на контакта идва едва когато човешката душа бъде реабсорбирана от свръхдушата, което е пролог към следващото въплъщение. Към този момент обаче фактът за дадената връзка напълно ще е изкоренил страха от смъртта. За учениците, които работят в ашрама на Учителя, дори този процес на интеграция няма да бъде препятствие. На следващите страници ще ви запозная с учението за изкуството на умиране и с това ще разширя казаното по този въпрос в „*Трактат за бялата магия*".

СЪВРЕМЕННИ ПРЕДСТАВИ ЗА СМЪРТТА

Пристъпвам към по-детайлно разглеждане на процесите на умиране и на фактора смърт – едно твърде познато преживяване в еволюцията на превъплъщаващата се същност, или душа, ако физическият мозък можеше да си го спомни и признае. Тук бих искал да коментирам отношението на човека към жизнения опит, наречен „***възвръщане***". Това е специфично окултно понятие, широко използвано от посветените в беседите за смъртта. Най-типичното отношение към смъртта сега е страхът, основан на разсъдъчната неувереност в безсмъртието. С изключение на доказаните от отделни психо-изследователски групи факти за някои форми на оцеляване, безсмъртието (или постоянното съществуване на това, което обикновено имаме предвид, когато казваме „***аз***") остава все още в областта на пожеланията и вярата. Тя може да се основава на християнски постулати, на религиозни твърдения за разумността на материята или на по-научен подход, според който по силата на целесъобразната необходимост това, което толкова дълго се е развивало и е върхът на земния еволюционен процес, не може да изчезне. Интересно е да се отбележи, че на нашата планета няма видими факти за съществуването на еволюционен продукт, по-висш от човешкото царство; дори за мислителя-материалист уникалността на човека се доказва от различните стадии на развитие на неговото съзнание и от възможността му да предостави за изследване всякакви степени на съзнание, като се започне от това на невежия дивак, премине се през всички междинни степени на ментален потенциал и се стигне до най-напредничавите мислители и гении, способни за творческо изкуство, научни открития и духовно възприятие.

Ако формулираме в най-проста форма въпроса, повдигнат от темата за смъртта, той ще звучи така: „Къде се намира „***АЗ***"-ът, стопанинът на тялото, когато то бива захвърлено и започне да се разлага? И въобще съществува ли този ***стопанин***?"

Човешката история е пълна с безкрайни търсения на решението на този въпрос; тяхна кулминация сега са създадените многобройни организации, опитващи се да докажат безсмъртието като факт и да проникнат в онези твърдини на духа, за които се предполага че дават пристан на това „***АЗ***", което е актüор във физическия план и досега е довеждало до задънена улица и най-сериозните изследователи. В основата обаче на тези трескави търсения лежи страхът. За съжаление повечето хора (освен малкото просветлени учени и подобните им интелектуални изследователи), които практикуват като правило съмнителните техники на спиритичните сеанси, са предимно емоционален тип; те лековерно се убеждават и са твърде склонни да приемат като очевидно това, което незабавно би било отхвърлено от по-интелектуален тип наблюдател.

Тук искам да разясня своята позиция по отношение на великото спиритуално движение, което в миналото е направило много за доказване факта на оцеляването на „***АЗ***”-а, но което в определени периоди е съдействало и за въвеждане на човечеството в заблуда. В тази категория поставям и различните психо-изследователски групи, с изключение на онези, които провеждат искрена научно-изследователска работа. Нито една от тези организации засега не е доказала своите твърдения. Въпреки тайнствеността и глуповатостта си, работата на медиумите в средния спиритичен сеанс все пак демонстрира наличието на някакъв необясним фактор, докато работниците от научно-изследователските лаборатории не са показали дори и това. На всеки пример за несъмнено появяване на развъплътено същество се падат хиляди, които могат да се обяснят с лековерна доверчивост, с телепатична връзка (с друг починал, а не с извикания), с видения на мисъл-форми от ясновиждащи или с чуване на гласове от ясночуващи, както и с мошеничество. Забележете, че говоря за „несъмнени появявания” на връщащ се дух. Но дори и при това условие има достатъчно свидетелства, които подкрепят вярата в оцеляването и доказват неговата фактическа природа. Въз основа на отбелязаните, изследвани и доказани феномени на контакт с тъй наречените мъртъвци и предвид характера на лицата, удостоверили истинността на фактите, можем категорично да твърдим, че ***нещо*** надживява „възвръщането” на материалното тяло във вечния резервоар на веществото. Именно на този постулат се гради нашето следващо изложение.

Днес феноменът на смъртта става все по-познат. Световната война изхвърли милиони мъже и жени – гражданско население и военни от различните родове въоръжени сили от всички нации – в този непознат свят, който приема всички, загубили физическата си форма. Условията сега са такива, че независимо от древния, дълбоко спотаен страх от смъртта, в съзнанието на човека се мярка разбирането, че има неща много по-страшни от смъртта; хората осъзнават, че умирането от глад, осакатяването, постоянната физическа инвалидност, менталните разстройства в резултат на войната и военното напрежение, болката и агонията, които не се поддават на облекчение – всички те всъщност са по-лоши от смъртта. Освен това, мнозина знаят и вярват (защото такава е славата на човешкия дух), че ценностите, за които хората са се борили и умирали в продължение на векове и които са били разглеждани като съществени за живота на свободния човешки дух, имат по-голямо значение от заплахата на смъртта. Този подход, характерен за вярно чувстващите и мислещи хора, се среща все по-често. Това означава, че над древния страх съществува непобедимата надежда, че някъде има по-добри условия; не е задължително това да е израз на желаното, то може да бъде и сигнал за скрито субективно знание, което бавно изплува на повърхността. Нещо се надига като резултат от човешкото мислене и страдание; днес това се чувства, а по-късно този факт ще се и демонстрира. На тази вътрешна убеденост и субективно разбиране противостоят старите мисловни навици, развитият материалистичен подход, страхът от измама и антагонизмът както от страна на учените, така и от страна на религиозно настроените хора и църковниците. Първите с основание отказват да вярват на това, което засега остава недоказано и дори изглежда недоказуемо, а религиозните групи и организации не приемат ничия друга истина, ако тя не е формулирана чрез техните собствени понятия. Това поставя ненужен акцент върху вярата и така обезсмисля всяко ентусиазирано изследване. ***Фактът*** на безсмъртието ще се разкрие

първо от народите, след което ще бъде признат от църквите и доказан от науката, но това ще стане едва след като бъдат преодолени последствията от тази война и се успокоят вълненията по планетата.

Едва ли е необходимо да се казва, че проблемът за смъртта се корени в привързаността към живота, която по същество е най-дълбокият инстинкт, заложен в човешката природа. Това, че според божествения закон нищо не се губи, се признава от науката; така истината за вечното съществуване се приема в една или друга форма от мнозинството. В хаоса от теории се открояват три основни решения, добре известни на всички мислещи хора:

1. ***Строго материалистичната концепция*** ни убеждава, че жизнен опит и израз на съзнателен живот има само по време на съществуването на веществената физическа форма; след смъртта и разлагането на телата повече няма никакво съзнателно, действащо и самоидентифициращо се човешко същество. Чувството за „***АЗ***"-а, усещането за личността като за нещо различно от всички други личности, изчезва с разрушаването на формата; личността се разглежда само като съвкупност от съзнанието на телесните клетки. Тази теория отрежда на човека същото място, което имат и всички останали форми от трите царства на природата. Тя се основава на нечувствителността на средния човек към живота, отделил се от осезаемия си веществен проводник; пренебрегвайки всички свидетелства за противното, тя твърди, че доколкото не можем да видим (визуално) и да докажем (осезаемо-веществено) оцеляването на „***АЗ***"-а, или на безсмъртната същност, след смъртта, дотолкова подобно явление не съществува. Тази теория вече няма толкова много привърженици, като по-рано, особено както през материалистичната Викторианска епоха.

2. ***Теорията за условното безсмъртие*** все още се подкрепя от някои фундаменталистки и теологично ограничени мислителни школи, както и от отделни представители на интелигенцията, които са доминирани от егоистичната тенденция. Според това виждане само достигналите определена степен на духовно развитие и онези, които признават утвърдения набор от теологични постулати, могат да бъдат удостоени с дара на личното безсмъртие. Има и такива високоинтелектуални хора, които се опитват да докажат, че развитият и културен ум е височайши дар за човечеството и който го притежава автоматично си е осигурил вечно съществуване. Една от школите пък лишава от безсмъртие всички, които са духовно непокорни и отрицателно настроени към нейните теологични догми, като ги осъжда или на пълно унищожение (като материалистите), или на вечно наказание, което предполага нова форма на безсмъртие. Вродената доброта на човешкото сърце обаче е толкова силна, че малцина са достатъчно отмъстителни и немислещи, за да разглеждат подобно положение като приемливо; към тях по необходимост трябва да прибавим и онези скарани с мисленето хора, които избягват всяка умствена отговорност и сляпо вярват в теологичните догми. Предлаганото от ортодоксалните и фундаменталистки школи християнско тълкуване се оказва несъстоятелно в светлината на логичното разсъждение. Сред аргументите за неговата неистинност е и фактът, че в основата на Християнството лежи великото бъдеще, което обаче е лишено от минало; според тълкувателите това бъдеще зависело изцяло от активността на човека в настоящия жизнен епизод, без да се отчитат особеностите и различията на

отделните хора. Това е допустимо само от гледна точка на теорията за антропоморфното Божество, Чиято проявена воля определя настоящето, което няма минало, а само бъдеще; несправедливостта на тази концепция се разбира от мнозина, но неразгадаемата Воля Божия не трябвало да се подлага на съмнение. Милиони хора все още се придържат към тази вяра, но тя вече не е толкова силна, както преди век.

3. ***Теорията за превъплъщението***, която винаги е била приемана (макар и с глупави добавки и тълкувания) на Изток, е позната на всички мои читатели и става все по-популярна на Запад. Тази доктрина е била също толкова изопачена, както и ученията на Христос, Буда и Шри Кришна от техните закостенели и умствено ограничени теолози. Основните факти за духовния произход, за спускането в материята, за еволюирането чрез последователни въплъщения във форми дотогава, докато тези форми не станат съвършен израз на вътрешното духовно съзнание, както и различните посвещения, с които завършва всеки цикъл на въплъщение, се приемат и признават с по-голяма готовност от когато и да било преди.

Такива са главните решения на проблема за оцеляването и безсмъртието на човешката душа; те се опитват да отговорят на вечните въпроси на човешкото сърце: ***Защо***, ***Как***, ***Къде***? Само последното от предложените решения дава действително рационален отговор на всички тях. Приемането му на Запад се забави, тъй като още от края на миналия век, когато Елена Блаватска формулира и напомни тази древна истина на съвременния свят, то бе представяно недостатъчно интелигентно. Заедно с това въпросното учение попадна в неизгодна позиция поради факта, че източните цивилизации винаги са се придържали към него, а от гледна точка на Запада те са езичници и ако цитирам един от вашите основни текстове: езичниците „в своето заслепение се кланят на дърво и камък". Любопитно е да се отбележи, че за жителите на Изтока религиозните хора от Запада правят същото, кланяйки се пред християнския олтар със статуите на Христос, Дева Мария и Апостолите.

Давайки на читателите редица ненужни, незначителни, неточни и чисто умозрителни детайли за процесите на умирането и за условията, в които човек попада след смъртта на физическото си тяло, световните окултисти и техните теософски и окултни организации всъщност силно навредиха на представянето на истината за превъплъщението. Посочваните подробности до голяма степен зависят от ясновиждането на астралните психици, които заемаха видно място в Теософското Дружество. В световните Писания такива детайли няма, нито Е. П. Блаватска е посочвала в „***Тайната Доктрина***" нещо подобно. Като пример за такъв несполучлив и глуповат опит да се освети теорията за прераждането могат да се посочат времевите граници между поредните физически прераждания на човешките души – продължителността на тяхното отсъствие от веществения план се поставя в зависимост от възрастта на душата и от степента на нейната еволюция. Казват ни, че ако душата е много напреднала, периодът на нейното отсъствие от физическия план се удължава, докато всъщност е точно обратното. Напредналите души и тези, чиито интелектуални възможности бързо прогресират, се завръщат по-скоро благодарение на високата им отзивчивост към притеглящата сила на вече породените във физическия план

задължения, интереси и отговорности. Хората често забравят, че времето е последователност от събития и състояния на съзнанието така, както те се регистрират от физическия мозък. Където няма физически мозък, там не съществува и т. нар. „време". Отхвърлянето на бариерите на формата води, етап след етап, до все по-пълно разбиране на Вечното Сега. Тези, които вече са преминали през вратите на смъртта, но продължават да мислят с човешките понятия за време, правят това под влиянието на мощни заблуждаващи мисъл-форми. Това илюстрира поляризацията на астралните сфери, а именно този е планът, на който са работили водещите теософски писатели и психици и от който са черпели информация за специфичните си тълкувания. Макар да са напълно искрени в своите изявления, те не осъзнават илюзорната природа на всички открития, базирани на астрални ясновидения. Да признават времевия фактор и постоянно да подчертават неговото значение е присъщо за всички високоразвити хора във въплъщение, както и за тези, които имат мощен нисш (конкретен) ум. Децата и младите раси от една страна, и онези много напреднали хора, при които работи абстрактният ум (чрез посредничеството на интерпретиращия нисш ум) от друга, обикновено нямат усещане за времето. Посветеният се ползва от фактора време в своите връзки и отношения с живеещите във физическия план, но субективно той е далеч от признаването му където и да било във Вселената.

Затова понятието „безсмъртие" предполага безвременност и учи, че вечността е свойство на онези неща, които са неподвластни на времето. Това твърдение се нуждае от внимателно разглеждане. Човек се превъплъщава не под въздействие на времето, а под влияние на кармичната отговорност. От една страна, той е привлечен от това, което като душа е инициирал, и от дълбоката си потребност да изпълни породените от него задължения, а от друга – той се въплъщава от чувство за отговорност, което го подтиква да изпълни изискванията, предявени му от предишни нарушения на законите, управляващи правилните човешки отношения. След като тези изисквания, душевни потребности, задължения, опити и отговорности бъдат удовлетворени, човек завинаги попада „в ясната необгаряща светлина на любовта и живота" и (самият той) не се нуждае повече от етапи за събиране на душевен опит на земята. Бидейки свободен от кармични задължения в трите свята, той продължава да е подвластен на импулса за кармичната необходимост, изискваща от него и последната унция служене, което той може да даде на оставащите във властта на Закона за Кармичния Дълг. Така можем да дефинираме три аспекта на Закона за Кармата, който определя принципа на прераждането:

1. ***Законът за Кармичния Дълг*** управлява живота в трите свята на човешката еволюция; неговото действие се прекратява при четвъртото посвещение.

2. ***Законът за Кармичната Необходимост*** направлява живота на напредналия ученик и на посветения, като се започне от второто и се стигне до някое от посвещенията след четвъртото; тези посвещения му позволяват да тръгне по Пътя на Висшата Еволюция.

3. ***Законът за Кармичната Трансформация*** е тайнственият регулатор на процесите, протичащи на Висшия Път; чрез тях

посветеният излиза от космичния физически план и започва да функционира в космичния ментален план. Това предполага освобождаване на такива Същества като Санат Кумара и неговите Съратници в Съвета на Шамбала от властта на космичното желание, което се проявява в нашия космичен физически план като духовна воля. Тази мисъл вероятно ще заинтригува вашето внимание. Всъщност, аз мога да съобщя твърде малко по тази тема, защото все още нямам съответните за нея знания.

Нека сега преминем към друг аспект от нашето изложение. Най-общо казано, смъртта има три основни етапа:

Постоянно повтарящият се факт на ***физическата смърт*** ни е добре известен, доколкото всички ние често сме го репетирали (ако можехме да осъзнаем това) в нашите животи. Неговото признаване бързо би довело до премахване на сегашния страх от смъртта. След това настъпва споменатата в Библията „***втора смърт***", която в този планетен цикъл означава премахване на всякакъв астрален контрол над човешкото същество. В по-висш смисъл за тази втора смърт се говори при четвъртото посвещение, когато умира дори и станалият вече ненужен духовен стремеж – Волята на посветения е тъй фиксирана и устойчива, че повече не изисква астрална чувствителност.

Може да се наблюдава интересен паралел на това преживяване и на много по-ниско равнище – при смъртта на всяка астрална емоция, която има значение за индивидуалния кандидат по време на второто посвещение. Това е завършен епизод, който се регистрира в съзнанието. Между второто и третото посвещение ученикът е длъжен да покаже ненарушимо отсъствие на реакция спрямо астралността и емоционалността. Втората смърт, за която споменах, е смъртта или изчезването на каузалното тяло по време на четвъртото посвещение; тя ознаменува прокарването на ***антакарана*** и утвърждаването на пряка и нерушима във времето връзка между Монадата и личността.

Третата смърт настъпва, когато посветеният окончателно и безвъзвратно остави зад себе си всички отношения с космичния физически план. Тази смърт е далечна перспектива за всички членове на Йерархията и сега е възможна само за неколцина от Съвета на Шамбала. Санат Кумара обаче няма да преминава през този процес. Той е минал през въпросната „трансформация" преди много еони, още по време на положилия началото на лемурийската епоха огромен катаклизъм, иницииран от Неговия космичен опит и от необходимостта за приток на енергия от извънпланетни Същества.

Дадох ви тази кратка информация, за да разширя общата ви представа за това, което Учителите наричат „проточеност на смъртта в пространството". На следващите страници ще се заемем с темата за смъртта на физическото тяло и на тънките тела в трите свята, после ще обсъдим процесите на реабсорбиране на човешката душа в духовната душа на нейния собствен план (т. е. на висшия ментален план) и накрая ще разгледаме новото усвояване на материята и избора на субстанция за следващото превъплъщение.

И така, нека се върнем към вече споменатите три основни процеса, които обхващат три последователни периода от движението на

душата и в крайна сметка водят до следващи процеси, подчинени на Закона за Прераждането:

1. ***Процесът на Възвръщане*** управлява периода на оттегляне на душата от физическия план и от двата свои феноменални аспекта: плътното физическо тяло и етерния проводник. Той се отнася до Изкуството на Умирането.

2. ***Процесът на Отдръпването*** регулира следсмъртния период от живота на човешката душа в двата оставащи свята от човешката еволюция. Той е свързан с унищожаването на астрално-менталното тяло на душата, така че тя да е „готова свободно да заеме истинското си място".

3. ***Процесът на Интеграция*** е свързан с периода, когато освободената душа отново се самоосъзнава като Ангел на Присъствието и се влива в света на душите, където потъва в състояние на размисъл. По-късно, под действието на Закона за Кармичния Дълг или Необходимост, душата започва да се подготвя за следващото си спускане във форма.

Опитът на смъртта (както тя е разбирана от средния човек), обхваща трите свята на човешката еволюция – физическия свят, този на емоциите и менталния план. От гледна точка на смъртта обаче това е двойствен свят, което дава основание да се използва понятието „втора смърт". По-горе го употребих за обозначаване на смъртта или разрушението на каузалното тяло, в което до този момент е функционирала духовната душа. То обаче може да се приложи и в по-буквален смисъл по отношение на втората фаза от процеса на смъртта в трите свята. В този случай то се отнася само до формата и е свързано с онези проводници на изява, които се намират по-ниско от ***безформените*** нива на космичния физически план. Както ви е добре известно (доколкото това е азбуката на окултната теория) става дума за равнищата, на които функционира конкретният низш ум; емоционалната природа реагира на т. нар. астрален план, както и на двойния физически план. Физическото тяло се състои от плътно физическо тяло и етерен проводник. Затова, когато разглеждаме смъртта на човешкото същество, трябва да употребяваме думата смърт и в двата аспекта, в които тя действа:

1. ***Първи аспект***: смърт на физическо-етерното тяло. Тази фаза преминава през два етапа:

а) Атомите на физическото тяло се връщат към източника, от който са произлезли. Този източник е сумата от планетната материя, която образува плътното физическо тяло на планетарния Живот.

б) Етерният проводник, който е съвкупност от сили, връща тези сили в общия енергиен резервоар. ***Тази двойна фаза е наречена Процес на Възвръщане***.

2. ***Втори аспект***: Изоставянето (както понякога го наричат) на ментално-емоционалните проводници. Те на практика образуват едно тяло, което ранните теософи съвсем правилно са нарекли „кама-манасно тяло", или проводник на желанието-ум. Аз някъде споменах, че строго погледнато няма такова нещо като астрален план, или астрално тяло. Както физическото тяло е съставено от

вещество, което не се приема за изначално, така и астралното тяло (по отношение природата на ума) се отнася към същата категория. За обикновения човек, който е доминиран от опустошително тежки желания и емоции, това е трудно разбираемо. Фактически обаче, от гледна точка на менталния план, астралното тяло представлява „плод на въображението", доколкото ***то не е начало***. Масовото използване на въображението в служба на желанието е образувало илюзорния свят на илюзиите, наричан още ***астрален план***. По време на физическото въплъщение и особено когато човекът не е поел по Пътя на Ученичеството, астралният план е много реален, със своя собствена виталност и битие. След първата смърт (тази на физическото тяло), той остава все така реален, но могъществото му започва бавно да залязва; менталният човек постепенно осъзнава своето истинско състояние на съзнанието (развито или неразвито); така втората смърт става възможна и се осъществява. ***Тази фаза е наречена Процес на Оттегляне***.

Преминавайки през тези два етапа от Изкуството на Умирането, развъплътената душа се освобождава от контрола на низшата материя; фазите на възвръщането и оттеглянето временно я пречистват от всички субстанциални замърсявания. Това се постига не чрез дейността на душата във форма, т. е. на душата в човешко проявление, а като резултат от дейността на душата върху нейния собствен план, отделила онази част от себе си, която ние наричаме човешка душа. Това по принцип е заслуга на осенящата, а не на личностната душа. На този етап от своето развитие проявената в човека душа чувства само привличането (притегателната сила) на духовната душа, която ***съзнателно*** извлича душата в човешко проявление от оковаващите я низши обвивки. След време, в зависимост от успеха на еволюционните процеси и от растящия контрол на душата над личността, именно тази душа ***вътре в*** оковаващите я обвивки ще предизвиква – съзнателно и преднамерено – фазите на умиране. През ранните етапи този процес на освобождаване ще протича под осенящото влияние на духовната душа. По-късно, когато човекът се научи да живее във физическия план като душа, той сам и с пълна непрекъснатост на съзнанието ще осъществява процесите на оттеглянето и (ръководен от целта) „ще се въздигне там, откъдето се е спуснал". Това е отражение в трите свята на божественото възхождение, извършено от Сина Божи.

Тук е целесъобразно да припомня някои разяснения по темата за Смъртта, дадени в предишни мои книги. Правя това, защото смъртта е навсякъде около вас; потребността на човешкия дух от светлина по този въпрос достига критична точка и това неизбежно предизвиква отклика на Йерархията. Надявам се, че изучаващите ще направят всичко необходимо, за да помогнат за осветяване процесите на смъртта, от което човечеството сега има огромна нужда.

ЗА СМЪРТТА

(извадки от други мои книги)

“За какво е тази сляпа сила? За какво е Смъртта? За какво е този разпад на формите? За какво е това отричане от свързващата сила? За какво е смъртта, о, Могъщи Сине Божи?”

Дочува се тих отговор: „Аз държа ключовете на живота и смъртта. Аз свързвам и разделям. Аз съм Разрушителят”. (“*Трактат за седемте лъча*, т. I, стр. 63)

Намерението на Повелителя на първи лъч е да стои зад другите божествени Аспекти и след като Те достигнат своята цел, да разруши построените от Тях форми. Той контролира драмата на смъртта във всички царства, т. е. разрушаването на формите, което носи освобождение на силите и позволява да се „влезе в светлината през вратата на смъртта”. (пак там, стр. 64)

а) „Задръж ръката си, докато дойде времето. След това ме дари с благото на смъртта, о, ти, който отваряш вратата”. (пак там, стр. 65)

б) „Вдигни покрова от Това, което е скрито зад многобройните му дипли. Махни забулващите воали. Нека Бог бъде видян. Свали Христа от разпятието”. (пак там, стр. 69)

Първата крачка, която може да поведе към осъзнаване съществуването на душата, е в установяване факта на оцеляването, макар че това не доказва задължително безсмъртието... Фактът, че нещо остава след процеса на смъртта (след разпада на физическото тяло) постоянно намира нови потвърждения. Ако това не е така, ние би трябвало да приемем, че сме жертва на масова халюцинация и че мозъците и умовете на хиляди хора лъжат и не внушават доверие, т. е. че са болни и извратени. По-трудно може да се повярва в такова колосално безумие, отколкото в неговата алтернатива – разширеното съзнание. (пак там, стр. 98 – 99)

а) Усилването на етерното зрение и растящият брой ясночуващи и ясновиждащи хора постоянно доказва съществуването на астралния план и на етерната основа (модел) на физическия свят. Все повече хора започват да осъзнават тази субективна реалност; около себе си те виждат същества, които са или т. нар. „мъртви”, или временно напусналите в съня си своята физическа обвивка. (пак там, стр. 98)

б) През следващите 200 години човечеството ще стане свидетел на отменянето на смъртта по начина, по който сега разбираме този

велик преход, и на доказването на факта за съществуването на душата. Тя ще бъде позната като същност, като мотивиращ импулс и духовен център на всички проявени форми... Нашето същностно безсмъртие ще бъде показано и осъзнато като природен факт. (пак там, стр. 96)

Скоро фактът за оцеляването и вечното съществуване ще премине от областта на съмнението в тази на увереността... Никой повече няма да се съмнява, че след разлагането на физическото тяло човекът остава като съзнателно живо същество. Ще стане известно, че той продължава да увековечава своето съществуване в области, разположени над физическата. Ще се знае, че той е жив, буден и съзнателен. Това ще бъде постигнато чрез:

а) развиване способностите на човешкото физическо око...; така ще бъде открито етерното тяло... и ще бъде видяно, че човек изпълва това тяло;

б) увеличаване броя на хората, способни да използват „отново събуденото трето око"; това ще потвърди безсмъртието, защото те с лекота ще могат да виждат човека, захвърлил (след физическото) и своето етерно тяло;

в) откритие в областта на фотографията, което ще докаже оцеляването;

г) използване на радиото от тези, които са си отишли; това в крайна сметка ще доведе до установяване на връзка, която ще прерасне в истинска наука;

д) постигане на сетивност и установяване на контакти, които ще позволят на човека да вижда финитe реалности; това ще му разкрие природата на четвъртото измерение и ще обедини обективните и субективните сфери в нов свят. Смъртта ще изгуби своя страховит облик и специфичният ужас от нея ще изчезне. (пак там, стр. 183)

Трябва винаги да помните, че съзнанието остава едно и също във физическото тяло и вън от него и че извън въплъщение развитието може да протича дори с по-голяма лекота, отколкото когато е ограничено и обусловено от съзнанието на мозъка. (*Ученичеството в Новия Век*, т. I, стр. 81)

Законът за Жертвата и Смъртта е контролиращ фактор във физическия план. Разрушаването на формата, целящо да продължи развитието на еволюиращия живот, е един от фундаменталните методи на еволюцията. (*Трактат за космичния огън*, стр. 569)

– Законът за Разпадането е аспект от Закона на Смъртта. Той управлява разрушаването на формите, за да може вътрешният живот

да възсияе изцяло... Този закон унищожава формите, а Законът за Притеглянето привлича материала на тези форми към изначалните му източници. (пак там, стр. 580)

– Законът на Смъртта осъществява контрол в трите свята. (пак там, стр. 596)

– Законът за Жертвата е изражение на Закона за Смъртта в тънките тела, когато това, което наричаме смърт, е аналогично с процеса на разпадане на физическото тяло. (пак там, стр. 596)

– Законът на Смъртта и Жертвата управлява постепенното разлагане на конкретните форми и тяхното жертване в полза на развиващия се живот. (пак там, стр. 596)

– Когато всички единици или клетки от тялото на планетарния Логос завършат своето развитие, Той също се освобождава от плътно проявление, т. е. умира физически. (пак там, стр. 509)

Процесът на смъртта окултно представлява следното:

Първи етап – оттегляне на жизнената сила на етерния проводник от плътното физическо тяло с произтичащите от това „потапяне в разложение" и „разпадане на елементи". Обективният човек постепенно изчезва и повече не се забелязва с физическо око, макар че се намира все още в своето етерно тяло. С развитие на етерното зрение, представата за смъртта ще претърпи коренна промяна. Тогава по-голямата част от човечеството ще види как човекът функционира в своето етерно физическо тяло; така отпадането на плътното тяло ще се разглежда просто като освобождение.

Втори етап – оттегляне на жизнената сила от етерното тяло, което води до неговото девитализиране...

Трети етап – оттегляне на жизнената енергия от астралната или емоционалната форма, така че последната аналогично се разпада и животът се фокусира на друго място (след като е натрупал жизненост чрез съществуването си на физически план и допълнителна окраска благодарение на емоционалния си опит).

Последен етап – за човешкото същество това е оттеглянето от менталния проводник. След това четиристепенно оттегляне жизнените сили се центрират изцяло в душата... (пак там, стр. 735 – 737)

Законът за Привличането разбива формите и изтегля техния материал назад към първичните източници, преди да започне да формообразува наново. По пътя на еволюцията следствията на този закон са добре известни не само като разрушаване на захвърлените проводници, но и като взривяване на формите, в които са въплътени велики идеали... Всичко в крайна сметка се разрушава под действието на този закон.

Сега неговата роля, проявена във физическия план, е очевидна за средния човешки ум. Ние можем да проследим връзката между атмичния (духовния) и физическия план, която се проявява в низшите сфери като Закон на Жертвата и Смъртта, но неговите следствия могат със същия успех да се видят на всичките пет плана. Именно този закон разрушава последната обвивка, отделяща съвършената душа. (пак там, стр. 581)

Когато „волята за живот" изчезне, „Синовете на Необходимостта" приключват обективното си проявление... Когато Мислителя на своя собствен план оттегли вниманието си от своята малка система в трите свята и събере в себе си всички свои сили, тогава съществуването на физически план приближава своя край и всичко се завръща в каузалното съзнание... На физически план това се проявява като отделяне на сияещото етерно тяло от темето на главата с последващо разлагане на физическото тяло. Структурата излиза, а плътната физическа форма се разпада. (пак там, стр. 85)

– Етерното тяло представлява мрежа от фини енергийни канали, които формират тънки преплетени нишки; част от тези нишки играят ролята на магнитна връзка, която устойчиво съединява физическото и астралното тяло и се разкъсва само при оттеглянето на етерното тяло от плътния физически организъм по време на смъртта. (пак там, стр. 98)

– По-късно „ще се появят определени методи за доказване на факта, че животът остава след смъртта на физическото тяло и етерната мрежа ще бъде призната за фактор в това отношение". (пак там, стр. 429)

Смъртта е „посвещение, или навлизане в състояние на освобождение". (*Трактат за седемте лъча*, т. I, стр. 197)

Смърт и етерно тяло

Този трактат няма за цел да посочва факти за научна проверка или да дава указания за следващите етапи на научните изследвания; ако все пак го правим, това е случайно и второстепенно. Ние всъщност се опитваме да дадем напътствия за осмисляне и развиване на троичното цяло, което прави слънчевата система такава, каквато тя е – проводник, чрез който великата космична ***Същност***, слънчевият Логос, проявява активен интелект с цел да демонстрира по съвършен начин аспекта на любовта от Своята природа. Зад тази схема има още по-езотерична крайна цел, скрита във Волевото Съзнание на Върховното Същество, която закономерно ще бъде открита, след като се достигне сегашната цел. Редуването на обективно проявление и субективно самоцентриране, периодичното вдишване и издишване на всичко, което е напреднало в резултат на еволюцията, въплъщава в система една от основните космични вибрации, ключов момент на онази космична ***Същност***, чието тяло сме ние. Биенето на сърцето на Логоса (ако е допустим толкова неадекватен израз) е източник

на цялата циклична еволюция, оттук и значението, придавано на аспекта на развитието, наречен „сърце" или „аспект на любовта", и интересът, който се проявява при изучаването на ритъма. Това е вярно не само космически и макрокосмически, но и при изучаването на човешката единица. В основата на всички свързани с ритъма физически усещания (вибрации, цикли, сърдечен ритъм и др.), лежат техните субективни аналогии – любов, чувство, емоция, желание, хармония, синтез (в нужната последователност) – а зад тези аналогии стои източникът на всичко, тъждествен с Върховното Същество, Което по този начин изразява Себе си.

Затова учението за ***пралайя***, или оттеглянето на живота от етерния проводник, ще бъде еднакво валидно, независимо дали изучаваме оттеглянето на човешкия етерен двойник, отдръпването на планетния етерен двойник, или отделянето на етерния двойник на слънчевата система. Ефектът е един и същ и последствията са аналогични.

Какъв е резултатът от това оттегляне или по-точно коя е причината за това явление, което ние наричаме смърт, или пралайя? Доколкото този трактат е оформен в стила на учебник, ние ще продължим да прилагаме метода на табличното изброяване. Оттеглянето на етерния двойник на човека, на планетата или на системата се предизвиква от:

а) ***Изчерпване на желанието***. Такъв трябва да бъде резултатът от всеки еволюционен процес. Истинската смърт, съгласно закона, се предизвиква от постигането на целта и от последващото прекратяване на устрема. Това, при завършването на цикъла на усъвършенстване, е вярно както за индивидуалния човек, така и за Небесния Човек и за самия Логос.

б) ***Постигане на адекватната вибрация***. Това става в резултат от забавянето и постепенното прекратяване на цикличния ритъм; работата е завършена. Когато вибрацията или нотата се чувства или звучи съвършено, тя предизвиква (в точката на синтез с другите вибрации) крайното разрушаване на формите.

Както знаете, движението се характеризира с три качества: ***инерция***, ***мобилност*** и ***ритъм***.

Те се проявяват в посочената последователност и предполагат период на забавена активност, последван от стремително движение. Този среден период понякога предизвиква (доколкото има търсене на вярната нота и скорост) цикли на хаос, експерименти, преживявания и осмисляне. След тези два етапа на движение (които са характерни за атома, за човека, за Небесния Човек и за Логоса или Универсума) настъпва период на ритъм и стабилизация, в който се постига точката на равновесие. Силата, която уравновесява двойките противоположности (и така създава баланс), води до неизбежната поява на пралайя.

в) ***Напускане на физическия организъм от финитe тела*** във вътрешните планове чрез разкъсване на мрежата. Това предизвиква триаспектно следствие:

Първо, силата, която е оживотворявала физическата форма (плътната и етерната) и чиято изходна точка е бил постоянният атом,

откъдето се е „запълнило всичко подвижно и неподвижно" (в Бог, в Небесния Човек, в човешкото същество и в атома на материята) изцяло се оттегля в атома на абстрактния план. Този „план на абстракцията" е различен за различните същности:

– за физически постоянния атом това е атомичното равнище;

– за човека това е каузалният проводник;

– за Небесния Човек това е вторият план на монадния живот, неговата обител;

– за Логоса това е планът ***Ади***.

Всички те означават точките на изчезване на единицата в пралайя. Трябва да се помни, че при поглед ***отдолу*** това винаги е пралайя. От по-високата гледна точка обаче, откъдето се вижда, че финото непрекъснато осенява плътното, когато то е вън от обективно проявление, пралайя е просто субективност, т. е. не това „което го няма", а просто това, което е езотерично.

Второ, при разрушаването си етерният двойник на човека, на планетарния Логос и на слънчевия Логос се деполяризира по отношение на своя вътрешен обитател и това позволява на последния да се оттегли. С други думи, етерният двойник повече не е източник на притегляне и реална магнетична точка. Той се размагнетизира и великият Закон за Притеглянето губи контрол над него; оттук произтича последващото разложение на формите. ***Егото*** престава да бъде привличано от своята форма във физическия план; продължавайки да вдишва, то оттегля живота си от тази обвивка. Цикълът се приближава към своя край, експериментът е завършен, целта (различна за различните животи и въплъщения) е достигната и нищо повече не се желае; ***Егото***, или мислещата същност, губи интерес към формата и насочва вниманието си навътре. Неговата поляризация се променя и в крайна сметка физическото отпада.

Планетарният Логос в своя по-голям цикъл (синтез или сума от по-малките цикли на клетките на неговото тяло) върви по същия път; Той престава да се привлича отдолу и отстрани и обръща своя поглед навътре, в резултат на което събира в Себе си съвкупността от по-малките животи на Своето тяло (планетата) и прекъсва връзката. Външното привличане се прекратява и всичко гравитира навътре, вместо да се разпредели по периферията на Негово тяло.

Когато става дума за принципна схема, слънчевият Логос следва същия процес; от Своя висок план на абстракция Той престава да се притегля от тялото Си на проявление. Той оттегля Своя интерес и двойките противоположности – духът и материята на проводника, се разделят. След това разделяне слънчевата система, този „Син на Необходимостта", или на желанието, прекратява своето битие и излиза от обективно съществуване.

Трето, това в крайна сметка води към разпад на атомите на етерното тяло до тяхното първоначално състояние. Приемайки активна форма, субективният живот (синтезът на воля и любов) се отделя. Партнйорството се разтрогва, след което формата се разпада;

магнетизмът, който е съхранявал нейната цялост, вече не действа и разпадът е окончателен. Материята остава, но формата повече не съществува.

Работата на втория Логос се прекратява и божественото въплъщение на Сина е завършено. Свойството, или присъщото качество на материята обаче се запазва и в края на всеки период на проявление материята (макар и отново приела своята първична форма) остава все така активно разумна, но прибавила печалбата от обективността и засилила (благодарение на придобития нов опит) своята скрита излъчваща активност. Така например, в състоянието си на недиференцираност, материята на слънчевата система представлява активна разумна материя и това е всичко, което може да се твърди за нея. Тази активна разумна материя е обусловена от предишния си опит и е оцветена от предишното си въплъщение. Сега тя се намира във форма – слънчевата система не е в пралайя, а в обективност – и целта на тази обективност е да добави към логоичното съдържание новото качество на любовта и мъдростта. Затова в следващата слънчева пралайя, при завършването на стоте години на Брама, материята на слънчевата система ще се оцвети от активен интелект и активна любов. Това буквално означава, че сумата от слънчевата атомна материя ще вибрира в друга гама, различна от тази при предишния ѝ цикъл на проявление.

Това може да бъде илюстрирано както с примера на планетарния Логос, така и на човешката единица – такава аналогия е напълно законна. Върху малката скала на съответствията тя се заключава в това, че с всеки нов период от живота си човек придобива по-развито физическо тяло, което проявява по-голяма отзивчивост и звучи в по-висока гама, по-изтънчено и с по-нова вибрация. Тези три идеи, ако помислите внимателно над тях и ги развиете логически, ще ви дадат много информация.

г) ***Трансмутация на виолетовото в синйо***. Върху това сега не можем да се разпростираме. Само ще констатираме факта, а неговата разработка ще предоставим на онези изучаващи, чиято карма и интуиция позволяват това.

д) ***Вследствие оттеглянето на живота, формата постепенно се разпада***. Великите Строители и Деви, които по време на проявлението са активни посредници и удържат формата в цялостно състояние (като използват, преобразуват и пренасочват праничните излъчвания), сега също престават да се привличат от субстанциалната форма и насочват своето внимание към нещо друго. По време на издишване (човешко, планетно или логоично) тези деви-строители – намиращи се на същия или на атрибутния лъч, характерен за чакащата да се прояви единица – се привличат от нейната воля и желание и изпълняват строителната си функция. По време на вдишване (човешко, планетно или логоично) те повече не се привличат и формата започва да се разпада. Те оттеглят своя интерес и силите (като същности), които са посредници на разрушението, извършват необходимата работа за разбиване на формата; те я захвърлят – както гласи окултният израз – „на четирите небесни вятъра", или във властта на четирите дихания, т. е. за четворно разделяне и разпределяне. Това е намек за дълбок размисъл.

Макар че не описахме (както можеше да се очаква) сцени, илюстриращи смъртта, или драматичното излизане на трептящото етерно тяло през теменния център, бяха споменати няколко от правилата и целите на това оттегляне. Вече се убедихме, че задача на всеки живот (човешки, планетен и логоичен) трябва да бъде постигането на определена цел. Тя се състои в развитие на такава форма, която е по-пригодна за използване от духа; когато целта бъде достигната, вътрешният обитател отмества своето внимание и формата, послужила за неговите нужди, се разпада. Това обаче не става във всеки човешки живот, нито във всеки планетен цикъл. Тайната на Луната е тази на неуспеха. При правилно разбиране това ще доведе до пълноценен и смислен живот, воден от цел, достойна за най-възвишените ни стремежи. Когато тази истина бъде призната от всички – а това ще се случи при достатъчно развитие на интелекта на расата – еволюцията ще се разгръща без сривове, а неуспехите ще бъдат рядкост. ("*Трактат за космичния огън*", стр. 128 – 133)

Всеки разрив на връзките предизвиква тежки реакции. И все пак, ако можехте да осъзнаете това, скъсването на връзките с външния физически план е най-леко и недълготрайно в сравнение с останалите подобни събития. Самата смърт е част от великата илюзия и съществува единствено вследствие на воалите, които ние самите сме навесили около себе си. Всички ние, като работници върху плана на илюзиите (нова област, в която човечеството трябва да се научи да работи ***съзнателно***), сме плащали тази цена. Смъртта идва при всички, но при учениците тя не трябва да предизвиква обичайните илюзии и страдания. Бих искал да ви кажа – не гледайте към миналото. Там са илюзиите и страданията. Това е обичайното поведение и е пътят на най-малкото съпротивление за повечето хора, но това не е вашият път. Не гледайте към страданията или илюзорния комфорт на достигналите границата между видимото и невидимото. Това не е вашият път. Вие не сте страдащ нещастен ученик, тревожно вторачил поглед към разделящата завеса с надеждата, че през нея ще си пробие път някакъв знак, който ще го убеди, че всичко е наред...

Стремете се към висотите на душата и като потърсите и намерите този връх на мира и спокойствието и тази висока радост, в която вашата душа може да пребивава спокойно, погледнете света на ***живеещите*** хора, т. е. троичния свят, в който се намират всички хора – въплътени и развъплътени. Намерете в него това, което вашата душа може и ще поиска да познае. Илюзиите на собственото страдание и призмата на миналото винаги изкривяват гледната точка. Само душата остава свободна от заблудите и само тя вижда нещата такива, каквито са. Затова, издигайте се към душата. ("*Ученичеството в Новия Век*", т. I, стр. 463)

ГЛАВА ПЕТА

ПРОЦЕСЪТ НА ВЪЗВРЪЩАНЕ

Темата за смъртта трябва да бъде разглеждана с максималната степен на здрав разум и научно изследване, на която сме способни. Комплексът на страха си пробива път към човешкото съзнание главно чрез акта на умиране; в неговата основа лежи съмнението във възможността да се оцелее и това е всеобщо явление. Актът на умирането е велик вселенски ритуал, който управлява целия наш планетен живот, но реакцията на страха присъства единствено в човешкото семейство и слабо, много слабо, при животинското. Ако само можехте да видите етерния свят, така, както го виждат и преживяват Онези, които се намират от вътрешната страна на жизнения опит, вие бихте се убедили в непрекъснатия (без ни най-малък отдих) велик планетен акт на възвръщане. Вие бихте видели грандиозната дейност, която протича в етерния свят, където ***анима мунди***, животинската душа и човешката душа постоянно възвръщат субстанцията на всички физически форми във великия резервоар на същностната субстанция. Тази същностна субстанция е също такова живо, насочващо единство, както и световната душа, за която толкова сте слушали. Това взаимодействие между ***принципа*** [*principle* (начало, основа, правило) – бел. ред.] на смъртта и този на живота лежи в основата на Творението. Импулсивната, насочваща сила – това е умът на Бога, на планетарния Логос, Който преследва Своите божествени цели, въвличайки в този процес всички проводници, чрез които Се проявява.

Човешкият страх от смъртта е предизвикан главно от това, че ориентацията на царството на душите, петото царство на природата, е била насочена (до сравнително скоро в световния цикъл) към изява на формите, към необходимост от натрупване на опит чрез материята с цел впоследствие тя да бъде свободно контролирана. Процентът на душите на тези, които са се отказали от проявление, е толкова малък в сравнение с общия брой на душите, жадуващи за опит в трите свята, че като цяло до ерата, която ние наричаме Християнска, е валидна констатацията, че смъртта е тържествувала. Днес обаче ние се намираме на прага на коренна промяна благодарение на факта, че човечеството – в много по-голям мащаб от когато и да било преди – достига необходимата преориентация; висшите ценности и животът на душата, към които хората се обръщат благодарение на настойчивостта на ума в неговия висш и нисш аспект, започват да поемат контрола. Това неизбежно ще доведе до ново отношение към смъртта, която ще се разглежда като естествен и желан цикличен процес. Хората накрая ще разберат значението на Христовите думи: „Отдавайте кесаревото кесарю, а божието – Богу”.

Казвайки това, Той е имал предвид великия акт на възвръщането, който ние наричаме смърт. Помислете над описаната случка и осъзнайте символизма на душата, която се съдържа вътре в световната душа, подобно на риба във вода, погълнала метална монета (символ на материалната субстанция).

В едно от древните писания има такива символични слова:

"***Казал Бащата на сина***: отиди и вземи за себе си това, което не си ти, това, което не е твое собствено, но е Мое. Приеми го за твое собствено и търси причината за неговата поява. Нека то ти изглежда като тебе самия. И така открий света на илюзиите и на дълбокия фалш. След това разбери, че си взел това, което не е цел на духовния стремеж.

И когато настъпва такъв момент във всеки цикъл на измама и кражба, ти ще чуваш глас. Вслушай се в него. Това е гласът на този вътре в теб, който чува Моя глас, глас нечуван от тези, които обичат да крадат. Отново и отново се разнася заповедта: „Върни ***откраднатите блага***. Разбери, те не са за теб". След по-голяма пауза гласът се повтаря: „Върни ***взетите на заем блага***; плати своя дълг".

И когато уроците бъдат усвоени, гласът ще напомни още веднъж: „Върни с радост това, което е било Мое, после твое, а сега е наше. Ти повече не се нуждаеш от форма. Освободи се".

Смисълът на казаното е повече от ясен.

Две основни идеи могат да помогнат за по-добро разбиране на разглежданата от нас тема за смъртта:

Първо: разбирането за великия дуализъм, който присъства във всичко проявено. Всяко от двуединствата има собствено изражение, управлява се от специфични закони и се стреми към собствени цели. Във времето и пространството обаче интересите на полюсите се обединяват за благото и на двете тенденции и съвместно дават живот и проявление на единството. Дух-материя, живот-проявление, енергия-сила – всяка от тях притежава собствен еманиращ аспект; всяка има отношение към другата; всяка преследва обща временна цел и така обединени те осигуряват вечното движение, цикличния прилив и отлив на проявения живот. В резултат на тази връзка между Отеца-Дух и Майката-Материя се появява Синът, чиито жизнени процеси в детството протичат в аурата на Майката – той е отъждествен с нея, но постоянно се старае да се измъкне от нейния контрол. При достигане на зрелост проблемът се задълбочава и „привличането" на Отеца бавно започва да преобладава над собствените тенденции на Майката, до момента, в който хватката на материята, или на Майката над Сина (душата), не се разпадне. Синът, детето-Христос, освободен от защитата и здравата прегръдка на майчините ръце, познава своя Отец. Всичко това съдържа дълбока символика.

Второ: идеята, че всички процеси на въплъщението, на живота във форма и на възвръщането (под въздействие на принципа на

смъртта) на материя в материята, на душа в душата, протичат съгласно великия вселенски Закон за Привличането. Можете ли да си представите времето, когато процесът на смъртта ще бъде ясно осъзнаван и приветстван от човека, който ще го описва с тази обикновена фраза: „Дойде времето, когато привличащата сила на моята душа изисква да се предам и да върна тялото си там, откъдето се е появило". Представете си промените в човешкото съзнание, когато смъртта ще се разглежда като акт на обикновено, съзнателно изоставяне на формата, временно взета с две конкретни цели:

а) да се осъществи контрол в трите свята;

б) да се даде възможност на субстанцията на формата, „откраднатото, заимстваното или правилно употребеното" (в зависимост от степента на еволюция), да достигне по-висока точка на съвършенство благодарение на осъщественото чрез душата въздействие върху субстанцията от страна на живота.

Това са важни положения. Те са изказвани и по-рано, но са били отхвърляни като символични, утешителни или пожелателни. Тук аз ви ги представям като природен факт, като реална неизбежност с толкова познатия ни механизъм, характерен за цялата ритмична и циклична дейност, управляваща живота на средния човек – израстването и смъртта, яденето и пиенето и всички периодични неща, които той е свикнал да прави.

Разглеждайки темата за смъртта в „*Трактат за бялата магия*", аз обърнах внимание предимно на физическите процеси на умиране от гледна точка на страничния свидетел или наблюдател и се опитах да покажа какъв трябва да бъде неговият подход. Тук искам да представя една по-различна картина, главно от гледна точка на отиващата си душа. Ако допускам повторения на вече известни факти, то е защото има някои основни постулати, които смятам за необходимо да припомня. Отново ще ги изброя накратко – приемете ги за основополагащи и фактически:

1. Времето за напускане на въплътената душа е приближило. Душата в миналото е:

а) усвоила физическо тяло с определена конструкция съобразно изискванията и възрастта на душата;

б) енергизирала е това физическо тяло (чрез етерното тяло), като го е подтикнала към жизнена активност, предвидена за определен и необходим за душата срок на физическо съществуване.

2. Два основни енергийни потока постъпват във физическото тяло, като определят неговата активност, качество и тип на изява, плюс въздействието, което то оказва върху своето обкръжение:

а) ***Поток на динамичния живот***. Той се събира в сърцето. Този поток на динамична енергия навлиза в тялото през главата и се спуска към сърцето, където се концентрира в течение на жизнения цикъл. По-малкият поток вселенска енергия, или прана, различаващ

се от индивидуалната жизнена сила, влиза в тялото през далака. После се издига към сърцето, като се слива с по-големия и по-важен поток на живота. Потокът на живота енергизира физическото тяло и го поддържа в интегрирано състояние, а потокът от пранична енергия витализира индивидуалните атоми и клетки, от които се състои тялото.

б) ***Поток на индивидуалното съзнание***. Той се събира в главата и е аспект на душата, като представя типа съзнание, който на свой ред служи като показател за достигнатата точка на еволюция. Този енергиен поток също функционира в синхрон с потока на личностната сила, която се характеризира от желанието (емоционалната, или астрална чувствителност) и навлиза във физическото тяло през центъра на слънчевия сплит. Той свързва човека с целия астрален план и по този начин – със света на илюзиите. При неразвитите и средноразвитите хора истински действащият фокус на съзнание е слънчевият сплит; енергията се регистрира от фокусната точка на съзнание в главата без всякакво осмисляне. Именно по тази причина (по време на смъртта) душата напуска тялото през слънчевия сплит, а не през главата. При развития човек, индивид от ментален тип, кандидат, ученик или посветен, нишката на съзнание напуска тялото през главата.

3. Груповата душа на всички форми от животинското царство – съгласно Закона за Притеглянето – извежда жизнения принцип от която и да е конкретна физическа форма през слънчевия сплит, който играе ролята на мозък за средното животно. Високоразвитите и опитомените животни започват в по-голяма или по-малка степен да използват мозъка си, но жизненият принцип и чувстващият аспект, или животинското съзнание, все пак се оттеглят през слънчевия сплит. Така на всички етапи от еволюционния процес имаме някои интересни триъгълници на енергия:

а) При животните, при малко превъзхождащите ги човешки същества, при слабоумните и при хората, които са се родили без фиксирана точка на индивидуално съзнание, важи следната троичност: ***групова душа – слънчев сплит – далак, или праничен център***.

б) При нискоразвитите, но все пак индивидуализирани човешки същества и при лицата от среден емоционален тип трябва да се отбележи друга троичност: ***душа – теменен център – слънчев сплит***.

в) При високоразвитите хора и при тези, които вървят по Пътя на Ученичеството, по време на смъртта действа следният триъгълник: ***душа – теменен център – център аджна***.

Във връзка с тези троичности съществува двойна взаимозависимост на жизнения принцип:

а) със сърцето, където е фокусиран животът на душата във форма;

б) с далака, през който непрекъснато и ритмично преминава универсалната жизнена същност, или праната.

Несъмнено, цялата тази тема е от най-неразбираемите за тези, които се намират на чисто човешко равнище; за тях тя все още е

недоказуема. Възприемането обаче, дори като хипотеза, на трите приведени по-горе положения ще съдейства за просветлението на вашите умове по отношение на разглежданата тема за възвръщането.

4. Следващото положение не се нуждае от доказателство, доколкото е общоприето. Това е фактът, че желанието управлява процеса на смъртта, също както и процесите на цялостния жизнен опит. Ние постоянно повтаряме, че смъртта е неизбежна в случай, че липсва воля за живот. Тази воля за живот (или устойчивостта на физическото тяло, което функционира като съставна същност, насочвана от намерението на душата), е аспект на желанието, или по-точно – реакция на духовната воля във физическия план. Затова има взаимовръзка между:

а) душата на нейния собствен план;

б) астралното тяло;

в) и центъра на слънчевия сплит.

Тази връзка досега не е била осъзнавана като фактор в Изкуството на Умирането и е крайно време тя да стане обект на внимателен размисъл.

Сигурно вече ви прави впечатление, че тук аз разглеждам темата за смъртта, настъпила само в резултат на болест или старост, без да засягам смъртния изход, причинен от война, нещастен случай, убийство или самоубийство. Тези и други подобни причини за смъртта се подчиняват на съвсем различен управляващ процес и могат да бъдат независими от кармата на човека, или от неговата индивидуална съдба. Така например, в случаите на война загиват огромен брой хора. Това не е пряко свързано със Закона за Причината и Следствието като фактор за развитието на индивидуалната душа. Тук не става дума за акт на възвръщане, планиран от конкретната душа, която отработва своята индивидуална съдба. Смъртта като резултат от разрушителните процеси на войната е обусловена от ръководни и циклични намерения на планетарния Логос, който действа чрез Съвета на Шамбала. Съществата, Които ръководят оттам световните процеси, знаят, че е настъпило времето, когато отношенията между планетното зло и Силите на Светлината (или на Бога) са достигнали до точката на т. нар. „взривен антагонизъм". Те трябва свободно да се сблъскат и решат, за да може божествената цел да се реализира без изкуствени препятствия. Затова взривът бива позволен, още повече, че винаги присъства контролиращ фактор, който рядко се осъзнава от хората. ***Съществата***, Които прокарват Божията воля, по никакъв начин не се отъждествяват с живота на формата, което им позволява справедливо да оценяват нейната относителна важност; разрушаването на формата за Тях не е смърт, както ние я разбираме, а е изключително и само процес на освобождаване. Единствено ограниченото разбиране на тези, които се отъждествяват с формата, подхранва толкова устойчиво страха от смъртта. Цикълът, в който сега живеем, е свидетел на най-колосалното разрушаване на човешки ***форми*** в цялата история на планетата. ***Това обаче не означава разрушаване на човешки същества***. Иска ми се да си

отбележите това твърдение. Благодарение на масовото разрушение, човечеството много бързо достигна до по-спокойно отношение към смъртта. Това засега не е станало очевидно, но не след дълго новото отношение ще се прояви и страхът от смъртта ще започне да залязва. Това ще се дължи до голяма степен и на повишената чувствителност на човешкия апарат за отклик, което ще доведе до обрат, или до преориентация на човешкото съзнание с непредсказуеми последствия.

В основата на всички войни лежи тенденцията към обособеност. Този фундаментален индивидуализъм, или склонност към изолационизъм, предизвиква вторичните причини за войната: алчността, водеща към икономическа катастрофа; ненавистта, предизвикваща национални и международни напрежения; жестокостта, водеща до болка и смърт. Виждаме колко дълбоко са зарити корените на смъртта; именно разрушаването на цикъла на индивидуалната обособеност във физическия план е онова, което ние обикновено наричаме смърт – погледната от тази гледна точка, смъртта се очертава като процес на единение. Ако можехте да прозрете малко по-дълбоко в същността на нещата, вие бихте разбрали, че смъртта освобождава и води индивидуализирания живот към по-широко и свободно съществуване, и в крайна сметка – когато процесът на смъртта обхване всичките три проводника в трите свята – към универсален живот. Това е точката на неизразимото блаженство.

Доколкото управлява всичко проявено, Законът за Притеглянето контролира и процеса на умирането. Именно принципът на сцеплението, който при уравновесена интеграция на тялото го съхранява цяло и невредимо, стабилизира ритмите на организма и цикличните му жизнени процеси, като съединява различните телесни части една с друга. Това е главният координиращ принцип във всички форми, доколкото представлява първично изражение (в душата) на първия аспект на божествеността – аспекта на волята. Това твърдение може да ви учуди, защото вие сте свикнали да разглеждате Закона за Притеглянето като израз на втория аспект, т. е. на любовта-мъдрост. Разглежданият принцип на привличането съществува във всички форми – от микроскопичната форма на атома до тази на планетата Земя, чрез която нашият планетарен Логос намира изражение. Както обаче този принцип на свързване е причина за интеграцията, така той играе и ролята на средство, чрез което се осъществява „възвръщането" и човешката душа периодично се реабсорбира в осенящата душа. На този аспект от Закона за Привличането досега се е отделяло недостатъчно внимание. Това се обяснява с обстоятелството, че той засяга висшето проявление на Закона и е свързан с волята на Божеството, както и с волята на Монадата. Пречистването ще дойде едва след като в бъдещия цикъл започне да се усеща непосредственото въздействие на Шамбала и хората се научат да правят разлика (както са длъжни) между своеволието и духовната воля, между решимостта, намерението, плана, целта и фиксираната поляризация. Законът за Притеглянето има (както и всичко в проявление) три фази или страни, свързани с трите божествени аспекта:

– съединява живота с формата, духа с материята – трети аспект;

– управлява интегриращите процеси, които поддържат целостта на формата – втори аспект;

– предизвиква дисбаланса, водещ до разрушаване на формата, което (по отношение на човешкото същество) преминава през три фази:

а) *възвръщане*, завършващо с разтваряне на тялото и неговите елементи – атоми и клетки, в техния изначален източник;

б) *оттегляне*, което включва същия процес по отношение на силите, формиращи астралното тяло и менталния проводник;

в) *поглъщане*, благодарение на което човешката душа се интегрира в нейния изначален източник, осенящата световна душа. Това е изражение на първи аспект.

Всички тези фази, ако бъдат вярно разбрани, илюстрират или демонстрират уникалното могъщество на Закона за Притеглянето и неговата връзка със Закона на Синтеза, който управлява първия божествен аспект. Интеграцията в крайна сметка води до синтез. Многобройните циклични интеграции, осъществени в големия жизнен цикъл на въплътената душа, водят до крайния синтез на духа и душата, което е и целта на еволюционния процес за човечеството. След третото посвещение това се изразява в пълното освобождение на човека от „привличането" на субстанцията в трите свята и в способността му да владее с пълно разбиране Закона за Притеглянето (с различните му фази в творческия процес); впоследствие ще бъдат овладени и други негови аспекти.

Трябва добре да се разбере, че думите „прах при прахта, тлен при тлента", които звучат при погребенията на Запад, се отнасят към акта на възвръщане и означават връщане на елементите на физическото тяло в изначалния резервоар на субстанцията, плюс вливане енергиите на виталната форма в общия етерен резервоар; а думите „духът ще се върне към Бога, който го е дал" са изопачено изражение на поглъщането на човешката душа от световната душа. В обикновените ритуали обаче не се подчертава фактът, че именно индивидуализираната душа по време на реабсорбирането си сама организира и насочва (чрез акт на духовна воля) това възвръщане. На Запад забравят, че тази „заповед за възвръщане" е била давана твърде често през вековете от всяка душа във физическа форма; правейки това с неизбежна постоянност, първият божествен аспект (Монадата на нейния собствен план) все по-силно е овладявал своето тяло на проявление и е постигал това чрез своето отражение – душата. Така волевият аспект все повече встъпва в действие до момента, когато на Пътя на Ученичеството духовната решимост не достигне до висшата си точка на развитие и не започне да функционира съзнателно на Пътя на Посвещенията. Трябва да се помни, че душата (в нейния собствен план) се научава да изразява първия и висш аспект на божествеността само чрез преднамерено отдаване на команди към нейните сенки в трите свята; отначало и в течение на дълъг период от време това се осъществява единствено чрез процеса на смъртта. Трудността днес се състои в това, че сравнително малко хора са духовно осъзнати, докато повечето въобще не подозират за „окултните команди" на собствените си души. Когато човечеството започне да осъзнава своята душа (а това ще бъде следствие от агонията на сегашната война) смъртта ще се

разглежда като „заповядан" процес, протичащ в пълно съзнание и с разбиране на цикличната цел. Това естествено ще ликвидира господстващия сега страх и ще прекрати все по-силно проявяващите се в нашето трудно време тенденции към самоубийство. Всъщност, грехът на убийството се корени в това, че се противодейства на целите на душата, а не поради унищожаването на конкретното човешко физическо тяло. Това е и отговорът на въпроса защо войната (окултно) не е убийство, както смятат привържениците на доброто; тя е разрушаване на формите с благотворното перспективно намерение на планетарния Логос, ако можем да проследим божествената му цел. Мотивите обаче на подстрекателите на войните във физическия план са факторът, който превръща въоръжените конфликти в истинско злодейство. Ако нямаше войни, планетарният живот щеше по волята на това, което наричаме „***дело Божие***", да повиква обратно човешките души в широки мащаби съобразно Неговото любящо намерение. Когато злите хора разпалват войни, Той съумява от злото да извлече добро.

Така вие разбирате защо окултните науки поставят акцента върху цикличния закон и защо е налице растящ интерес към Науката за Цикличното Проявление. Смъртта често изглежда безсмислена и безцелна, защото не се познава намерението на душата; предходното развитие, постигнато в процеса на въплъщение, остава скрито; старата наследственост и обкръжение се игнорират, а гласът на душата не е широко приет. Има обаче неща, които започват да се признават; откровението е близо и заради него поставям основите.

Бих искал да усвоите изложеното дотук учение, преди да преминем към конкретни тълкувания или към нов материал. Внимателно изучете казаното, така че темата за смъртта уверено и съзнателно да се вкорени във вашите умове; опитайте се да усвоите новата гледна точка и да познаете закона, целта и красотата в намеренията на това, което досега е предизвиквало у вас всепотискащ страх.

По-късно ще се постарая да обрисувам процеса на смъртта от гледната точка на пристъпилата към акта на възвръщането душа. Това може да се стори някому твърде умозрително или хипотетично; във всеки случай сред вас ще има хора, които ще съумеят да потвърдят истинността на това твърдение. Вън от всяко съмнение е, братко мой, че то ще бъде нещо по-здраво и благотворно, по-полезно и красиво в сравнение с потискащата тъма, безнадеждност, тъжните мисли и отчаянието, които днес витаят над всяко смъртно ложе.

1. ПРИРОДАТА НА СМЪРТТА

(*извадки от други мои книги*)

Цялото трябва да се разглежда като имащо по-голямо значение, отколкото частта. Това не е мечта, видение, теория, пожелателно мислене, хипотеза или подбуда. То се осъзнава като вродена необходимост, като неизбежност; включва смъртта, разбирана като красота и радост, като дух в действие, като проявление на доброто. ("*Трактат за седемте лъча*", т. V)

Смъртта, ако можехме да осъзнаем това, е една от най-честите видове активност. Ние сме умирали много пъти и ще умираме отново и отново. Смъртта всъщност е въпрос на съзнание. Сега осъзнаваме себе си във физическия план, а миг по-късно сме се отдалечили и сме активно съзнателни в друга сфера. Смъртта ще предявява своя древен ужас само докато нашето съзнание е отъждествено с формата. Щом започнем да се осъзнаваме като души и открием, че сме способни да фокусираме своето съзнание (или будност) по желание във всяка форма, на който и да е план, в която и да е посока сред формите на Бога, ние повече няма да познаем смъртта. ("*Трактат за бялата магия*", стр. 494)

Затова помислете над учението за отделянето. То обхваща всички жизнени процеси и разбулва вечно прекрасната тайна на Смъртта, разбирана като вход към живота. ("*Трактат за седемте лъча*", т. V)

Това Правило съдържа двете основни идеи, свързани с първия божествен аспект: мисълта за ***смъртта*** и природата на ***волята***. В бъдещето столетие ***смъртта*** и ***волята*** неизбежно ще придобият нов смисъл за човечеството и много от старите идеи ще отмрат. Средният мислещ човек възприема смъртта като кулминация на катастрофална криза, като прекъсване на всичко любимо, познато и желано, шеметно пропадане в неизвестността и неопределеността, внезапен край на всички планове и проекти. Колкото и силна да е вярата в духовните ценности, колкото и ясна да е рационалността на ума по повод на безсмъртието, колкото и убедително да е било доказателството за вечното съществуване, остава съмнението, възможността за абсолютния край, изчезването и прекратяването на всякаква дейност, на всякаква сърдечна реакция, на всякаква мисъл, емоция и желание, на всички копнежи и намерения, обвиващи

централния стожер на човешкото същество. Страстното желание и решимостта да се надживее смъртта, чувството за непрекъснатост на живота дори за най-упорито вярващия, се основава на вероятности, на несигурни основания, на свидетелствата на други, които всъщност никога не се завръщат, за да разкажат истината. Акцентът в този случай се поставя върху централното „***АЗ***", или върху целостта на Божеството.

Вие ще забележите, че в даденото Правило акцентът се измества от „***АЗ***"-а към съставните части, които образуват неговия покров, а той не струва нищо. Ученикът получава знание, което му позволява да работи за разсейването на този покров и за връщането на малките животи в общия резервоар на живата субстанция. Никъде не се споменава за океана на Битието. Внимателният размисъл ще покаже, че този заповядан процес на отделяне, който груповият живот задейства в индивида, е един от най-убедителните аргументи в полза на непрекъснатостта на индивидуалното съществуване. Отбележете си тези думи. Фокусът на активността се премества от активното тяло към активната същност в тялото, към стопанина на телесната обвивка, към управителя на физическите владения, към това, което е само дихание, излъчващо животите от резервоара на субстанцията или призоваващо ги към възобновяване на връзката с него. ("*Трактат за седемте лъча*", т. V)

****

Преди всичко, Вечния Странник свободно и по своя воля и съгласие избира „окултно" да умре и да приеме тяло или поредица от тела с цел да натрупа опит и същевременно да издигне или възвиси животите в природата на формите, в които се въплъщава; правейки това, самият той „умира" в смисъл, че за свободната душа смъртта, приемането на форма и по-нататъшното потапяне на живота във формата по същество са синоними.

На второ място, правейки това, душата повтаря в умален мащаб същото, което аналогично са правили и правят слънчевият и планетарният Логоси. Макар и издигнали се над законите на „естествения" свят (както ние го наричаме), в периодите си на проявление великите Животи се подчиняват на същите закони на душата. Тяхното съзнание обаче си остава неотъждествимо със света на явленията, докато нашето се идентифицира с него до момента, в който не попадне под влиянието на висшите закони. Благодарение на „окултната" смърт на тези велики Животи, всички по-малки животи получават възможност за проявено битие. (*Трактат за седемте лъча,* т. V)

Днес силите на смъртта са навсякъде, но това е смъртта на свободата, на свободното слово, на свободното човешко действие, смъртта на истината и на висшите духовни ценности. ***Именно това са най-важните фактори*** в живота на човечеството. В сравнение с тях смъртта на физическата форма е фактор, който може да бъде пренебрегнат, а е и лесно поправим благодарение на процеса на прераждане и откриване на нови възможности... Разрушаването на формата в битка няма голямо значение за тези, които знаят, че превъплъщението е базов природен закон и че ***смърт не съществува***. (*Рнско послание*, 1940 г.)

Вие твърдите, че засега е налице само вяра в безсмъртието, но без никакви достоверни доказателства. В събирането на свидетелства, във вътрешната убеденост на човешкото сърце, във вярата за вечния живот, стаена в умовете на хората, се съдържат верни постановки. Преди да изминат и сто години те ще отстъпят място на убеждението и знанието, защото ще се случи едно особено събитие, на расата ще се даде откровение, което ще превърне надеждата в увереност, а вярата – в знание. Междувременно, нека развиваме ново отношение към смъртта, а бъдещата наука за умирането да набира сили. Нека то престане да бъде единственото, което не се поддава на нашия контрол и неизбежно ни побеждава, нека се научим да управляваме своето преминаване в отвъдното и да се ориентираме в техниката на този преход. (*Трактат за бялата магия*, стр. 500)

Всичко, към което ви призовавам, е здравомислие в отношението ви към смъртта; всичко, което се опитвам да направя, е да ви убедя, че когато болката и слабостта отминат, на умиращия, дори ако видимо е в безсъзнание, трябва да му бъде позволено да се подготви за великия преход. Не забравяйте, че болката отнема много сили и оказва силно въздействие върху нервния апарат. Нима е невъзможно да се помисли за времето, когато актът на умиране ще бъде разглеждан като тържествен финал на живота? Нима е невъзможно да си представим времето, когато прекараните на смъртния одър часове ще бъдат само славна прелюдия към съзнателното напускане? Кога подготовката на човека за отхвърляне ограниченията на физическата обвивка ще се превърне за него и всички околни в очакван и оптимистичен завършек? Нима не можете да прозрете във времето, когато вместо сълзи, страхове и отказ да се приеме неизбежното, умиращият ще съгласува с приятелите си часа на прехода, изпълнен единствено с щастие? Кога от умовете на тези, които остават, ще изчезне чувството на тъга и смъртното ложе ще се приема за по-щастливо обстоятелство, отколкото раждането и брака? Твърдя, че в недалечно бъдеще това ще бъде така за интелигенцията на расата, а с течение на времето – и за останалите. (*Трактат за бялата магия*, стр. 499)

Запомнете, че смъртта е управлявана от Принципа на Освобождението, а не от този на Ограничението. Тя е проблем единствено за

самосъзнателните животи и неправилно се разбира от човешките същества, които са най-омагïосани и заблудени от всички въплътени животи. (*Трактат за бялата магия*, стр. 534)

Когато бъде разбрана природата на истинското Служене, ще бъде открито, че в един от своите аспекти тази божествена енергия се проявява като разрушаващ фактор, който разгражда формите с цел освобождение. Смъртта и служенето са два аспекта от Принципа на Освобождението. На различните нива служенето спасява, освобождава и пуска на воля заточеното съзнание; същото прави и смъртта. Докато обаче служенето не бъде основано на интуитивното разбиране на фактите (тълкувани интелигентно и приложени в дух на любов във физическия план), то не ще може адекватно да изпълни своята мисия. (*Трактат за бялата магия*, стр. 537)

Страх от смъртта

Този страх се дължи на:

а) тревогата от непознатото и неопределеното;

б) ужаса от окончателното разкъсване на връзките;

в) съмненията в реалността на безсмъртието;

г) болката, че напускаш или си напуснат от любимите хора;

д) древните, дълбоко скрити в съзнанието реакции, свързани с предишни насилствени смърти;

е) вкопчването в живота на формата вследствие на отъждествяване с нея (в съзнанието);

ж) старото погрешно учение за ***рая*** и ***ада***, които имат еднакво отблъскващ смисъл за някои типове хора. (*Трактат за бялата магия*, стр. 300)

Към края на следващото столетие смъртта (в сегашния ѝ смисъл) ще се приема за несъществуваща. Непрекъснатостта на съзнанието ще бъде масово явление и толкова много високоеволюирали хора ще действат едновременно и в двата свята, че древният страх ще отмре и отношенията между астралния и физическия план ще станат толкова стабилни и научно контролирани, че работата на изпадащите в транс медиуми постепенно и закономерно ще приключи. Типичният трансов медиумизъм, контролираните

материализации и практиките на индийските факири представляват също такова извращение на връзките между двата плана, каквито са сексуалните перверзии, изкривяващи истинските взаимоотношения между половете. Тук имам предвид не работата на ясновидците, колкото и слаби да са те, нито овладяването на тялото от висши същества, а отвратителните сеанси по материализация на ектоплазма, сляпата невежа дейност на атлантическите дегенерати и привързаните към земята души, както и на средните индийски наставници и факири. От тях няма на какво да се научим и е най-добре да ги избягваме.

Господството на страха от смъртта е към своя край и скоро ще встъпим в период на знание и увереност, които ще изтръгнат от корен всичките ни безпокойства. Когато се срещаш със страха от смъртта, можеш само да издигнеш този проблем на по-високо научно равнище и от тази изходна точка да учиш хората на правилно умиране. Както има техники за живеене, така има и техника на умиране, но тя отдавна е забравена на Запад и е почти изгубена на Изток, с изключение на няколкото центъра на Знаещите. Впоследствие тази тема може да бъде разгледана по-детайлно; засега е достатъчно общата идея за правилния подход към смъртта да се загнезди в умовете на читателите, а вероятно в процеса на изучаване, препрочитане и размисъл ще се появят интересни материали, които постепенно да бъдат селектирани и публикувани. (*Трактат за бялата магия*, стр. 301 – 302)

В нашето време и цикъл депресията и страхът от смъртта са получили образното наименование „***Страж на Прага***"; те показват силна реакция към психологичните фактори и не могат да бъдат преодолени само с безстрашие. Обезсилването им може да се постигне с всепознание на душата, действаща чрез ума, а не с неговото всемогъщество. В това се крие окултен намек. (*Трактат за бялата магия*, стр. 309)

Инстинктът за самосъхранение се корени във вродения страх от смъртта; благодарение на него расата е намерила пътя до днешното си дълголетие и издръжливост. (*Трактат за бялата магия*, стр. 626)

Определение за смъртта

Смъртта е част от Великата Илюзия и съществува само благодарение на завесите, които сме навесили около себе си. (*Трактат за седемте лъча*, т. V)

Хората обаче са склонни да забравят, че всяка нощ по време на сън те умират за физическия план и живеят и действат в други сфери. Забравят, че вече притежават способността да напускат физическото си тяло, но доколкото все още не могат да върнат в съзнанието на физическия си мозък спомена за това излизане и за последващото прекъсване на активния живот, те не виждат аналогията между смъртта и съня. Смъртта в крайна сметка е само една по-дълга почивка в дейността на физически план; човекът просто е „излязъл" за по-продължителен срок. Процесите на всекидневния сън и тези на случайното умиране са идентични с тази разлика, че по време на сън магнетичната нишка (енергийният поток), по която протича жизнената сила, остава невредима и осигурява път за връщане в тялото. В случай на смърт тази жизнена нишка се разкъсва и съзнателната същност вече не може да се върне в плътното физическо тяло, което (лишено от свързващото го начало) се разлага. (*Трактат за бялата магия*, стр. 494)

Както става ясно, процесите на оттегляне са част от жизнения аспект и се задействат чрез акт на духовна воля като образуват (според един древен езотеричен текст) „принципа на възкресението, скрит в дейността на Разрушителя". Низшето проявление на този принцип се наблюдава в процеса на онова, което ние наричаме ***смърт***, т. е. на главното ***средство за оттегляне на жизненото начало*** от формите на телата в трите свята.

Така възниква великият синтез, по отношение на който разрушението, смъртта и разпадането не са нищо друго, освен жизнени процеси. Оттеглянето е показател за движение, за прогрес и развитие. Дейността на посветения е най-специфично свързана именно с този аспект от Закона на Живота, или (както го наричат в по-общ смисъл) от Закона на Синтеза. (*Трактат за седемте лъча*, т. V)

Към живота трябва да подхождаме като Наблюдатели, а не като участници в текущ експеримент или опит в трите свята (физически – емоционален – ментален)... ; посветените ученици все по-малко усещат активността и реакциите на личността си, доколкото определени аспекти на низшата им природа са толкова добре пречистени и контролирани, че са слезли под сетивния праг на съзнанието и са станали част от света на инстинктите; следователно, те биват осъзнавани не повече от степента, в която спящият човек осъзнава ритмичното функциониране на физическия си проводник. Това е дълбока и в същото време неразбрана истина. Тя е свързана с цялостния процес на умирането и може да се разглежда като едно от определенията за смъртта; в нея се крие ключът към тайнственото понятие „резервоар на живота". Смъртта по същество е безсъзнателност на това, което може да функционира в една или друга форма, в която духовната същност остава изцяло неосезаема. Резервоарът на живота е мястото на смъртта – това е първият урок, който ученикът трябва да усвои... (*Трактат за седемте лъча*, т. V)

Цели на смъртта

Великият процес на единение се осъществява чрез смъртта; „падането на листа" и неговото последващо отъждествяване с почвата, върху която е паднал, ни дава символична представа за този велик и вечен процес на единение чрез раждането и закономерно следващото го умиране. (*Трактат за седемте лъча*, т. II, стр. 173)

Аз разказвам за Смъртта като човек, който я познава от опита на външния свят и като вътрешно жизнено изражение. ***Смърт няма***. Както знаете, съществува само встъпване в по-пълноценен живот и свобода от ограничеността на телесния проводник. В процеса на разкъсване на връзките няма нищо застрашително, освен в случаите на насилствена и внезапна смърт, когато единствените истински неприятни неща са внезапното всепотискащо чувство за надвиснала опасност и разрушение и още нещо, което много напомня за електрически шок. Но не повече от това. За неразвитите хора смъртта е буквално сън и забвение, защото умът е недостатъчно пробуден за да реагира, а складът на паметта все още е практически празен. За средния добър гражданин смъртта е продължение на жизнения процес в сферата на съзнанието и следване на присъщите за живота му интереси и тенденции. Неговото съзнание и оценъчна дейност са неизменно същите. Бидейки закрилян, той не чувства голяма разлика и често дори не осъзнава, че е преминал през епизода на смъртта. Злите, крайно егоистичните хора, престъпниците и тези, които живеят изключително заради материалните блага, в крайна сметка се оказват пленници на едно специфично състояние, което ние наричаме „привързаност към земята". Земната ориентация на всички техни желания и изкованите от тях връзки със земята ги принуждават да останат в близост до нея и вкопчвайки се в земната среда, те отчаяно и на всяка цена се опитват да възобновят контакта със земното. Макар и рядко, в подобно състояние могат да се окажат добри и прекрасни хора, задържани от огромната си лична любов към оставащите на земята или от неизпълнението на поет неотложен ангажимент. За стремящия се смъртта е незабавно встъпване в една специфична сфера на служене и изява, с която той е свикнал и която веднага разпознава. В часовете на земния си сън той е подготвил това поле на активно служене и учене, но сега функционира в него през цялото денонощие (ако използваме понятието за време на физическия план), вместо само през времето за земен сън. (*Трактат за бялата магия*, стр. 300 – 301)

Съгласно Закона, истинската смърт настъпва при достигане на целите и следователно – при прекратяване на стремежа. При разрушаването си, етерният двойник на човека, на планетарния Логос и на слънчевия Логос губи поляризацията си по отношение на своя ***обитател*** и с това му дава възможност за отделяне. Иначе казано, етерният двойник вече не е магнетичен фокус и източник на привличане. Той става немагнетичен и великият Закон за Привличането губи контрол над него; затова следващо състояние на формата

може да бъде само разпадането. (*Трактат за космичния огън*, стр. 129 – 130)

"Законът изисква навлизане на онова, което може да предизвика изменение".

В светлината на всичко изложено става ясно, че факторът, който трябва да получи вход, е онази витална концентрирана воля, която, след като се задейства в индивида, в групата, нацията, царството на природата (планетарния център) и в планетата като цяло, т. е. във всички планетарни центрове, предизвиква раздвижване, промяна на съотношенията, нова насоченост, импулс за подем и последващо отделяне. Измененията, които протичат в центровете по време на смъртта на физическото тяло, все още не са наблюдавани и регистрирани; те обаче са несъмнени за погледа на посветения и му носят много интересна и важна информация. Именно оценката за състоянието на центровете позволява на посветения да узнае (в процеса на лечение) дали е разрешено излекуването на физическото тяло. Той може да види дали е активен волевият принцип на отделянето, за който ви споменах. Същият процес се наблюдава и при разрушаването на формата на различните организации и дори цивилизации, за да може животът да се отдели и в бъдеще отново да построи за себе си по-адекватна форма. Това се случва и при великите процеси на посвещение, които са не само процеси на разширяване на съзнанието, но се коренят в смъртта, или в процеса на отделяне, който води към възкресение и възнасяне.

Това, което предизвиква изменение, е изтичането (ако можем да използваме един толкова неадекватен израз) на насочената и фокусирана енергия на волята. По своето качество тя е толкова магнетична, че притегля към себе си живота на центровете; това довежда до разпад на формата, но и до освобождаване на живота. Смъртта се прокрадва към индивида, когато (в обикновения смисъл на думата) от физическото тяло си отиде волята за живот и нейното място се заеме от волята за оттегляне. Именно това ние наричаме смърт. В случаите на смърт по време на война например, става дума не за индивидуална воля за отделяне, а за принудително участие в огромно групово оттегляне. От своето собствено място душата на индивидуалния човек признава края на цикъла на въплъщение и отзовава своя живот. Тя постига това като позволява на волевата енергия да изтече и да отслабне до степен, достатъчна за предизвикване на промяна...

Христос е споменал за тази дейност по отделянето, приложена към третия велик планетен център – човечеството. Обръщайки се към човешкия род (а Той е говорил като Представител на Йерархията, на втория планетен център, в който езотерично се „оттеглят" всички човешки същества, достигнали посвещение), Христос посочва: „И когато се възнеса, всички ви ще привлека към Себе си". Друго слово, различно от Неговото, ще бъде дадено в края на епохата, когато Повелителят на света заговори от Шамбала (първия планетарен център); тогава жизненият принцип ще се отдели от Йерархията и целият живот и съзнание ще се фокусират във висшия планетен център – във великия Съвет на Шамбала.

“Законът изисква така извършените промени да отстранят формата, да придадат качество на светлината и да поставят акцент върху живота”.

Така трите велики аспекта (формата, качеството и животът) се свързват в едно и точката на еволюционната цел се проявява в своята истинска светлина – като ***живот***. Отбележете си това. Послужили на целта, формата и явлението сега изчезват. Настъпва смъртта на формата. Качеството – главният божествен атрибут, бидейки развито на тази планета, става доминиращо и започва да „съзнава себе си”, както се казва в древните писания. То е определено и индивидуално, но не притежава подчинена форма за проявление, освен тази на голямото цяло, в което се намира. Нито формата, нито качеството (т. е. нито тялото, нито съзнанието) не преобладават в новото състояние на битието; само аспектът на живота, духът на своя собствен план, става доминиращ фактор. Известна представа за значението на това може да се добие, ако разберете, че нашите седем нива всъщност отразяват седемте поднива на космичния физически план. Развитието на чувствителността в тази седемстепенна еволюция е необходимо, за да позволи на посветения да функционира в космичния астрален план след оттеглянето (или отделянето) в резултат на висшите посвещения. Той напълно излиза от нашия планетен живот. Само едно нещо може да попречи на това – неговият обет да остане на временно служене в пределите на нашата планета. За членовете на Йерархията, Които се посвещават на такава работа, се казва, че имат съзнание на Буда и че Тяхната приемственост (в окултен смисъл) идва от Вечния Странник, Повелителя на света, после Буда, после Христос. Те по свой свободен избор остават отъждествени с „качество, зримо вътре в светлината” и през времето на свободно избраното Си служене работят с аспекта на съзнанието, за да могат по-късно да поставят акцент върху аспекта на живота... (*Трактат за седемте лъча*, т. V)

Осемнадесетте огъня трябва да загаснат; по-малките животи (въплъщаващи принципа на формата, желанието, мисълта и сумата на творчество, основано на магнетичната любов) трябва да се върнат в резервоара на живота и нищо не може да остане, освен това, което ги е заставило да съществуват, а именно централната воля, познавана вследствие въздействието на нейното излъчване, или дихание.

Това разсейване, смърт, или разтваряне е в действителност велико следствие, предизвикано от централната Причина, затова и правилото е: „***Това трябва да се предизвика от зова на Волята***”... Ученикът намира своята група в ашрама на Учителя и съзнателно (с пълно разбиране) овладява смъртта – този отколешен враг на съществуването. Той открива, че смъртта е просто следствие, причинено от живота и от неговата съзнателна воля, и същевременно е способ, чрез който животът насочва субстанцията и контролира материята. Това става съзнателно възможно доколкото, след като развие познанието за двата божествени аспекта – творческата активност и любовта, ученикът се фокусира върху висшия аспект и съзнава себе си като Воля, Живот, Отец, Монада, Единния. (*Трактат*

за седемте лъча, т. V)

Днешното време и поколение са свидетели на велик катаклизъм, характеризиращ се с колосално разрушение на много от формите на божествения живот във всички царства на природата. Нашата съвременна цивилизация получи смъртен удар, от който никога няма да се оправи, но който някога ще бъде признат за „освободителен импулс" и сигнал за това, което е ново, по-добро и повече спомага за проявата на развиващия се дух. Великите проникващи енергии и пробудените от тях сили влязоха в конфликт, който, образно казано, издигна минералното царство в небесата и свали небесния огън на земята. Говоря фактически, а не само символично. Телата на мъжете, жените и децата, както и на много от животните, бяха разрушени; формите на растителното царство и могъществото на минералното царство бяха раздробени, разпилени и опустошени. Взаимозависимият живот на формите на планетата бе временно лишен от хармония. Както гласи древното пророчество: „Никакъв истински съединен Звук не прелита от форма към форма, от живот към живот. Само викът на болката, изискването за възвръщане, молбата за освобождаване от агонията, отчаянието и безплодното усилие се устремяват оттук към Там".

Цялото това разместване на пластовете в световната „почва" – духовно, психологично и физическо – целият този разпад във формите и в познатите очертания на нашия планетен живот ***трябваше*** да се случат преди да може Йерархията да се внедри в общественото съзнание; всичко това трябваше да въздейства върху душите на хората преди да настъпи Новата Епоха, която ще възстанови Мистериите и ще реабилитира народите на Земята. Тези две неща са взаимно свързани. Това е едно от основните положения, които се опитвам да посоча. Разпадът, раздробеността и крайно хаотичните условия, съществуващи през последните 500 години във всички царства на природата, най-после си пробиха път към паралелните физически реалии. Това е благотворно и желателно, тъй като представлява прелюдия към ускорено строителство на по-добър свят и към формирането на по-адекватни форми на живот, на по-правилни човешки нагласи, плюс по-обективна ориентация в реалността. Най-доброто все още предстои.

Всичко бързо излиза на повърхността – доброто и злото, желателното и нежелателното, миналото и бъдещето (които всъщност са неразделно единство); божият плуг почти е завършил своята работа; мечът на духа е отделил тъмното минало от сияещото бъдеще и двете се отразяват като взаимодопълващи се в единното Око на Бога; нашата материална цивилизация бързо ще отстъпи място на по-духовна култура; сегашните църковни организации с техните ограничаващи и обърквaщи ни теологии скоро ще отстъпят място на Йерархията с нейното учение – ясно, фактическо, интуитивно и недогматично. (*Трактат за седемте лъча*, т. V)

Силното желание за сетивно съществуване и привързаността към него са свойствени за всяка форма, съществуват винаги и са

присъщи и на най-мъдрите.

Когато животът (Духът) се отдели, формата умира окултно. Когато мисълта на егото, или на висшето „***АЗ***", се съсредоточи в своя собствен план, никаква енергия не се спуска в материята на трите свята, затова никакво строителство на форми и привързаност към тях не са възможни. Това се съгласува с окултната истина, че „***енергията следва мисълта***", както и с учението, че тялото на Христовото начало (Будхичният проводник) започва да функционира едва след като отзвучат низшите импулси... Привързаността към формата, или привличането от формата, е велик инволюционен импулс за Духа; отхвърлянето на формата и последващото ѝ разпадане е също толкова велика еволюционна потребност. (*Светлината на душата*, стр. 137 – 138)

Когато причината (желанието) е предизвикала своето следствие – личността (формата на човека), тогава колкото дълго съществува волята за живот, толкова дълго живее и самата форма. Тя се поддържа в проявление благодарение на менталната жизненост. Това от време на време се демонстрира и в медицинската практика, която доказва, че докато съществува решимостта за живеене, дотогава ще бъде и вероятната продължителност на живота във физическия план; щом обаче тя изчезне, т. е. щом обитателят на тялото изгуби интерес към личностна изява, настъпва смъртта и започва разложението на този умствен образ – тялото. (*Светлината на душата*, стр. 397)

Има две главни линии на еволюцията: едната се отнася до субстанцията и формата, а другата – до душата, аспекта на съзнанието, мислителя в проявление. Прогресът за всяка е различен и всяка следва свой път. Както сме отбелязвали, душата дълго време се отъждествява с формата и се старае да върви по „Пътя на Смъртта", защото такъв е в действителност този тъмен път за мислителя. По-късно, в резултат на енергично усилие, това отъждествяване се прекратява; душата осъзнава себе си и своя собствен път (дхарма), като тръгва по пътя на светлината и живота. Трябва обаче винаги да се помни, че за двата аспекта техният собствен път е правилен и че импулсите, скрити във физическия проводник или в астралното тяло, не са погрешни сами по себе си. Те стават такива от известна гледна точка, ако се използват неправилно; именно разбирането за това е заставило ученика от Книгата на Йов да възкликне: „Аз извратих това, което е било вярно". Двата пътя на развитие са отделни и различни един от друг – това трябва да бъде усвоено от всеки стремящ се. (*Светлината на душата*, стр. 402 – 403)

Изкуството на умиране

Душата има за свое седалище сърцето; тя е онова жизнено начало, принцип на самоопределяне и централно ядро на позитивна енергия, благодарение на което всички атоми на тялото биват удържани на съответните им места и остават в подчинение на душевната „воля да бъдеш". Това жизнено начало използва кръвообращението като контролиращ посредник и средство за проявление; тясната връзка между ендокринната система и кръвообращението осигурява съединяването на двата аспекта от дейността на душата, за да бъде човекът жива и съзнателно функционираща същност, управлявана от душата и изразяваща нейните цели във всекидневната си жизнена дейност.

Поради това смъртта е буквално отделяне от сърцето и от главата на тези два енергийни потока с последваща пълна загуба на личностното съзнание и разлагане на тялото. Смъртта се отличава от съня по това, че при нея се отделят ***и двата*** енергийни потока, докато по време на сън излиза само тази енергийна нишка, която е закрепена в мозъка – тогава човекът е безсъзнателен. Под това ние разбираме, че неговото съзнание, или чувство за осведоменост, се фокусира на друго място. Вниманието му вече не е насочено към осезаемите и физически неща, а е обърнато към другия свят на битието и се центрира в друг апарат или механизъм. При смъртта и двете нишки се отделят и после се съединяват в нишката на живота. Жизнеността престава да постъпва чрез кръвообращението, сърцето отказва да функционира, а мозъкът не е в състояние да регистрира. Настъпва мълчание. Домът опустява. Активността се прекратява, с изключение на онази удивителна непосредствена дейност, която е изключително право на самата материя и се изразява в процеса на разлагане. Затова в някои от своите аспекти този процес свидетелства за единството на човека с всичко материално; той показва, че човекът е част от самата природа, като под природа разбираме тялото на този единен Живот, в който „живеем, движим се и съществуваме". В тези три понятия – живот, движение, съществуване – се проявява цялата същност на нещата. ***Съществуването*** е осъзнаване, самоосъзнаване и себеизразяване; негови екзотерични символи са главата и мозъкът. ***Животът*** е енергия, желание във форма, привързаност към идеята; негови екзотерични символи са сърцето и кръвта. ***Движението*** показва интеграция и отклик на съществуващата, осъзнаващата, жива същност спрямо универсалната активност; негови символи са стомахът, панкреасът (задстомашната жлеза) и черният дроб.

В тази връзка може да се каже, че ***смъртта е движение към Его-то, колкото и неосведомено да е човешкото същество за въпросната цел***. Този процес при повечето хора протича автоматично; когато душата оттегли своето внимание, неизбежна реакция на физическия план е смъртта – чрез отделяне на двойната нишка на жизнената и разсъдъчната енергия или чрез оттегляне на енергийната нишка на менталността, свързана с потока на живота, който продължава да протича през сърцето, но без интелектуално осъзнаване. Душата вече е заета на друго място; тя се занимава на своя собствен план със своите собствени дела. (*Трактат за бялата магия*, стр. 496 – 497)

Преди да разгледаме тази тема по-подробно, бих искал да кажа няколко думи за „мрежата (паяжината) в мозъка", която се запазва

невредима при повечето хора, но отсъства при просветления виждащ.

Както знаете, в основата на човешкото тяло лежи една по-обемна жизнена форма, която е точно копие на физическата, но е по-голяма от нея, и която ние наричаме етерно тяло (етерен двойник). Това е енергийна структура, съставена от центрове на сила и надиси, или силови нишки. Те лежат в основата или са копие на нервния апарат, т. е. на всички нерви и нервни ганглии. На две места в човешкото тяло могат да се открият изходни отвори, ако мога да използвам това тромаво понятие. Едното отверстие е в слънчевия сплит, а другото – в мозъка, на върха на главата. Те и двете са предпазвани от гъста мрежа (паяжина) от етерна материя, която се състои от преплетени нишки жизнена енергия.

В процеса на смъртта натискът на жизнената енергия върху паяжината рязко нараства и в крайна сметка предизвиква продупчване, или отвор, от който жизнената сила бързо изтича под въздействие на мощния отделящ импулс, изпращан от душата. При животните, децата и тези мъже и жени, които са поляризирани изцяло във физическото и астралното си тяло, изходна врата става слънчевият сплит; паяжината се разкъсва именно там и открива изхода. При менталните хора и при по-развитите човешки индивидуалности се разкъсва паяжината на върха на главата (в областта на фонтанелата), като отваря изход за мислещото рационално същество.

И така, по време на смъртта са откриват два главни изхода: слънчевият сплит за астрално поляризираните и физически ориентирани индивиди; и теменният център за ментално поляризираните и духовно ориентирани човешки същества. Това е първото и най-важно правило, което трябва да се помни; лесно е да се убедим в каква голяма степен жизнената насоченост и фокусът на вниманието определят начина за излизане на душата по време на смъртта. Усилията за установяване на контрол над астралния живот и емоционалната природа и за насочване на човека към менталния свят и духовните ценности оказват незабавен ефект върху феноменалните аспекти на смъртта.

Ако изучаващият притежава ясна мисъл, за него ще стане очевидно, че единият изход е предназначен за духовните и високоразвити хора, а другият – за тези човешки същества, които стоят на ниска степен на развитие и практически едва са прекрачили животинския стадий на съзнание. Как тогава протичат нещата при средния човек? В този случай временно се използва трети изход; непосредствено под върха на сърцето има още една етерна паяжина, която закрива друг изходен канал. Така се получава следната картина:

1. Изход от главата, използван от интелектуалните хора, учениците и посветените.

2. Изход от сърцето, използван от добронамерените мъже и жени – добри граждани, умни приятели и действени филантропи.

3. Изход от областта на слънчевия сплит, използван от тези, в които е силна животинската природа.

Това е първият тезис от новата информация, която през следващото столетие постепенно ще се утвърди на Запад като всеобщо

знание. Много от това вече е известно на мислителите от Изтока и е първа крачка към рационалното разбиране за процеса на смъртта. (*Трактат за бялата магия*, стр. 500)

Във връзка с техниката на умиране сега ми е позволено да дам само едно-две указания. Тук няма да разглеждам нагласите на страничния наблюдател, а ще посоча само факторите, които могат да облекчат излизането на отиващата си душа.

Първо, нека в стаята да цари тишина. Това често е много необходимо условие. Трябва да се помни, че умиращият обикновено изглежда като в безсъзнание, но тази безсъзнателност е само привидна. В 90 % от случаите мозъкът изцяло осъзнава събитието, обаче е завладян от пълен паралич на волята за изява и от абсолютна неспособност да изработи енергия, която да свидетелства за живот. Ако в стаята на болния цари тишина и разбиране, отиващата си душа може до последната минута да съхрани ясна власт над своя инструмент и да направи необходимите приготовления.

По-късно, когато ще се знае значително повече за цветовете, в стаята на умиращия ще бъдат допускани само оранжеви цветове; те ще се внасят с необходимите церемонии, когато стане ясно, че не е останал никакъв шанс за излекуване. Оранжевият цвят спомага за фиксиране в главата, така както червеният стимулира слънчевия сплит, а зеленият има определено въздействие върху сърдечния и жизнения поток.

След като узнаят повече за звука, хората ще започнат да използват и специална музика; засега няма такива мелодии, които да могат да облекчат работата по отделянето на душата, макар че някои ноти на органа вероятно ще се окажат ефикасни. Ако собствената нота на умиращия звучи в мига на смъртта, тя ще координира двата енергийни потока и накрая ще прекъсне жизнената нишка; знанието за това обаче е все още твърде опасно и вероятно ще бъде съобщено на един по-късен етап. Тук аз имам за цел само да обознача ориентирите за бъдещото развитие на окултното учение.

Ще бъде открито също така, че натискът върху определени нервни центрове и артерии ще облекчи тази работа; въпросната наука за умирането, както е известно на изучаващите, е съхранена в Тибет. Натискът върху шийната вена, върху някои големи нерви в областта на главата и върху определен участък от продълговатия мозък ще се окаже полезно и действено. Конкретната наука за смъртта неизбежно ще бъде разработена, но не преди признаването на душата за факт и научното демонстриране на нейните връзки с тялото.

Мантричните фрази също ще се прилагат и целенасочено ще се внедряват (от страна на околните) в съзнанието на умиращия, или съзнателно и ментално ще се използват от самия него. Христос е демонстрирал тяхната употреба, когато гръмко е възкликнал: „Отче! В Твоите ръце предавам своя дух". Друг пример намираме в думите: „Сега пускаш с мир раба твой, Повелителю". Продължителното използване на Свещената Дума, напявана в полуглас или в специална гама (на която, както ще бъде открито по-късно, отговоря

умиращият), може също така да стане част от ритуала на прехода, заедно с помазването с масло, извършвано от католическата църква. Помазването има окултно и научно основание. Главата на умиращия трябва също символично да бъде ориентирана на изток, а ръцете и краката му да са скръстени. В стаята може да дими само сандалово дърво и никакъв друг вид благовония, защото пушекът от сандаловото дърво съответства на първия, или Разрушаващия Лъч, а душата е в процес на разрушаване на своето обиталище. (*Трактат за бялата магия*, стр. 505)

Ако стремящите се трябва да осмислят само един фактор, нека това бъде необходимостта да се освободят от Великата Илюзия. Знаейки за това, Арджуна все пак се е поддал на отчаянието. И в този труден за него час Кришна не го е изоставил, а е изложил в Гита прости правила, които ще помогнат за преодоляване на депресията и съмнението. Те могат накратко да се обобщят така:

– Знай, че ти си Единния, който не умира.

– Контролирай своя ум, защото чрез него можеш да познаеш безсмъртния Единен.

– Знай, че формата е само покров, който скрива великолепието на Божествеността.

– Осъзнай, че Единният Живот пронизва всички форми, така че няма смърт, няма страдания, няма обособеност.

– Затова се отдели от формата и ела при Мен, за да обитаваш в сферата на Светлината и Живота. Така свършва илюзията. (*Трактат за бялата магия*, стр. 308)

Учителят прониква в значението на всяка ограничаваща форма; след това Той поема контрола и действа според закона в съставения от форми план на битието. Той отглежда формата и когато дойде времето я отхвърля в полза на други и по-висши форми. Така Той винаги прогресира благодарение на жертвата и смъртта на формата. Тя се разглежда като затвор и трябва да се принася в жертва и да умира, така че животът вътре в нея винаги да се устремява по-далече и по-високо. Пътят на възкресението предполага разпятие и смърт, след което води към планината, от която се постига Възнесението. (*Писма за окултната медитация*, стр. 261)

2. АКТЪТ НА ВЪЗВРЪЩАНЕ

Разглеждайки ***съзнанието на заминаващата си душа***, която се готви да предприеме акта на възвръщане, отново искам да подчертая, че се налага да навлезем в област, за която липсват физически осезаеми доказателства. Макар и рядко, хората могат да се завръщат към съществуване на физически план дори и след като са завършили телесното си възвръщане. Това може да стане само ако след пълното отделяне от плътното физическо тяло (съобразно желанията и целите), съзнателната същност все още се намира в

рамките на етерния проводник. Освен че етерното тяло пронизва и обхваща цялото физическо тяло, то е много по-голямо от него и по тази причина астралното тяло заедно с менталната природа могат за известно време да останат етерно поляризирани, дори след като смъртта на физическото тяло (т. е. прекратяването на сърдечната дейност и преместването на базовия етерен фокус в областта на главата, сърцето или слънчевия сплит) е налице и отделянето вече е започнало.

Етерните сили отначало се оттеглят в околния етерен обем, докато не настъпи онова крайно разсейване, което позволява на човека да се прояви като чиста душа в рамките на своя астрален проводник. Това до известна степен е нов аспект в процеса на смъртта. Оттеглянето на етерното тяло от пределите на плътното физическо тяло често е било постулирано и показвано. Но дори и след това смъртта все още не е окончателна; тя още чака вторична активност от волята на душата. Тази вторична активност се изразява в разтварянето на всички етерни сили в еманиращия източник, т. е. в общия резервоар на силите. Не забравяйте, че етерното тяло няма собствен (отделен) живот. То е само съвкупност от всички сили и енергии, които оживотворяват физическото тяло и стимулират неговата активност по време на външния жизнен цикъл. Помете също така, че петте центъра по дължината на гръбнака са разположени не във физическото тяло, а се намират вън от него в определени точки на околната етерна субстанция; те се намират (дори в случаите на неразвит, а още повече при среден човек) на разстояние най-малко два инча от физическия гръбнак. Трите центъра в главата също са разположени извън плътното физическо тяло. Помнейки това, вие по-лесно ще разберете твърдението, че макар физическото тяло ***само по себе си*** наистина да е опустяло, когато официалните медицински лица констатират смъртта, човекът все още може да не е истински мъртъв. Това се отнася както за много от по-малките центрове, така и за големите, с които вече сме добре запознати.

Последни от малките центрове, които „изчезват в нищото" (т. е. разтварят се обратно във всеобщата етерна субстанция), са двата тясно взаимосвързани центъра в областта на белите дробове. Над тези два центъра работи душата, ако по някаква причина отново бъде призована да се завърне в плътното физическо тяло. Жизненото дихание се връща в опустялата физическа форма едва след като те възобновяват насочената си навътре активност. Неосъзнато разбиране за това се крие в спешната процедура за възстановяване на дишането, която обикновено се прилага в случаите на удавяне или задушаване. Когато обаче пациентът страда от сериозна болест, която трайно е отслабила физическото му тяло, такива възстановителни процедури са неуместни и противопоказни. При внезапна смърт вследствие на нещастен случай, самоубийство, убийство, неочакван сърдечен пристъп или при война възниква такъв шок, че плавният процес на отделяне на душата става почти изключен и двата процеса – изоставянето на физическото тяло и пълното разтваряне на етерното тяло, протичат на практика едновременно. При обичайните случаи на смърт вследствие на болест отделянето протича бавно и (ако болестта не е предизвикала непоправими увреждания на физическия организъм) се запазва възможността за завръщане за по-малък или по-дълъг срок. Това често се случва, особено при силна воля за живот или ако жизнената задача остава недовършена.

Тук трябва да разгледаме накратко и проблема за вечния конфликт между двойствеността на плътното физическо тяло и на етерния двойник. Физическият ***елементал*** (наименование, дадено на интегрирания живот на физическото тяло) и душата, която се старае да се отдели и да разтвори цялата съвкупност от енергии на етерното тяло, се намират в остър конфликт и този процес често е тежък и дълъг; именно тази битка протича в течение на дългия или кратък период на кома, характерен за толкова много смъртни ложета. Езотерично казано, комата бива два вида: има „кома на битката", която предшества истинската смърт, но има и „кома на възстановяването", която протича, когато душата е оттеглила нишката или аспекта на съзнанието, но не и нишката на живота, за да даде на физическия елементал време отново да се утвърди в организма и да му върне здравето. Съвременната наука засега не признава различията между тези два аспекта на комата. По-късно, когато етерното зрение и ясновиждането получат по-голямо разпространение, качествата на комата ще станат преобладаващо известни и елементите на надежда или отчаяние ще изгубят своето значение. Приятелите и роднините на изгубилото съзнание лице ще знаят с точност дали са свидетели на велико и окончателно отделяне от настоящото въплъщение или просто наблюдават възстановителен процес. Във втория случай душата запазва контрола си върху физическото тяло чрез центровете, но временно преустановява всички енергизиращи процеси. Изключение се прави само за сърдечния център, далака и двата малки центъра, свързани с дихателния апарат. Те остават енергизирани, макар и с намалена активност; чрез тях се поддържа контролът. Ако намерението на душата е истинската смърт, преди всичко се отнема контролът от далака, после от двата малки центъра, а накрая и от сърдечния център, в резултат на което човекът умира.

Казаното дотук ще ви помогне да разберете много неща, свързани с умирането, които все още предстои да бъдат открити от ортодоксалната медицина; това ще стане, когато се повиши сетивността на човешката раса като цяло.

Не забравяйте, че тук ние разглеждаме реакциите и дейността на душата, която преднамерено отзовава своя въплътен аспект, когато жизненият цикъл е завършен. В зависимост от поставените цели, срокът на този жизнен цикъл може да бъде дълъг или къс – от няколко години до цял век. До седмата година главен определящ фактор е жизнеността на физическия елементал. Дотогава душата е фокусирана в етерното тяло, без да използва активно всички центрове; тя осъществява само мек пулсиращ контрол и слаба импулсна активност, достатъчни за поддържане на съзнанието и на различните физически процеси, както и за начална проява на характера и предразположенията. Последните все по-ясно се очертават до 21-та година, след което се стабилизират в това, което наричаме личност. В случаите на ученичество контролът на душата върху етерните центрове е по-силен от самото начало на физическото съществуване. Към 14-та година се определят качествата и природата на въплътената душа и нейната приблизителна възраст или опит; физическият, астралният и менталният елементали са взети под контрол, и душата (вътрешният духовен човек) вече определя жизнените тенденции и ориентации.

При обикновените хора, на които е съдено да умрат, характерен фактор е битката между физическия елементал и душата – това

окултно се нарича „Лемурийска кончина”; в случаите на средните граждани, при които жизненият фокус е в природата на желанието, конфликтът протича между астралния елементал и душата – това е получило наименованието „смърт на Атланта”; що се отнася до учениците, конфликтът е по-ментален и често се фокусира върху волята за служене и решимостта да се изпълни конкретният аспект на Плана, както и върху волята за завръщане в ашрамния център. При посветените няма конфликт, а само осъзнато намерение за отделяне. Любопитно е, че ако все пак се появи конфликт, той ще бъде между двете елементални сили, които остават в личността: между физическия елементал и менталния живот. Астралният елементал при високия посветен практически не функционира. От гледна точка на собствената природа на индивида, желанието е станало напълно трансцендентно (недостъпно за сетивата).

Фактори, възпиращи оттеглянето на душата

При физическата смърт и в акта на възвръщането оттеглящата се душа се сблъсква със следните два фактора:

1. С физическия елементал, т. е. с интегрирания и координиран живот на физическото тяло, което винаги се стреми да съхрани своята цялост под влиянието на привличащите сили на съставните си части. Тази обща тенденция се проявява чрез някои от по-малките центрове.

2. С етерния проводник, който има собствен, ясно координиран живот, проявен чрез седемте главни центъра, които реагират на пулсиращите астрална, ментална и душевна енергии. Той работи също така и чрез някои от по-малките центрове, които не са предназначени за отклик на плътния физически механизъм, т. е. на онзи аспект от човешката личност, който Елена Блаватска посочва като вторичен и производен.

Затова, по-малките центрове се делят на две групи:

едни центрове откликват на живота на плътната материя, на майчиния аспект, и определено се намират върху инволюционната дъга; те са наследени от предишната слънчева система, в която човекът е бил контролиран чрез тези малки центрове; при посветените и напредналите ученици от онова време слабо са се проявявали само няколко от главните центрове;

други центрове откликват на енергии, които постъпват в тялото през главните центрове и така попадат под контрола на астралното тяло и на менталния апарат. Сега разбирате защо по-рано в този трактат аз се позовах на малките центрове. Тук ще ви бъде интересно да си припомните къде се намират тези 21 по-малки центъра. Те са разположени в следните точки:

– два от центровете се намират пред ушите, близо до точката на съединяване на челюстите;

– два са малко над гръдните зърна;

– един е в съединителната точка на гръдните кости, близо до щитовидната жлеза (той и двата гръдни центъра образуват триъгълника на силата);

– два са разположени на дланите;

– два – на стъпалата;

– два се намират точно зад очите;

– два са свързани с половите жлези;

– един е в близост до черния дроб;

– един е свързан със стомаха; той има отношение към слънчевия сплит, но не е идентичен с него;

– два центъра са свързани с далака; всъщност те образуват един център, съставен от два лежащи един върху друг центъра;

– два центъра се намират зад коленете;

– един мощен център е тясно свързан с блуждаещия нерв (нервус вагус); той е най-силен и се разглежда от някои окултни школи като главен; разположен е не в гръбначния стълб, а близо до тимусната жлеза (момицата);

– един център е разположен близо до слънчевия сплит и го свързва с центъра в основата на гръбнака; така се образува триъгълник между сакралния (кръстния) център, този на слънчевия сплит и центъра в основата на гръбнака.

Двата споменати по-горе триъгълника имат важно значение. Единият е ***над***, а другият – ***под*** диафрагмата.

И така, процесът на смъртта може да се разглежда като двуаспектна активност, която засяга предимно етерното тяло. Именно в него се отделя и натрупва етерната субстанция, така че повече да не прониква в плътния физически организъм; нейното последващо ***уплътняване*** (умишлено използвам тази дума) става в онази област на етерното тяло, която винаги е обграждала, а не е проникнала в плътния проводник. Тя понякога погрешно е наричана аура на здравето, но всъщност по-лесно може да се фотографира по време на умирането, отколкото в което и да е друго състояние, защото именно тогава отиващите си сили се акумулират на разстояние няколко инча около осезаемото веществено тяло. Точно в тази точка от опита на отиващата си душа се произнася „думата на смъртта". Докато това не бъде направено, напускащите етерни сили могат отново да влязат в тялото и да позволят завръщане към физическото съществуване. Връзката с всички отиващи си сили до този момент се поддържа чрез главата, сърцето или слънчевия сплит, както и чрез

двата по-малки гръдни центъра.

В зависимост от точката на еволюция, през цялото това време съзнанието на умиращия е фокусирано или в емоционалното (астралното) тяло, или в менталния проводник. Той не е безсъзнателен, както може да мисли страничният наблюдател, а вътре в себе си напълно осъзнава всичко, което се случва. Ако е силно фокусиран в живота на физически план, ако това е доминиращото му желание, което осъзнава най-силно, умиращият може да засили конфликта; тогава неговият физически елементал отчаяно ще се бори за своя живот, природата на желанието ще се стреми да отсрочи процеса на смъртта, а душата ще бъде заета с работата по отделянето и възвръщането. Това често води до борба, която е съвсем видима за наблюдателя. С развитието на човешката раса такава тройна борба ще се наблюдава все по-рядко; желанието за съществуване във физически план няма да бъде толкова привлекателно и активността на астралното тяло ще отмре.

Иска ми се да си представите символичната картина на човека, който се намира във въплъщение, вкоренен в своята фаза на опит, както и на индивидуалността, която излиза от този си опит. Повтаряйки в по-малък мащаб великите планетарни процеси на инволюция и еволюция, тя отразява активността, която предизвиква фокусиране или поляризация в едната от двете посоки – описва както процеса на вливане на живот и светлина в съда (в тялото) на физически план, така и усиленото излъчване на този живот и светлина, които благодарение на призивната сила на душата се отделят и събират в онзи център на живот и светлина, от който първоначално са дошли. Тук аз дадох определение за посвещение (ако сте могли да го осъзнаете), но в една малко необичайна трактовка. Възможно е следните няколко цитата от пазения в йерархичните архиви „***Учебник за Смъртта***" да разширят вашето разбиране и да ви помогнат да видите нова перспектива в смъртта. В него са дадени т. нар. „***Формули, предшестващи Пралайя***", които разглеждат принципния механизъм и процесите на смъртта на всички форми – било то смъртта на мравка, на човек или на планета. Формулите засягат само двата аспекта на живота и на светлината – първият се определя от Звука, а вторият – от Думата. Иначе казано, тези текстове се отнасят до светлината и до Думата, която отделя светлината от формата или пък я фокусира във форма.

"О, чела, помни че в познатите ти сфери няма нищо друго, освен светлина, откликваща на ***словото****. Знай, че тази светлина низхожда и се концентрира; знай, че от избраната си фокусна точка тя осветява своята собствена сфера; знай също така, че светлината се въздига и остава в тъмата онова, което е осветявала (във времето и пространството). Това низхождение и възхождение хората наричат* ***живот, съществувание и кончина****; Ние обаче, Които вървим по Светлия Път, ги наричаме* ***смърт, опит и живот****.*

Низхождащата светлината се вкоренява в плана на временното проявление. Тя прокарва седем нишки, по които пулсират седем лъча светлина. От тях излизат 21 по-малки нишки, които разпалват 49 огъня. Върху плана на проявения живот се разнася слово: Виж! Роди

се човек!

По време на живота се проявява качеството на светлината; то може да бъде мътно и мрачно или искрящо, ярко и сияещо. Светлинни точки пробягват в Пламъка; те идват и си отиват. Това хората наричат живот и го смятат за истинско съществувание. Макар че се заблуждават, те все пак служат на целите на своите души и изпълняват великия План.

После се разнася Словото. Спусналата се сияеща точка светлина се издига, откликвайки на смутно доловения призивен звук и привличана от своя изначален източник. Това човекът нарича ***смърт****, а душата –* ***живот****.*

Словото внася светлина в живота; пак Словото отделя светлината и остава само ***Това****, което е* ***Самото Слово****. Това Слово е Светлина, тази Светлина е Живот, а Животът – това е Бог".*

Проявлението на етерното тяло във времето и пространството се характеризира с езотеричните „два ослепителни мига". Първият символизира момента преди физическото въплъщение, когато спускащата се (носеща живота) светлина се фокусира с цялата си интензивност около физическото тяло и осъществява връзка с вродената светлина на самата материя, която е атрибут на всеки атом от субстанцията. Ще бъде открито, че тази фокусираща се светлина се концентрира в седем специфични етерни зони и така образува седемте главни центъра, които ще определят нейното проявление и съществуване във външния план (казано езотерично). Този момент се характеризира със силно светене; то изглежда като точка пулсираща светлина, която се превръща в пламък, като вътре в този пламък се оформят седем точки с интензивна светлина. Това е висша точка от опита на въплътяващия се, която съвсем малко предхожда по време физическото му раждане. Именно благодарение на това настъпва часът на раждането. Следващият етап от процеса, както го наблюдава ясновидецът, е този на взаимопроникването, „когато седемте стават двадесет и едно, а после още повече"; светлинната субстанция, енергийният аспект на душата започва да насища физическото тяло и творческата работа на етерното (виталното) тяло е завършена. Първият сигнал за това на физически план е „звукът", издаван от новороденото. Това е кулминацията на процеса. Творческият акт на душата е завършен; нова светлина огрява тъмното дотогава място.

Вторият „ослепителен миг" се наблюдава при обратния процес и възвестява периода на възвръщане и окончателно оттегляне (от страна на душата) на нейната собствена вътрешна енергия. Това отдръпване на светлината и живота води до разрушаване на затвора на плътта. 49-те огъня във физическия организъм угасват; тяхната топлина и светлина се поема от 21 по-малки центрове светлина, които на свой ред се поглъщат от седемте главни енергийни центъра. След това се разнася „Думата на Завръщането" и аспектът на съзнанието, природата на качеството, светлината и енергията на въплътения се изтеглят към етерното тяло. Жизненият принцип по аналогичен начин излиза от сърцето. Следва ярък изблик на чиста електрична светлина и накрая „тялото на светлината" скъсва окончателно контакта с плътния физически проводник, фокусира се за кратко време във виталното тяло и после изчезва. Актът на

възвръщане е завършен. Целият този процес на фокусиране на духовните елементи в етерното тяло, както и тяхното последващо оттегляне от него много ще се ускорят, ако досегашните погребения бъдат заменени с по-широко прилагане на кремацията.

Два основни аргумента в полза на кремацията

Окултно казано, кремацията е необходима по две основни причини. Първо, тя ускорява освобождаването на етерното тяло от обвиващите душата тънки проводници (това става за часове, вместо за дни). Второ, тя е много необходима като средство за пречистване на астралния план, както и като бариера пред „устремяващата надолу" тенденция на желанието, което силно затруднява въплътената душа. След кремация желанието не може да се фокусира, тъй като огънят унищожава неговия формообразуващ аспект; огънят е принципно изражение на божествеността, с която астралният план въобще не е свързан, доколкото е изцяло продукт на душата в човешко проявление, а не на божествената душа. „***Нашият Бог е огън всепоглъщащ***" – това е библейски израз, който се отнася към първия божествен аспект – този на разрушителя, който освобождава живота. Твърдението „***Бог е любов***" отразява втория аспект и обрисува Бога като въплътено съществуване. „***Бог е ревнив***" е израз, който показва Бога като форма, която е затворена, ограничена и самоцентрирана, а не отворена. Така получаваме: разрушаващ Звук; притеглящо Слово; индивидуализиран Говор!

По време на смъртта, когато се чуе Словото и възвръщането започне, говорът умира; по-късно Словото на свой ред престава да звучи, тъй като Звукът го заличава или поглъща – така се унищожава всичко, което пречи на Звука. Накрая утихва и самият Звук и се възцарява безмълвие; след акта на крайната интеграция настъпва абсолютен мир. Така езотеричната терминология описва целия процес на умирането.

Трябва да отбележим, че Изкуството на Умирането се подчинява на фундаменталния Закон на Привличането, доколкото именно аспектът на любовта (вторият божествен аспект) осъществява привличането. Тук нямам предвид случаите на внезапна смърт; при тях действа разрушителят, или първият божествен аспект. Условията тогава са други: индивидуалната кармична необходимост може да няма нищо общо с това събитие, зад което могат да стоят съвсем неясни групови причини и съображения. Днес тази тема е твърде неразбираема и аз няма да се опитвам да я тълкувам. Вие не знаете достатъчно за Закона на Кармата, за кармичното групово развитие и за установените в предишни животи отношения и ангажименти. Ако кажа например, че в даден случай „душата може да остави защитната врата отворена, за да могат силите на смъртта, нямайки фокус зад тази врата, отново да влязат" с цел „по-бързо да изкупят предишните заслужени наказания", вие ще се убедите колко неразбираема е тази тематика като цяло.

Тук се опитвам да обрисувам само обичайните процеси на смъртта, настъпваща в резултат на болест и старост или наложена от волята на душата, която е завършила планирания цикъл на жизнен опит и използва нормалните канали за постигане на поставените

цели. Смъртта в тези случаи е ***нормална*** – това трябва да бъде осъзнато с необходимото търпение, разбиране и надежда.

В края на жизнения цикъл и под влияние на Закона за Привличането, душата съвсем целенасочено проявява своята притегателна сила с цел да преодолее привличащата сила на самата материя. Това е ясно определение за основната причина на смъртта. Когато липсва съзнателен контакт с душата (както при повечето съвременни хора), смъртта идва като неочаквано или тъжно събитие. И все пак – ***това е истинската активност на душата***. Ето първата велика духовна концепция, която трябва да бъде оповестена, за да се преодолее страхът от смъртта. Умирането протича в съответствие със Закона за Привличането и се състои в необратимо и научно оттегляне на виталното тяло от плътния физически проводник, което впоследствие води до прекратяване на всички връзки на душата с формите в трите свята.

Последователност на събитията при смъртта

Най-доброто, което мога да направя, за да изясня по-пълно тази тема, е да опиша последователността на протичащите на смъртния одър събития, като напомня, че точките на крайното отделяне са три: главата за учениците, посветените и напредналите хора от ментален тип; сърцето за стремящите се, за хората с добра воля и за всички, които в някаква степен са достигнали личностна цялост и се стараят да изпълнят закона на любовта, доколкото я имат; и слънчевият сплит за неразвитите и емоционално поляризирани индивиди. Всичко, което мога да направя, е да изброя етапите на процеса, като ви предоставя избора да ги приемете като интересни и възможни хипотези, които търсят потвърждение; да им повярвате безусловно, доколкото се доверявате на моите знания; или да ги отхвърлите като фантастични, недостоверни и непроверими. Препоръчвам ви първия подход, защото той ще ви позволи да съхраните менталната си цялост и да демонстрирате открит ум, като в същото време ще ви опази от лековерно предоверяване и тесногръдие. Тези етапи са следните:

1. ***Душата издава (от своя план, или сфера) „зов за отделяне”***, който незабавно пробужда вътрешния процес и реакция на човека във физическия план:

а) ***Настъпват някои физиологични болестни изменения*** в областта на сърцето, като засягат и трите големи системи, които определят физическия човек – кръвообращението, нервната система в нейните различни проявления и ендокринната система. На тези изменения сега аз няма да се спирам. Патологията на смъртта е добре известна и екзотерично е добре изучена; предстои много да се открие и по-късно това ще бъде постигнато. В случая аз разглеждам преди всичко субективните реакции, които в крайна сметка предизвикват патологичната предразположеност към смъртта.

б) ***По надисите преминава вибрация***. Както е известно, надисите са етерно копие на цялата нервна система. Те лежат в основата на всеки физически нерв и са посредниците, които насочват идващите от душата импулси, като реагират на вибрационната активност, излъчвана от етерната съставяща на мозъка. Те откликват на насочващата Дума, реагират на „притеглянето" на душата и сами се организират за отделяне.

в) ***Кръвообращението се засяга*** по особен окултен начин. Както ни е казано – „кръвта е живот"; тя се променя под въздействие на двата предишни етапа, но главното изменение идва вследствие активността на ендокринната система (това засега не се признава от съвременната наука). В отговор на ***зова на смъртта*** жлезите отделят в кръвообращението субстанция, която на свой ред поразява сърцето. В него се базира нишката на живота и наличието в кръвта на тази субстанция се приема за „носещо смъртта" и е една от главните причини за настъпването на кома и загубата на съзнание. Това предизвиква ответна активност в мозъка. Въпросната субстанция и нейното действие ще се оспорват от ортодоксалната медицина, но това няма да продължи дълго.

г) ***Наблюдава се психичен тремор*** (треперене, силно вълнение), в резултат на който се прекъсва връзката между надисите и нервната система; така етерното тяло се отделя от плътната си обвивка, макар все още да пронизва всички нейни части.

2. ***Тук често настъпва пауза*** за различен период от време. Тя има за цел да направи освобождаващия процес колкото е възможно по-гладък и безболезнен. Освобождаването на надисите започва от очите. Процесът на оттегляне често се проявява като релаксация и липса на страх, която умиращите често показват; те изпадат в състояние на покой, готовност да си отидат и неспособност към умствени усилия, сякаш съхранявайки съзнанието си, събират всички свои ресурси за окончателното отделяне. Когато страхът от смъртта веднъж завинаги се изкорени от ума на расата, приятелите и роднините на отиващия си ще използват този етап, за да „му организират празник" и заедно с него ще се радват, че той напуска тялото. Днес това е невъзможно – около смъртното ложе цари скръб и този етап остава незабелязан и не се използва правилно, както това ще стане по-късно.

3. ***Впоследствие организираното етерно тяло***, освободено с помощта на надисите от всички нервни връзки, ***започва да се подготвя*** за окончателния преход. То се отдръпва от периферията и се концентрира в близка до съответната „изходна врата" област, очаквайки „привличането" на ръководещата душа. Всичко до този момент е протичало по Закона за Притеглянето, т. е. съгласно магнетичната, притегателна воля на душата. Сега обаче започва да действа едно друго „притегляне", или притегателен импулс. Под въздействието на надисите, плътното физическо тяло (разбирано като съвкупност от органи, клетки и атоми) неотклонно се освобождава от интегриращата сила на виталното тяло – то започва да откликва на привличането на самата материя. Това явление е получило названието „земно" притегляне и се осъществява от онази тайнствена същност, която наричаме „дух на земята"; тя се намира в инволюционната дъга и е за нашата планета същото, което е физическият елементал за телесния организъм на човека. Тази жизнена

сила на физическия план е всъщност животът и светлината на атомната субстанция – материята, от която са изградени всички форми. Именно в този резервоар на инволюционен материален живот се завръща субстанцията на всички форми. Възвръщането на присвоената материя на формата, обитавана от душата през жизнения цикъл, се състои във връщане кесаревото на този „кесар" от инволюционния свят, докато в същото време душата се завръща към Бога, Който я е изпратил.

Оттук става очевидно, че на този етап протича двуаспектен процес на привличане:

– Виталното тяло се подготвя за преход.

– Физическото тяло откликва на тенденцията към раздяла.

Тук трябва да се уточни, че съществува и трета активност – тази на съзнателния човек, който постепенно и неотклонно оттегля своето съзнание към астралния или менталния проводник като подготовка за пълното отделяне на етерното тяло, когато настъпи времето за това. Човекът става все по-малко привързан към физическия план и все повече се усамотява в себе си. При напредналия индивид този процес се осъществява съзнателно и човекът съхранява своите жизнени интереси и връзки с останалите, дори ако вече е престанал да се стреми към физическото съществуване. В старческа възраст този разрив се забелязва по-отчетливо, отколкото при смърт поради болест, като често може да се види как душата на живия, активен, вътрешен човек престава да се интересува от физическото, т. е. от илюзорната реалност.

4. ***Отново следва пауза***. Именно през това време физическият елементал може отново да завладее етерното тяло, но само ако това е пожелано от душата, ако смъртта не е част от вътрешния план или ако физическият елементал е толкова силен, че е в състояние да проточи процеса на умиране. Борбата на елементала за живот понякога продължава дни и седмици. Когато обаче смъртта е неизбежна, тази пауза може да бъде изключително кратка, често само няколко секунди. Физическият елементал губи контрол и етерното тяло очаква окончателното „дръпване" от страна на душата, която действа в съгласие със Закона за Притеглянето.

5. ***Етерното тяло постепенно се отделя от физическото*** през избраната точка за изход. Когато оттеглянето му завърши, виталното тяло приема неопределени очертания на формата, която дотогава е оживотворявало; това става под влияние на мисъл-формата, която човекът е формирал приживе за себе си. Подобна мисъл-форма съпътства всяко човешко същество и тя трябва да бъде разрушена още преди да е завършен вторият етап на отделянето. Към това ще се върнем по-късно. Макар и освободено от затвора на физическото, етерното тяло остава частично свързано с него и тази слабееща връзка между двете задържа духовния човек близо до вече опустялото физическо тяло. Ето защо ясновидците често твърдят, че виждат етерното тяло да се рее над смъртното ложе или ковчега. Интегрираните енергии, които ние наричаме астрално тяло и ментален проводник, все още пронизват етерното тяло, в чиито център се откроява сияещата точка на присъстващата душа.

6. ***Етерното тяло постепенно се разсейва*** вследствие реорганизацията и оттеглянето на съставящите го енергии, като накрая остава само праничната субстанция, тъждествена с етерното тяло на самата планета. Отново искам да напомня, че кремацията значително ускорява този процес. В случаите на неразвит човек (при който притеглянето на душата е слабо, а материалният аспект – силен), етерното тяло може дълго да кръжи над разлагащата се външна обвивка. И обратно, ако човекът е напреднал и следователно е ментално независим от физическия план, разтварянето на виталното му тяло може да протече много бързо. Щом това стане, процесът на възвръщане е завършен; човекът се освобождава (поне временно) от всякаква реакция спрямо притегателната сила на физическата материя; той пребивава в своите фини тела, готов за великия акт, наречен „Изкуство на Оттеглянето".

Дадената ви най-обща представа за двата аспекта на физическата смърт води до една мисъл – тази за целостта на вътрешния човек. Недосегаем и неуязвим, ***той остава***. Свободен по отношение на физическия план, сега той откликва само на трите предопределящи фактори, а именно:

– на качеството на астрално-емоционалните си дадености;

– на менталното състояние, в което обикновено се намира;

– и на гласа на душата, често непознат, но някога добре разбиран и обичан.

Индивидуалността не се губи; същият човек продължава да съществува на планетата. Изчезнало е само онова, което е било съставна част от осезаемата планетарна видимост. Обичана или ненавиждана, работеща за благото на човечеството или безполезна частичка от расата, индивидуалността остава и запазва връзката си с качествените и менталните процеси на съществуването; като част от царството на душите, притежаваща специфичен лъчев тип, и като висок посветен, овластен със свое собствено право, тя остава завинаги.

3. ДВА ВАЖНИ ВЪПРОСА

Опитвам се да покажа истинската природа на явлението, наричано ***смърт***, и обичайността на този толкова познат процес. Смъртта е съзнателно или безсъзнателно отделяне на вътрешната жизнена същност от нейната външна черупка, разкъсване на вътрешните витални връзки и накрая – оттегляне на финото тяло (или тела) в съответствие с достигнатата от човека точка на еволюция. Ужасът, който съпътства смъртта в условията на бойни действия или в резултат на нещастен случай, се обяснява с шока, който тя предизвиква в областта на етерното тяло: налага се бързо преразпределяне на съставящите го сили и рязка, неочаквана реинтеграция на съставните му части в отговор на определено действие, което човекът волю-неволю е длъжен да извърши в своето кама-манасно тяло. Това

действие не е насочено към завръщане на вътрешния човек в етерния проводник, а изисква събиране на разпръснатите аспекти на това тяло (съгласно Закона на Притеглянето) с цел окончателното им и пълно разтваряне.

Преди да преминем към нашата тема (Изкуството на Оттеглянето) ми се иска да отговоря на два въпроса, които смятам за важни; те често ми се задават от интелигентни и сериозни изучаващи.

Първият въпрос е свързан с известно разочарование сред читателите по повод на настоящите инструкции. Той може да се формулира така: защо тибетският Учител не вземе конкретни базови заболявания, не покаже техните преки причини и патология и не опише съответното лечение с подробно излагане на оздравителните процедури? Затова, братя мои, защото аз мога да добавя (в технически смисъл) съвсем малко към вече известното на медицинската наука относно симптомите, локализацията и общите условия на болестите. Наблюденията, експериментите, грешките, успехите и неуспехите са дали на съвременните медици широко и достатъчно точно знание за ***външните*** аспекти и последствия от болестите. Вековният опит и дългото квалифицирано наблюдение утвърдиха редица методи за лечение, облекчаване на състоянието или превантивни мерки (ваксини и др.), които отдавна доказаха своята полезност. Изследванията, експериментите и постоянно растящите възможности на науката укрепиха способностите на човека да помага чрез подобряване на състоянието и облекчаване на болките, а понякога и с пълно излекуване. Медицинската наука и хирургичното майсторство прогресират много бързо и натрупаните досега опит и знания са толкова обширни и сложни в своите научни и терапевтични аспекти, че са довели до появата на профилирани специалисти, които са се концентрирали в конкретна област и работят само с определени състояния на влошено здраве и болест, достигайки голямо майсторство, знание и успех при тяхното лечение. Всичко това е положително и добро, каквото и да казват чудаците, привърженици на странни методи за лечение, както и онези, които отричат медицината, заслепени от привързаността си към някакъв култ или към някой от новите подходи към проблема за здравето.

Причината за възникването на различните новаторски подходи е свързана с обстоятелството, че медицината е прогресирала дотолкова, че вече достига пределите на своята чисто физическа област и сфера на действие и продължава придвижването си към царството на неосезаемото, навлизайки по този начин в ***света на причините***. Именно затова не сметнах за необходимо да си губя времето с изброяване на болестните симптоми и конкретното лечение на някои специфични заболявания – всичко това го има в медицинските учебници, а многобройните лечебни техники могат да се наблюдават във всяка съвременна клиника.

Вместо това предпочетох да разгледам ***скритите*** причини за болестите (такива като туберкулоза, сифилис и рак), свойствени както за индивидуалния човек, така и за човечеството и за планетата като цяло. Посочих дълбоката психична причина за основните заболявания и описах практически една нова област, в която болестта – особено в ранните ѝ етапи – може да бъде изучена.

Когато скритата психична причина за болестите бъде осъзната и нейната фактическа природа се признае от ортодоксалните лекари,

хирурзи, психолози и духовници, тогава всички те заедно ще започнат да работят в тази разгръщаща се област на разбиране и това, което днес неопределено се нарича „превантивна медицина", ще добие своя истински облик. Аз предпочитам да дефинирам тази фаза на приложение на медицината като ***организация на методи за избягване на болестите*** и разработване на техники, чрез които (още от ранна възраст) ще се дава правилно психологично обучение. Благодарение на верния акцент върху вътрешния духовен човек ще изчезнат много от широкоразпространените сега условия и навици, които неизбежно водят към лошо здраве, сериозни заболявания и накрая до смърт.

Тук нямам предвид такива категорични и умозрителни науки, като Християнската, нито различните школи на мисълта, които обясняват всички болести със силата на мисълта. Говоря за неотложната нужда от правилно психологично обучение, включващо знания за състава на човека, усвояване науката за седемте лъча (т. е. за силите, които обуславят човека и го правят такъв, какъвто е) и овладяване на езотеричната астрология; аз съм заинтересован знанията (приемани до днес като странни и езотерични), които през последните 25 години бавно навлизаха в човешкото съзнание, да намерят реално приложение. Аз не ратувам за премахване на медицинското лечение, нито пък се ангажирам с подкрепа за най-новите методи на лечение, които са все още в експерименталната си фаза и едва по-късно могат да имат определен принос в медицинската наука като цяло; в резултат от общия принос на тези две тенденции трябва да се появи един по-разностранен и гъвкав медицински подход към пациента.

Очертаната от мен картина за скритите психологични причини за болестите още дълго време ще се дорисува; междувременно работата на медиците ще остава абсолютно необходима. Независимо от многото грешки, неправилни диагнози и неуспехи, човечеството не може да мине без своите лекари, хирурзи и клиники. Нуждата от тях е голяма; тя ще се запази и в бъдеще, но това не е причина за обезкуражаване. Човешкият род не може незабавно да постигне състояние на съвършено физическо здраве, макар че правилното психологично обучение още от ранна възраст ще поправи за няколко десетилетия много от онова, което погрешните условия са създавали от столетия. Съвременната медицина трябва да придобие много по-голяма откритост и готовност да поддържа (след задължителна професионална проверка) всичко онова, което по своята природа е новаторско и необикновено. Бариерите, издигнати от специализираната медицина, трябва да рухнат; необходимо е новите школи да бъдат открити, изследвани и обучени, така че в крайна сметка естествено да се приобщят към ортодоксалните редове. Новите школи от типа на електротерапията, мануалното лечение и диетологията (която твърди, че правилното хранене може да излекува всички болести), доста ексцентричната натуропатия и много други култове и школи не трябва да бъдат толкова сляпо убедени, че притежават върховното знание, че техният подход е уникален и че владеят универсалното и безпогрешно средство срещу всички болести. Такива групи, особено мануално-терапевтичните, много навредиха на своята работа и обезсмислиха усилията си чрез даваните гръмки гаранции за успех (във все още експериментални области) и с непрекъснатите си нападки срещу ортодоксалната медицина. Тя на свой ред се самоограничава, доколкото (предизвикана

от шумните им искания за признание и от липсата на научни методи) тя остава неспособна да признае всичко хубаво и добро, скрито в новите школи. Да, ортодоксалната медицина се стреми да защити обществото и трябва да направи това, за да предотврати множеството нещастия, които фанатиците ще предизвикат с техните непроверени методи, но тя отиде твърде далече в тази посока. Школата на мисълта, която представям в тези инструкции, също дълго ще предизвиква противопоставяне. Въпреки това, менталните и психичните последици от световната война много ще ускорят осъзнаването на скритите психични причини за болестите и другите човешки проблеми; така съвременната медицина ще се изправи пред своята главна възможност.

Обединяването на истинската медицинска наука (създадена от човека през вековете и вдъхновена от неговата божествена природа) с най-новите аспекти на лечение, формулирани от многобройните възникващи мислителни школи, от практиките и експериментите, плюс признаването на енергиите, които определят човека чрез седемте центъра на неговото витално тяло, както и на астрологичните влияния, които в не по-малка степен го обуславят ***чрез вътрешния човек*** – всичко това в крайна сметка ще доведе до появата на нов медицински подход, който ще съдейства за запазване на човешкото здраве, ще неутрализира болестта още в ранните ѝ етапи и ще положи началото на такъв цикъл в човешката съдба, когато болестите и лошото здраве ще бъдат по-скоро изключение и смъртта ще се приема като щастливо и предопределено освобождение, а не като ужасяващ враг, както е сега.

Вторият въпрос засяга по-конкретно процесите на смъртта и може да бъде формулиран така: какво е отношението на Тибетеца към кремацията и как тя трябва да бъде практикувана? Това, че кремацията все повече се превръща в правило, е благоприятен и щастлив факт. Не след дълго погребенията в земята ще станат противозаконни и кремацията ще се превърне в задължителна здравно-санитарна мярка. Гробищата като психични, нездрави места, в крайна сметка ще изчезнат, така както изчезва култовото почитание към предците на Изток и също толкова глупавият култ към наследствените титли на Запад.

Използването на огъня води до ускорено разсейване на всички форми; колкото по-бързо се разрушава човешкият физически проводник, толкова по-скоро изчезва и влиянието му върху отделящата се душа. В популярната теософска литература бяха изказани много безсмислици по повод на времето, необходимо за разрушаване на финитe тела. Твърдя, че кремацията става възможна веднага след като ***истинската*** смърт бъде научно потвърдена от упълномощения за целта ортодоксален лекар, който официално удостоверява, че във физическото тяло не е останала нито една искрица живот. Тази пълна (истинска) смърт е налице, когато нишката на съзнанието и тази на живота окончателно са се отделили от главата и сърцето. Междувременно наоколо трябва да царят почтителност и търпение. На семейството на починалия са необходими няколко часа, за да свикне с мисълта за предстоящото изчезване на външната, привично любима форма. Трябва с необходимото внимание да се отнесем и към формалностите, изисквани от държавата или от общинските власти. Този времеви елемент е важен най-вече за тези, които остават – за живите, не за мъртвите. Твърдението, че етерното тяло не бива веднага да се хвърля в пламъците на кремацията и поверието, че то трябва да бъде оставено да броди наоколо

поне няколко дни, също са лишени от основание. Няма никаква етерна необходимост за отлагане. Когато ***вътрешният човек*** се оттегли от физическия си проводник, едновременно с това той се отделя и от етерното си тяло. Вярно е, че етерното тяло е склонно да се рее по-дълго време в „полето на еманацията" на погребаното физическо тяло и често остава около него до пълното разлагане на плътта. Практикуваното в Египет мумифициране и познатото на Запад балсамиране удължават „живота" на етерното тяло понякога със столетия. Това е особено вредно, когато мумията или балсамираното лице са имали приживе зъл характер; тяхното запазено етерно тяло често е „обсебено" от зла същност или сила. Това е една от причините за инцидентите и нещастията, които често сполетяват онези, които се осмеляват да откриват древни погребения и да излагат техните обитатели – древните мумии, на светлина. Там, където кремацията е правило, се постига не само незабавно разлагане на физическото тяло и неговото възвръщане в източника на субстанцията, но и бързо разтваряне на виталното тяло, чиито сили също се пренасят (от потока на пламъка) към резервоара на жизнените енергии. То винаги е било съставна част от този резервоар – както когато е във форма, така и когато е в безформено състояние. След смъртта и кремацията тези сили продължават да съществуват, но абсорбирани в ***аналогично*** цяло. Помислете над това твърдение, защото то дава ключ за творческа работа на човешкия дух. Ако отсрочката е необходима поради семейните чувства и общинните изисквания, кремацията трябва да се извърши не по-късно от 36 часа след смъртта; ако няма причини за отлагане, тя може да започне 12 часа след кончината. Мъдро е да се изчакат тези 12 часа, за да се удостовери ***истинската*** смърт.

ГЛАВА ШЕСТА

ИЗКУСТВОТО НА ОТТЕГЛЯНЕТО

Връщайки се към нишката на нашето изложение, ще разгледаме активността на вътрешния духовен човек, който е захвърлил своето физическо и етерно тяло и сега се намира в обвивката на финото си тяло, съставено от астрална (чувстваща) и ментална субстанции. Вследствие на силната чувствено-емоционална поляризация, характерна за средния човек, се е утвърдило убеждението, че след истинската смърт човекът се оттегля отначало в астралното тяло, а по-късно – в менталния си проводник. Това не отговаря на истината. Основание за подобни идеи е дал фактът, че финото тяло на средния човек е съставено главно от астрална материя. Все още малко хора са толкова развити, че проводникът, в който остават след смъртта си, да е съставен предимно от ментална субстанция. Само учениците и посветените, които живеят преобладаващо в своите умове, се откриват след смъртта си в менталните сфери. Повечето хора обаче се оказват в астралните нива, облечени с астрална материя и принудени да прекарат там определен период преди да могат да се отделят от илюзорната сфера на астралния план.

Както вече съм посочвал, астралният план няма реално битие; той е само илюзорно творение на човешкото семейство. Днес (в резултат от поражението на силите на злото и унищожителния отпор спрямо черната Ложа) астралният план бавно се превръща в умиращо творение и в последния период от човешката история (при седмата коренна раса) окончателно ще престане да съществува. Сега положението е друго. Чувстващата субстанция, която образува астралния план, все още приема илюзорни форми и издига бариера по пътя на търсещата своето освобождение душа. Тя „задържа в плен" много от отишлите си, ако основните им реакции приживе са били подчинени на желанието, егоистичното мислене и емоционалната чувствителност. Такъв засега е случаят с преобладаващото мнозинство от хората. Астралният план се е сформирал през атлантическия период; тогава на практика ментално състояние на съзнанието не е съществувало, а „синовете на ума" се намирали на онова място, което днес се разглежда като най-високо астрално равнище. Постоянният ментален атом също на практика е бил неподвижен (инертен) във всяка от човешките форми и следователно не е съществувало „привличане" от страна на менталния план, както е днес. Много от хората продължават да бъдат атланти по своето съзнание и когато излязат от физическото състояние на съзнанието и отхвърлят двойствените си физически тела, те се сблъскват само с проблема за отделянето от астралното тяло, без да им се налага да полагат усилия за освобождаване от някакъв ментален затвор на

душата. Това са неразвити и средни хора, които след отделянето на камичното им тяло (или тялото на желанието) няма какво повече да отхвърлят; те не са формирали ментален проводник, който да ги въвлече в ментална интеграция, доколкото нямат ментално фокусирана потенция; душата на висшите ментални равнища все още се намира в „дълбока медитация" и е твърде изолирана от своята сянка в трите свята.

Затова изкуството на оттеглянето има три нива:

1. Практикувано от хора с предимно астрално качество и устройство. Ние ги наричаме „камични" хора.

2. Практикувано от уравновесени, интегрирани личности, които определяме като „кама-манасни" индивиди.

3. Практикувано от напреднали индивидуалности и ученици от всички степени, които в основата си са ментални по своя „жизнен фокус". Те се наричат „манасни" субекти.

Тези три категории преход са подчинени на едни и същи базови правила, но акцентът е различен във всеки конкретен случай. Бих искал да разберете, че там, където отсъства физически мозък и развит ум, вътрешният човек на практика ***се задушава*** в обвивката от астрална материя и за дълъг период от време е потопен в онова, което условно наричаме „астрален план". Кама-манасният човек от своя страна притежава т. нар. „свобода на двойствения живот" и открива себе си като притежател на двойствена форма, която му позволява да контактува по желание с висшите равнища на астралния и с нисшите равнища на менталния план. Искам отново да напомня, че физическият мозък не може да регистрира тези контакти. Знанието за тях зависи от вродената активност на вътрешния човек, от неговата конкретна нагласа за разбиране и одобрение. Манасният човек притежава полупрозрачен ментален проводник, чиято интензивност на светлинно излъчване е право пропорционална на постигнатата свобода от желания и емоции.

Посочените три типа хора използват сходен по природата си процес на оттегляне, но прилагат различна техника в неговите рамки. За по-голяма яснота следва да кажем, че:

1. ***Камичният човек*** отхвърля астралното си тяло чрез изтощаване (изчерпване) и го отделя чрез астралното съответствие на центъра на слънчевия сплит. Това изтощаване става възможно, тъй като всички вродени желания и присъщи емоции са свързани приживе с животинската природа и с физическото тяло, а те и двете вече не съществуват.

2. ***Кама-манасният индивид*** използва две техники. Това е естествено, понеже той отхвърля отначало своето астрално тяло, а после и менталния си проводник:

а) Той отделя своето астрално тяло в резултат на растящата си жажда за ментален живот. Индивидуалността постепенно и неотклонно се оттегля в тялото на ума, а астралното тяло езотерично „отпада" и накрая изчезва. Това обикновено става несъзнателно

и може да отнеме много време. Ако обаче индивидът е бил над средното равнище и се приближава до манасния човек, това изчезване протича рязко и динамично и индивидуалността се оказва свободна в своето ментално тяло. Това става съзнателно и бързо.

б) Вътрешният човек отхвърля (унищожава) менталното си тяло с акт на човешка воля, доколкото душата започва бавно да осъзнава своята сянка. Така той започва (макар и слабо) да се привлича от душата. Този процес протича сравнително динамично и зависи от степента на манасното влияние.

3. *Манасният човек*, който вече е фокусиран в менталното си тяло, трябва да извърши две неща:

а) Да се избави и изчисти от всеки астрален остатък, който може да обезцвети светлината на сияещото му ментално тяло. Така нареченото „астрално тяло" вече не съществува като фактор на изява. Човек постига това чрез ясен призив за все повече светлина от душата. Именно светлината на душата разтваря на този етап астралната субстанция, така както обединената светлина от душите на човечеството (като цяло) в крайна сметка ще разтвори условно наречения „астрален план".

б) Да разруши менталното си тяло чрез определени Думи на Силата. Съобщени на ученика чрез ашрама на неговия Учител, те рязко увеличават силата на душата и предизвикват такова разширяване на съзнанието вътре в менталното тяло, че то се разпада и вече не представлява препятствие за вътрешния човек. Сега той се изправя като свободен син на ума в ашрама на своя Учител и може „повече да не го напусне".

Дейности непосредствено след смъртта

Веднага след смъртта, особено ако е извършено кремиране, човекът в своето кама-манасно тяло се осъзнава и реагира на новото си обкръжение почти както е правел това приживе спрямо физическия план. Тази формулировка допуска различна степен на осъзнаване и наблюдение, също както това важи за различното ниво на „будност" при въплътените индивиди. Хората са пробудени в различна степен и нееднакво ясно осъзнават своето обкръжение и непосредствен опит. Доколкото обаче повечето хора са фокусирани в по-голяма степен в своите астрални проводници и имат предимно емоционално, а не физическо осъзнаване, дотолкова те вече са добре запознати с онези състояния на съзнанието, в които ще се озоват след смъртта. Не забравяйте, че условното понятие „***план***" (равнище, ниво, сфера) е всъщност състояние на съзнанието, ***а не място***, както изглежда смятат толкова много езотеристи. Той бива разпознат от фокусираната реакция на самосъзнателното лице, което (постоянно и отчетливо осъзнавайки себе си) е чувствително към темата за своето обкръжение и насочените си навън желания. Напредналите хора, които функционират върху по-високите равнища на астралния план, са чувствителни към излъчванията на любов и стремежи, но във всички случаи човекът е обременен от това, което приживе е

занимавало неговото внимание и е задвижвало камичния принцип по време на въплътения му опит. Трябва ли отново да напомням, че сега вече не съществува физически мозък, който да откликва на излъчваните от вътрешния човек импулси, както и че ***пол*** (като физическо понятие) не съществува? Би било добре, ако спиритистите помнеха това и осъзнаваха абсурдността и невъзможността на духовните бракове, широко прокламирани и практикувани от някои техни школи. Човекът в своето астрално тяло вече е свободен от чисто животинските си импулси, които са съвсем нормални и правилни във физическия план, но сега нямат никакво значение за пребиваващата в камично тяло индивидуалност.

И така, какви са първите реакции и активности на средния човек след възвръщането на физическото му тяло във всеобщия резервоар на субстанцията? Нека изброим някои от тях:

1. Той се самоосъзнава с яснота на възприятието, непозната за средния човек във физическо въплъщение.

2. Времето (което физическият мозък е регистрирал като последователност от събития) сега не съществува по разбирания от нас, въплътените, начин и когато човекът насочи вниманието си към своето по-релефно емоционално „АЗ", ***неизбежно*** настъпва моментът на прекия контакт с душата. Това става дори в случаите на най-невеж и неразвит човек, защото моментът на пълното възвръщане не минава незабелязан от душата. Той има определено въздействие върху нея и може да се оприличи на внезапно и силно дрънване на врявчицата на камбана, ако позволите едно толкова опростено сравнение. За кратък миг душата се отзовава и природата на този отклик е такава, че човек, намирайки се в астралното си тяло (или по-точно – в своя кама-манасен проводник), вижда опита на миналото си въплъщение разгърнат пред себе си като карта. Той придобива усещането за безвремие.

3. Осмисляйки този опит, човек отделя трите главни фактори, определящи изминалия му живот; живот, криещ ключа към вече очертаното бъдещо въплъщение. Всичко останало се забравя; всички малки опити се изтриват от паметта, като в съзнанието остава само онова, което езотерично се нарича „трите семена, или зародиша, на бъдещето". Тези три семена са специфично свързани с постоянните физически и астрални атоми и така образуват петорна сила, призвана да създаде формите, които ще се появят по-късно. Трябва да кажем, че:

а) ***Първото Семе*** определя природата на бъдещото физическо обкръжение, в което завръщащият се човек ще намери своето място. То е свързано с качеството на това бъдещо обкръжение и определя необходимото поле или област за контакт.

б) ***Второто Семе*** определя качеството на етерния проводник, чрез който лъчевите сили ще могат да контактуват с плътното физическо тяло. То очертава етерната структура, или виталната паяжина, по която ще циркулират прииждащите енергии, и е свързано предимно с този от седемте центъра, който ще бъде най-активен в предстоящото въплъщение.

в) ***Третото Семе*** дава ключа към астралния проводник, в който човекът ще бъде поляризиран в следващото си въплъщение. Не забравяйте, че тук разглеждаме средния човек, а не напредналото човешко същество, ученика или посветения. Именно това семе, благодарение на привлечените от него сили, отново свързва човека с тези, които той по-рано е обичал или с които е имал тесен контакт. Може да се приеме като факт, че груповата идея субективно управлява всички въплъщения и че прероденият човек влиза във въплъщение не само в резултат на собственото си желание за съществуване във физически план, но и под влияние на груповия импулс и в съответствие с груповата карма, наравно със собствената. Това правило трябва особено добре да се подчертае. Щом то бъде истински разбрано и осъзнато, ще изчезне голяма част от страха, пораждан от мисълта за смъртта. Близкият и любимият ще си остане близък и любим, доколкото е съществувала тясна връзка в течение на много въплъщения и както гласи „***Древният коментар***": *„Семената на разпознаването не са уникални за мен или теб, а за групата; в нея те се свързват едно с друго във времето и пространството. Само в нисшите три... свързаните ще намерят истинското си съществуване. Когато душа познае душата на мястото на срещата по зова на Учителя, тези семена ще изчезнат".*

Оттук става очевидно колко е необходимо децата (и хората въобще) да се учат да осъзнават и ползват всеки опит, защото свиквайки да правят това, те ще бъдат много улеснени в тази трета фаза на активност в астралния план след смъртта.

4. Приключвайки с това „осмисляне на опита", човек започва да търси и автоматично намира тези, които влиянието на ***третото семе*** предопределя като имащи постоянно участие в груповия опит, чиито елемент той съзнателно или несъзнателно ще бъде. Щом връзката бъде възстановена (ако търсените хора не са се оттеглили във физически тела), човекът действа както е свикнал на земята в компанията на своите близки, съответно на темперамента и точката си на еволюция. Ако тези, които са му най-познати и които той обича или ненавижда най-силно пребивават във физическо въплъщение, той пак ще ги търси и намери и отново така, както го е правил на земята, ще остане близо до тях и ще осъзнава тяхната дейност, макар че (освен ако не са високоразвити) те няма да осъзнават неговата. Нямам право да съобщавам подробности за взаимовръзките или за начините на контакт. Всеки човек е различен, всеки темперамент е уникален. Тук аз само се опитвам да поясня някои основни насоки в поведението на човека пред акта или актовете на оттегляне.

Тези четири типа активност заемат различни периоди от време от гледна точка на „тези, които живеят долу", макар че за човека в астралния план времето не съществува. Постепенно съблазните и илюзиите (от нисш или висш порядък) изчезват и човек навлиза в етап, когато ***знае*** – доколкото умът му сега е по-проницателен и доминиращ – че е готов за втората смърт, т. е. за пълно отхвърляне на камичното тяло, или на кама-манасния проводник.

Не забравяйте, че щом веднъж е осъществено възвръщането на физическото в неговите два аспекта, вътрешният човек (както казах

и по-рано) става напълно съзнателен. Физическият мозък и водовъртежът от етерни сили, които като цяло са дисхармонични при повечето хора, вече не оказват въздействие. Някои от изучаващите предполагат, че с изключение на най-напредналите хора, учениците и посветените, преживяванията на средния човек във вътрешните планове на трите свята са характеризират с неопределеност, бездействие и полуосъзнатост или че му се показва повторение на отминалия му живот. Това не е така. Човекът във вътрешните планове не само осъзнава себе си като индивид – със свои собствени замисли, живот и дела, както това е било във физическия план – но осъзнава по същия начин и околните състояния на съзнание. Макар че може да бъде заблуден от астралното съществуване или подложен на телепатичното въздействие на различни мислителни токове, излъчвани от менталния план, той продължава да осъзнава себе си и своя ум, като (според степента на развитост на манасния му живот) може да го прави много по-ясно от времето, когато му се е налагало да съчетава ориентацията си на стремящ се с ограниченията на физическия си мозък. Тук неговите впечатления и опит са много по-богати и пълни от когато и да е било по време на въплъщението. Ако размислите над това, ще се убедите, че така и трябва да бъде.

Затова е необходимо да се разбере, че Изкуството на Оттеглянето се осъществява по-конкретно и ефективно в сравнение с възвръщането на физическия проводник. Трябва да се осъзнае и още един пункт. Намирайки се от вътрешната страна, хората ***знаят***, че Законът за Прераждането управлява процеса на жизнения опит във физически план и разбират, че преди отделянето на камичното, кама-манасното и манасното тяло, те преминават през един промеждутък от въплъщения и имат две велики преживявания:

1. Моментът (дълъг или къс в зависимост от достигнатата еволюционна точка), когато се установява контакт с душата или със слънчевия ангел.

2. Появата след този контакт на коренна преориентация на земния живот, водеща към т. нар. „процес на низхождение и призив", когато човекът:

– отново се подготвя за физическо въплъщение;

– издава собствен, истински тон в субстанцията на трите свята;

– ревитализира постоянните атоми, които образуват триъгълника на силата вътре в каузалното му тяло;

– събира необходимата субстанция за формирането на своите бъдещи тела на проявление;

– оцветява ги с качества и характеристики, които вече е достигнал благодарение на предишния си жизнен опит;

– организира субстанцията на виталното си тяло в етерния план, така че седемте центъра да се обособят и да могат да станат приемници на вътрешните сили;

– съзнателно избира тези, които ще му осигурят исканата от него плътна физическа обвивка, след което очаква момента на въплъщение.

За изучаващите езотеризма е добре да помнят, че родителите дариват само плътното физическо тяло. Те не внасят нищо друго, освен тяло с конкретно качество и природа, което ще се превърне в необходимия проводник за контакт с околната среда, желан от въплъщаващата се душа. Те могат също така да предоставят някакви групови отношения, ако опитът на душата е продължителен и се е установило истинско групово отношение.

Развъплътеният човек съзнателно посреща тези два критични момента и знае какво да прави в рамките, определени му от точката на неговата еволюция.

Деваханното преживяване

Дълбокото разбиране за процеса и целите на оттеглянето плюс неговото съзнателно осъществяване формира онова особено състояние на съзнанието, което ортодоксалните теософи наричат ***девахан***. По повод на това преживяване възникнаха големи недоразумения. Според общата идея, след като се избави от астралното и менталното си тела, човек изпада в някакво сънено състояние, в което отново преживява и преглежда отминалите събития, но вече в светлината на бъдещето, и така навлиза в някакъв период на почивка, през който натрупва сили в подготовка за ново раждане. Тази в известна степен погрешна идея е породена от обстоятелството, че концепцията за време все още обуславя повечето от теософските тълкувания на истината. Ако обаче бъде осъзнато, че времето не съществува вън от опита на физическия план, тогава цялата концепция за девахан ще се проясни. Започвайки от скъсването на връзките с плътното и етерното тяло и от началото на процеса на оттегляне, човекът ***осъзнава миналото и настоящето***; когато оттеглянето завърши и настъпи контактът с душата, а манасният проводник навлезе в процес на разрушаване, човек незабавно започва да ***осъзнава бъдещето***, защото предсказанието е прерогатив на душевното съзнание и индивидуалността временно получава тази способност. Тогава миналото, настоящето и бъдещето се виждат като едно; осъзнаването на Великото Сега се развива постепенно от въплъщение към въплъщение в дългия процес на прераждането. Така се формира онова състояние на съзнанието (характерно и нормално за напредналия човек), което наричаме деваханно.

В моите намерения не влиза разглеждане на техниките за оттегляне. Човечеството се намира в толкова различни състояния (междинни на трите изброени), че е невъзможно да бъда точен, конкретен и кратък. Споменатото „изтощаване" е лесно за разбиране; камичното тяло отмира, тъй като при липса на призив от страна на физическата субстанция, която пробужда желанието, този проводник няма с какво да се подхранва. Астралното тяло се появява като резултат от взаимодействието между физическия план и

принципа на желанието; в процеса на прераждане този принцип се използва (на ниво ментален проводник) от динамичното намерение на душата за обръщане посоката на зова, след което материята откликва на призива на въплътяващия се човек. След един дълъг процес на изтощаване камичният човек остава свободен в зародишния ментален проводник; този период на полументален живот е изключително кратък и завършва, когато душата внезапно „отправи своя поглед към очакващия"; благодарение на нейното целенасочено могъщество той мигновено преориентира индивидуалния камичен човек към низходящата пътека на прераждането. Кама-манасният човек осъществява процеса на оттегляне и откликва на „привличането" на бързо развиващото се ментално тяло. Това оттегляне става все по-бързо и динамично докато не достигне състоянието, при което подложеният на изпитание ученик – под влияние на непрекъснато усилващия се контакт с душата – захвърли кама-манасното си тяло ***като единство***, с акт на менталната воля, излъчена от душата. Ще забележите, че „деваханният" опит по необходимост ще бъде по-кратък при повечето хора, в сравнение с този на камичното малцинство, доколкото деваханната техника на обзор и осъзнаване поуките от опита бавно и постепенно ще става контролиращ фактор за човека на физически план, така че той все по-пълно да разбира смисъла и постоянно да се обучава благодарение на опита във въплъщение. Така за вас става ясно, че непрекъснатостта на съзнанието също бавно ще се развива и осъзнаването на вътрешния човек ще започне да се демонстрира във физически план отначало чрез физическия мозък, а по-късно и независимо от тази материална структура. Тук намекнах за нещо, което ще получи голямо внимание през следващите 200 години.

* * * * * * * * * * * * *

В качеството си на интегрирана личност, манасният човек работи по два начина, които по необходимост зависят от достигната степен на интеграция, а именно:

1. Степен на интегрираната личност, която е фокусирана в ума и неотклонно укрепва връзката си с душата.

2. Степен на ученика, чиято личност бързо се интегрира и абсорбира в душата.

При това ниво на умствено развитие и постоянен ментален контрол, когато човешкото съзнание е ясно и устойчиво фокусирано в менталния проводник, предишните процеси на разрушаване на астралното тяло чрез изтощаване и „динамично отрицание" протичат още във физическото въплъщение. Въплътеният човек отказва да се ръководи от желанието; онова, което е останало от илюзорното астрално тяло, вече се управлява от ума и на импулсите за удовлетворяване на желанието се отказва с напълно осъзнато намерение: **а)** или като следствие от егоистичните амбиции и ментални съображения на интегрираната личност; **б)** или под осенящото намерение на

душата, която подчинява ума на своите цели. Достигнал тази точка на еволюция, човек може под въздействие на ***просветлението*** да се освободи и от последните остатъци на желанието. През ранните етапи на чисто манасен (ментален) живот това се достига благодарение на просветлението, получено чрез знанието, и включва главно присъщата светлина на менталната субстанция. По-късно, когато душата и умът установят тясна връзка, светлината на душата ускорява и допълва този процес. Ученикът вече използва по-окултни методи, за които обаче тук аз не мога да говоря. Разрушаването на менталното тяло вече не се извършва от деструктивните сили на самата светлина, а се ускорява чрез определени звуци, излъчвани от плана на духовната воля; ученикът ги разпознава и получава разрешение да ги използва (в истинските им словесни форми) от някой старши посветен в ашрама или от самия Учител при завършване цикъла на въплъщение.

Десети закон на лечителството

Тук бих искал да изложа някои постулати, които ще ни потрябват при изучаването на Третата Част от този трактат, в която детайлно ще разгледаме Фундаменталните Закони на Лечителството. Вече съм ви дал тези Закони и Правила, но сега ми се иска да ги доразвия.

Ние изучихме до известна степен непосредствените процеси, които протичат, когато жизненото начало се оттегля или е оттеглено от тялото. В зависимост от степента на еволюция, тези два процеса се различават. Разгледахме оттеглянето на жизненото начало и на съзнанието от финитe тела в трите свята и достигнахме ниво, при което повече няма да се занимаваме със средния или неразвития човек. Сега ще се заемем със съзнателната активност на душата по отношение на формата.

При неразвития и средния човек душата играе много малка роля в процеса на смъртта, ако не се вземе предвид влиянието на обикновената решимост на душата да завърши цикъла на въплътения живот с оглед на следващото прераждане. „Семената на смъртта" са присъщи за природата на формата и се проявяват като болест или грохналост (използвам тази дума в технически, а не в буквален). Душата преследва интересите си на своя собствен план до момента, когато еволюционният процес привнесе ситуация, при която интеграцията или тясната връзка между душата и формата става толкова реална, че душата дълбоко се отъждествява със своето проявено изражение. Достигайки този етап, душата за първи път се въплътява истински; тя изцяло „се е потопила в проявление" и е въвлякла в него цялата си природа. Това рядко се осъзнава и подчертава.

През ранните си въплътени животи и дори през повечето цикли на жизнен опит душата съвсем слабо се докосва до това, което става. Избавлението на субстанцията, от която са направени всички форми, протича като естествен процес и „кармата на материята" е изначална управляваща сила; след време тя се заменя от кармата, породена от сливането на душата с формата, макар че (през ранните етапи) душата носи много малка отговорност за ставащото. Процесите в троичната душевна обвивка по необходимост са резултат от

тенденциите, свойствени за самата субстанция. С течение на времето обаче и в хода на дългата поредица от въплъщения, въздействието на вътрешното живо качество на душата постепенно пробужда съзнанието; растящото упражняване на различаващия усет и усилващият се умствен контрол неизбежно водят до появата на пробуждащо се и накрая до пробудено съзнание. Отначало то се проявява като чувство за отговорност, което постепенно подпомага нарастващото отъждествяване на душата с нейния проводник – с низшия троичен човек. Впоследствие телата непрекъснато стават все по-фини и по-пречистени; семената на смъртта и болестта губят своята мощ; чувствителността към вътрешната духовна реализация нараства до момента, когато посветеният ученик овладее изкуството да умира ***в резултат на решение, взето от духовната му воля, или в отговор на групова, национална или планетарна карма***.

Болестта и смъртта са състояния, присъщи на самата субстанция; докато човек се отъждествява с формата, той ще бъде подчинен на Закона за Разтварянето. Това е фундаментален, естествен закон, който управлява живота на формите във всички царства на природата. Когато ученикът или посветеният започне да се отъждествява с душата и построи (чрез жизнения принцип) антакарана, той излиза от контрола на този универсален естествен закон и се научава да използва или отхвърля тялото си по желание – за нуждите на духовната воля, за тези на Йерархията или за целите на Шамбала.

Сега се приближаваме към формулирането на нов закон, който временно замества Закона за Смъртта и има отношение само към онези, които са достигнали последните етапи от Пътя на Ученичеството или са поели по Пътя на Посвещенията.

<u>ЗАКОН 10:</u>

Вслушай се, о, Чела, в зова на Сина към Майката и се подчини. Звучи Слово: формата е послужила за своята цел. Тогава принципът на ума [петият принцип – А. А. Б.] ***се организира и повтаря Словото. Очакващата форма откликва и си отива. Душата се освобождава.***

Отзови се, о, ти, който се издигаш, на призива от сферата на задължителното; познай зова, долитащ от Ашрама или от Съвета, където чака самият Господ на Живота. Издава се Звук. Душата и формата трябва заедно да отхвърлят жизненото начало, за да се освободи Монадата. Душата откликва. След това формата разкъсва връзката. Животът вече е освободен, като е придобил съзнателно познание и плодовете на целия опит. Те са дар от обединените душа и форма.

Бих искал да си изясните разликата между болестта и смъртта на средния човек и съответните процеси на съзнателно разтваряне,

практикувани от напредналите ученици и посветени. Тези процеси включват бавно протичаща техника, през ранните етапи на която ученикът все още става жертва на болестотворните тенденции, свойствени за всички форми на природата. Те предизвикват смъртта по два начина: като преминават през етапите на умерена болест с мирна и закономерна кончина; или като създават условия, при които смъртта се осъществява с волеви акт – нейното време и начин се определят от душата и съзнателно се регистрират в мозъка. Болка има и в двата случая, но на Пътя на Посвещението болката като цяло се отхвърля не защото посветеният се старае да избяга от нея, а тъй като изчезва чувствителността на формата към нежеланите контакти, с което изчезва и болката; тя е страж на формата и пазач на субстанцията. Болката предупреждава за опасността, тя свидетелства за определени етапи от еволюционния процес и е свързана с принципа, благодарение на който душата се отъждествява със субстанцията. Когато това отъждествяване се прекрати, болката, болестта, както и смъртта губят своето въздействие върху ученика; душата вече не се подчинява на техните изисквания и човекът се освобождава, защото болестта и смъртта са качества, присъщи на формата, и са изложени на превратностите в живота на формата.

Смъртта е същото за човека, което е освобождаването на атомната енергия за атома. Голямото научно откритие за освобождаването на атомната енергия ни показа как се разцепва атомното ядро (макар този израз да е научно неточен). Това събитие в жизнения опит на атома освобождава колосална мощ и огромно количество светлина; феноменът на смъртта оказва в астралния план почти аналогичен ефект и е сходен по резултати с освобождаването на атомната енергия. Всяка смърт във всяко царство на природата оказва донякъде същия ефект. Тя разтърсва и разрушава веществената форма и така служи на конструктивна цел; този ефект е предимно астрален или психичен и има за резултат разсейването на някои от обгръщащите ни илюзии. Така например, масовото разрушение на форми през последните години на световната война предизвика феноменално изменение в астралния план и изгони оттам огромно количество от съществуващите световни илюзии, а това е много добре. Такива събития разчистват пътя пред притока на новия тип енергия, която облекчава появяването на идеи, въплъщаващи новия тип осъзнаване; появяването на новите концепции предстои и тяхното развитие в сферата на човешкото мислене ще зависи от формулирането на нови „проходи или канали за въздействие", благодарение на които умовете на хората могат да станат възприемчиви към йерархичните планове и целите на Шамбала.

Но всичко това е между другото. Исках просто да насоча вниманието ви към някои от връзките между смъртта и конструктивната дейност и да илюстрирам голямата полза от смъртта като процес на реконструкция. Важно е да разберете, че великият Закон за Смъртта, който управлява субстанцията на трите свята, превръща смъртта на формите в благоприятно и коригиращо събитие. Господствайки в трите свята на човешката еволюция, Законът за Смъртта е отражение на космичната цел, която управлява космичните етерни планове на нашата слънчева система – космичния астрален и космичния ментален план. Смъртоносната енергия всъщност е проява и изражение на жизненото начало на онзи още по-велик ***ЖИВОТ***, който включва в себе си всичките седем планетни системи, изразяващи Живота на нашата система. Време е обаче да прекратим това навлизане в царството на чистата абстракция и да върнем

умовете си към по-практичните аспекти на планетарното съществуване и към законите, които управляват четвъртото царство на природата – човешкото.

След този опит да преминем от общото към частното, което е окултен метод, ние вече сме подготвени да разгледаме (в Третата Част на трактата) последния пункт за ***Основните Изисквания*** и за използването на принципа на смъртта от учениците и посветените. Обърнете внимание на начина, по който формулирам тази мисъл. Тя е изложена по-подробно в подточката, озаглавена „***Процесите на интеграция***".

ГЛАВА СЕДМА

ПРОЦЕСИТЕ НА ИНТЕГРАЦИЯ

Съзнателно функциониращата в трите свята душа разумно използва това събитие, което ние ще обсъдим в два аспекта:

Първо: ще проследим процесите, чрез които цикълът на въплъщение достига своя край, разбиран като пълна интеграция между душата и личността. Ще се спрем по-подробно на:

а) значението на интеграцията;

б) умственото състояние на душата;

в) унищожаването на личностните мисъл-форми.

Второ: ще разгледаме резултатите от това събитие:

а) работата на ученика в ашрама на Учителя;

б) методите, чрез които освободеният ученик може да създаде тяло за контакт с физическия план и за служене в трите свята – вече не по Закона на Необходимостта, а по Закона на Служенето, както го разбират посветените.

Вероятно сте обърнали внимание, че дотук обсъждахме факта на смъртта от гледна точка на начина, по който тя засяга физическото тяло (най-познатото събитие), както и астралната и менталната обвивки – тези съвкупности от обусловени енергии, с които ние обективно не сме толкова добре запознати, но съществуването на които се признава от психологията и които, както ние предполагаме, се разлагат и изчезват след смъртта на физическото тяло. Питам се обаче дали сте си дали сметка, че главният аспект на смъртта, който в крайна сметка засяга човешкото същество, е смъртта на личността? Тук не прибягвам до абстрактните термини, които повечето езотеристи използват в опита си да разяснят процеса на лишаване от качества на личностното „аз". Те говорят за „унищожение" на едно или друго качество, за абсолютно потискане на низшето „аз" и т. н. Аз обаче имам предвид буквалното разрушаване, разтваряне, разсейване и крайно разпадане на това любимо и добре познато ни ***личностно „аз"***.

Запомнете, животът на личността минава през три етапа:

1. Тя бавно и постепенно се формира в течение на дълъг период от време. През много цикли на въплъщение човек все още не е личност. Той просто е член на масата.

2. Съзнателно отъждествяване на душата с личността на този етап практически няма. Скритият в обвивките аспект на душата дълго е доминиран от живота на тези обвивки и проявява своето присъствие само чрез т. нар. „глас на съвестта". С течение на времето обаче активният интелектуален живот на човека постепенно се подкрепя и координира от енергията, излъчвана от познавателните венчелистчета на егоичния лотос, или от интелектуално възприемчивата природа на душата на нейния собствен план. Това в крайна сметка довежда до интеграция на трите нисши обвивки в едно функционално цяло. Тогава човекът става личност.

3. Личностният живот на така координирания индивид се разгръща в продължение на многобройни въплъщения и също се дели на три фази:

а) Фаза на доминантно агресивен личностен живот, принципно обусловен от лъчевия тип на личността, която е егоистична по природа и е много индивидуалистична.

б) Междинна фаза, когато бушува конфликт между душата и личността. Душата започва да търси освобождение от формата и в крайна сметка личността става зависима от жизненото начало, диктувано от душата. Иначе казано, избухва конфликт между лъча на душата и този на личността и се разгаря война между двата фокусирани аспекта на енергията. Този конфликт завършва при третото посвещение.

в) Контрол на душата – това е последната фаза, която води до разрушаване и смърт на личността. Тази смърт започва, когато личността, или „***Стражът на Прага***" се изправи пред Ангела на Присъствието. Тогава светлината на слънчевия Ангел затъмнява светлината на материята.

Фазата на „контрол" е обусловена от пълното отъждествяване на личността с душата; това е процес, противоположен на предишното отъждествяване на душата с личността. Именно това имаме предвид, когато говорим за интеграцията между тях; сега те двете стават едно. Именно тази фаза е имал предвид Св. Павел, когато е говорел в „Посланието към ефесяните" за Христос, който „от две създал в себе самия един нов човек". Тази фаза е характерна за крайните етапи от Пътя на Изпитанията (когато работата започва съзнателно) и завършва на Пътя на Ученичеството; тя отразява дейността на практическия и успешен служител; именно в нея целият фокус и смисъл на живота е посветен на изпълнението на йерархичните намерения. Човекът започва да работи на равнища и от равнища, които не са включени в трите свята на обикновената еволюция, но въпреки това оказват своето въздействие с оглед на

планираните си цели в тези три свята.

Значение на интеграцията

Повечето учители и стремящи се поставят акцента върху интеграцията на личността и нейната правилна ориентация в посока на духовните ценности. През ранните етапи това наистина е правилно. Интеграцията на умствената способност, емоционалната природа и мозъка е главната характеристика на всички напреднали човешки същества – лоши и много лоши, добри и много добри. Това обаче още не е показател за духовен живот, а често за обратното. Един „Хитлер", или едно амбициозно лице с дълбоко егоистичен и ориентиран към жестокост живот е личност, надарена с всички качества на ума, насочен към зли цели; с така устроена емоционална природа, която не препятства осъществяването на тези егоистични намерения; с високоорганизиран и мощен мозък, възприемчив към плановете и методите на тези два проводника, които изпълняват повелите на личността.

Трябва да подчертаем, че повечето хора не са личности, колкото и разпалено да говорят те за своите „личности". Началната цел за повечето кандидати и изучаващи е да интегрират нисшия троичен човек, за да станат функциониращи личности, а по-късно – функциониращи души; целта на усилията им е да постигнат съзнателен личностен фокус, като избягнат при това цикъла на въплъщения, в които личността се ориентира към низки и егоистични цели. По-напредналите изучаващи се насочват към постигане на още по-висока интеграция на душата и личността като стъпало към онази окончателна интеграция, която въплътява най-висшия аспект – този на монадния живот.

В днес в света има много истински интегрирани личности, които (доколкото са постигнали сливане на душата с личността) могат да тръгнат по Пътя на Приетия Ученик. Това е най-обнадеждаващото развитие (само да можехте да разберете неговите последствия и значение) и сега възниква въпросът как онези, които все още се намират в процес на преориентация, могат да развият адекватна интеграция на личността. Те никога няма да постигнат това, ако надценяват или подценяват своите възможности. Мнозина са склонни да смятат себе си за личности по силата на вроденото си своеволие или доколкото изучават окултизма. Те забравят, че окултистът търси скритото, а в техния случай – онази дълбока интегрираща нишка, която позволява да се съединят трите тела и с това истински да се заслужи името „личност". Макар някои от тях да не са в състояние да станат личности през този си живот, те могат да развият ментално разбиране за нейните възможности и природа и да запомнят, че „*както човек мисли в сърцето си, такъв е и той самият*". Това не е загуба на време, а необходим процес, ***през който са минали всички Членове на Йерархията***.

Теоретично изучаване плюс медитация – това се двата фактора, които ще помогнат на всички стремящи се да постигнат необходимата интеграция и съответен живот на служене. Чрез тях кандидатът ще може да провери както своята степен на интеграция,

така и предизвиканото от нея качество на служене. Ако стремящите се внимателно проучеха своя физически живот, те биха открили, че или автоматично следват общоприетите житейски представи за добротворчество и вежливост; или че действат от емоционални подбуди, доколкото обичат да помагат, да бъдат харесвани и да облекчават страданията (поради болка и дискомфорт при вида на нещастието); или пък вярват, че следват стъпките на Христа, който е вървял, правейки добро; или, накрая, че следват естествена, дълбоко притаена жизнена тенденция. Последното е най-обнадеждаващо и кулминационно разкритие.

Когато физическата и емоционалната фази на интеграцията завършат, стремящите се ще открият, че следващият етап е този на съзнателното и разумно служене. Отначало то е мотивирано от състраданието, после от убедеността във важността на тази дейност, след това от конкретната духовна полезност, впоследствие от покорното следване примера на Йерархията и накрая – от активността на качеството Чиста Любов, която се проявява все по-отчетливо в съответствие с растящата интеграция между душата и личността. Всички тези мотивационни степени са правилни когато са навременни и ако служат като фактор на развитието през времето, когато следващата по-висока фаза все още остава неопределена и неясна. Ако преминаваният етап изкуствено се удължава, макар че вече ясно се вижда следващата фаза, неговите импулси стават неправилни. Помислете над това. Ще ви бъде полезно да осъзнаете истинското значение на тези различни фази, чиято последователна смяна е подчинена на еволюционния закон.

Така очертаните стъпки по пътя на интеграцията водят до онзи кулминационен етап, когато личността – обогатена с опит, мощна в израза си, преориентирана и устремена – се превръща в посредник на духовния живот между Йерархията и Човечеството. И отново – помислете над това.

Умственото състояние на душата

Нека се запитаме каква е нагласата на душата в нейната собствена сфера докато всички тези фази, етапи и процеси протичат в живота на личността? Разглеждането на този въпрос предполага преди всичко признаване на трите аспекта на ума, пребиваващи на менталния план:

1. ***Нисшият конкретен ум*** е мисловна нагласа, поддържана от малък аспект на душата, който преди това се е „спуснал" в проявление по време на индивидуализацията. В течение на дългия цикъл от въплъщения той е ставал все по-чувствителен към осенящото „АЗ", което казва на своя въплътен аспект: „Проникнвайки в цялата тази вселена с частица от себе си, аз оставам". Привлечена от това осенящо и „оставящо АЗ", една малка частица се устремява обратно към своя първоизточник.

2. „***Синът на ума***" е душа, продукт на Универсалния Ум, мислещо, възприемащо, различаващо и анализиращо Тъждество, или

духовна Същност. Този аспект на Единния Живот се характеризира с чист ум, чист разсъдък, чиста любов и чиста воля. Това е „Повелителя на Жертвата", Който (благодарение на опита си във въплъщение, интеграцията и изявата) е приел задачата за избавление на материята и въздигане на субстанцията в Небесата! Това са тривиални древни истини, но за вас те си остават само теория. Вие можете да проверите тяхната теоретична природа, като се запитате: какво правя аз като душа (ако въобще функционирам като душа), за да извися моя материален аспект – моите три проводника и субстанцията, от която те са направени – към висшите планове на проявление?

3. ***Висшият абстрактен ум*** е за душата същото, което е нисшият аспект на душата (въплътена във венчелистчетата на знанието) за конкретния ум. Този абстрактен ум от своя страна е нисшият аспект на Духовната Триада.

Щом се осъществи интеграцията между личността и душата, тогава последната – в собственото си тяло и природа и на своя собствен план – може да започне да работи за по-висока интеграция или връзка, която накрая трябва да се установи между нея и Духовната Триада. Постиженията на по-ниско равнище винаги предоставят възможност за постижения от по-висш характер. Не може да има истинско висше постижение докато, крачка по крачка, нисшият отразен аспект не бъде усвоен, използван и приет като инструмент за постигане на още по-голяма активност.

Умствената нагласа на душата по време на процесите на нисша интеграция накратко могат да се обобщят така:

1. Състояние на пълно равнодушие през ранните етапи на цикъла на въплъщение. Нейният т. нар. „внедрен аспект" е изцяло адекватен на бавната, скучна, досадна и отегчителна задача за развитие на телата и техните характеристики, за придобиване на горчив опит в условията на слепота и невежество. Този период е най-дългият и през всичкото това време душата живее със собствените си жизнени интереси на своето равнище на опит, под своя лъч и под влияние на Учителя, който в крайна сметка ще ръководи мисленето (чрез открито възприеманите впечатления) на развиващата се личност. Тази сфера или съвкупност от души е наричана от християните Царство Божие, а от окултистите – духовна Йерархия на нашата планета. Помнете също така, че целта на техния съвкупен живот е да съдействат за осъществяване в съзнанието на духовната поляризация на планетарния ***живот***.

2. Създадените и развити в хода на еволюцията три проводника придобиват високо качество и техните вибрации стават достатъчно мощни, за да привлекат част от вниманието на заетата душа. Първата реакция е ***раздразнението***. Окултното раздразнение не е познатата на хората сърдита раздразнителност, а е отклик спрямо контакта – отклик, който не задоволява. Иначе казано, възниква напрежение. Вие по-добре ще разберете значението на това твърдение, ако научите, че последните окови, които Учителя отхвърля, са тези на раздразнението. Личността вече не привлича вниманието; като следствие напрежението изчезва и не остава нищо, освен чистият канал за протичане на духовната енергия. Раздразнителността, така като вие я разбирате, е налице, когато вашето лично своеволие, представата за себе си, вашите идеи и планове се разрушават от тези на друго лице. Това не е посочената форма на

раздразнение, от която освобождава Учителя.

Втората реакция е свързана с процес на медитация, или с генерирането на мощ, която по-късно ще се използва в трите свята за усилване на душевната енергията във форма и създаване на населено с мисъл-форми поле на знание, в което по-късно личността ще се осмели да навлезе. Затова душата се готви за собствената си преориентация към Живота и своето проявление в трите свята, а не за натрупване на жизнен опит.

3. Когато личността стане доминираща, душата внася нов фактор в живота на своето отражение – въплътената душа. Тя мобилизира и фокусира енергията на душевния лъч и чрез волеви акт я привежда в пряк контакт с лъча на личността. Това оказва рефлексивно въздействие върху лъчите на троичния нисш човек, като ги стимулира и пробужда и определя етерното тяло по такъв начин, че центровете, чрез който прониква лъчът на личността, и теменният център, който откликва на лъча на душата, да станат по-активни. Центърът аджна, чрез който работи личността, също повишава своята активност, от което следват две събития:

а) Животът на личността става все по-могъщ и човекът се развива като ярко изразен и активен индивид.

б) Теменният център започва да въздейства както върху центъра аджна, така (бавно и постепенно) и върху центъра в основата на гръбнака. Свободната воля расте успоредно с всички останали качества.

4. Душата сега се намира във фаза, която езотерично се нарича „процес на поврат". Неговите отражения в трите свята предизвикват голям интерес; случват се три неща:

а) нисшият конкретен ум се открива за просветляващото въздействие на душата;

б) енергията на лъча на душата все по-мощно нахлува в личността, като усилва нейния конфликт;

в) движението на човека по зодиака от Овен през Риби към Телец обръща посоката си и той започва да се движи обратно на часовниковата стрелка.

Всички тези фактори предизвикват остър конфликт по Пътя на Изпитанията, който се усилва, когато човек встъпи по Пътя на Ученичеството. Силата на някога доминиращата, а сега доминирана личност е такава, че поражда интензивна кармична дейност. Събитията и обстоятелствата бързо и безжалостно се натрупват в жизнения опит на ученика. Неговото обкръжение в трите свята става от най-високо качество; преживяванията му се колебаят между крайностите; той много бързо изплаща кармичните си задължения и изтърпява наказанията за миналите си грешки.

А междувременно едно въплъщение се сменя от друго и познатият процес на смъртта продължава да служи за разделителна линия

между поредните цикли на жизнен опит. Всичките три смърти обаче – физическата, астралната и менталната – протичат при постоянно пробуждащо се осъзнаване, дължащо се на развитието на нисшия ум; човекът вече не се носи (спящ и незнаещ) по течението, изолиран от своите етерни, астрални и ментални проводници, а всяко разделяне с тях вече се превръща в събитие, аналогично на физическата смърт.

Накрая идва времето, когато ученикът започва с вещина и умение да се оттегля от различните си проводници – той умира по свое решение и в пълно съзнание. Душата му твърдо поема контрола, след което ученикът навлиза в смъртта чрез акт на душевна воля, отлично знаейки какво прави.

Унищожаване на личностните мисъл-форми

При обсъждането на тази тема, която ще изложим съвсем накратко, трябва да бъдат разбрани два момента:

1. Че разглеждаме единствено идеята, намираща се в ума на душата, и имаме работа с базов факт на илюзиите, които са контролирали целия цикъл на въплъщението и така са държали душата в затвора на формата. Личността предоставя на душата две неща:

а) Възможност за отъждествяване на душата с формата; това се осъзнава преди всичко от душата, когато личността започне да реагира спрямо зачатъците на реалната интеграция.

б) Възможност за посвещение.

2. Че отстраняването на мисъл-формите на личността, което се достига при третото посвещение, е велико посвещение на душата в нейния собствен план. Именно затова третото посвещение се приема за първо главно посвещение, доколкото двете предишни оказват много слабо въздействие върху душата и засягат само въплътената душа, която е „фрагмент" от цялата.

Тези факти са недостатъчно осъзнати и на тях рядко се акцентира в публикуваната досега литература; в нея ударението се поставя върху посвещенията, които въздействат на ученика в трите свята. Аз обаче разглеждам посвещенията конкретно, отчитайки дали те въздействат (или не) на душата, която осеня своето отражение – личността в трите свята. Затова горепосочените детайли имат малко значение за средния читател.

От гледна точка на личностното „аз", което разглежда себе си като „Страж на Прага", нагласата на ума е неадекватно описана като състояние на пълно изчезване в светлината на душата; трансмутираната от Ангела слава на Присъствието е толкова сияйна, че

личността с нейните претенции и копнежи напълно изчезва. Не остава нищо, освен черупката, опаковката и инструмента, чрез който слънчевата светлина може да прониква в помощ на човечеството. Това е частично вярно, но в крайна сметка е само опит на човека да изрази с думи трансмутиращият и преобразяващ ефект на третото посвещение, който не може да бъде описан.

Много по-труден е моят сегашен опит да обрисувам нагласата и реакциите на душата – на единното „АЗ", на Учителя в сърцето – когато тя осъзнае изумителния факт на своето същностно освобождение и веднъж завинаги разбере, че повече не е в състояние да откликва на нисшите вибрации на трите свята, предавани ѝ от нейния инструмент за контакт, от личностната форма, която също става неспособна за такова предаване.

Осъзнала и приела това, душата скоро разбира, че така достигнатата свобода носи свои специфични изисквания:

1. За служене в трите свята, толкова познати и вече окончателно надминати.

2. За осенящо чувство на любов, отправяно към всички, които все още търсят освобождението.

3. За признаване на същностния триъгълник, който сега става център за умозрителния живот на душата.

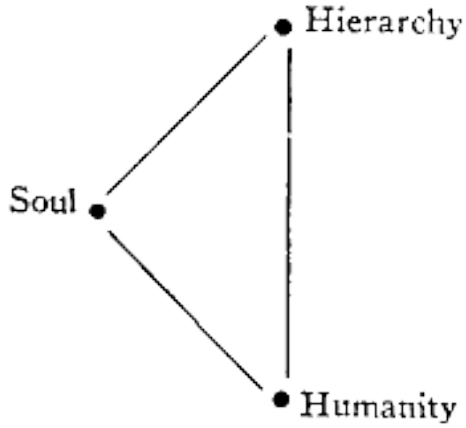

Така душата започва да вибрира между двете точки или двойки противоположности и да действа като център за призив и пробуждащо напомняне.

Нито едно от изброените осъзнавания не може да бъде регистрирано в мозъка (в ума) на просветлената личност. Теоретично е възможно тя смътно да чувства потенциални възможности, но съзнанието ѝ вече не е това на ученик, който служи в трите свята и използва ума, емоционалното и физическото си тяло, за да изпълни възможно най-добре указанията и повелите на Йерархията. То е изчезнало заедно със смъртта на личностното съзнание. Сега последното се е превърнало в съзнание на самата душа, позната неразделността, инстинктивно активна, духовно обсебена от плановете на Царството Божие и напълно освободена както от съблазни, така и от най-незначителния контрол на материята-форма; душата обаче все още откликва на енергията на субстанцията и е потопена в нея, а висшето ѝ съответствие продължава да функционира на различните нива (будхично, атмично, монадно и логоично) на космичния физически план.

Какво трябва да се случи, за да стане животът на душата пълен, съвършен и толкова всеобхватен, че трите свята да бъдат част от сферата му на осведоменост и от полето му на служене? Единственият начин, по който мога да ви обясня какво душата трябва да прави след третото посвещение, е да обединя всичко в два пункта:

Първо: душата става съзнателен творец, доколкото третият ѝ аспект (развит и усвоен чрез опита на дългия цикъл от въплъщения в трите свята) е достигнал точката на съвършена активност. Енергията на венчелистчетата на знанието и енергията на венчелистчетата на любовта вече са толкова активно обединени, че две от вътрешните венчелистчета, които досега са обвивали скъпоценността в лотоса, вече не представляват було за нея. Говоря, разбира се, символично. Благодарение на това събитие, смъртта (отстраняването) на личността е първата активност в драмата на съзнателното творение, като личността се заменя от първата форма, създадена от душата. Така се създава инструмент за служене в трите свята, който обаче все още е лишен от живот, желания, амбиции и от собствена сила на мисълта. Той е само обвивка на субстанцията (оживотворявана от енергията на душата), която е ***приспособена*** към епохата, расата и околните условия, в които съзидаващата душа решава да работи. Обмислете това положение, като обърнете внимание на думата „приспособена".

Второ: душата се подготвя за предстоящото четвърто посвещение. Това като цяло е монаден опит, завършващ с разрушаване на душевния проводник, или каузалното тяло; така (чрез антакарана) се установява пряка връзка между монадата на нейния собствен план и новосъздадената личност.

Тези два пункта се излагат за първи път в логичната им взаимовръзка; различните намеци обаче вече бяха подготвили почвата за възприемането им като окултни факти. Също така беше дадена информация за майявирупа, чрез която Учителя работи и контактува с трите свята и която Той целенасочено създава за Своите задачи и планове. Тази конкретна замяна на личността може да бъде извършена само когато старата личност (организирана и развита през многото цикли на прераждания) бъде оттеглена. Предпочитам

определението „оттеглена" пред понятието „разрушена". ***Структурата*** по време на оттеглянето остава, но нейният обособен живот си е заминал.

Ако размислите над това, ще видите, че сега се открива възможност за най-пълна интеграция. Личностният живот е абсорбиран; личностната форма все още остава, но вече не притежава реален собствен живот. Това означава, че тя вече може да стане приемник на енергиите и силите, прилагани от посветения или Учителя за изпълнение на работата по спасяване на човечеството. На изучаващия ще му бъде от полза да прегледа трите „явления на Христа", споменати в Евангелието:

1. Неговото преобразено явление става на Планината на Преображението. В този епизод символично се описва сияещата душа, както и трите опустели тела на личността и се намеква за бъдещото построяване на проводника за проявление. Св. Петър казва: „Господи! Позволи ни да направим тук три колиби..." или шатри.

2. Неговото явление пред съда на Пилат, символизиращо самата истина (безмълвна, но присъстваща); то е отхвърлено от света на хората, но бива признато от Йерархията.

3. Неговото лъчезарно явление след посвещението на възкръсването. Той се появява:

а) на жената при гроба, с което символизира Своя контакт с Човечеството;

б) на двамата ученика на пътя за Емаус, с което символизира Своя контакт с Йерархията;

в) на дванадесетте ученика в горната стая, с което символизира Своя контакт със Съвета на Повелителя на света в Шамбала.

Това илюстрира за вас фактическата природа на резултатите, които споменах по-рано в моите инструкции. Ученикът, който е преодолял (в техническо и мистично отношение) властта на личността, вече е придобил т. нар. „свобода на Ашрама"; той може да се движи по желание сред своите събратя – ученици и посветени. В неговия вибрационен живот или качество няма да е останало нищо, което да нарушава живота в Ашрама; няма да има нищо, което да изисква „успокояващата намеса на учителя", както това става през ранните етапи на ученичеството; нищо повече не може да попречи на тези висши контакти и сфери на влияние, които до този момент са били недостъпни за ученика поради натрапчивата намеса на неговата собствена личност.

ТРЕТА ЧАСТ

ОСНОВНИ ЗАКОНИ НА ЛЕЧИТЕЛСТВОТО

Завършихме два раздела от изкуството на лечителството, в които обобщено разгледахме причините за болестите, като отбелязахме, че те произхождат като цяло от три главни източника: от психичното състояние на пациента, от неговите кармични дългове и от условията, наложени му чрез груповите отношения – битови, национални и планетарни. След това се спряхме на някои основни изисквания за отношенията и подходите, които трябва да се установят между лечителя и пациента, и накрая разгледахме темата за смъртта от гледна точка на влиянието, което тя оказва върху трите преходни проводника, като подчертахме нейната божествена природа и конструктивната ѝ цел. Сега достигаме до раздела, в който накратко ни предстои да разгледаме ***Законите*** на лечителството и ***Правилата***, които трябва да обуславят лечебния процес.

Открихме, че съществуват десет закона и шест правила. Десетият закон ще бъде твърде труден за разбиране; той разглежда едно жизнено начало, което засега не познаваме, и очертава монадната цел. Всяко окултно учение, което произлиза пряко от Йерархията, носи в себе си живото семе на бъдещото развитие. Така например в „***Тайната Доктрина***" Елена Блаватска направи (под мое ръководство) попътни, лаконични и доста неопределени намеци за антакарана; така тя хвърли семето, което след като покълне, ще очертае изискванията към онези, които – достигайки висшите посвещения – се готвят да поемат по Пътя на Висшата Еволюция. По същия начин в десетия закон аз заложих семето за един все още далечно предстоящ подход към проблемите на Живота и Смъртта.

Тук ми се иска да напомня, че законът в действителност е следствие (ефект) от живота на една по-голяма същност, която подчинява и включва по-малките същности в жизнените си процеси. Той въплъщава формулираната цел и организираната воля на обгръщащия живот, в сравнение с които изразената цел и насочената воля на това, което е обхванато (обгърнато), са съвършено безпомощни. Ти можеш да възразиш, братко мой, че това твърдение отрича свободната воля на индивидуалната единица, която се оказва обхваната или включена в по-голямото. Разбира се, това определено е насочено срещу аспекта на проявление във форма, който се осъзнава с предимство от човешкото същество. Затова даденото отношение на висшето или голямото, към нисшото или малкото в еднаква степен и без всякакво съмнение ще доминира и в крайна сметка ще обезсили малките закони от природата на формата, които сега хората

наричат „природни закони".

Душата, вътре във всички форми, се намира в състояние на война с тези форми; в нейния собствен цялостен живот тя е обусловена от висшите закони, които са закони на нейното специфично битие; душата им се подчинява и ги следва с готовност, без да проявява и най-малкото желание да постъпи иначе. Затова няма същностно нарушение на свободната воля на субекта; съпротива оказва само онова, което ние наричаме „***не-аз***", т. е. веществения аспект. Именно тук трябва да се търси основната причина за всяка болест.

Това, което хората наричат „природни закони", отразява висшата фаза на божествения живот, възможна в първата слънчева система. Става дума предимно за закони, присъщи на жизнения аспект на формата и поради това носещи в себе си семената на смъртта. Законите на Душата, които подчиняват и обезсилват природните закони, са по-висши закони, на които човечеството (което сега е висше царство на природата) може да откликне; когато бъдат изпълнени, те ще увенчаят целта на втората слънчева система. Законите на самия ***Живот*** в крайна сметка ще изместят Законите на Душата и напълно ще обезсилят Законите на Природата; тези закони ще характеризират третата слънчева система, т. е. последното личностно проявление на слънчевия Логос, осъществено чрез седемте планетарни Логоса с техните различни форми и душевни проявления.

Три групи закони

Така получаваме три групи закони, които управляват проявлението на жизнената цел в нашата втора слънчева система – едната група е развита, втората се развива, а третата е латентна и сравнително неподвижна:

1. Закони на Природата – разделящи закони, които обуславят обособената природа на формите.

2. Закони на Душата – обединяващи закони на груповата цялостност.

3. Закони на Живота – динамични закони на самото Битие.

Сега ще разгледаме някои аспекти от Законите на Душата, доколкото те засягат целостта и дейността на душата във форма. Това трябва внимателно да се усвои. Болестта е нещо, което заплашва целостта или хармонията на формата, която вътрешният духовен човек е принуден да използва, за да установи контакт с трите свята, които образуват неговото обкръжение в съответното въплъщение. Десетте закона, които ще разгледаме, трябва да се приемат като десет спомагателни закона на фундаменталния ***Закон за Същностната Цялостност***. Иначе казано, те представляват девет версии (или аспекта) на този единен закон и това трябва много внимателно да се обмисли. Истинският лечител трябва стриктно да съблюдава тези закони.

Шестте правила формулират приложението на тази достигната цялостност в условията и ситуациите, с които се сблъсква лечителят. Целостността означава фокус, напрежение и проявление (едновременно осъзнати, съзнателно избрани и динамично приложени).

Изисквания към лечителя

В изложените от мен закони и правила са споменати някои от необходимите характеристики и изисквания към лечителя. Това са не само качества и нагласи, съществени за успешното прилагане на лечителското изкуство, но и показват защо досега на практика няма успешно или закономерно изцеляване на пациент в нито една от днешните лечителни школи. Ставали са изцеления, които аз бих нарекъл „случайни", тъй като пациентът във всички случаи би оздравял, доколкото часът на неговото оттегляне не е настъпил. Целенасоченото и съзнателно лечителство, с пълно разбиране на извършваното, е ставало възможно само в случаите, когато лечителят е бил посветен от висока степен, следващ примера на Христа.

Нека сега да разгледаме необходимите качества и нагласи, които накратко ще изброя и коментирам:

1. *Способност да контактува и работи като душа*. „***Изкуството на лечителя се състои в способността му да освободи душата***". Помислете какво означава тази способност. Намирайки се в непосредствен и съзнателен контакт със своята душа, лечителят може лесно да контактува и с душата на пациента.

2. *Способност да управлява духовната воля*. Специфичният закон, който е включен в лечителния акт, „***трябва да се приведе в действие чрез духовната воля***". Това изисква способност за контакт с Духовната Триада. За целта процесът на изграждане на антакарана трябва да е започнал.

3. *Способност да установява телепатична връзка*. Лечителят трябва да „***разбира дълбоките емоционални и мисловни импулси***" на своя пациент.

4. *Способност да придобива точно знание*. Изисква се той „***да разбере как точно може да се постигне облекчение***". Това е най-важният пункт, който напълно се пренебрегва от т. нар. лечители, споделящи идеите на движения като Християнската наука и др. Изцелението не идва в резултат на шумни призиви към божественото, нито от простото излъчване на любов или от практикуването на неопределен мистицизъм. То е резултат от овладяването на точно знание за контакта, въздействието и призива, плюс разбиране за финия апарат на етерния проводник.

5. *Способност да променя, преориентира и „възвисява" съзнанието на пациента*. Лечителят трябва да „***издигне вниманието*** (погледа на пациента) ***и да го насочи към душата***". Това изискване поставя ограничения, тъй като в случай че пациентът не е

достигнал еволюционния етап, от който да е в състояние да контактува със собствената си душа, работата на лечителя става безполезна. Затова сферата на действие на духовния лечител е строго ограничена в кръга на притежаващите вяра. Тя е „свидетелство за незримите неща", което е недостъпно за преобладаващото мнозинство. Вярата не е пожелателно мислене или лелеяна надежда, а свидетелство за дълбока убеденост.

6. *Способност да насочва душевната енергия в необходимите области*. „***Тогава духовното (третото) око фокусира лечителната сила***". Това предполага научна техника от страна на лечителя и правилно функциониране на механизма (в главата) за приемане и насочване на силата.

7. *Способност да притежава магнетична чистота и необходимото излъчване*. „***Лечителят трябва да постигне магнетична чистота... и да придобие лъчисто сияние***". Това включва голяма лична дисциплина във всекидневния живот и ***навик*** за чисто съществуване. Чистотата неизбежно и автоматично преминава в сияние.

8. *Способност да контролира активността на механизма в главата*. Истинският лечител трябва „***да обедини центровете в главата***", т. е. да установи магнетична област вътре в нея, която се проявява или изразява чрез конкретно и ясно излъчване.

9. *Способност да владее собствените си центрове*. Лечителят трябва „***да концентрира необходимата енергия в подходящия център***". Центърът на пациента, разположен най-близо до мястото на физическото неразположение, трябва да стане възприемчив спрямо енергиите, изпращани към него от съответния му център в тялото на лечителя. Оттук става ясно колко много знания и контрол върху енергиите трябва да притежава истинският лечител.

10. *Способност да прилага както екзотерични, така и езотерични методи на лечение*. Лекуващият трябва да използва „***методите на окултно лечение, без да пренебрегва и обикновената медицинска или хирургична помощ***". Аз често подчертавам богодадената природа на експерименталната медицина – това важи както за съвременната медицина, така и за метафизичното лечение. Няма никаква необходимост да се вика духовен лечител в случай на счупени кости или при неразположения, които вече успешно се лекуват от ортодоксалната медицина. Общото морално и физическо състояние на пациента може ефективно да се подобри чрез методите на разумната хирургия и оздравителното медицинско обслужване. Така наречения *метафизичен целител* често е склонен да игнорира това. Лечителите в крайна сметка ще се делят на две групи:

а) на специално обучени духовни целители;

б) на лечители с по-неразвита сила, но с достатъчно излъчване и магнетизъм, за да помагат в обикновения терапевтичен процес. Добре е, ако те работят под ръководството на духовен лечител.

11. *Способност да работи магнетично*."***Така той ще може да влее жизнената си целебна сила в пациента***". Лечителят постига това като научно координира своите възможности и ресурси, използвайки ръцете си за насочващи посредници. Така на пациента може да се помогне или като се облекчи болестта, или като тя бъде изострена дотолкова, че да предизвика смъртта му. Поради това отговорността на лечителя е голяма.

12. *Способност да работи с излъчване*. „***Така неговото присъствие може да подхрани живота в душата на пациента***". Това също се осигурява чрез систематизирана координация, но излъчващият посредник вече е аурата, а не ръцете.

13. *Способност винаги да прилага принципа на пълното непричиняване на вреда*. „***Методът, използван от Съвършения... е непричиняването на вреда***". Това означава позитивна уравновесеност, всеобхватна гледна точка и божествено разбиране. А колко лечители притежават тези три качества, като същевременно работят с любов?

14. *Способност да контролира волята си и да въздейства чрез любов*. „***Лекуващият... трябва да държи волята си в юзда***". Това е едно от най-трудните за придобиване качества, защото волята на лечителя често е толкова твърдо насочена към изцеление, че усилията ѝ правят лечебния процес съвсем безполезен. От друга страна, сантименталното и мистично желание на лечителя да обича пациента често обезсмисля всичките му усилия да държи волята си в юзда. Помни, братко мой, че духовната воля трябва да наподобява спокойно и дълбоко езеро на сила, необезпокоявано от проявите на енергията на любовта.

15. *Способност да овладява Закона на Живота*. Тук може да се добави твърде малко, защото той може да се овладее само от онези, които са развили (или бързо развиват) съзнание за Духовната Триада – едно все още рядко срещано явление.

Сложността на тези изисквания не бива да ви обезсърчава. Тяхното изучаване ще набележи необходимите ориентири и цели за всички лечители в Новата Епоха. То също така ще обясни защо различните лечителски системи, практикувани сега по света (и особено в англо-американските страни), продължават да търпят видими неуспехи, независимо от шумните си претенции. Нито една от тях – ако се пазят точните и научно издържани отчети, каквито на практика не се правят – не е регистрирала нещо повече от най-незначителен процент „изцеления", основани на чисто духовно лечителство (по-малко от едно на милион). Тези пациенти биха оздравели във всички случаи в съответния срок, дори и ако бяха предоставени на природата или на обикновената медицинска и хирургична наука.

Днес обаче духовната стимулация в света е толкова голяма и броят на тези, в които тя намира отклик, толкова бързо расте, че придвижването на голяма група хора от редовете на средното човечество напред по Пътя на Ученичеството е неизбежно. Това ще доведе през следващите 500 години до появата на много лечители, които до известна степен ще отговарят на изложените по-горе изисквания.

Философските системи, следвани от някои мислителни школи (Християнска наука и др.), като цяло са правилни и прокламират

същите фундаментални истини, които лежат в основата на всичко, което изложих дотук. Болестта обаче не може да бъде победена чрез проповядване на баналности, с призиви към божественото или с издигане на абстрактни теории. Хората ще бъдат лекувани благодарение на способността на лечителя от Новата Епоха да проявява във всекидневието си ***качеството божественост***, да пробужда душата в своя пациент, да бъде магнетично чист и чрез особения тип излъчвана енергия да стимулира пациента към самоизцеление (с помощта на вътрешните защитни механизми). Лечителят от Новата Епоха ще може лесно и грамотно да осъществява контакт:

1. Със собствената си душа.

2. С душата на пациента.

3. С особения тип енергия, която трябва да бъде открита в душевния или в личностния лъч на пациента.

4. С всеки свой център, използван като посредник за предаване на енергия към областта, която се управлява от аналогичен център в тялото на пациента.

5. С центъра в етерното тяло на пациента, който контролира областта, където е локализирана болестта.

Както виждате, това изисква големи технически познания. В допълнение лечителят трябва да притежава такова духовно възприятие, което да му позволява интуитивно да долавя „кармата на момента" (езотерично казано) и да узнава дали изцелението е разрешено и осъществимо, или не. Подобно знание в момента не притежава нито един лечител в света, каквито и да са неговите претенции. И нека отново подчертая – това не е повод за обезсърчаване.

Това, което е истински необходимо и ще се осъществи в близките десетилетия, е че учениците (и много от хората с духовна ориентация) ще влязат в медицината и ще усвоят техниките на официалната медицинска наука, екзотеричното знание за физическата анатомия и патологичните симптоми, както и ортодоксалните лекарствени средства и способи за лечение. Към това техническо знание и разбиране те постепенно ще прибавят известно езотерично обучение, след което (в своята професионална практика) те ще започнат да съчетават придобитата езотерична и екзотерична мъдрост. Отначало това ще бъде чисто експериментална работа, но след натрупването на достатъчен приложен опит в тези две области от знанието, ще се появи новата медицинска наука, основана на два първостепенни фактора:

1. На натрупаното количество знание и информация за плътния физически проводник; плод на вековните усилия на учените, това знание в основата си е правилно и доказано.

2. На неотклонно растящото разбиране както за природата на етерното тяло и на центровете, така и за предаването и циркулацията

на определени контролирани енергии.

Съчетаването на тези два аспекта на истината много ще се облекчи от повишаващата се чувствителност и почти ясновиждащото възприятие на развиващото се човечество. Една от най-значимите последици от последната световна война е очертаващият се колосален ръст на човешката способност за нервна реакция. Подобна нервна възприемчивост днес е неестествена и последиците от нея са печални, тъй като нервният апарат на средния човек (т. е. нервната му система и лежащите в основата ѝ надиси) все още е неадекватен за предявяваните към него изисквания. Но времето ще изглади тези проблеми.

Както ортодоксалните медици, така и метафизичните лечители са склонни горещо да се отричат едни други, но като цяло първите са по-обективни и открити за сътрудничество, отколкото вторите. Професионалният лекар добре познава ограничеността на съвременните медицински постижения; за разлика от него т. нар. духовен целител днес не признава никакви граници и в това несъмнено е неговата слабост. Двете групи постепенно трябва да започнат да си сътрудничат, а не да си опонират. Те и двете има на какво да се научат една от друга; и двете трябва да признаят, че обхванатите от тях конкретни области на знанието са еднакво божествени като израз и равностойно доказват способността на човешкия ум да изследва, да регистрира, да открива и да формулира истината така, че и други да могат да се ползват от нея.

Трябва да е ясно, че и на двете групи им предстои да изминат дълъг път – едната проникващи в сферата на финото и неосезаемото (това се прави бързо), а другата – отказвайки се от неясните си абстракции и непрактични обобщения, за да се научи да разпознава ***фактите*** за обективното и осезаемото. Това засега не се прави и т. нар. метафизично лечителство продължава да се губи в словесна мъгла и облаци от високопарни твърдения.

Искреността на повечето от последователите на тези школи на мисълта не буди съмнение: техните мотиви по принцип са искрени и добри. Срещат се и комерсиално ориентирани лекари и метафизици, но те са малцинство. И в двете групи има шарлатани, както и себични, безскрупулни експлоататори на човека, но те са много рядко явление. Искрените и алтруистични изследователи от двете групи са бъдещата надежда на медицинската наука, призвана да посрещне нуждите на човечеството, което става все по-сетивно и субективно ориентирано.

ГЛАВА ОСМА

ЗАКОНИТЕ И ПРАВИЛАТА, НОМЕРИРАНИ И ОБЯСНЕНИ

Внимание: някои от Правилата са свързани с конкретни Закони и сега ще бъдат разгледани в правилните им взаимовръзки. Помолих Алис А. Бейли да направи списък на десетте закона и ако правилото е свързано с определен закон, то трябва да се изложи заедно с него. Това наложи правилата да получат ново подреждане, различно от досегашната им последователност [в скоби напомняме предишния им номер – бел. ред.].

***<u>ЗАКОН N 1</u>*:**

Всяка болест е резултат от потискане живота на душата и това е валидно за всички форми и царства. Изкуството на лечителя се състои в способността му да освободи душата, така че нейният живот лесно да протича през цялата съвкупност от органи, които образуват всяка отделна форма.

<u>ЗАКОН N 2</u>:

Болестта е обусловена от три влияния. Първо, от миналото на човека; в този случай индивидът се разплаща за своите предишни грешки. Второ, от наследствеността, приета заедно с целия човешки род, която е пропита от заразени енергийни потоци с групов произход. Трето, заедно с всички природни форми той изпитва върху себе си това, което Повелителят на Живота проявява чрез Своето тяло. Тези три влияния носят наименованието „древен закон за връзката със злото". След време той ще отстъпи място на „новия закон за изначално преобладаващото добро", който лежи в основата на всичко сътворено от Бога. Този закон трябва да се приведе в действие чрез духовната воля на човека.

ПЪРВО (трето) **ПРАВИЛО:**

Нека лекуващият се учи да разбира дълбоките емоционални и мисловни импулси (мотиви) на пациента. Това ще му помогне да открие източника на болестта. Нека лечителят съпостави причината и следствието и да разбере как точно може да се постигне облекчение.

ЗАКОН N 3:

Болестите са обусловени от това къде е центрирана жизнената енергия на човека. Състоянието на сферата, в която е фокусирана тази енергия, предопределя онези вторични условия, които пораждат лошото здраве и се проявяват като болести или като избавление от тях.

ЗАКОН N 4:

Като изкривено отражение на божествените възможности, болестта (физическа или психична) се корени в доброто, красотата и истината. Търсейки по-пълна проява чрез определено божествено качество или вътрешна духовна реалност, игнорираната душа причинява в субстанцията на своите обвивки точки на триене (напрежение). Вниманието (очите) на личността се насочва натам и това води до заболяване.

Изкуството на лечителя се състои в умението да издигне вниманието и да го насочи към душата, към истинския Лечител вътре във формата. Тогава духовното (третото) око фокусира лечителната сила и всичко се оправя.

ВТОРО ПРАВИЛО:

Лечителят трябва да постигне магнетична чистота чрез чист живот. Той трябва да достигне онова лъчисто сияние, което се проявява във всеки човек при съединяване на центровете в главата. След установяването на това магнетично поле, излъчването също се усилва.

ЗАКОН N 5:

В света няма друго, освен енергия, защото Бог е живот. Две енергии се съединяват в човека, а други пет присъстват. Всяка има своя централна точка на контакт. Конфликтите между енергиите и силите, както и между самите сили, пораждат недъзите в човешкото тяло. Конфликтът между първите и вторите продължава от хилядолетия, докато не бъде достигнат върхът на планината – първият велик връх. Борбата между силите предизвиква всички болести, нещастия и телесни болки, които търсят изход в смъртта. Двете съединени и петте присъстващи енергии (т. е. седемте заедно), плюс техните производни, владеят тайната.

<u>ТРЕТО</u> (пето) **<u>ПРАВИЛО</u>:**

Нека лечителят концентрира необходимата енергия в подходящия център. Нека това бъде центърът, който изпитва нужда. Нека те двата се синхронизират и заедно да увеличат силата. Така очакващата форма ще бъде уравновесена в своето функциониране. Така, при правилно ръководство, трите заедно ще лекуват.

<u>ЗАКОН N 6</u>:

Когато строителните енергии на душата развият своята активност в тялото, резултатът ще бъде здраве, точно взаимодействие и правилна дейност. Ако строители са Лунните Повелители и тези, които работят под контрола на Луната и в услуга на низшето „аз", резултатът ще бъде лошо здраве, болест и смърт.

<u>ЗАКОН N 7</u>:

Ако животът (или енергията) протича безпрепятствено и в правилната посока на своето предназначение (към съответната жлеза), телесната форма откликва и болестта изчезва.

<u>ЧЕТВЪРТО</u> (шесто) **<u>ПРАВИЛО</u>:**

Внимателната диагноза на болестта, основана върху сигурни външни симптоми, ще се опрости до такава степен, че след определянето на поразения орган, върху най-близкия до него център в етерното тяло ще бъде въздействано с методите на окултното лечение, без да се пренебрегва и обикновената медицинска или хирургична помощ.

ЗАКОН N 8:

Болестта и смъртта са резултат на две активни сили. Едната е волята на душата, която заявява на своя инструмент: аз вземам Същността назад. Втората е магнетичната сила на планетния Живот, която съобщава на живота в атомичната структура: „Часът на обратното поглъщане дойде. Връщай се при мен". Така, съобразно цикличния закон, съществуват всички форми.

ПЕТО (първо) **ПРАВИЛО:**

Лечителят трябва да се стреми вътрешно да обедини своята душа, сърце, мозък и ръце. Така той ще може да влее жизнената си целебна сила в пациента. Това е магнетична работа. Тя лекува болестта или напротив – задълбочава т. нар. „лошо състояние" в зависимост от знанията на лечителя.

Лечителят трябва да обедини своята душа, мозък, сърце и аурично излъчване. Така неговото излъчване може да подхрани живота в душата на пациента. Това е работа по излъчването. Силата не е в ръцете – душата е тази, която проявява своята мощ. Душата на пациента откликва (чрез аурата му) на излъчването от аурата на лечителя, която е наситена с енергията на неговата душа.

ЗАКОН N 9:

Съвършенството извиква несъвършенството на повърхността. Доброто винаги изпъжда злото от човешката форма във времето и пространството. Методът, използван от Съвършения и от Благия, е непричиняването на вреда. Това не е негативност, а съвършено равновесие, абсолютна гледна точка и божествено разбиране.

ШЕСТО (четвърто) **ПРАВИЛО:**

Лекуващият и групата лечители трябва да държат волята си под контрол. Лекува се не с воля, а с любов.

***<u>ЗАКОН N 10</u>*:**

Вслушай се, о, Ученико, в зова на Сина към Майката и се подчини. Звучи Слово: формата е послужила за своята цел. Тогава принципът на ума [петият принцип – А. А. Б.] ***се организира и повтаря Словото. Очакващата форма откликва и си отива. Душата се освобождава.***

Отзови се, о, ти, който се издигаш, на призива от сферата на задължителното; познай зова, долитащ от Ашрама или от Съвета, където чака самият Господ на Живота. Издава се Звук. Душата и формата трябва заедно да отхвърлят жизненото начало, за да се освободи Монадата. Душата откликва. След това формата разкъсва връзката. Животът вече е освободен, като е придобил съзнателно познание и плодовете на целия опит. Те са дар от обединените душа и форма.

Внимание: последният закон е нов и идва да смени Закона на Смъртта; той има отношение само към изкачилите се до последните етапи от Пътя на Ученичеството и към поелите по Пътя на Посвещенията.

Прилагане на Законите и Правилата

С риск да ви обезсърча, подробно изложих основните изисквания към лечителя в Новата Епоха и посочих контактите, които той ще трябва лесно и бързо да установява в лечебната си практика. Освен това, до известна степен дефинирах природата на Закона. Всичко това беше подготовка за подробното разглеждане на Законите, на които трябва да се подчинява лечителят, както и на Правилата, които той автоматично и интуитивно трябва да следва. Анализът на тези Закони и Правила трябва да осветли тяхната връзка с лечителя, както и вътрешните им взаимозависимости, доколкото някои от Правилата са тясно свързани с конкретни Закони на лечебната дейност.

От даденото по-рано определение на понятието „***закон***" става ясно, че в крайна сметка болестта, смъртта, лъжата, фалшът и отчаянието са присъщи на самата планета, доколкото нашият планетарен Логос (както съобщих това по-рано на Елена Блаватска, когато ѝ помагах да напише „***Тайната Доктрина***"), е „несъвършен Бог". След сегашната велика световна криза, предизвикана от факта, че нашият планетарен Логос се придвижи напред по космичния Път и получи космично посвещение, Неговото несъвършенство значително намалява; щом необходимото равновесие на планетата стане факт, на Земята ще има по-малко страдания и болести. Вие самите няма да дочакате това, защото регулиране от такъв мащаб обхваща столетия. Ето защо онова, което казвам за бъдещото лекуване на болестите, още дълго няма да има практическа ценност, но независимо от всичко тази теория и посочените възможности

трябва да бъдат разгледани и обсъдени. Освен това, още дълго медицинската практика и хирургичното знание ще играят своята полезна роля в превантивната медицина и при облекчаващите и терапевтичните процеси. Те постепенно ще бъдат допълвани от различни психологични методи на лечение, които ще вървят ръка за ръка с първите две; и накрая, към всичко това трябва да прибавим и услугите на духовните лечители. Това растящо взаимодействие неотклонно ще води към създаването на всеобхватен подход спрямо цялостния човек; необходимостта от това днес се признава от всички прогресивно мислещи лекари. По този начин, както и по метода на пробите и грешките, ще бъдат открити и усвоени много знания.

Лечебните процеси, които описвам и подчертавам с тези Закони и Правила, като цяло са нови. За разлика от практиката на Християнската наука и на останалите култове на менталното лечителство, те не са основани на голословни твърдения, хипотетични причини и декларативни следствия, които ще станат възможни едва когато расата достигне много по-високо ниво на съвършенство, отколкото днес можем да наблюдаваме или незабавно да развием. Както неведнъж съм посочвал, в твърденията на тези групи и организации няма нищо, което да е фундаментално невярно по повод на човека, постигнал високо душевно проявление и реализация на Христово съзнание. Невярното в техните концепции е само това, че средният човек (който очевидно е далеч под въпросното еволюционно ниво) е в състояние да прави тези целебни чудеса по отношение на себе си или спрямо ближните. Хората, които са толкова напред по пътя на съвършенството, са все още твърде малко, а целителят от посочените култове и организации, способен да извърши това, е истинска рядкост. Лечителят от Новата Епоха ще признава ограниченията и определящите обстоятелства, както и ролята на съдбата. Това предполага развиването в него на сили, които ще му позволят да придобива необходимото му знание. Освен това, той духовно ще осъзнава, че изцелението на физическото тяло невинаги е висше духовно благо; надценяването и прекалено сериозната, тревожна грижа за живота на формата (за съдбата на физическия проводник), ***нямат*** голямо значение.

Лечителят от Новата Епоха не работи и няма да работи пряко върху физическото тяло, защото (като окултист) той не приема тялото за начало. Така той на практика изцяло ще се ангажира с етерното тяло и жизнените енергии, като им позволява да въздействат върху автомата на физическото тяло в съответствие с прякото му намерение; те ще предизвикат специфичен резултат в зависимост от отклика на това тяло, обусловен от много и разнородни фактори. Тези енергии, вливани през етерното тяло на пациента или излъчвани от него, могат да предизвикат изцеление, ***ако*** това е позволено от съдбата на човека; или обратното – те могат така да стимулират засегнатата област, че болестта да ескалира до криза и пациентът да умре. Това се случва често при работата на култовите лечители, които не познават законите на лечителството и градят своята дейност върху реализацията на настоящото (макар и най-често непроявено) божество.

Изисква се неимоверно по-висока степен на духовно възприятие и ментално разбиране, преди предложената от мен система да стане ефективна. Всичко, което давам в моите книги, има предимно пионерска природа и това не трябва да се забравя.

Сега ще изучим Закон N 1; с него не е свързано конкретно Правило, доколкото това е базов постулат на основополагащата теория, по която лечителят ще трябва да работи.

***<u>ЗАКОН N 1</u>*:**

Всяка болест е резултат от потискане живота на душата и това е валидно за всички форми и царства. Изкуството на лечителя се състои в способността му да освободи душата, така че нейният живот лесно да протича през цялата съвкупност от органи, които образуват всяка отделна форма.

Този закон показва, че доколкото троичният нисш човек не се намира под контрола на своята душа, дотолкова болестта може да го разруши. Тя успява да се загнезди във физическото тяло, тъй като свободното течение на идващата от душата енергия се преграждa и ограничава. Поначало физическият организъм е снабден в достатъчна степен с творческата възпроизвеждаща енергия на истинския човек – душата върху нейния собствен план. При наличие на пълно и безпрепятствено протичане на енергия от душата към седемте оживотворяващи центъра ще се наблюдава и съвършеното здраве, характерно за посветените от четвърта степен (освен ако не отработват някаква дисциплинарна, експериментална или посвещаваща карма). Общото правило обаче – като се изключат посочените условия и някои планетарни императиви – е, че посветеният от висока степен не се нуждае от лечител; нищо в него не изисква лекуване.

Какво прави лечителят, когато при вида на пациента си той констатира блокажи, за които свидетелства и самата болест? Работи ли той, съгласно закона, с душата на пациента? Старае ли се да даде необходимото на тази душа (на нейния собствен план), за да може тя да въздейства целенасочено върху човека, като му осигури предаването на енергия от душата към ума, от ума към астралното тяло и оттам към етерния проводник? Не, по никой начин. В случаите на реална и сериозна болест състоянието на пациента обикновено е такова, че на него му е невъзможно да прояви необходимия съзнателен или несъзнателен отклик спрямо действията на лечителя. Всяко ментално усилие е над неговата власт и той не може да съдейства на своята душа в опитите ѝ да предава енергията; активността на астралното му тяло обикновено се концентрира върху огромното желание за живот и избавление от болестта, ***освен*** ако тя не е толкова остра, че да е довела пациента до състояние, при което вече нищо не го интересува и волята за живот бързо го напуска. Към тези трудности се добавя и фактът, че много малко хора са толкова завършено интегрирани, че да могат да функционират като цялостни личности в отговор на стимулирането от страна на душата. Повечето пациенти са поляризирани в едно или друго от своите три тела, което отново издига сериозни препятствия пред лечителя. Много често болният е толкова обладан от преживяването на дискомфорта и болката в плътното физическо тяло, че висшите впечатления, които трябва да постъпят от тялото на ума или от това на душата, не

успяват да достигнат до личността. Какво трябва да направи в такъв случай опитният и добре обучен лечител?

Преди всичко, той трябва да осъзнае, че етерното тяло е най-значимият фактор и е основният проводник, с който ще му се наложи да работи. Затова той трябва да се концентрира върху въпросното енергийно тяло, като изясни някои факти и направи няколко от точките за контакт ефективно полезни.

Първото нещо, което трябва да се установи, е с каква сила душата е овладяла и все още владее своята личност. Лечителят е наясно, че доколкото пациентът е още жив, душата определено съществува благодарение на теменния и сърдечния център на етерното тяло, чрез които удържа двата основни принципа – на съзнанието и на живота. Ако пациентът е в безсъзнание, трудностите за лечителя се увеличават в едни от случаите и се облекчават в други. Когато принципът на съзнанието се е оттеглил от теменния център на виталното тяло, лечителят знае, че смъртта може да предяви своите права и неговата задача става по-ясна, особено ако в сърцето още блещука светлината на живота. Ако съзнанието на болния е будно и активно, той разбира, че още има възможност за изцеление и с по-голяма надежда може да продължи своята работа. Това важи за средния човек. В случаите на посветени пациенти нещата стоят по-различно, защото те често остават напълно съзнателни по време на процеса на смъртта.

Затова вие разбирате, че основната необходимост за лечителя от Новата Епоха е да бъде ясновиждащ или още по-добре – да обладава истинско, непогрешимо духовно възприятие. Неговата първа задача е да обследва (“окултно да види”) етерното тяло на пациента и да получи знание:

1. За силата, с която душата въздейства върху своето етерно тяло; за нея се съди по светлинната точка на теменния център и областта, която тя озарява.

2. За състоянието на етерния център, контролиращ или управляващ областта, в която е локализирано физическото неразположение.

3. За връзката между центровете над диафрагмата с тези под нея, доколкото това му дава обща представа за точката на еволюция, достигната от пациента.

След като постигне максимална яснота по тези въпроси, лечителят трябва да приложи закона при „потиснат живот на душата” и да се опита със силата на своята душа (която работи във висшите равнища на менталния план и чрез неговия теменен център) да стимулира жизнената точка на душата в етерното тяло на пациента. Той прави това с цел да привлече максималния възможен приток на енергия от душата на лекувания към теменния му център, за да може нишката на живота да доставя по-голям приток от жизненост към сърцето. Така желаното изцеление се постига чрез активизиране на собствената „жизненост” на пациента; той ще бъде излекуван

от самата природа, по естествения и нормален път на адекватната жизнеспособност.

Затова, когато лечителят признава и работи с този закон, той фактически въздейства:

1. Върху точката за контакт, с която душата на пациента разполага в етерното му тяло.

2. Върху душата на лечителя, която стимулира тази точка на душевен контакт с помощта на следния енергиен триъгълник:

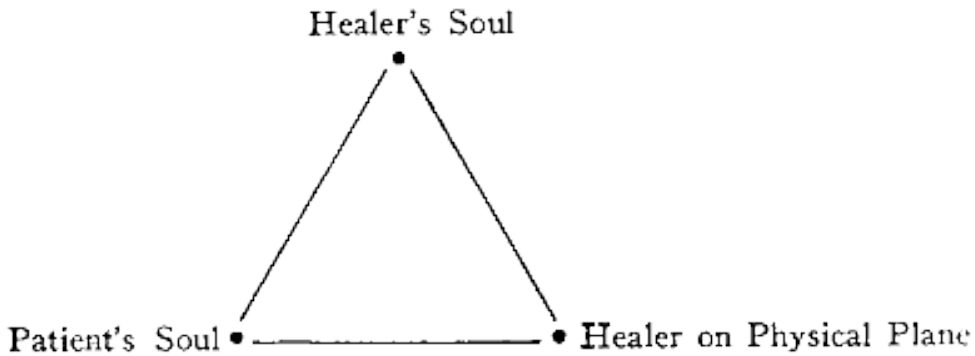

Той съединява виталното тяло на лечителя с това на пациента чрез теменните центрове на двамата и чрез сърцето на лекувания, доколкото именно в него е фиксиран жизненият принцип и то е дълбоко въвлечено и заинтересовано от случващото се.

3. При гладко функциониране на този енергиен триъгълник и при адекватна реакция от теменния център на пациента (която активизира контакта с душата и така предизвиква приток на душевна енергия в теменния център и от него към сърдечния), лечителят може с волеви акт и чрез призивна мантра да пренесе този увеличен приток на жизненост през сърцето към поразената област, като използва съответния център, който я контролира във физическото тяло. Това трябва да се прави с максимално внимание, така че притокът да не бъде прекалено внезапен и, следователно, разрушителен по своето действие. Особено внимание трябва да се проявява и при сърдечно-съдовите заболявания; емболията, например, която е фатална, често е резултат на неистово проявена от страна на пациента воля за живот, водеща до прекомерно активизиране на жизнения принцип. Тази енергия прекалено рязко въздейства на сърцето, като предизвиква такова внезапно раздвижване на кръвта, че води до емболия, а следователно и до смърт. Аз обяснявам това изцяло с нетехнически термини, като ставам уязвим за научната критика, но правя това, за да може непрофесионалният читател да

получи макар и най-общо понятие за съществуващия риск и за да подтикна ентусиастите към по-голямо внимание.

Този закон формулира ясни фундаментални предпоставки и аз нямам какво да добавя относно неговото приложение. Много ще бъде разбрано в резултат от приемането на предпоставките и работата по тяхното прилагане. Това, което съобщих, е много по-малко от онова, което бих могъл да изложа, обаче тук аз имам за цел да дам на изучаващия просто и работно разбиране за някои от съществените и базови концепции. Сега ще преминем към разглеждането на Закон N 2 и Първо Правило:

ЗАКОН N 2:

Болестта е обусловена от три влияния. Първо, от миналото на човека; в този случай индивидът се разплаща за своите предишни грешки. Второ, от наследствеността, приета заедно с целия човешки род, която е пропита от заразени енергийни потоци с групов произход. Трето, заедно с всички природни форми той изпитва върху себе си това, което Повелителят на Живота проявява чрез Своето тяло. Тези три влияния носят наименованието „древен закон за връзката със злото". След време той ще отстъпи място на „новия закон за изначално преобладаващото добро", който лежи в основата на всичко сътворено от Бога. Този закон трябва да се приведе в действие чрез духовната воля на човека.

Даденият Закон е сравнително разбираем като формулировка, но на практика е сбор от два закона, единият от които осъществява контрол днес, а другият – в бъдеще. Нека за повече яснота (и предвид на лошия навик да се чете повърхностно) да разчленим закона на основните му постулати и така да получим по-вярна представа за неговото съдържание:

1. Болестта е обусловена от три влияния:

а) от миналото на човека... който се разплаща за своите предишни грешки;

б) от наследствеността, приета заедно с целия човешки род, която е пропита от заразени енергийни потоци с групов произход;

в) заедно с всички природни форми той изпитва върху себе си това, което Повелителят на Живота проявява чрез Своето тяло.

2. Тези три типа енергии носят наименованието „*древен закон за връзката (съпричастността) със злото*".

3. „*Законът за изначално преобладаващото добро*" лежи в основата на всичко, сътворено от Бога.

4. Този закон в бъдеще ще измести „древния закон за връзката със злото".

5. Той ще бъде приведен в действие чрез духовната воля на човека.

Този текст препраща човешкото мислене назад към основния закон за кармата, който (както ви е известно) не може да бъде заобиколен, макар това да не достига до съзнанието на привържениците на сегашните лечителски култове и организации. Доколкото вече сме обсъждали посочените влияния и предразполагащи причини, тук няма детайлно да се спираме на тях, освен за да отбележим, че едно от най-полезните неща, което трябва да се помни както от пациента, така и от лечителя, е че корените на болестта са в миналото (групово или индивидуално) и болестта в крайна сметка може да бъде благоприятен път за изплащане на стари дългове. Това разбиране ще породи у пациента конструктивна нагласа за примирение – не водеща до бездействие покорност, а онова спокойствие, което предизвиква чувство на отговорност за правилното действие. Тъй нареченото „правилно действие" ще доведе или до понасяне на наказанието в пълна степен чрез добре познатия ни процес на смъртта, или до успех на оздравителните мерки. От гледна точка на лечителя то ще доведе до признаване на могъщите сили, които работят във и чрез пациента, както и до приемане на съдбовно предначертаното; и в двата случая толкова често срещаното трескаво безпокойство няма да се вклинява между намеренията на лечителя и нагласата на пациента, което силно затруднява правилните процеси.

Второто важно нещо, което пациентът трябва да запомни (ако състоянието му позволява това) е, че той не е сам в страданията си и онова, което той сега изпитва, е съдба и участ на много други хора. Правилното отношение към лошото здраве е главният фактор, който спомага за изкореняване на чувството за обособеност, самота и изолация; така влошеното здраве, при правилна нагласа и действия, ще доведе до подобряване на характера и до разширяване кръга на симпатиите и разбирателството. Съпричастността и чувството за общо участие и отговорност обикновено са неща, които се научават по трудния път – такъв е законът.

В този закон се крие и ключът към това, което в крайна сметка ще заличи болестта от лицето на земята. Нека го изложа пределно просто. Когато преобладаващото мнозинство от обитателите на планетата се насочат към доброто и правото (както казва Библията), и когато основната маса от човешките същества се обърне към добрата воля (второто главно проявление на контакта и влиянието на душата върху живота на индивида и на човечеството, като първото е чувството за отговорност), тогава лошото здраве постепенно и неотклонно ще започне да отмира и накрая окончателно ще изчезне. Бавно, много бавно това вече започва да се осъществява – все още не като изчезване на болестите, а като утвърждаване на по-правилна ориентация. Това на практика означава, че каналът за контакт между индивида и неговата душа с тази на човечеството става все по-пряк и свободен. Започва процес на изравняване. Оттук става ясно защо акцентът в живота на лечителя трябва да бъде поставен върху контакта и изравняването и защо това се е удало на толкова малко хора. Контактът е много слаб, ако въобще съществува сред днешните лечители; те слабо осъзнават тази пряка необходимост и нямат реално разбиране за техниките, които трябва да усвоят и прилагат.

Необходимо е дълбоко осмисляне на този важен пункт, защото той прогонва разочарованието. Болестта няма да изчезне от света изведнъж или по някакво чудо в най-близкия период, който възвестява Новата Епоха. Ако изчезнеше, това би означавало, че Законът на Кармата е изгубил контрол и е престанал да действа, а това не може да се случи.

Последното изречение от този втори закон дава принципни указания за времевия период: Законът за Преобладаващото Добро ще бъде въведен в действие от духовната воля на човека. Какво означава това? Когато преобладаващото мнозинство от хората започнат да живеят според повелите на Духовната Триада и построят антакарана, те ще могат да използват мощта на духовната воля; тогава болестта ще бъде победена и само доброто ще осъществява контрол. Това, разбира се, ще бъде постепенен процес, почти незабележим през ранните етапи. И отново – защо това е така? Защото злото, престъплението и болестта са резултат от великата ерес на обособеността и защото господства омразата, а не любовта. Нали е казано, че който не обича своя брат-убиец, той е символ на ненавистта. Чувството за универсалност и тъждественост с ближните все още не се среща, освен при напредналите ученици и посветените; масовото съзнание и стадният инстинкт не трябва да се грешат с чувството за Единност, характерно за правилно ориентирания човек. В Новата Епоха ще се подчертава учението за антакарана и за устройството на човека от гледна точка на „трите периодични тела", а не толкова през призмата на нисшия троичен човек; това ще бъде практика и във висшите учебни заведения, полагаща здрава основа за езотеричните школи, които бавно ще започнат да се появяват. Човечеството ще достигне нови хоризонти. Природата на духовната воля ще бъде преподавана и изтъквана, за разлика от тази на егоистичната личностна воля; в резултат на това във всекидневието безопасно ще се проявят колосални нови възможности.

Дори и учениците все още имат слаба представа за огромната мощ на триадната воля. Лечителите с триадно съзнание, които могат да проявят мощта на монадния живот и воля чрез Духовната Триада, винаги ще постигат добри резултати; те няма да правят грешки, защото ще притежават точно духовно видение и знание за лечебните възможности. Умело използвайки силата на волята, те ще могат да работят безопасно и ефективно с теменния център на пациента. Те по необходимост ще предават от лечебните си сили и опит на онези, чието съзнание е фокусирано в главата. Стимулирайки закрепената там душа към ефективна дейност, те ще подпомагат истинското самоизцеление.

От казаното дотук ще забележите, че при внимателен анализ тези Закони се оказват сравнително прости и са много красиво свързани един с друг. Разбирането и овладяването на един от тях облекчава възприемането на следващия.

Като не забравяте, че волята работи чрез теменния център, съотнесете дадената ви по-рано информация за първия закон с тази, която получихте сега. Ако тези закони бъдат добре осмислени от желаещия да усвои изкуството на духовното изцеление, ако лечителят полага усилия да съобрази живота си с дадените правилата, тогава определен лечителски модел и свързаната с него техника ще се

открият пред неговия ум и многократно ще повишат ефективността на служенето му. Вероятно вече сте забелязали, че не давам правила и закони, които се отнасят до конкретни заболявания. Опасявам се, че това силно ще огорчи много сериозни работници, които биха искали да покажа какво трябва да се направи, например, при лекуването на чернодробен рак, пневмония, язва на стомаха или при някои форми на сърдечни заболявания. Аз обаче нямам намерение да правя това. Моята задача е значително по-фундаментална. Интересуват ме болестотворните причини и преди всичко – етерното тяло, като разпределител на енергии или като резервоар на превърналите се в сила енергии; работя за развиване съзнанието на лечителя, разяснявайки основните теории, които той трябва да усвои; имам отношение към неговото разбиране за връзката на душата с проводниците ѝ на проявление (в случаите на лечение – с виталното тяло) и посочвам контролиращата роля на центровете, разположени в различните области на тялото, които или свободно разпределят енергиите и поддържат тялото здраво, или поради неразвитост и потисната активност създават условия, при които болестта става възможна и вероятна.

Така виждаме колко много се опростява лечебният процес, когато осъзнаваме причините и тяхната отговорност за функционирането на тялото във външния план. Лечителят винаги трябва да помни следната последователност на фактите:

1) факта на **душата**, която работи чрез

2) ума и **астралното тяло**, чиито енергии обуславят

3) етерния проводник, който наподобява водовъртеж от енергии, фокусирани в многобройни, големи и малки центрове.

4) Седемте главни центъра, които контролират конкретните области на тялото чрез: **а)** надисите; **б)** нервите; **в)** ендокринните жлези; **г)** кръвообращението.

Тези четири групи обусловени механизми на човека имат отношение към живота и съзнанието, или към двата главни аспекта на душата, намираща се в проявление във физическия план.

Ортодоксалната медицина и до днес по необходимост се ограничава с обективните симптоми и тяхната непосредствена и очевидна причина и поради това работи със следствията, а не с дълбоките реални първопричини. Аз обаче се занимавам с лечителство, целящо да оптимизира и активизира етерното тяло; искам да проникна зад външните и формални признаци за лошото състояние на този енергиен проводник, който (при правилно функциониране и изравняване) може да предпази от болести и да съхрани физическото тяло в отлично здраве. Затова изискваните от лечителя на Новата Епоха знания са по-базови и по-малко детайлизирани. Той разглежда области на тялото, а не органи; интересуват го енергийните потоци и точките им за разпределение, а не детайлите на физическото тяло, устройството на органите и тяхното неправилно функциониране. Той ще работи със седемте етерни центъра, както и с надисите,

чрез които те въздействат върху нервната система; грижливо ще наблюдава нервната система и кръвообращението, върху които центровете въздействат чрез излъчването си и чрез жлезите с вътрешна секреция. Основният момент в работата му обаче ще бъде целенасоченото разпределение на енергиите, като в центъра на вниманието остават каналите на това разпределение, т. е. цялата система от етерни центрове.

Надявам се внимателно да размислите върху тази информация. Ключът към доброто здраве, езотерично казано, е в ***споделянето*** или ***разпределението***, също както това е ключов момент и за общото благосъстояние на човечеството. Икономическите болести на човешкия род са в близко съответствие с болестите на отделния човек. Липсва свободно проникване на необходимите жизнени блага в пунктовете за разпределение, поради което те бездействат; посоката на разпределение е погрешна и само чрез здраво и глобално усвояване на принципа за споделянето, свойствен за Новата Епоха, ще бъдат излекувани човешките беди; ***само чрез правилното разпределение на енергиите ще бъдат излекувани и физическите неразположения на индивидуалния човек***. Това е основата, фундаменталният принцип на всяко духовно лечителство. В последна сметка това предполага научно признаване на планетарното, а следователно и на човешкото етерно тяло.

Така стигаме до разглеждането на първото Правило.

<u>ПЪРВО ПРАВИЛО</u>:

Нека лекуващият се учи да разбира дълбоките емоционални и мисловни импулси (мотиви) на пациента. Това ще му помогне да открие източника на болестта. Нека лечителят съпостави причината и следствието и да разбере как точно може да се постигне облекчение.

Ясно е, че първото правило, което лечителят по необходимост трябва да овладее, е от изключителна важност. То е базово и съществено в своите приложения, ако лечителят е решен да постигне изцеление без да губи време в преследване на невъзможното. Това правило съдържа четири предписания:

1. Лекуващият трябва да се научи да разбира дали пациентът е ментално или астрално (емоционално) фокусиран.

2. Така той може и трябва да изясни психологичната основа на появилото се неразположение.

3. Тогава ще бъде в състояние да локализира следствието (т. е. болестта) чрез разбиране за скритите причини.

4. Това ще му позволи да установи:

а) поразената област;

б) центърът в етерното тяло, който контролира тази област.

Сега, надявам се, разбирате защо започнах анализа на болестите и лечителството от психологичните причини. Първото правило е свързано с целия този раздел от учението и (както можете да забележите) е съвсем практично.

Когато поляризацията на личността е изяснена, възникват два главни факта: въздействието ще се осъществи или чрез теменния, или чрез сърдечния център, ***ако*** пациентът е високоразвит, което лечителят ще разбере от неговия характер и от ефективността на живота му. Лечебното влияние може да премине и през гърления център или този на слънчевия сплит, ***ако*** пациентът е обикновен, средноразвит човек. В случаите на подчертано нееволюирал индивид, входна врата за терапията ще бъде центърът на слънчевия сплит или сакралният център. Интересно е да се отбележи, че когато човек е на толкова ниско еволюционно стъпало, етерното му тяло трябва да бъде достигнато чрез сакралния център; по принцип той много по-лесно се лекува и по-бързо откликва на т. нар. „етерна манипулация", отколкото другите типове хора. Една от причините за това е, че неговият ум и емоции не представляват реално препятствие и всички необходими енергии могат безпрепятствено да се насочат към поразената област.

Ако лечителят е ясновиждащ, той лесно може да разпознае най-подходящата входна точка за лечебните сили, защото там „вливащата се светлина" ще бъде най-ярка, а и светлината на самия център ще даде необходимата информация. Един много напреднал лечител не се нуждае от психично възприятие, а реагира веднага на контакта с мощното впечатление, което идва от пациента; то не може да бъде оспорено и най-често е съвършено вярно и надеждно. Трябва обаче да се помни, че вследствие целостността на човешката душа и поради това, че всяка душа по своята природа е Учител, винаги ще има възможност за грешки от страна на лечителя, дори ако той е посветен; за него ще бъде очевидна тази точка, която се контролира от духовния човек (отражение на когото е пациентът) и зад която – освен като душа от същото равнище, на което е и душата на пациента – той не може и не ще посмее да влезе. Има такива състояния, например, при които напреднал ученик или висок посветен (с цел освобождаване от физическия си проводник) може да допусне до себе си силите на разпада, ограничението и разрушението, които да унищожат външната му физическа форма. В този случай лечителят може да се заблуди; той обаче ще осъзнава противодействието и ще бъде принуден да се въздържа от опити да лекува.

Ако пациентът е строго ментален тип и лечебното въздействие трябва да се осъществява чрез висшия (теменния) център, тогава за лечителя ще е по-добре да си осигури съзнателното му сътрудничество, за да могат техните воли да работят в хармония, което ще доведе до положителна връзка между тях. Ако пациентът не е толкова развит, лечителят ще трябва да му внуши отношение на надежда и послушание; в този случай емоционалната природа ще бъде по-силна (отколкото при по-напредналия тип хора) и задачата на

лечителя съответно ще бъде по-трудна. Твърде често той ще трябва да се бори с тревогата, с различните емоционални реакции, със страха и лошите предчувствия. Доколкото психичното състояние на пациента ще бъде лабилно, лечителят ще полага доста усилия, за да му помогне да постигне постоянство на емоционалната нагласа, спокойствие и уравновесеност. Тази спокойна реакция трябва да бъде утвърдена, за да могат лечебните енергии ефикасно да достигнат до необходимия център и до контролираната от него област. Това се постига чрез установяване (още в началото на лечебния процес) на хармонични отношения между лекуващ и лекуван. Подобно на днешните лекари, лечителите от Новата Епоха ще имат своята клиентела и ще се научат да познават спецификите и темперамента на тези, които ще търсят тяхната помощ. Те ще обучат своите пациенти на някои лечебни техники и процеси, които да бъдат използвани при необходимост, но това време е все още много далеч в бъдещето.

Ако пациентът е неразвито човешко същество, намиращо се на ниско стъпало от еволюционната стълбица, той ще бъде психологически контролиран чрез просветлената личност на лечителя и чрез ***налагане на неговата воля*** върху етерното тяло на болния. Това не означава натиск на волева енергия върху негативно лице и принуда към действие, заплашваща онзи съвсем малък зачатък на свободна воля, която пациентът притежава. Тук става дума за прилагане авторитета на знанието и духовната стабилизация в отношенията с пациента, с цел да му се внуши доверие и готовност за послушание.

Ето първите три стъпки, които лечителят трябва да предприеме при работата с пациента и с неговата психика:

1. Да постигне сътрудничество с личността на еволюиралия човек; само личността се нуждае от изцеление.

2. Да предизвика изпълнено с надежда спокойствие у личността на средния човек; той засега е неспособен за интелектуално сътрудничество, но може така да се овладее, че да сведе личностните пречки до минимум.

3. Да внуши у пациента ***доверчиво*** послушание към своите лечебни действия. Това е всичко, което може да направи неразвитият човек.

Ясно е, че подобни широки обобщения не описват многобройните междинни типове и конкретните равнища при хората. Лечителят трябва истински да обича своите събратя и да бъде опитен психолог; това означава, че ще му се налага да се проявява и като душа, и като възприемчив ум.

Имайте предвид, че при работа с ментални типове, лечителят ще се сблъсква с тенденцията за запазване на всички идващи от душата енергии в главата или поне над диафрагмата; това не означава, че областите под диафрагмата по принцип не получават необходимите им енергии, а посочва, че там захранването е предимно автоматично и че човекът няма навици съзнателно да насочва енергията към центъра и контролираната от него област, ако те са под диафрагмата. В този случай той трябва да бъде инструктиран

как да прави това, ако иска да сътрудничи на лечителя и се стреми към изцеление. Неговото ментално фокусиране и активността на теменния му център ще бъдат от голяма полза при условие, че той приема съвети в изкуството за насочване на енергиите. Обикновено той може да прави това, освен ако не е прекалено болен или зает със запазването на съзнателния контакт с тялото. Ако той е неспособен да фокусира вниманието си от болка, подчертана слабост или безсъзнание, лечителят ще трябва да работи с него предимно като душа с душа и да се надява, че връзката между душата на пациента и етерното му тяло ще бъде достатъчна за изцелението, ако съдбата на човека е такава.

Когато болестотворният източник се намира в емоционалното (астралното) тяло, задачата на лечителя става по-трудна; фокусирайки се като душа в своя теменен център, лечителят ще трябва да насочва необходимата енергия и да контролира емоционалната природа на пациента чрез своя правилно ориентиран център на слънчевия сплит (когото по принцип не използва като фокусна точка в своя живот). Лечителят умее с лекота да задейства всички свои центрове, разглеждайки ги като пунктове за разпределение на насочваната енергия. Отбележете си, че тя няма ***пряк*** лечебен ефект, а е енергия от душата на лечителя, целяща да установи контрол върху някой от центровете в тялото на пациента за успокояване на повишената му емоционалност или за реорганизирането му като център, така че да стане по-възприемчив към лечебните енергии, излъчвани от душата на самия пациент – това е съвсем различно и трябва най-внимателно да се усвои.

Затова лечителят използва два центъра: своя теменен център, плюс онзи център от собственото си тяло, който съответства на центъра от организма на болния, контролиращ поразената област. Всяко успешно лечение изисква съчувствие и симпатия между лекуващ и лекуван. Както се казва в една древна книга от архивите на Учителите: „***Душа към душата – и двете стават едно; точка към точката – те заедно страдат; място с мястото – се съединяват; така двойният енергиен поток предизвиква изцеление***".

Една от главните трудности за лечителя (особено за сравнително неопитния) се появява в резултат от установяването именно на тази симпатия. В резултат често се случва това, което можем да наречем „прехвърляне". Лечителят приема болестното състояние или дискомфорт не фактически, а симптоматично. Това може да прекъсне или съществено да затрудни свободното протичане на оздравителния процес. Става дума за заблуди и илюзии, породени от достигнатата способност на лечителя да се отъждествява с пациента; това се обяснява също така с неговата тревога и със силното му желание да предизвика облекчение в състоянието на болния. Лечителят толкова се ангажира с нуждата на пациента, толкова се отдалечава от собственото си отъждествено и позитивно съзнание, че несъзнателно става негативен и временно незащитен. Средство против това, ако лечителят забележи у себе си подобна тенденция, е работата със сърдечния и теменния център, като по този начин се поддържа постоянен приток от положителната енергия на любовта, леещa се по посока на болния. Така лекуващият се изолира от болестта, но не и от болния. Той може да постигне това, работейки чрез сърдечния център вътре в ***брамарандра*** (теменния център), и така многократно да увеличи ефективността на своята дейност; това

обаче предполага висока степен на развитие на самия лечител. Средният духовен целител ще трябва да обедини двата си центъра – теменния и сърдечния, чрез конкретен волеви акт. Тогава той ще разбере, че любовта, която се лее от него към пациента, го предпазва от нежелателния обратен поток (излъчван от болния към лечителя), който сериозно затруднява лечебния процес.

Както разбирате, дълбоко мотивираният лечител трябва да премине суров курс на обучение преди собствената му екипировка – личността плюс етерното тяло с неговите центрове, да бъде доведена до такова подчинение на душата, че да не създава никакви пречки за лечителското изкуство. Затова той трябва да може ***по отношение на себе си***:

1. Бързо да изравнява душата, ума, теменния център и физическия си мозък.

2. Да използва ума си, просветлен от душата, за психологична диагноза на причините за болестта, която той се готви да лекува.

3. Да постига правилно отношение на състрадание и симпатия спрямо пациента.

4. Да владее средствата за самозащита срещу всяко възможно „прехвърляне" на болестната симптоматика.

5. Да установява правилна (според случая) връзка с пациента – или сътрудничество, или послушание, или духовен контрол.

6. Да е наясно с физическата диагноза и с разположението на областта, от която (чрез контролиращия я център) може да настъпи облекчението.

7. Изкусно да сътрудничи с душата на пациента, така че етерното му тяло да фокусира излъчваните от нея енергии за облекчение на болната област. Това включва пряка активност на етерното тяло на лечителя във връзка с възобновената активност на етерното тяло на пациента.

8. Да владее техниката за оттегляне на лечебната си сила, ако тази на пациента е достатъчна, за да я замести.

Струва ми се, че изброих всичко, което ви е нужно за непосредствено изучаване и размисъл. Показах, че лечителското изкуство не е забулен в мъгла мистичен процес, нито пожелателно мислене и обикновени добри намерения. Обясних, че преди всичко то предполага владеене на науката за душевен контакт, постоянна практика на изравняване, плюс познаване на Науката за Центровете, или (буквално) съвременната форма на Лайя-Йога. Бъдещите лечители с години ще се подлагат на сурова тренировка и това не бива да учудва никого, защото обикновената медицинска професия също изисква тежко, многогодишно обучение и работа. Много от лечителите в Новата Епоха ще обединят ортодоксалното изучаване и знание с изкуството на духовното лечителство.

Едва когато лечителите овладеят възприятието и пълното работно познание за етерното тяло и за енергиите, от които то е съставено и които предава или може да предава, когато изучат финия състав на човека и методите за насочване на енергиите от една

точка или място към друго, и когато станат способни да работят с пълно медицинско познание и в съвършено сътрудничество с ортодоксалните лекари и хирурзи, едва тогава ще настъпят големите промени. Велико просветление ще осени човешката раса.

Именно за това трябва да се готвим – не за изцеляване предимно на физическото тяло, а за разширяване съзнанието на расата, към което това ново езотерично изучаване ще доведе.

Разгледахме много от фундаменталните реалности, които всички целители, готови да усвоят новия тип езотерично лечителство, трябва да овладеят; затова всичко, което казах, е изключително важно. Всяко положение може да стане основа за продължителна дискусия, но (в този трактат) това не е уместно, тъй като аз се опитвам само да очертая бъдещите възможности. Целта ми е, също така, да събудя недоверие към днешния подход на метафизичния свят спрямо болестта и нейното лечение и да подкопая (ако мога да използвам този остър израз) доверието на публиката към т. нар. „нови" видове лечителство, към методите на Християнските учени, на Менталната наука и на всички школи на мисълта, чиито лечебни концепции са основани върху твърдението за присъщата и вродена божественост на човека, която щяла да гарантира неговото изцеление. Това твърдение е дълбоко погрешно и аз се старая да илюстрирам неговата илюзорност при всяка възможност.

Сега стигаме до един закон, който (ако е правилно разбран) доказва колко неадекватен е подходът на съвременния лечител-метафизик. Макар че поставя инструкциите за лечителството върху здрава основа, този закон всъщност значително отсрочва настъпването на ерата на истинското окултно лечение. Той звучи по следния начин:

ЗАКОН N 3:

Болестите са обусловени от това къде е центрирана жизнената енергия на човека. Състоянието на сферата, в която е фокусирана тази енергия, предопределя онези вторични условия, които пораждат лошото здраве и се проявяват като болести или като избавление от тях.

Този закон посочва, че едно от първите неща, които лечителят трябва да си изясни, е кое е нивото на съзнание, откъдето се излъчва доминиращата в етерното тяло енергия. Искам да припомня констатацията на Елена Блаватска в „***Тайната Доктрина***", че „план на съзнание" и „състояние на съзнание" са синонимни и абсолютно взаимозаменяеми понятия; във всичките си книги аз акцентирам не върху равнището на материята или субстанцията (така наречения план), а върху съзнанието, проявено в тази сфера от съзнателна субстанция.

Този древен закон ни убеждава, че болестта е следствие от базовото центриране на жизнената енергия на индивида. Тази жизнена енергия е различна от енергията или силата на съзнанието, което е ръководният фактор във всяко проявление на вътрешния живот, защото поначало съществува само една главна енергия и това е ***жизнената енергия***. Тя набира своите сили там, където е фокусирано съзнанието на човека. Ако фокусът на съзнанието е в менталния или в астралния план, жизнената енергия няма да се фокусира и базира изцяло в сърдечния център (където се намира жизненият принцип), а само част от неговата витална енергия ще премине във физическото тяло чрез етерния проводник. По-голямата част от енергията ще бъде задържана (каква неадекватна дума) върху плана, където преимуществено функционира съзнанието, или с други думи – нейното проявление ще се определя от състоянието на съзнание, съответстващо на онова ниво на осведоменост или място на контакт с божественото Цяло (с божественото Съзнание), което отговаря на достигнатото от човека еволюционно стъпало.

Затова задачата на лечителя е да определи къде се намира фокусът на съзнанието. Това ни връща към факта, че пациентът по принцип е или ментален, или емоционален тип и рядко, много рядко е чисто физически по своето съзнание. Когато съзнанието е стабилизирано в това на душата, болестта е слабо проявена и физическите трудности на високоразвития пациент най-често ще са свързани с въздействието на душевната енергия върху недостатъчно развития физически проводник. На този етап индивидът е уязвим само към някои от основните болести, като е слабо възприемчив към леките неразположения и постоянните малки инфекции, които правят живота на средния или неразвития човек толкова проблемен и труден. Той може да страда от сърдечно заболяване, от нервни болести, както и от неразположения, засягащи горната част на тялото и областите, контролирани от центровете над диафрагмата. Неразположенията обаче, свързани с множеството по-малки етерни центрове или с центровете под диафрагмата, ще са рядкост, освен ако (както може да постъпи много напредналият ученик) той съзнателно не привлече върху себе си подобни специфични състояния, необходими за неговото световно служене.

* * * * * * * * * * * * * * *

Доколкото днес повечето човешки същества са центрирани в астралния план (или в астралното тяло), ключът към един от главните източници на болести става очевиден. Когато съзнанието на расата се премести върху менталния план – а този процес вече започва – тогава най-разпространените заболявания ще отмрат и само болестите от ментален тип (т. е. болестите на учениците) ще смущават покоя на индивида. Тази тематика е разгледана в предишния том на този трактат (*Трактат за Седемте лъча*, Езотерична психология, т. II, стр. 520 – 625).

Менталната наука е права в твърдението си, че именно човешките емоции (изразени в неточната имитация на реалността, наречена „мисъл") са отговорни за много от болестите. Тя е права и в своите опити да подтикне пациента към промяна на емоционалните му

нагласи, за да започне той по нов начин да реагира на живота, обстоятелствата и хората. Тя обаче безнадеждно греши като смята това за достатъчно; игнорирайки всички научни процедури по отношение на етерното тяло, тя не може да посочи свързващото звено между емоционалната природа и физическия проводник; затова съществува празнина в нейните обосновки и съответна грешка в техниките ѝ. Това прави нейната работа почти безполезна, ако изключим дейността по формирането на характера. Когато нейните представители регистрират изцеление, това става само защото на пациента във всички случаи е било предопределено да се излекува; утешението е, че те все пак са съдействали на полезното дело по коригирането на неговия характер, заради който човекът постоянно е бил изложен на опасност от заболяване. Лечителите нямат реална заслуга за изцелението и ако твърдят това, те заблуждават и себе си, и пациента. А всяка заблуда е вредна и опасна.

Ще бъде от полза, ако в най-широк и общ аспект изброя някои типове болести, които могат да се предизвикат, например, от фокусирането на жизнената сила в астралния план. Само ще ги маркирам, без да навлизам в подробности; докато съвременният лечител не признае ***етерното тяло за факт*** и не започне да работи научно и мъдро с него и с неговите силови центрове, дотогава всичко, което бих могъл да кажа по този повод, ще бъде безполезно. Засега се опитвам само да подтикна мисълта на читателя към допускането на някои основни възможности – например като факта за съществуването на етерното тяло.

1. Постоянната интроспекция и различните форми на премълчаване и болезнено потискане на основните емоции могат да предизвикат сериозни чернодробни усложнения, постоянни стомашни проблеми и рак.

2. Ако съзнанието е пропито с ненавист и дълбока неприязън, ако човекът живее в постоянно раздразнение от друг човек или група, или ако се чувства несправедливо оскърбен, тогава съществува реална опасност от поражения в кръвообращението; човек става жертва на чести инфекции, циреи, гнойни рани и различни септични състояния на кръвта.

3. Раздразнителната натура, която често е в нервно безпокойство и лошо настроение, и която реагира гневно, ако нещата не се развиват според желанията ѝ, може да си навлече катастрофален срив – заболявания на мозъка и временно умопобъркване; симптоматиката може да включва чести болки в главата, които подкопават здравето и обезсилват организма.

4. Разстроеният полов живот или състояние, при което неженен човек е лишен от нормално изявяване на този естествен и универсален процес, който за него си остава загадка (и в същото време е постоянна, макар и подсъзнателна тема за мислене), често води до:

а) Силна загуба на жизненост с последващо бързо влошаване на здравето, което е характерно за т. нар. „стара мома" и „стар ерген". Излишно е да напомням, че има много неженени хора, които са постигнали здрав поглед върху живота и не попадат в тази категория.

б) Постоянен стремеж към привличане вниманието на противоположния пол, докато това не се изроди в нервна и нездрава тенденция.

в) Развиване на хомосексуални навици или такива извращения, които деформират живота на много интелигентни хора.

г) Склонност към туморни заболявания (злокачествени и други), които поразяват органите за възпроизводство и изискват хирургична намеса.

Съществуват и други възможни последствия, върху които нямам намерение да се спирам. Вече споменах достатъчно, за да покажа опасността от чувството за безсилие и неудовлетвореност или от нездравия (дори и ако е неосъзнат) интерес към секса. Всичко това може да се прояви и като мечтателен живот, който тясно обединява мозъка, ума и органите за възпроизводство и доказва, че астралните желания пробуждат физически апетити; така се илюстрира и моето твърдение, че физическото тяло откликва автоматично – дори несъзнателно по време на сън – на астралния контрол. Изцелението, както знаете, се състои в пълнокръвния и творчески външен живот, който носи полза на събратята, а не трансмутира сексуалния стремеж в някаква форма на творческо мислене, откъсната от реалностите на външния план от човешкия живот.

5. Самосъжалението е много разпространено неразположение, което предизвиква остри проблеми в храносмилането, чревни разстройства, катари и хреми при средния човек, а при по напредналия – води до хронични бронхиални заболявания, язви на стомаха и лошо състояние на зъбите и ушите.

Мога да продължа с изброяването на емоционалните състояния, които предизвикват различни болести при човека, но и това е достатъчно, за да даде на експериментиращия лечител ключ за разбиране на някои от болестотворните фактори, с които му предстои да се сблъсква. Освен това, той ще трябва умело да се ориентира в онези болестни състояния, които се наследяват от предишни въплъщения или се развиват в резултат от текущата групова, национална или планетарна карма.

С този закон не е свързано никакво правило, тъй като ние все още изясняваме първопричините, от които произтичат обективните болестни прояви; за да може да действа ефективно в конкретните ситуации, лечителят трябва да осмисли и приеме факта за тяхната реалност като работна теория.

Сега ни предстои да анализираме един закон, толкова всеобхватен като значение и формулировка, че може да се разглежда като универсален индикатор на причината за ***всяка*** болест във всеки етап от жизнената история на индивида и расата. Той е представен като четвърти закон заради необходимостта предварително да се разгледат, изучат и приемат основните положения на трите предишни закона, както и поради обстоятелството, че това е главният закон, който обуславя появяването на болестите в четвъртото,

човешкото царство на природата. Той е същностно свързан с четвъртата Творческа Йерархия и е бил наложен и признат като закон (управляващ предимно човечеството) от посветените, които са работили с четвъртата коренна раса – атлантическата. Важно е да се знае, че когато човечеството се научи да функционира със съзнание, центрирано върху четвъртия (или будхичния) план, болестта ще отмре и четвъртата Творческа Йерархия ще бъде освободена от това голямо ограничение.

ЗАКОН N 4:

Като изкривено отражение на божествените възможности, болестта (физическа или психична) се корени в доброто, красотата и истината. Търсейки по-пълна проява чрез определено божествено качество или вътрешна духовна реалност, игнорираната душа причинява в субстанцията на своите обвивки точки на триене (напрежение). Вниманието (очите) на личността се насочва натам и това води до заболяване.

Изкуството на лечителя се състои в умението да издигне вниманието и да го насочи към душата, към истинския Лечител вътре във формата. Тогава духовното (третото) око фокусира лечителната сила и всичко се оправя.

Законът започва с констатиране на един от парадоксите в окултното учение, а именно, че доброто и злото са едно и също нещо, противоположни страни на една и съща Реалност.

Доколкото човекът е душа и е духовно решен да функционира като душа, се създават условия за триене (напрежение) между душата и личността, което е главна причина (ако не и най-главната) за всяка болест. Това е ключът за разбиране на фразата „огън на триенето", който е третият аспект на „огнената природа" на Бога, защото „***нашият Бог е огън всепоглъщащ***". Казват ни също така, че Неговата природа се проявява чрез ***електричния огън, слънчевия огън и огъня на триенето***. Тези три огъня разгледах най-подробно в „*Трактат за космичния огън*", като съм намеквал за тях и преди това – в „***Тайната Доктрина***", например.

Законът посочва, че човекът е божествен, но че неговият стремеж към божествеността предизвиква съпротивление в проводниците му на проявление; тази съпротива се локализира в някоя от областите на физическото тяло и създава точка на триене (напрежение), което на свой ред предизвиква възпаление. Така в крайна сметка се стига до някакъв вид болест. Не е ли възможно именно тук да се крие ключът към един проблем, който предизвиква голяма загриженост в метафизичните среди: защо напредналите хора, духовните лидери и ориентираните към духовния живот личности толкова често страдат от физически неразположения? В светлината на закона, това е така, защото те се намират на особен стадии от своето развитие, когато струящата към физическото тяло енергия на душата

среща силна съпротива от страна на свойствената за него плътност. Триенето е толкова силно, че бързо води до болест. Това не се отнася за учениците, приели второ посвещение; техният проблем със здравето се развива по друг начин.

Нека сега разгледаме четвъртия закон фраза след фраза и се опитаме да анализираме неговия смисъл:

1. ***Като изкривено отражение на божествените възможности, болестта (физическа или психична) се корени в доброто, красотата и истината.***

Вече споменах, че в наши дни болестта най-често е психологична по своята природа, но има болести, характерни за съпротивлението на плътното физическо тяло (а не само на по-финитe тела) към въздействието на висшите енергии, както такива, които са присъщи за планетната субстанция, или за материята на самата Земя. Не забравяйте, че физическото тяло е образувано именно от такава материя. Първото изречение на четвъртия закон твърди, че трите аспекта на божествеността предизвикват болест. Това звучи невероятно при първо прочитане, но внимателният анализ ще разкрие истинската му, същностна правота. Как може доброто, красотата и истината да предизвикат каквато и да е болест? Хайде да видим.

а) ***Доброто***. Какво означава това? Не е ли то проявление на волята за добро? Тази воля за добро не се ли изявява и не трябва ли да се проявява във физическия план чрез онова, което наричаме добра воля на хората? Нима е невъзможно душата, която постоянно се старае (на своето собствено ниво) да съответства на Плана, превръщащ в дело божествената воля за добро, да се стреми да подтикне своето троично изражение – личността, да проявява съответната добра воля, като прави това в най-подходящия и активен етап от еволюционното ѝ движение? Проблемите възникват поради съпротивлението, оказвано от природата на формата, която засега не съответства на желаното божествено изражение; това неизбежно поражда триене (напрежение), което води до заболяване. Струва ми се, че дори това кратко изложение показва как склонността на душата към „добро" може да предизвика съпротива във физическия план и съответно до смут в човешкото съзнание, който от своя страна закономерно води до болест. Много от проблемите на напредналите хора, кандидатите и учениците са свързани именно с този тип заболявания. „Триенето" предизвиква вторична реакция и води до психични състояния, познати като „депресия, комплекс за малоценност и чувство за неуспех". „Доброто", като специфичен източник на болести, поразява предимно менталния тип хора.

б) ***Красотата***. Тази дума характеризира стремежа на всички хора към това, което те смятат за желана цел на своя живот – за нея те предпочитат да се борят. Красотата, от гледна точка на божествения аспект, засяга ***качеството*** на живота. Искам да припомня даденото в първи том на този трактат [*Езотерична психология*, т. I] определение на понятията „дух – душа – тяло". Дефинирахме ги като „живот – качество – проявление". Животът, това е енергията на проявление на божествената воля за добро; качеството – това е енергията на проявление на душата, а в наши дни тази енергия се проявява главно чрез живота на желанията и решимостта на хората от всички

еволюционни степени да притежават, владеят и се наслаждават на онова, което те смятат за красиво. Определението за „красота" и целият диапазон на човешките желания са изключително разнообразни и зависят от светогледа на човека и достигнатата от него еволюционна точка. Неспособността на индивида от която и да е епоха да постигне това, което смята за „красиво", определя неговото предразположение към болести в резултат на създаваното вътрешно триене и напрежение. При сегашното развитие на расата повечето хора попадат в болезнено състояние вследствие на триенето, предизвикано от тяхната жажда за „красота" – жажда, разглеждана като еволюционен импулс, доколкото те ***са души*** и се намират под влияние на качеството на втория божествен аспект.

в) ***Истината***. Беше казано, че истината (или правдата) е това количество божествено изражение, което всеки човек е способен да прояви на своята конкретна еволюционна точка във всеки етап от възплътената си история. Това определение за истината предполага, че след като човекът успее да изрази възможното за него количество, остава още много, което той не е в състояние да прояви; това душата му винаги помни. Тази неспособност на човека да живее съобразно висшия идеал, който той на своето конкретно равнище осъзнава и може да си представи в най-просветлените си мигове, неизбежно предизвиква точка на триене (съзнавана или неосъзнавана). Едно от честите следствия на този особен тип триене е ревматизмът; той е бил широко разпространен през миналите векове и остава такъв и досега; от медицинска гледна точка няма безспорно доказани причини за тази болест, макар че в ортодоксалните среди могат да се чуят много хипотези и умозаключения. Ревматизмът поразява предимно костната структура и по същество е резултат от неспособността на душата да изрази „истината" в човека, който е неин инструмент в трите свята. На свой ред човекът (колкото и ниско да стои върху еволюционната стълбица) постоянно чувства стремеж към подобрение, макар че винаги осъзнава недостижимото. Този стремеж няма отношение към проявлението на волята за добро или с „красотата" (осъзнавани в по-голяма или по-малка степен), но определено е свързан с изявата на нещо, което по-точно отговаря на идеала на човека така, както той го вижда на физически план. Затова възниква триене и се появява една или друга болест.

Важно е да се знае, че тази неспособност да се изрази „истината", или „да бъдеш Истината", е реалната причина за смъртта на хората, които още не са приели първо посвещение и се намират по-ниско от нивото на ученичеството. Душата се уморява от триенето (съпротивлението) на своя инструмент и решава да приключи експеримента за даденото конкретно въплъщение. Затова смъртта настъпва като резултат от така създаденото триене.

Изучавайки тези идеи, трябва да помните, че:

а) ***Доброто*** контролира човека чрез теменния център, а триенето възниква поради пасивността на центъра в основата на гръбнака. Той контролира изражението на първия божествен аспект в индивида чрез взаимодействието си с теменния център, което се установява едва след като човек достигне етапа на ученичеството или посвещенията.

б) ***Красотата*** контролира чрез сърдечния център, а триенето възниква поради неспособността на центъра на слънчевия сплит да откликва адекватно; така отново се получава напрежение. Този проблем се преодолява и центърът на слънчевия сплит започва да реагира правилно едва след като неговите сили се издигнат и се съединят с енергията на сърдечния център.

в) ***Истината***, като проявление на божественото, се концентрира в гърления център. Неспособността на личността да се отзове, т. е. да изрази истината, се дължи на слабата връзката между сакралния и гърления център – това отново води до триене. Реално проявление на „истината" ще има едва когато силите на творческия център под диафрагмата се издигнат към творческия център в гърлото. Тогава „Словото" (т. е. човекът) „ще стане плът" и истинското проявление на душата във физическия план ще стане видимо.

2. ***Търсейки по-пълна проява чрез определено божествено качество или вътрешна духовна реалност, игнорираната душа причинява в субстанцията на своите обвивки точки на триене (напрежение).***

Вече обясних голяма част от смисъла на това изречение. Тук искам да акцентирам върху факта, че в него душата изрично се посочва като причина за възникване на триенето, докато в анализа на предишното твърдение ударението се поставяше върху личността и нейната неспособност за отклик, което създава триене и води до заболяване. Нима не е възможно в горното изречение да се съдържа ключът към истинската цел на болката, на страданието, дори на войната? Искам да оставя това на вашия най-внимателен и ако е възможно – просветлен размисъл.

3. ***Вниманието (очите) на личността се насочва натам и това води до заболяване*****.**

Тук имаме много интересен намек за средството, чрез което се насочва силата. Окултното значение на ***очите*** и природата на техния символизъм все още не са добре разбрани. Даденият цитат всъщност няма нищо общо с очите на физическото тяло. Тук думите „очите на личността" се отнасят до фокусираното ***внимание*** на личността, излъчвано от менталното и астралното тела, които по същество са двете очи на душата във въплъщение. Използването на тези два прозореца, или очи, на душата води до натрупване на ***личностна*** енергия в етерния проводник, която впоследствие се насочва към областта на дискомфорта и следователно – към точката на триене. Така напрежението се поддържа и подклажда от силите, фокусирани върху него. Хората не разбират колко много (обективно казано) те усилват болестта чрез постоянното внимание и мисли, които ѝ отделят и насочват към болната област. Енергиите – и менталната, и емоционалната – се фокусират върху нея и „очите на личността" стават мощен фактор, който поддържа заболяването.

Освен това, горното изречение недвусмислено посочва, че болестта се предизвиква от менталното и емоционалното състояние на личността. Активността на душата и въздействието на душевната енергия трябва да проникнат във физическото тяло чрез финитe тела, а точката на триене (която е резултат от съпротивлението) се намира преди всичко в менталното тяло, след което още по-силно изразена се проявява в астралния проводник и накрая се отразява във физическия организъм; всички те (а това е азбуката на

окултизма, която понякога се забравя) образуват личността и следователно триенето (напрежението) задължително ще се усеща във всяко от тях.

За вас ще е полезно да съпоставите казаното за ***очите*** с онова, което споменавам по въпроса в други мои книги. Както знаете и както е посочено в „***Тайната Доктрина***", дясното око е „око на будхи", а лявото – „око на манас"; когато е свързано с будхи, то има отношение към висшия ум и към човека на бъдещето. Преди средният човек да е достигнал съвършенство, дясното око (ако е съзнателно насочено към обект на внимание) предава и насочва енергията на астралното тяло, а лявото око – на нисшия ум. Между очите се намира подобният на ***трето око*** център аджна, който е насочващ посредник за обединените и слети енергии на личността; с това трето око, доколкото то се пробужда и започва активно да функционира, е свързано онова, което наричаме „око на душата" (точка в самия теменен център). Това ***око на душата*** предава енергия към центъра аджна и самото то е посредник (преди четвъртото посвещение) за енергията на Духовната Триада. Подобно езотерично съотношение се установява едва след като душата започне да доминира над своя инструмент – личността, и след като поеме под свое ръководство всички нисши активности на физически план.

Затова ***съвършеният човек*** има следните разпределители разпределящи посредници) на енергия:

-- Око на душата... посредник на Духовната Триада... Воля.

-- Трето око..... посредник на душата..... Любов.

-- Дясно око..... разпределител на будхична енергия.

-- Ляво око..... предавател на чисто манасна енергия.

-- Център аджна.... фокусираща и насочваща точка на всичките тези енергии.

При ***ученика*** и при човека, който започва да функционира като душа, имаме:

-- Трето око..... разпределител на душевна енергия.

-- Дясно око..... посредник на астрална енергия.

-- Ляво око..... посредник на нисша ментална енергия.

-- Център аджна.... фокусна точка на тези три енергии.

При ***средния човек*** наблюдаваме:

-- Дясно око..... посредник на астрална енергия.

-- Ляво око..... посредник на ментална енергия.

-- Център аджна.... разпределителен пункт.

С развитието на окултното знание около темата за очите ще бъде създадена цяла наука за разпределението на енергиите, а тяхната символична функция и езотерично използване ще бъдат по-добре разбрани. Времето за това не е настъпило, макар вече да е известно, че силата на фокусираното човешко око, например, привлича вниманието. Ще подскажа следното: очният нерв е символ на антакарана, а цялата структура на очната ябълка е един от най-прекрасните символи на троичното божество и на троичния човек.

4. ***Изкуството на лечителя се състои в умението да издигне вниманието и да го насочи към душата, към истинския Лечител вътре във формата.***

В своя очевиден и нисш смисъл тази фраза заявява, че лечителят трябва да помогне на пациента да се откъсне от своята личност, да издигне и преориентира насочваната енергия така, че „точката на триене" вече да не е обект на вниманието, което да се насочи към нова ценност. Такава е била дългата практика на всички лечители, но фразата съдържа много по-дълбок езотеричен смисъл, който те не осъзнават и който аз трудно мога да изложа с наличните изразни средства.

Видяхме, че точката на триене (отговорна за болестта) е причинена от доброто, красотата и истината, които са влезли в конфликт със силите на нисшия човек. Посочихме, също така, че това е фундаментален закон, който лечителят трябва да познава, да приема и разумно да прилага в практиката си. Как да се направи това и да се постигат желаните резултати?

Тези низходящи душевни енергии постъпват във физическото тяло чрез етерния проводник и са отговорни за триенето и неговото следствие – болестта; те са „слезли в контакт" чрез сутратма и са се закрепили в трите главни центъра. От тях в съответствие с природата, лъча, развитието, слабостите и ограниченията на човека, те се разпределят към различните области на физическото тяло като или предизвикват точки на триене, или се проявяват като божествени качества. При наличието на триене с произтичащо от него заболяване, ако пациентът е имал късмет да срещне добре обучен окултен лечител (посветен или напреднал ученик), тези енергии ще бъдат отблъснати назад – със или без сътрудничеството на пациента – към своите разпределителни точки, т. е. към трите ***висши*** центрове; това ще се осъществява съобразно типа енергия, която е предизвикала неразположението. Те не трябва да се извеждат (всички заедно) от тялото през теменния център, защото човекът ще умре; за сметка на това те могат езотерично да бъдат „насочени от точката на триене към тяхната точка на еманация, но не и към техния Източник", както гласи една древна книга по лечителство.

Енергията се изпраща от „заразената" област (използвам тази неподходяща дума, доколкото не разполагаме с точните думи за такива нови науки) в точката на триене, а оттам към центъра, който контролира тази област и чрез който душевната енергия е влязла

в плътното физическо тяло. Затова лечителят работи едновременно с двата аспекта на физическото тяло – с плътния и с етерния. След като се натрупа в локалния център, съответната енергия се връща в първоначалния (или в някой друг) от трите главни центъра, или – ако това е един от ***висшите*** центрове – се събира и се насочва в теменния център, където се съхранява. Така дадената фаза от работата на лечителя фактически се подразделя на две части:

1. Етап на езотерично „натрупване" и „изпращане". Тя самата се разделя на две фази:

а) фаза на събиране на енергия;

б) фаза на префокусирането ѝ в разпределящия център.

2. Етап, настъпващ ***след като*** работата на лечителя е завършила и ***след като*** състоянието на пациента или се е подобрило, или се е влошило. На този етап „изпратената" по-рано енергия се връща в този център или сфера, където се е намирала точката на триене.

Очевидно е, че тази форма на лечение е достъпна само за добре обучен човек и затова повече няма да се разпростирам върху нейната техника. Все пак, понякога е необходимо да се дават ориентири и към далечните цели, нали!

Всичко, което на първо време може да се направи във връзка с това указание, е да се обърне вниманието на пациента (ако той е способен да се отзове на предложението) към собствената му душа и да му се помогне без усилие да удържа своето съзнание колкото се може по-близо до нея. Това ще прочисти каналите, по които приижда енергията и по които тя също така може да бъде автоматично оттеглена, доколкото ***енергията следва мисълта***.

В крайна сметка, истинското езотерично лечителство е относително опростено в сравнение с разнообразната болестна симптоматика и сложните елементи на човешкия механизъм, с които съвременният лекар трябва да се справя. Духовният лечител е загрижен за ***областта***, в която се е появила болестта, за ***етерния център***, който я контролира (с неговото висше съответствие), както и за ***трите енергии***, които идват от душата и са отговорни за образуването на точка (или точки) на триене. По-нататък неговата работа включва използване на творческото въображение, способност за визуализация и познаване на научното мислене, като всичко това се опира на фундаменталния и универсален закон – „***енергията следва мисълта***". Тази визуализация и научно мислене не предполагат (по отношение на лечителството) построяване на мисъл-форми, а по-скоро са свързани със способността за задвижване и насочване на енергийните потоци.

5. ***Тогава духовното (третото) око фокусира лечителната сила и всичко се оправя.***

Лекуващият (а не средният пациент) използва това свое трето око заедно с окото на душата. При лечение на много еволюирал човек, способен на съзнателно сътрудничество, неговото трето око също може да бъде активно и така два много мощни потока от насочена

енергия ще проникнат в областта, където се намира точката на триене. В обикновените случаи обаче, когато пациентът няма достатъчно окултни знания, цялата работа се извършва от лечителя и това е най-правилният вариант. Сътрудничеството на един неопитен човек, който освен това реагира емоционално на своето неразположение, рядко носи реална полза.

Надявам се няколкото намека, направени при анализа на Закон N 4, да са ви дали достатъчно храна за размисъл; а сега е време да разгледаме и свързаното с този закон правило.

При изучаването на законите и правилата е добре да се помни, че законите са задължителни за лечителя и описват неизменните условия, в които той ще работи; лечителят не може и не трябва да ги пренебрегва. Правилата обаче той си налага сам, доколкото те са израз на онези условия, които той ***би трябвало*** да следва, ако иска да постигне успех. В това отношение много ще зависи от способността му правилно да ги разбира и тълкува. Те всъщност са превод и адаптация на онези древни правила, които всички окултни лечители, работещи под йерархичното начало, са познавали и съблюдавали от началото на времената. В ранните епохи на тяхното приложение, т. е. по времето на древна Лемурия, те са били доверявани само на членовете на Йерархията и са били прилагани и тълкувани по начин, различен от сегашния; техният съвременен смисъл все още се намира в процес на формулиране. Добре е да се знае, че:

1. ***В лемурийските времена*** тези правила са били известни само на членовете на Йерархията. Който не е бил неин член, не е можел да ги узнае и прилага.

2. ***В атлантическите времена*** те получили по-широка гласност и били доверявани на ученици, които не са посветени или са имали едва първо посвещение. Атлантическата интерпретация на правилата продължава и до днес да оцветява призмата, през която те се тълкуват, макар това вече да не съответства на възможностите на по-менталния тип човешко същество.

3. Днес, ***в нашата арийска раса***, се формулира техният нов смисъл, който ще се опитам да ви предам заедно с новата му интерпретация.

Първото правило не се нуждае от ново тълкуване, тъй като е съвсем съвременно в своите положения. То не е част от оригиналния древен текст, откъдето са взети тези важни правила, а е сравнително ново, доколкото е било формулирано в епохата на ранното Християнство. То е дадено в ясна и лаконична форма и пояснява накъде лечителят трябва да насочи своето мислене:

1. Да определи типа оценъчна дейност на пациента.

2. Да проникне в източника на неразположението, или в скритите му психологични първопричини; за целта трябва да използва силата на мисълта.

3. Да проследи връзката между причината и следствието; свързващият посредник отново е умът.

В древните Лемурия и Атлантида интелектът е бил твърде ленив, ако въобще е функционирал; менталната природа на човека става доминираща едва при нашата раса, вследствие на което назрява необходимостта от съвременно тълкуване на тези правила, основани на принципа на ума. Нека се опитаме да развием този нов подход.

<u>ВТОРО ПРАВИЛО</u>:

Лечителят трябва да постигне магнетична чистота чрез чист живот. Той трябва да достигне онова лъчисто сияние, което се проявява във всеки човек при съединяване на центровете в главата. След установяването на това магнетично поле, излъчването също се усилва.

На Изток винаги се е подчертавала магнетичната чистота, но е била игнорирана физическата (в нейното западно разбиране); и обратно – Западът е акцентирал върху външната физическа чистота, без да знае почти нищо за магнетичната. Едва по-късно тя е била свързана (донякъде правилно, донякъде не) с влиянието на ауричното излъчване и с неговата чистота или нечистота. В даденото правило на лечителя се препоръчва да постигне:

- Магнетична чистота благодарение чистотата на своя живот.

- Лъчисто сияние чрез обединяване на центровете в главата.

- Сфера на излъчване, като за целта задейства магнетичното си поле.

В резултат се постига: ***излъчване***!

Интересна част от това правило е съединяването на двете форми на духовно лечителство – излъчването и магнетизма, в една активност. Истинският лечител автоматично обединява двата метода на лечение и ги прилага едновременно и автоматично, защото работи чрез магнетичната област, която възниква в сферата на влияние на трите (разположени в главата) центъра, или в триъгълника, образуван от тяхното съединяване.

В лемурийските времена лечителят е достигал своята цел чрез сурова физическа дисциплина, която му е осигурявала необходимата чистота. Както знаете, целта на йерархичното усилие в онези времена е била да научи първобитния човек да разбира предназначението на физическото тяло, правилно да го използва и разумно да го контролира. Онзи, който е можел да овладее своето тяло както

машинистът управлява машината, е бил смятан тогава за посветен; днес, за да си посветен, трябва да си постигнал пълен контрол над своята личност. Безбрачието, внимателният избор на храната, определени изисквания към телесната чистота, плюс елементи от Хата-Йога (начален физически контрол, главно мускулен) са били особено ценени. Достигната по този начин относителна чистота е позволявала свободно протичане на праничните потоци от лечителя към пациента чрез гърления и сакралния център, доколкото духовният лечител излъчва с гърления, а пациентът приема със сакралния си център; сърдечният и теменният център оставали неизползвани. Праната, ако ѝ дадем определение за нашите цели, това е жизнеността на планетата, нейното жизнено излъчване. Именно тази прана се разпределя (или предава) от самородния лечител, които не е специално обучен и не притежава същностно знание и духовна ориентация. Той лекува, без да знае как и защо; праната просто протича през него като мощен поток от животинска виталност и това става обикновено през далака, а не през някой от седемте центъра.

Към описаната по-горе сурова физическа дисциплина в наши дни често прибягват кандидати, изпълнени с добри намерения; те практикуват безбрачие, строго вегетарианство, техники за релаксация и многобройни физически упражнения с надеждата да постигнат контрол над тялото. Тези форми на дисциплина са много добри за неразвитото човешко същество, но далеч не са подходящи за средния човек или за практически работещия кандидат. Концентрацията върху физическото тяло води само до усилване на неговата мощ и до пробуждане на латентните му апетити, тъй като изнася на повърхността на съзнанието това, което трябва да бъде надеждно скрито под прага на съзнателната сетивност. Истински стремящият се трябва да се грижи за емоционалния, а не за физическия контрол, като се фокусира върху менталния план, преди да е постигнал стабилен контакт с душата.

Атлантическите времена отбелязват процес на бавно изместване на вниманието от плътното физическо тяло към емоционалния проводник. Посветеният от онези времена е убеждавал своите ученици, че физическото тяло всъщност е автомат и че ако желаеш да постигнеш чистота, следва да изучаваш тялото на желанията и да пречистваш природата и качеството на неговите привични импулси. Затова личният магнетизъм е започнал за първи път бавно да се проявява именно при тази раса. Преди това първобитните лемурийци въобще не са били магнетични, от гледна точка на нашето разбиране на това понятие. В атлантическите времена се е проявило известно магнетично излъчване, макар и не в степента, която сега е нормална и възможна. Първият слаб светещ ореол е можел да бъде видян само около главата на напредналите атланти. Магнетичната чистота е станала възможност и цел, но е зависела от емоционалния контрол и от пречистването природата на желанието; това автоматично е предизвикало много по-голяма чистота на плътния физически проводник, отколкото някога е била постигана от лемурийския посветен. Болестите на тялото станали много по-фини и сложни, появили се първите психични заболявания, както и различни неразположения, предизвикани от емоциите. С този тип болести ние сме се срещали в началните части на този трактат. Лечителят от онези времена е работел с центъра на слънчевия сплит и (ако е бил посветен) чрез сърцето; в главата все още не е съществувала магнетична област или енергийно поле.

В нашата арийска раса магнетичната чистота не е пряко свързана с физическата дисциплина; при повечето хора тя все още зависи от емоционалната дисциплина, а при истинския лечител на Новата Епоха – от „светещата магнетична област в главата". Така се осигурява поле за активност на душата, която работи чрез разположените в главата центрове и се фокусира в магнетичното поле, което те образуват. Когато всички сили на тялото и насоченото внимание на лечителя са фокусирани в главата, и когато астралното тяло е неподвижно, а умът става активен преносител на душевната енергия към трите центъра в главата, тогава наблюдаваме стабилно сияние или енергийно излъчване, което се проявява като могъща лечебна сила. Излъчването е интензивно не в смисъла на познатото ни свойство на светлината, а като степен на проникване на излъчваните потоци от активна енергия, която е способна да достигне пациента и да енергизира съответните му центрове. Всички центрове в тялото на пациента могат да бъдат възприемчиви към тази енергия, а не само един, както е при предишните два вида лечение.

Ако това е позволено от кармата, или от жизнения план на пациента, въпросните енергийни потоци (излъчвани от магнетичното поле в главата на лечителя) се превръщат в „лъчисто сияние"; те са способни да прогонят силите, които предизвикват или задълбочават болестта. В случай че това лъчисто сияние е неспособно (поради съдбата на пациента) да предизвика физическо излекуване, то все пак може да разпръсне някои от фините неразположения: различните форми на страх, емоционалната неуравновесеност и негативните психични нагласи, които толкова утежняват заболяването.

Би било добре лечителите да помнят, че когато трите центъра в главата са съединени, когато е установено магнетично поле и е постигнато излъчване (сияние), тогава лечителят може да използва центъра аджна като насочващ посредник на това „лъчисто сияние". Важно е да се знае, че двата основни центъра в главата (съответстващи на атма-будхи, или на душата) са теменният център и висшият главен център. Те, подобно на епифизата и хипофизата, езотерично съответстват на разпределителните посредници – дясното и лявото око. Така в главата се оформят три триъгълника, два от които са разпределители на енергия, а третият – на сила.

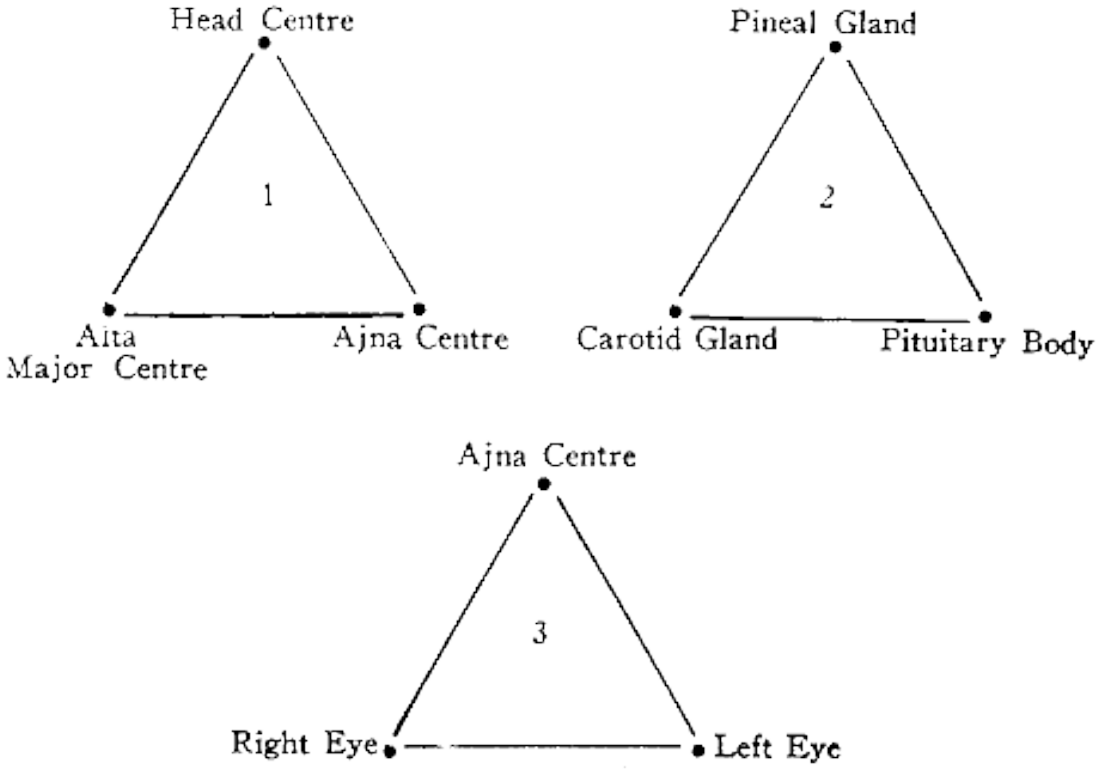

Обученият лечител ще работи и съзнателно ще използва именно тези триъгълници, но времето, когато това ще стане възможно, е още далеч в бъдещето. Днес лечителят трябва да използва визуализацията и силата на творческото въображение. Когато чрез визуализация си представя взаимовръзката на тези преплетени триъгълници и ги налага един върху друг (започвайки от първия), той извършва конкретна работа по творческо ***фиксиране***, после по творческо ***витализиране*** и накрая – по творческо ***насочване***. Тези три понятия – фиксиране, витализиране и насочване – отразяват последователността, в която лечителят трябва да прилага даденото правило. Вниманието се фиксира; после магнетичното поле духовно се витализира; и накрая, появилото се жизнено сияние се разпределя и правилно се насочва чрез третия триъгълник. Тази процедура на пръв поглед изглежда сложна, но с малко практика цялото лечително упражнение за фиксиране, витализиране и насочване ще се осъществява почти мигновено и автоматично.

Сега ще разгледаме дългия и сложен закон, който обхваща толкова много неща, че при първо четене предизвиква объркване.

ЗАКОН N 5:

В света няма друго, освен енергия, защото Бог е живот. Две енергии се съединяват в човека, а други пет присъстват. Всяка има своя централна точка на контакт. Конфликтите между енергиите и силите, както и между самите сили, пораждат недъзите в човешкото тяло. Конфликтът между първите и вторите продължава от хилядолетия, докато не бъде достигнат върхът на планината – първият велик връх. Борбата между силите предизвиква всички болести, нещастия и телесни болки, които търсят изход в смъртта. Двете съединени и петте присъстващи енергии (т. е. седемте заедно), плюс техните производни, владеят тайната. Такъв е Петият Закон на лечителството в света на формата.

До този момент на практика ми беше невъзможно да изложа фактическото съдържание на този закон, тъй като едва в наши дни се създадоха условия за популяризиране на доктрината за ***живота***, разбиран като енергия. Учението за петте и за двете енергии, които си дават среща в човека, за първи път беше детайлно изложено от мен сравнително неотдавна, макар че намеци бяха дадени още в „***Тайната Доктрина***". Понякога си мисля дали осъзнавате епохалната важност на изложеното от мен учение за седемте лъча като проявяващи се енергии? Предположенията за природата на божествената Троица винаги са били елемент от дискусиите и мисленето на прогресивните хора; Йерархията е започнала от незапомнени времена да разбужда и стимулира човешкото съзнание, но информацията за седемте Духа пред престола на Троицата не е била широко обсъждана и само няколко древни и съвременни автори са обсъждали природата на тези Същества. Предвид на всичко, което съм съобщил за седемте лъча и седемте Повелители на лъчите, сега тази тема може да бъде разгледана много по-пълно. Тези седем велики Живота трябва да бъдат разбирани като същности и активни енергии във всичко проявено и осезаемо както на физически план (образуван от нашите седем системни нива), така и на другите равнища на божествения израз – космичния астрален и космичния ментален план.

В това правило на лечителя се препоръчва да възприеме няколко базови идеи, които ще съдействат за разширяване на неговото разбиране; изказани са и всеобхватни общи аксиоми, които ще положат здрава основа за бъдещата му работа. Главното, което трябва да се усвои е, че това правило е свързано изцяло с физическия план (плътен и етерен) и с резултата от конфликтите между енергиите и силите във физическото тяло. Силите всъщност са енергии, ограничени и заключени в някаква форма – в тяло, сфера, орган, център; енергиите от своя страна са потоци от насочен потенциал, които идват от по-голяма и всеобхватна форма, от по-фин план, и въздействат върху тези закотвени сили (символично казано), като по този начин контактуват с по-грубо изразения вибраторен потенциал. Енергията е по-фина и по-мощна от силата, върху която въздейства или с която установява контакт; силата притежава по-малка мощ,

но затова пък е ***закотвена***. В последната дума е ключът към проблема за взаимовръзката между енергиите. ***Свободната*** енергия, от гледна точка на прикрепената точка на контакт, в някои отношения е по-неефикасна вътре в ограничената сфера, отколкото енергията, която вече е закотвена в нея. Макар че е значително по-мощна, тя не е по-ефективна. Помислете над това, а аз сега ще го илюстрирам. В живота на кандидата енергията, идваща от центъра на слънчевия сплит, оказва върху неговия живот по-мощно въздействие (вследствие на дългата употреба, фокусиране и навик), в сравнение с енергията на сърдечния център, който бавно, много бавно встъпва в ефективно действие. Или друг пример: енергиите на личността много по-силно обуславят живота на средния човек, отколкото тези на душата, които в течение на еони се опитват ефикасно да овладеят своята точка на проявление – личността, но са претърпявали неуспех до много късно в цикъла на въплъщенията. Независимо от това, сърдечната и душевната енергии си остават безкрайно по-могъщи от енергията на центъра на слънчевия сплит или на личността. Проблемът е в това, че през цели еони от време енергията на сърдечния център и тази на душата не са разполагали с отзивчиви проводници в трите свята.

Това всъщност опростява задачата на лечителя, доколкото първото нещо, което той трябва да си изясни, е коя енергия доминира в пациента – енергията на душата или тази на личността. Това се определя сравнително лесно. Жизнената насоченост на пациента, неговият начин на живот и служене, чертите на характера му – всичко това са показатели за силите и енергиите, които контролират неговото проявление. Ако човекът е истински стремящ се [т. е. кандидат – бел. ред.], съзнателно ориентиран към Пътя на Ученичеството, той ще облекчи това типологично определяне чрез откровено признание; в случай обаче, че силите на личността не откликнат на въздействието, оказвано от душата на лекуващия, тя (личността) ще остане неосведомена и няма да осъзнава това влияние. Лечителят лесно може да разпознава такива състояния.

Този дълъг закон съдържа положения от първостепенна важност. В интерес на нашата тема е да ги изучим възможно най-внимателно и да осъзнаем тяхното дълбоко значение и истински смисъл; разбирането трябва да дойде от нивото на съзнание на посветения, а не от гледната точка на средния и непросветен човек. Затова ще разгледаме всяко изречение поотделно и ще потърсим неговия скрит смисъл. Този закон обединява седем положения, в които има езотерично познати неща, но тълкувани от гледната точка на лечителското изкуство.

1. *В света няма друго, освен енергия, защото Бог е живот*.

Това е широко обобщение, което дава важна информация на посветения, но говори твърде малко на средния мислител, за който животът означава само онова, което извиква формата към проявление, поддържа нейното съществуване и постоянно демонстрира присъствието ѝ чрез една или друга активност като признак за нейната жизненост. Ние обаче погрешно прилагаме понятието ***жива*** само към способността на формата да се проявява и да изразява своето качество и природа. Жизнеността и качеството съществуват

отделно от формата и често придобиват своите основни проявления и полезност едва след като се задейства Законът за Смъртта.

Фактът на божествеността и на божествения произход се доказва от факта на живота. Това често остава неразбрано, а се развива теорията, че животът събужда и поддържа формата, която закотвя ***живота-същност*** и така доказва реалността на неговото съществуване.

Именно животът на Единния Източник на всички проявени форми създава взаимовръзките и същностните качества; макар че тази истина често е била подчертавана, тя все още си остава за хората неразбираема баналност. Едва когато хората започнат да признават Бог като енергия и да разглеждат себе си като аспекти на тази енергия, когато се научат да работят съзнателно с енергиите и да разбират разликите (във времето и пространството) между енергиите и силите, и когато душата придобие по-голяма функционална активност, едва тогава фактът на живота ще бъде признат по нов и впечатляващ начин. Трябва да се помни, че душата е ***вторична*** енергия, която доказва наличието на ***първична*** такава, и от своя страна предизвиква проявлението на една ***трета форма*** на енергията, която за нас е осезаема и обективна. Накрая ще се разбере, че животът може да бъде призован от душата в интерес на формата. Това е ключът към нашата обща тема.

Досега механизмът за подход към жизнения аспект – антакарана и посредника (духовната воля), не се разбираше по конструктивен начин. Днес първите леки намеци относно използването на антакарана и нейната цел във връзка с личността и с Духовната Триада се изучават от тесен кръг световни ученици; техният брой неизбежно ще расте, тъй като душата и личността установяват контакт и се обединяват, а и все повече хора получават посвещение. В резултат ще започне да се проявява ***целта*** на самото съществуване на четвъртото природно царство (като посредник, предаващ висшите духовни енергии към трите по-нисши царства) и хората, събрани в групи, съзнателно ще започнат тази работа по „спасяването" – разбирано в езотеричен смисъл – на другите групирани животи. Макрокосмосът с неговата цел и движещи импулси ще започне да се отразява в човешкото царство по нов и по-могъщ начин, а то на свой ред ще стане макрокосмос за трите по-нисши състояния на съзнателен живот – животинското, растителното и минералното царство.

Всичко това е дълбока тайна, но остава такава само поради липсата на развитие при четвъртото царство. Очертало се е отклонение от първоначалното намерение. Неговата функция и поле на служене могат да бъдат осъзнати и изразени, но само при условие, че висшият аспект – този на волята, получи съзнателно проявление у човешкия род в резултат на формирането и използването на антакарана. По нейния сияещ като небесна дъга мост ще може да потече онзи жизнен аспект, за който Христос е загатнал, когато е казал, че е дошъл, за да извика на земята „живот в изобилие". Животът винаги е съществувал, но когато възсияе Христовото съзнание (което днес се наблюдава в малка степен) и броят на постигналите го значително нарасне, това ще бъде показател, че антакарана е твърдо

установена; тогава по нейния мост от светлина, напомнящ небесна дъга, ще може да се преминава и в резултат на това по-изобилният живот – в новия си вдъхновяващ и импулсиращ смисъл – също ще може да протича чрез човешкото към дочовешките царства на природата. Това е свидетелство за божественост, най-яркото доказателство за божествения произход на човека, и същевременно е надежда – спасителна надежда за света.

Енергията и силите образуват съвкупността от всичко, което ***съществува***. Това е една от основните истини, върху които се гради цялото окултно знание, и е време тя да бъде призната и от лечителското изкуство. В проявеното битие няма нито едно явление, което да притежава естество, различно от енергийното. Самата болест е форма на активна енергия, проявяваща се чрез сили, които разрушават или предизвикват смърт. Затова, ако нашата изходна предпоставка е вярна, болестта също ще е форма на божествено изражение, доколкото онова, което ние познаваме като зло, е обратната страна на това, което наричаме добро. Трябва ли да заобикаляме тази тема и ще бъдем ли правилно разбрани, ако разглеждаме злото (поне по отношение на болестите) като добро, застанало на неподходящото място или неправилно регулирано? Няма ли да ме разберете, ако кажа, че болестта е енергия, която не функционира по желателния начин, или съгласно плана? В един случай вливащите се енергии се съединяват със силите и в резултат възниква добро здраве, силни и адекватни форми и жизнена активност; в друг случай същите тези втичащи се енергии се съединяват със същите сили, но това създава точка на триене, която води до поява на болестта, болката, страданието, а нерядко и смъртта. Енергиите и силите си остават от същата божествена природа, но именно връзката между тях предизвиква проблема. Даденото определение обхваща всички форми на физическо неразположение и подчертава, че решаващият фактор, който предопределя следствията (добри или лоши), е аспектът на връзката. Този постулат е от първостепенна важност за цялото ви мислене.

2. *Две енергии се съединяват в човека, а други пет присъстват. Всяка има своя централна точка на контакт*.

Двете енергии, които се съединяват в човека, изразяват двата аспекта на монадата, на Единния в проявление. Монадата същностно се проявява като двойственост – като воля и любов, като атма-будхи – и тези две енергии при съединяването си с точката на ума, или с третия аспект на божествеността, сътворяват душата, а впоследствие и целия проявен и осезаем свят; така на планетата се изявяват волята, любовта и умът (интелектът), т. е. атма-будхи-манас.

След като душата се „закотви" като съзнание и живот в човешкото същество, тя получава от него онова, което то може да привнесе, и което скрито или кармично присъства в цялата субстанция – манас, или умът; той е наследен или е бил закодиран в субстанцията още от предишната слънчева система. По нейно време интелектът е бил разкрит и заложен в субстанцията, за да формира базата на еволюционното развитие в днешната втора слънчева система. Не забравяйте, че седемте плана на нашата слънчева система са всъщност седемте поднива на космичния физически план и че от тази гледна точка духът е материя в нейния висш израз, а материята е дух в

неговата нисша точка на проявление. Животът се диференцира във воля и любов, т. е. в двете велики задвижващи енергии, които са заложени в основата на целия еволюционен процес и мотивират неговото неизбежно движение към съвършенство.

Атма-будхи се закотвят като енергии в душевния проводник (в егоичния лотос) и тяхната съвместна дейност пробужда отклик у субстанцията на менталния план, която също дава свой, специфичен принос. Нейната реакция сътворява онова, което ние наричаме ***висш ум***; той е толкова фин по природа и еманация, че закономерно влиза в контакт с двата висши аспекта и става част от Духовната Триада. Водовъртежът на силите, предизвикани от действието на божествената воля, изразяващи божествената цел и съединени с Битието (като идентичност, а не като качество), сътворява егоичния лотос, т. е. проводника на тази „отъждествена душа", която е била въвлечена в проявление от третия резултат на атмично-будхичното въздействие върху трите свята; така се проявяват конкретният ум и човешкият интелект. Затова съществува любопитно сходство между трите божествени аспекта в проявление и духовния човек на менталния план. Това съответствие е следното:

Монада..... Абстрактен ум.

Душа..... Егоичен лотос.

Личност..... Нисш, или конкретен ум.

Тази неопределена абстракция – монадата, еони от време е оставала несвързана по какъвто и да е начин с душата и с личността, докато те двете, увлечени от еволюционния импулс, са били и са заети със задачата да достигнат в подходящ момент тясно сливане, или „***съ-един-ение***". Абстрактният ум също в продължение на еони остава нещо непостижимо и извън обхвата на човешкото мислене и изразни средства, доколкото индивидът е кама-манасен (или притежаващ емоции и нисш ум), а едва по-късно става душа и конкретен ум, който се проявява като просветител и като проводник за просветление. Ако им бъде отделено дължимото внимание, посочените по-горе съответствия могат да хвърлят много светлина върху разглежданата тема.

Така в човешкото същество си дават среща две главни закрепени (закотвени) енергии; едната е неосъзнавана и ще я наречем ***присъствие***, а другата е осъзната и я наричаме ***Ангел на присъствието***. Това са монадата и душата (т. е. слънчевият ангел). Едната въплъщава монадния, а другата – душевния лъч, като и двете енергии активно и фино обуславят личността.

Останалите пет присъстващи енергии са: лъчът на ума, или обуславящата сила на менталното тяло; лъчът на емоционалната природа и лъчът на физическото тяло, плюс четвърти лъч – този на личността. Лъчът на физическото тяло езотерично „*възхожда към съединение, докато всички останали се спускат надолу*", ако цитирам древните писания. Лъчът на личността е следствие или резултат от дълъг цикъл на въплъщения. И така имаме:

1. Монаден лъч.

2. Душевен лъч.

3. Лъч на ума.

4. Лъч на емоциите.

5. Лъч на физическото тяло.

6. Лъч на личността.

7. Планетарен лъч.

Планетарният лъч винаги е третият Лъч, или този на Активния Интелект. Той е много мощен и обуславя нашата планета Земя, като позволява на човека „*да осъществи своите дела в света на планетарния физически живот*".

Дотук само случайно се позовавах на тези лъчи, като за планетарния лъч съм съобщил малко; акцентирах върху друг анализ на тези обуславящи лъчи, в който съм признавал като практически полезни за човека само пет лъча, а именно:

1. Душевният лъч.

2. Личностният лъч.

3. Менталният лъч.

4. Астралният лъч.

5. Лъчът на физическото тяло.

Лъчът на монадата също ще трябва да заеме своето място в зависимост от степента на изграждане и развитие на антакарана, след което ще се наложи да се признае и лъчът, който е негова полярна противоположност – планетарната „жизненост", или третият лъч. Тук съобщих изключително важен за вас пункт. Всички тези енергии играят активна роля в жизнения цикъл на всеки човек и не трябва да бъдат игнорирани от лечителите, дори ако информацията за тях все още остава с малка практическа приложимост.

3. *Конфликтите между енергиите и силите, както и между самите сили, пораждат недъзите в човешкото тяло*.

Според този закон болестите се предизвикват:

1. От конфликта между енергиите и силите.

2. От сблъсъка между самите сили.

Съвсем логично е да се очаква такава двойна борба. В първата категория влиза борбата на личностния живот срещу душата, която е насочила вниманието си към своите проводници и се опитва да вземе контрол над тях. Колкото по-твърдо човек е решил да подчини своята личност на контрола на душата, толкова по-интензивен ще бъде конфликтът с произтичащите от него сериозни физически усложнения. В тази категория попадат повечето от болестите на учениците и мистиците, които са предимно от нервно естество и често поразяват сърцето или кръвообращението. В повечето случаи те са ограничени в областта над диафрагмата, т. е. в органите, обуславяни от теменния, гърления и сърдечния центрове. Много от т. нар. „гранични" случаи също попадат в тази категория, но те се обясняват с предаването на енергия (под влияние на душата) от центъра на слънчевия сплит към сърцето, а споменатата „граница" е просто диафрагмата.

В тази първа категория попадат и такива неразположения, които възникват например при въздействие на енергиите от астралното тяло върху силите на етерния проводник; това води до астрален хаос и създава сериозни проблеми за слънчевия сплит, които предразполагат към заболявания на стомаха, червата и черния дроб. Всички те са резултат от конфликта между енергията и силите. Максималното, което тук мога да направя, е да покажа типа на заболяванията, свързани с едната или другата категория, но тази тема трудно се поддава на кратко описание, към каквото всъщност се стремя.

Във втората категория, засягаща конфликта между сили и сили, е включено и етерното тяло, а въпросните сили присъстват в големите и малките центрове, в отношенията между тях и в тяхната вътрешна реакция спрямо действието на енергиите, които постъпват от източници, външни за етерното тяло. Тези сили и тяхното взаимодействие предизвикват общите заболявания на човека и предопределят смущенията във физическите органи и области на тялото, разположени около дебалансираните центрове. Те всъщност представляват главните обуславящи фактори за масата от човешките същества в продължение на дълги еони от време, дотогава, докато душата „започне да работи" за постигане на пълен контрол над своя механизъм в трите свята. Тези вторични неразположения, резултат от взаимодействието между центровете, се делят на три категории:

1. Взаимодействие между:

а) Центровете над диафрагмата, т. е. между теменния, гърления, сърдечния и много рядко – центъра аджна.

б) Центровете под диафрагмата.

2. Връзка между някои центрове, проявена под въздействие на Закона за Трансмутациите, т. е. процес на издигане на силите от един център към друг:

а) От сакралния център към гърления.

б) От центъра на слънчевия сплит към сърдечния.

в) От центъра в основата на гръбнака към теменния.

3. Въздействие на „енергията" (отбележете си техническата точност на формулировката) от центровете над диафрагмата върху тези под нея.

Разглежданият процес е противоположен на онзи, който се извършва, когато силите под диафрагмата се издигнат към центровете над нея. Този трети тип връзка е резултат от силата на магнетизма, докато в противоположния имаме проява на излъчване. Двата са тясно свързани при определен стадий на развитие.

Всички тези връзки могат да създадат условия за усложнения, които да окажат нежелателно въздействие върху физическите органи, разположени в засегнатата област. Човек обикновено не осъзнава ранните етапи от свързването на центровете над диафрагмата с тези под нея и става жертва на стимулацията, оказвана от излъчващия център върху онзи, който изпитва нейното въздействие; в други случаи, дори центровете да се отзовават на стимулацията, индивидът става жертва на намалена жизненост, която предизвиква много форми на физически заболявания. Всичко е въпрос на баланс (равновесие) и именно към него трябва да се стреми интелигентният човек и кандидатът.

Сега стигаме до едно твърде двусмислено заявление, което всъщност преднамерено е получило такава загадъчна формулировка:

4. ***Конфликтът между първите и вторите продължава от хилядолетия, докато не бъде достигнат върхът на планината – първият велик връх.***

Това неопределено загатва за конфликта между енергиите над диафрагмата – които обикновено се излъчват от душата на нейния собствен план – и силите под диафрагмата. Става дума за един основен и продължителен конфликт, който започва, когато центърът на слънчевия сплит стане доминиращ и толкова мощен, че предизвиква криза, както в атлантическите времена. Такива кризи възникват и сега, тъй като повечето хора са все още атланти по своето съзнание и се ръководят главно от импулсите на своята емоционална природа. Метафизично казано, на определен етап центърът на слънчевия сплит започва да излъчва в отговор на магнетичния „зов" от страна на сърдечния център. След първото посвещение между тях се установява първото голямо взаимодействие, първата координирана активност. „*Което е отгоре сега е свързано с това, което е отдолу, но което е отдолу губи своята тъждественост с това, което е отгоре*", както гласи „***Древният Коментар***". Майката изчезва от полезрението, защото Детето – Христос, заема нейното място. Душата поема контрола и води стремящия се от един връх към друг.

При първото посвещение (и в растяща степен при следващите) енергията влиза в сериозен конфликт със силите; душевната енергия нахлува в етерното тяло и всички центрове стават „арена на борба", като в някои от тях тя е по-остра, отколкото при останалите. Битката вече не е „между самите сили", а е между енергиите и силите и именно това придава острота на посветителните изпитания; именно това предизвиква толкова много физически неразположения сред онези, които са приели или се готвят да приемат първо и второ посвещение. С това се обясняват и повечето от болестите при светците!

Някога ще се появи великата наука за центровете, която ще изясни цялата тази сложна тематика, но нейното време още не е дошло. Ако тя още сега започне да се преподава открито, мислите на хората ще се насочат към самите центрове и подконтролните им области, а не към протичащите през тях енергии. В резултат ще се появи нездрава и нежелателна стимулация или пък девитализиране на субстанцията на центровете с последващи от това остри заболявания. Законът, че „***енергията следва мисълта***" винаги остава в сила; енергията може да бъде както излъчваща, така и магнетична, но не трябва да се задържа статично. Истинската наука за центровете ще бъде допусната за свободно разпространение едва когато (и само когато) човекът усвои поне основните правила за насочване на мисълта и за контрол над енергийните въздействия.

5. ***Борбата между силите предизвиква всички болести, нещастия и телесни болки, които търсят изход в смъртта.***

Тук трябва да отбележим една интересна разлика. Смъртта (когато настъпи) е резултат от два фактора:

1. От борбата между силите, а не между енергията и силите. Област на конфликт стават етерното и физическото тяло и никакви енергии не постъпват отвън, тъй като човекът е много болен.

2. От загубата на воля за живот. Пациентът се е предал; той не е в състояние да оказва вътрешна съпротива и да привлича външни енергии, за да овладее боричкащите се сили, и е достигнал дотам, че вече дори не желае да прави това.

Тези две фази от процеса на умиране са показателни за съдбата на пациента и трябва веднага да бъдат забелязани от лечителя, който (ако ги констатира) ще пренасочи своите умения и ще се опита да помогне на човека правилно да умре, без да прави безполезни усилия да го лекува. Входната врата за животворните енергии е заключена; нищо не може да проникне през нея и да помогне на лечителя в неговата работа. Конфликтът между силите – общ по природа или пък дължащ се на жесток сблъсък в някоя конкретна област – предизвиква толкова силно триене, че не остава надежда за друго, освен за смърт. Тук трябва да отбележим, че ***болестта*** е в пряка връзка с точката на триене или на остро неразположение; ***всички болести*** зависят от общата реакция на човека към поразената област и предизвиканата от болестта обща немощ, докато ***телесната болка*** е свързана с дискомфорта на конкретната област, в която е локализирано заболяването и която издава неговата природа. Всички думи в тези закони и правила са подбрани най-внимателно и дори да изглеждат на преводача неадекватни като понятиен апарат, те не са неточни, а съдържат особен смислов нюанс.

6. *Двете съединени и петте присъстващи енергии* (*т. е. седемте заедно*), *плюс техните производни, владеят тайната*.

Тези думи сумират всичко гореказано и техният най-повърхностен, но и най-полезен за лечителя смисъл може да бъде изразен по следния начин:

Лечителят трябва да помни факта за наличието на две главни енергии във всяка личност – лъча на душата и този на личността. Освен това той трябва да разбира, че към тези два се добавят и трите обуславящи лъча – лъча на ума, лъча на астралното тяло и лъча на физическото тяло, – които заедно правят петте вече споменати енергии.

Изложеното се отнася най-вече за обикновените и средните хора. Ако пациентът обаче е много напреднал човек, изброяването ще стане по друга схема; в този случай е необходимо да се добавят още две енергии, които при него са придобили реална сила – лъчът на монадата и този на планетата (***трети лъч***). Когато е много активен, както е при много развитите хора с високо равнище на обща интеграция, този планетарен лъч има мощно въздействие; планетната прана постъпва като мощен поток чрез планетарния лъч и става фактор, който съдейства за лечението. Една от причините, поради която общото здраве на всички много напреднали хора по принцип е добро, се крие във факта, че праничната енергия на планетата свободно протича през организма. Учителят, който работи чрез сравнително съвършено тяло, използва именно тази енергия, за да го поддържа в добро здраве. Това е общо взето нова информация, която (ако бъде осмислена) ще ви се стори проста и логична. „***Техните производни***" означава за лечителя (и в този конкретен случай) външната осезаема форма; има и други значения, които тук няма да разглеждаме.

Споменатата „***тайна***" съдържа метода за поддържане на добро здраве, а не техники за лечение на физическия проводник в случай на „телесно заболяване". Тайната на доброто здраве е известна на всички, които са преминали третото си посвещение и ако поискат, те могат лесно да се възползват от нея. В случай че работят по онези насоки от Плана, които нямат отношение към човечеството, те могат да изберат различни решения. Ако обаче са сред тези, които имат за задача да разширяват човешкото съзнание (работейки за и във човешкото царство), те най-често не се възползват от тази тайна, доколкото изпитват потребност от пълно отъждествяване с човечеството. За целта те предпочитат съзнателно да споделят всеки човешки опит и да умират по същия начин, както и останалите хора. Въпросът за отъждествяването е в основата на всяко проявление и именно отъждествяването с духа (или на духа и материята) е тайната на богоподобния човек. Както вече знаете, една от основните причини за болестите се крие в лекотата, с която хората се отъждествяват с аспекта на формата, т. е. с многото локализирани в пределите на личността ***сили***. Човекът забравя да се отъждествява със създателя на формата – с истинския духовен човек, както и с ***енергиите***, които вече се опитва да насочва и които в хода на еволюционния цикъл все по-успешно ще може да управлява.

Тук има скрит смисъл, който се отнася до седемте лъча и до начина, по който те се проявяват в човешкото царство. Това знание

позволява на Учителя да контролира епидемиите и широко разпространените заболявания, но за вас то би било преждевременно. Всъщност, относителната свобода от чумите и епидемиите, които често съпътстват войните, частично се дължи на използването от Йерархията на това седемаспектно знание, съчетано с научното познание на самото човечество.

В тази връзка (споменавам това само от общ интерес) има две йерархични лица – Махачохан и Неговият Представител от седми лъч – Които сега владеят тайната в цялата ѝ пълнота. В прилагането на постигнатото знание Те са подпомагани от пет Учители, работещи предимно с дева-еволюцията, която (както ви е известно) е свързана с формата; в този конкретен случай те работят с дева-лечителите. Тези седем Членове на Йерархията получават на свой ред помощ от страна на един от Будите на Действието, както и от представителя на Духа на Земята. Това отново прави ***две***, ***пет***, а оттук и ***седем***, но изброено по друга схема, която след сумиране дава девет – числото на посвещението. Тази числова връзка води човека към етапа, в който той става „*посветен в сферата на съвършенството, надживял мъката и болката, с ум, отвърнал се от нисшото и насочен към висшето*".

Спрях се на тази фаза от отношението на човешкия род към темата за здравето, за да илюстрирам колко фини и езотерични са разглежданите от нас моменти и заедно с това да подскажа на индивидуалния пациент чувството за пропорция, когато става дума за неговите телесни болки, здравни проблеми или дори физическа смърт.

7. *Такъв е Петият Закон на лечителството в света на формата*.

Този пети закон разглежда преди всичко петия принцип на ума (манаса), който прави човешкото същество това, което то е. Именно този принцип превръща човека в пленник на формата и на планетата, вследствие на което той става обект за нападения срещу аспекта на формата, които са част от извечното действие на злото срещу доброто. Точно този пети принцип, след като бъде овладян и разумно използван от Сина на Ума, който е Син Божи, ще позволи на духовния човек да се освободи от всякаква форма и така да стане независим от болестта и смъртта.

Онзи, който изучава лечителското изкуство, ще трябва най-внимателно и непредубедено да усвои някои изключително прости, но езотерични факти, а именно:

1. Че лечителството е по същество управляване на енергии.

2. Че лекуващият е длъжен внимателно да прави разлика между енергиите и силите.

3. Че ако се стреми към успех, той трябва да може да определя съвсем точно мястото на пациента върху еволюционната стълбица.

4. Че е задължително да владее науката за центровете.

5. Че той самият трябва да работи като душа чрез своята личност.

6. Че неговата връзка с пациента (ако последният не е високоразвит) е личностна.

7. Че е длъжен да определи кой точно център контролира областта, където е локализирана точката на триене.

8. Че заедно с всичко останало в окултните науки, болестта и лечителството представляват специфични аспекти от великата система на „взаимовръзки", която управлява всяко проявление.

Ако внимателно осмисли тези осем пункта, лечителят ще положи здрава основа за всяка предстояща работа; тяхната сравнителна простота ясно показва, че всеки може да стане лечител, стига да го желае и да е готов да изпълни изискванията. Разпространеното убеждение, че човек „се ражда" лечител и следователно е уникален, в действителност само показва, че това е един от неговите главни интереси. Благодарение на него вниманието на човека се е насочило към лечителското изкуство, а оттук и към контакт с пациентите. Вследствие на неотменното действие на закона, който управлява мисълта, той открива, че енергията следва неговата мисъл и протича към пациента. Ако това се прави целенасочено, резултатът често ще бъде благоприятен за пациента. Време е хората да разберат, че всеки мислещ и обичащ човек може да стане лечител, ако проявява искрен интерес и е движен от желанието да служи. Целият лечебен процес се основава върху насочването на мислите и има за резултат изпращането на енергийни потоци или тяхното извличане – това е друг начин за изразяване на идеята за излъчването и магнетизма. Всеки посветен е лечител и колкото е по-напреднал, толкова по-малко е загрижен за сложните детайли около центровете, силите, енергиите и тяхното управление. Той лекува почти автоматично, както го е правел посветеният Петър, за когото четем, че „*сянката на преминаващия Петър е изцелявала всеки*".

Основната видима разлика (констатирана в хода на многото хилядолетия) в работата на споменатите типове лечители и тези с по-ниско равнище на подготовка е в това, че професионалните медици и опитните духовни лечители имат безспорно предимство пред необучените целители, доколкото техните диагностични умения и способността им за визуализация са по-големи предвид на професионалната им компетентност по отношение анатомията на човешкото тяло и познанията им в областта на патологията. В течение на още много години духовният лечител ще постъпва мъдро, ако работи в тясно сътрудничество с обучен и опитен лекар, като подсигурява лечебния процес с необходимото окултно знание. Времената, когато всяко добронамерено и духовно ориентирано човешко същество е можело да стане *ефикасен* лечител, почти отминаха. В наши дни всяка лечителска практика трябва да бъде предшествана от години къртовско изучаване на енергиите, типовете лъчи и центровете. За целта ще е необходимо да се отделят минимум три години, а когато към тях се добави и обучението на професионалния медик, завършил най-добрите съвременни медицински колежи, едва тогава ще се утвърди новото, значително по-добро лечение на човешкия проводник. Само така ортодоксалните и окултните знания на

лечителя, допълнени от способността му за визуализация и за насочване на мисълта, ще станат реални и практически резултатни.

Правилото, свързано със Закон N 5, пояснява необходимостта от такова окултно знание и много ясно формулира някои фундаментални изисквания.

<u>ТРЕТО ПРАВИЛО</u>:

Нека лечителят концентрира необходимата енергия в подходящия център. Нека това бъде центърът, който изпитва нужда. Нека те двата се синхронизират и заедно да увеличат силата. Така очакващата форма ще бъде уравновесена в своето функциониране. Така, при правилно ръководство, трите заедно ще лекуват.

Даденото правило предполага познание за центровете, а то все още е в зачатък. В повечето случаи единствено известно е местоположението на центъра и това е достатъчно, особено за необучения лечител. Прекалено подробните познания за разположението, състоянието и отзивчивостта на центъра всъщност ще пречат на начинаещия лечител, чието мислене ще се насочва към подробностите на формата, като се отвлича от енергията и нейните движения.

Правилото изисква лечителят, след като е изравнил себе си с душата и „е взел под контрол" душевната енергия (превръщайки се в канал за духовната сила), да насочи тази енергия към онзи свой център, който съответства на центъра, контролиращ областта на пациента, където се намира точката на триене. Ако заболяването е засегнало например стомаха или е свързано с черния дроб, лечителят ще трябва да насочи своята душевна енергия в центъра на слънчевия сплит, разположен в етерния гръбначен стълб. Ако пациентът страда от сърдечно или белодробно неразположение, лечителят ще използва сърдечния център, а за лечение на болести на дихателните пътища, гърлото, устната кухина и ушите, той ще задейства гърления център.

Така два момента стават важни за самия лечител:

1. Той трябва максимално точно да познава собствената си точка на развитие, която е показателна за неговата способност или неспособност да работи с някой или с всички центрове. За да използва който и да е от своите центрове за оздравителна работа, лечителят трябва да го е пробудил в някаква степен и да умее съзнателно, със силата на мисълта и под ръководството на волята, да фокусира енергията в избрания център. Това не изисква всички центрове да са пробудени и да функционират правилно, а означава (ако човек въобще има намерение да лекува), че той не бива да се ограничава с използването само на центровете под диафрагмата и че с усилие на духовната воля неговата мисъл трябва да бъде канализирана към по-високите центрове. Много от стремящите се могат да

правят това с по-голяма лекота, отколкото предполагат.

2. Натрупвайки енергия в някой свой център, преди да я насочи към необходимия център в тялото на пациента, лечителят трябва да се предпази от риска на превъзбудата. Това е много важно условие. Толкова много болести и физически проблеми при средните хора са локализирани в коремната област и изискват от лечителя постоянно използване на центъра на слънчевия сплит, че това може да го доведе до тежки състояния на свръхемоционалност и дори до остра астралност. Тогава той ще се превърне в жертва на собствените си добри намерения и на духовното си служене, тъй като последствията във всички случаи ще бъдат лоши; енергията е безлична сила, абсолютно безличен фактор. Чистотата на намеренията, безкористното служене и добрата воля не са сигурна защита, независимо от надеждите на сантименталните окултисти. Всъщност, постигането на тези желателни състояния само увеличава трудностите, защото енергията на душата ще нахлува с по-голяма сила. Осъзнаването на реалния риск, обективната оценка на възможностите, научното и техническото разбиране на защитните мерки ще бъдат подсказани на лечителя към края на обучението. Засега опасността не е твърде голяма (поради неспособността на хората да придадат сила и ясна насоченост на мисълта си) и затова главната защитна мярка се състои в умението на лечителя устойчиво да удържа своето съзнание в теменния център, откъдето да насочва „погледа си" към необходимия център. Получава се двойно фокусиране и лечителят трябва да се научи да го постига.

Именно тук той прави разлика между процесите на излъчване и на магнетизиране. След като се постигне концентрация на душевната енергия в съответния център – благодарение на нейното насочване (чрез силата на мисълта) от главата, т. е. от седалището на душевната енергия, – процесът на излъчване завършва. Той е преминал през два етапа:

1. Душата е излъчила енергия към теменния център.

2. Лечителят насочва лъча на тази енергия от теменния към „необходимия център", в който тя се фокусира и натрупва.

Между този необходим център и съответния център в тялото на пациента се установява състояние на синхронизация, постигнато не чрез изпращане на лечебен лъч към този център, а доколкото мощта на центъра на лечителя събужда отклик в центъра на пациента; той действа като магнит, който предизвиква определено излъчване у пациента. Това излъчване (езотерично казано) „разпалва" точката на триене в поразената област и ако лечителят е ясновиждащ, той получава възможност по-ясно да види локализацията на неразположението и така да постави по-точна диагноза. Духовният лечител обикновено изхожда от диагнозата на професионалния лекар, ако той самият не е такъв.

На този етап между лекуващия и лекувания се установява взаимодействие на етерно равнище. Енергиите на техните два синхронизирани центъра вече са свързани и лечителят трябва да реши дали терапията изисква отнемане или добавяне на енергия. Предстои му да си изясни дали центърът на пациента е превъзбуден и следователно трябва да се отнеме енергийният му излишък, или

е налице намалена жизненост и енергията на центъра изисква съзнателно допълване и увеличаване.

Споменат е и трети подход, който е по-бавен, но на практика е по-желателен. Той включва постигане на такова енергийно равновесие между лечител и пациент, което да е в състояние да задържи лечебната енергия в областта на точката на триене и така да позволи на самата природа (без допълнителна помощ) да осъществи излекуването. Това става възможно само ако между пациента и лечителя е установена стабилна връзка. Тогава единствената задача на лекуващия ще бъде да поддържа това състояние устойчиво, като помага на пациента да повярва в скритите си сили и го поощрява към търпеливо очакване. Подобно лечение ще бъде по-трайно и няма да предизвика психичния шок, който често се появява в случай на рязко прибавяне или отнемане на енергия.

Както виждате, тук отбелязахме три начина, по които лечителят може да използва фокусираната в неговите центрове сила:

1. За отнемане на излишната енергия от превъзбудения център на лекувания.

2. За известно стимулиране на центровете на пациента.

3. За запазване състоянието на равновесие, при което може да се осъществи изцеление по естествен път.

В първия случай лечителят преднамерено увеличава мощта на натрупаната в съответния му център енергия, така че тя става изключително магнетична и изтегля излишъка от енергия, събран в центъра на пациента. Във втория случай лечителят изпраща силен лъч от своята енергия към съответния център в тялото на пациента; това е акт на излъчване и е много резултатен. В третия случай се установява взаимодействие, което запазва равновесието и осигурява устойчива и нормална активност на центъра, който контролира областта на неразположението.

Постепенно ще забележите доколко всички тези процеси (а те са сравнително прости, ако бъдат правилно разбрани) зависят от решението на лечителя. Точно тук може да се допусне грешка и всеки, който се опитва да работи по посочения от мен начин, трябва да бъде посъветван да се придвижва напред бавно и с необходимата предпазливост, дори ако това снижава ефективността на работата му или я прави безуспешна. По-добре е да не се постигне никакво въздействие върху състоянието на пациента, отколкото в резултат на едно неразумно решение (с мощта на нечия мисъл и с фокуса на нечия насоченост) да се ускори смъртта чрез внезапно отнемане на и без това оскъдната жизнена енергия или чрез стимулиране на център, който вече е превъзбуден и свръхактивен.

В крайна сметка, трите лечебни метода помагат на пациента като въздействат върху съответните му центрове и осигуряват тяхната балансирана и благотворна активност. Това се постига по-лесно при напредналия човек, отколкото при индивид, чиито главни центрове обикновено са пасивни и непробудени; по-вероятно е неговите неразположения да са причинени от някой от споменатите 21 по-малки центрове на тялото, отколкото от активността на един от седемте главни центрове. На такива пациенти по-бързо може да се помогне

чрез ортодоксалната медицина и хирургия, отколкото чрез някакъв процес на духовно лечителство. Именно затова духовният целител едва сега придобива значение и неговата дейност по принцип става възможна. Това е следствие от бързото духовно развитие на човечеството, което позволи на хората за първи път в значителна степен да се възползват от тези закони и правила.

Думите „***трите заедно***" от последното изречение на Третото Правило означават, че съединената енергия на лечителя (т. е. фокусираната в теменния му център душевна енергия и тази на „необходимия център") заедно с енергията на центъра, който контролира точката на триене в тялото на болния, са отговорни за изцелението, ако то е съдба на пациента.

ЗАКОН N 6:

Когато строителните енергии на душата развият своята активност в тялото, резултатът ще бъде здраве, точно взаимодействие и правилна дейност. Ако строители са Лунните Повелители и тези, които работят под контрола на Луната и в услуга на низшето „аз", резултатът ще бъде лошо здраве, болест и смърт.

Това е изключително интересен закон, който принципно разглежда някои общи причини, над които средният човек няма съзнателен контрол. Той окултно дава миниатюрна (микрокосмична) картина на вселенската (макрокосмична) ситуация и обхваща целия проблем за злото, болката и страданието – великите тайни на нашата малка планета, само в няколко фрази, наситени с колосален смислов заряд. Простотата на този велик естествен закон всъщност завоалира огромния мащаб на неговото действие. Той съвсем лаконично излага няколко неща, които аз ще изброя подред, тъй като разделянето на големите идеи на съставните им прости положения е най-добрият път към разбирането:

1. Когато душата контролира съответната форма, налице е добро здраве.

2. Душата е строителят на формата, съзидателната сила в проявление.

3. Това е вярно както за микрокосмоса, така и за макрокосмоса.

4. Резултат на това са целостността, правилното отношение и правилната дейност.

5. Когато не душата, а силите на природата на формата са контролиращи фактори, се появява лошото здраве.

6. Строители на формата са „лунните повелители", т. е. физическите, астралните и менталните елементали.

7. В своята тройственост те образуват личността.

8. Те окултно се намират под ръководството на Луната, която е символ на формата и често е наричана „майка на формата".

9. Идващото от Луната излъчване носи семената на болестта и смъртта, защото тя е „мъртва планета".

Както виждате, всичко отново опира до източника на основната енергия, която контролира тялото. Макар че душата е източник на целия живот и съзнание, в течение на еони тя е преследвала една основна цел – да съхранява формата жива и съзнателна докато тя достигне такъв еволюционен етап, че да стане (и да става във все по-голяма степен) полезен и пригоден инструмент, средство на душата за изява и служене. Тогава кармата определя качеството и природата на физическото тяло. То може да бъде здраво, ако с него не е злоупотребено в конкретния или в предишните животи, които предопределят даденото конкретно въплъщение, но може да бъде и болнаво, ако заплаща цената на някаква грешка. Доброто здраве не зависи задължително от съзнателния контакт с душата. Той може да предизвика и предизвиква добро здраве, но при повечето обикновени хора това зависи главно от живота и намеренията на личността – в сегашния живот и в предишните. Душата може да оказва реална помощ, но не преди волята на личността да се е насочила към духовно развитие и по-чист живот.

Даденият закон отразява и базовата връзка, която превръща троичната форма на човека в съставна част от макрокосмичното цяло. Всички форми във всички царства са построени от ***лунните повелители*** под въздействие на импулса, излъчван от планетарния Логос, който работи в сътрудничество с Духа на Земята; физическото, астралното и менталното тела се формират от съвкупността на трите типа енергизирана субстанция, оформяна от лунните повелители. Връзката на планетарния Логос с този Дух на Земята е връзка на еволюционно Същество с инволюционна същност; то е отражение в трите свята (изкривено под влияние на илюзиите) на връзката между душата и личностния елементал. За лечителя е много полезно да осъзнае, че въздействайки върху болестта, той на практика се сблъсква с инволюционните животи и се опитва да работи с елементалите. Естествената тенденция на тези намиращи се на инволюционната дъга елементални животи е да блокират и осуетят неговите лечителски усилия и тези на душата; такъв е за тях пътят на еволюцията и именно той в крайна сметка ще ги изведе на еволюционната дъга.

Когато в хода на еволюцията душата успее да вземе съзнателен контрол във и над формата и да създаде проводник, адекватен на своите духовни потребности, това ще се дължи на обстоятелството, че елементалите, от които е образуван личностният елементал, ще са достигнали до онази точка в своето развитие, когато ще са готови да тръгнат по пътя на завръщането. Работата на душата никога не е чисто егоистична, насочена само към получаване на средство за израз в трите свята, както може да се стори на повърхностния мислител. От гледна точка на душата това не е приоритетна, а необходима активност, която включва и жертвена работа по спасяване на субстанцията и подтикване еволюцията на материята. Както посочва „***Древният Коментар***": „Майката (субстанцията-материя) се

спасява, като ражда Сина (вътрешния Христос, духовното съзнание)". Това е вярно както за макрокосмоса, така и за микрокосмоса.

В това се крие тайната на страданията и смъртта, проявени на нашата планета. Планетарният ни Логос (ако разглеждаме истината от гледна точка на макрокосмоса) е един от „несъвършените Богове", описани в „***Тайната Доктрина***"; той е съвършен само за нашето човешко разбиране, т. е. през призмата на единицата, която е съставна част на едно от царствата, образуващи Неговото тяло на проявление. Истинско равновесие между духа и материята все още няма, макар че точката на баланс вече е много близо; инволюционните сили продължават да са твърде влиятелни и дейността на духовните енергии все още се осуетява, макар и в много по-малка степен в сравнение с предишната човешка история; едва идващата след нас велика човешка раса ще стане свидетел на времето, когато точката на равновесие ще бъде достигната и ще настъпи т. нар. ***златен век***. Свойствените за планетата (а следователно и за индивида) точки на триене тогава ще бъдат много по-малко, като областите на разстройства и безполезна активност постепенно ще изчезнат. Това ще може да се види до голяма степен проявено в тялото на напредналия човек или посветения в течение на дълги периоди от неговите въплъщения. Такива паралелни съответствия като правило са верни.

Този закон ни разкрива една чудесна, пропита с надежда картина, особено ако даденостите на днешния свят бъдат сравнени с условията от предишните столетия. Съзнанието на човека е повсеместно пробудено; най-неразвитите доскоро раси вече получават образование, което по необходимост включва отваряне на ума; добрата воля се разглежда като необходимо условие за световното развитие и хората откриват, че „никой не живее за себе си" – нито индивидът, нито нацията; те разбират, че обикновеният здрав разум и мъдрост изискват непрекъснато подобрение на условията за живот на всички хора. Това е нова нагласа и свеж, много обнадеждаващ подход. Хората се учат да се разбират и опознават; нациите установяват по-тесен контакт една с друга; държавни дейци от различни страни обединяват усилията си и съвместно решават световния проблем за подобряване жизнените условия на хората; мисълта расте навсякъде, прави се оценка и се води борба за свобода и истински ценности. Какво е всичко това, ако не усилие на душата на човечеството за отстраняване на болестта и връщане на здравето в поразените области, като се унищожат точките на триене? Не е ли това същото, което духовният човек в случай на болест се старае да направи със своето тяло, и не е ли точно това, което лечителят му помага да постигне?

"Лунните повелители" и силите на субстанцията ще трябва в крайна сметка да отстъпят пред енергията на душата (и са подпомагани за това), все едно дали става дума за макрокосмични или за микрокосмични сили.

Изучаващите често са озадачени от твърдението, че плътното физическо тяло не е ***начало***. Елена Блаватска особено подчертава този факт, но хората са склонни да предполагат (освен ако не са разпалени теософи), че тя греши или дори че преднамерено заблуждава читателите. Наистина, природата на началата е един от слабо разбраните пунктове и едва след като човек си изясни какво всъщност

означава начало, той ще може да оцени красотата и точността на това изявление. И така, какво да разбираме под „начало”? Начало е това, което (макрокосмично казано) се развива върху всеки от нашите седем плана, т. е. върху седемте подплана на космичния физически план. Това е зародишът или семето на всеки подплан, което въплъщава някакъв аспект от божествено развиващото се съзнание; това е нещото, което е фундаментално свързано с някаква форма на сетивност; това е факторът, на който телата (в хода на своето развитие) се оказват способни да се отзоват. Началото, това е зародишът на осведоменост, побрал в себе си целия потенциал на пълното съзнание при определено равнище на божествената активност. Това е нещото, което прави възможно познанието и съзнателния отклик спрямо околната среда, и което означава последователна и „разгръщаща се” сетивна активност, кулминираща във възможното и неизбежно божествено разбиране.

Физическото тяло и в по-малка степен астралното и менталното, са автоматични в своята активност като аспекти на божествения апарат за отклик, т. е. на механизма, който позволява на Небесния Човек, на планетарния Логос и на духовния човек да регистрират съзнателния си отклик спрямо това, с което те съгласно божествения план трябва да влязат в контакт. Сега физическото тяло е единственото, което вече е толкова добре развито, че за него в нашата планетна схема няма по-нататъшно еволюционно развитие, с изключение на това, което може да изиска от него духовният човек; повечето изменения се осъществяват в етерното, а не в плътното физическо тяло. Това е факт от първостепенна важност, който все още слабо се осъзнава.

Плътното физическо тяло е достигнало своята висока точка на развитие и интереси (като ментално внимание и йерархично действие) в предишната слънчева система. Тогава то е изчерпвало божествената цел на еволюционния процес. Човечеството днес трудно осъзнава това. За мен е невъзможно, а и нежелателно да посочвам еволюционните етапи, през които е преминал този божествен механизъм при подготовката си за задачата, която му предстои да решава в сегашната слънчева система. В даденото божествено въплъщение на нашия планетарен Логос (чрез посредничеството на тази малка планета – Земята), физическото тяло ***не е цел***, а само нещо, което обективно съществува и трябва да бъде прието, адаптирано и включено в общия еволюционен план. Този план изцяло е свързан със съзнанието. Физическото тяло е просто проводник (нито повече, нито по-малко) на съзнанието във физически план, а акцентът на вниманието се поставя върху етерното тяло като израз на по-финитe проводници и тяхното състояние на въплътено съзнание. Физическото тяло е важно, доколкото трябва да дава подслон на механизмите за всеки вид съзнателен отклик – от този на най-нисшия тип човешко същество, до онзи, който включва съзнание на посветен от трета степен. Телата и формите на вътрешния съзнателен живот при трите дочовешки царства се сблъскват с аналогичен, но по-лек за решаване проблем. Тук аз разглеждам само човешкото физическо тяло, което не е начало, доколкото в никакъв случай не се явява цел; то не е семе или зародиш на каквото и да било. Всякакви промени вътре във физическото тяло са вторични спрямо целта за съзнателен отклик към откровението на една възникваща божественост. Почувствах необходимост да подчертая това поради хаоса, който съществува в умовете на хората по този

въпрос.

Нека обобщим: физическото тяло не е начало; то не е основен обект на внимание за стремящия се; то автоматично откликва на бавно разгръщащото се съзнание във всички царства на природата; то постоянно остава нещото, над което се работи, без да притежава собствено вродено влияние; то не е важно за активния процес, доколкото е приемник, а не инициатор на активност. Важно е разкриващото се съзнание, откликът на вътрешния духовен човек спрямо живота, обстоятелствата, събитията и обкръжението. Физическото тяло просто се отзовава. Когато то по погрешка стане обект на внимание, се отбелязва регрес. Ето защо всяко задълбочено внимание, отделяно на физическите дисциплини, на вегетарианството, диетата и постите, както и на съвременните видове (т. нар.) ментално и божествено лечителство, е нежелателно и не съответства на заложения план. Затова прекаленото внимание и акцент върху физическото тяло са реакционни и напомнят обожествяването на „златния телец" от синовете на Израил; това е връщане към нещо, което някога е било важно, но днес трябва да премине под прага на съзнанието.

Разгледах този въпрос именно тук, защото Закон N 7 спира вниманието върху ендокринните жлези и нашето приближаване към тази тема трябва да става от правилната гледна точка. Жлезите с вътрешна секреция са осезаема част от физическото тяло и следователно са елемент от онова сътворено проявление, което не се разглежда като начало. Те обаче са действени и могъщи и не могат да бъдат игнорирани. Съществото тук е изучаващите да разглеждат жлезите като следствия, а не като причини за събитията, условията и състоянията на тялото. ***Физическото тяло*** – независимо от това, в което могат да вярват и да твърдят неговите жертви – ***винаги е обусловено от вътрешни причини; то самото никога не е причина***. В тази слънчева система и на нашата планета то действа автоматично и се подбужда от причини, породени във вътрешните планове или от действието на душата. Отбележете си важността на това твърдение. Физическото тяло не притежава истински собствен живот, а в дадения цикъл просто откликва на импулси, излъчвани отдругаде. Негово постижение и триумф е в това, че е успяло да стане автомат. Ако сте в състояние да разберете това правилно, можем да преминем безопасно към разглеждане на Закон N 7 и на Четвъртото Правило.

ЗАКОН N 7:

***Ако животът (или енергията) протича безпрепятствено и в правилната посока на своето предназначение* (*към съответната жлеза*), *телесната форма откликва и болестта изчезва*.**

Един от интересните моменти, който изучаващият трябва да си отбележи, е ***доктрината за посредниците***, представяна в цялата

си широта и разглеждана като фактор от първостепенно значение във всяко окултно учение. Макар и неправилно тълкувана, тя е подчертана и в християнското учение за Христа, което Го представя като посредник между гневния Бог и жалкото невежо човечество. Това в никакъв случай не отразява истинската цел на Неговото идване и работа на Земята, обаче тук аз няма да се задълбочавам в техния истински смисъл, тъй като съм разглеждал тази тема на друго място във връзка с Новата Световна Религия [вж. *„Проблемите на човечеството"*, глава VI; и *„Второто пришествие на Христа"*, глава V]. Езотеричната концепция (която е тясно свързана с християнските доктрини) ни учи, че душата е посредник между монадата и личността; същата идея се среща и в много други религиозни представи. Така например, Буда е представен като посредник между Шамбала и Йерархията, който влиза в тази роля веднъж в годината. Самата Йерархия е посредник между Шамбала и Човечеството, а етерният план (разбиран като космичен, планетен и индивидуален етерен проводник) е посредник между висшите сфери и плътното физическо тяло. Цялата система на окултно или езотерично откровение е основана върху тази удивителна доктрина за взаимозависимостта, на планираното и организирано съзнателно обединение и на предаването на енергия от един аспект на божествено проявление към друг; енергията преминава навсякъде и циркулира през всичко, като се предава по различен начин от една форма към друга чрез подходящ механизъм. Това е вярно както в инволюционен и еволюционен, така и в духовен смисъл; всъщност, последният слабо се различава от първите два, както е добре известно на посветените от висока степен. Може да се напише цяла дисертация за предаващите посредници, която би включила в себе си и учението за Аватарите. Аватар е този, който притежава специфична способност или възможност (без да се взема предвид неговата индивидуална задача и предопределената му съдба) да работи с енергиите, които се предават чрез етерното тяло на планетата или на слънчевата система; това обаче е дълбока мистерия. То е било демонстрирано по особен начин от Христос във връзка с космичната енергия, когато Той за първи път в историята на планета е предал космичната енергия на любовта директно върху физическия план на нашата Земя, а също така по специфичен начин и върху четвъртото, човешкото царство на природата. Това трябва да ви покаже, че макар енергията на любовта да е от втория аспект на божествеността, Христос е въплътил и е предал (първо на човечеството, а след това и на останалите царства на природата) четири качества на този аспект. Предадени са онези четири качества, които човечеството е в състояние да усвои. Само едно от тях вече започва да се проявява и това е качеството на добрата воля. Останалите три ще се разкрият по-късно, като едно от тях е свързано по особен начин с лечебните качества на любовта. Според *„**Новия Завет**"* това качество е било наречено от Христос *„**сила**"* (неточен превод на първоначално казаната дума); Христос го е споменал, когато лечебната сила е била иззета от Него и Той е произнесъл: „Силата излезе от мен".

* * * * * * * * * * * * * * *

Напомних ви горната случка, тъй като дадената истина е пряко свързана с този седми закон. Видяхме, че плътното физическо тяло езотерично се разглежда (във връзка с лечебните процеси) като обикновен автомат; то е само приемник на предаваните енергии.

Отбелязахме, също така, че самото етерно тяло – което е вътре, или „суб-стои" във всяка форма – представлява структура за предаване на енергии, идващи от някакъв външен източник, т. е. от онази точка, върху която вътрешният за формата живот поставя своя основен акцент. За средното човешко същество това обикновено е астралното тяло, в което се закрепва астралната (или емоционалната) енергия, преди да се излъчи към етерното тяло заедно с някакво количество ментална енергия. По-късно, усилената от пречистения ум и предавана чрез личността душевна енергия ще определя етерното тяло и, следователно, ще контролира активността на физическия носител.

Този закон спира вниманието ни върху факта, че под въздействие на субективните енергии плътното физическо тяло на свой ред формира „препредаваща структура", чрез която автоматично повтаря активността на етерното тяло. В отговор на енергийния приток от седемте главни центрове на етерното тяло, то създава плътна физическа съединяваща структура, известна под наименованието ***ендокринна система***. Откликвайки на прииждащата от етерното тяло енергия, тези жлези с вътрешна секреция отделят хормонални вещества, които се вливат непосредствено в кръвообращението.

Тук нямам намерение да навлизам в прекалени технически подробности, тъй като пиша по-скоро за непрофесионалния читател, отколкото за школуваните медици, макар че и те откровено признават колко малко все още знаят по тази тематика. Научно-изследователската медицина е недостатъчно информирана за влиянието на ендокринните жлези върху кръвта и върху цялата психология на човешкото същество; тя знае малко както за връзката на различните жлези една с друга, така и за образувания от тях жизненоважен апарат за управление, който е обединяван, оживотворяван и насочван от седемте етерни центрове. Този факт обикновено се игнорира от ортодоксалния учен и докато не изучи и признае онова, което поражда и обуславя ендокринните жлези, той ще остане в пълно незнание за причините и истинските резултати. Жлезите са преки следствия от седемте типа енергии, които протичат през седемте етерни центъра. Те контролират всички области на тялото. В тяхното създаване виждаме конкретното проявление както на излъчващата, така и на магнетичната активност на всички енергии, защото те са формирани от излъчването на седемте центъра, но тяхното индивидуално и комбинирано действие е магнетично по природа. Излъчването извлича плътни физически атоми и ги концентрира в съответните области на физическото тяло, така че те да могат да действат като разпределители (в кръвообращението, а следователно и в плътното физическо тяло) на *един от аспектите* на вливащата се енергия. Отбележете си, че само един аспект на енергията се разпределя по този начин – този, който съответства на третата страна на активната разумна субстанция; останалите два скрити аспекта се разпределят като чиста енергия, която действа върху цели области, а не върху конкретни фокусни точки. Ендокринните жлези са именно такива локализирани фокусни точки.

Много ми се иска темата за жлезите и тяхната връзка с центровете да бъде правилно разбрана, тъй като цялата тази тематична област е тясно свързана с лечителското изкуство. Едно от следствията от прилагането на лечебната енергия (чрез центъра, обуславящ

телесната област, където се намира точката на триене) е стимулирането на съответната жлеза и усилването на нейната активност. Жлезите – това в последна сметка са посредниците между лечителя и пациента, между центъра и плътното физическо тяло, между етерното тяло и неговия автомат – приемащия плътен физически проводник.

Разглеждайки тези особени структури за пряко предаване влиянието на центровете върху кръвообращението – жлезите с вътрешна секреция, бих искал да подчертая, че центровете управляват ендокринната система с пряко въздействие, т. е. чрез енергиен поток, излъчван от тяхната сърцевинна точка. Така те обуславят и контролират цели области на тялото и го правят благодарение на онези свои аспекти, които ние символично наричаме „венчелистчета на лотоса". В централната точка на лотоса е фокусирана жизнена сила, която е универсална по своята същност и приема специфичното качество на енергията, за която отговаря центърът, едва след като бъде излъчена и попадне в съответната жлеза. Така наречените лъч на живота, скрит в сърцевината на всеки център, е монадно отъждествен със своя източник и притежава (когато е в контакт със своите венчелистчета) едно основно вродено качество – това на привличащата енергия. Всяка енергия, излъчвана от единния източник в тази наша слънчева система, е свързана с енергията, която ние наричаме Любов, т. е. с енергията на магнетичното привличане. Венчелистчетата на лотоса и областта от обграждаща го енергия, която образува неговата форма, се характеризират чрез някоя от седемте допълнителни типа енергии; те са еманирани от седемте Лъча, които излизат от единния Източник като Представители на универсалния и разностранен Творец.

Както знаете, в слънчевата система има седем свещени планети, които са пазителки и изражения на седемте лъча, на седемте качества на божествеността. Нашата Земя, която не е свещена планета, притежава съответно седем центъра, които в зависимост от хода на еволюцията стават приемници на седемте лъчеви качества от седемте свещени планети; така в пределите на слънчевата система се формира гигантска съединяваща мрежа от енергии. Три от тези центрове, изразяващи трите основни лъча, са ви добре известни:

1. Шамбала..... Лъч на мощта, или целта.

Първи аспект.

Енергия на волята.

2. Йерархия..... Лъч на любовта-мъдрост.

Втори аспект.

Енергия на любовта.

3. Човечество Лъч на активния разум.

Трети аспект.

Енергия на ума, или мисълта.

Съществуват други четири центъра и заедно с посочените три те съставят седемте центъра, или седемте планетарни фокуса на енергия, които обуславят телесното проявление на нашия планетарен Логос. Чрез тях Повелителят на Света, работейки от собственото Си равнище на космичния план и чрез божествената Си Личност – Санат Кумара, реализира Своите цели на нашата планета.

Съответствия на тези центрове могат по аналогия да се открият и вътре в микрокосмоса – в човека. В него също има седем главни центъра, които приемат енергията, излъчвана от седемте планетарни центъра – пазителите на седемте аспекта на лъчевата сила. Тези седем енергии обуславят с различна сила проявлението на човека в трите свята и го правят това, което той е в във всеки момент от въплътения му живот, показвайки чрез своето въздействие или чрез липсата на въздействие върху центровете каква е достигнатата от него точка на еволюция.

При човека два от центровете се намират в главата, а останалите пет са разположени по дължината на гръбначния стълб. Гръбнакът е физическият символ на онова същностно изравняване, което е най-близка задача на целенасочените взаимовръзки, утвърждавани в съзнанието от духовния човек и постигани в резултат на правилна медитация.

Медитацията е специфична техника на ума, която в крайна сметка води до правилна и безпрепятствена взаимовръзка; това е другото име на ***изравняването***. Това означава създаване на пряк канал не само между единния източник и неговото проявление (т. е. между монадата и пречистената личност), но и между седемте центъра в човешкия етерен проводник. Вероятно мнозина от вас с учудване ще осъзнаят, че това всъщност принизява резултатите от медитацията до равнището на физическите и по-точно – на етерните следствия, което с право може да бъде разглеждано като показател за много ниска ефективност. Това се обяснява с факта, че вие акцентирате върху менталната си реакция спрямо достигнатото уравновесяване, като се впечатлявате преди всичко от новите концепции и идеи, които нахлуват във вашия ум, както и от удовлетворението, получено при това изравняване, в което откривате нов свят (или светове) от явления. Истинските, божествено и езотерично желателни резултати обаче, се състоят в правилното изравняване, балансираната взаимовръзка и чистите канали за протичане на седемте енергии в микрокосмичната система, които в крайна сметка водят до пълно проявление на божествеността. Всичките седем центъра в етерния проводник на Христос са били правилно регулирани и изравнени, истински пробудени, действащи и възприемчиви към седемте енергийни потока, приждащи от седемте планетни

центъра; затова те са били в състояние да Го държат в пълен и съзнателен контакт с Онзи, в Който Христос е живял, движил се е и е съществувал. Физиологичен резултат от това пълно „езотерично отдаване на седемте" спрямо приижащите духовни енергии в техния правилен ред и ритъм, е била характерната за Христос съвършена ендокринна система. Всички Негови жлези (главни и по-малки) са функционирали правилно, което е довело до появата на „съвършения човек" – физически съвършен, емоционално устойчив и ментално контролиран. Иначе казано, „образецът на поведение" на Христос – благодарение съвършенството на Неговата ендокринна система, постигнато в резултат на достатъчно пробудените и енергизирани центрове – Го е направил символ на божествено съвършенство за целия свят; Той е първият от нашето човечество, който е достигнал тази еволюционна степен и „Старшият от голямото семейство на братята", както се е изразил Св. Павел. Някои разпространени сега изображения на Христос издават собствената си крещяща неточност, тъй като не отразяват признаците за съвършенство на Неговата ендокринна система; те погрешно Го показват като слаб и мек човек, лишен от достатъчна сила, бдителна мощ и бодрост. Дадено е обещание, че какъвто е Той, такива можем да бъдем и ние в този свят.

Това обещание произтича от правилното разбиране на науката за центровете. Фактическата реалност на центровете ще бъде доказана на всички, когато центровете постепенно бъдат поставени под контрола на душата, когато бъдат правилно и научно енергизирани и приведени в състояние на истинска „жизненост", и когато започнат да обуславят цялата подконтролна им област на тялото, като поемат (взети заедно) всички части от човешкия организъм под своето излъчващо и магнетично управление.

Именно центровете съединяват тялото и го превръщат в едно свързано, съгласувано, енергизирано и активно цяло. Както знаете, при смърт нишката на съзнанието се оттегля от теменния, а нишката на живота – от сърдечния център. Новото за отбелязване в случая е, че такова двойно оттегляне повлиява всички центрове на тялото. Закрепената в теменния център нишка на съзнание придава специфика на венчелистчетата на тъй наречения в източната литература „хилядолистен лотос", а те са свързани и специфично въздействат (както излъчващо, така и магнетично) върху венчелистчетата на всички останали главни центрове на етерното тяло. Теменният център поддържа тяхната характерна активност и когато това качество на съзнателен отклик се оттегли от него, последствието от това веднага се усеща във всички венчелистчета от всички центрове; придаващата специфична окраска енергия се оттегля, като напуска тялото през теменния център. Същата обща техника се отнася и за закрепената в сърцето нишка на живота, след като тя премине (заедно с нишката на съзнанието) във и през теменния център. Докато нишката на живота е закотвена в сърцето, тя енергизира и поддържа жизнеността на всички центрове в тялото, като разпраща своите жизнени нишки към точките, които се намират в самия център на лотосите, или в сърцевината на центровете. Това понякога се нарича „скъпоценност в лотоса", макар че този израз по-често се използва по отношение на монадната точка в сърцето на егоичния лотос, намиращ се в неговата собствена сфера. При настъпване на смъртта душата прибира нишката на живота като я оттегля от сърцето към главата, а оттам обратно към своето душевно тяло; така тя увлича и изтегля живота от всеки център на тялото, в резултат от което физическото тяло умира и се разлага, като повече

не представлява свързано, съгласувано, съзнателно и живо цяло.

Ендокринната система, или системата от жлези с вътрешна секреция, е пряко подчинена на центровете и действа в пълен синхрон с тях. По време на въплъщение животът (енергията) протича през нея правилно и безпрепятствено в случаите на високоразвит индивид, или затруднено и неправилно в случаите на средния и неразвития човек; чрез същата тази система за ендокринен контрол човешката форма откликва или не откликва на заобикалящите я световни енергии. Погледнато през призмата на нашата тема за лечителството, човек може да бъде болен и слаб или пък здрав и силен в зависимост от състоянието на центровете и на техните веществени образувания – жлезите. Трябва винаги да се помни, че центровете са основните посредници на физически план, чрез които душата проявява живота и качеството в съответствие с достигнатата еволюционна точка, както и че ендокринната система е само неизбежна и неумолима материализация на управляваните от душата центрове. Затова жлезите много вярно показват достигнатата от човека еволюционна точка и в зависимост от нея са отговорни за неговите недостатъци и ограничения или обратно – за ценните му качества и достигнатите от него съвършенства. Човешкото поведение във физическия план се обуславя, контролира и определя от природата на неговите жлези, а те се обуславят, контролират и определят от природата, качеството и жизнеността на центровете, които на свой ред в растяща според еволюцията степен се обуславят, контролират и определят от душата. Преди да бъдат поставени под нейния контрол, те се обуславят, характеризират и контролират от астралното тяло, а по-късно – от ума. Целта на еволюционния цикъл се състои именно в разгръщането на тази контролираща, обуславяща и определяща функция от страна на душата; днес човешките същества се намират на всички възможни и мислими степени от развитието на този процес.

Разбирам, че много от казаното дотук е добре известно и се повтаря. Аз обаче сметнах за важно да направя някои повторения, за да внеса допълнителна яснота във вашето мислене.

Кармичният процес във всеки индивидуален живот по необходимост се проявява и отработва с посредничеството на жлезите, които определят реакцията на човека към различните обстоятелства и събития. Резултатите от всички предишни животи и от цялата извършена в тях дейност се регистрират от Повелителите на Кармата. Кармичният закон работи в тясно сътрудничество с лунните Повелители, които строят и оформят телата, образуващи личността; в процеса на еволюция този закон работи във все по-тясно сътрудничество с целта на душата. Целият този проблем по необходимост е изключително объркан и сложен, затова всичко, което тук мога да направя, е да дам само някои ориентири за размисъл.

Именно с тази система от центрове и техните овеществени следствия – жлезите, е принуден да работи лечителят, като най-внимателно се вглежда в тях и ги изучава. Всяка стимулация, която той може да извърши спрямо някой център в тялото на пациента, както и всяко изземване на енергия от него, могат да окажат съвсем определено въздействие върху свързаната с този център жлеза и

да повлияят върху секрецията, която тя отделя в кръвообращението.

Както ви е известно, седемте главни центъра със съответните им жлези са следните:

ЦЕНТЪР..... **ЖЛЕЗА**(И)

1. Теменен..... Епифиза

2. Междувежден (аджна)..... Хипофиза

3. Гърлен..... Щитовидна

4. Сърдечен..... Тимус

5. На слънчевия сплит..... Панкреас

6. Сакрален..... Полови

7. В основата на гръбнака..... Надбъбречни

В тялото има много други центрове и жлези, но лечителят работи само с тези седем, тъй като малките и допълнителните жлези са управлявани от центъра, който контролира областта на тяхното местоположение. Лечителят не трябва да претоварва мисленето си с многобройните подробности за тази помощна система от жлези с присъщата за нея заплетеност на по-малките вътрешни взаимовръзки. На приведената по-горе таблица са посочени центровете и жлезите, които фундаментално определят психичната даденост на човека и състоянието на неговото здраве – добро, средно или лошо. Изучаващият трябва да помни, че първичното следствие от активността на жлезите и тяхната секреция е психологично. Човекът върху физическия план емоционално и ментално е такъв, какъвто го прави неговата ендокринна система; тя определя дори физическите дадености на индивида, доколкото те често са повлияни от психичното състояние на неговия ум и емоции. Самоцентрираният обикновен човек поставя акцента върху физическия проводник, като отделя незначително или никакво внимание на равновесието или неравновесието на своята ендокринна система, т. е. на организацията и подредбата (ако мога да употребя тези думи), които определят неговото психологично влияние върху околните. Тук нямам намерение да подлагам на анализ различните жлези, нито да отбелязвам как те реагират на пробуденото или непробуденото състояние на центровете, как ограничават или стимулират отзивчивостта на човека към околната среда, как влияят върху разбирането му за живота и как определят пасивността или активността на неговите обичайни реакции спрямо различните събития и

обстоятелства. Трябва дебело да се подчертае, че човекът е такъв, какъвто го правят жлезите, а те на свой ред са само следствие от дейността на някои мощни вътрешни източници на енергия. Не смятам за излишно да повтарям тази жизненоважна истина.

Рано или късно медицинската наука ще открие истината, която вече витае във въздуха, че личността и физическата даденост на човека не могат кардинално да се променят, ако се работи само и единствено с жлезите; в това отношение за изминалите 30 – 40 години, откакто ендокринолозите работят по дадената тематика, е постигнат съвсем малък реален прогрес. Бяха открити някои неща; бяха отбелязани известни резултати на активност или пасивност на жлезите; някои типове хора бяха признати като илюстративни за активността или пасивността на ендокринната система; приложени бяха определени облекчаващи мерки и дейността на жлезите се стимулираше или забавяше (с положителен или отрицателен ефект) чрез различни терапевтични методи и видове медикаментозно лечение. Вън от това обаче известното си остава малко и най-добрите умове, посветили се на тези изследвания, осъзнават факта, че пред тях е неизвестността (terra incognita). Тази ситуация няма да се подобри докато съвременната медицина не признае, че светът на причините – по отношение на ендокринните жлези – се крие в етерното тяло с неговите седем центъра; едва тогава медиците ще разберат, че всяка свързана с жлезите работа трябва по необходимост да бъде пренасяна от седемте следствия (или веществени образувания) на центровете към самите тези центрове.

Затова лечителят игнорира съответната жлеза и работи пряко с центъра, който обуславя „точката на триене" и контролира областта на нейното влияние; по този начин косвено се включва и жлезата, която центърът е създал, организирал и заредил с енергия.

Съгласно този закон, лечителят трябва да осъзнава необходимостта от формиране на чист канал или безпрепятствен проход, по който носещият здраве живот да протича от „необходимия център" в етерното тяло на лечителя към свързания с него център в тялото на пациента, а оттам чрез съответната жлеза – в кръвообращението. Не забравяйте вечната истина, че „кръвта е живот", дори ако тя засега е необяснима както от езотерична, така и от медицинска гледна точка.

Лечителят трябва да се научи да работи с жизненото начало, а не с някаква неопределена енергия, която се задвижва със силата на мисълта или чрез могъществото на любовта, както в наши дни практикуват различните лечителски системи по света. Контактът и задвижването на жизненото начало се осъществяват чрез прочистване на определени канали в етерната структура, която стои в основата на всяка част от тялото на пациента. Това прочистване се постига не с мисли за здравето, с твърдения за божественост или с изкореняване на „заблудите" в менталния подход на пациента, а чрез далеч по-прозаични методи за насочване на енергийните потоци през определени центрове, което позволява да се влияе върху някои жлези в поразената телесна област, станала източник на болка и страдание.

Факторът на мисълта, или правилното мислене, е задължителен елемент на терапията, доколкото лечителят трябва да се научи да

мисли ясно, преди да успее да предизвика желаните резултати. Проникващата в проводника на пациента енергия обаче не е ментална, а е една от седемте форми на пранична или жизнена енергия. Тя протича по силовата линия или канала, който обединява всички центрове и ги свързва с жлезите. Така се формира взаимосвързан и всеобхватен механизъм за управление, съставен от следните системи, които от езотерична гледна точка символизират велики космични процеси:

1. Етерното тяло като цяло, с неговите канали и свързващи енергийни линии, лежащи в основата на всяка част от човешкия организъм.

2. Седемте главни центъра, всеки от които се отличава със специфични качества и е свързан с останалите центрове чрез етерни фибри или силови нишки.

3. Надисите, които представляват система от малко по-плътни етерни канали, или микроскопични силови линии, заложени в основата на цялата нервна система – на всеки нерв и нервен възел.

4. Самата нервна система, чиято сфера на влияние обхваща цялото тяло на човека.

5. Ендокринната система, или тази на жлезите с вътрешна секреция.

6. Кръвта като приемник на потоците от жизнена енергия, които ендокринната система излъчва чрез хормоните.

7. Взаимозависимата цялост на горните системи, разбирана като божествено проявление на духовния човек във всяко въплъщение и във всяка точка от еволюцията.

Така, два големи енергийни потока пронизват и оживотворяват цялата тази съвкупност от системи: потокът на съзнанието и този на живота. Първият работи чрез нервната система, а вторият – чрез кръвообращението. На практика те са толкова тясно взаимосвързани, че когато са в действие обикновеният човек трудно може да ги различи.

Лечителят обаче не работи с аспекта на съзнанието, а само с този на живота; съвършеният лечител (какъвто засега няма) въздейства чрез една тайнствена и непозната точка, разположена в самото сърце на центъра. Това е точката на живота. Лечителят трябва да помни, че животът се излъчва от тази сърцевинна за центъра точка към венчелистчетата на лотоса, а източник (от физическа гледна точка) на живото, дишащо и чувстващо човешко същество е съвкупността от живота на центъра и свойственото за венчелистчетата съзнание.

Зад тази жизненост и съзнание се крие Същността, духовният човек, актüорът, този, който чувства (на различни равнища), мислителят. Простотата на това твърдение е донякъде подвеждаща, защото има и други фактори, взаимовръзки и енергии, които също

трябва да се имат предвид; по принцип обаче това е фундаментална истина и лечителят може да действа като изхожда именно от нея.

Интересно е да се отбележи, че ***Великият Призив***, който сега се разпространява по света, се основава върху същата фундаментална концепция за големите системи, обуславящи човечеството като цяло; то може да бъде енергизирано от нахлуващите енергийни потоци, които носят нов живот и здраве за целия човешки род чрез планетарните центрове на божествена жизненост и съзнание.

Четвъртото Правило, което съпровожда Закон N 7, е изключително важно. Това се дължи на пределната му простота и на факта, че ако бъде правилно разбрано и следвано, то ще хвърли мост между субективните и обективните методи за лечение на болестите. Законът, който разгледахме по-горе, също е изключително опростен, ясен и недвусмислен и е същностно свързан със субективната природа и обективната форма. Изучаващите обаче не бива да се подвеждат от неговата опростена форма и от ясните му и директни твърдения. Съществува тенденция езотеричните учения да бъдат разглеждани като задължително неясни и трудни за разбиране, което винаги предполага необходимост от „езотеричен нюх" (каквото и да означава това), за да се стигне до правилно разбиране. Всъщност, колкото по-прогресивно е едно учение, често толкова по-проста е формата му на изложение. Евентуалната му неразбираемост произтича от невежество на изучаващия, а не от начина, по който то е изложено от учителя. И така, въпросното правило звучи по следния начин:

<u>ЧЕТВЪРТО ПРАВИЛО</u>:

Внимателната диагноза на болестта, основана върху сигурни външни симптоми, ще се опрости до такава степен, че след определянето на поразения орган, върху най-близкия до него център в етерното тяло ще бъде въздействано с методите на окултното лечение, без да се пренебрегва и обикновената медицинска или хирургична помощ.

Правилото не изисква особени пояснения, тъй като е съставено от следните ясни и лаконични инструкции:

1. Трябва внимателно да се диагностицира заболяването, като се изхожда от безспорни външни симптоми.

2. Необходимо е сигурно локализиране на органа, в който се е загнездило неразположението. Тези две действия се отнасят до плътното физическо тяло.

3. След това вниманието се насочва към етерния център, който се намира най-близо до засегнатата област.

4. Използват се методи на окултно лечение, насочени към стимулиране или успокояване на дадения център.

5. Едновременно се прилагат и всички необходими външни, ортодоксални методи.

Повечето модерни „лечители" се проваля̀т именно по въпроса за внимателната диагноза. Те не притежават достатъчно знания за физическото тяло и за патологията на болестта с нейните първични и вторични симптоми, нито са в състояние да определят природата на неразположението; това е така, защото обикновеният лечител няма нужното медицинско образование и в същото време не притежава онези висши психични дадености, които биха му позволили да изясни истинската диагноза по окултен път. Затова той се ограничава с общото предположение, че човекът е болен, че проблемът се е загнездил в някаква предполагаема област на физическото тяло, че пациентът се оплаква от определени болки и че ако той стане достатъчно покорен и успее да осъзнае заедно с лечителя факта на своята божественост (а кой може това, братко мой?) – тогава, след като е изпълнен с вяра в лечителя, той със сигурност ще бъде излекуван.

Тук най-силно впечатление прави двустранното невежество както на пациента, така и на целителя. Изключително тъжно явление е склонността на лечителите да вярват, че ако терапията е била успешна, това е резултат изключително на приложените от тях лечебни методи, без да допускат, че пациентът вероятно би оздравял и без тяхната помощ. Всъщност, лечението може да е било ускорено от фактора вяра, а вярата – това е самата енергия на пациента, фокусирана в подсказаната от лечителя посока, което (съгласно закона, че „***енергията следва мисълта***") води до „проявление" на тази енергия в поразената област. „Взривът" (ако мога да използвам толкова силна дума) от енергията на вярата у двете заинтересовани лица – лекуващ и лекуван, окултно предизвиква достатъчна енергийна стимулация, за да се постигне изцеление, ***когато то във всички случаи е неизбежно***. Налице е само ускоряване на оздравителния процес, без да говорим за истинско окултно лечение, доколкото не са прилагани никакви действително окултни лечебни техники. Психологически същото се получава и по време на „покръстване", както това се нарича от Фундаменталната Християнска школа. Вярата на човека и тази на евангелиста, плюс вярата на публиката (ако има такава), водят до психологично изцеляване чрез преодоляване на вътрешните раздвоения и постигане на макар и временно единство.

Трябва добре да се разбере, че в сътворения свят не съществува нищо друго, освен движеща се енергия, и че всяка мисъл насочва някакви енергийни аспекти, макар и винаги в сферата на влияние на някоя по-голяма мислеща и насочваща енергия. Вярата на лечителя и тази на пациента са примери за енергия в движение; днес това обикновено са единствените енергии, които се използват в лечителството. Официалната медицина също работи с тези енергии, като допълва своите ортодоксални методи с вярата на пациента в лекаря и в неговото научно знание.

Съветът за прилагане по възможност на утвърдените медицински и хирургични методи не се нуждае от особени пояснения, още повече, че нееднократно се спирах на тази тема в хода на нашето учение за лечителството. Важното е хората да разберат, че проверените

и научно доказани медицински и хирургични знания са също такъв израз на божествения опит и разбиране, както и многообещаващите, настоятелни и доста непохватни методи на тъй нареченото „божествено лечителство". Макар че повечето от ортодоксалните методи си остават експериментални, те са по-малко хипотетични в сравнение с методите на модерните лечители, тъй като заложените в тях научни знания са доказани и реални. Те трябва да се прилагат и да се ползват от доверието на пациента. Най-добрият лекуващ екип (който сега рядко се среща) е този на медик и духовен лечител – всеки работи в собствената си област, като двамата си имат пълно доверие. Няма нужда да призоваваме божествената помощ, ако трябва да наместваме кости – с това хирургът ще се справи отлично, или да лекуваме инфекции, което прекрасно се удава на лекаря. Лечителят може да помогне и да ускори оздравителния процес, но ортодоксалният лекар също може да съдейства за успешната работа на лечителя. Двете групи обективно имат нужда една от друга.

Допускам, че казаното няма да се хареса нито на духовния лечител, нито на ортодоксалния медик. Крайно време е обаче те да се научат на взаимно уважение и да се подготвят за съвместна работа. Духовният целител и новите методи на ментално лечителство имат значително по-малък принос за човечеството в сравнение с работата и знанието на професионалния медик. Дългът на света към лекарите и хирурзите е огромен, докато дългът към лечителите със сигурност не е толкова голям; освен това, те често тровят атмосферата с горчилка и с постоянна критика към лекарите и официалната медицина. Достоверността на натрупаните знания и опит предпазва ортодоксалната група от подобно поведение; освен това е ясно, че при спешен случай дори духовният лечител ще повика професионален медик.

Законът и правилото, които сега ще разгледаме, ни пренасят в областта на истинската абстракция и за вас ще е трудно да разберете повечето от това, което тук мога да изложа. Този Закон N 8 ни връща към самия първоизточник на всички свързани с човешкото същество явления – към волята на безсмъртната душа за въплъщаване на земята и за оттегляне от въплъщение. Той разглежда също така влиянието на Волята, която може да предизвика болестта и да я използва като пряко средство за такова оттегляне. По отношение на Волята все още съществува голямо неразбиране и това прави тази тема много трудна за обяснение.

<u>ЗАКОН N 8</u>:

Болестта и смъртта са резултат на две активни сили. Едната е волята на душата, която заявява на своя инструмент: аз вземам Същността назад. Втората е магнетичната сила на планетния Живот, която съобщава на живота в атомичната структура: „Часът на обратното поглъщане дойде. Връщай се при мен". Така, съобразно цикличния закон, съществуват всички форми.

В случаите на болест и смърт винаги откриваме присъствието на два аспекта от природата на божествената Воля; единият е волята на душата да доведе въплъщението докрай, а другият е волята на духа на земята (т. е. на основната елементална сила) да си възвърне освободената и временно изолирана субстанция, от която се е ползвала душата по време на въплъщението.

Тук са въвлечени и факторът време, взаимодействието между точката на душевната воля и размитата, но вечно присъстваща воля на елементалния дух на субстанцията, плюс тяхната циклична връзка. Нека ги разгледаме по-подробно.

Това, което сега имам да ви съобщя, е изключително важно и ще хвърли нова и необичайна светлина върху цялата тема за болестта. Преди всичко ще разгледам втората половина от закона, която се отнася до „***магнетичната сила на планетния Живот***", която съобщава на живота в атомичната структура: ***„Часът на обратното поглъщане дойде. Връщай се при мен***".

За да разберете правилно тази фраза, ще напомня, че човешкото същество е духовна същност, която заема или оживотворява (предпочитам тази окултна дума) плътния физически проводник. Физическото тяло е част от общата планетна структура, образувана от живи атоми, които се намират под контрола на планетарната същност и са част от нейния живот. Волята на оживотворяващата го душа придава на този плътен физически проводник временна и целенасочена свобода, но той си остава присъща и неразделна част от съвкупността на цялата атомна субстанция. Физическият проводник – който притежава собствен живот и степен на интелект, т. е. „инстинктивна природа", – е наречен от езотеристите ***физически елементал***. През време на въплътения си живот физическото тяло приема етерната жизненост и съхранява специфичната си форма в резултат на действието на онази свързваща сила (или посредник), която обхваща всички живи атоми и поддържа тяхното единство. Физическото тяло е велик символ (в пределите на единния Живот) на многото животи, от който е образувано; то е нагледен пример за вродена съгласуваност, единство, синтез и взаимовръзка. Физическата или планетната прана е най-нисшата форма на пранична енергия; тя е израз на живота на цялата съвкупност от атоми (изграждащи всички външни форми), когато те влизат в контакт с отделна атомична структура на плътното физическо тяло, принадлежащо на индивидуална оживотворяваща душа от някое царство на природата; в случая и от гледна точка на нашето обучение – от човешкото царство.

Което е вярно в това отношение за индивида (микрокосмоса), е вярно и за планетата, която подобно на човека представлява съгласувано цяло. Нейната цялостност е резултат от връзката между двата аспекта на живота – на планетарния Логос и на духа на земята (който е живот на съвкупността от атомите, образуващи всички форми). Плътното физическо тяло на човека е част от тази съвкупност на жива субстанция, на елементален живот, и това го превръща в символ. Функционирайки микро- и макрокосмично, тези два живота създават онази жива пранична енергия, която циркулира през етерните тела на всички форми и създава у тях съгласуваност и синтезно взаимодействие; точно тя може да бъде видяна в качеството ѝ на най-плътен аспект на етерното тяло, образуващо здравата

аура на растенията, дърветата, морските организми, животните и човека. Етерното тяло е пронизвано и обуславяно и от други енергии и потенциали, но тук аз разглеждам само техния най-нисш физически аспект. Той е показателен за живота на елементала на нашата планета (духа на земята) – един божествен живот, който осъществява своя прогрес върху инволюционната дъга на проявление.

Духът на земята запазва властта си над атомичните структури, от които са образувани всички форми, включително и физическото тяло на човека; в определен момент той събира и поглъща обратно (реабсорбира) онези елементи от своя живот, които временно са били отделени от него по време на въплътения опит на всяка душа във всяко царство на природата. Трябва да отбележим, че атомите са нюансирани или обусловени от два фактора, за които е отговорен единствено духът на земята:

1. От фактора, наречен ***Карма на живота на планетарния елементал***. Това е инволюционна, низходяща карма, съвършено различна от кармата на планетарния Логос, Който е духовен Живот върху еволюционната дъга. Затова дадената инволюционна карма обуславя жизнения опит от чисто ***физическата*** гледна точка на формите, образувани от атомична субстанция.

2. От фактора, наречен ***ограничение***. Освен кармата, която се проявява във физически събития и засяга всички физически форми, образувани от тази елементална същност, физическите проводници на всички животи във всички царства на природата са обусловени и от конкретната фаза в цикличното влияние на планетарния дух, както и от неговата еволюционна точка. Този инволюционен дух все още не е достигнал точката на съвършенство, но се придвижва към своята специфична цел, която ще бъде постигната едва след като той поеме по еволюционната дъга на опита. Това все още е много далече в бъдещето. Нашият планетарен Логос – този велик божествен Живот, в Който живеем, движим се и съществуваме – е засега един от „несъвършените Богове" от гледна точка на целта, към която се стремят всички планетарни Логоси. Неговото тяло на проявление е нашата Земя, но тя все още не е свещена планета. Духът на земята си остава много далеч дори от онова относително съвършенство, за което е осведомено съзнателното човешко същество.

Достигнатата от духа на земята еволюционна точка влияе върху всеки атом от неговото тяло – тялото на една инволюционна същност. Резултатът от неговото несъвършенство, а не от това на планетарния Логос, се проявява в наличието на болести във всички форми и царства на природата. Минералите са изложени на износване и разпад; „умората" на металите вече е доказан научен факт; всички растения и животни са подвластни на болестта, загнездена в структурата на тяхната форма; болестта и смъртта са присъщи дори на атомите, от които са съставени всички организми. Човекът не прави изключение от това общо правило. Затова, както неведнъж съм посочвал, болестта не е плод на неправилното мислене или на несполучливото провъзгласяване на божествеността. Тя е присъща на самата природа на формата и е показател за несъвършенствата, от които страда духът на земята; тя (болестта) е отличен метод, чрез който елементалният живот съхранява своята цялост и способността си да реабсорбира това, което му принадлежи, но което е било въвлечено под друго управление от притегателната жизнена способност на душата, призвана да оживотворява всяко царство на

природата по време на цикъла на въплъщение.

Това със сигурност ще ви даде ново разбиране за болестта. Подтикван от душата и от волята за въплъщение, човекът създава форма, чиято субстанция вече е изложена на външните влияния и е наситена с жизнените импулси на духа на земята. Правейки това, човекът поема отговорност за своята елементална форма, но в същото време определено е ограничаван от природата на формообразуващите атоми. Атомичната субстанция, чрез която се проявява духът на земята, винаги носи в себе си „семената на възвръщането", които правят възможно обратното ѝ поглъщане (реабсорбиране). Тя е съставена от материя с всевъзможни степени и качества – от най-грубата до най-фината; пример за последното е било качеството на субстанцията, която е направила възможно появяването на Буда и Христос. Повелителят на Земята, или планетарният Логос, не може да намери субстанция (наситена с духа на земята), която да е достатъчно чиста по природа и качество, затова Той не може да се материализира, или да се яви, както това са направили Буда и Христос. Малцина от Членовете на Съвета на Шамбала могат да намерят необходимата или адекватна субстанция, чрез която биха могли да се явят; Те не могат да приемат плътно физическо тяло и са принудени да се задоволят с етерния проводник.

Така се очертават три типа живот, които въздействат върху плътното проявление на човешкото същество по време на ограничената му телесна поява или въплъщение:

1. Животът на самия духовен човек, който през по-голямата част от проявеното битие се предава от Монадата чрез душата.

2. Животът на онази съвкупност, която отразява елементалното битие на четвъртото, или човешкото царство на природата; този живот (съгласно Закона за Изолацията или Ограничението) засега представлява само аспект от живота на духа на земята.

3. Съвкупността от животи, свойствени за самата атомична субстанция, от която са направени всички форми. Това е цялостният живот на духа на земята.

Тук ние не разглеждаме душата на атома или на която и да е друга (голяма или малка) форма, а се интересуваме изключително от живота, или от първи аспект. Той се проявява като „воля да бъдеш" и макар че присъства винаги, е активен само по време на живота на формата, или във фазата на сътвореното проявление. Именно тук влиза в действие факторът Воля и се откроява връзката между волята, формата и въплъщението.

Един от факторите, които определят въплъщението, е наличието на т. нар. „воля за живот"; когато е ярко изразена в човека, той проявява силна привързаност към физическия план; ако тя не е достатъчно активна или вече е оттеглена, човекът умира. Животът във физическото тяло технически и окултно се съхранява под въздействие на могъщата „воля да бъдеш", проявена от въплътения духовен човек и оказваща влияние върху магнетичната сила на планетарния живот, която е свойствена за всеки атом от природата на формата;

благодарение на атомите – изолирани и събрани във форма от Закона за Притеглянето – човекът получава битие във физическия план. Тази магнетична сила е израз на волята на планетарната същност, ако можем да приложим думата „воля" спрямо присъщата за духа на земята тенденция към свързаност. Това е проекция на нейното специфично състояние на съзнание в една изолирана форма, създадена, заета и обитавана от душа, т. е. от живия човек.

Неведнъж използвах израза „изолирана форма", тъй като именно този особен аспект на изолация обуславя физическото тяло на човека (и на всяка жива форма), като го прави отделен, единен и временно живеещ собствен живот в отговор на изявената жизненост на въплътяващата се душа. Съединената сила на отделните и изолирани атоми – особено планетарната структура на духа на земята – временно се подчинява на индивидуалната реакция спрямо планетарния живот. Единствено свързващите и магнетични качества се запазват във всяка форма на активност, като действат заедно с „волята за живот" на духовния човек или на която и да е одушевяваща същност. Това създава съгласувана и единна форма, обединена от жизнеността на духа на земята и от тази на духовния човек, т. е. от два различни аспекта на жизнеността. По този начин (надявам се да разберете основната ми идея) се получава обединение между двата аспекта на живота и двете форми на волята, или целта. Висшият е еволюционен, а нисшият е инволюционен по природа и именно това създава конфликта. Доколкото единият тип енергия е еволюционен, а другият е инволюционен, техните борещи се сили стават изразители на проблема за двойствеността, т. е. за дуализма на висшето и нисшото в неговите различни степени. Крайната фаза на този конфликт настъпва едва когато „Стражът на Прага" и „Ангелът на Присъствието" се срещнат. Именно това завършващо събитие бележи края на конфликта между инволюционния и еволюционния живот, между остатъчната магнетична воля на елементалните сили (присъща на атомите, които образуват трите тела на личността) и волята на духовния човек, застанал пред прага на освобождението от магнетичния контрол на субстанцията.

Духът на земята намира своето съответствие в сътворения израз на духовния човек чрез съществуването на личностния елементал, който може да бъде (и често е) остатъчна сила, доминирана изцяло от желанията и лишена от истинска личностна интеграция, но може да бъде и високоорганизиран и могъщ фактор, който се е издигнал до висока степен на личностна организираност и е станал ефективен инструмент за духовния човек в трите свята на неговата еволюция. Следват конфликтите, характерни за пътя на Ученичеството и за този на Посвещенията. Тогава жизнеността на духовния човек и неговата воля да прояви божественост стават до такава степен доминиращи, че предизвикват смъртта на личността; тази тенденция кулминира по време на третото посвещение. При това преживяване монадната воля се проявява с такава динамична мощ, че волята на елементалните животи на троичната личност бива напълно обезсилена.

От гледна точка на нашата тема обаче, атомичната субстанция, която е наситена с живота на духа на земята и е насочвана от неговата зачатъчна воля, се проявява като магнетична сила и се намира в постоянен конфликт с живота на душата вътре в оживотвореното от

нея тяло на проявление. Този конфликт или напрежение (триене) е основната причина за това, което вие наричате болест.

Болестта е дисхармония, причинена от огъня на триенето; поразени са онези области, където има напрежение (триене) и чиято атомична субстанция временно отстоява свой собствен тип жизненост и откликва (понякога до смърт) на магнетичното притегляне, оказвано от волята на духа на земята. Ако това притегляне се окаже достатъчно силно, триенето в атомичната структура на подконтролната за някой от етерните центрове област ще нарасне дотолкова, че болестта ще се изостри, а животът на духовния човек бавно или бързо ще се оттегли; тогава желанието за живот, духовната „воля да бъдеш", няма да са толкова силни, колкото волята за обратно поглъщане (реабсорбиране), характерна за атомите, които образуват физическото тяло; затова човекът умира в обикновения, физически смисъл на думата.

Планетарният живот заявява: „***Часът на обратното поглъщане дойде. Връщай се при мен***". Тенденцията за завръщане днес е доминираща нота в субстанцията на човешките тела и носи отговорност за лошото здраве, характерно за повечето хора; тази тенденция е доминирала от векове, но нещата бавно се променят и накрая ще дойде време, когато атомите на телата, или елементалните сили, ще бъдат насочвани по пътя на обратното поглъщане (реабсорбирането) само по волята на духовния човек и в отговор на неговата пряка заповед, а не под въздействие на магнетичната сила на духа на земята.

Обсъждайки Законите и Правилата, ние отбелязахме, че по принцип болестта и смъртта се обясняват с оттеглянето на слънчевия живот (енергията на душата понякога се нарича „***слънчев огън***") от конкретна област или от цялото физическо тяло. Този факт трябва да напомня на изучаващите колко е необходимо да се прави разлика между силата (или живота) на „лунните повелители", свойствена за всички атоми, от които са образувани различните органи и форми, и енергията на душата, която в качеството си на интегриращ фактор изпълва и пронизва цялото тяло. Затова, символично казано, има моменти, когато животът на лунните повелители започва да доминира в някаква конкретна област до такава степен, че засенчва този на душата и последвалото оттегляне на слънчевия живот предизвиква болестта; с други думи, болестта се предизвиква от триенето, което възниква поради неотстъпчивостта на лунните повелители. Смъртта обаче не е показател за пълната победа на лунните повелители, а по-скоро за това, че според плана на душата и вследствие завършването на жизнения цикъл енергията на душата изцяло се е оттеглила, като е оставила лунните повелители сами и без контрол. Понякога, доколкото това също може да влиза в плана на душата, лунните повелители стават временни победители, макар и без да настъпи смъртен изход; в такива случаи оздравяването е свидетелство за постепенното завръщане на енергията на душата и последващото преминаване на лунните повелители под нейния контрол. Въпросният аспект на душевната енергия не е елемент от онези енергии, които представят и водят качеството на душата към проявление. Това е ***енергията на живота***, която идва от Монадата и преминава през душата като канал и средство за контакт; няма нужда да повтарям, че нейният пряк канал е ***сутратма***. Това не е нито антакарана, нито творческата нишка или тази на съзнанието. При тежка болест те често губят своята активност, тъй като аспектът

на живота отслабва и бавно или бързо се оттегля.

Оттук става ясно защо тези, които са успели да построят антакарана – този сияещ като небесна дъга мост между Монадата и личността, са установили един непостижим за средния човек контакт между Монадата, Източника на Живота и личността (разглеждана като израз на Живота в неговата обективност). Тогава не душата, а Монадата контролира циклите за външно проявление и посветеният вече умира по своя воля и в съответствие с плана или потребността на своята работа. Това безспорно се отнася само за посветения от висока степен. Струва ми се, че за вас е полезно и интересно да знаете тези неща. От всичко гореказано произтича и постулатът за всеобхватността на божествения Живот, защото лунните повелители са също такъв аспект на този божествен Живот, какъвто е и енергията на душата.

Затова е толкова важно да се поощрява кремирането, а не погребването в земята, както е досегашната практика. Кремацията по-бързо възвръща животите на лунните повелители в централния резервоар на живота, отколкото всеки друг метод, защото „***нашият Бог е огън всепоглъщащ***", а всички огнйове са сродни с централния Огън.

Нека сега изучим правилото, съпътстващо Закон N 8.

<u>ПЕТО ПРАВИЛО</u>:

Лечителят трябва да се стреми вътрешно да обедини своята душа, сърце, мозък и ръце. Така той ще може да влее жизнената си целебна сила в пациента. <u>Това е магнетична работа</u>. Тя лекува болестта или напротив – задълбочава т. нар. „лошо състояние" в зависимост от знанията на лечителя.

Лечителят трябва да обедини своята душа, мозък, сърце и аурично излъчване. Така неговото излъчване може да подхрани живота в душата на пациента. <u>Това е работа по излъчването</u>. Силата не е в излъчването на ръцете – душата е тази, която проявява своята мощ. Душата на пациента откликва (чрез аурата му) на излъчването от аурата на лечителя, която е наситена с енергията на неговата душа.

Жизнената важност на това Правило за успеха на лечението става очевидна дори при повърхностен прочит. То обединява двата метода на лечителство, основани върху двете възможности на целителя, които произтичат от двете групи взаимосвързани аспекти на личността му и отразяват две различни точки от неговата еволюция. Анализът на даденото Правило ще очертае още по-релефно неговото значение, защото то посочва не само ориентирите за обучение на лечителя, но и необходимостта от установяване на някои

вътрешни взаимовръзки, които зависят от степента му на еволюция. В единия случай целта на лечението е болното физическо тяло, а в другия – душата на пациента, която усеща върху себе си въздействието на лечебните енергии. В първия случай целителят работи с праната, или с жизнения планетарен флуид, а във втория – с енергията на душата.

Така, изхождайки от Правилото, можем да разделим лечителите на две групи: едната владее жизнения етерен флуид, наречен от нас ***прана***, докато другата работи на значително по-високо равнище и прилага способността да насочва и спуска енергията на душата в тялото (и по-точно в личността) на лечителя, като оттам (от необходимия център) я препраща към съответния център в тялото на пациента и така стимулира аурата на лекувания, контролирана от неговата душа. Двата типа енергии притежават съвършено различно качество, тъй като единият е чисто личностен и понякога се нарича ***животински магнетизъм***, а другият е душевен и включва онзи вид работа, който ние определихме като ***излъчване***.

От тази гледна точка лечителите се делят на три типа:

1. Такива, които работят изключително чрез магнетизма; те привличат лечебната жизнена сила на планетното етерно тяло и използват личния си витален проводник като канал за предаване на праната към етерното тяло на пациента.

2. Други, които работят на по-високо равнище и съответно с по-напреднал тип пациенти; те използват обединените енергии на своята осеняща и на своята индивидуализирана душа и после (с посредничеството на двете аури) ги излъчват към душата на пациента.

3. И трети, които владеят и двете техники; техният диапазон за контакти и полезност е значително по-широк от този на първите два типа лечители. Те с еднакъв успех могат да използват както енергията на душата, така и виталната пранична сила, и следователно владеят двете техники, които управляват двете групи от взаимодопълващи се способности. Този клас лечители се среща много по-рядко, отколкото първите два.

Съвременният свят не притежава истинска система за духовно лечителство, която да се преподава на потенциалните целители. Вместо това, съществуват опити цялата процедура заедно с нейните техники да се сведе до чисто ментални равнища, т. е. до системи от твърдения и молитви, допълнени от методи за стимулиране у пациента на волята за живот и използване на магнетични пасове и хипнотични въздействия върху етерното му тяло. Преподават се всевъзможни правила за прилагане на субективното мислене, но липсват истински формули за дългоочакваното разумно лечителство; разчита се само на някаква неопределена вяра у лечителя и пациента, подплатена със сляпо самовнушение за чудотворната роля на признаваната и декларирана божественост.

Истинското лечителство обаче е основано върху някои глобални принципи, които изискват определено ментално възприемане. Въпреки това, прилаганите методи са по-скоро физически: върху етерните потоци и центровете на етерното тяло се въздейства чрез

пасове с ръце и се формират връзки, засягащи главно физическото тяло (това въобще не са ментални методи и не изискват съзнателно приемане или подкрепа от страна на пациента). Етерното тяло е физическо по природа; това не бива да се забравя и е добре по-често да се напомня. Както вече видяхме, съществуват три базови принципа, в които лечителят вярва; ако и пациентът ги приеме, с това той оказва голяма помощ на лекуващия го:

1. Няма отделна реалност. Етерното тяло на планетата е едно нерушимо цяло; етерните тела на лечителя и на пациента са негови вътрешни съставни части.

2. Съществува непрекъсната, макар и често неосъзната връзка между етерното тяло на лечителя и това на пациента, която след установяване на контакт може да се използва за необходимата циркулация на енергията.

3. Каналите за връзка могат да бъдат проводници на различни типове енергия, предавани от лечителя към пациента. В този факт се крие както надежда, така и опасност.

Има и други принципи, но тези три са най-съществени за обяснение на Правилото. От знанията, разбирането и сетивността на лечителя зависи много. Опасността, както при лечението с излъчване, така и с магнетизъм, се състои в това, че ако лечителят е ***необучен***, количеството на привнесената прана или на разпределената душевна енергия може да предизвика както живот, така и смърт. Лечителят е способен да зареди своето етерно тяло с такова количество прана и толкова мощно да я насочи към етерното тяло на пациента, че да причини повече вреда, отколкото полза. Само продължителната практика може да го научи правилно да разпределя и излъчва енергията; за да овладее тези умения, той трябва отначало да използва възможно най-малко енергия, като постепенно повишава нейното количество в зависимост от развитието на лечебното си майсторство. Казано в широк и най-общ смисъл (и като помним, че всяко правило има много изключения), магнетичният лечител работи с по-неразвити хора, отколкото духовният, който използва излъчването на душата. Първият се занимава предимно с болестите, които се развиват под диафрагмата, а вторият работи главно с горната част на тялото – чрез теменния и другите центрове над диафрагмата, като по този начин контролира всички центрове на тялото. Затова работата на духовния лечител е много фина и деликатна и включва по-голям риск. Истинският лечител, който е и посветен, прилага с еднаква лекота и двата метода.

За вас ще бъде интересно (макар и не от особена полза) да узнаете, че понякога се срещат още два вида лечители. Те работят по начин, съвършено различен от двата описани по-горе метода:

1. Някои лечители (малко на брой и рядко срещани) са установили връзка с духа на земята, който е Господар на всички лунни повелители. Използвайки някои формули и при наличието на определена практика, те могат да го призоват на помощ и фактически да го командват. Не съветвам никого прекалено да се задълбочава в тази тема, да се опитва да осъществи контакт с духа на земята или да

го зове на помощ. Само посветените от висока степен могат безопасно да общуват с този могъщ инволюционен Елементал, но и те го правят единствено при епидемии или глобални катастрофи (от типа на световните войни), в които са въвлечени милиони тела. Нискоразвитият индивид, който направи опит за такава връзка, по всяка вероятност ще успее само да възбуди лунните повелители на своята малка система дотолкова, че неговата нисша природа да се окаже неправилно енергизирана – понякога до степен да причини смърт.

2. Други целители – не толкова малобройни, но все пак относително малко – работят в сътрудничество с дева-лечителите. Такива деви [devas] реално съществуват и притежават властта да даряват живот. За инволюционните лунни повелители те са същото, което са за нас великите Животи от Шамбала. Тези деви не са заплаха за човечеството, но не са и леснодостижими, освен ако човек не се намира на определен етап от Пътя, където (символично казано) съществува врата или точка за контакт между двете еволюции, доколкото девите не са върху инволюционната дъга. Връзките се осъществяват по линия на сходството, но могат да бъдат установени само от дева(та), а не от лечителя. Ако той е много напреднал, неговият Учител може да възложи на някой дева-служител да му окаже помощ. Само лечители с голяма чистота и абсолютно неегоистичен мотив са способни да привлекат тези ангели – това рязко укрепва тяхната лечителска мощ и намалява броя на грешките им; те, например, не приемат пациенти, които поначало не могат да бъдат излекувани. Ангелът на Смъртта (разбиран не като символ, а като конкретен дева) няма да позволи на дева-лечителя да сътрудничи в лечението; на него му се позволява участие само ако изцелението е желателно.

Сега ни предстои да се ориентираме в значението на отделните фрази от даденото Правило, защото в тях е скрит повече смисъл, отколкото изглежда на пръв поглед. Началното изречение от всеки абзац на Правилото съдържа важно предписание към лекуващия:

Лечителят трябва да се стреми вътрешно да обедини своята душа, сърце, мозък и ръце. Така той ще може да влее жизнената си целебна сила в пациента.

Това е техника за нисшия тип духовен лечител, затова в нея са включени два от аспектите на плътното физическо тяло: мозъкът и ръцете. По този начин лечителят работи в рамките на триъгълника и двете енергийни линии, представени за нагледност чрез следната диаграма:

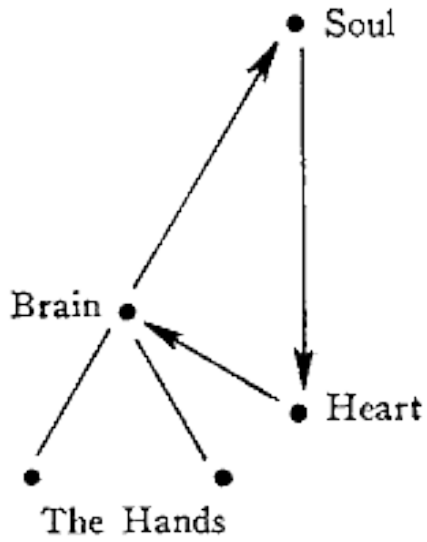

Триъгълникът се затваря, когато лечебната работа е завършена и енергията се оттегля обратно от ръцете към мозъка, а оттам с волеви акт се завръща в душата. Когато лечителят (в резултат на практическо изравняване) се е обединил със своята душа, той притегля душевната енергия надолу към сърдечния си център и оттам я предава в мозъка, където тя допълнително се фокусира. След като задейства центъра аджна в качеството му на разпределителен пункт, лечителят използва ръцете си като проводници, чрез които насочената енергия да достигне до областта на предполагаемото неразположение в тялото на пациента. Той предава енергията в онзи център на пациента, който е най-близо до поразената област и я управлява; оттам лечебната сила насища околните части на тялото, като прониква от сърцевината на неразположението чак до границите на поразената област.

Лечителят използва ръцете си по два начина:

1. *Полагане на ръце*. Този метод се използва, ако областта на заболяването е точно локализирана. Ръцете се поставят върху този център на гръбнака или главата, който управлява поразената област; при това дясната ръка се слага върху центъра на гръбнака, а лявата – отпред на тялото и непосредствено върху това място на стомаха, гърдите или главата, от което се оплаква пациентът. Ръцете се държат по описания начин толкова време, колкото лечителят е в състояние да държи в съзнанието си триъгълника на душата, сърцето и мозъка.

2. *Пасове (движения) с ръцете*. След като е диагностицирал заболяването и е определил търсения център по гръбнака или в главата, лечителят създава (чрез движение на ръцете) енергийна циркулация през този център в тялото на пациента, който контролира поразената област, и после изтегля енергията навън и към себе си. Отначало той действа с дясната си ръка, като за миг покрива с нея болния орган или мястото на неразположението и после бавно я отдръпва към себе си; след това бързо протяга лявата си ръка и действа по същия начин. Както ще забележите, в този случай и двете ръце се използват ***позитивно***. Нито една част или аспект от тялото (или телата) на лечителя не трябва да бъде негативна, обратно на неправилната представа, че дясната ръка е позитивна, а лявата е негативна. Ако едната ръка е негативна, лечителят би бил в състояние да поема в себе си онези болни атоми, които в случай на успешно лечение той изтегля от областта на неразположението. Атомите откликват на действието на неговите ръце не чрез посредничеството на най-близкия до мястото на заболяването център в тялото на пациента, а се извеждат директно през поразената област.

В първия случай, при полагане на безмълвните и спокойни ръце, енергията протича между тях, което фактически означава напред-назад през болната област; центърът на гръбнака се използва през цялото време, като в случай на успех тази активност изгаря и абсорбира болестотворните сили без да допуска тяхното проникване в тялото на лечителя. Във втория случай тези сили биват изтегляни под въздействието на преминаващата през ръцете енергия, като те (ръцете) се движат и се редуват в правилен ритъм. Болестотворните енергии преминават през ръцете, но не са в състояние да се фокусират в тях, тъй като там вече са концентрирани лечебните енергии.

Лечителите от втори, трети и пети лъч по принцип използват метода за налагане на ръце, или ***магнетичното лечителство***. С този термин се обозначава прекият акт на поставяне на ръцете върху физическото тяло на пациента, а не движението на ръцете, както е във втория случай, при който те се потапят в етерното тяло на пациента и работят конкретно в етерната материя. Лечителите от първи, четвърти и седми лъч прилагат предимно този втори метод, който понякога се нарича „потапяне на ръцете". Лечител от шести лъч се среща рядко; той е полезен само когато е високоразвит – тогава той използва двата метода взаимозаменяемо.

Всички духовно напреднали лечители използват и двете ръце. За всеки лечител е препоръчително преди всичко да си изясни кой е неговият лъч, след което да се усъвършенства в този тип или метод на лечителство, който в по-голяма степен съответства на лъча му; след като се научи да работи с него леко и достатъчно ефективно, той ще може да добави към своето майсторство и другия метод на лечение, който е по-малко свойствен за неговия лъчев тип. На хората от шести лъч се препоръчва да се въздържат от изяви в лечителското изкуство докато съзнателно не достигнат степен на посвещение. Когато лечителят овладее и двата вида магнетично лечителство, той ще може да ги редува или отначало да работи с магнетични пасове, за да установи променена активност в поразената област, след което да използва конкретно налагане с ръце.

След приключване на лечебния процес се пристъпва към „запечатване на триъгълника". Енергията, която досега е протичала от мозъка през центъра аджна към ръцете, отново се оттегля към аджна и оттам чрез волеви акт се насочва към душата. Лечебната сила буквално „се завърта", пренасочва се и престава да бъде налична (използваема).

Целителят запазва мълчание по време на целия лечебен процес. Той не прави твърдения и не използва лечебни мантри. Трябва да се подчертае, че описаният процес се основава на енергийното въздействие, или на контрола на душата върху силата. Задачата на лечителя е да поддържа състояние на интензивна концентрация върху „съставения от живи енергийни линии" триъгълник в неговата собствена четворна аура – в аурата на здравето и в етерното, астралното и менталното тела. Той трябва да го поддържа цял и устойчив през целия период на лечение. Душата, сърцето и мозъкът трябва да бъдат обединени по такъв „просветлен" начин, че истинският ясновиждащ да може да забележи сияещ триъгълник в аурата на лечителя; дори да не успее да види висшата точка на триъгълника (тази на душата), той не може да не забележи неговите характеристики в енергията, която протича към сърцето и от него към мозъка. Така, извършената работа протича ***в мълчание***. Няма загуба на сила, както винаги се случва при произнасяне на думи или твърдения. Ако лечителят издаде дори един звук, той няма да може да поддържа триъгълника геометрично правилен и магнетично поляризиран. Това предполага висока степен на изравняване и концентрация и очертава някои от ориентирите за обучение на лечителя.

Този тип терапия „отстранява болестта или влошава състоянието в зависимост от знанието на лечителя". Макар и да не е най-високият, този етап от оздравителния процес е най-отговорен, защото в случаите на лечителство с излъчване душата на пациента работи в сътрудничество с лекуващия, и именно тя (душата) носи главната отговорност. При магнетична терапия лечителят трябва да установи тясно взаимодействие с лекуващия медик или хирург, което ще му осигури необходимите технически знания и така ще го предпази от грешки.

Когато смъртта е неизбежна и „знаците на смъртта" са безспорни както за лечителя, така и за медика, целителят не трябва да прекратява своята работа. Продължавайки я, той може да задълбочи болестта, като именно с това ще помогне на пациента да ускори процеса на умиране. Старата пословица „докато има живот, има и надежда" невинаги е валидна. Животът може да бъде продължен и често се продължава дори след като волята на душата е насочена към оттегляне на душевния живот; атомичният живот на лунните повелители може изкуствено да бъде подхранван дълго време за голямо огорчение на духовния човек, който съзнава процеса и намерението на своята душа. Живо на практика остава само физическото тяло, но истинският човек вече не се интересува от него.

Неизбежно настъпва момент, както например при злокачествена болест, когато лекарят знае, че това е просто въпрос на време, а и духовният лечител може да се научи да разпознава същите знаци. Тогава вместо сегашното мълчание от страна на лечителя и на медика относно съдбата на пациента, оставащото време ще бъде използвано (ако състоянието на болния позволява това) за необходимата

подготовка към едно „благотворно и щастливо оттегляне" на душата: семейството и приятелите на пациента също ще вземат участие в тази подготовка. На ранните етапи от Новата Световна Религия ще бъде поощрявано именно такова отношение към смъртта. Ще се преподава съвършено ново разбиране за физическата кончина с акцент върху съзнателното оттегляне, а погребалното или по-точно – кремационното обслужване, ще бъде радостно събитие, защото ударението ще пада върху освобождението и завръщането.

Магнетичната работа обаче може да бъде успешна само ако това е съдбата на пациента, ако душата неочаквано реши да продължи жизнения си път с цел да изпълни някакъв дълг или ако болният е духовно много напреднал и Йерархията изисква от него служене за по-дълъг срок.

Нека сега да разгледаме лечението с излъчване, което коренно се различава от изложените по-горе методи. При него пациентът работи (съзнателно или несъзнателно) заедно с лечителя и му сътрудничи. Основното предварително условие при лечението с излъчване е болният поне в някаква степен да е установил връзка със своята душа. Ако това е направено, лечителят знае, че може да разчита на канал за контакт и че ***интересът на душата*** може да бъде пробуден в нейния представител – в човека на физически план. Той знае също така, че успехът на лечението с излъчване до голяма степен зависи от способността на неговата собствена душа да установи здрава връзка с тази на пациента. Ако болният е в съзнание и е способен да сътрудничи, това ще е от голяма полза за успеха на лечението; качеството на терапевтичната помощ ще зависи от способността на лечителя да използва изравняването и осъзнатия контакт с душата на болния. Дори ако пациентът е в безсъзнание, това не е истинско препятствие при условие, че лечителят умее да установи връзка между своята душа и тази на пациента; всъщност, понякога безсъзнанието на болния може да се окаже от полза за оздравителния процес, защото прекалено сериозната, подчертана и нетърпелива помощ е в състояние да разстрои спокойната, безмълвна и контролирана работа на лечителя.

След като връзката бъде установена, целителят трябва само да я поддържа в устойчиво състояние, без да допуска никаква намеса в работата, която е инициирана от него, но се извършва от душата на пациента. Учителят Иисус на кръста не е бил в състояние да откликне (дори и да е искал това) на никакъв спасителен процес, тъй като душевното Му тяло – както е винаги при четвърто посвещение – е било разрушено и Той е нямал с какво да се отзове на спасителния опит на заинтересованите и любящи странични лица. Доколкото Иисус е бил адепт с утвърдено монадно съзнание, намиращите се в Негово разположение сили не са можели да бъдат използвани за спасяване на физическото Му тяло. Същевременно не трябва да се забравя, че Той може и да не е искал да го спаси, защото вече е притежавал способността (посочена по късно в Евангелието) да създава по желание такова тяло, което най-добре отговаря на потребностите Му. Финият и субективен грях на апостолите се е състоял в това, че те не са проявили желание жизнената дейност на

Учителя да се възобнови заради Него Самия (макар да не са знаели, че Той никога не би приел това), а са били заети изключително със собствената си мъка. Ако бяха се опитали да поискат от Него разрешение, те щяха да разберат безполезността на своето желание и биха получили едно откровение за безсмъртието на душата, което щеше да ги просветли в огромна степен и те вероятно щяха да построят християнството около живия, а не около „мъртвия" Христос.

За лечението с излъчване ни казват, че „***лечителят трябва да обедини своята душа, мозък, сърце и аурично излъчване***". В тази инструкция ще забележите две положения, които се различават от онези, които бяха дадени в случая на магнетичното лечителство:

1. Редът за създаване на енергийния триъгълник е друг.

2. Средствата за контакт са фини и неосезаеми.

Освобождаваната енергия постъпва направо в мозъка и лечителят започва със затворен, а не с отворен триъгълник, както е при магнетичното лечителство. Образува се прост триъгълник, при който липсва физическият контакт или изход, характерен за лечението с магнетизъм:

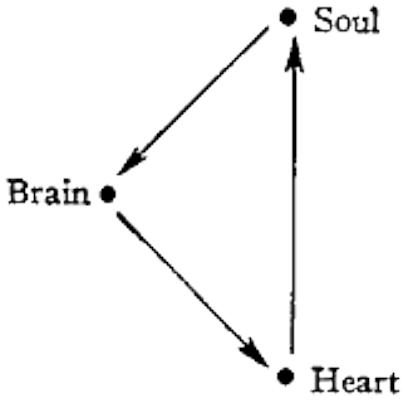

Мозъкът на лечителя участва, но липсва какъвто и да е физически контакт с пациента. В резултат се появява постоянна циркулация на сила **от** и **към** душата. Това по необходимост води до усилване и енергизиране на тройствената личност на лечителя и следователно – на неговото аурично излъчване. Ясновиждащият би забелязал, че аурата на целителя е силно разширена, бързоподвижна и

енергизирана от светлината на душата, като цялото ѝ излъчване е насочено към пациента. Така лечебната сила на целителя стимулира всичките три личностни проводници на пациента, а душата му получава помощ в работата, която ѝ предстои да извърши. Впоследствие лечителят ще намери за целесъобразно да застане от тази страна на пациента, където се е загнездило заболяването, така че излъчването на неговата аура по-лесно да прониква в тялото на болния. Това е най-лесният път, но не и най-ефикасният. Ако жизнеността на пациента е силна, той трябва да легне странично, а лечителят да застане зад него, така че протичащата енергия, която целителят може да използва и която силно енергизира неговата аура с душевна енергия, да може да въздейства върху аурата на болния, облекчавайки по този начин достъпа на лечебното излъчване до необходимия център или центрове. Ако пациентът е високоразвит, лечителят трябва да застане до главата му. В този случай неговото лично влияние не е толкова голямо, но това няма значение, тъй като то не е и необходимо; душата на пациента ще бъде в състояние да се справи със задачата. Всичко, което тук е необходимо, е аурата на лечителя, след като се е съединила с тази на пациента, да образува зона на спокойна и ритмична активност около теменния център. За целта не е необходим физически допир с ръце и лечителят в никакъв случай не бива да докосва пациента.

Ситуацията е обобщена за нас в думите: „***Така неговото излъчване може да подхрани живота в душата на пациента. Това е работа по излъчването. Силата не е в ръцете – душата е тази, която проявява своята мощ.***"

В резултат от контакта между двете високовибрационни аури се образува, образно казано, мощен вихър от сила, който помага на душата на пациента по-лесно да извърши своята работа. Посветеният би видял златист поток от енергия, спускащ се право надолу през енергизираните личностни тела на пациента към центъра, разположен най-близо до областта на заболяването. През теменния център се образува проход направо към болната точка, към която е насочена и аурата на лечителя. Умствената нагласа на пациента укрепва и се прояснява благодарение на менталното излъчване от аурата на лечителя, а често много силната му емоционална реакция също е подпомогната да стане безстрастна и спокойна; етерната и здравната аура на лечителя на свой ред благоприятно повлияват съответните аспекти от аурата на пациента.

Лечението с излъчване се осъществява чрез смесването на двете аури, всяка от които откликва на допира с душата; след това душевните аспекти на двамата се насочват (под контрола на душата) към някоя област от физическото тяло на пациента. Това оказва огромно въздействие върху поразената област, тъй като изключително силно енергизира контролиращия я център. Работата на лечителя се характеризира на този етап с интензивен покой. След като е установил контакта, той просто чака и няма какво повече да направи, освен да поддържа душевното си изравняване в устойчиво равновесие, като не позволява нищо да смущава личностните му проводници. Неговата задача е била изпълнена, когато е установил връзка със собствената си душа, а после е въвлякъл в контакт и душата на пациента. Той е в състояние да направи това, защото знае, че всички души са същностно единни; в крайна сметка, лечителското изкуство ще стане едно от явните доказателства за единството на всички души.

Затова правилото завършва с думите: „***Душата на пациента откликва* (*чрез аурата му*) *на излъчването от аурата на лечителя, която е наситена с енергията на неговата душа.***”. Става дума, следователно, за душевната енергия на двете лица, които осъществяват контакт на всичките три равнища на човешкото съзнание. Понятието „***душа***” е използвано тук в единствено число, доколкото единството (макар и за миг) е било достигнато. Душата на пациента познава това единство чрез „окултното ускорение” на неговата аура и вследствие на отзивчивостта си спрямо излъчванията, идващи от аурата на лечителя. Цялото това насищане с душевна енергия се насочва чрез съединените аури като един общ поток към болната област в тялото на пациента. Така вие виждате, че (съзнателно или несъзнателно) работата може да се осъществява и да води или към излекуване, или към онова „ускорение на атомите, което под ръководството на душата ще доведе до освобождение”, както „***Древният коментар***” нарича акта на физическата кончина.

Когато става очевидно, че съдбата на пациента е да умре, техниката на лечителя претърпява известна промяна. Тогава той застава до главата на болния и оттам насочва всичките си излъчвания към мястото на болестта, с което неизбежно предизвиква силна възбуда на вибрационната активност. През това време пациентът или съзнателно чрез умствено разбиране, или несъзнателно под управлението на душата, започва процес на оттегляне на цялото си съзнание от тялото. Ето защо толкова много хора преди смъртта изпадат в кома. Веднага щом започне актът на оттегляне на съзнанието, работата на лечителя се прекратява. Той „изключва” душевния си контакт и поема контрола над своята аура като средство за личното си духовно изражение; така той престава да бъде инструмент за лечение чрез излъчвателна активност и оставя пациента сам, за да може той автоматично да завърши оттеглянето на нишката на съзнанието и нишката на живота съответно от теменния и от сърдечния център.

Такава е широката и обща картина на процесите, които протичат по време на магнетичното лечителство и на лечението с излъчване. Аз изложих само принципната структура на идеите, без да навлизам в подробности; повече информация може да бъде доверена едва след като изучим седемте метода на лечителството с техните лъчеви характеристики.

Това учение се дава по такъв начин, че изучаващият да бъде принуден да се рови по страниците, за да събере ведно необходимите му факти и така да постигне първата степен от процедурата на духовното лечителство; ако няма дарби за духовен целител и не може да чете между редовете като прави разлика между символизъм и фактология, той ще бъде въведен в заблуда и работата му ще се окаже безполезна. Това е направено нарочно, тъй като лечителското изкуство, когато е прилагано в своето съвършенство и по правилните методики, може да бъде и опасно. Трябва да се помни, че макар енергията да е мисъл, тя от висша гледна точка е също така и огън. Всички техники, процедури и формулировки трябва да бъдат разкрити и експериментално проверени, а резултатите точно записани, преди истинското духовно лечителство да може да се утвърди; към времето на завършване на тези изследвания, то ще стане значително по-безопасно, отколкото е сега.

А дотогава много добрини могат да бъдат извършени и много знания получени, ако заинтересованите хора внимателно четат, изучават, медитират и експериментират и така постепенно изграждат тази толкова необходима наука като партнйор на съвременната медицина.

Нека сега да разгледаме **Закон N 9**.

В този девети Закон и в шестото Правило ние ще работим с толкова фундаментални понятия, че трудността ще възниква от необходимостта сбито да формулираме учението с цел тези обширни теми да бъдат изложени кратко, но в същото време ясно и достъпно. Този закон в действителност е определение на Закона за Еволюцията, но е представен от духовна гледна точка. Законът за Еволюцията (разбран в най-общ смисъл) се отнася до еволюцията на формата, която постепенно става представител или изражение на душевната, а по-късно – на монадната енергия.

Този закон, който може да бъде наречен Закон за Съвършенството, описва вътрешните енергии, отговорни за разгръщането на Закона за Еволюцията. Това е висшият аспект или определящата причина на нисшото; законите, които са спомагателни спрямо Закона за Съвършенството, неопределено се наричат от неофита „духовни закони", но за тях той знае малко и разбирането му ги ограничава в рамките на общата идея, че всички те са проявление на любовта на Божеството. Това по същество е вярно от гледна точка на качеството, ако същевременно се признава и фактът, че аспектът на любовта е всъщност чист разум, а не емоционални нагласи, проявени в добри действия.

Правилото, което съпътства този закон, разглежда връзката между любовта и волята и следователно има огромно значение за посветения. Тук искам да напомня, че единственият и истински лечител е посветеният, затова последните два закона (Закон N 9 и Закон N 10) могат да бъдат правилно разбрани само от посветен ученик. Те обаче са много интересни от интелектуална гледна точка и за начинаещия изследовател или кандидат, доколкото той (поне теоретично) е способен да долови нещо от техния смисъл, макар все още да е съвършено неспособен да „спази закона" в духовното разбиране на този израз.

ЗАКОН N 9:

Съвършенството извиква несъвършенството на повърхността. Доброто винаги изпъжда злото от човешката форма във времето и пространството. Методът, използван от Съвършения и от Благия, е непричиняването на вреда. Това не е негативност, а съвършено равновесие, абсолютна гледна точка и божествено разбиране.

Този Закон е дълбок и прост едновременно и означава точно това, което гласи. Той може да бъде разглеждан:

1. През призмата на духовното развитие на човека, извършвано с посредничеството на формата, както и на метода или закона, по който скритата хватка на материята (пропита с егоизъм и с всичко, което се признава за зло) се отстранява и човек постига освобождение.

2. От гледната точка на лечителя и пациента. Често в резултат от дейността и знанията на истинския целител злото (или болестта) вътре във формата се извежда в остра симптоматика на повърхността. Следствие от това може да бъде или изкореняване на болестта и укрепване на здравето, или усилване на неразположението във формата и вероятна смърт на пациента. За щастие, средният лечител е толкова безполезен, че такава жестока възможност засега не съществува!

Методът, използван съгласно Закона за Съвършенството, се нарича „съвършено непричиняване на вреда" и именно него винаги е прилагал Христос, Съвършения. Това не е непричиняването на вреда, което аз толкова често препоръчвам в беседите си с кандидатите, а е онова непричиняване на вреда, към което ни подтиква и задължава духовният човек и неговата естествена съдба. Това е игнориране на действието или резултата, оказвано върху природата на формата. Аз нееднократно съм споменавал, че Йерархията работи само с духовната природа, или с душата на човечеството, и че Учителят разглежда формата като сравнително маловажна. Освобождаването от тройствената форма винаги се е разглеждало от духовния човек като най-висше благо, но при условие, че то настъпва по закона, в съответствие с неговата духовна съдба и кармично решение, а не като своеволие или бягство от живота и от неговите следствия във физическия план. Поразителен пример за това странно проявление на Закона за Съвършенството (странно от човешката ограничена гледна точка) беше световната война (1914 – 1944 г.). Милиони загинаха; още повече понесоха жестоки страдания в своята природа на формата, а безброй изпитаха (и все още изживяват) умствена агония от всеобщата несигурност, безизходност и оскъдица. Въпреки това се очертаха две основни духовни следствия от Закона за Съвършенството:

1. Бяха освободени души от уморената и загниваща цивилизация – защото такава е вашата прехвалена цивилизация от гледна точка на Йерархията, – които ще се върнат в по-добри тела и в цивилизации и култури, по-адекватни спрямо потребностите на духовния човек. Основната причина за това мащабно разрушаване на старите форми (физически, емоционални и ментални) е, че те бяха станали затвор за душата и задържаха истинския ръст на човешките маси.

2. От богатия до бедния, от интелектуалеца до невежия, едно нещо сега ясно се осъзнава и във все по-голяма степен ще определя човешкото мислене, а именно, че щастието и успехът не зависят от притежаването на вещи или материални блага. Тези представи са грешка на организирания труд, който се бори и стачкува за повече пари и за по-охолен живот, но е грешка и на обществото, което

противодейства на труда, доколкото се бои да не намалее постоянният приток от ***материални*** блага. Човечеството е извършвало тази грешка в продължение на безброй векове и дълбоко се е заблуждавало, поставяйки ударението върху желанието си да угажда на формата. Правилното в позицията на Русия е, че противодейства на капитализма и обръща особено внимание на образованието, но нейната жестокост и безпощадност в ограничаването на индивидуалните човешки права до прага на отделни съществени свободи могат в крайна сметка да зачеркнат красотата и надеждата на нейния първоначален идеал. Русия е права в своя идеализъм, обаче е ужасно и принципно неправа в прилаганите методи. САЩ и Великобритания в това отношение са по средата на пътя. Те с право не одобряват тоталитарната система и виждат целта, но не знаят как да я осъществят. Капиталистическият дух и скритият фашизъм в САЩ представляват сега [т. е. в края на Втората световна война – бел. ред.] определена заплаха за световния мир и капиталистите блокират усилията на хората с добра воля. Великобритания сега е обезсилена и финансово опустошена, нейната стара империалистическа политика претърпя пълен крах, а народът ѝ е обезверен; затова тя е толкова заета с борбата за оцеляване (и тя ще оцелее), че ѝ остава твърде малко време, интерес и енергия, за да въплъти този идеал в живота.

Както е известно, винаги има аналогия между отделния индивид и човечеството като цяло. Както сега практически всяко човешко същество страда от някакво физическо неразположение – болести на очите, ушите, зъбите или тялото – така и човечеството е болно и чака изцеление. То ще дойде чрез посредничеството на Новата Група Световни Служители и на хората с добра воля, подпомогнати от Йерархията – именно от този планетарен център ще се излъчат лечебните енергии. Несъвършенството беше предизвикано на повърхността; злините, с които трябваше да се приключи, вече са известни на всеки и всичко това стана под въздействието на Закона за Съвършенството. Тук по-скоро разглеждам общата ситуация, отколкото конкретните отношения ***лечител – пациент***, тъй като само опитният и знаещ посветен е способен да се придържа към този закон и да спазва съпътстващото го правило, а такива хора все още са рядкост на земята. Много от физическите заболявания на човешката раса са следствие от еони неправилни животи, егоистични цели и алчност; сега милиони деца се раждат или откровено болни, или носят в себе си зародиша на болестта. Когато осезаемо присъстващото зло и извиканото на повърхността несъвършенство бъдат изцелени (или прогонени обратно в техните леговища), тогава и само тогава ще дойде краят на физическите болести или поне лесното им лечение.

Разглеждайки общата тема за несъвършенството и злото, посветеният винаги трябва да стига до причините; едва когато те бъдат отстранени, тогава ще изчезнат и следствията. Затова Християнската наука е права в своята обща теория и предпоставки, но е абсолютно неправа в поставяните акценти и използваните методи. Най-общо казано, цялата ѝ сегашна дейност е сравнително безполезна с изключение може би само на това, че се запазва и провъзгласява Закона за Съвършенството, но и това се прави с привнасяне на значително объркване и универсален егоизъм.

Вероятно често са ви казвали, че има два вида постижения: дългият и труден път на еволюцията, когато еони от време минават за

постигане на сравнително скромни резултати, или краткият и още по-труден, но и много по-бърз път на посвещението. Хилядолетия е оставал неразрешен въпросът (вие го наричате „спорният въпрос", нали) дали светът на хората ще избере бавния, но безопасен метод, при който несъвършенството се изживява много бавно, без особено напрежение и с малки усилия от страна на човека, като доброто се осъзнава постепенно, а злото бавно, много бавно се изтласква. При обикновеното еволюционно движение добротворческата воля на Шамбала се чувства твърде слабо и много, много еони щеше още да изживее човечеството, преди да успее да достигне дори сегашната точка на човешко развитие.

Случи се обаче нещо непредвидено дори за самата Йерархия. През последните две столетия цялата картина се промени. Определен брой индивиди достигнаха посвещение и влязоха в Ашрамите на Учителите. Предвид решимостта на тези преуспели кандидати и тяхната непрекъсната дейност беше решено, че е по-добре човечеството да тръгне по бързия, но и по-труден път. Оттогава се проявиха следните три фактора:

1. Колосалният прогрес в издигането на човешкото съзнание като цяло до изключително високи интелектуални нива. Свидетелство за това са ръстът на образованост, научните открития и овладяването на материалния план и на въздушното пространство.

2. Световното страдание, икономическите катастрофи, глобалните войни, природните катаклизми и неизброимите обстоятелства и проблеми, които правят съвременния живот на индивида, нацията и планетата толкова тежък. Никой не прави изключение и в това отношение разлика между хората няма.

3. Ръстът на знанието за Йерархията и преди всичко за духовния План. Това изискваше очертаване от страна на работещите кандидати и ученици на целта, към която човечеството трябва да върви, както и разработване на техниките за нейното постигне. То беше осъществено не от религиозните църковни групи по света, а от членовете на Ашрамите. Всичко, което църквите успяха да направят, е да поддържат в обществения ум факта за Трансцеденталния Бог, като в същото време игнорират факта за Иманентния Бог; да засвидетелстват съществуването на Христос, като заедно с това изопачават Неговото учение; да провъзгласяват факта на безсмъртието, като същевременно игнорират Закона за Прераждането.

Сега човечеството бързо прогресира по Пътя на Възвисяването и в резултат на това могат да се очакват два момента: първо, несъвършенствата и злото (едните скрити, а другото активно, макар и в отстъпление) да стават все по-очевидни за интелигентния човек; и второ, пътят за тяхното отстраняване също да се очертава по-релефно.

Тук аз няма да разглеждам природата на несъвършенството и целта на злото. Трябва ли да повтарям колко неизбежни са и двете в наши дни? Бих могъл да подчертая, че несъвършенството е присъщо на природата на самата материя и е наследство от предишната слънчева система. Мога да посоча, че злото произхожда от онази йерархия на зли Сили, която е материален аналог на духовната

Йерархия; това е свързано с факта, че всички наши планове (или нива) са съставени от субстанцията на космичния физически план. Може също така да се заяви, че когато несъвършенството на материята бъде осъзнато и поправено, когато интересът и акцентът на човечеството се отвърне от материалните условия, тогава Силите на злото няма да имат над какво да работят в трите свята (в трите нисши равнища на космичния физически план); там няма да има нищо, върху което те да могат да оказват влияние и няма да съществува никакъв начин, по който злото да може да въздейства върху човека. Днес аз не мога да очаквам пълно разбиране за смисъла на моите думи. Те обаче имат отношение към думите на ***Великия Призив***, които гласят: „***и да запечата портата на злото”***. Както има врати към зоната на злото и тъмата, така има и двери към света на доброто и светлината; за предалия се и посветил се на злото човек дяволът е същото, което е Стражът на Прага за духовния стремящ се.

Основната задача на духовната Йерархия винаги е била да държи открита вратата към духовната сфера и да стои между човечеството и Силите на злото, като изнася несъвършенството на светлина, за да не може злото „да намери поле” за действие. В това отношение Йерархията е получавала малко помощ от човечеството, но сега положението е променено и световната война беше символ и гаранция за тази промяна – Силите на Светлината и Обединените Нации победиха Силите на злото ***на физически план*** и ги разбиха тотално. Войната имаше значително по-голям духовен смисъл, отколкото засега се осъзнава. Тя отбеляза повратна точка в света, преориентира човечеството към добро и отблъсна назад Силите на злото, като ясно показа истинската разлика между доброто и злото, при това не в теологичен смисъл (както го правят църковните тълкуватели), а практически и нагледно. Свидетелство за това е катастрофалната икономическа ситуация и алчността на високопоставените индивиди във всяка страна. Благодарение на очевидните разлики между доброто и злото, човешкият род започна да осъзнава факта на материалната експлоатация, липсата на реална свобода и наличието на потенциални права и свободи за индивидуалния човек. Способността на човека да противостои на поробването стана очевидна в световен мащаб. Безспорно е и това, че борците за свобода невинаги използват правилни методи и често се стремят да победят злото със зло, което всъщност е само временна техника в една преходна фаза; това е временно от гледна точка на Йерархията, макар че може да изглежда дълго за човека в трите свята, и не трябва да продължава повече, отколкото е необходимо.

За последните двеста години човечеството отбеляза толкова бърз прогрес, че Съветът на Шамбала беше принуден да му обърне внимание. В резултат на този интерес към делата на хората от страна на Великите Животи, приближени на Санат Кумара, се случиха две неща:

1. Волевият аспект на божеството осъществи първия си пряк контакт с човешкия ум. Става дума за непосредствено въздействие, а не за влиянията, които традиционно бяха насочвани към Йерархията и чрез Нея към човечеството. Резултатите от този контакт точно съответстваха на типа човек или група, които откликваха на външните въздействия – те варираха от много положителни до изключително лоши. Появиха се велики исторически личности, които провъзгласиха много нужни за Новата Епоха истини; сред тях

можем да споменем Линкълн, Рузвелт, Браунинг, Брайън и множество по-неизвестни хора. В противовес се появиха и зли, гибелни за човечеството хора, такива като Хитлер и събраната от него група, които донесоха много злини на земята.

2. В същото време добротворческата воля на Шамбала пробуди скритата добра воля у човека, така че за последните 100 години сърдечната доброта, хуманното действие, вниманието и грижата към другите и масовите акции за издигане на човешкото благосъстояние все по-бързо се разпространяват по Земята.

Успоредно с активизирането на несъвършенствата и планираните усилия на злото, се появи и Новата Група Световни Служители, а Йерархията ускори подготовката си за екстернализация (осезаемо проявление) на физически план. Сега Тя е изключително могъща; нейните Ашрами са пълни с посветени и ученици, а периферията или магнетичното ѝ поле притегля безброй стремящи се. Войната нанесе смъртен удар на материалното зло и неговата власт над човечеството беше решително разклатена.

Не обърквайте злото с дейността на гангстерите или престъпниците, които са плод на проявяващите се масови несъвършенства и са жертви на невежеството; лошо възпитавани в детството, те придобиват трайно погрешно разбиране за правилните човешки отношения, но Законът за Прераждането в крайна сметка ще насочи техния път към доброто. Истински лоши са онези хора, които насочват развитието назад към изчерпаните стари пътища, опитват се да държат своите събратя в някакъв вид робство, блокират приложението на една или на всичките Четири свободи, натрупват материални богатства за сметка на експлоатираните, старят се да заграбват (заради печалбата) селскостопанската продукция с което оскъпяват благата от първа жизнена необходимост и ги правят труднодостъпни за тези, които не притежават достатъчно пари. Индивиди, които работят, мислят и планират по този начин, съществуват във всяка нация и обикновено заемат високо обществено положение благодарение на голямото си богатство и влияние. Независимо от това, те грешат против светлината и не го правят от невежество; техните цели са материални, а не духовни. В сравнение с безбройните милиони те са малко, но са изключително могъщи; те са високоинтелигентни, но безскрупулни и именно чрез тях работят Силите на злото, за да задържат прогреса, да поощряват бедността, да разпалват ненавист и класови различия, да подбуждат расови безредици за своите цели и да поддържат властта на невежеството. Грехът им е голям и на тях ще им бъде трудно да се променят, защото властта и волята за власт (сблъскваща се с волята към добро) е доминиращият и контролиращ фактор в техния живот; сега тези хора работят срещу единството на Обединените Нации, водени от своята алчност, от желанието да владеят земните ресурси (нефт, полезни изкопаеми, продоволствие и др.), за да държат по този начин народите слаби, недохранени и зависими. Тези хора, чиито представители могат да се открият във всяка нация, добре се разбират помежду си и работят заедно в мощни организации с цел да експлоатират земните богатства за сметка на човечеството.

Днес [непосредствено след края на Втората световна война – бел. ред.] единствено Русия е свободна от такива хора, затова аз нямам

предвид тази голяма страна, както могат да предположат многото ѝ врагове. Русия прави големи грешки, но това са грешките на фанатичния идеолог или на гангстера, който греши поради невежество, незрялост или от яростен протест срещу обкръжаващото го отвсякъде зло. Тази практика е коренно различна от посоченото по-горе зло и е временна, защото Русия се учи; онези, другите, те не се учат.

Дадох този пример само за да поясня разглежданата тема. Проблемът за злото обаче е прекалено обширен, за да бъде подробно анализиран тук. Освен това, не е желателно и разумно да се обсъжда източникът на злото (а не на несъвършенството) – Черната ложа. Енергията следва мисълта и може да превърне всяко слово в могъщ призив; затова, докато човек не е станал член на Великата Бяла Ложа, е по-разумно да не се занимава с тези Сили, които са достатъчно могъщи, за да използват оптимално скритото в човечеството несъвършенство и да стоварят върху му грандиозното зло на войната с всичките ѝ резултати и далечни последствия. Черната ложа е проблем на Бялата Ложа, а не на човечеството; в течение на еони Йерархията се е занимавала с тази задача и сега се намира на прага на нейното решаване. Това е и главният обект на внимание за Шамбала, доколкото тя е свързана с аспекта на волята, а само волята към добро е способна да противодейства и да унищожи волята към зло. Обикновената „добра воля" е недостатъчна за това, макар че обединеният зов на хората с добра воля в целия свят – многократно усилен от ***Великия Призив*** – може да спомогне да се „***запечата портата на злото***".

Йерархията е резултатна именно зад тази врата, като противостои на спотаените и мобилизирани зад нея сили; методите и средствата, благодарение на които Тя охранява човечеството и постепенно отблъсква мобилизираното зло, ще останат неразбираеми за вас, които не сте прекрачили прага, откриващ Пътя към Висшата Еволюция.

Нека сега накратко се спрем на непричиняването на вреда? Трудно ми е да покажа или докажа ефикасността на този висш аспект, спирала или фаза от непричиняването на вреда, която се прилага от Йерархията под ръководството на Христос, Съвършения. Разглежданото по-рано непричиняване на вреда се отнасяше към несъвършенствата, с които се бори човечеството, и вие знаете много добре колко е трудно неговото практикуване при различните обстоятелства. То не трябва да се разбира като изпълнено само с добри и благотворителни действия, както много от вас предполагат; това е ***състояние на ума***, което по никакъв начин не изключва суровите и дори драстични мерки; то засяга мотива и включва решимостта да превърнеш добрата воля в мотив за всяка дейност. Този мотив може да доведе както до позитивно, така и до нелицеприятно действие или реч, но доколкото непричиняването на вреда и добрата воля обуславят целия ментален подход, нищо освен добро не може да се случи.

Намирайки се на по-висока дъга от спиралата, Йерархията също практикува непричиняване на вреда, свързано с волята към добро и включващо използването на динамична или електрична енергия под ръководството на интуицията; този тип енергия никога не е бил

прилаган от човека, тъй като той все още не умее да се възползва от него. Даденият вид непричиняване на вреда се основава на абсолютната самопожетвователност, при която волята към жертва, волята към добро и волята към могъщество (три фази на волевия аспект, проявени чрез Духовната Триада) се сливат в една динамична енергия, която притежава дълбоко духовна природа. Тази енергия е умален модел на пълното или съвършеното непричиняване на вреда по отношение на човечеството и другите царства на природата; тя има прогонващ ефект и динамично, унищожително действие спрямо Силите на злото.

Внимателното и езотерично изучаване на трите изкушения на Христос ще покаже трите главни момента, когато Съвършения, проявявайки това висше непричиняване на вреда, е принудил носителя на злото да отстъпи. Този троен епизод е предаден символично, но е фактически по своята природа. Малко е мислено какво би могло да се случи със света през всичките тези векове, ако Христос не бе постъпил по този начин; празното теоретизиране е безполезно, но все пак може да се каже, че целият ход на историята и еволюционният прогрес на човечеството биха се изменили по един твърде решителен и опасен начин. Динамичното непричиняване на вреда обаче, разбирано като проява на волята към добро и демонстрация на волята към могъщество (принудила злото да отстъпи), отбелязват най-голямата криза в живота на Христос.

Евангелисткият разказ (с неговата структура от пет посвещения) се отнася до прогреса и триумфа на Учителя Иисус; историята с трите изкушения е показателна за приемането от Христос на още по-високо – шесто посвещение, което Му осигурява пълна победа над злото, а не над несъвършенството; именно защото вече е бил „Съвършения", Той е могъл да приеме това посвещение.

Дадох ви много материал за зрял размисъл и хвърлих светлина върху посвещението, за което, естествено, малко може да се научи. Добре е да се знае, че трите основни изисквания за успешно приближаване към това посвещение са ***съвършената уравновесеност***, ***абсолютната гледна точка*** и ***божественото разбиране***. Интересно е да се види как се проявяват тези три качества във връзка с трите изкушения; в резултат на това върху живота, природата и характера на Христос ще бъде хвърлена много светлина.

По силата на Закона за Съвършенството ни се дава ключ към тази цивилизация или цикъл на еволюция, чиито основи Той заложи и чиито идеал не е изгубен, макар че приложението на даденото от Него учение е пренебрегвано както от църквата, така и от човешкия род. Обърнете внимание, че едно от изкушенията е било на върха на висока планина; на такава височина времето и пространството напълно се отричат и виденията на Христос се е простирало от миналото през настоящето към бъдещето. Това състояние на осведоменост (не го наричам съзнание, а осведоменост – почти също толкова неточна дума) е възможно едва след петото посвещение, като достига висока точка на израз при шестото посвещение.

Иска ми се да обсъдя с вас природата на тези три изисквания, посочени като съществени за определено посвещение, тъй като те очертават връзката между Закон N 9 и Шесто Правило. Правилото е толкова ясно и лаконично, че почти не изисква пояснение. То

посочва коя енергия трябва и коя не трябва да се използва в следната кратка формула:

* * * * * * * * * * * * * *

ШЕСТО ПРАВИЛО:

Лекуващият и групата лечители трябва да държат волята си под контрол. Лекува се не с воля, а с любов.

Споменатите три основни изисквания очертават постижения в различни планове на Вселената. Макар че ги разгледах във връзка с шестото посвещение, те имат свои съответствия и върху нисшата дъга на спиралата и затова са от практическо значение за посветения ученик, особено ако той е приел трето посвещение. Нека ги разгледаме едно по едно:

Съвършената уравновесеност означава пълен контрол върху астралното тяло с преодоляване или поне свеждане до минимум на емоционалните реакции в живота на ученика. На висшата дъга от спиралата неин аналог е способността за свободно функциониране върху будхичните нива благодарение на пълната свобода (с последваща уравновесеност) от всички влияния и импулси на трите свята. При по-дълбок размисъл става ясно, че този тип уравновесеност всъщност обозначава едно абстрактно състояние на ума, чиито покой не може да бъде нарушен от никаква форма на несъвършенство. Вие вероятно добре разбирате, че ако бяхте абсолютно свободни от всякакви емоционални реакции, яснотата на вашия ум и способността ви да мислите биха се увеличили в огромна степен с всички произтичащи от това последствия.

Съвършената уравновесеност на посветения ученик безспорно се различава от тази на посветения Учител, защото първата зависи от степента на влияние на трите свята, а другата – от адаптацията към ритъма на Духовната Триада; освен това, по-ранният тип уравновесеност трябва да предхожда по-късните постижения – оттук и моето внимание към тази тема. Съвършената уравновесеност (която е достъпна за теб, читателю) се постига чрез неутрализиране на привличането, стремежите, импулсите и влеченията на астралната или емоционалната природа, както и с прилагане на практиката, известна като ***Божествено Безстрастие***.

Абсолютната гледна точка по необходимост се отнася до универсалната гледна точка на Монадата, а следователно и до висшите посвещения. Тя обаче има аналози и на нисшите стъпала от еволюционната стълбица, където обозначава функциите на душата като Наблюдател в трите свята и постепенното постигане от нея на съвършено и всеобхватно видение. То е резултат от развитието на две

качества: безпристрастност и разграничаване. Когато тези две качества се проявят на Пътя към Висшата Еволюция, те се превръщат в Абстракция и във Воля към добро.

Когато е изживявана на душевно ниво, абсолютната гледна точка означава отстраняване на всички бариери и освобождаване на ученика от великата ерес на обособеността; така той създава открит канал за приток на чиста любов. Съвършената уравновесеност (разгледана от същото равнище) е премахнала всички пречки и емоционални фактори, които дотогава са блокирали канала, и по този начин е дала на Наблюдателя възможност да вижда истината; едва тогава ученикът се превръща в чист канал за любовта.

Божественото разбиране също трябва да се разглежда от две гледни точки. Като душевно качество, то характеризира ума, който може устойчиво да пребивава в светлината и поради това е способен да отразява чистия разум (чистата любов), характерен за Сина на Ума, т. е. за душата в нейната собствена сфера. На висшия Път на Учителя то е свързано с онази отъждественост, която заменя индивидуалистичното съзнание; всички бариери са отхвърлени и посветеният вижда нещата в реалната им светлина, той познава причините по отношение на които явленията са само ефимерни следствия. Това Му позволява за осмисли Целта, излъчвана от Шамбала, също както по-нисшият посветен разбира Плана, формулиран от Йерархията.

И трите божествени атрибута в някаква степен са съществени за развитието на посветения лечител и той трябва да работи за тяхното разгръщане като част от необходимия му набор от качества. Целителят е длъжен да помни, че всяка реакция на емоционалната природа образува стена или бариера между чистия приток на лечебна сила и пациента и че тази преграда е построена от него, а не от болния. Емоциите на пациента не трябва да влияят върху лечителя, нито да го отклоняват от интензивната концентрация, необходима за неговата работа; те не могат сами по себе си да издигнат бариера, която да е достатъчно здрава, за да отрази лечебната сила.

Абсолютната гледна точка предполага опит от страна на ученика да проникне в света на причините и така евентуално да открие дълбоките корени на заболяването. Това не изисква проникване в предишните въплъщения, нито го разглежда като съществено, независимо от твърденията на някои съвременни лечители, най-често мошеници. Обикновено съществуват достатъчно психологични свидетелства или данни за наследени тенденции, които дават на лечителя ключ за разбирането на цялата картина. Очевидно е, че такова „проникване" в причините за болестта е възможно само при условие, че лечителят ***обича*** достатъчно искрено; и тъй като обича, той е достигнал онази уравновесеност, която е неподвластна на света на илюзиите и заблудите. Божественото разбиране просто означава прилагане на принципа на чистата любов (чистия разум) към всички хора и обстоятелства, плюс правилно разбиране за проблемите на пациента и за трудностите, които могат да възникнат между него и лечителя.

Към тези изисквания бих искал да спомена още един фактор, а именно ролята на лекаря или хирурга, който е физически отговорен

за пациента. В настъпващата нова ера лечителят винаги ще получава научна помощ от опитен медик, макар че това твърдение днес предизвиква недоумение у средния модерен целител, привърженик на някакъв култ или изразител на друг, неортодоксален тип лечителство.

Така, тези три божествени изисквания (адаптирани за учениците в съвременния свят) показват посоката на обучение и самодисциплина, която всички те трябва да следват. Когато хората овладеят някои от ранните фази на това тройно постижение, те ще открият, че могат с лекота да прилагат Шестото Правило.

Какво означава „***да държат волята си в юзда (под контрол)***"? Разглежданият тук волеви аспект не се отнася до волята към добро и нейното низше съответствие – добрата воля. Волята към добро означава устойчива, непоколебима ориентация на посветения ученик, а добрата воля е нейна проява във всекидневното служене. Проявяваната от висшия посветен воля към добро е динамична енергия с предимно ***групово въздействие***, затова той рядко се занимава с лечението на отделни индивиди; неговата работа е прекалено интензивна и важна, че да му позволява това. Енергията на волята, въплътяваща божествената Цел, може да се окаже разрушителна за индивида, който не е способен да я приеме или абсорбира. При това се подразбира, че добрата воля определя целия подход и мислене на занимаващия се с лечителство ученик.

В юзда трябва да се държи волята на личността, която в случаите на посветен ученик е от много висок порядък. Същото важи и за волята на душата, излъчвана от „венчелистчетата на жертвоготовността" на егоичния лотос. Истинският лечител трябва да създаде лечебна мисъл-форма, чрез която съзнателно или несъзнателно да работи. Тя трябва да остава свободна от прекалено силното въздействие на волята, тъй като последната – ако не е държана в юзда и не бъде модифицирана, смекчена или при необходимост съвсем премахната – може да разруши не само създадената от лечителя мисъл-форма, но и да издигне бариера между него и пациента и така да разруши началната връзка. Единствено Христос умее да изцелява с воля, но в действителност Той рядко е лекувал; в случаите, когато се твърди, че е правил това, Неговата цел е била да докаже възможностите на лечителството. Онези от вас, които познават Евангелието, знаят, че Той не е преподавал лечителско изкуство на Своите ученици. Това е показателно.

Независимо от потенциално високото си качество, упоритостта на лечителя и волевото му усилие да излекува пациента създават у него самия напрежение, което може сериозно да отклони лечебния енергиен поток. При наличие на такъв тип воля, неопитният или непосветен лечител често е склонен да приема върху себе си болестните симптоми и да абсорбира неразположението на пациента. Волевата му решимост да окаже помощ действа като бумеранг и той страда, без в същото време да може реално да помогне на болния.

Препоръката, следователно, е да се прилага обич и тук възниква основната трудност. Как може лечителят да излъчва любов, свободна от нейното низше или емоционално качество, и как да върне нейната чистота за изцелението на пациента? Това е възможно

само ако той е култивирал у себе си тези три изисквания и се е превърнал в чист канал. Често обаче лечителят е толкова склонен да се занимава със себе си, с определението на любовта и с решимостта да излекува пациента, че тези три изисквания остават пренебрегнати. В този случай той и болният взаимно си губят времето. Лечителят не трябва да се тревожи за природата на чистата любов или прекалено усърдно да се опитва да разбере защо чистият разум и чистата любов са синоними, или в състояние ли е той да прояви любов, достатъчна за изцелението. По-добре е той да размисли върху тези три изисквания (особено върху първото) и да ги осъществи в себе си доколкото му позволява вътрешната му нагласа и достигнатата от него еволюционна точка. Тогава той ще стане чист канал и всички препятствия за притока на чистата любов автоматично ще бъдат премахнати, защото „*какъвто е човек в помислите на сърцето си, такъв е и той самият*"; така без пречки и трудности чистата любов ще се излива през него и пациентът ще бъде изцелен, ако такава е неговата съдба.

Сега ще пристъпим към последния и най-тайнствен закон от всички, които ви дадох. Обръщал съм ви внимание върху него и по-рано, като съм посочвал, че „*този последен закон е формулировка на нов закон, който временно замества Закона за Смъртта и има отношение само към онези, които са достигнали последните етапи от Пътя на Ученичеството или са поели по Пътя на Посвещенията*". Под „последни етапи" разбирам периода между второто и третото посвещение. Законът остава неприложим дотогава, докато емоционалната природа нарушава чистия ритъм на личността, откликваща на въздействието на душевната, а по-късно и на монадната енергия. Затова аз не съм в състояние изчерпателно да ви обясня цялостното действие на този закон, но мога да посоча някои от най-интересните му идеи и съотношения; те ще стимулират у вас конструктивно теоретично мислене и в същото време ще въплътят доказаните факти за тези от нас, които са посветени ученици на Христос или на Санат Кумара.

***<u>ЗАКОН N 10</u>*:**

Вслушай се, о, Ученико, в зова на Сина към Майката и се подчини. Звучи Слово: формата е послужила за своята цел. Тогава принципът на ума [петият принцип – А. А. Б.] ***се организира и повтаря Словото. Очакващата форма откликва и си отива. Душата се освобождава.***

Отзови се, о, ти, който се издигаш, на призива от сферата на задължителното; познай зова, долитащ от Ашрама или от Съвета, където чака самият Господ на Живота. Издава се Звук. Душата и формата трябва заедно да отхвърлят жизненото начало, за да се освободи Монадата. Душата откликва. След това формата разкъсва връзката. Животът вече е освободен, като е придобил съзнателно познание и плодовете на целия опит. Те са дар от обединените душа и форма.

Този Закон N 10 е предвестник на много нови закони, които управляват връзката на душата с формата или на духа с материята. Той е даден като първи по две причини:

1. Защото може да се прилага от учениците и така истинността му да бъде доказана за мнозинството от хората и главно за научния свят.

2. Защото благодарение на многото свидетелства и на една разновидност на смъртта, която на този етап се нарича „преход", може да бъде установено наличието на Йерархията и на Шамбала.

Има три източника на това оттегляне, известно под наименованието „смърт", ако изключим нещастните случаи (произтичащи от кармата на други хора), войната (като резултат от планетната карма) и природните катаклизми, които изцяло са свързани с тялото на проявление на Този, в Който живеем, движим се и съществуваме.

Тук искам да поясня разликата между непознаваемия Бог, Който проявява Себе си чрез планетата като цяло, и Санат Кумара с Неговото високо положение в Шамбала. Санат Кумара е същностна Самоличност, отговорна за проявените светове. В резултат от космичното Си разгръщане Той е придобил толкова голяма власт над енергиите и силите, че Му е необходима цялата планета, за да изрази всичко, което Той Самият представлява. Притежавайки пълно съзнание за космичния астрален и ментален план, Той умее да се ползва (съобразно космичния закон) от енергиите и силите, които в името на Неговата божествена Цел формират и поддържат цялата планета. Той оживотворява планетата със Своя живот; Той поддържа всичко, което е вътре в нея и на нейната повърхност, чрез душевното Си качество, което в различна степен влага във всяка форма; Той непрекъснато твори нови форми, необходими за проявлението на т. нар. „живот в изобилие" и на „разгръщащата се цел на Неговата воля", които прогресът на вековете прави циклично възможни. Сега ние живеем в такъв цикъл, когато Неговата интензивна дейност прилага метода на божественото разрушение с цел освобождаване на духовния живот; едновременно с това Той създава нова цивилизационна структура, която по-пълно да изразява еволюционното достижение на планетата и на царствата на природата като проводници за съвършеното проявление на Неговия божествен живот и цел.

Изглежда ще трябва да обсъдим този десети Закон възможно най-подробно, за да осмислим заложения в него синтез и да си изясним, че смъртта е част от творческия процес на синтезиране. Важно е да бъдат усвоени новите идеи и новото отношение към целия проблем за умирането.

"Вслушай се, о, Ученико, в зова на Сина към Майката и се подчини." Макар контекстът да подсказва, че става дума за изоставяне на физическото тяло, добре е да се помни, че тази фраза може да означава много повече. В широкия си смисъл тя обхваща цялата връзка между душата и личността и включва готовността на Майката (личността) незабавно да се подчини на Сина (душата). Без това

своевременно послушание, включващо разпознаване на вътрешния Глас, личността ще остане глуха към призива на душата да опразни тялото. Този тип отклик все още не е станал обичайна практика. Бих искал да размислите върху смисъла на казаното.

Нека отново напомня, че Майката е символ на веществения аспект, а Синът е олицетворение на душата в нейната собствена сфера. Следователно, това предписание се отнася до връзката на субстанцията с душата и така поставя основата за всички взаимовръзки, които ученикът трябва успешно да разпознава. Подчинението тук не е насилствено; то зависи от способността да се чува, която на един по-късен етап от развитието се трансформира в послушание. Това е сравнително лесен процес, макар вие да не го смятате за такъв. Трябва да се разбира разликата между двата аспекта на подчинение, тъй като процесът на ***обучение чрез чуване*** винаги е по-бавен и е едно от качествата или аспектите на ориентирането. ***Обучението чрез видение*** е пряко свързано с Пътя на Ученичеството и всеки, който иска да стане мъдър и ефективен работник, трябва да се научи да различава чуващите от виждащите. Разбирането на тази разлика ще доведе до коренни промени в техниката. В първия случай вие работите с хора, които определено се намират под влиянието и контрола на Майката и се нуждаят от обучение да виждат. В другия случай имате работа с хора, които са овладели чуването и сега развиват духовното съответствие на зрението, т. е. станали са способни да приемат видения.

“Звучи Слово: формата е послужила за своята цел.” Това слово, или „духовно послание” на душата, може да има двояка цел: то е способно да предизвика смърт или само да ускори оттеглянето на душата от нейния инструмент – троичната личност. Така може да се стигне до положение, когато формата остава неодушевена, т. е. напусната от своя обитател. В такъв случай личността (триединството на физическия, астралния и менталния човек) ще продължи да съществува и ако е високоразвита, много малко хора ще забележат отсъствието на душата. Това често се случва в старостта или при сериозна болест и може да продължи с години. Когато в подобно положение попаднат деца, изходът най-често е смърт или слабоумие, тъй като не е имало време за обучение на нисшите личностни проводници. Размисълът над това „звучащо Слово” ще хвърли много светлина върху някои смятани за неблагоприятни обстоятелства, както и върху състоянията на съзнание, които до този момент са предизвиквали почти неразрешими проблеми.

“Тогава принципът на ума се организира и повтаря Словото. Очакващата форма откликва и си отива.” При този аспект на смъртта именно умът действа в качеството на авторитет и предава заповедта за опразване към мозъка, където се намира нишката на съзнанието. След това човекът в тяло спуска тази заповед към сърцето, където е закрепена нишката на живота, и това (както ви е известно) задвижва процеса на оттегляне. Какво става в тези безвременни предсмъртни моменти засега е неизвестно, тъй като никой още не се е върнал, за да ни го разкаже, а дори и някой да го направи, възниква въпросът дали ще му повярват? Вероятно не.

Първият параграф на Закон N 10 описва процеса на излизане от тялото (т. е. от формата на троичния нисш човек), извършван от средния интелектуален кандидат, който разглежда закона от една сравнително нисша гледна точка; въпреки това и съгласно същия

Закон за Съответствието, смъртта на всички хора (от най-нисшия човешки тип до кандидата включително) принципно се характеризира с аналогичен процес; разликата е само в степента на проявеното съзнание – т. е. в осъзнаването на процеса и намерението. Резултатът обаче във всички случаи е еднакъв, а именно:

"Душата се освобождава." Вече съм ви казвал, че този момент на истинска свобода може да бъде кратък и мимолетен, както при неразвития човек, или да продължи дълго в зависимост от полезността на кандидата върху вътрешните планове. Колкото повече отслабва влиянието на импулсите, идващи от трите нисши равнища на съзнание, толкова се удължава периодът на разединение и се наблюдава растяща яснота на мисълта и признаване на същностното битие. Тази кристална яснота на осъзнаването често не се проявява напълно в новото прераждане, защото ограниченията, налагани от плътното физическо тяло, са огромни. Въпреки това, всеки живот отбелязва определен ръст на сензитивността, плюс натрупване на нова езотерична информация, ако използваме определението „езотеричен" по отношение на всичко, което не се отнася до нормалния живот на формата или до средното съзнание на човека в трите свята.

В своето развитие езотеричният живот се дели (най-общо казано) на три етапа, които протичат в човешкото съзнание успоредно с обичайните аспекти на живота на формата в следните три сфери на опит:

1. Етап за приемане на концепции, идеи и принципи, при който се утвърждава съществуването на абстрактния ум.

2. Етап за „приемане на светлина", когато се развива духовната проницателност, виденията се появява и се приема за истинско, и се разгръща интуицията или „будхичното възприятие". Това укрепва убедеността в съществуването на Йерархията.

3. Етап на отделяне, при който ориентацията е завършена, пътят към Ашрама е ясно очертан и ученикът започва да строи антакарана между личността и Духовната Триада. Именно на този етап ***смътно*** прозира природата на волята, което носи познание за факта, че има „***център, където Божията воля знаят***".

Изучаващите са склонни да мислят, че всичко приключва със смъртта, докато всъщност от гледна точка на ***завършването*** ние имаме работа с ценности, които са непреходни; за тях няма и не може да има никакви препятствия и те съхраняват в себе си семената на безсмъртието. Добре ще е, ако размислите над това и осъзнаете, че всичко, което има истинска духовна ценност, е непреходно, безвременно, безсмъртно и вечно. Умира само това, което нищо не струва и което (от гледна точка на човечеството) приема и подчертава важността на формата. Онези ценности обаче, които са основани върху принципа, а не върху детайлите на проявлението, носят в себе си едно неумиращо начало, което води човека „*от дверите на раждането през вратите на сетивността към портала на целта*" – както гласи „***Древният Коментар***".

Постарах се да ви покажа колко е ясна първата част на този Закон от екзотерична гледна точка и същевременно колко е абстрактен и труден за разбиране неговият езотеричен смисъл.

Втората част на Закон N 10 не може да бъде интерпретирана и приложена по аналогичен начин; тя се отнася до „пренебрегването" или „отхвърлянето на препятствията", което е по силите само на много напредналите ученици и посветени. Изразът „***О, ти, който се издигаш***" е приложим само към онези, които са приели четвърто посвещение и чието движение нагоре не се задържа от никакъв аспект на природата на формата, дори и от такава висока или трансцедентална форма, каквато е душата в собствения си проводник – каузалното тяло или егоичния лотос. Все пак, способността за бърз и адекватен отклик спрямо този закон трябва да се тренира още от ранните етапи на ученичеството, когато чуването, отзивчивостта и окултното послушание започват да се развиват и да се разпространяват към висшите равнища на духовния опит.

Нека сега отново да размислим върху думите и фразите на закона, за да вникнем в техния истински смисъл.

"Отзови се, о, ти, който се издигаш, на призива от сферата на задължителното." Каква е тази ***сфера е задължителното***, на което посветеният от висока степен трябва да отдели внимание? Цялостният жизнен опит – от раждането до висшите предели на духовната възможност, се обхваща от 4 думи, приложими за различните етапи от еволюцията: ***Инстинкт***, ***Дълг***, ***Дхарма***, ***Задължение***; разбирането на разликата между тях носи просветление и като следствие – правилно действие.

1. ***Сфера на инстинкта.*** Тя обхваща изпълнение (под въздействие на обикновения животински инстинкт) на задължения, наложени от всяка съзнателно или несъзнателно поета отговорност. Илюстрация на това е инстинктивната грижа на майката за нейната рожба или отношенията между мъжкото и женското начало. Няма да се спираме подробно върху това, доколкото то се осъзнава от всеки, който е надраснал сферата на елементарните инстинктивни задължения. До нея не достига никакъв зов, но този инстинктивен свят на получаване и отдаване в крайна сметка еволюира до висшата сфера на отговорността.

2. ***Сфера на дълга.*** Зовът, идващ от тази сфера, произлиза от едно царство на съзнание, което е по-присъщо на човека и не е така преобладаващо животинско, както е инстинктивната сфера. Той въвлича в своето поле на дейност всички типове човешки същества и изисква от тях (живот след живот) строго изпълнение на дълга. „Изпълнението на дълга", за което човек най-често получава малка похвала и одобрение, е първата крачка към разгръщането на онзи божествен принцип, който ние наричаме ***чувство за отговорност*** и чието присъствие е показател за неотклонно нарастващ контрол на душата. Изпълнението на дълга, чувството за отговорност и желанието да служиш са три аспекта на едно и също нещо – на ученичество в зародишно състояние. Хванати в привидно безизходните мрежи на дълга, хората трудно осъзнават, че този дълг, който ги приковава към еднообразието и баналността, този привидно безсмислен и неблагодарен дълг на всекидневието всъщност е обективен процес, който ги води към висшите фази на опит и в крайна

сметка – към Ашрама на Учителите.

3. ***Сфера на дхармата.*** Тя е продължение на двата предишни етапа и именно в нея ученикът за първи път ясно осъзнава своята роля в общото течение на световните събития и неизбежното си участие в развитието на света. ***Дхарма*** се нарича онзи аспект на кармата, който възвишава всеки конкретен световен цикъл, вкл. и животите на всички хора, въвлечени в неговото отработване. Ученикът постепенно се убеждава, че поемайки своя дял от тази циклична дхарма и работейки съзнателно за нейната правилна реализация, той постига по-пълна представа за груповата работа (както я разбират Учителите) и внася своя ценен принос в издигането на световната карма като отработва цикличната дхарма. Инстинктивното служене, изпълнението на дълга и участието в груповата дхарма се обединяват в неговото съзнание и се превръщат в един велик акт на активно и предано служене; така той поема по Пътя на Ученичеството, като оставя далече назад Пътя на Изпитанията.

Тези три страни от жизнената дейност са зародишна проява в живота на ученика на следните три божествени аспекта:

-- Инстинктивен живот разумно прилежание;

-- Дълг отговорна любов;

-- Дхарма воля, изразена чрез Плана.

4. ***Сфера на задължението.*** След като е усвоил природата на трите предишни сфери на правилно действие и чрез активността си в тях е разкрил съответните им божествени аспекти, посветеният вече се издига до царството на задължението. Тази сфера, в която може да се влезе едва след постигане на значително освобождение, насочва реакциите на посветения в следните две фази от неговия живот:

а) в Ашрама, където той служи на Плана и разглежда това като свое основно задължение към живота. Тук използвам думата „живот" в нейния най-дълбок езотеричен смисъл;

б) в Шамбала, където проявяващата се Цел на Санат Кумара (Планът е нейна интерпретация във времето и пространството) започва да придобива за него смисъл и значение съобразно степента му на развитие и близостта му до Пътя на Висшата Еволюция.

В Ашрама животът на Духовната Триада постепенно измества този на душевно-контролираната личност. В Съвета на Шамбала животът на Монадата изтласква всички останали изражения на същностната Действителност. Повече нямам право да съобщя.

"Познай зова, долитащ от Ашрама или от Съвета, където чака самият Господ на Живота." Тук отново се сблъскваме с основополагащата еволюционна тема за Призива и Повикването. Двата висши центъра на божественото Съществувание непрекъснато

призовават нисшия център; един от факторите, които управляват цялостния творчески процес, е свързан с умението на Великите Животи да пробуждат отклика у човешкото и дочовешките царства (или групови животи) в трите свята на живота на формата. Хората обаче са толкова заети със собствените си дела, че като цяло са склонни да разглеждат всичко, което се случва, като резултат от тяхното лично поведение, действия и творчески способности. Картината все пак има и друга страна, която включва изкусното действие, разбиращите сърца и ясната воля на Йерархията и на Шамбала, за която няма препятствия.

Оттук става очевидно колко е важно за учениците и посветените точно да знаят своето място на Пътя, символизиращ заключителния аспект от стълбицата на еволюцията. В противен случай те неправилно ще изтълкуват призива и няма да разпознаят източника на долавяния от тях звук. Всеки напреднал наставник по окултизъм и езотеризъм добре знае колко лесно може да се случи това, тъй като често става свидетел с каква лекота незначителни хора и начинаещи окултисти тълкуват призивите и посланията, които те чуват или получават по друг начин, въобразявайки си, че долавят сигналите на висок източник; всъщност, те чуват гласа на своето подсъзнание, на техните собствени души или на наставника (не на Учителя), който се опитва да им помогне.

Призивът обаче, за който се говори в Закона, излиза от възможно най-висшите източници и не трябва да се греши с малките гласове, достъпни за средния човек.

"Издава се Звук." Тук нямам за цел да разглеждам творящия звук, а само да привлека вниманието ви върху факта, че той ***е творящ***. Звукът, който е станал първо свидетелство за активността на планетарния Логос, е бил не слово, а цялостно ехтящ звук, побрал в себе си всички останали звуци и акорди, както и някои музикални тонове (известни с названието „музика на сферите") плюс дисонанси, непознати още за съвременния слух. Онзи, „***който се издига***", трябва да се научи да познава именно този Звук и да откликва не само чрез сетивото на слуха си (заедно с неговите висши съответствия), но и чрез всяка част и аспект от природата на формата в трите свята. Напомням, че от гледна точка на четвъртото посвещение, дори егоичният проводник – т. е. тялото на душата, се третира като част от природата на формата.

Макар че „разрушаването на Соломоновия Храм" става по време на четвъртото посвещение, качествата, от които той се е състоял, вече са били абсорбирани в проводниците, които посветеният използва за Своите контакти в трите свята. Сега той е същност на всички Свои тела и от Негова гледна точка менталният план е едно от трите равнища, които образуват плътния космичен физически план; това често се забравя от изучаващите, които почти без изключение си представят тялото на душата и менталният постоянен атом като стоящи ***зад пределите*** на формата и на това, което те наричат „трите свята". Технически казано и от висша гледна точка, това не отговаря на истината. Този факт съществено изменя и обуславя мисленето и работата на посветените от четвърта и по-висока степен. С това се обяснява и необходимостта от изчезване на егоичното тяло.

Звукът отеква в четирите висши поднива на космичния физически план, т. е. във висшите съответствия на четирите етерни равнища на физическия план в трите свята, който (както знаем) е съставен от трите плътни физически и четирите етерни плана. Затова трябва да се помни, че известните ни нива всъщност са космичните физически планове, а това, което най-добре познаваме, е най-плътният от седемте; оттук е и цялата наша борба и трудности.

От „*безмълвието, което е звук, звучаща нота на Шамбала*", звукът се концентрира в Духовната Триада или Ашрама в зависимост от статута на посветения и неговото място в ашрамните кръгове или в още по-високите нива, чрез които струи светлина от Съвета на Шамбала. В първия случай на звука реагира сърдечният център, а после и цялото тяло; във втория – съзнанието е изместено от още по-висок вид духовно разпознаване, което ние неточно нарекохме „отъждествяване". Ако звукът се регистрира в сърцето на посветения, това означава, че той е развил всички видове знание, възможни за природата на формата (за душата и тялото); а ако звукът се фиксира в главата, това показва, че отъждествяването е довело всички духовни изражения на живота до такова пълно единство, че думата „повече" (в смисъл на увеличаване) по необходимост трябва да отстъпи място на думата „по-дълбоко" (в смисъл на проникване). Четейки това, братко мой, запитай се доколко разбираш неговия смисъл.

Именно на този етап пред посветения за първи път се очертават Седемте Пътя, разбирани като седем различни методи за проникване в сферите на реализация, простиращи се отвъд пределите на нашата планета.

За да направи този избор, посветеният трябва да покаже изкусно владеене на Закона за Различаването и да постигне знание за Седемте Пътя чрез различаване на седемте звука, които образуват единния Звук, но нямат отношение към седемте вибрации, формиращи тройното звукосъчетание **АУМ**.

"Душата и формата трябва заедно да отхвърлят жизненото начало, за да се освободи Монадата. Душата откликва. След това формата разкъсва връзката." Оттук става разбираемо защо подчертавах факта, че посветеният е приемник на същностното качество или качества, които формата е открила и развила у себе си, а душата е абсорбирала. По време на тази конкретна криза, посветеният в Ашрама или „*на Своя славен път към Мястото, където обитава Господ*" (Шамбала) сумира и побира в себе си цялото същностно добро, което е било натрупано в душата преди нейното разрушаване при четвъртото посвещение. Той концентрира в себе си знанието и мъдростта, насъбрани през еоните на борби и спокойно търпение. Нищо повече не може да бъде придобито нито от душата, нито от формата. Той е приел от тях всичко, което те са могли да му дадат и което е изливало светлина върху духовния Закон за Жертвата. Интересно е да се отбележи, че от този момент душата става само посредник между личността и посветения от висока степен. На нея нищо повече не може да ѝ бъде съобщено, разказано или предадено и – тъй като Звукът отеква – душата изчезва като доказателство за отклик. Сега тя е само празна обвивка, но нейната субстанция е от толкова висш порядък, че става съставна част от

будхичното равнище и получава там етерно функциониране. Жизненото начало е отхвърлено и се завръща в резервоара на всеобщия живот.

Бих искал да си отбележите колко важна е дейността на формата. Именно ***Формата*** разкъсва връзката (тази често презирана, подценявана и унижавана форма извършва окончателния акт), като донася пълното освобождение. „Лунният Повелител" на личността е постигнал целта си и елементите, които са образували неговите три проводника (физическия, астралния и менталния), ще формират заедно с жизненото начало атомичната субстанция на първото тяло за проявление на някоя душа, която търси въплъщение за първи път. Всичко това е тясно свързано със сложната тема за постоянните атоми. Когато Лунният Повелител разкъсва връзката и прекратява всички отношения с оживотворяващата го дотогава душа, това бележи момент на високо посвещение за него. Той вече не е просто сянка, а е придобил такива качества, които го правят „субстанциален" (в езотеричен смисъл) и го превръщат в нов фактор във времето и пространството.

Последните думи от Закона не се нуждаят от обяснение и предлагат подходящ финал за този раздел от нашето обучение:

"Животът вече е освободен, като е придобил съзнателно познание и плодовете на целия опит. Те са дар от обединените душа и форма."

ДЕВЕТА ГЛАВА

СЕДЕМТЕ МЕТОДА НА ЛЕЧИТЕЛСТВОТО

Ясно е, че дори ако седемте лечебни метода или техники, свързани с енергиите на седемте лъча, бъдат описани съвсем точно, пак ще бъде трудно да се намери лечител, който да е в състояние да ги прилага достатъчно компетентно в този преходен период от състоянието на света. Ние преминаваме от една ера в друга и това по необходимост предизвиква непознати досега проблеми и трудности. За първи път в своята история човечеството стана достатъчно интелектуално, за да осъзнае изводите от това събитие, и толкова далновидно, че да предвиди и планира новото бъдеще. От друга страна, душевният лъч на средния кандидат рядко упражнява такъв контрол, че да предизвика съответното просветление и да отключи лъчевата мощ на лечителя. Докато душевният лъч не започне да контролира човека, всички методи и техники за използване и насочване на лъчевите енергии ще се окажат безполезни. Това не трябва да предизвиква у вас огорчение, а само готовност да чакате, което особено важи за младите читатели и изследователи. Мъдростта подсказва, че тази пропаст между надеждите и възможностите е изключително полезна.

През миналото столетие на човечеството беше предадена толкова много информация относно магическата работа, че да се дава повече засега няма смисъл; бяха съобщени много мантри и Думи на Силата и толкова широко се разпространи употребата на ОМ, че би следвало да се очаква огромна вреда. Такава обаче не се появи. Сравнително ниската еволюционна точка на средния практикант и експериментатор се оказа за него сигурна защита и опитите му имаха слаб ефект – както в положителен, така и в отрицателен аспект. Честите временни изцеления до голяма степен се обясняват с възприемчивостта на пациента към внушение и с неговото доверие към лечителя. Нито едно от тези изцеления обаче не може езотерично да се причисли към научните методи на окултизма. Отчитайки действието на тази защита, засега аз няма да съобщавам Лъчевите Думи, които опитният посветен използва в лечебната си практика. Такива Думи трябва да са съчетани с умело прилагане на духовната воля, но засега дори и низшият аспект на човешката воля остава неразвит, а се шири само ***своеволието***, разбирано като преднамерено и егоистично желание. Затова да давам подобни наставления би било за мен чиста загуба на време.

Сметнах за необходимо да направя тези пояснения, за да изпреваря вашите очаквания за съобщаване на нещо тайнствено и досега

абсолютно неизвестно. Целта на този трактат е само да положи основата на бъдещата структура от знания като подготовка за времето, когато ще бъде безопасно, мъдро и правилно тези „фокусиращи Точки", „организиращи Думи" и „изразени Намерения" да бъдат съобщени на добре обучения и опитен окултен лечител. Старая се също така да предизвиквам у вас мъдро и изследователско очакване, което ще се възползва и от малкото, което ми е позволено тук да ви съобщя, от символичните думи, които мога да продиктувам, като по този начин читателят се подготви за по-дълбоко последващо разбиране.

А междувременно, има няколко полезни за вас неща, на които мога да ви науча. Макар че е възможно да усложнят сегашните ви проблеми, те все пак могат да се окажат полезни като ориентири, очертаващи онази област от знания, която трябва да бъде усвоена преди лечителят да стане готов за правилното и трайно лечение.

Този раздел ще е много по-кратък в сравнение с обема на предишните части на трактата. Той представлява система от обобщени и лаконични твърдения, които могат да се използват като учебник, пособие или практическо ръководство за лечителя. Тези твърдения са разделени в три групи:

I. ***Енергии на Седемте Лъча.***

II. ***Лъчи на лечителя и пациента.***

III. ***Седем лечебни техники.***

Те ще допълнят том четвърти от „***Трактат за Седемте Лъча***" и макар че описват само предварителната работа и елементарните правила, те ще дадат много информация на посветения ученик и дори на интелигентния кандидат и ще направят тяхната лечителска работа по-резултатна. Излишно е да напомням, че ако целителят овладее до съвършенство тази начална дейност, в хода на работата той сам (без външна помощ) ще успее да проникне в по-дълбоките смислови нива на тази сфера от Неостаряващата Мъдрост.

I. ЕНЕРГИИ НА СЕДЕМТЕ ЛЪЧА (*петнадесет твърдения*)

1. Седемте лъча въплъщават и изразяват цялата съвкупност от енергии, които циркулират през нашата планетарна форма.

2. Тези седем лъчеви енергии са седемте сили, които (взети заедно) образуват първостепенния по важност Лъч на Любовта-Мъдрост. Това е т. нар. ***втори лъч*** на нашата слънчева система, който е доминиращ във всяко нейно планетно проявление. Всичките седем лъча са спомагателни спрямо този велик космичен лъч.

3. Независимо от индивидуалния си лъч, лечителят винаги трябва да работи чрез втория подлъч на този свой лъч – чрез подлъча на

любовта-мъдрост, присъщ на всеки от седемте лъча. Така той установява връзка с двата управляващи лъча – душевния и личностния. Вторият лъч (на любовта-мъдрост) притежава свойството всеобхватност.

4. Вторият лъч и вторият подлъч на всеки лъч са двойствени по своето проявление. Лечителят трябва да се научи да прилага аспекта на любовта, а не този на мъдростта. Това изисква сериозно обучение и богата практика в областта на духовното разпознаване.

5. В практическата си работа лечителят трябва да използва онези проводници от природата на формата, които се намират на линия 2-4-6. Ако не притежава проводници (или тела) на тази базова енергийна линия, той няма да може да лекува. Това рядко се разбира. Доброто все пак е, че почти не съществува телесна даденост, в която да липсват абсолютно всички изходи за енергията на втори лъч.

6. Хората, които са от втори лъч или притежават мощен проводник за този лъч, обикновено стават велики лечители. Христос, бидейки най-истинският изразител на втория лъч, познат някога на Земята, е бил и най-великият от всички изцеляващи синове Божи.

7. Душевният лъч обуславя и определя най-подходящата за използване техника. Лечебната енергия трябва да протича чрез онзи лъч на личностните проводници, който е най-тясно свързан с втори лъч (за него всички останали подлъчи служат като канали).

8. Вторият подлъч на душевния лъч определя подхода за решаване на непосредствения проблем, с който се сблъсква лечителят; преминавайки през съответния личностен проводник, тази енергия се превръща в лечебна сила. За да бъде подходящ, той трябва да се намира на линия 2-4-6.

9. Подходящ проводник може да бъде както менталното, така и емоционалното тяло. Доколкото обаче повечето хора са центрирани в емоционалната си природа, лечението по принцип ще бъде най-успешно, ако целителят използва и това тяло като канал за предаване на необходимите енергии.

10. Така се образува енергиен триъгълник, съставен от:

а) енергията на душата;

б) подходящия проводник;

в) и етерното тяло (чрез сърдечния център или чрез този на слънчевия сплит).

11. В етерното тяло се образува вторичен триъгълник като резултат от циркулирането на енергията между:

а) теменния център, като приемателен пункт;

б) центъра аджна, като апарат за насочено разпределение;

в) и центъра, който по линия на най-малкото съпротивление регистрира енергията на душевния лъч, който и от седемте лъча да е той.

12. Двата триъгълника са свързани чрез „***акт на освобождение***", който аз нямам намерение да описвам.

13. Искреният и опитен лечител може (дори при липса на езотерична формула, свързваща двата триъгълника) значително да улесни тяхното взаимодействие чрез съзнателно изразена вяра и твърдо провеждане на своето ***намерение***.

14. По-големият триъгълник въздейства на лечителя и го прави предаващ посредник, а по-малкият е средството, чрез което целителят работи на физически план и оказва влияние върху пациента.

15. Така подготовката на лечителя (преди съзнателния акт на лечение) се дели на три етапа:

***Първи процес*:**

а) Лечителят определено и съзнателно се свързва със собствената си душа.

б) Той определя кой от личностните му проводници ще бъде използван; това зависи от реакцията им към енергиите, протичащи по линия 2-4-6.

в) После, чрез волеви акт и като използва избрания проводник, лечителят свързва енергията на душата със съответния център на етерното тяло – със сърдечния център или с този на слънчевия сплит, макар че първият винаги е за предпочитане.

***Втори процес*:**

а) Лечителят изгражда вторичен триъгълник като фокусира вниманието си в приемателния пункт (в теменния център).

б) Чрез силата на творческото си въображение той обединява теменния с междувеждния център и натрупва енергия в последния като в апарат за последващо разпределение.

в) Лечителят се старае да събере в центъра аджна енергията на този център от етерното си тяло, който е най-тясно свързан с неговия душевен лъч.

***Трети процес*:**

Накрая, той съзнателно установява връзка между двата триъгълника и щом това бъде постигнато, той е готов за лечителска дейност.

II. *ЛЪЧИ НА ЛЕЧИТЕЛЯ И ПАЦИЕНТА*

Повече от ясно е, че сред многото възможни обуславящи фактори, съществена роля играе и степента на различие или сходство между лъчите на целителя и на пациента. Хармонията или контрастът между душевния и личностния лъч на двете страни могат да обхващат следните комбинации:

1. Душевните лъчи да са идентични, а личностните – не.

2. Личностните лъчи да са еднакви, а душевните – не.

3. Лъчите да съвпадат и в двата случая.

4. Лъчите да се разминават и в двата случая.

5. Личностният лъч да е очевиден, а душевният да е неизвестен. Лъчът на личността се определя лесно, но за лъча на душата понякога липсват каквито и да е данни. Това важи както за лечителя, така и за пациента.

6. Нищо по повод на лъчите не е известно и в двата случая.

Тук нямам предвид лъчите на менталния, астралния или физическия проводник, макар че знанието за тях е изключително полезно, тъй като те оказват значимо, а понякога и решаващо въздействие. Изхождайки от тези знания, опитният лечител може да приложи вторична техника в помощ на основния метод и да използва най-подходящия нисш проводник (собствения или на пациента) като канал за вторичен поток от лечебна енергия, усилвайки по този начин действието на първичния енергиен прилив. Прибавянето на вторичен поток изисква твърде висока опитност от лечителя или много точна информация от страна на пациента. Това, както можете да предположите, се среща рядко. Чрез внимателно изучаване и съпоставяне с вече известни им аналогични случаи, лечителите могат с висока степен на точност да оценят природата на двата главни лъча. Освен това, посветеният трябва да може да разпознава и да работи с лъчите на едно от нисшите тела и така да разпределя лечебната сила през два центъра едновременно. Затова ние ще разгледаме само връзката между лъчите, контролиращи лечителя и пациента от гледна точка на душата и на личността.

Невъзможно ми е да разгледам всички възможни лъчи, характерни за лечителя и пациента, и да очертая най-подходящата за всеки от тях методика; вие ще разберете по-добре моето затруднение, ако се опитате да си представите какво огромно количество проблеми възникват при съединяването на лъчите на двете страни. За повече информация се обърнете към книгата „***Ученичеството в Новия Век***", където са описани лъчите на голям брой ученици. Вие бихте могли (за експеримент и упражнение) да възложите на ученици с различни основни лъчи да заемат последователно мястото на лечител и на пациент и да наблюдавате кои центрове ще се задействат при различните болести (доколкото те са локализирани в различни области на човешкото тяло), след което да се опитате да определите

кой е най-правилният метод, начин или процедура за евентуална лечебна намеса. Правейки това, вие трябва да помните две неща: първо, че всички тези хора са членове на Ашрам от втори лъч; и второ, че те са ученици и следователно техните лъчи са известни и очевидни за лечителя, което е облекчаващ за експеримента фактор. Вие можете също така да определите каква лъчева енергия трябва да се прилага по време на лечебния процес, чрез кой център в себе си (като лечител) и в ученика (като пациент) трябва да работите и в състояние ли сте да приложите вторична методика. След като мислено се поупражнявате с въображаемо лечителство, потърсете сред своите приятели и познати такива, които по ваше мнение притежават подобни лъчеви дадености, и ако те са болнави или страдат от конкретно заболяване, опитайте се да им помогнете по същия начин, както се учихте да работите с въображаемия пациент. Отбелязвайте точните резултати и избягвайте прилагането на вторични техники, понеже за разлика от оценката на двете главни проявления на живота, вие най-вероятно ще се окажете абсолютно неподготвени за работа с трите нисши проводника на пациента.

Останалата част от темата може да бъде осветлена чрез някои твърдения, които ще станат по-ясни едва когато езотеричната психология се утвърди като конкретен образователен предмет; за това са нужни десетилетия.

1. Лечителят трябва да определи своите лъчи и да работи, изхождайки от тази информация. Ако не разполага с това знание, той трябва да се въздържа от опити да лекува.

2. При неспособност да окаже лечебно въздействие (поради липса на горното знание), той трябва да се ограничи до ролята на канал за приток на енергията на любовта към пациента.

3. Лечителят ще открие, че в повечето случаи е по-лесно да разпознае своите лъчи, или поне един от тях, отколкото да узнае лъчите на пациента. Това се дължи на две причини:

а) Фактът, че той се старае да лекува и помага, показва значително придвижване по духовния път. Този напредък е необходим за точното определяне на лъчевите му качества. Известно себепознание, включващо и възможните налични лъчи, може да му покаже природата на контролиращите го енергии.

б) Високоразвитият пациент често се въздържа от търсенето на външна помощ и сам се заема с проблема, разчитайки на собствената си душа или на Ашрама, с който евентуално е свързан. При средния пациент като средство за контакт обикновено се използва личностният му лъч, тъй като той се определя значително по-лесно от този на душата.

4. След като успешно е определил обуславящите го лъч или лъчи, лечителят трябва внимателно да се подготвя за лечебна работа в течение минимум на 5 часа, през които да поработи върху своя ум или мислителен апарат. Нямам предвид непрекъснат умствен контрол и размисъл, а 5 часа спокойно обмисляне на данните, констатирани (ако това е възможно) докато лечителят изучава пациента и се

запознава:

- с проблема на болестта и нейната конкретна природа;

- с локализацията ѝ във физическото тяло;

- със засегнатия център и неговото състояние (в случаите на просветен ученик);

- с остротата на неразположението и шанса за излекуване;

- с опасността от смъртен изход;

- с психологичното състояние на пациента;

- с лъчите на пациента (доколкото е възможно); ако бъдат разпознати, те ще определят подхода на лечителя.

5. След като се е подготвил по този начин, лечителят се концентрира върху собствения си лъч. Ако притежава само общо, а не специфично знание за своя (и на пациента) лъч или лъчи, той може да предположи, че единият или и двата от тях се намират на линия 1-3-5-7 или на линия 2-4-6 и да действа съответно на това предположение. Полезно е да се притежава специфично и конкретно знание, но ако такова липсва и конкретните лъчи не могат да бъдат разпознати, често може да се определи дали общата тенденция на характера върви по линията на любовта или по тази на волята и да се действа съобразно с това. Тогава възниква въпросът дали отношението между лечителя и пациента ще бъде връзка между личности, между души, между личност и душа или обратно?

6. Ако това е връзка между личност и личност (както най-често се случва), лечителят работи чрез енергията на планетната прана, която стимулира естествените процеси във физическото тяло и (в сътрудничество с природата и следователно – в съгласие с кармата на пациента) може дотолкова да укрепи неговия организъм, че той сам да отхвърли болестта или пък уверено да погледне смъртта в лицето и със спокойно и обективно разбиране да премине в отвъдното, т. е. в по-финитe царства на битието.

7. Ако връзката протича между душата на лечителя и личността на пациента, лечителят работи чрез лъчевата енергия, като насочва мощта на собствения си лъч към центъра, който контролира поразената област. В случай че двете души – на лечителя и на пациента – работят в сътрудничество, може да се постигне сливане на двете енергии, а при еднакви лъчи – да се наблюдава усилване на едната енергия и съществено ускоряване на оздравителните или на деструктивните процеси.

8. Лечителят трябва винаги да помни, че неговата задача е или да лекува в съответствие с кармичния закон, или да съдейства на разпадните процеси, като осъществява по този начин една по-висока форма на лечителство.

9. Докато лекуващият не стане висок посветен и не започне да работи с пълно разбиране за управляващите условия, внезапното

изцеление и рязкото обуздаване на болестта ще бъдат малко вероятни. Ако те все пак настъпят, това може да се обясни с три възможни фактора:

а) със съдбата на пациента, чието време още не е настъпило;

б) с намесата на собствената му душа, която в крайна сметка е посредник на кармата;

в) с помощта на лечителя, която се е оказала адекватна и способна да породи у пациента необходимото доверие и да укрепи силите му дотолкова, че той да успее сам да постигне своето изцеление.

10. Никой, чиято карма е показала, че времето му е дошло, не е могъл да се задържи пред „вратите на смъртта"; неговият жизнен цикъл на физически план неизбежно завършва, освен ако той не е служител в Ашрам или ученик от определен ранг, чиято работа и присъствие на Земята все още са необходими за довършване на някаква специална, предопределена му задача. В такъв случай Учителя от Ашрама може да прибави от Своето знание и енергия към това на лечителя или на пациента, така че за известно време да отсрочи смъртта. На подобна помощ обаче нито лекуващият, нито лекуваният трябва да разчитат, тъй като те не познават добре всички обстоятелства.

11. Съществуват някои елементарни изисквания и условия, в които е желателно да протича работата на лечителя:

а) По възможност пълна тишина в стаята на болния;

б) Колкото е възможно по-малко хора в стаята на пациента (в рамките на разумния минимум). Мисленето и мисъл-формите на присъстващите могат да разсейват или да бъдат разсейвани, като и в двата случая отклоняват лечебните потоци; от друга страна, те понякога са в състояние значително да ускорят работата на лечителя;

в) Пациентът трябва (по възможност) да лежи на гръб или на хълбок, така че неговите центрове по дължината на гръбнака да бъдат обърнати към лечителя. В някои случаи (лечителят сам ще реши в кои) той трябва да лежи в такова положение, че лекуващият да може да държи ръцете си над болната област, без в никакъв случай да се докосва до тялото на пациента.

12. След като бъдат постигнати спокойствие, тишина, мир и безмълвие, лечителят пристъпва към избраната най-подходяща техника. Споменатите спокойствие, тишина, мир и безмълвие се отнасят не само за физическите условия, но и за емоционалното и менталното състояние на лечителя, на пациента и на всички присъстващи; това невинаги е лесно за изпълнение.

Ако лечителят не владее подходяща техника или не разбира точното значение на приведените в тази инструкция формули, той може да си изработи собствена методика и правила, като за целта внимателно изучи дадените лечителски наставления, които съдържат

достатъчно материал за подобно творческо осмисляне.

III. *СЕДЕМ ЛЕЧЕБНИ ТЕХНИКИ*

Методиките, които ще трябва да изложа под формата на седем древни символични твърдения (формули), са заимствани от „***Книга на Правилата за посветените Ученици***". Аз все още нямам право да описвам простото физическо приложение на тези лъчеви техники, защото това би било прекалено опасно – при правилно разбиране и прилагане те предоставят колосална сила и (попадайки в зли ръце) могат да нанесат реална вреда. Нужно ли е да напомням, че Черната ложа ускорява лечението или пък предизвиква болест и смърт чрез използване на твърде сходни техники; разликата е в това, че тя е в състояние да работи само с личностните лъчи на целителя и на пациента и бидейки по-могъща ***на физически план*** в сравнение с Членовете на Великата Бяла Ложа, тя често достига по-значими резултати. Работейки с енергиите на светлината, духовният лечител рядко е толкова ефикасен по отношение на физическото.

Членовете на Черната ложа и свързаните с нея лечители обаче са напълно неспособни да лекуват пациент, който има поне наченки на духовна ориентация и встъпва под контрола на своята душа; по същия начин те не са в състояние да работят чрез духовно ориентиран лечител. Всичките им опити да направят това биват неутрализирани от енергията, излъчвана от Ашрама, който служи като ориентир за лечителя (или пациента) и като притегателен център за намиращия се в периферията. Колкото до средния немислещ човек, опасността от „черно" влияние върху него е нищожна, тъй като тъмните сили по принцип не се интересуват от незначителните хора, а главно от могъщите и влиятелни личности, които биха могли да послужат за техните цели. Освен това, тяхната зла работа е възможна само в този момент (или цикъл), когато човек прави своя основен избор – да се ориентира към духовен живот, да остане статичен в средната точка, или (в изключително редки случаи) съзнателно да тръгне по пътя на чистия егоизъм, който води към Черната ложа.

В началото на бъдещия век един ученик ще разясни и разтълкува тези свързани с лечебната работа методики или магични твърдения. Всяко от тях съдържа по три смисъла, низшият от които може да се окаже достъпен за разбиране от съвременния читател, ако той разсъждава адекватно и води духовен живот. Нека изложим и лаконично коментираме тези

СЕДЕМ ТВЪРДЕНИЯ.

I. ***Техника на първи лъч:*** *Нека динамичната сила, която управлява сърцата на всички от Шамбала, да ми помогне, защото аз съм достоен за такава помощ. Нека тя се спусне в третия, да премине в петия и да се фокусира в седмия. Тези думи не означават това, което изглежда на пръв поглед. Третият, петият и седмият са скрити в първия и излизат от Централното Слънце на духовната жизненост.*

След това висшето се пробужда в този, който знае, и в онзи, на когото трябва да се помогне, и така двамата стават един. Това е дълбока тайна. Обединяването на лечебните сили извършва желаната работа; то може да предизвика смърт – това велико освобождение, и така да възстанови петия, третия, първия, но не и седмия.

Тази динамична енергия на първи лъч обикновено се прилага от опитен духовен лечител, когато за него стане ясно, че часът на пациента е ударил и освобождението му е близо. В случай, че първи лъч е същевременно и душевен лъч на лечителя или на пациента, прилагането на посочения тип енергия трябва да премине от теменния център на лечителя към този на пациента и оттам към центъра, управляващ заболялата област. Това може да доведе – ако изцелението е възможно и кармично допустимо – до временно изостряне на болестта, тъй като постъпващата енергия „динамично изгонва" самите семена или корени на заболяването. Лечителят, пациентът и лекуващият медик трябва да знаят, че температурата може да се повиши или да настъпи някакъв вид колапс и съответно да са готови да предприемат необходимите физически мерки за подобряване на състоянието – мерки, които се предписват от ортодоксалната медицина и неутрализират чисто физическата реакция. Ако душевният лъч на пациента е различен от първи, а такъв се окаже неговият личностен лъч, целителят трябва много внимателно да ползва енергията на първи лъч, като съвсем бавно и постепенно я пропуска през центъра на линия 1-3-5-7, който е най-близо до мястото на неразположението, и оттам към центъра (който и да е той), разположен в мястото на болестта. Ако този конкретен център се окаже на линия 3-5-7, лечителят трябва да бъде особено внимателен, защото в противен случай динамичната енергия на първи лъч ще разрушава, а няма да лекува.

2. *Техника на втори лъч:* *Нека лечебната енергия се спусне, носейки двойните линии на живота и магнетичната си сила. Нека тази магнетична жизнена сила се отдели и допълни онази, която присъства в седмия, като противопостави четвъртия и шестия на третия и седмия, но без да засяга петия. Спускайки се в точката, кръговият вихър разтърсва, избляква и снабдява, и така работата е извършена.*

Сърцето бие; две сърца бият като едно; 12-те в проводника, 12-те в главата и 12-те в сферата на душевния устрем се обединяват в едно и така се върши работата. Двете енергии водят към това постижение, а трите, чиито брой е 12, откликват на по-големите дванадесет. Животът е признат и годините му са удължени.

Ако това древно твърдение бъде разгледано през призмата на науката за центровете и в светлината на частичното знание, което вече сте натрупали (вероятно повече, отколкото предполагате), пред вас ще се появи поне основният и най-достъпен за разбиране смисъл.

3. *Техника на трети лъч:* *Лечителят стои изправен и тъче. Той събира от третия, петия и седмия това, което е необходимо за сърцето на живота. Съединявайки енергиите, той ги принуждава да служат на третия; така той създава вихър, в който страдащият*

трябва да се спусне, придружен от лечителя. Двамата остават в мир и спокойствие. Така ангел Господен трябва да слезе във водовъртежа и да донесе лечебен живот.

Споменатият „водовъртеж" може да породи много въпроси относно вложения в него символизъм. Елементарното му тълкуване всъщност е свързано с вече познатата ни централна и основна причина за многото заболявания – с емоционалната природа, контролът над която е задача на третия аспект на божествеността. Размислете над това, за да постигнете по-просветлено разбиране.

Следващата лечебна методика е по-дълга и по-трудна за усвояване, така че от нея вероятно ще схванете съвсем малко. Погледната през призмата на нашата тема, тя е тясно свързана със самия човек и с древния повик: „Човеко, ***опознай*** себе си".

4. Техника на четвърти лъч: *Лечителят знае мястото на дисхармонията. Той познава мощта на звука, както и самият звук, който трябва да бъде чут. Знаейки нотата, на която реагира четвъртата велика група, и като я свързва с великите Творящи Девет, той издава звук, който носи освобождение и предизвиква поглъщане в едно. Лечителят обучава слушащото ухо на този, който трябва да бъде изцелен, но по същия начин тренира и внимаващото ухо на онзи, който трябва да продължи напред. Той познава действието на лечебния звук, но също така и на звука, който заповядва: „Напусни!". Така се върши работата.*

Макар да липсва истинско лъчево познание, тази техника може да намери широко приложение, тъй като четвъртият лъч управлява четвъртото (човешкото) царство на природата. Лечителите, които работят по този начин (а сега такива почти няма, защото четвърти лъч не съществува във въплъщение), лекуват предимно с подходящ звук или звуци. На ранните етапи от бъдещото появяване на тази техника, лечителите широко ще прилагат музика, която ще носи изцеление или пък ще облекчава процеса на смъртта и напускането. Тя ще съдържа един постоянно повтарящ се акорд, който ще въплъти в себе си нотата на четвъртия лъч и на човешкото царство. Лечението със звук ще бъде едно от важните разкрития, които ще бъдат направени към края на следващия век. Повече информация по този въпрос няма смисъл да се дава, докато четвърти лъч не влезе отново в проявление.

5. ***Техника на пети лъч:*** *Вече даденото нека бъде използвано; произтичащото от него нека намери място в плана на лечителя; скритото нека бъде видяно – така трите заедно ще дадат великото знание. Точно тях търси лечителят. Към тях той добавя двете, които са като едно, и така петото трябва да играе своята роля, но и петте трябва да играят своята роля и да функционират като едно. Енергиите се спускат, преминават и изчезват, като оставят този, който е успял да откликне с карма, изискваща по-нататъшно изчерпване, но отнасят със себе си онзи, който не е могъл да се отзове по такъв начин и затова трябва да изчезне заедно с тях.*

Най-очевидният и прост смисъл на лечебния метод по пети лъч е, че работейки научно на конкретни равнища, лечителят прилага всички възможни помощни средства, за да постигне излекуване, като се започне от подходящата физическа грижа и се стигне до по-финитe видове лечителство. Отново искам да подчертая, че физическата помощ може да бъде също толкова божествена, колкото и най-

тайнствените методи, които днешният метафизичен целител смята за свръхефективни. Знанието, натрупано от медицинските науки, е също толкова важно за ученика и посветения (във времето и пространството), колкото е безспорно полезно и цялото съвременно познание, развито на физически план чрез личностите на мъжете и жените, белязани с интуиция и гениалност. Както ученикът и посветеният трябва разумно да прилагат различните науки, за да постигнат духовни резултати, така задължително трябва да постъпва и лечителят в своята работа.

Всяка дейност става духовна, ако в нейната основа лежи правилен мотив и мъдро различаване и ако силата на душата допълва знанието, получено в трите свята. Динамичното използване на един от седемте посочени енергийни потока, съчетано с обективното знание и работа на съвременния лекар – на когото лечителят помага, действайки като катализатор, – е способно да твори чудеса, ако такава е волята на съдбата. Метафизичният лечител, който работи само на по-финитe нива, прилича на духовен деец, който е трайно неспособен да заработи необходимия му финансов ресурс на физически план. Това често се обяснява с лекото (и често неосъзнато) чувство на презрение, с което средният лечител и езотеристът се отнасят към задачата за постигане на физическо здраве или за печелене на пари. Размислете над това и разберете, че методите на пети лъч са действени включително и на физически план, където те пораждат конфликт и така предизвикват физическо ускоряване и достигане на желаното. В това изложение за техниките на пети лъч дадох повече намеци и информация, отколкото във всички други методики.

6. *Техника на шести лъч:* *Разделяйки водите, могъществото нека спусне се! – възкликва лечителят. Той не се тревожи как ще откликнат водите, макар че те често се надигат като бурни вълни и предизвикват ужасни събития. Резултатът винаги е добър. Вълнението се прекратява, когато бурята утихне и енергията изпълни предначертаната задача. Могъществото трябва да си пробие път направо към сърцето, да намери проход през всеки канал, надис и нерв и така да се изправи срещу врага, който е успял да проникне и да се загнезди в живота. Изгонване на врага – безжалостно, внезапно и абсолютно – ето какво постига този, който се стреми към съвършено функциониране и не търпи ничия намеса. Така съвършеното функциониране отваря портала към вечния живот или към още малко живот на земята.*

Ако лечителят се намира на шести лъч, тази техника ще оказва необикновено мощно и бързо въздействие; нейните резултати са сурови и болезнени, но надеждни, независимо дали това означава пълно изцеление или смърт (често последното). Лечителят от шести лъч в наше време рядко е дисциплиниран и мъдър, тъй като цикълът на този лъч е към края си. Когато шести лъч отново влезе в проявление, човечеството ще се е придвижило толкова напред по Пътя, че сегашните агресивни, прекалено самоуверени и дори фанатични лечители от шести лъч няма повече да се появят. Сега те са мнозинство, но работата им е незадоволителна; макар че са изпълнени с благи намерения, те прилагат техниката неграмотно и резултатите се разминават с тяхната самоувереност, което често въвежда пациента в заблуда.

7. *Техника на седми лъч:* *Енергията и силата трябва да се срещнат и така се извършва работата. Цветът и звукът трябва да се съединят в необходимата последователност и така продължава магичната работа. Субстанцията и духът трябва взаимно да се пробудят и преминавайки през центъра на търсещия помощ, да създадат нещо ново и добро. Така лечителят зарежда с жизненост и енергизира живота, който не достига, и го придвижва напред или пък го закрепва още по-дълбоко в полето на съдбата. Всичките седем трябва да бъдат използвани и през тях да минат необходимите енергии за създаването на новия човек, който винаги е бил и винаги ще бъде тук или там.*

Тази техника ни дава ключ към всички останали, тъй като задачата на лечителя от седми лъч е да съедини живота със субстанцията, която да измести поразеното вещество, да донесе нов живот и да съдейства за оздравяването. Славата на живота е в завършването и оттеглянето. Това е първостепенната задача и главната награда за всеки истински лечител. Посочената техника за притегляне и заместване ще получи високо научно изражение в настъпващата нова ера, когато седмият лъч ще доминира на нашата планета, пораждайки новото и необходимото, и ще определя бъдещата култура, цивилизация и наука.

* * *

В заключение ми се иска да посоча причините, поради които се въздържах от по-детайлна информация и по-ясен анализ на тези древни лечебни формули. С изключение на вече споменатата причина, че съвременният човек още не е готов да възприеме и правилно да приложи точните и изчерпателни инструкции, всичко, което тук мога да кажа, вероятно ще ви се стори детинско. Именно тази любопитна дума изглежда най-точно ще опише вероятната ви пряка реакция. Благодарение на откритието за освобождаването на атомната енергия, човечеството пристъпи прага на нова ера в научните достижения. Дори пряко ангажираните учени обаче нямат и най-малка представа за далечните последствия от това свое откритие. От гледна точка на обсъжданата в този том тематика, вече се създава съвсем нов език на енергията и силата; използването на това откритие за лечението на болестта ще доведе в най-близко бъдеще (от окултна гледна точка) до резултати, граничещи с чудото.

Откритието, свързано с освобождаването на атома, беше обусловено от активността на първи лъч във връзка с навлизащия седми лъч и има своята аналогия в освобождението на Учителя при петото му посвещение (когато вратата на гроба широко се разтваря), както и в акта на умирането, когато заточената душа възвръща свободата си. В светлината на бъдещите научни достижения тези древни техники ще станат много по-ясни и разбираеми, а междувременно всички опити за обясняване на техния истински „енергиен смисъл" биха били безполезни. Утвърждаващата се нова терминология ще хвърли светлина върху тези древни формули и когато му дойде времето читателят ще се убеди колко много може да бъде съобщено на новото поколение интелигентни лечители чрез тези текстове, които сега ви изглеждат разочароващи, безсмислени, неприложими, сложни и ненужно завоалирани.

В този междинен период между миналото и това, което вече е на път, не е лесно дори за Учителя на Мъдростта да говори и да преподава, особено по темата за лечителството. Физическото тяло все още не е широко признато като електрична цялост; неговата природа на чиста атомична енергия си остава неразбрана; макар и дискутиран, фактът за енергийното тяло (етерния проводник) не е включен в учебните програми на модерните медицински колежи; експлозивната природа на енергията, влязла в контакт със сила, или на душата във връзка със субстанцията, е напълно непозната и забулена в мистични фрази. Докато новите научни формули и прогресивният подход (станал възможен след откритието за освобождаването на атомната енергия) не станат широко дискутирани и познати теми с достойно място в обществената лексика, бъдещата наука за лечението ще трябва да остане скрита зад неподходящи термини и забулена чрез неадекватен език.

Трябва ли да напомням, че това обстоятелство силно затруднява всяко ново излагане на истината; езикът на електроинженера или на съвременния автомобилен конструктор, например, би се оказал абсолютно неразбираем за средния човек от миналия век. Аналогично стоят нещата и с бързо приближаващите се нови теми и велики открития, които в крайна сметка ще дадат отражение върху всяка област от човешкия живот, включително и върху Лечителското Изкуство.

Доколкото вече бе съобщено кой съм, подписвам се като Учителя ***Джуал Кхул***.

ТИБЕТЕЦА

Доколкото вече бе съобщено кой съм, подписвам се като Учителя

Джуал Кхул.

Февруари 1944 г. *ТИБЕТЕЦА*

ОТРАЖЕНИЕ НА ДУХОВНАТА ТРИАДА В ЛИЧНОСТТА

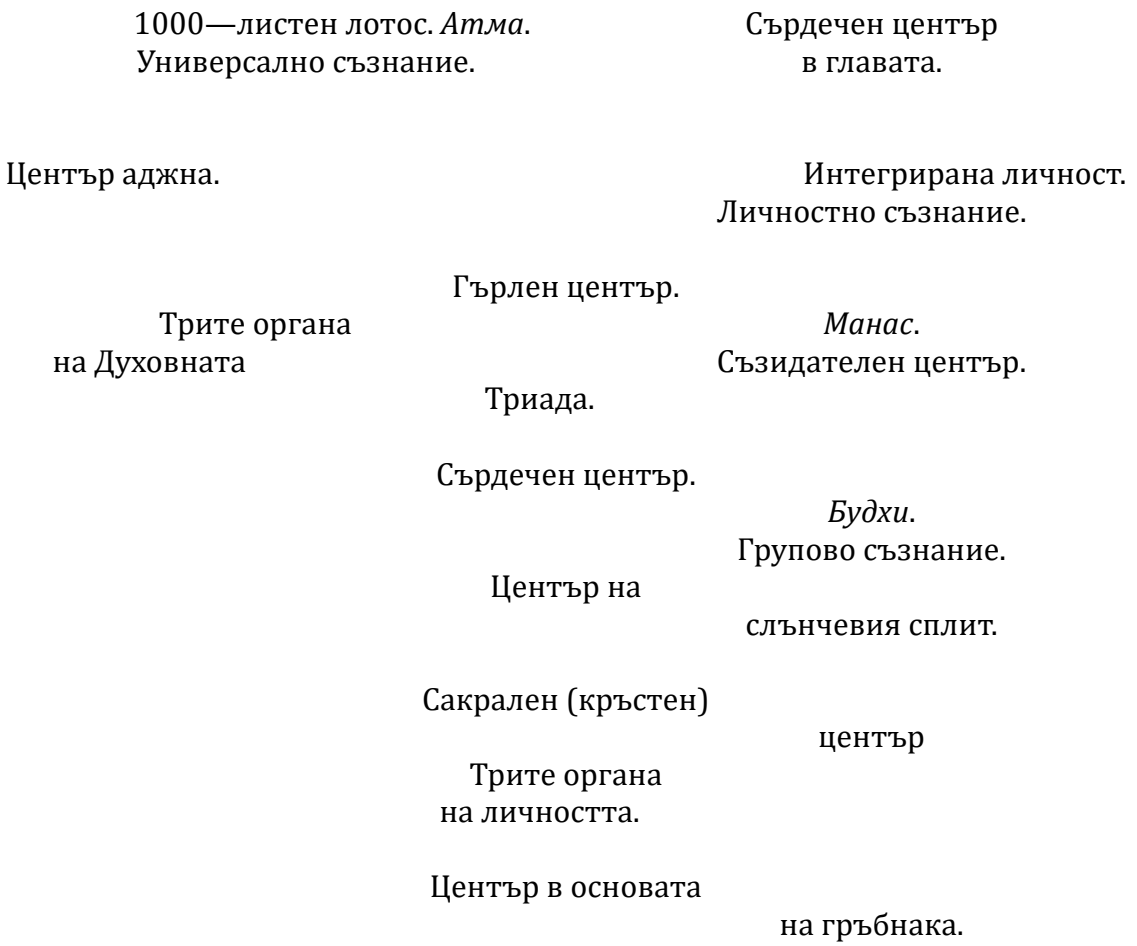

Отражението на Духовната Триада в личността е пълно, когато центърът аджна влезе изцяло под контрола на душата. В тази диаграма не се прави опит да се отрази точният брой на венчелистчетата на всеки лотос (вж. текста, който предшества точката „Тялото като феноменално явление").

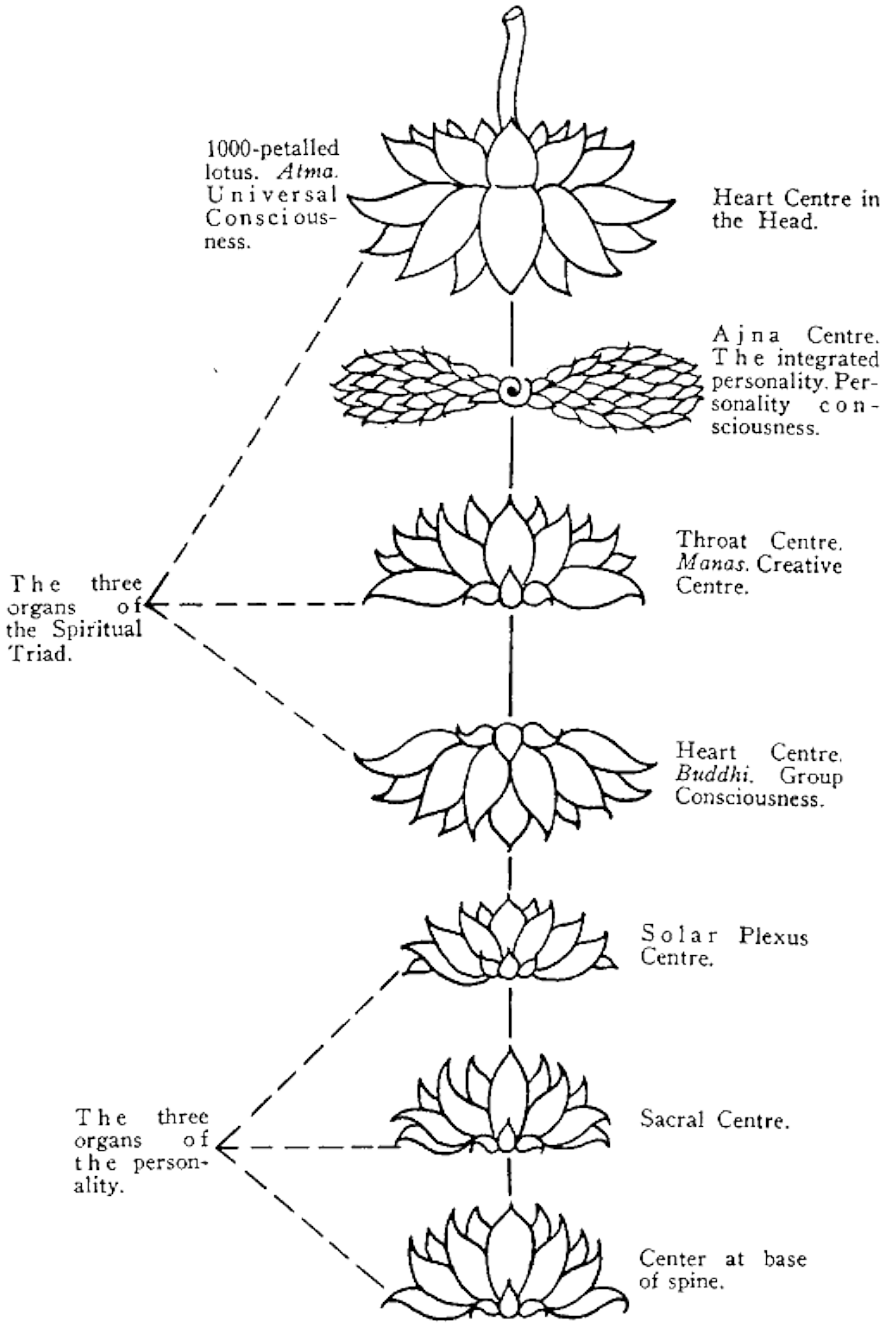
1000-petalled lotus. *Atma*. Universal Consciousness.
Heart Centre in the Head.
Ajna Centre. The integrated personality. Personality consciousness.
Throat Centre. *Manas*. Creative Centre.
The three organs of the Spiritual Triad.
Heart Centre. *Buddhi*. Group Consciousness.
Solar Plexus Centre.
Sacral Centre.
The three organs of the personality.
Center at base of spine.

***Аркейн Скул (Arcane School) предоставя обучение за последователите в новата епоха. Принципите на Неостаряващата Мъдрост са представени чрез езотерична медитация, обучение и служене като* начин на живот.**

CONTACT US

Please direct any inquiries to your local Headquarters. This will vary depending on where you live and your language.

English and Spanish in the Americas and the Far East
866 United Nations Plaza
Suite 482
New York NY 10017
USA
Tel: +1 (212) 292-0707
Fax: +1 (212) 292-0808
e-mail: newyork@lucistrust.org
ON LINE CONTACT FORM

English and Greek in the Commonwealth, Africa, and Europe
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
UK
Tel: +44 (0)20 7839 4512
e-mail: lucis@londonlucistrust.org
Company Reg: Lucis Trust GB 305704 - Lucis Press GB 00338727
Charity Reg: Lucis Trust GB 216041
ON LINE CONTACT FORM

French, Italian, Spanish, German, Russian and Dutch
Rue du Stand 40
1204 Geneva
Switzerland
Tel: +41 (22) 734-1252
e-mail: geneva@lucistrust.org
ON LINE CONTACT FORM